

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΤΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE.

POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS NONUS.

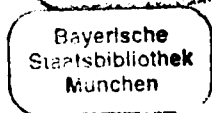
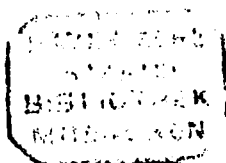
LIPSIÆ

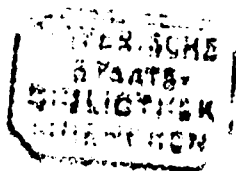
LIBRARIA WEIDMANNIA

MDCCLXXXI.

9. 12. 15.

Τ Α Π Ρ Ο Σ Κ Ρ Ο Ν Ο Ν .

Ed.
Reitz.
T. III.
p. 383.

Arg. Saturnalia haec, ad festum Saturnalium spectantia, in tres partes dispescuit auctor, quarum prima continet dialogum, sacerdotem inter et Saturnum habitum, quo ille a deo suo frustra petit divitias. Secunda, quae inscribitur Cronosolon, proponuntur leges a Saturno per prophetam et sacerdotem suum divitiibus ad festum rite ac digne celebrandum praescriptae, interjectis minis, si quis contra egisset. Tertia constat quatuor epistolis, una sacerdotis ad Saturnum scripta, qua id agitur, ut deus aut aequalitatem bonorum pristinam restituat, aut divitiibus saltem imperet, ut ea, qua hucusque usi sint, in pauperes insolentia et inhumanitate jam abstinere coeperint; quod ni fiat, pauperes omnis generis mala et incommoda divitiibus esse imprecaturos. Secunda est responsio dei, qua is significat priorem precationis partem non habere se in sua potestate, de altera autem se supplicantibus ita esse satisfacturum, ut divitiibus humanitatis ac liberalitatis erga pauperes officium iungat; ceterum divitum conditionem non adeo esse felicem, ut propterea sit, quod pauperes iis magnopere invideant. Tertiam Saturnus mittit ad divites, hosque tum graviter, tum callide, monet, ut humanos se praestent pauperibus, argumentis ab aequo et utili petitis. Quarta denique divites respondent Saturno, ita, ut vice versa in pauperes conferant crimina insatiabilis edacitatis, rusticae procacitatis et effusissimae libidinis; quae vitia si illi pro suo quisque loco deposuerint intraque limites modestiae sese tenuerint, nec se desideriis illorum ullo modo esse defuturos.

ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ. *)

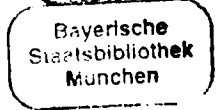
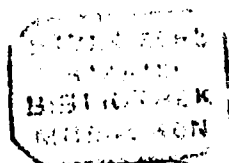
ΙΕΡ. Ω Κρόνε, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων^{b)} τό γε νῦν 1
ἔναι, καὶ σοὶ τέθνυται, καὶ κεκαλλέεσθαι παρ' ἡμῶν, τί
ἂν μάλιστα ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σοῦ;

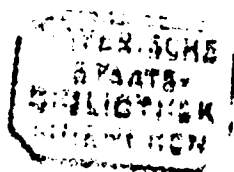
*) ΙΕΡ. Κ. ΚΡ.] „Personarum nomina aderant in J. Bas. 1. (3.)
Fl. Ald. Hag. Salm. Omissa in Par.“ b) ἄρχων] ἄρχων
3011. 2954.

S A T U R N A L I A .

SACERDOS ET SATURNUS.

Sac. Quandoquidem, Sa- a nobis ac litatum est; quid-
turne, imperium tenere nunc nam potissimum inter sacra
videris, sacrificatumque tibi petitum abs te licet consequi?
Lucian. Vol. IX. A

Τ Α Π Ρ Ο Σ Κ Ρ Ο Ν Ο Ν .

Ed.
Reitz.
T. III.
p. 385.

Arg. Saturnalia haec, ad festum Saturnalium spectantia, in tres partes dispescuit auctor, quarum prima continet dialogum, sacerdotem inter et Saturnum habitum, quo ille a deo suo frustra petit divitias. Secunda, quae inscribitur Cronosolon, proponuntur leges a Saturno per prophetam et sacerdotem suum divitibus ad festum rite ac digne celebrandum praescriptae, interjectis minis, si quis contra egisset. Tertia constat quatuor epistolis, una sacerdotis ad Saturnum scripta, qua id agitur, ut deus aut aequalitatem honorum pristinam restituat, aut divitiibus saltem imperet, ut ea, qua hucusque usi sunt, in pauperes insolentia et inhumanitate jam abstinere coeperint; quod ni fiat, pauperes omnis generis mala et incommoda divitibus esse imprecaturos. Secunda est responsio dei, qua is significat priorem precationis partem non habere se in sua potestate, de altera autem se supplicantibus ita esse satisfacturum, ut divitiibus humanitatis ac liberalitatis erga pauperes officium iungat; ceterum divitum conditionem non adeo esse felicem, ut propterea sit, quod pauperes iis magnopere invideant. Tertiam Saturnus mittit ad divites, hosque tum graviter, tum callide, monet, ut humanos se praestent pauperibus, argumentis ab aequo et utili petitis. Quarta denique divites respondent Saturno, ita, ut vice versa in pauperes conferant crimina insatiabilis edacitatis, rusticae procacitatis et effusissimae libidinis; quae vitia si illi pro suo quisque loco deposuerint intraque limites modestiae sese tenuerint, nec se desideriis illorum ullo modo esse defuturos.

ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ. α)

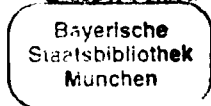
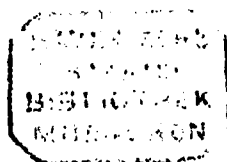
ΙΕΡ. Ω Κρόνε, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων^{b)} τό γε νῦν 1
εἶναι, καὶ σοὶ τέθνται, καὶ κεκαλλιέρεται παρ' ἡμῶν, τί
ἂν μάλιστα ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σοῦ;

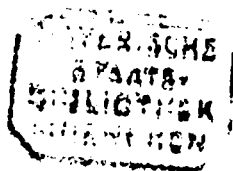
α) ΙΕΡ. Κ. ΚΡ.] „Personarum nomina aderant in J. Bas. 1. (3.)
Fl. Ald. Hag. Salm. Omissa in Par.“ b) ἄρχων] ἄρχων
2011. 2954.

Σ Α Τ Υ Ρ Ν Α Λ Ι Α .

SACERDOS ET SATURNUS.

Sac. Quandoquidem, Sa- a nobis ac litatum est; quid-
turne, imperium tenere nunc nam potissimum inter sacra
videris, sacrificatumque tibi petatum abs te licet consequi?
Lucian. Vol. IX. A

Τ Α Π Ρ Ο Σ Κ Ρ Ο Ν Ο Ν .

Ed.
Reitz.
T. III.
p. 385.

Arg. Saturnalia haec, ad festum Saturnalium spectantia, in tres partes dispescuit auctor, quarum prima continet dialogum, sacerdotem inter et Saturnum habitum, quo ille a deo suo frustra petit divitias. Secunda, quae inscribitur Cronosolon, propouuntur leges a Saturno per prophetam et sacerdotem suum divitiibus ad festum rite ac digne celebrandum praescriptae, interjectis minis, si quis contra egisset. Tertia constat quatuor epistolis, una sacerdotis ad Saturnum scripta, qua id agitur, ut deus aut aequalitatem honorum pristinam restituat, aut divitiibus saltem imperet, ut ea, qua hucusque usi sint, in pauperes insolentia et inhumanitate jam abstinere coeperint; quod ni fiat, pauperes omnis generis mala et incommoda divitiibus esse imprecuturos. Secunda est responsio dei, qua is significat priorem precationis partem non habere se in sua potestate, de altera autem se supplicantibus ita esse satisfacturum, ut divitiibus humanitatis ac liberalitatis erga pauperes officium iungat; ceterum divitum conditionem non adeo esse felicem, ut propterea sit, quod pauperes iis magnopere invident. Tertiam Saturnus mittit ad divites, hosque tum graviter, tum callide, monet, ut humanos se praestent pauperibus, argumentis ab aequo et utili petitis. Quarta denique divites respondent Saturno, ita, ut vice versa in pauperes conferant crimina insatiabilis edacitatis, rusticae procacitatis et effusissimae libidinis; quae vitia si illi pro suo quisque loco deposuerint intraque limites modestiae sese tenuerint, nec se desideriis illorum ullo modo esse defuturos.

ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ. α)

IEP. Ω Κρόνε, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων^{b)} τό γε νῦν 1 εἶναι, καὶ σοὶ τέθνται, καὶ κεκαλλέορται παρ' ἡμῶν, τί ἂν μάλιστα ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σοῦ;

a) *IEP. K. KP.*] „Personarum nomina aderant in J. Bas. 1. (3.) Fl. Ald. Hag. Salm. Omissa in Par.“ b) ἄρχων] ἄρχων 3011. 2934.

S A T U R N A L I A .

SACERDOS ET SATURNUS.

Sac. Quandoquidem, Sa- a nobis ac litatum est; quidturne, imperium tenere nunc nam potissimum inter sacra videris, sacrificatumque tibi petitum abs te licet consequi?

Lucian. Vol. IX.

A

p.385. **KPON.** Τοῦτο μὲν αὐτόν σε καλῶς ἔχει ἐσκέφθαι ὃ, ^{c)} τι σοι εὐκταῖον), εἰ μὴ καὶ μάντιν ἅμα ἐθέλοις ^{d)} εἶναι τὸν ἄρχοντα, εἰδέναι ^{e)} τί σοι ἥδιον αἰτεῖν· ἐγὼ δὲ τὰ γε δυνατὰ οὐκ ἀνανεύσω ^{f)} πρὸς τὴν εὐχὴν.

IEP. Ἀλλὰ πύλαι ἔσκεμμαι, ἐρῶ γὰρ τὰ κοινὰ ταυτὶ, καὶ πρόχειρα, πλοῦτον, καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ ἀγρῶν δεσπότην ^{g)} εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κεκτῆσθαι, καὶ ἐσθῆτας εὐανθεῖς, καὶ μαλακὰς, καὶ ἄργυρον, καὶ ἐλέφαντα, καὶ τῦλλα, ὅποσα τίμια. τούτων οὖν, ὦ ἄριστε Κρόνε, p.386. δίδου μοι, ὥς τι καὶ αὐτὸν ^{h)} ἀπολαῦσαι τῆς σῆς ἀρχῆς, μηδὲ ἅμοιρον εἶναι μόνον αὐτῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου.

2 **KPON.** Ὅρῃς; οὐ κατ' ἐμὲ τοῦτο ᾔτησας· οὐ γὰρ ἐμὸν διανέμειν τὰ τοιαῦτα· ὥστε μὴ ἄχθου, εἰ ἀνυχή-

c) εὐκταῖον] Sic e 3011. et Gori. pro vulg. εὐκτέον. Vid. Bast. Epist. Crit. p. 217. sq. d) ἐθέλοις] ἐθέλεις 3011. e) εἰδέναι] καὶ εἰδ. conj. Guyot. Vid. Adnot. f) ἀνανεύσω] Sphalma Reitz. Ed. οὐκ ἂν ἀνανεύσω pro varia lectione habentes e libris suis emendarunt Bel., Bipp. et Schm. g) ἀγρῶν δεσπότην] Vulgo ἀνδρῶν δεσπ. mendo satis manifesto, quod acute detexit Courierii sagacitas ad Luc. p. 275. Cf. infra cap. 20. extr. Minus certa mihi videbatur Fritzscheii conjectura δεσπότης ob praecedens ἐρῶ proposita Quaestus. Lucc. p. 104. Sic ad amussim non scripsit fere noster. Mox c. 2. vide, ut nectantur haec: ἐν αὐταῖς δὲ — μοι συγκεχώρηται, πίνειν δὲ — καὶ γυμνὸν ἔδειν, καὶ προτεῖν ὑποτρέμοντα — ἀσβόλῃ κεχρησμένον τὸ πρόσωπον. ταῦτα ἐφέταί μοι ποιεῖν. h) αὐτὸν] Sic Gesn., Reitz. et recent. cum Ald. 2. pro vulg. αὐτῶν. Mox iidem praeter Aldinas auctoritatem, nec tamen minus vere, μόνον αὐτῶν scripserunt pro vulg. μόνον αὐτόν.

Sat. Illud quidem te ipsum minum, et mancipia habere probe deliberatum habere oportebat, quid optandum tibi sit, atque mollem, et argentum, nisi simul divinatorem esse et ebur, et reliqua, quaecumvis eum, qui imperat, ut sciat, quid petere tibi collibeat. Ego vero, quae quidem possunt fieri, tuo voto non negabo.

Sac. Quin olim deliberavi. Rogo enim communia ista et **Sat.** Vides? non petiisti, prompta, divitias, et aurum quod in mea potestate sit: multum, et agrorum esse do-

nec enim tribuere talia meum

συναί) αὐτῶν, ἀλλ' αἴτει παρὰ τοῦ Διὸς, ὅποταν εἰς ἐκείνον p. 386.
 ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ὀλίγον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ῥήτοϊς παραλαμ-
 βάνω τὴν δυναστείαν. ἐπεὶ κ) μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶσα βασι-
 λεία. καὶ ἦν ι) ἐκπρόθεσμος τούτων γένομαι, ἰδιώτης εὐ-
 θύς εἰμι, καὶ πού τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς. ἐν αὐταῖς δὲ
 ταῖς ἐπεὶ σπουδαῖον μὲν οὐδέ μ) ἀγοραῖον διοικήσασθαι
 μοι σιγχεχώρηται, πίνειν δὲ, καὶ μεθύειν, καὶ βοῶν, καὶ
 παῖζειν, καὶ κυβεύειν, καὶ ἄρχοντας καθίστασθαι, καὶ
 τοὺς οἰκέτας εὖσιχεῖν, καὶ γυμνὸν ἔδειν, καὶ κροτεῖν ὑπο-
 τρέμονται. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐς ὕδωρ ψυχρὸν ἐπὶ κεφαλῇ
 ὠθεῖσθαι, ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον. ταῦτα ἐφείτα
 μοι ποιεῖν. τὰ μεγάλα δὲ ἐκείνα, τὸν πλοῦτον, καὶ τὸ
 χρυσίον, ὃ Ζεὺς διαδίδωσιν οἷς ἂν ἐθέλῃ.

ΙΕΡ. Ἄλλ' οὐδ' ἐκείνος, ὃ Κρόνε, ῥᾷδίως καὶ προ- 3
 χήρως. ἔγωγ' οὖν ἤδη ἀπηγόρευκα, αἰτῶν μεγάλη τῇ
 γωνίᾳ. ὃ δ' οὐκ ἐπαῖτε τοπαράπαν"), ἀλλὰ τὴν αλγίδα

ι) ἀτυχήσεις] Sic Codd. 3011. et Gori. probante Belino
 pro vulg. ἀτυχήσεις. κ) ἐπεὶ α) „τῶν ἐπεὶ Coll. male.“
 ι) ἦν] et 3011. m) οὐδέ] οὐδὲν, οὐδέ conj. Gem. Schäf.
 e. a. Alias quas tentarunt emendandi rationes vid. in Adnot.
 n) τοπαράπαν] Sic e consensu vet. Edd. τὸ παράπαν
 recenti.

est. Itaque noli graviter ferre,
 si ea non consequaris: verum
 a Jove pete, cum ad illum
 paullo post transierit imperi-
 um. Ego vero conditionibus
 quibusdam capio potestatem.
 Septem enim diebus totum
 mihi regnum finitur: hunc
 terminum egressus continuo
 sum privatus, et de promi-
 scua multitudine unus. Illis
 ipsis vero septem diebus seri-
 um quidem nihil, neque pu-
 blicum negotium agere mihi
 licet; sed bibere, et inebriari,
 et clamare, et joculari, et alea
 ludere, et reges vini consti-
 tuere, et servos excipere com-

vivio, et nudum canere, et
 tremulos plausus edere, in-
 terdum etiam in aquam frigi-
 dam praecipitem detrudi, fu-
 ligine picto vultu: haec, in-
 quam, facere mihi permissum
 est. Verum majora illa, di-
 vitias, et aurum, Jupiter, qui-
 bus visum est, distribuit.

Sac. Sed neque ille, Sa-
 tarne, facile et promte. Equi-
 dem iam fatigatus sum magna
 voce petendo: at ille omnino
 non audit, sed aegide quas-
 sata, atque intentato fulmine,
 torvum videns, qui sibi mo-
 lesti sunt perterret. Si quando
 etiam annuat alicui, divitem-

p. 387. ἐπισείων, καὶ τὸν κερυννὸν ἐπατατεινόμενος, δορὶ μὲν ἐνορῶν, ἐκπλήττει τοὺς ἐνοχλοῦντας. ἦν δέ ποτε καὶ ἐπινεύσῃ τινι, καὶ πλοῦσιον ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἄκριτον ἐνταῦθα, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἐνίοτε καὶ συνετοὺς ἀφείς, ὃ δὲ παμπονήροις τε καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι περιχεῖ τὸν πλοῦτον, μαστιγίαις ἢ ἀνδρογύνοις τοῖς πλείστοις αὐτῶν. πλὴν τά γε σοὶ δυνατόν ἐθέλω εἰδέναι, τίνα ταῦτά ἐστιν;

4 KPON. Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκαταφρόνητα, ὥς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς, εἰ μὴ σοὶ γε μικρὸν δοκεῖ τὸ νικᾶν κυβεύοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν μονάδα κυλιόμενον τοῦ κύβου, σοὶ ο) τὴν ἑξάδα ὑπεράνω αἰεὶ φαίνεσθαι. πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἤλεως καὶ φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει. p) οἱ δὲ ἔμπαλιν γυμνοὶ ἐξενήξαντο, συντριβέντος αὐτοῖς τοῦ σκάφους, περὶ οὕτω μικρῷ ἔρματι τῷ κύβῳ q). καὶ μὴν καὶ πιεῖν ἐς τὸ ἥδιστον, καὶ ῥηδικώτερον ἄλλον δόξαι (ἄμα) r) ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ διακονομένων τὸς μὲν ἄλλους ἐς τὸ ὕδωρ ἐμπεσεῖν, (τοῦτο γὰρ

ο) σοὶ] „Sic L. Hag. Par. Salm. Amst. (cum Bas. 1. et 3) Σὺ Fl. J. Ald. Ven. 2. Fr.“ p) ἐπινεύσει] „Sic in omnibus. Ἐπινεύσῃ Jens.“ At vide Adnott. q) τῷ κύβῳ] pro scholio temere habet *Belinus*. Probabilius, quae mox leguntur, τοῦτο γὰρ—διακονίας huic generi accenseas, quamquam nec hoc equidem probarim. r) ἄμα) „Et hoc omnes obvi- det. ἄσαι marg. J. coniecit.“ Deest hoc importunum ἄμα in Cod. 2600. Par., quem contulit *Boissonade* ad Marin. p. 89. In eodem Cod. prave legitur ποιεῖν pro πιεῖν.

que illum reddat; hic vero indiscreti multum, relictisque bonis ac prudentibus viris, ille pessimus ac sensu paene communi carentes circumfundit divitiis, verberones ple- rumque et effeminatos homi- nes. Sed quae tu potes, scire velim, qualia sint.

Sat. Non omnino parva illa quidem, neque plane con- temnenda, si ad vim exigantur totius imperii: nisi forte parvum tibi videtur vincere

alea, et provoluta reliquis in unionem tessera, senionem in summo tibi semper appa- rere. Multi enim ad satieta- tem usque inde sibi pararunt viaticum, quibus propitia se- cundaque tessera annuerit: alii contra enatarunt nudi, fracto ipsis ad exiguum adeo scopu- lum, tesseram, navigio. Ve- rum etiam bibere jucundissi- me, et (simul) aliis canendi peritiorem videri in convivio, et ministrantium alios incidere

τοῦπιτρίμιον τῆς ἀδελφίου διακονίας) σὲ δὲ, καὶ ἀνακηρυχθῆ- p. 387.
ναι καλλίνικον, καὶ τὰθλα φέρεσθαι τὸν ἀλλόγντα*), ὁρῶς
ἡλίκον τὸ ἀγαθόν; ἔτι καὶ βασιλέα μόνον ἐφ' ἀπάντων p. 388.
γενέσθαι, τῷ ἀστραγάλῳ κρατήσαντα, ὥς μήτε ἐπιταχθείης
γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ αὐτὸς ἐπιτάττειν ἔχοις, τῷ μὲν
αἰσχρόν τι περὶ αὐτοῦ ἀναβοῆσαι, τῷ δὲ γυμνὸν ὀρχήσα-
σθαι, καὶ ἀράμενον τὴν ἀνλητρίδα, τρεῖς τὴν οἰκίαν περι-
ελθεῖν, πῶς οὐχὶ καὶ ταῦτα δείγματα μεγαλοδωρίας τῆς
ἐμῆς; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ μηδὲ βέβαιον γίνεσθαι τὴν
τοιαύτην βασιλείαν αἰτιάσῃ, ἄγνωμον ποιήσεις, ὁρῶν αὐ-
τὸν ἐμὲ τὸν ταῦτα διανέμοντα ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀρχὴν
ἔχοντα. τούτων δ' οὖν ἃ μοι δυνατόν δοῦναι, τῶν πε-
τῶν, τοῦ ἄρχειν, τοῦ ἔδειν, καὶ τῶν ἃ κατηριθμισάμην,
θαρσύναι αἶψα, ὥς ἐμοῦ πρὸς οὐδέν δεδιζομένου σε τῇ αἰ-
γίδι, καὶ τῷ κεραυνῷ.

IEP. Ἀλλ', ὦ Τιτάνων ἄριστε, τῶν μὲν τοιοῦτων οὐ δ
δέομαι, σὺ δὲ ἄλλ' ἐκεῖνό μοι ἀπόκριναι, ὃ μάλιστα ἐπό-

*) τὰθλα φέρεσθαι τὸν ἀλλόγντα] Vulg. τὰθλ' (τὰθλ' veu. Edd.) ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἀλόγντα. Sed quum in Gori. le-
gatur: τὰθλα φέρεσθαι τὸν ἀλόγντα, Schmiedero videbatur ita
legendum, ut scripsimus. Quippe praemium hoc, inquit Schmie-
derus, satis aptum ad Saturnalia. Cf. Gall. c. 14. in. Epist.
Sat. 23. et 35. Probiissimam emendationem probavit etiam
Fritsch. Quaest. p. 211.

in aquam (hoc enim ministe-
riū parum dextri praemium
est), te vero et honestum vi-
ctorem praedicari, et praemia
ferre sarcimen, vides, quan-
tum sit bonum? Porro re-
gem solum fieri omnium, talo-
rum victoria, ut neque ridi-
cula tibi injungantur imperia,
et imperare ipse possis, huic
quidem, ut turpe quiddam de
se ipse proclamet, alii ut nu-
dus saltet, et succollata tibi-
cina ter domum circumeat;
nonne haec etiam magnificen-
tiae (munificentiae) meae spe-

cimina? Si vero causeris,
non verum esse, neque fir-
mum hoc regnum, importune
feceris, qui videas, me ipsum,
qui tribuo talia, parvi tempo-
ris habere imperium. De his
igitur, quae dare in potestate
mea est, de talis, de regno,
canendo, et quaecunque enu-
meravi, audacter pete, qui
nunquam aegide te vel ful-
mine perterrebo.

Sac. Sed talibus mihi, Ti-
tanum optime, nihil opus est.
Quin tu illud mihi responde,
quod scire maxime vellem:

p. 388. θουν εἰδέναι· καὶ μοι ἦν εἴπης αὐτὸ, ἱκανὴν ἔσῃ τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδωκώς ἀντὶ τῆς θυσίας, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀφίημί σοι τὰ χρεῖα.

KPON. Ἐρώτα μόνον, ἀποκρινοῦμαι γάρ, ἦν εἰδὼς τύχῳ.

IEP. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκείνο, εἰ ἀληθῆ ταῦτ' ἐστίν, αἱ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὥς κατήσθιες τὰ γεννώμενα ὑπὸ τῆς Ῥέας, ἐκείνη δὲ ὑφελομένη τὸν Δία, λήθον ὑποβαλλομένην¹⁾ ἀντὶ τοῦ βρέφους, ἔδωκέ σοι καταπιεῖν· ὁ δὲ εἰς ἡλικίαν ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς, πολλῶν κρατήσας, εἴτα εἰς τὸν Τύρταρον φέρων ἐνέβαλε, πεδήσας αὐτόν σε²⁾, καὶ τὸ συμμαχικὸν ἅπαν, ὁπόσον μετὰ σοῦ παρετάττετο.

KPON. Εἰ μὴ ἑορτὴν, ὧ οὗτος, ἤγομεν, καὶ μεθύ-
p. 389. ἐιν ἐφίετο, καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς δεσπótαις ἐπ' ἐξουσίας, ἔγνωσ ἄν, ὥς ὀργίλῃσθαι γούν ἐφείταί μοι, τοιαῦτα ἐρωτή-
σας, οὐκ αἰδεσθεῖς πολιὸν οὕτω καὶ πρεσβύτην θεόν.

IEP. Καγὼ ταῦτα, ὦ Κρόνε, οὐ παρ' ἑμαντοῦ φη-
μι, ἀλλ' Ἡσίοδος καὶ Ὅμηρος, ὁκνῶ γὰρ εἰπεῖν ὅτι καὶ ἄλλοι ἅπαντες ἄνθρωποι σχεδὸν, ταῦτα πεπιστεύκασιν περὶ σοῦ.

1) ὑποβαλλομένη] „ὑποβαλλομένην Fl.“ 2) σε] te mal-
let Fritzsche. Quaestist. p. 206. eleganti sane sensu ductus.

idque mihi si dixeris, satis magnum mihi pretium pro sacrificio retuleris, reliquaue tibi debita remittam.

Sat. Interroga modo: respondebo enim, si sciam.

Sac. Primo illud, verane sint ista, quae de te audimus, devorare te solitum, quae nascerentur e Rhea, illam vero, subducto furtim Jove, lapidem subiectum pro puero dovorandum tibi dedisse: illum vero, adultus cum esset, bello te victum regno expulisse, tum vivinctum te tuaque omnia au-

xilia, quae tibi se adjunxerant, dejecisse in tartarum.

Sat. Heus tu, nisi festum diem ageremus, et inebriari licitum esset, atque maledicere, prout libitum, dominis, disceres sane, irasci mihi permissum, talia qui rogaris, nihil reveritus cauum adeo et senem Deum.

Sac. Atqui ego ista, Saturne, non mea sponte interrogo; sed Hesiodus et Homerus, nolo enim dicere reliquos homines prope universos, haec de te credunt.

KPON. Οἷε γάρ (τι)* τὸν ποιμένα ἐκείνον, τὸν 6
ἀλαζόνα, ὕγιές τι περὶ ἐμοῦ εἰδέναι; σκόπει δὲ οὕτως. ἔσθ' p. 389.
ὅστις ἄνθρωπος (οὐ γὰρ θεὸν ἐρῶ) ὑπομείνειεν ἂν ἐκὼν
αὐτὸς καταφαγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μὴ τις Θυέστης ἦν, καὶ
ἀσβεβεῖ ἀδελφεῷ περιπεσὼν, ἥσθιε; καὶ τοῦτο γ' ἂν εἴη γ),
πῶς ἀγνοήσῃε*) λίθον ἀντὶ βρέφους ἑσθίων, εἰ μὴ ἀκύλ-
γητος εἴη τοὺς ὀδόντας; ἀλλ' οὔτε ἐπολεμήσαμεν, οὔτε ὁ
Ζεὺς βία τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο), ἐκόντος δέ μου παραδόν-
τος αὐτῷ, καὶ ὑπεκστάντος ἄρχειν. ὅτι μὲν γὰρ οὔτε
πεπέδημαι, οὔτε ἐν τῷ Τυρτάρῳ εἰμι, καὶ αὐτὸς ὀρεῖς,
αἶμαι, εἰ μὴ τυφλὸς, ὥσπερ b) Ὅμηρος, εἰ.

IEP. Τί παθὼν δέ, ὦ Κρόνε, ἀφῆκας τὴν ἀρχήν; 7

KPON. Ἐγὼ σοι φράσω. τὸ μὲν ὅλον, γέρον ἦδη
καὶ ποδωγρὸς ὑπὸ τοῦ χρόνου ὦν, (διὰ καὶ πεπεδησθαί με

z) τι] „Sic omnes.“ Alternitrum τι, aut hoc, aut quod post
ὕγιές legitur, delendum censuerunt Reitz., Dorvill. ad Cha-
rit. p. 543. Ed. Lips. et Frittsch. Quaestat. p. 24. Prius abest
a Gorl., unde ut suspectum notavit Schmied., cuius tamen gra-
vissimus est error, referentis Dorvillium l. l. notare a tribus
Luciani Edd. alternitrum τι abesse. Imo vero Diadori Siculi
Editiones tres dicit, Stephanianam, Wecheliam et nuperri-
mam, i. e. Wesselingianam. Quamquam Dorvillii verba, ut
certe in Ed. Lips. leguntur, facile lectori imprudenti imponere
aliquid posse largiendum. γ) γ' ἂν εἴη] μανέη 3011.
Gorl. unde Schm. conj. μανέντι. Probabilius multo Frittsch.
Quaestat. p. 206. καὶ τοῦτο μὲν ἂν εἴη, πῶς δ' ἀγνοήσῃε etc.
z) ἀ γ γ ο ῡ ῃ σ ε ε] ἀγνοήσῃε conj. Bal. a) ἀφείλετο]
„male omissum in Fl.“ b) ὥσπερ] ὥσπερ Bas. 3.

Sat. Putas enim, pasto-
rem illum, juctabundum im-
postorem, sani quidquam de
me scire? Considera autem
hoc modo. Estne, ut homo,
neque enim dicam Deum, su-
stineat sua sponte suos ipse
devorare liberos, nisi quis
forte Thystes, in fratrem im-
pium incidens, edit? Et hoc
si forte fuerit; quomodo im-
prudens lapidem edere pro
puero possit, nisi forte sen-
sus omnis expertes dentes
habeat? Sed neque bellum

gessimus, neque vi imperium
mihi ademit Jupiter, sed mea
cum sponte ego traderem illi,
et imperio cederem. Me qui-
dem compeditum non esso,
neque in tartaro, ipse quo-
que vides, arbitrator, nisi cae-
cus es, ut Homerus.

Sac. Qua igitur caussa,
Saturne, motus reliquisti im-
perium?

Sat. Ego tibi dicam. In
universum senex cum jam es-
sem, et ipsa aetate podager,
unde etiam compeditum me

- p. 389. οἱ πολλοὶ εἶκασαν) οὐ γὰρ ἡδυνάμην διαρκεῖν πρὸς οὕτω πολλὴν ἀδικίαν τῶν νῦν, ἀλλ' αἰεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω καὶ κάτω, τὸν κεραυνὸν διηρημένον, τοὺς ἐπιόρκους, ἢ ἱεροσύλους, ἢ βιαίους καταφλέγοντα, καὶ τὸ πρᾶγμα πάνν ἐργῶ-
- p. 390. δεσ ἦν, καὶ νεανικόν· (καὶ) °) ἐξέστην οὖν εὐ ποιῶν^d) τῷ Διὶ. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχειν ἰδοῦκε μοι διανείμεντα τοῖς παισὶν οὖσι τὴν ἀρχὴν, αὐτὸν εὐωχεῖσθαι τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας, οὔτε °) τοῖς εὐχομένοις χρηματίζοντα, οὔτε ὑπὸ τῶν τάναντία αἰτούντων ἐνοχλούμενον, οὔτε βροντῶντα, ἢ ἀστράπτοντα, ἢ χάλαζαν ἐνίοτε βύλλειν ἀναγκάζομενον· ἀλλὰ πρεσβυτικόν τινα τοῦτον ἡδιστον βίον διάγω, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰαπετῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις προσμυθολογῶν. ὁ δὲ ἄρχει, μυρία ἔχων πράγματα· πλὴν ὀλίγας ταύτας ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπεξελθῆναι μοι ἔδοξε, καὶ ἀναλαμβάνω τὴν ἀρχὴν, ὡς ὑπομνήσαιμι τοὺς ἀνθρώπους οἷος^f) ἦν ὁ ἐπ' ἐμοῦ βίος, ὁπότε ἄσπορα καὶ ἀνήροτα πάντα ἐφύετο αὐτοῖς, οὐ σιᾶχνες, ἀλλ' ἔτοιμος ἄρτος, καὶ κρέα ἐσκευασμένα, καὶ ὁ

c) καὶ] abest a Gorl. ideoque a Schm. suspicionis nota seclum.
 d) εὐ ποιῶν] „Sic Fl. Bas. 1. et 2. (cum 3.) Εὐποιῶν junctim ceti.“
 e) οὔτε] ὅτε Bas. 1. et 3.
 f) οἷος] „bene Fl. L. Ven. 2. Par. Salm. Οἷς male Ald. J. Fr. Bas. 1. et 2. (et 3.)“

conjiciebat vulgus: neque enim sufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc sunt, injustitiam; sed currendum semper erat sursum deorsum, fulmine intentato, quo perjuros, aut sacrilegos, aut violentos comburerem, eratque res valde laboriosa et invenis vires poscens: itaque Jovi, quod nondum poenitet, cessi imperium. Et alioquin decens mihi videbatur, diviso filiis imperio ipsum me frequenter et quiete epulari, ut neque operam darem precantibus, neque molestias ab his,

qui contraria peterent, perferrem, neque tonarem, aut fulgurarem, aut grandinem dejicere interdum cogerer; sed vitam hanc agere senilem jucundissimamque, meracius nectar bibens, fabulans cum Iapeto et aliis aequalibus. At ille imperat inter mille molestias; nisi quod paucos dies, ea, qua dixi, lege excipere mihi visum est, ut adnoneam homines, qualis fuerit me imperante vita, cum serente nullo aut arante nascerentur illis omnia, nec spicae, sed paratus jam panis, et carnes cu-

οἶνος ἔρρει ποταμηδὸν, καὶ πηγὰὶ μέλιτος, καὶ γάλακτος. p. 390.
ἀγαθοὶ γὰρ ἦσαν καὶ χρυσοὶ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία
τῆς ὀλιγοχρονίου ταύτης δυναστείας, καὶ διὰ τοῦτο ἅπαν-
ταχοῦ κρότος, καὶ ὥδῃ, καὶ παιδιὰ, καὶ ἱσοτιμίᾳ πᾶσι,
καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις· οὐδεὶς γὰρ ἐπ' ἐμοῦ δοῦ-
λος ἦν.

ΙΕΡ. Ἐγὼ δέ, ὦ Κρόνε, καὶ τοῦτο εἵκαζον εἰς τοὺς 8
δούλους καὶ πεδότριβας 8) φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου
ἐκείνου ποιῶν σε τιμῶντα τοὺς τὰ ὅμοια πάσχοντας, ὥτε p. 391.
καὶ αὐτὸν δουλεύοντα, μεμνημένον τῆς πέδης.

ΚΡΟΝ. Οὐ παύσῃ γὰρ τὰ^{b)} τοιαῦτα ληρῶν;

ΙΕΡ. Εὖ λέγεις, καὶ παύσομαι· πλὴν ἔτι μοι καὶ
τοῦτο ἀπόκριναι. τὸ πεττεῦν σὺνθηθες ἦν καὶ τοῖς ἐπὶ
σοῦ ἀνθρώποις;

ΚΡΟΝ. Καὶ μάλα, οὐ μὴν περὶ ταλάντων γε, καὶ
μυριάδων, ὥσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ περὶ καρύων τὸ μέγιστον,

8) πεδότριβας] παιδοτριβας vulgo Edd. vett. praeter Hag.
l., ubi παιδοτριβας, quod etiam adscriptum marg. A. l. W.
praetulerunt jure suo Erasmus, Gesnerus, Reitzius et recentt.
Nos tamen accentum mutandum duximus, quum comica haec
vox non, ut Conr. quoque Reitzio in Indice visum, ad si-
militudinem vocis παιδοτριβης, sed ad exemplum vocum παι-
δότριψ, οἰκότριψ c. a. conficta videretur. b) τὰ] deest in
Gorl.

ratae, fluebat amnium instar
vinum, et fontes mellis atque
lactis. Boni enim erant tum
omnes atque aurei. Haec mihi
caussa brevis illius potestatis.
Et ob id ipsum plausus ubi-
que, et cantus, et lusus, et
aequalitas inter servos pariter
ac liberos: neque enim, me-
rerum potiente, servus quis-
quam erat.

Sac. Ego vero, Saturne,
coniciebam, illam te in ser-
vos et compedum tritores hu-
manitatem ex ista fabula ex-

ercere, qui honorem habeas
sortis tuae hominibus, tan-
quam ipse quoque serviens et
memor compedis.

Sat. Non desinis nempe
nugari talia?

Sac. Bene mones, et de-
sinam. Verum hoc adhuc mihi
responde. Alea ludere an con-
suetum erat etiam his, qui
sub te vivebant?

Sat. Omnino: sed non ta-
lentis et denis drachmarum
millibus, ut apud vos, sed
summu de nucibus, ne do-

p. 391. ὥς μὴ ἀνιᾶσθαι ἡττηθέντα, μηδὲ δακρύειν ἀεὶ ὕσιτον
 ζόντα μόνον τῶν ἄλλων.

ΙΕΡ. Πᾶγε ἐκείνοι ποιοῦντες. ὑπὲρ τίνος γὰρ ἂν καὶ
 ἐπέττεινον, αὐτοὶ δλόχρυσοι ὄντες; ὥς ἔγωγε καὶ μεταξὺ
 λέγοντός σου, τοιόνδ' ἐτι ἐκένόησα· εἴ τις ἓνα τῶν ἀνδρῶν
 ἐκείνων τῶν χρυσηλάτων, εἰς τὸν ἡμέτερον τοῦτον βίον
 ἀγαγὼν, ἔδειξε τοῖς πολλοῖς, οἷα ἔπαθεν ἂν ἄθλιος ὑπ'
 αὐτῶν; διεσπύσαντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἶδ' ὅτι ἐπιδραμόντες,
 ὥσπερ τὸν Πενθέα αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θορήτται τὸν Ὀρ-
 φέα, ἢ τὸν Ἀκταίονα αἱ κύνες, περὶ τοῦ μείζον ἀπενέγκα-
 σθαι τὸ μέρος, πρὸς ἀλλήλους ἕκαστος ἀμιλλώμενοι. οἱ
 γε οὐδὲ ἑορτάζοντες ἔξω τοῦ φιλοκερδοῦς εἰσιν, ἀλλὰ
 πρόσδορον οἱ πολλοὶ πεποίηται τὴν ἑορτήν. εἴτα οἱ μὲν
 ἀπέρχονται ληστεύοντες ἐν τῷ συμποσίῳ τοὺς φίλους· οἱ
 δὲ σοὶ τε λοιδοροῦνται, οὐδὲν δέον, καὶ τοὺς κύβους συν-
 τρίζουσιν, ἀναιτίους ὄντας αὐτοῖς ὧν ἐκόντες ποιοῦσιν.

9 Ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε ἄβρὸς οὕτω θεὸς ὦν,

p. 392. καὶ γέρων, ἐπιλεξάμενος τὸ ἀτερπέστατον¹⁾, ὁπότε ἡ χιτὼν
 ἐπείχει τὰ πάντα, καὶ ὁ Βορρῶς πολὺς, καὶ οὐδὲν ὅ, τι

i) τὸ ἀτερπέστατον] τοῦ ἔτους desideravit hic Guyet., non
 certe necessario.

leret victo, nec ploraret, et
 solus semper cibo se absti-
 neret.

Sac. Bene illi quidem: de
 qua enim re luderent, qui toti
 ipsi essent aurei? Itaque ego
 etiam, dum tu dicis, tale
 quiddam cogitavi: si quis unum
 de istis ex solido auro viris,
 in nostram hanc vitam produ-
 ctum vulgo ostenderet, quid
 miser ab illis passurus esset?
 Incursione facta illum, novi
 ego, discerperent, ut Pen-
 theum Maenades, et Orpheum
 feminae Thraciae, aut Actae-
 onem canes, certamine inter
 illos constituto, quis majorem

inde partem auferat: qui qui-
 dem ne festis quidem diebus
 celebrandis extra lucri cupidi-
 tatem sint, sed in quaestu sibi
 illos habeant. Deinde hi qui-
 dem latrocinatum eunt in con-
 vivio ab amicis: alteri vero
 et tibi maledicunt praeter fas,
 et talos conterunt, innoxios
 illorum, quae sponte ipsi sua
 faciunt. Verum etiam illud
 mihi dicito, quid tandem,
 Deus adeo delicatus cum sis
 et senex, electa injucundissima
anni parte, cum nix tenet
 omnia, et Boreas multus, et
 nihil non concrevit glacie, et
 arborea siccae ac nudae, de-

οὐ^κ) πέπληγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, καὶ τὰ δένδρα ξηρὰ, καὶ p. 392.
 γυμνὰ, καὶ ἄφρυλλα, καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, καὶ ἀπλη-
 θηκότες, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπικεικνυότες, ὥσπερ οἱ πάν-
 γητρακότες, ἀμφὶ τὴν κάμινον οἱ πολλοὶ, τρηκταῦτα ἐορ-
 τίζεις; οὐ γὰρ πρεσβυτικός γε ὁ καιρὸς, οὐδὲ ἐπιτήδειος
 τραγῳσί.

KPON. Πολλά με ἀνακρίνεις, ὦ οὗτος, ἤδη πίνειν
 δέον. παρήρησαι γοῦν μοι χρόνον τῆς ἐορτῆς οὐκ ὀλίγον,
 οὐδὲ πᾶν ἀναγκαῖά μοι ταῦτα προσφιλοσοφῶν. ὥστε νῦν
 μὲν ἄφες αὐτὰ, εὐχώμεθα δὲ ἤδη, καὶ κροτῶμεν, καὶ
 ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ ἤδη ζῶμεν. εἴτα πετιέωμεν ἐς τὸ ἀρ-
 χαῖον ἐπὶ κυρῶν, καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν, καὶ πειθαρι-
 χῶμεν αὐτοῖς. οὕτω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν ἐπαληθεύσαιμι,
 ἧ φησι, παλμπαιδας¹⁾ τοὺς γέροντας γήγνησθαι.

IEP. Ἀλλὰ μὴ δύναιτο διψῶν πιεῖν, ὦ Κρόνε, ὅτι
 μὴ ταῦτα ἂ λέγεις ἡδέα. ὥστε πίνωμεν· ἱκανὰ γὰρ ἀπο-

κ) οὐδὲν δ, τι οὐ] Vnl. Edd. vett. οὐδὲν ἔτι οὐ. Sed Fl.
 J. Reitz. et recentt. οὐδὲν ἔτι δ οὐ. *Grævius* tamen et *Be-
 linus* pro ἔτι maluerunt ἔστιν. Sic enim, non ἔστι, vel ἔστι
 scribendum fuit. Simplicior multo, et vero probabilior, nobis
 videbatur ea emendatio esse, in quam nos incidimus, veteris
 lectionis vestigiis ducti. 1) παλμπαιδας] „καλλίπαιδας
 male Fl.“ παλμπαιδας Gori., narrante quidem *Fritzschio* in
 Commentat. 1. De Atticismo et orthographia Luciani p. 16. id-
 que exempli instar ad comprobendam *Phrynichi* p. 284. obser-
 vationem, sui temporis rhetoribus male in usu fuisse πάλι pro
 antiquo πάλιν.

stitutae foliis, et prata infor-
 mia, ac sine floribus, et con-
 tracti homines instar valde se-
 num, ad focum plerique sunt,
 tum festos dies agis? Nec
 enim vel senibus illud tempus
 vel delicate viventibus com-
 modum.

Sat. Multa, mi homo, me
 interrogas, cum jam biben-
 dum esset. Exemisti enim
 iunibi tempus festi lunus diei
 non parvum, ista non neces-

saria mecum philosophando.
 Itaque jam ista omite: epu-
 lemur nunc et plaudamus, et
 libertate iam fruamur, deinde
 ludamus alea de nucibus more
 veteri, et reges constituamus,
 illisque obsequamur: sic enim
 fidem firmavero proverbii, quod
 bis pueros senes ait fieri.

Sac. Sed utinam sitiens
 bibere non possit, si cui ju-
 cunda non sunt, quae dicis.
 Bibamus ergo. Satis enim ad

p. 392. κέκρισαι καὶ^{m)} τὰ πρῶτα· καὶ μοι δοκῶ γραψάμενος εἰς βιβλίον ταύτην ἡμῶν τὴν συνοσίαν, ὅτε αὐτὸς ἠρώτησα, καὶ σὺ πρὸς ταῦτα ἴλεως ἀπεκρίνω, παρῆξιν ἀναγνῶναι τῶν φίλωνⁿ⁾, ὅσοι γ' ἐπακοῦσαι τῶν σῶν λόγων ἄξιοι.

m) καὶ] habet mihi aliquid offensionis, ut malletm abesse.

n) τῶν φίλων] „Nihil varietatis invenio.“ Vid. Adnott.

prima illa respondisti. Et pla- quae tu propitius respondisti,
cet mihi, descriptum in libro legendum offerre, quotquot
hunc nostrum sermonem, cum amicorum nostrorum percipere
quae interrogavi ego, tum tuos sermones merentur.

K P O N O Σ O Λ Ω N.

p. 393.

Τάδε ο) λέγει Κρονοσόλων, ἱερεὺς καὶ προφήτης τοῦ Κρόνου, 10
καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτὴν. ἡ μὲν τοὺς πένητας
χορῇ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις ἔπειψα ἄλλο βιβλίον ἐγγράψας·
καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἐμμενοῦσι ϐ) κᾶκεῖνοι τοῖς νόμοις, ἣ αὐτίκα
ἔσονται τοῖς ἐπιτιμίαις, ἡ κατὰ τῶν ἀπειθούντων
μεγάλῃ ὥρισται. ὑμεῖς δέ, ὦ πλοῦσιοι, ὁρᾶτε ὅπως μὴ
παρανομήσητε, μηδὲ παρακούσητε τῶνδε τῶν προσταγμά-
των. ὥς ὅστις ἂν οὕτω μὴ ποιήσῃ, ἴστω οὗτος, οὐκ ἐμοῦ
νομοθέτου ἀμελήσων, ἀλλ' εἰς τὸν Κρόνον αὐτὸν, ὃς με
προεῖλετο νομοθετῆσαι εἰς τὴν ἑορτὴν, οὐκ ὄναρ ἐπιστάς,
ἀλλὰ πρῶτῃ ἐρηγοροῦτι ἐναργεῆς συγγενόμενος. ἦν δὲ οὐ
πεδῆτης, οὐδὲ ἀνχμοῦ πλέως, οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι
παρὰ τῶν ληροούντων ποιητῶν παραδειξάμενοι ἐπιδείκνυνται,

ο) Τάδε] Τάτε mendum typographicum *Bipontinae*, quod imprudens repetiit *Schmiederus*, prudentior correxit *Fritzsche*. Quæst. p. 207., non tamen commemoratis Edd. vett., quibuscum omnibus et ipsa *Reitziana* τὰδε præbet. p) ἐμμε-
ροῦσι.] Sic *Reitz*, tacite correxerat veterem lectionem ἐμμε-
ροῦσι· quamquam sic jam in *Bas. 3.* exhibitum. Recentt.,
ut par erat, fecerunt cum *Reitzid.*

C R O N O S O L O N

5. **LEGISLATOR SATURNALIUM** (q. d. Saturnisolon.)

Haec edicit Cronosolon, sacerdos Saturni et propheta, atque legum, quae ad festos ipsius dies pertinent, legislator. Quae pauperibus facienda sunt, ea in alio descripta libro ad illos jam misi: ac praeclare novi, aut illos quoque meis obtemperaturos legibus, aut statim futuros poenis obnoxios, quae contra inobsequentes magnae sane statutae sunt. Vos autem, divites, videte, ne legem violatis, neque negligenter haec imperia audiat. Nam quicumque ita non fecerit, ille uoritur, non me legislatorem a se spretum iri, sed Saturnum ipsum, qui me ad leges celebritati ferendas delegit, non ille per quietem adstans, sed nuperrime videnti vigilantique praesens oblatus. Erat autem non compeditus, neque squalore oppletus, qualem pictores a nugacibus poetis acceptum ostendunt, sed salcem

- p. 393. ἀλλὰ τὴν μὲν ἔρπην εἶχε πᾶν τεθρηγμένην· τὰ δ' ἧ) ἄλλα
 φαιδρός τε ἦν, καὶ καρτερός*), καὶ βασιλικῶς ἐνεσκέυαστο.
 μορφὴν μὲν τοιούδε ὤφθη μοι· αὐτὸς δὲ εἶπε, πᾶν θεσπέσια
 11 καὶ ταῦτα*), προειρησθαι¹⁾ ὑμῖν ἄξια. Ἰδὼν γάρ με σκυ-
 θρωπὸν, ἐπὶ συννοίας^{u)} βαδίζοντα, ὥσπερ εἰκὸς ἦν θεὸν,
 p. 394. ἔγνων αὐτίκα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τίς ἐστὶ^{x)} μοι, καὶ ὥς
 τὴν πενίαν δυσχεραίνουμι, οὐ κατὰ τὴν ὥραν μονοχίτων^{y)}·
 καὶ γὰρ κρύος^{z)}, καὶ Βορρᾶς πολὺς, καὶ κρύσταλλοι, καὶ
 χιὼν· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπιφράγμην πρὸς αὐτά. ἀλλ' ὅτι
 καὶ τῆς ἐορτῆς πᾶν πλησιάζουσας, ἐώρων τοὺς μὲν ἄλ-
 λους παρασκευαζομένους, ὅπως θύσωσι, καὶ εὐωχῆσονται,
 ἑμὲν δὲ οὐ πᾶν ἐορτάσιμα ὄντα. καὶ δὴ προσελθὼν
 ὀπισθεν, καὶ τοῦ ὠτός μου λαβόμενος, καὶ διασεύσας,
 ὥσπερ μοι προσεϊκέλει^{a)} εἶωθε, τί ταῦτα, ἔφη, ὦ Κρο-
 νοσόλων, ἀνιωμένῳ^{b)} εἰκας; Οὐ γὰρ ἄξιον, ἔφη, ὦ δέ-

γ) τὰ δ'] τὰδ' omnes priores. r) καρτερός] „καρτερῶς male Fl.“ a) καὶ ταῦτα] vulgo cum sequentibus juncta recte cum antecedentibus junxit Frittsch. Quaest. p. 85. t) προειρησθαι] „Sic dedi ex Fl. Ven. 2. Ald. Bas. 1. (et 3.) Salm. προειρησθαι J. Hag. Fr.“ u) συννοίας] συννοίας 2954. probante Belino. At vid. Frittsch. Quaest. p. 139. x) ἐστὶ] εἴη maluit Solan. non certe necessario. y) μονοχίτων] „Sic Ven. 2. Μονοχιτῶν ceti.“ z) κρύος] „abest a Fl.“ a) προσεϊκέλει] „Sic omnes. Fors. προσελέγειν. Marg. J. etiam πλησιάζειν adscripsit.“ Hoc praestare visum Solano, illud Guyeto, Gesnero, Belino, et, profiteor, etiam mihi. b) ἀνιωμένῳ] τεταραγμένῳ Gorl.

habebat acutissimam, reliqua Erat quippe frigus et Boreas hilaris erat et validus, et pa- multus, et glacies atque nix: ratu regio. Talis igitur for- ego vero minime ad ista mu- mam mihi visus est. Quae nitus. Sed ideo etiam, quod vero dixit, plane divina, ea appropinquante celebritate vi- debam alios comparare se, uti est. Nempe videns me se- sacrificarent atque epularentur, vero vultu et cogitabundum mihi autem rem non valde inambulare, cognovit statim, festivam esse. Accedens igitur a tergo, et aure preheu- meae caussam, et graviter a sum concutiens, ut apparere me paupertatem ferri, qui mihi solet, *Quid hoc*, inquit, praeter tempestatis rationem *Cronosolon*, *videris afflictu-* una tantum tunica uterer. *ri? Non enim merito*, inquam,

στοτα, ὅταν καταράτους μὲν καὶ μιαιφόνους ἀνθρώπους p. 394.
 ἐπερπλουτοῦντας, καὶ μόνους τρυφῶντας ὁρῶ, αὐτοὺς δὲ
 καὶ ἄλλοι συγγοὶ τῶν πεπαιδευμένων, ἀπορίῃ καὶ ἀμυχανίᾳ
 σύνεσμεν; ἀλλ' οὐδὲ σὺ, ὦ δέσποτα, θέλεις παῦσαι ταῦτα,
 καὶ μετακοσμήσαι πρὸς τὸ ἰσόμοιρον. τὰ μὲν ἄλλα, ἔφη,
 οὐ ῥήδιον ἀλλάττειν, ὅποσα ἐκ Κλωθοῦς, καὶ τῶν ἄλλων p. 395.
 Μοιρῶν πάσχετε· ἡ δὲ ἐστὶ τῆς ἐορτῆς, ἐπανορθώσομαι
 ἐμὴν τὴν πενίαν. ἡ δὲ ἐπανόρθωσις ἦδε ἔστω. Ἴθι, ὦ
 Κρονόσολων, καὶ γράψον μοι νόμους τινάς, ἃ χρὴ πράτ-
 τειν ἐν τῇ ἐορτῇ, ὥς μὴ καθ' αὐτοὺς οἱ πλούσιοι ἐορτά-
 ζοιεν, κοινωνοῖεν δὲ ὑμῖν τῶν ἀγαθῶν. Ἀλλ' οὐκ οἶδα,
 ἔφη. Ἐγὼ, ἦδ' ὅς, διδάξομαι σε· καὶ τα ἀρξάμενος ἐδί- 12
 δασκεν. ἔτα ἐπειδὴ πάντα ἡπιστάμεν, Καί^{α)} εἰπέ αὐ-
 τοῖς, ἔφη, ὅτι ἦν μὴ τοῦτο ποιῶσι, μάτην^{δ)} ἐγὼ τὴν ἄρ-
 πην ταύτην δῆξιαν περιφέρω, ἣ γελοῖος ἂν εἴην, τὸν μὲν
 πατέρα ἐκτομίαν πεποιηκώς, τὸν Οὐρανὸν, τοὺς δὲ πλου-
 σίους μὴ εὐνουχίζων, ὅπόσοι ἂν παρανομήσωσιν, ὥς ἀγέλ-
 ροιεν τῇ Μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις^{ε)}), βύχηλοι γενό-

c) καὶ] „non habet J. Habent Fl. Hag. Par. Bas. 1. etc.“

d) μάτην] „Leg. οὐ μάτην.“ Vid. Adnott. e) τυμπά-
 νοις] Sic e Codd. Graev. et Gori. pro vulg. κυμβάλοις.

cum sacerrimos, et impuros quasdam scribe, quae faci-
 homines abundare divitiis, et enda sint per solennitatem,
 solos delicate vivere videam; ne pro se tantum festos dies
 ego vero, et alii eruditorum agent divites, sed bona vobis
 multi, in penuria et rerum sua impertiant. Sed non no-
 omnium desperatione verse- vi, inquam ego. Ego vero,
 mur? Sed neque tu, Domi- inquit, te docebo; deinde ini-
 ne, finem vis istis imponere, tatio statim facto docuit. De-
 et reducere ea ad aequalita- inde cum omnia jam scirem,
 tem. Reliqua, inquit, mutare Etiam dic illis, inquit, Si
 non est facile, quae a Clo- hoc non fecerint, tum fru-
 thone et Parcisi aliis vobis stra ego falcem hanc acutam
 eveniunt: quod vero ad festos circumfero, aut ridiculus fu-
 dies attinet, paupertati ve- ero, qui patrem Coelum ex-
 strae medebor. Medicina au- secuerim, hosce divites au-
 tem erit ista. Abi, Crono- tem, quotquot leges violave-
 solon, inquit, et leges mihi rini, non castrem, ut tan-

p. 395. μενοι. ταῦτα ἤπειλυσεν. ὥστε καλῶς ἔχει ὑμῖν μὴ παραβαίνειν τοὺς Θεσμούςς.

p. 396.

NOMOI ΠΡΩΤΟΙ.

- 13 Μηδένα μηδὲν μήτε ἀγοραῖον, μήτε ἴδιον πράττειν ἐντὸς τῆς ἐορτῆς, ἢ ὅσα ἐς παιδιάν, καὶ τρυφήν, καὶ θυμηδίαν. ὀφιοκοιοὶ μόνου καὶ πεμματουργοὶ ἐνεργοὶ ἔστωσαν. ἱσοτιμία πᾶσιν ἔστω, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις. ὀργιῖσθαι ἢ ἀγανακτεῖν ἢ ἀπειλεῖν μηδενὶ ἐξέστω. λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν, μηδὲ τοῦτο ἐξέστω. μηδεὶς τὸν ἄργυρον ἢ τὴν ἐσθῆτα ἐξεταΐζτω* μηδὲ ἀναγραφέτω ἐν τῇ ἐορτῇ¹⁾, μηδὲ γυμναζέσθω Κρονίοις, μηδὲ λόγους ἀσκεῖν, ἢ ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἴ τις ἀστείδι, καὶ φαιδροί, σκῶμμα καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες.

NOMOI ΔΕΥΤΕΡΟΙ.

- 14 Πρὸ πολλοῦ τῆς ἐορτῆς οἱ πλούσιοι γραφόντων μὲν ἐς πινύκιον ἐκάστου τῶν φίλων τοῦνομα, ἐχόντων δὲ καὶ

1) ἐορτῇ] „ἐορτῇ γενέσθαι Fl.“

quam Galli stipem Magnae Itaque optimum vobis fuerit Matri colligant cum tibiis et leges non violasse. tyrpanis! Haec minatus est.

LEGUM CAPUT PRIMUM.

Ne quis neque forense quidquam, neque privatum negotium intra festos dies agito, liceat. Nemo argentum et vestem dinumerato, neque scribito per dies festos. Ne quis coqui soli et dulciarii operosi sunt. Aequali iure omnes sunt et servi et liberi, et pauperes et divites: irasci, aut indignari, aut comminari nemini liceat. Rationes rerum curae alicuius creditarum exigere Saturnalibus, neque hoc liceat. Nemo argentum et vestem dinumerato, neque scribito per dies festos. Ne quis exerceto se Saturnalibus, aut orationem meditator vel habeat, nisi urbanam forte aut hilarem, quae ludum et jocum prae se ferat.

LEGUM CAPUT ALTERUM.

Diu ante solenne in tabella amicorum divites: habebunt scribent nomen uniuscuiusque vero etiam pecuniam in promptu,

ἀργύριον ἔτοιμον, ὅσον τῶν κατ' ἔτος προσιόντων τὸ δέ- p. 396.
κατον, καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν, καὶ ὅση παχυ-
τέρα ἢ κατ' αὐτοὺς κατασκευή· καὶ τῶν ἀργυρῶν^{ε)} οὐκ
ὀλίγα. ταῦτα μὲν πρόχειρα ἔστιν. τῇ δὲ πρὸ τῆς ἑορτῆς
καθάρσιον μὲν τι περιφερῆσθω, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐξελευ-
νίσθω ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία, καὶ φιλαργυρία, καὶ p. 397.
φιλοκερδία, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα σύνοικα τοῖς πλείστοις
αὐτῶν. ἐπειδὴν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν ἐξεργάσωνται, θυ-
ώτων Διὶ πλουτοδότῃ, καὶ Ἑρμῇ δώτορι, καὶ Ἀπόλλωνι
μεγαλοδώρῳ. εἶτα περὶ δεῖλην ὄψιν ἀναγιγνωσκέσθω
μὲν σφίσι τό φιλικὸν ἐκείνο πινάκιον. Κατανείμαντες δὲ 15
αὐτοὶ κατ' ἄξιαν ἐκάστῳ πρὶν ἥλιον δύναι^{δ)}, πεμπόντων
ταῖς φίλοις. οἱ δὲ ἀποκομίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ
τετάρων, οἱ πιστότατοι τῶν οἰκετῶν, ἤδη πρεσβῦται^{ι)}.
ἐγραψάσθω δὲ ἐς γραμμάτιον ὃ, τι τὸ πεμπόμενον, καὶ
δοσὺν, ὥς μὴ ἀμφοτέροι ὑποπτεύοιεν τοὺς διακομίζοντας.
αὐτοὶ δὲ οἱ οἰκέται, μίαν κύλικα ἕκαστος πίνοντες, ἀποτρε-
χόντων· ἀπαιτούντων δὲ μηδὲν πλεόν. τοῖς πεπαιδευμέ-
νοις διπλάσια πάντα πεμπέσθω· ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶ-

ε) ἀργυρῶν] ἀργύρων priores Edd., vulgare peccatum.
δ) δύναι] δύναι Bas. 1. et 3. ι) πρεσβῦται] πρε-
σβύται priores.

decimam circiter annui redi-
tus partem; et quod superest
ipsis vestimentorum; et quid-
quid est in reliquo apparatu
pinguis, quam pro fortunis
illorum, sordidiusque; de ar-
genteis quoque non pauca.
Ista quidem in promptu sun-
to. Pridie vero sacri, cir-
cumlatis quibusdam purgaminibus,
domo ejiciuntur sordes,
et avaritia, et lucri cupiditas,
et quae sunt reliqua pleris-
que illorum familiaria. Cum
vero munditias fecerint, sa-
crificanto divitiarum datori Jovi,
et largitori Mercurio, et mu-

nifico Apollini. Deinde sero
vespere legatur ipsis amico-
rum illud breviarium. Dis-
tributione autem ex dignitate
cuiusque instituta ante solem
occasum, amicis mittant. Qui
vero deferunt, ne plures sint
tribus aut quatuor, et quidem
fidissimi servorum jam senes.
Inscribatur autem in tabellam,
quid sit, quod mittatur, et
quantum, ne ambo suspectos
habeant eos, qui perferunt.
Servi porro, uno quisque ca-
lice epoto recurrant: plus ne
postulent. Eruditis dupla mit-
tuntur omnia: aequum enim,

B

- p. 397. ναι. τὰ ἐπὶ τοῖς δώροις λεγόμενα, ὡς μετριώτατα, καὶ ὀλίγιστα ἔστω. ἐπαχθὲς^{κ)} δὲ μηδὲς μηδὲν^{λ)} συνεπιτελέτω, μηδὲ ἐπαινέτω τὰ πεμπόμενα. πλούσιος πλουσίῳ μηδὲν πεμπέτω, μηδὲ ἐστιάτω Κρονίῳς ὁ πλούσιος τῶν
- p. 398. ἰσότημον. τῶν εἰς τὸ πεμφθῆναι προχειρισθέντων, φυλασσέσθω μηδὲν, μηδὲ μετάνοια εἰσέτω ἐπὶ τῇ δωρεῇ. εἴ τις πέρυσιν ἀποδημῶν, δι' αὐτὸ ἄμοιρος κατέσθη, ἀπολαμβάνέτω καὶ κεῖνα. διαλυόντων δὲ οἱ πλούσιοι καὶ χρεῖα ὑπὲρ τῶν φίλων τῶν πενήτων, καὶ τὸ ἐνοίκιον, οἳ τινες ἂν καὶ τοῦτο ὀφείλοντες, καταβαλεῖν μὴ ἔχωσι· καὶ ὅλως, πρὸ πολλοῦ μελέτω αὐτοῖς εἰδέναι, ὅτου μάλιστα δέονται.
- 16 Ἀπώστω δὲ καὶ τῶν λαμβανόντων μεμψιμοιρίᾳ, καὶ τὸ πεμφθὲν ὅποιον ἂν ᾖ, μέγα δοκέτω. οἶνον ἀμφορεὺς, ἢ λαγῶς, ἢ ὄρνις παχεῖα, Κρονίων δῶρον μὴ δοκέτω· μηδὲ τὰς Κρονικὰς δωρεὰς εἰς γέλωτα φερέτωσαν. ἀντιπεμπέτω δὲ ὁ πένης τῷ πλουσίῳ, ὁ μὲν πεπαιδευμένος, βιβλίον τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὐφημον, καὶ συμποτικόν, ἢ^{μ)} αὐτοῦ

κ) ἐπαχθὲς] „bene Fl. Bas. 1. et 2. (et 3.) Par. Ἀπαχθὲς male Ald. J. Hag. Ven. 2. Fr. Salm.“ λ) μηδὲν] „μηδὲ male Fl.“ μ) ἢ] „ἢ, ἢ] Deest posterius ἢ in Fl. Adest recte in cett. In αὐτοῦ autem conspirant omnes.“ Suum ipsius scriptum est αὐτοῦ, non αὐτοῦ. Nec debebant Reitz. et recentt. Solani iudicium sequi, in quo et alibi saepissime errarunt. Praeterea alterum ἢ quum desit in Fl., prius ἢ, quod etiam cum et incommode junctum patet, haud cunctanter de-

illos esse duplicarios. Quae *Ἄς* etiam alienum divites simul cum donis nuntiantur, pro amicis pauperibus solvunt, quae modoratissima sunt et to, atque habitationis mercedem, si qui eorum hanc etiam debita solvere non possunt. Atque in universum diu ante hoc ipsis curae sit, uti sciunt, qua re maxime indigent. Abesto autem ab accipientibus etiam ingrata querela, et quidquid fuerit, quod missum erit, magnum videatur. Vini amphora, aut lepus, aut gallina pinguis, Saturnalicium munus ne habetur.

οἰηγήρακιμα, ὅποιον ἂν δύνηται, καὶ τοῦτο λαμβανέτω ὁ p. 398.
 πλούσιος πῖνον φαιδριῶ τῷ προσώπῳ, καὶ λαβὼν ἀναγι-
 γνωσκέτω εἰς τὸν ἦν δὲ ἀπόθῃται, ἢ ἀποβρίψῃ, ἴστω τῇ
 τῆς ἄρετης ἀπειλῇ ἔνοχος ὢν, καὶ πένμῃ ὅσα ἔχρῃ. οἱ p. 399.
 δὲ ἄλλοι, οἱ μὲν στεφάνους, οἱ δὲ λιβανωτοῦ χόνδρους
 πεμπόντων. ἦν δὲ πένης ἱσθῆτα, ἢ ἄργυρον, ἢ χρυσὸν
 παρὰ τὴν δύναμιν πένμῃ πλουσίῳ, τὸ μὲν πεμφθὲν ἔστω
 δημοσίον, καὶ καταπραθὲν ἐμβαλέσθω εἰς τὸν θησαυρὸν
 τοῦ Κρόνου· ὁ δὲ πένης ἐς τὴν ὑστεραίαν πληγὰς παρὰ
 τοῦ πλουσίου λαμβανέτω τῷ νάρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, οὐκ
 ἑλάτους διακοσίων καὶ πεντήκοντα.

NOMOI ΣΥΜΠΟΤΙΚΟΙ.

Λούεσθαι μὲν, ὁπότεν τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν ἦ. τὰ 17
 δὲ πρὸ τοῦ λουτροῦ, κάρνα, καὶ πεσσοὶ ἔστωσαν. κατα-
 κείσθω ὅπου ἂν τύχοι ἑκαστος· ἀζῶμα, ἢ γένος, ἢ πλου-
 τος ὀλίγον συντελείτω ἐς προνομίηνⁿ⁾. οἶνον τοῦ αὐτοῦ
 πίνειν ἄπαντας. μηδ' ἔστω πρόφασις τῷ πλουσίῳ, ἢ στο-

levi. Similem corruptelam habes Soma. c. 12. in. Consentit
 Fritzsche. Quaest. p. 207. n) προνομίην] „προνομίαν
 Poll.“ Assentiuntur Reitz. et Bel.

Neque munera Saturnalia in vero corollas, aut turis micas
 risum vertunt. Diviti vicis- mittant. Si vero pauper ve-
 sim mittat pauper eruditus li- stem, aut argentum, aut au-
 brum antiquum, si quis sit rum ultra facultates miserit
 boni ominis, aut convivio diviti; quod missum erit, pu-
 aptus; aut suum ipsius scri- blicum esto, venditumque the-
 ptum, qualecunque potuerit: sauro Saturni inferitor: pauper
 idque accipiat dives hilari vero postridie ejus diei plagas
 omnino vultu, et acceptum sta- a divite accipito ferula in ma-
 tim legat; quod si reposuerit nus impacta, non pauciores
 aut abjecerit, sciat falcis se quam quinquaginta supra du-
 minis obnoxium, etiamsi quan- centas.

tum oportebat, miserit. Alii

LEGES CONVIVALES.

Lavandi tempus, cum sex vel genus vel divitiae parum
 pedum umbra fuerit. Ante ad jus prius capiendi cibi con-
 balneum nuces sunt et tali. ferunt. De vino eodem omnes
 Quo quisque forte delatus fu- bibunt: nec obtentui esto
 erit, ibi accumbito. Dignitas diviti vel ventriculi vel capi-

- p. 399. μάχου ἢ κεφαλῆς δδύνη, ὡς μόνον δι' αὐτὴν πίνειν τοῦ κρείττονος. μοῖρα κρεῖων κατ' ο) ἴσον ἅπασιν· οἱ διάκονοι πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν. ἀλλὰ μηδὲ βραδυνέτωσαν, μηδὲ
- p. 400. παραπεμπέτωσαν p), ἔστ' ἔν αὐτοῖς δοκῇ, ὅποσα χρὴ ἀποφέρειν. μηδὲ τῷ μὲν μεγάλα, τῷ δὲ κομιδῇ μικρὰ παρατιθέσθω· μηδὲ τῷ μὲν ὁ μηρὸς, τῷ δὲ ἡ γνάθος σὺς,
- 18 ἀλλ' ἰσότης ἐπὶ πᾶσιν. Οἰνοχόος δὲ δδορκεῖται ἐκ περιωπῆς ἐς ἔκαστον, καὶ ἔλαττον ἐς τὸν δεσπότην, καὶ ἔτι q) δὲυτερον ἀκουέτω. καὶ κύλικες παντοῖαι, καὶ ἐξέστω παρέχειν, ἣν τις ἐθέλῃ, φιλοτησίαν. πάντες r) πᾶσι προπινέτωσαν, ἣν ἐθέλωσι, προπιόντος s) τοῦ πλουσίου. μηδὲ ἐπάναγκες ἔστω πίνειν, ἣν τις μὴ δύνηται. εἰς τὸ συμμόσιον v) μῆτε ὀρχηστὴν, μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα. ἐξέστω w), ἣν τις ἐθέλῃ, σκώμματος, (καὶ x) μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον. ἐπὶ πᾶσι πεττενέτωσαν y) ἐπὶ

o) κατ'] Sic Schäfer. ad L. Bos Ellipss. p. 295. pro vulg. κατ. p) παραπεμπέτωσαν] „παραπεμπέσθωσαν Fl.“ Sic etiam Gorl. Παραπετέσθωσαν conj. Jacobs. Vid. Adnot. q) ἔτι] Sic e conj. Guyeti et Courierii ad Asin. p. 225. pro vulg. ἐπ'. Et mox idem Guyetus felici conjectura assecutus est lectionem Gorl. Cod. ἀκουέτω. pro vulgari ἐπακουέτω. r) πάντες] πένητες Solan. e conj. Gronovii. s) προπιόντος] Sic 2954. ad Cognati conjecturam et Erasmi interpretationem accommodate pro vulg. προπιόντες. v) συμμόσιον] „Fl. punctum ponit post συμπ.“ u) ἐξέστω etc.] „Varie haec et sqq. interpunguntur. Vid. nott.“ Sequentia sic suppleri vult Guyet. σκώπτειν ἐξέστω, ἣν τις ἐθέλῃ, καὶ σκώμματος μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον. x) καὶ] „omittit Fl.“ nec non Gorl. y) πεττενέτωσαν] „πεττενέσθωσαν Fl.“

tis dolor, ut solus ea caussa Pincerna acutum cernito *velut* de meliori bibat. Carnium de specula in unumquemque, distributio aequaliter fiat per et minus in dominum: et acutius etiam audito. Suntu varii omnes: ministri ad gratiam generis calices. Jus esto propinare, si quis velit, amicitiae poculum. Omnes omnibus propinanto, si velint, postquam propinaverit dives. Neque necesse sit bibere, si apponuntur, neque uni femur, quis non possit. Saltatorem aut citharistam tironem in conaequalitas esto in omnibus. vivium ne adducito. Dicti jo-

καρύνων²⁾. ἦν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεττεύση, ἅσιτος ἐς τὴν p. 400. ὑστεραίαν ἔστω. καὶ μενέτω καὶ ἀπίτω ἕκαστος, ὁπόταν βούληται. ἐπὶ δὲ τοὺς οἰκέτας ὁ πλούσιος εὐνοήῃ, διακοινοῦντων καὶ οἱ φίλοι σὺν αὐτῷ. τοὺς νόμους τούτους ἕκαστον τῶν πλουσίων ἐγγράψαντα ἐς χαλκῆν στήλην, ἔχειν ἐν μεσαιτάτῳ τῆς αὐλῆς, καὶ ἀναγινώσκειν. καὶ εἰδέναι δεῖ, ὅτι ἔστ' ἂν αὕτη ἡ στήλη μένη, οὔτε λιμὸς³⁾, οὔτε λοιμὸς, οὔτε πυρκαϊὰ, οὔτε ἄλλο χαλεπὸν οὐδὲν εἰς αὐτοὺς εἰς p. 401. τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἦν δέ ποτε (ὅπερ μὴ γένοιτο) καθαίρεθῇ, ἀποτρόπαιον ὅλα πείσονται.

2) καρύνων] „An καρύεις; ut mox ἐπ' ἀργυρίῳ. Vid. Addenda.“ In Addendis, quae dicuntur, et Corrigendis nihil invenitur, quod huc pertineat. Verum ἐπὶ καρύνων πεττεύειν vide supra cap. 9. Dixit noster etiam ὑπὲρ τινος et περὶ τινος πεττεύειν, ut cap. 8. Quamobrem viderint Reitzii, an vice versa ἐπ' ἀργυρίῳ in ἐπ' ἀργυρίῳ, vel aliam in modum, mutandum ducant. 3) οὔτε λιμὸς] „Omissa haec duo in Fl.“

cosi, si quis velit, jus esto: in pila aerea in media aula modus, quod nemini doleat. habeto, atque legito. Sciendum est, quamdiu ea pila ludunto: si quis pecuniam luserit, postridie esurito. Maneat unusquisque et abeat, neque aliud quidquam mali in quando lubitum ei fuerit. Si eam domum illis ingressum vero servos convivio excipiet. Sed si quando (quod dominus, etiam amici cum quidem absit) destruat, quid illo ministrant. Hasce leges illis eventurum sit, abominusquisque dives inscriptas namur.

p. 401.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ.

ΕΓΩ ΚΡΟΝΩ. ΧΑΙΡΕΙΝ.

- 19 Ἐγγράφειν μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, δηλῶν ἐν οἷς εἶην, καὶ ὡς ὑπὸ πείνας κινδυνεύοιμι μόνος ἄμοιρος εἶναι τῆς ἐορτῆς, ἣν ἐπήγγελκας, ἔτι καὶ τοῦτο προσθεὶς (μέννημαι γὰρ) ἀλογώτατον εἶναι, τοὺς μὲν ἡμῶν^{a)} ὑπερπλουτεῖν, καὶ τρυφᾶν, οὐ κοινωνοῦντας ὧν ἔχουσι τοῖς πενεστέροις, τοὺς δὲ λιμῷ διαφθείρεσθαι· καὶ ταῦτα, Κρονίων ἐνεστώτων. ἐπεὶ δέ μοι τότε οὐδὲν ἀντεπέστειλας, ἡγησάμην δεῖν αὐτίς ἀναμνησθαι σε τῶν αὐτῶν. ἐχοῖν γάρ σε, ὦ ἄριστε Κρόνε, τὸ ἄνισον τοῦτο ἀφελόντα, καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐς τὸ μέσον ἅπασι καταθέντα, ἔπειτα κελεύειν ἐορτάζειν. ὥς δὲ^{b)} νῦν
- p. 402. ἔχομεν, μύρμηξ ἡ^{c)} κάμηλος, ὥς ἡ παροιμία φησί. μᾶλλον δὲ τραγικὸν ὑποκριτὴν ἐννόησον, θατέρω μὲν τοῖν πο-

a) ἡμῶν] ὑμῶν Bas. 1. et Hag. b) ὥς δὲ] „Sic Fl. Ald. J. Hag. Bas. 1. (et 3.) Par. Ὡς καὶ Salm.“ Ὡς γὰρ conj. Guyet., quo nil opus. c) ἡ] „Ita, ut Jentius voluit, est in Fl. L. et Coll. at reliquae ἡ habebant.“ Καὶ maluit Belinus, non capta, ut jam vulgatur, sententia, licet satis plana.

EPISTOLAE SATURNALES.

EGO SATURNO SALUTEM.

Equidem jam prius tibi literis demonstravi, quo loco essem, et ut prae paupertate in periculo versarer, ne solus expers ejus, quam denuntiasti, solennitatis: adjeceram etiam, probe commemini, vehementer esse rationi adversum, alios nostrum opibus deliciisque affluere, neque quidquam de his, quae habent, impertiri tennioribus; alios autem enecari fame: id-

que instantibus Saturnalibus. Quando quidem vero nihil mihi tum rescripsisti; faciedum putavi, ut iterum de iisdem rebus te admonerem. Decebat enim te, Saturne optime, sublata prius illa inaequalitate, bonis in medio omnium positis, deinde imperare dies festos. Ut vero nunc habemus, formica *aliquis est*, aut camelus, ut est in pro-verbio. Quia tu tragicum mihi

δοῖν ἔφ' ὑψηλοῦ βεβηκότα, οἷόν^{d)} εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβά- p. 402.
 ται· ὁ δ' ἕτερος ἀνυπόδετος ἔστω. εἰ τοίνυν βαδίζοι οὐ-
 τως ἔχων, ὁρᾷς ὅτι ἀναγκαῖον αὐτῷ, ἄρτι μὲν ὑψηλῷ, ἄρτι
 δὲ ταπεινῷ γενέσθαι, καθ' ὁπότερον ἂν πόδα προβαλῇ;
 τοσοῦτον καὶ τῷ βίῳ ἡμῶν^{e)} τὸ ἄνισον. καὶ οἱ μὲν ὑπο-
 δησάμενοι ἐμβάτας^{f)}, τῆς τύχης χορηγούσης, ἐντραγωιδοῦσιν
 ἡμῖν· οἱ πολλοὶ δὲ πεζῇ καὶ χαμαὶ βαδίζομεν, δυνάμενοι
 ἂν, εὖ ἴσθι, μὴ χειρόν αὐτῶν ὑποκρίνεσθαι, καὶ διαβαίνειν,
 αἱ τις καὶ ἡμᾶς ἐνεσκεύασε παραπληρόως ἐκείνοις. Καίτοι 20
 ἀκούω τῶν ποιητῶν λεγόντων, ὡς τὸ παλαιὸν^{g)} οὐ τοιαῦτα
 ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα, σοῦ ἔτι μοναρχοῦντος.
 ἀλλ' ἡ μὲν γῆ ἄσπορος καὶ ἀνήροτος ἔφυνεν αὐτοῖς τὰ
 ἀγαθὰ, δεῖπνον ἔτοιμον ἐκάστω ἐς κόρον· ποταμοὶ δὲ, οἱ
 μὲν οἶνον, οἱ δὲ γάλα, εἰσὶ δὲ οἱ καὶ μέλι ἔρῃον. τὸ δὲ p. 403.
 μέγιστον, αὐτοὺς ἐκείνους φασὶ τοὺς ἀνθρώπους χρυσοῦς
 εἶναι, πενίαν δὲ μηδὲ τοπαράπαν^{h)} αὐτοῖς πλησιάζειν.
 ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ μὲν οὐδὲ μόλιβδος ἂν εἰκότως δοκούμεν,

d) οἷόν] „Sic Fl. Ald. (1.) Fr. Bas. 1. et 2. (et 3.) Hag. Par. Salm. Οἷός εἰσιν J. et V. 2.“ nec non Ald. 2.

e) ἡμῶν] ὑμῶν Bas. 1. f) ἐμβάτας] „Edd. comma ante h. v. habent, quod sustulit Solanus. Sed innumera et ego sustuli, quod ubique monere, inpervacuum.“ g) τὸ παλαιόν] τοπαλαὶόν una voce Bas. 1. 3. et Hag. h) τοπαράπαν] Sic Ald. et 2. cum Hag. Ceit. τὸ παράπαν.

actorem cogita, altero quidem pede alte calceatum, quales sunt cothurni tragici; alter vero ejus pes discalceatus sit. Si jam eo habitu ingreditur, vides necesse illi esse, ut modo excelsus sit, modo humilis, prout hoc vel illo pede procedat. Tanta etiam est in vita nostra inaequalitas. Alii induti cothurnis a fortuna sup-
 peditatis, tragico nos fastu conculcant. Nos autem vulgus pedibus et humi ingredimur, qui possemus, bene noris, non deterius illis agere, et gra-

dum grandire, si quis nos etiam similiter atque illos instruat. Quamquam audio, potius dicere, olim non sic fuisse res hominum, te adhuc rerum potente; sed tellurem sine semine atque aratro genuisse ipsis bona, paratas unicuique ad satietatem usque epulas. Fluvios autem vino partim, partim lacte fluxisse: fuisse etiam, qui melle. Quod vero maximum, illos ipsos homines ajunt fuisse aureos, paupertatem vero nec omnino ad illos accessisse. At nos contra ea

- p. 403. ἀλλ' εἴτι καὶ τούτου^{ι)} ἀτιμότερον· ἡ τροφή δὲ μετὰ πόνων τοῖς πλείστοις, ἢ πενία δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμηχανία, καὶ τὸ, οἶμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἂν μοι γένοιτο, καὶ, ὦ τῆς τύχης, πολλὰ τοιαῦτα παρὰ γούν^{κ)} ἡμῖν τοῖς πένησι· καὶ ἦττον ἂν, εἴ ἴσθι, ἡνώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τοὺς πλουσίους ἐω-
 ρῶμεν τοσαύτῃ εὐδαιμονίᾳ συνόντας, οἳ τοσοῦτον μὲν χρυσόν, τοσοῦτον δὲ ἄργυρον ἐγκλεισάμενοι, ἐσθ' ἤτας δὲ ὄσας^{λ)} ἔχοντες, ἀνδράποδα δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ συνοικίας, καὶ ἄγρους· πάμπολλα δὲ ταῦτα ἔκαστα κεκτημένοι, οὐχ ὅπως οὐ^{μ)} μετέδοσαν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ προσβλέπειν
 21 τοὺς πολλοὺς ἀξιοῦσι. Ταῦτα ἡμῶς μάλιστα ἀποπνίγει, ὦ Κρόνε· καὶ ἀφόρητον ἡγούμεθα τὸ πρᾶγμα, τὸν μὲν ἐφ' ἁλουργίδων^{ν)} κατακείμενον, τοσοῦτοις ἀγασθεῖς ἐντροφῆν
 p. 404. ἐρυγγάνοντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνόντων εὐδαιμονιζόμενον, αἰεὶ ἐορτάζοντα. ἐμὲ δὲ, καὶ τοὺς ὁμοίους, ὀνειροπολεῖν, εἴ πο-
 θεν ὀβολοὶ τέσσαρες γένοιτο, ὥς ἔχοιμεν ἄρτων γούν ἢ

i) τούτου] „τούτων Par. At prius recte Fl. J. ac cett.“
 κ) γούν] „Nihil varietatis inveniri addidit Solanus.“ Δε in 2954. legi notat Bel. Vid. Adnot. λ) ὄσας] τόσας conj. Guyet. μ) οὐ] „Omittit negationem Fl.“ Et Cod. Gorl. Unde ut suspectum notavit Schm., magna quidem injuria. Certissimum locum videt Hermot. c. 48, praeterea adnot. nostras ad Pro Imagg. c. 20. Tom. VI. p. 445. sq. et ad Toxar. c. 26. Varr. Lectt., maxime vero ad posteriorem locum doctam Jacobi nostri supellectilem, pag. 93. sq. ν) ἁλουργίδων] ἁλουργίδι 2954.

ipsei quidem vix plumbum videamur merito, aut si quid illo vilius: victus autem cum labore plerisque contingit: caeterum paupertas, et consilii inopia, et desperatio, et illud *hei mihi!* et, unde nanciscar? et, *heu fortunam!* talia apud nos quidem pauperes plurima. Ac minus ea indigne, bene moris, feremus, nisi divites in tanta esse felicitate videremus: qui tantum cum aurum atque argentum incluserint, vestes autem quot? habeant,

mancipiaque et carrus, et vi-
 cos totos, et agros, et ma-
 guam quidem vim singulorum
 possideant; tantum adest, ut
 eorum quidquam nobis imper-
 tiant, ut neque adspicere de
 plebe homines dignentur. Ista
 nos praesertim, Saturne, an-
 gunt, et intolerabile arbitra-
 mur, istum quidem jacentem
 in purpura tot in bonis deli-
 cias agere ructantem, et bea-
 tum praedicari a familiaribus,
 perpetuosque dies festos age-
 re: me vero ac mei similes

ἀλφίτων ἐμπεπλησμένοι καθεύδειν, κάρδαμον, ἢ θήμον, p. 404.
 ἢ κρόμιμον ἐπιτρώγοντες. ἢ τοίνυν ταῦτα, ὦ Κρόνε, ἀλλάτ-
 τειν, καὶ μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδαίτον, ἢ τὸ ὕστατον, αὐ-
 τοὺς γε ἐκείνους κελεύειν τοὺς πλουσίους, μὴ μόνους ἀπο-
 λαίειν τῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμνων τοσούτων, χρυσίου
 χοίρικὰ γε ἡμῶν πάντων^{ο)} κατασκεδάσαι. ἀπὸ δὲ ἱματίων,
 ὅσα κἄν ὑπὸ σῆτιν διαβρωθέντα οὐκ ἂν αὐτοὺς ἀνιάσει·
 ταῦτα γοῦν πάντως ἀπολλύμενα, καὶ ἐπὶ τοῦ χρόνου δια-
 φθαρσόμενα, ἡμῖν δοῦναι περιβαλλέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν
 ταῖς κοιτίσι, καὶ κλισαῖς, εὐρῶτι πολλῷ κατασαπῆναι.
 Καὶ μὴν καὶ δειπνῶν ἔκυστον, ἄρτι μὲν τέσσαυρας, ἄρτι 22
 δὲ πέντε τῶν πενήτων παραλαμβάνοντας· μὴ μέντοι ἐς τὸν
 νῦν τρόπον τῶν δειπνῶν, ἀλλ' ἐς τὸ δημοτικώτερον, ὡς
 ἐπίσης μετέχειν ἅπαντας, καὶ μὴ τὸν μὲν ἐμφορεῖσθαι τῶν
 ὄψων, καὶ τὸν οἰκέτην περιμένειν ἐστῶτα, ἔστ' ἂν ἀπαγο-
 ρεύσῃ ἐσθίων· ἐφ' ἡμῶς δὲ ἐλθόντα, ἔτι παρυσκευαζομέ-
 νων ὡς ἐπιβάλομεν^{ρ)} τὴν χεῖρα, παρამεῖβεσθαι, δειξάντα p. 405.
 μόνον τὴν λοπάδα, ἢ ὅσον ἐστὶ τοῦ πλακοῦντος τὸ λοιπόν·

ο) ἡμῶν πάντων] „Sic omnes.“ ρ) ἐπιβάλομεν]
 „Ἐπιβάλομεν Schol. At vulgatum tenet Fl. Fr. J. Par. et
 Coll. cum cett.“

hoc ipsum per quietem etiam
 et in somnis curare, unde
 quatuor confiant oboli, ut pane
 certe aut pulve oppleti, adhi-
 bito nasturtii aut porri aut
 cepae obsonio, ire cubitum
 queamus. Aut igitur haec
 immuta, Saturne, et reduc ad
 aequalitatem, aut, quod ex-
 tremum est, ipsis illis diviti-
 bus impera, ne soli fruantur
 bonis illis, sed de tot modis
 auri choenice certe in nos
 omnes spargant: de vestibis
 autem tantum, quantum e ti-
 neis si corrodat, aegre non
 ferant; haec ergo omnino per-
 itura, et corrumpenda a tem-

pore, nobis uti dent induenda
 potius, quam in arcis ac ci-
 stis multo situ computrescant.
 Verum etiam coena excipere
 illos *jube* assumptos modo qua-
 tuor, modo quinque paupe-
 rum, non tamen praesenti
 modo coenarum, sed populari
 magis ratione, ut ex aequo
 participes sint universi; nec
 alter quidem obsoniis se in-
 gurgitet, manente servo atque
 adstante, donec ille edere non
 amplius possit; ad nos vero
 cum venerit *idem servus*, ad-
 huc parantibus nobis manum
 injicere, praetereat, ostensa
 modo patina, aut quantum

- p. 405. μηδὲ ἐσκομισθέντος ὑὸς γ), διανέμοντα τῷ μὲν δεσπότῃ παρατιθέναι τὸ ἡμίτομον ὅλον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις ὅσῃ φέρειν γ) ἐγκεκαλυμμένα. προειπεῖν δὲ καὶ τοῖς οἰνοχοοῖς, μὴ περιμένειν, ἔστ' ἂν ἐπτάκις αἰτήσῃ πιεῖν ἡμῶν γ) ἕκαστος, ἀλλὰ, ἣν ἄπαξ κελεύσῃ, αὐτίκα ἐγγίαι, καὶ ἀναδιδόναι μεγάλην κύλικα ἐμπλησυσμένους, ὥσπερ τῷ δεσπότῃ. καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν εἶναι· ἢ ποῦ γὰρ γεγράφθαι τοῦτον τὸν νόμον, τὸν μὲν ἀνθοσμίου μεθύσκεσθαι, ἐμοὶ δὲ ὑπό γ) τοῦ
- 23 γλεύκους διαδύρηγνυσθαι τὴν γαστέρα; Ἦν ταῦτα ἐπανορθώσης, καὶ μετακοσμήσης, ὦ Κρόνε, βλον μὲν τὸν βλον, ἑορτὴν δὲ τὴν ἑορτὴν ἔση πεποιηκώς· εἰ δὲ μὴ, ἐκείνοι μὲν ἑορταζόντων· ἡμεῖς δὲ καθεδόμεθα, εὐχόμενοι, ἐπειδὴν λουσάμενοι ἤκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς ἀνατρέφαντα τὸν ἀμφορέα κατὰξαι· τὸν μάγειρον δὲ τὸν ζωμὸν κνισ-

q) ὑὸς γ) scripsimus cum Schm. e Codd. Gorl. et 2954. pro vulg. ὑός. γ) φέρειν γ) φέρειν conj. Jacobs, e comparatione locorum Diall. Deor. I, 1. Prom. s. Cauc. c. 7. et De Merc. Cond. c. 27., de Promethei fraude notissima agentium. At male agitur cum hodierno eoque religioso *Luciani* editore, quod elegantiam tum iudicii, tum doctrinae *Jacobianas* non adeo ei exosculari licet, ut unamquamque ejus conjecturarum statim pro genuina ipsius *Luciani* voce accipere possit. s) ἡμῶν γ) „Recte sic Fl. Par. et L. Ὑμῶν male J. Hag. Ald. Ven. 1. Fr. Bas. 1. (cum 3.) Salm.“ e) ὑπό γ) „recte Edd. Ἀπὸ Schol.“

est placenta reliquum; neque ut illato porco carptor hero quidem apponat dimidium ipsum cum capite, reliquis vero involuta ossa offerat. Praecipere porro illos jube pocillatoribus, ne exspectent, dum septies bibere unusquisque nostrum postulaverit; sed, cum semel jusserit, infundere statim, et tradere, non minus, quam hero, magnum plenumque calicem. Vinum vero ipsum convivis omnibus unum idemque esse *impura*; ubi

enim scriptam esse illam legem, ut alter vino odorato inebrietur, mihi autem a musto rumpatur venter? Haec si correxeris, Saturne, tum demum ut vita vita sit, et festi dies sint festi, effeceris. Sin minus, festos illi dies obeant: nos vero sedebimus vota facientes, ut, cum e balneo redeant, puer eversam illis fregerit amphoram; coquus autem nidore ius corruperit, et aliud agens piscilentam muriam infuderit leu-

πῶσαι, καὶ ἐπιλαθόμενον, τὸ τάριχος μὲν ἐς τὴν φακὴν^{α)} p. 405.
 ἐμβαλεῖν τῶν ἰχθύων· τὴν κύνην δὲ παρειαπισσοῦσαν^{χ)} τὸν
 τε ἀλλάντα^{γ)} ὅλον καταφαγεῖν, περὶ τᾶλλα^{z)} τῶν ὀψο-
 ποιῶν ἔχόντων, καὶ τοῦ πλακοῦντος τὸ ἤμισυ. τὸν ὕν δὲ, p. 406.
 καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτόμενα τὸ
 ὅμοιον ποιεῖν, ὅπερ Ὅμηρος περὶ τῶν Ἑλλίου βοῶν φησι·
 μᾶλλον δὲ μὴ ἔρπειν μόνον, ἀλλ' ἀναπηδῆσαντα φεύγειν
 εἰς τὸ ὄρος ἀντοῖς ὀβελοῖς· καὶ τὰς ὄρνις δὲ τὰς παχείας,
 καί τοι ἀπτέρους ἤδη οὖσας καὶ ἐσκευασμένας, ἀναπταμέ-
 νας^{α)} οἴχεσθαι καὶ ταύτας^{β)}, ὥς μὴ μόνον ἀπολαύοιεν
 αὐτῶν. Ὁ δὲ^{ο)} δὴ μάλιστα ἂν αὐτοὺς ἀνιάσειε, τὸ μὲν 24
 χρυσίον μύρμηκας τινας, οἷους τοὺς Ἰνδικούς, ἀνορύττον-
 τας ἐκ τῶν θησαυρῶν, ἐκφέρειν νύκτωρ ἐς τὸ δημόσιον.
 τὴν ἐσθῆτι δὲ δέοι^{δ)} ὀλιγωρίᾳ τῶν ἐπιμελητῶν κοσμηθῆναι

α) φακὴν] φακὴν in prioribus. Legitimam formam jam invenimus infra c. 35. vulgo exhibitam. Vid. ad Schol. Icarom. c. 18. Tom. VII. p. 331. Valde discrepat lectio Cod. 2954. κεφαλὴν pro φακὴν. Ceterum τῶν ἰχθύων ut glossema ejici voluit Guyet. x) παρειαπισσοῦσαν] „Sic et Fl. cum J. Par. etc.“ γ) ἀλλάντα] „Lege ἀλλάντα. Schol. ἀλλάντα.“ Vere circumflexum posuit Gall. c. 14. ex arbitrio suo Reitzius, illic non minus, quam h. l., adversantibus libris vet. editis. z) τὰ ἄλλα] τ' ἄλλα Reitz. et recentt. temere et contra Edd. vet., quae τᾶλλα habent. α) ἀναπταμένας] „ἀνεπταμένας Fl.“ β) ταύτας] „bene Par. Hag. Fl. J. etc. Ταῦται male Salm.“ c) Ὁ δὲ] τόδε 2954. τότε δὴ μάλιστα ἂν αὐτοὺς ἀνιάσῃ Gorl., unde certe ἂν, quod vulgo deest, inserui. Ὁ δὲ sine δὲ Reitz. hypothetae culpa: nam δὲ in omnibus Edd. vet. legitur, ut omitti a Bipp. et Schm., salva fide, nullo modo posset. d) δὲ δέοι] Sic e Fritzschii sententia pro vulg. δέ οί. Vid. Adnot.

ticulae; ut irrepens canis totum sarcimen, occupatis alia in re coquis, dimidiamque placentam devoraverit. Aper vero atque cervus, et porcelli, dum assantur, simile uti faciant ei, quod de Solis bubus narrat Homerus: quin non repant modo, sed exsili- entes in montem ipais cum vernibus aufugiant: gallinae autem saginatae, licet vulsis

jam pennis apparatus, evolantes ipsae quoque discedant, ne soli illis fruantur. Quod vero inprimis molestum iis fuerit, ut fornicatae, quales sunt illae Indicae, effossos thesauros noctu in publicum efferant: atque ut vestis eis ob negligentiam curatorum cribri instar perforata sit ab optimis muribus, ne quid a reti thunnis capiendis differant: atque ut

- p. 406. διατετριπῆσθαι ὑπὸ τῶν βελτίστων μυῶν, ὡς σαγήνης θυν-
 νεντικῆς μηδὲν διαφέρειν. παῖδας δὲ αὐτῶν τοὺς ὠραίους,
 καὶ κομήτας, οὓς Ὑακίνθους, ἢ Ἀχιλλέας, ἢ Ναρκίσσους
 ὀνομάζουσι, μεταξὺ ὀρέγοντας σφίσι τὸ ἔκπωμα, φαλα-
 κροὺς γίγνεσθαι, ὑποβρύσεως*) τῆς κόμης, καὶ πάγονα
 φέειν ὀξύν, οἷοί(†) εἰσιν ἐν ταῖς καμωδίαις οἱ σφηνοπώγω-
 νες, καὶ παρὰ τοῖς κροτάφοις πάννυ λάσιον, καὶ κάρτα ἐκ-
 p. 407. κεντοῦν(‡), τὸ μεταξὺ δὲ λείον καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα
 καὶ πλείω τούτων εὐξαίμεθ' ἄν, ἣν μὴ θέλωσι τὸ ἄγαν
 φιλοπυλόν τοῦτο ἀφέντες ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν, καὶ μετα-
 διδόναι ἡμῖν τῶν μετρίων.

c) ὑποβρύσεως] „ex omend. Solani. Ἐπιβρύσεως
 Edd. hac priores.“ f) οἷοι] „Sic jam omnes, quum ante
 c. 19. οἷον εἰσιν haberent.“ g) ἐκκεντοῦν] „ἐκκεντοῦντα
 Fl.“ Non immerito haec *Schmiederus* offenderunt, qui legi
 inallet καὶ τὸ παρὰ τοῖς κρ. — ἐκκεντοῦν. Ego etiam plenio-
 rein malleim orationem: καὶ τὸ παρὰ μὲν τοῖς κρ. — ἐκκεν-
 τοῦν· τὸ μεταξὺ δὲ λείον etc.

pueri illorum pulchri et co- vehementerque pungens, in-
 mati, quos Hyacinthos, vel terjectis partibus laevibus at-
 Achilles, vel Narcissos ap- que nudis. Haec, et his plura
 pellunt, dum poculum illis vota faciemus, si noluerint,
 porrigunt, coma defluente cal- relicto illo nimio sui ipsorum
 vescant, et barba crescat iis amore, in commune esse di-
 acuta, quales sunt in comoe- vites, et mediocria nobis im-
 diis illi cuneobarbi, atque in pertiri.
 ipsis temporibus plane hirsuta,

ΚΡΟΝΟΣ ΕΜΟΙ ΤΩ ΤΙΜΙΣΤΑΤΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

- 25 Τί ταῦτα ληρεῖς, ὦ οὗτος, ἐμοὶ περὶ τῶν παρόντων ἐπι-
 στέλλων, καὶ ἀναδυσμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων; τὸ
 δὲ ἑτέρου ἂν εἶη, τοῦ νῦν ἄρχοντος. θανμάζω γάρ σε, εἰ
 μόνος τῶν ἀπάντων ἀγνοεῖς^{h)}, ὡς ἐγὼ μὲν πάσαι βασι-

b) ἀγνοεῖς] ἀγνώσεις 2954. nude conj. *Fritzsche*. ἀγνοή-
 σεις Quaezist. p. 147.

SATURNUS MIHI SUO CARISSIMO SAL.

Quid sic deliras, o noster, sionem me jubeas instituire?
 qui de praesentibus rebus ad At illud alterius opus fuerit,
 me scribas, et bonorum divi- ejus, qui nunc rerum potitur.

λεὺς ὦν πέπαιμαι, [εἷς ὦν]^{ι)} τοῖς παισὶ διανείμας τὴν p. 407.
 ἀρχήν· ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται. τὰ
 δὲ ἡμέτερα ταῦτα, μέχρι πετιῶν, καὶ κρότου, καὶ ᾠδῆς,
 καὶ μέθης, καὶ τοῦτο οὐ πλέον ἡμερῶν ἐπτά. ὥστε περὶ
 τῶν μειζόνων ἃ φῆς^{κ)}, ἀφελεῖν τὸ ἄνισον, καὶ ἐκ τῆς
 ὁμοίας ἢ πένεσθαι, ἢ πλουτεῖν ἅπαντας, ὁ Ζεὺς ἂν χρη-
 ματίσειεν ἡμῖν. εἰ δέ τι τῶν ἐκ τῆς ἑορτῆς ἀδικοῖτό τις,
 ἢ πλεονεκτοῖτο, ἡμὸν ἂν εἴη δικάζειν. καὶ ἐπιστέλλω δὲ p. 408.
 τοῖς πλουσίοις περὶ τῶν δειπνῶν^{λ)}, καὶ τοῦ χοίνικος τοῦ
 χοροῖου, καὶ τῶν ἐσθῆτων, ὥς καὶ ἡμῖν πέμποιεν εἰς τὴν
 ἑορτήν. δίκαια γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια αὐτοὺς ποιεῖν, ὥς
 κατέ, εἰ μὴ τι εὐλογον ἐκεῖνοι πρὸς ταῦτα ἔχωσι λέγειν^{μ)}.
 Τὸ δὲ ὅλον, ὥστε οἱ πένητες ἡμεῖς ἐξηπατημένοι, καὶ οὐκ 26
 ὡρθῶς δοξάζοντες περὶ τῶν πλουσίων, οἷ γε^{ν)} πανευδαίμο-
 νας αὐτοὺς οἶσθε εἶναι, καὶ μόνους ἡδὺν τινα βιοῦν τὸν
 βίον^{ο)}, ὅτι δειπνεῖν τε πολυτελεῶς ἔστιν αὐτοῖς, καὶ με-
 θύσκεσθαι οἶνου ἡδέος, καὶ παισὶν ὥραίοις, καὶ γυναιξὶν

i) εἷς ὦν] „non agnoscit Fl.“ nec 2934. Unde rectius, opi-
 nor, ejicitur, quam ullo modo corrigitur. Vid. Adnou. k) ἃ
 φῆς] „ἀφελς Fl.“ l) τῶν δειπνῶν] „τοῦ δειπνου Fl.“
 m) ἔχωσι λέγειν] „ἔχειν λέγων Fl.“ n) οἷ γε] Sic
 e Gorl. pro vulg. εἰ γε. o) βιοῦν τὸν βίον] βιοῦντας
 βίον Gorl.

Miror enim, si solus omnium
 ignoras, me olim, distributo
 filiis imperio, regem esse de-
 sisse: ad Jovis autem curam
 maxime pertinere talia: hoc
 autem nostrum regnum intra
 talos, et plausus, cantumque
 et ebrietatem fere contineri,
 idque septem non amplius die-
 bus. Itaque de majoribus
 illis, quae dicis, de auferenda
 inaequalitate, ut ex aequo aut
 pauperes sint omnes aut divi-
 tes, Jupiter vobis respondeat.
 Si quis vero in iis, quae ad
 solennitatem pertinent, per
 injuriam aut avaritiam aliquid

designet, meum fuerit judici-
 um. Ac scribo ad divites
 epistolam de coenis, de choe-
 nice auri, et de vestibus, ut
 vobis etiam solennis caussa
 aliquid mittant: justa enim
 ista, et digna, quae faciant,
 uti, dicitis, nisi quid habent
 illi, quod cum ratione contra
 dicant. In universum autem
 scitote, pauperes, falli vos,
 neque recte de divitibus sen-
 tire, qui undique beatos illos
 putatis, et suavem vitam so-
 los vivere, quod sumtuose
 coenare illis licet, et dulci
 vino inebriari, et cum pueris

- p. 408. ὁμιλεῖν, καὶ ἐσθῆσι μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ δὲ πᾶν ἀγνοεῖτε ὁποῖόν ἐστιν. αἱ τε γὰρ φροντίδες αἱ περὶ τούτων οὐ μικραί. ἀλλ' ἀνάγκη ἐπιγρυπνεῖν ἐκάστοις, μὴ τι ὁ οἰκονόμος βλακεύσας, ἢ ὑπελόγιμος λάθῃ, μὴ ὁ οἶνος ὕξυνθῇ, μὴ ὁ σῖτος φθειρὶ ζέσῃ^{p)}, ἢ ὁ ληστής ὑφέληται τὰ ἐκπώματα, μὴ πιστεύσῃ τοῖς συκοφάνταις ὁ δῆμος, λέγονσαι τυραννεῖν αὐτὸν ἐθέλειν. ταῦτα δὲ πάντα οὐδὲ τὸ πολλοστόν ἂν εἴη μέρος τῶν ἀνιώντων αὐτούς. εἰ γοῦν ἡπίστασθε τοὺς φόβους, καὶ τὰς μερίμνας, ὥς ἔχουσι, πᾶν ἂν 27 ὑμῖν φευκτέον ὁ πλοῦτος ἔδοξεν. Ἐπεῖτοι^{q)} οἶμι με αὐτὸν οὕτως ἂν ποτε κορυβαντιᾶσαι^{r)}, ὥς, εἰ καλὸν ἦν τὸ πλουτεῖν, καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ^{s)}, καὶ παραχωρήσαντα ἄλλοις, καθῆσθαι ἰδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχεσθαι ὑπ' 28 ἄλλῳ ταυτόμενον. ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα εἰδὼς, ἃ τοῖς πλουτοῖς καὶ ἄρχουσι προσεῖναι ἀνάγκη, ἀφῆκα τὴν ἀρχὴν, εὐ ποιῶν^{t)}. Καὶ γὰρ ἃ νῦν ἐποτινῶ πρὸς μὲ, ὥς τοὺς μὲν ὑῶν^{u)} καὶ πλακούντων ἐμφορουμένους, ὑμᾶς δὲ

p) φθειρὶ ζέσῃ] Sic Cod. *Græc.* Vulg. φθειριζήσῃ. Vid. Adnot. q) ἐπεῖτοι] „ἐπεὶ τί Fl.“ r) κορυβαντιᾶσαι] κορυβαντισσαι hac tenus Edd. s) αὐτὰ] „αὐτὸν Fl.“ t) εὐ ποιῶν] „Sic jam discretim omnes.“ u) ὑῶν] Sic *Schm.* c 2954. et *Gorl.* pro vulg. *συνών.* Cf. *supra* c. 22.

formosis atque mulieribus esse, et vestimentis uti molli-
bus. Omnino autem, quale id sit, nescitis. Curae etenim de hisce non parvae. Sed opus est invigilare singulis, ne quid ipsis imprudentibus dispensator vel stupore perdat, vel fraude subducatur, ne acescat frumentum, aut pocula latro auferat, ne delatoribus credat populus, tyrannidem ab ipso affectari, dicentibus. Haec vero omnia vix una de multis particula molestiarum, quae illos premunt, fuerit.

Si enim timores sciatis, quos habent, et curas, fugiendae omnino vobis videantur divitiae. Alioqui putas ipsum me ita insanire unquam, ut, si quid praeclarum adeo essent divitiae et imperium, relicta illa concedam aliis, desideam ipse privatus, et sub alterius imperio vivam. Sed cum scirem multa illa, quae adesce divitibus atque imperantibus necesse est, dimisi, nec poenitet, imperium. Quae autem modo apud me conquestus es, illos apris ingurgitare se et placentis, vos nasturtium, aut

κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρόμινον ἐπιτριώνοντας ἐν τῇ ἑορ- p. 409.
τῇ, σκέψαι ὅποιά ἐστι. πρὸς μὲν γὰρ τὸ παρὸν ἡδὺ καὶ
οὐκ ἀνιαρὸν ἴσως^{α)} ἐκάτερον αὐτῶν· ὥς δὲ γ) μετὰ ταῦτα,
ἱμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρῶγμα. εἴτα ὑμεῖς μὲν οὔτε
καρηβροῦντες ἀνασταίητ' ἂν ἐς τὴν ὑστεραίαν, ὥσπερ
ἐκίνοι, ὑπὸ τῆς μέθης, οὔτε ὑπὸ τῆς ἄγαν πλησμονῆς
δυσῶδες τι καὶ καπνωδέστερον ἐρυγγάνοντες· οἱ δὲ τούτων
τε ἀπολαύουσι, καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς, ἢ παισὶν, ἢ γυ-
ναξίν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κελεύῃ, συναναφυρέντες, ἢ
φθόγῃ, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ ὕδρον οὐ χαλεπῶς συνεξε-
λέξαντο^{α)} ἐκ τῆς πολλῆς τρυφῆς. ἢ τίνα ἂν αὐτῶν ῥαδίως
διῆλαι δύναιτο, μὴ πάντως ὠχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νεκρῶδες
ἡμφαινοντα^{α)}; τίνα δὲ ἐς γῆρας ἀφικόμενον, τοῖς αὐτοῦ^{β)}
ποσίν, ἀλλὰ μὴ φοράδην ἐπὶ τεττάρων ὀχούμενον, ὀλόχρυ-
σον μὲν τὰ ἔξω, κατάθραφον δὲ τὰ ἔνδον, ὥσπερ αἱ τρα-

α) Ἰσως] „Ita habere omnes, adscripsit Solanus.“ γ) ὥς
δὲ] τὸ δὲ conj. Guyet., quam conjecturam praeclaram dicit
Jacobus Quaezst. Lucian. Specim. 1. p. 11. Potest etiam
scripsisse auctor: πρὸς δὲ τὸ μ. τ. cum praecedentibus con-
venienter. α) συνεξελέξαντο] „συνεξελέξαντο Edd. prio-
res male.“ Excipe certe Bas. 1. et 3. ubi plane συνελέ-
ξαντο. In Gorl. autem συνελέξαντο, omissis etiam οὐ χαλε-
πῶς. α) ἡμφαινοντα] Sic Schm. cum Bel. e Cod. 2954.
pro vulg. ἐπιφαίνοντα. β) αὐτοῦ] restitui ex Edd. vet. pro
eo, quod Heitz, Bip. et Schm. tacite scripserunt, αὐτοῦ.

porrum, aut cepam, per dies
festos arrodere; quale sit, vi-
de. In praesens enim suave
utrumque, et minime forte
molestum. Quantum vero ad
ea, quae sequuntur, in con-
trarian partem res vertitur.
Deinde enim vos neque gra-
vato, ut isti, per ebrietatem
capite postridie surgatis, neque
ventre nimis referto tetrum
vaporem eructetis. At illi,
cum istum divitiarum fructum
habeant, tum majorem noctis
partem cum pueris aut muli-
ceribus, aut prout mala libido

imperaverit, volutati, tabem,
vel pulmonis inflammationem,
vel aquam intercutem non
difficulter ex multa illa luxu-
ria colligunt. Aut quem il-
lorum ostendere facile possis,
qui non plane sit pallidus,
non multum cadaveri similis?
Quem autem, si ad senectute-
tem omnino pervenit, suis
ipsum utentem pedibus, non
quatuor hominum humeris in-
vectum? aureum illum quidem
quod ad externa, intus vero
consutilem, quales sunt tragi-
cae vestes, de pannis plano

- p. 409. καὶ ἐσθῆτες ἐκ ῥακῶν^{c)} πάντῃ εὐτελῶν συγκεκαττυμέναι^{d)}; ἡμεῖς δὲ ἰχθύων μὲν ἄγευστοι, καὶ ἄσιτοι· ποδάγρας δὲ, ἢ περιπνευμονίας, οὐχ ὀρᾷθ^{e)}· ὅτι καὶ τούτων ἀπειροί
- p. 410. ἔστε; ἢ εἴ τι κατ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν συμβαίνοι. καίτοι οὐδ' αὐτοῖς ἐκείνοις ἔτι ἐστὶν αὐτὸ^{f)}, καθ' ἡμέραν, καὶ πέρα τοῦ κόρου ἐσθίειν τούτων· ἀλλ' ἰδοὺς ἂν αὐτοὺς οὕτω λαχάνου^{g)} καὶ θύμου ὀρεγομένους ἐνίοτε, ὥσπερ οὐδὲ
- 29 σὺ τῶν λαγῶν, καὶ ὑῶν^{h)}. Ἐὼ λέγειν ὅσα ἄλλα λυπεῖ αὐτοὺς, ἢ υἱὸς ἀκόλαστος, ἢ γυνή, τοῦ οἰκέτου ἐρωῶσα, ἢ ἐρώμενος, πρὸς ἀνάγκην μᾶλλον, ἢ πρὸς ἡδονὴν συνών· καὶ ὅλως, πολλὰ ἐστὶν ἄπερ ἡμεῖς ἀγνοοῦντες, τὸν χρυσὸν ὀρᾷτε αὐτῶν μόνον, καὶ τὴν πορφύραν. καὶ ἥν' ἰδῆτέ ποτε ἐξελάνοντας ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, κεχῆναι, καὶ προσκυ-

c) ῥακῶν] ῥακίων 2954. d) συγκεκαττυμέναι] „ex emend. Solani: nam συγκεκομμένοι omnes antea male.“ Συγκεκομμένοι conj. Guyet. e) ὀρᾷθ^{e)}] ὀρᾷτε 2954. ὀρᾷς conj. Jacob. ad Toxar. p. 122. Sic sane haud incommode scribere potuit auctor: at vere ita scripsisse, nec video, nec, pace humanissimi viri dicam, credo. f) ἔτι ἐστὶν αὐτὸ^{f)}] ἡδὺ pro ἔτι vel conjecerunt, vel interpretati sunt, Erasmus, Guyetus, Gemerus. Sed Jacob. conj. ἐστὶ γλυκὺ τὸ καθ' etc. De necessitate quidem corrigendi minus dubites, quam de modo. g) λαχάνου^{g)}] λαγάνων Gorl. h) ὑῶν] σῶν omnes priores Edd., etiam Schm., ubi tamen supra bis c. 22. et 28. in. e Codd. haec forma in vulgatae locum substituta est. Constantiae causa et quia et infra c. 35. formam ὕς vulgatam habemus, hos σῶς in eodem libello medio patienter ferre non poteram. Οὐδὲ in eadem hac sententia per errorem manifestum ex Ed. Reitz. exciderat; restituerunt id, ut par erat, recenti. e veti.

vilibus consarcinatae. Vos autem pisces ne gustatis quidem, nedom ut iis vescamini; podagrae autem et pulmonum morbi nomine videtis ipsorum quoque vos expertes esse? aut si quid tale simili alia causa accidat. Quamquam ne ipsis quidem suave jam est ipsum illud quotidie, et ultra, quam satis est, de his edere. Verum videas illos adeo oleris ac porri nonnumquam cupidos, ut neque tu ita leporum aut aprorum. Mitto dicere, quae illos alia excruciant, aut filius corruptus, aut uxor amans servum, aut puer necessitate potius praebens, quam amore. Multa sunt in universum, quorum vos ignari aurum modo illorum spectatis et purpuram. Et si videas illos aliquando

νῆτε. εἰ δὲ ὑπερωρῶτε αὐτῶν, καὶ κατεφρονεῖτε, καὶ μήτε p. 410.
 ἐπιστρέψετε πρὸς τὴν ἀργυρῶν ἀρμάμαξαν¹⁾, μήτε μεταξὺ
 διαλεγομένων εἰς τὸν ἐν τῷ δακτυλιδίῳ σμάραγδον ἀφω-
 ρῶτε, καὶ τῶν ἱματίων παραπτόμενοι τὸ μαλακὸν ἐθαυ-
 μάζετε, ἀλλ' εἰῶτε καθ' ἑαυτοὺς πλουτεῖν, εἰ ἴστε, αὐ-
 τοὶ ἐφ' ἑμᾶς^{k)} ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν, ὥς ἐπιδείξαντο
 ἑμῖν τὰς κλῖνας, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ τὰ ἐκπώματα, ὧν
 αὐτὸν ὕψελος, εἰ ἀμάρτυρος ἡ κτῆσις εἶη. Τὰ γέ τοι 30
 κίιστα εὗροτε ἂν αὐτοὺς ἑμῶν ἔνεκα πτωμένους, οὐχ
 ὥπως αὐτοὶ χρήσονται^{l)}, ἀλλ' ὥπως ὑμεῖς θαυμάζοιτε.
 ταῦτα ἑμῶς παρμυθοῦμαι, εἰδὼς τὸν βίον ἐκάτερον·
 καὶ ἄξιον^{m)} ἐορτάζειν, ἐνθυμουμένους ὅτι μετ' ὀλίγον
 ἡπαντας δεήσει ἀπιέναι ἐκ τοῦ βίου, καὶ κείνους τὸν πλου-
 τῶν, καὶ ἑμᾶς τὴν πενίαν ἀφέντας. πλὴν ἐπιστελῶ γε αὐ-
 τὰ; ὥς περ ὑπεσχόμην· καὶ οἶδ' ὅτι οὐκ ὀλιγορήσουσι τῶν p. 411.
 ἑμῶν γραμμῶν.

i) ἀρμάμαξαν] ἄμαξαν 2954. k) ἑμᾶς] „bene Fl., ut
 Jens. voluit. Cett. ἡμᾶς.“ l) χρήσονται] „Sic Fl. Fr.
 Par. etc. χρήσονται J.“ et Ald. 2. m) ἄξιον] „Edd.
 Διῶν Solan.“

albis equis vectos, hiatis ad-
 miratione, et adoratis. Si
 vero despiceretis ea et conte-
 mneretis; nec adverteret vos
 argenteum carpentum; nec in-
 ter agendum cum illis ad ama-
 ragdam in anulo respiceretis,
 et cum stupore quodam mol-
 lium vestium admiraremini;
 si pro se divites illos esse
 pateremini: ipsi ad vos, bene
 moritis, veniant, ut secum
 cornetis rogent, uti suos vo-
 bis lectos, et mensas, et po-
 cula ostendant, quorum usus
 nullus est, si testibus careat

possessio. Certe pleraque ve-
 stra illos caussa possidere vi-
 deatis, non quo videntur ipsi,
 verum vos ut admiremini.
 Haec consolandi vos caussa
 scribo, qui utrumque vitae
 genus norim. Et *vel hoc no-
 mine* solenne hoc a vobis ce-
 lebrari dignum est, si cogite-
 tis, abeundum esse paullo
 post de vita omnibus, relictis
 illis bonorum copia, vobis
 paupertate. Verum etiam scri-
 bam illis, ut promiseram, et
 novi meas ab illis literas non
 neglectum iri.

C

31 ΚΡΟΝΟΣ ΤΟΙΣ^{η)} ΠΛΟΥΣΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

p. 411. Οἱ πένητες ἔναγχος ἐπεστέλλασαί μοι, αἰτιώμενοι ὑμᾶς, μή μεταδιδόναι σφίσιν ὧν ἔχετε· καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἤξιον με κοινὰ πᾶσι ποιεῖν τὰγαθὰ, καὶ τὸ μέρος, ἔκαστον αὐτῶν ἔχειν· δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσοτιμίαν καθεστῆκέναι, καὶ μή τῷ μὲν πλεον, τῷ δὲ μηδ' ὅλως^{ο)} μετεῖναι τῶν ἡδέων. ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτων ἔφην ἄμεινον σκέψασθαι^{ρ)} τὸν *Αἰα*· περὶ δὲ τῶν παρόντων, καὶ ὧν ἀδικεῖσθαι ὄντο κατὰ τὴν ἐορτὴν, ἐόρων ἐπ' ἐμὲ καθήκουσαν τὴν κρίσιν, καὶ ὑπεσχόμην γράψειν πρὸς ὑμᾶς. ἔστι δὲ ἄπερ ἀξιοῦσι ταῦτα μέτρια, ὥς ἐμοὶ ἔδοξε. πῶς γάρ, φασί, ῥιγοῦντες τοσοῦτον κρύει, καὶ λιμῶν ἐχόμενοι, προσέτι ἐορτάζομεν ἄν; εἰ τοιῶν ἐθέλοιμι κάκεινους μετέχειν τῆς ἐορτῆς, ἐλλεινόν με ἀναγκάσαι ὑμᾶς ἐσθῆτων τι, ὧν ἔχετε, μεταδοῦναι αὐτοῖς, εἴ τινες περιτταὶ, καὶ παχύτεραι ἢ καθ' ὑμᾶς· καὶ τοῦ χρησίου ὀλίγον ἐπισταλάξαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα, φασί, ποιήσετε, μήτε

n) ΤΟΙΣ] „omisit Fl.“ ο) μηδ' ὅλως] „Sic Par. Salm. Μηθόλως J. Ald. Fl. Fr. Hag. Bar.“ p) σκέψασθαι] σκέψεσθαι Ald. 2.

SATURNUS DIVITIBUS SALUTEM.

Literas mihi nuper miserrunt pauperes, quibus vos accusant, qui de vestris opibus nihil sibi impertiat. Atque in universum illud petiere, ut communia omnibus bona facerem, quorum aequam unusquisque partem haberet. Par enim esse, ut instituatur aequalitas, nec plus alius quam opus est, alius vero plane nihil suavitatis habeat. Respondi ego, de his Jovis potius inspectionem esse. De praesentibus autem, et iis injuriis, quibus se per festos hosce dies affici a vobis putabant, ad me pertinere videbam judicium, et scripturum me vobis recepi. Sunt autem ea, quae a vobis postulant, ut mihi quidem videbatur, moderata. Quomodo enim, ajunt, rigentes tanto gelu, et fume pressi festos insuper dies agamus? Si igitur vellem, ipsos quoque in partem celebrationis venire, voluerunt uti vos cogere, cum de vestimentis, quae habetis, sibi impertiri aliquid, si qua essent superflua, aut, quam vos deceat,

ἀμφισβητεῖν ὑμῖν ἔτι τῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τοῦ Διός. εἰ δὲ μὴ, p. 411.
 ἀπειλοῦσι προσκαλέσασθαι ἐπὶ τὸν ἀναδασμὸν, ἔτειδάν τὸ πρῶ-
 τον δίκας ὁ Ζεὺς προθῆ. ταῦτά ἐστιν οὐδ' ἅπαν χαλεπὰ
 ὑμῖν ἀπὸ τοσοῦτων, ἃ καλῶς ποιοῦντες ἔχετε. Νῆ Δία p. 412.
 καὶ τῶν δείπνων πέρι, ὡς συνδειπνοῖεν ὑμῖν, καὶ τοῦτο 32
 προσθεῖναι ἡξίουν τῇ ἐπιστολῇ, ὡς νῦν γε μόνους ὑμᾶς
 τρυφᾶν, ἐπικλεισμένους τὰς θύρας· εἰ δὲ ποτε κακέων
 ιππὰς ἐστιᾶν διὰ μακροῦ (θελήσετε γ), πλέον τοῦ εὐφραίνον-
 τος ἐνεῖναι·) τὸ ἀνιαρὸν τῷ δείπνῳ· καὶ τὰ πολλὰ ἐφ'
 ἔβρει αὐτῶν γίγνεσθαι· οἷον ἐκεῖνο, τὸ μὴ τοῦ αὐτοῦ οἴ-
 νου συμπίνειν, Ἡράκλεις, ὡς ἀνελεύθερον· καὶ κατα-
 γηγνώσκειν αὐτῶν ἐκείνων ἄξιον, ὅτι μὴ μεταξὺ ἀναστάντες
 οἴονται, ὅλον ὑμῖν τὸ συμπόσιον καταλιπόντες. ἀλλ' οὐδὲ
 ἰς κόρον ὅμως φασὶ πίνειν· τοὺς γὰρ οἰνοχόους ὑμῶν,
 ὥς περ τοὺς Ὀδυσσεῶς ἐταίρους, κηρὶ βεβύσθαι τὰ ὄντα.
 τὰ μὲν γὰρ ἄλλα οὕτως αἰσχροῦ ἐστιν, ὥστε ὀκνῶ λέγειν,
 ἃ περὶ τῆς νομῆς τῶν κρειῶν αἰτιῶνται, καὶ τῶν διακόνων,

γ) ἐθέλησετε] Sic Bip. et Schm. cum Bel. e 2954. pro eo
 quod olim vulgarant ἐθέλησητε. γ) ἐνεῖναι] ἐκείναι
 Bas. 3.

crassiora; tum aliquantum auri lestiarum quam hilaritatis coe-
 nae inesse, et pleraque ibi contumeliose in se fieri; ut
 illud, quod non de eodem vino bibant, Hercules! quam
 est hoc illiberale! atque reprehensione ipsi digni, qui
 non inter haec surgant, et discedentes vestrum vobis vos
 convivium habere jubeant. Sed ne vel sic quidem ad satura-
 tatem se bibere ajunt. Vestros enim pocillatores, ut il-
 los Ulyssis socios, cera obtu-
 ratas habere aures. Reliqua adeo sunt turpia, uti dicere
 ea dubitem, quae de carniū divisione et ministris dicunt,
 qui vobis adstant, dum ultra

p. 412. ὑμῖν μὲν παρεστῶτων, ἔστι' ἂν ὑπερεμφορηθῇτε^{α)}), ἐκείνους δὲ παραθιόντων· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικροπρεπῆ, καὶ ἥκιστα ἐλευθέροις πρέποντα. τὸ γοῦν ἡδιστον, καὶ συμποτικώτερον ἢ ἰσοτιμία ἐστί. καὶ ὁ ἰσοδαίτης^{β)} τούτου ἔνεκα ἡγρεῖται ὑμῖν τῶν συμποσίων, ὥς τὸ ἴσον ἅπαντες ἔχοιεν.

33 Ὁρᾶτε οὖν ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσωνται, ἀλλὰ τιμήσωσι, p. 413. καὶ φιλήσωσι^{γ)}), τῶν ὀλίγων τούτων μεταλαμβάνοντες· ὧν ὑμῖν μὲν ἡ διπλῆ ἀνεπαίσθητος, ἐκείνοις δὲ ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἡ δόσις ἀειμνηστος. ἄλλως τε, οὐδ' ἂν οἰκτεῖν δύναιοσθε^{δ)}) τὰς πόλεις, μὴ οὐχὶ καὶ πενήτων συμπολιτευομένων, καὶ μυρία πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν ὑμῖν συντελούντων. οὐδ' ἂν ἔχοιτε τοὺς θαυμάζοντας ὑμῶν τὸν πλοῦτον, ἦν μόνος καὶ ἰδίᾳ καὶ ὑπὲρ σκότιον πλουτῆται. ἰδέτωσαν οὖν πολλοί, καὶ θαυμασάτωσαν ὑμῶν τὸν ἄγρυρον, καὶ τὰς τρυπῆζας, καὶ προπινόντων φιλοτισίας, μεταξὺ πίνοντες περισκοπεύτωσαν τὸ ἔκπωμα, καὶ τὸ βύρος ἴτωσαν αὐτοὶ

α) ὑπερεμφορηθῇτε] ὑπερευφρανθῇτε Gorl. ε) ἰσοδαίτης] Sic ex emend. Gesneri. ἰσοδαίτης Edd. vulgo. Unde Solan. conj. ἰσοδαίτητης. Vid. Adnott. u) τιμήσωσι καὶ φιλήσωσι] „τιμήσουσι καὶ φιλήσουσι Fl.“ x) δύναοσθε] de meo scripsi pro vulg. δύνησθε, certissima corrigendi necessitate, quam etiam Fritzscheius pervidit Quaeist. p. 207.

modum vos ingurgitetis, illos pore datum, perpetu^a ipsi mem-
autem praetercurrant, et alia moria prosequantur. Et alio-
in hoc genere multa, jejuna quin ne habitare quidem ur-
illa quidem, et minime digna bes possitis, nisi et pauperes
liberis. Suavissimum enim et in civitate habeatis, qui in-
maxime convivale est illa ae- numerabilia vobis ad felicitatem
qualitas: et praeest hanc ob conferant: nec habeatis,
causam conviviis vestris ae- qui divitias admirentur ve-
quus ille dapium divisor *Bac-* stras, si soli et privatim, et
chus, ut aequum omnes ha- in tenebris sitis divites. Vi-
beant. Curate igitur, ut non deat igitur vulgus, et admi-
amplius vos accusent, sed hon- retur argentum vestrum, et
norent potius amentque, mi- mensas, et amicitiae poculum
nutorum istorum participes, sibi invicem propinent; atque
quorum vos sumtum non sen- inter bibendum considerent po-
tialis; quae tamen, ut munus, culum, cujus pondus ipsi manu
opportuno adeo ad usum tem- librando explorent, et argu-

διαβαστούσαντες γ), καὶ τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, τὸν χρυ- p. 413.
 σὸν ὄσος, ὅς ²) ἐπανθεῖ τῇ τέχνῃ. πρὸς γὰρ τῷ χρηστοῦς
 καὶ φιλανθρώπους ἀκούειν, καὶ τοῦ φθονεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν
 ἔξω γενήσεσθε· τίς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ κοινωνοῦντι, καὶ
 δίδόντι τῶν μετρίων; τίς δ' οὐκ ἂν εὖξαιτο εἰς τὸ μήκι-
 στον διαβιῶναι αὐτὸν ³), ἀπολαύοντα τῶν ἀγαθῶν; ὥς δὲ
 νῦν ἔχετε, ἀμάρτυρος μὲν ἡ εὐδαιμονία, ἐπίφθορος δὲ ὁ
 πλοῦτος, ἀηδὴς δὲ ὁ βίος. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ὁμοίως ἡδῶ, 34
 οἶμαι, μόνον ἐμπίπασθαι ⁴), ὥσπερ τοὺς λλοντάς φασι,
 καὶ τοὺς μονιούς τῶν λύκων ⁵), καὶ συνόντας δεξιόις ἀνδρά-
 σι, καὶ πάντα χαρίζεσθαι πευρωμένοις, οἳ πρῶτα μὲν οὐ p. 414.
 κωφὸν καὶ ἄφρωνον τὸ συμπόσιον ἐάσουσι εἶναι, ἀλλ' ἐν
 μύθοις συμποτικῶις, καὶ σκώμμασιν ἀνεπαχθεῖσι, καὶ φιλο-
 φροσύναις ποικίλαις συνέπονται, οἷαι ἡδίσται διατριβαί,

γ) διαβαστάσαντες] „Bene sic Fl. Par. Salm. Διαβαστάν-
 τες male J. Ald. Hag. etc.“ ²) τὸν χρυσὸν ὄσος, ὅς] καὶ τὸν χρυσὸν, ὄσος ἐπ. ejecto ὅς et immisso καὶ, conj.
 Guyet., probante Reitzio. At nota est et frequens haec mediae
 orationi inserta admirationis exclamatio. Cf. supra c. 22.
 ἐσθῆτας δὲ ὄσας (non τόσας, ut eidem Guyeto placuit) ἔχον-
 τες. Necyom. c. 14. 1. καὶ τὸν γηγενῆ Τιθύον, Ἡράκλεις
 ὄσος. Particulam autem καὶ et ego aegre desidero. ³) αὐ-
 τὸν] αὐτῶν Bas. 1. et 3. nec hoc male. ⁴) ἐμπίπασθαι
 eadem Edd. Eadem varietas infra c. 38., De Dom. c. 6. Tom. VIII. p. 90. et alibi. Nostram scripturam
 ubivis in Luciano praeferendam arbitratur Fritsch. De
 Atticismo et Orthogr. Lucian. Comment. 1. p. 8, sq., cum quo
 conf. Lobeck. ad Phrynich. p. 95. sq. ⁵) λύκων] σῶν
 conj. Godofr. Maluyg. At vid. Adnot.

mentum quam accurate ex-
 pressum sit? et quantum auri
 in illo artificio miteat? Prae-
 terquam enim, quod man-
 sueti et humani audietis, etiam
 invidiam illorum evitaveritis.
 Quis enim invidet ei, qui
 impertiat sibi, quod aequum
 est, atque donet? Quis vero
 non optot, quam longissime
 illum extendere aevum et bo-
 nis frui? Ut vero nunc habe-
 tis, teste caret vestra felicitas,
 invidiae opportuna sunt vestrae

divitiae, suavitatis vita vestra
 expers. Neque enim aequè
 jucundum, puto, est, impleri so-
 lum, quod de leonibus ajunt et
 de genere luporum solivago: si-
 que in convictu hominum dextro-
 rum, et gratiam inire omni-
 bus in rebus studentium: qui
 primo non patientur convivium
 esse mutum et vocis expers,
 sed in fabulis convivalibus, et
 jocis non molestis, et vario
 genere comitatis una versan-
 buntur: quod genus suavissi-

- p. 414. φίλοι μὲν Διονύσω, καὶ Ἀφροδίτῃ, φίλοι δὲ Χάρισιν.
 ἔπειτα δὲ πρὸς ἅπαντας ἐς τὴν ὑστεραίαν διηγούμενοι,
 ὑμῶν τὴν δεξιότητα φιλεῖσθαι παρασκευάσουσι.^{d)} ταῦτα
 35 πολλοῦ πρῖνθαι καλῶς εἶχεν. Ἐπεὶ ἐρήσομαι ὑμᾶς, εἰ
 μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, (ὑποθώμεθα γὰρ οὕτως) οὐκ
 ἂν ὑμᾶς ἠνάσεν οὐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξαισθε^{e)} τὰς ἁλουργεῖς
 ἐσθῆτας, καὶ τῶν ἀκολούθων τὸ πλήθος, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ μέγεθος; ἔω λέγειν ὥς καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ μίση
 παρὰ τῶν πενήτων ἀναγκαῖον ἐγγίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἣν
 μόνον τρυφῇ ἐθέλῃτε. ἂ μὲν γὰρ εὖξεσθαι καθ' ὑμῶν
 ἀπειλοῦσιν, ἀποτρόπαια, μηδὲ^{f)} γένοιτο^{g)} εἰς ἀνάγκην αὐ-
 τοὺς καταστῆναι τῆς εὐχῆς· ἐπεὶ οὔτε ἀλλάντων γεύσεσθε,
 οὔτε πλακοῦντος, ἢ εἴτι λείψανον τῆς κυνός· ἢ φακῇ^{h)} δὲ
 p. 415. ὑμῶν σαπέρδην ἐντετηκότα ἔξει· ἔς δὲ καὶ ἑλαφος ὀπτώμε-
 νοιⁱ⁾ μεταξὺ δρασμὸν βουλευσούσιν ἐκ τοῦ ὀπτανείου. ἐς τὸ

d) παρασκευάσουσι] Sic Bas. 3. *convenienter Gasteri conjecturae pro vulg. παρασκευάζουσι.* e) ἐπιδείξαισθε] Vulgo turpiter ἐπιδείξασθε. Sed Fl. et 2954. ἐπιδείξετε. rectius, ut Guyet. et Jens. voluerunt, ἐπιδείξαισθε Ald. 2. ἐπιδείξασθαι conj. Gessn. f) μηδὲ] Sic Bas. 3., μὴ δὲ se junctim, ut solent, reliquae Edd. veti., quas h. l. secutus est Reitz., alibi non item; et plane sic etiam recentt. g) γένοιτο] „γένηται Fl.“ h) φακῇ] φακὴ 2954. Fallor, au illic est κεφαλῇ, ut supra cap. 23. ἐς τὴν κεφαλὴν pro ἐς τὴν φακῇ. Ceterum notandum, h. l. eandem tractari, quam illic, materiam. i) ὀπτώμενοι] „bene J. Par. ὀπτόμενοι

mae consuetudinis Baccho amicum et Veneri, amicum Graecis. Tum vero postridie narranda apud omnes dexteritate vestra amorem vobis conciliabunt. Haec vero vel magno redimere bonum fuerit. Namque interrogabo vos, si clausis oculis incederent pauperes, ponamus enim hoc; nonne vobis id molestum esset? non habentibus, quibus ostenderetis vestes purpureas, et pedisequorum turbam, aut speciem anulorum. Omitto di-

cere, fieri non posse, quin insidias et odia contra vos concipiant pauperes, si vivere in deliciis soli velitis. Quae enim se vota contra vos facturos minantur, abominanda sunt; et absit, ut in necessitatem eorum votorum deveniant. Nam neque farcimen gustabitis, neque placentam, nisi si quid forte canis reliquerit: lenticula vobis saperdae tabem habebit: aper et cervus, dum assantur, fugam de culina meditabuntur in saltum:

ὄρος· καὶ ὄρνις ψύτταν^{κ)} κατατείνασαι, ἄπτεροι καὶ αἰ- p. 415.
ται, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται. τὸ δὲ μέ-
γιστον, οἱ ὠραιότατοι τῶν οἰνοχόων φαλακροὶ ἐν ἀκαρεῖ
τοῦ χρόνου ὑμῖν γενήσονται, ἐπὶ κατεαγῶτι καὶ ταῦτα τῇ
ἀμφορεῖ. πρὸς τάδε βουλευέσθε, ἂ καὶ τῇ ἐορτῇ πρέ-
ποντα γένοιτ' ἂν^{λ)}, καὶ ὑμῖν ἀσφαλέστατα, καὶ ἐπικουφί-
ζετε πολλὴν πενίαν αὐτοῖς, ἀπ' ὀλίγου τελέσματος φθίλους
οὐ μεμπτοὺς ἔξοντες.

Hag. male. "Ordine verso μεταξὺ δαπνόμενοι mallet Guyet.,
idque convenienter sano cum c. 23. et cum vulgari more, hanc
vocem μεταξὺ participio suo praeponendi. At non puto propter-
ea corrigendum, quum non videam, quidni etiam alter ordo
suo quidem loco admitti possit. Unum certe hujus generis
exemplum e Platon. Theag. attulit Matthiae Gr. Gr. §. 556. 6.
κ) ψύτταν] „ψύτται Ald. (1.) Hag. Fr. Par. etc. Ψήτται
J. (cum Ald. 2.) et Ven. 2." λ) πρέποντα γένοιτ' ἂν
ἀν] πρόπειτ' ἂν 2954., turpe sphalma, minus tamen illud
turpe, si distinguas πρόπειτ' ἂν.

et gallinae, ilicet! contentis quae tum dies festos deceant,
alīs etiam implumes ad ipsos tum vobis sint tutissima, sta-
pauperes avolabunt: quod vero tuite, et multam illis pauper-
maximum, pincernarum for- tatem levate, quos parva pen-
mosissimi calvi vobis uno sione interposita amicos, ha-
momento fient, idque fracta bebitis minime contemnendos.
insuper amphora. Ad haec,

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΤΩ ΚΡΩΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Πρὸς γὰρ σέ οἶμι μόνον ὑπὸ τῶν πενήτων ταῦτα γέ- 36
γράφαι, ὦ Κρόνε, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἤδη ἐκκεκώφισται
πρὸς αὐτῶν ἀναβοώντων καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα, τὸν ἀνα-
δασμὸν ἀξιοῦντων γενέσθαι, καὶ αἰτιωμένων τὴν τε εἰμαρ-
μένην ὡς ἄνισον τὴν νομὴν πεποιημένην, καὶ ἡμῶς οἷ
μηδενὸς αὐτοῖς μεταδιδόναι ἀξιοῦμεν; ἀλλ' οἶδεν ἐκεῖνος p. 416.

DIVITES SATURNO SALUTEM.

Nimirum ad te solum scri- tibus, et fatum accusantibus,
pta esse a pauperibus ista, quod inaequalem illam divisi-
Saturne, existimas? Nonne onem fecerit, et nos, qui ni-
etiam Jupiter diu est cum ab hil impertiri illis dignemur?
istis obtunditur clamantibus, Verum novit ille, ut qui sit
et divisionem fieri postulan- Jupiter, penes utros culpa

p. 416. ἄτε Ζεὺς ἂν, παρ' οἷς τισιν ἡ αἰτία, καὶ διὰ τοῦτο παρα-
 κούει αὐτῶν τὰ πολλά· σοὶ δὲ ὅμως ἀπολογησόμεθα, ἐπει-
 περ ἄρχεις γε νῦν ἡμῶν. ἡμεῖς μὲν^m) γὰρ ἅπαντα πρὸ
 ὀφθαλμῶν λαβόντες, ἃ γέγραφας, ὡς καλὸν ἐπικουρεῖν
 ἀπὸ πολλῶν τοῖς δεομένοις, καὶ ὡς ἥδιον συνεῖναι, καὶ
 συνενωχῆσθαι τοῖς πένησιν, αἰεὶ διετελοῦμεν οὕτω ποιοῦν-
 τες, ἰσοδῖαιτοιⁿ) καθεστῶτες, ὡς ἂν μὴδὲ τὸν συνδῖαιτον^o)
 37 αὐτὸν^p) αἰτιάσασθαι τι. Οἱ δὲ ὀλίγων ἐν ἀρχῇ δεῖσθαι
 φόσκοντες, ἐπειδὴ περ ἅπαξ αὐτοῖς ἀνεπετάσμεν τὰς^q)
 θύρας, οὐκ ἄνεσαν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις αἰτούντες. εἰ δὲ μὴ
 πάντα εὐδὲς, μὴδὲ πρὸς ἔπος λαμβάνοιεν, ὀργή, καὶ μῆ-
 σος, καὶ πρόχειροι αἱ βλασφημίαι· κἄν, εἴτι ἐπιψεύδοιντο
 ἡμῖν, ἀλλ' οἳ γε ἀκούοντες ἐπίστευον ἂν, ὡς ἀκριβῶς ἐλ-
 δόσιν ἐκ τοῦ συγγεγονέναι. ὥστε δυοῖν θύτερον, ἢ μὴ
 δίδόντα^r) ἔχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προϊέμενον^s),
 αὐτίκα μῦλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν^t) εἰ-

m) μὲν] vulgo praetermissum e 2954. inseruit Schm. n) ἰσο-
 δῖαιτοι] Sic Edd. vet. omnes. Ἰσοδῖαιτην G. et hinc So-
 lan. Reitz. et recent. ἰσοδῖαιτην. Vid. Adnot. o) συν-
 δῖαιτον] Sic e conj. scripsimus pro vulg. συνδῖαιτην, et
 quod e G. et Edd. Amst. et Salm. cum Reitzio posuerant re-
 cent. συνδῖαιτην. p) αὐτὸν] Sic J. Fl. Ald. Salm. Sed
 αὐτῶν Par. Hag. Bas. 1. (et 3.) Fr. q) τὰς] τὰ prave
 Ald. 1. et 2. r) δίδόντα] δόντα 2954., quod Holinus sine
 probabili causa praeferebat duxit. s) προϊέμενον] Sic
 e conj. Jens. certissima, cui accedit Ald. 2. pro vulg. προϊέ-
 μένους. t) αὐτὸν] „αὐτῶν Ven. 2. sola.“

sit, et ob id ipsum preces ret. At isti, qui paucis in-
 illorum surda fere aure trans-
 mittit. Interim tamen caus-
 sam apud te, qui nunc certe
 nobis imperes, dicemus. Nos
 enim, quibus, quae scripsi-
 sti, ante oculos versarentur
 omnia, tanquam pulchrum es-
 set auxilium ferre de sua co-
 pia indigentibus, et suavius,
 versari cum pauperibus atque
 epulari, semper faciebamus
 ita, aequo ipsi victu utentes,
 adeo ut neque convictor eo-
 rum, quod accusaret, habe-

itio opus se habere dixerant,
 cum semel fores iis aperuis-
 semus, alia super alia petere
 non desierunt. Si vero non
 omnia statim neque in ipso
 verbo acciperent; ira, et odi-
 um, et maledicta in promptu.
 Ac si quid mendacio nobis
 affingerent, credebant tamen,
 qui audirent, velut accurate
 ipso ex convictu scientibus.
 Itaque alterum de duobus, aut,
 si nihil dares, inimicum omni-
 no esse oportebat; aut, si

ται. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα μέτρια^{α)}· ἐν δὲ τοῖς δειπνοῖς αὐ- 38
τοῖς, ἀμελήσαντες τοῦ ἐμπίπασθαι^{χ)}, καὶ γαστρίζεσθαι, p. 416.
καὶ αὐτοὶ, ἐπειδὴν πλεῖο τοῦ ἱκανοῦ πλώσιν, ἢ παιδὸς p. 417.
ὠραίου, μεταξὺ ἀναδόντος τὸ ἔκπωμα, ἐνύξαν τὴν χεῖρα,
ἢ παλλαγῇ, ἢ γυμετῇ γυναικὶ ἐπεχείρησαν· εἴτα κατεμέ-
σαντες τοῦ συμποσίου, ἐς τὴν ὑστεραίαν λοιδοροῦνται ἡμῖν
κατελθόντες^{γ)}, ὥς ἐδήψησαν, καὶ ὥς λιμῷ συνῆσαν διη-
γοίμενοι. καὶ εἴ σοι ταῦτα καταψεύδεσθαι αὐτῶν δοκοῦ-
μεν, τὸν ὑμέτερον παρύσιτον ἀναμνήσθῃ, τὸν Ἰξίονα· ὃς
ἄξιωθεις κοινῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἴσον ἔχων^{z)} ὑμῖν, τῇ
Ἥρᾳ μεθυσθεὶς ἐπεχείρει ὁ γενναῖος. Ταῦτά ἐστι καὶ τὰ 39
τοιαῦτα, ἐφ' ὧν^{α)} ἡμεῖς ἐβουλευσάμεθα πρὸς τὸ λοιπὸν,
ὑπαλείψας τῆς ἡμετέρας ἔνεκεν, μηκέτι ἐπίβατον ποιεῖν αὐ-
τοῖς τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ ἐπὶ σοῦ συνθεῖντο^{β)}, μετρίων δεή-

α) μέτρια] οὐ μέτρια vult Bel., aut ironica habendam sententiam. Imo figura est praeteritionis, frequens illa maxime in Lucianeis, qua tanto major vis sequenti sententiae tribuitur, quanto minuitur aut lenitur praecedens. Quae deinceps sequuntur, corrupta visa Schmiedero, ita is corrigi posse patet, ut legatur οὐχ ἀμελήσαντες. Certe, quod interpretes Latini reddiderunt: non satis habentes, non inest in verbo ἀμελήσαντες. x) ἐμπίπασθαι] ἐμπίμπασθαι Bas. 1. et 3., ut supra c. 34., ubi vid. Varr. Lectt. γ) κατελθόντες] κατελέγοντες conj. Guyet. z) ἔχων] ἔχειν 2954. α) ἐφ' ὧν] ἐφ' οἷς conj. Guyet. At bene habet vulgata: quibus moti, adducti; quae dicendi ratio innumera habet alia ejusdem generis exempla. β) συνθεῖντο] Vulg. συνθοῖντο.

omnia illis *diripienda* permit-
teres, ipsum fieri statim pau-
perem, et unum eorum, qui
ab aliis peterent. Ac reliqua
tolerabilia: in ipsis vero coe-
nis non satis habentes(?) im-
pleri, et ingurgitare se; etiam
ipsi, ubi plus, quam satis
esset, bibissent, vel formosi
pueri, dum poculum praebe-
bant, manum stringebant, vel pelli-
cem aut conjugem adeo ten-
tare audebant. Deinde ubi
vomitu opplevere triclinium,
postridie maledictis nos per-

stringunt; quam sitierint, quam
famis convictores fuerint, enar-
rant. Et si haec mentiri con-
tra eos videamur, vestri il-
lius parasiti recordare, Ixio-
nis, qui communi dignatus
mensa, dignationem aequalem
vobis habens, ebrins cum es-
set, Junonis pudorem tenta-
vit vir fortis. Haec sunt et
talìa, quibus inducti decrevi-
mus in posterum nostrae se-
curitatis causa, non amplius
accessum illis in nostras do-
mus praebere. Si vero te

p. 417. σεσθαι, ὡς περ νῦν φασι, μηδὲν δὲ ὕβριστικὸν ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάσασθαι^ο), κοινωνούντων ἡμῖν καὶ συνδαινούντων τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. καὶ τῶν ἱματίων, ὡς σὺ κελεύεις, πέμπωμεν, καὶ τοῦ χρυσίου ὁπόσον οἶόν τε, καὶ προσδαπανήσομεν, καὶ ὅλως, οὐδὲν ἐλλείψομεν. καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφήμενοι τοῦ κατὰ τέχνην ὁμιλεῖν ἡμῖν, φθλοὶ ἀντὶ κολάκων καὶ παρασίτων ἔστιονσαν. ὡς ἡμῶς γε οὐδὲν ἂν αἰτιάσαιτο, καὶ κείνων τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθελόντων.

Correctum ex Ed. principe, monente etiam *Fritzschio* Quaestat. Lucc. p. 215. Vide tamen varii generis exempla ap. *Fischer*. Animadv. ad *Weller*. Tom. II. p. 469. sq. et *Buttmanni* de iis iudicium prudentissimum ac modestissimum *Gramm. amplioris* Part. I. §. 107. not. 35. 1) ἐργάσασθαι:]¹ „Sic *Fl.* Ἐργάσασθαι cetl.“

arbitro ac vindice spondeant, impendemus. Atque in unimoderata se, uti nunc ajunt, versum nulla in parte deficituros, neque contumeliosum emus. Verum ipsi quoque quidquam admissuros in conviviiis, in communionem veniunt, pro adulatoribus et parasitis amici sunt. Nos biscum epulantor. Etiam de quidem, si et isti facere officium voluerint, nulla in re accusabis.

tum sequum fuerit, iusuper

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΛΑΠΙΘΑΙ. p. 418.

Arg. Implacabilis philosophorum suae aetatis adversarius Lucianus, ut saepe alias, ita et in hoc libello, acriter perstringit variorum sectarum philosophos, quos fingit vel vocatos, vel non vocatos, vel praesentes, vel per literas, interesse divitis cujusdam juvenis epulis nuptialibus. Multiplex hic offertur philosophia occasio tum fastus sui, tum voracitatis, tum impudentiae, tum libidinis, tum furacitatis, tum vero maxime rixandi studii comprobandi; quae eruditiorum istorum hominum vitia tanto magis displicent, quanto placent humanitas, elegantia et modestia in patrefamilias et sponso. Quod autem postremum bene poti convivae nostri sapientes adeo ad cruentam pugnam inter se congregiuntur, ut praeter alios etiam sponsus insons forte graviter vulneretur, inde ob magnam rerum similitudinem hoc convivium *Lapitharum* nomen traxit.

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΦΙΛ. Ποικίλην, ὦ Λυκίνε, διατριβὴν φασὶ γεγενῆσθαι ἡμῖν χθὲς ἐν Ἀρισταινέτου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ τινὰς φιλοσόφους λόγους^{a)} εἰρησθαι, καὶ ἔριν οὐ σμικρὰν^{b)} συστήναι ἐπ' αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ ἐψεύδετο Χαρίνος, καὶ ἄχαι τραυμάτων^{c)} προχωρῆσαι τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος αἵματι διαλυθῆναι τὴν συνουσίαν.

ΛΥΚ. Καὶ πόθεν, ὦ Φίλων, ἡπίστατο Χαρίνος ταῦτα; οὐ γὰρ συνεδείπνει μεθ' ἡμῶν.

a) φιλοσόφους λόγους] „φιλοσόφους λόγους B. Cod. sive O.“ b) σμικρὰν] „Sic Edd. Μικρὰν B.“ c) τραυμάτων] „πραγμάτων male B.“

CONVIVIUM SEU LAPITHAE.

PHILON ET LYCINUS.

Phil. Varia vos ratione tempus sefellisse ajunt heri in asse, ac sanguine dissolutam coena apud Aristanetum, et disputationem. philosophos quosdam sermones habitos, et contentionem non parvam super iis ortam, ac, si non inventus est Charinus, ad vulnera usque rem processisse, et nobiscum coenavit.

Lyc. Et unde, mi Philo, sciebat ista Charinus? neque enim nobiscum coenavit.

p. 418. **ΦΙΛ.** Διονίκου, ἔφη, τοῦ ἱατροῦ ἀκοῦσαι. Διονίκος δὲ καὶ αὐτὸς, οἶμαι, τῶν συνδείπνων ἦν.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα. οὐ μὴν ἐξ ἀρχῆς γε οὐδ' αὐτὸς ἄπασι παρεγένετο, ἀλλὰ ὀψὲ μεσούσης σχεδὸν^{d)} ἤδη τῆς μάχης ἐπέστη ὀλίγον πρὸ τῶν τραυμάτων. ὥστε θαν-

p. 419. μῶζω, εἴ τι σαφές εἰπεῖν ἐδύνατο, μὴ παρακολουθήσας ἐκείνοις ἀφ' ὧν ἀρξαμένη ἐς τὸ αἷμα ἐτελεύτησεν αὐτοῖς ἡ φιλονεικία.

2 **ΦΙΛ.** Τοιγαροῦν, ὦ Λυκίνε, καὶ ὁ Χαρίνος αὐτὸς, εἰ βουλοίμεθα τάληθ' ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως ἐπράχθη ἔκαστα, παρὰ σέ ἡμᾶς ἦκειν ἐκέλευε· καὶ τὸν Διονίκον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὥς αὐτὸς μὲν οὐ παραγένοιτο^{e)} ἄπασι, σὲ δὲ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ γεγενημένα, καὶ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀπομνημονεύσαι, ἅτε μὴ παρεργῶς τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀκροώμενον. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις^{f)} ἐστιῶν ἡμᾶς ἡδίστην ταύτην ἐστίασιν, ἧς οὐκ οἶδ' ἂν τις^{g)} ἡδίων ἔμοιγε· καὶ μάλιστα ὅσῳ νήφοντες ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἀναιμῶτι ἔξω βέλους ἐστιασόμεθα· εἴτε γέροντες ἐμπαρώψη-

d) σχεδὸν] „deest in B.“ e) παραγένοιτο] „παρεγένετο B.“ Et sic Schm. Modo ἐκέλευσε est in Gorl. f) φθάνοις] „φθάνοις B.“ g) οὐκ οἶδ' ἂν τις] Sic bene Fritsch. Quaestat. p. 207. pro vulg. οὐκ οἶδ' ἂν τις, quae Struvius Lectt. Lucc. p. 251. sic mutari voluerat: ἧς οὐκ οἶδα ἧτις ἡδ. ἐμ.

Phil. E Dionico se, dicebat, audisse medico. Fuit autem, puto, ipse inter convivas Dionicus.

Lyc. Omnino: neque tamen ab initio inde omnibus ipse quoque interfuit: sed sero, media fere jam pugna, paullo ante vulnera ipse supervenit. Itaque miror, si quid satis certum dicere potuit, qui non interfuerit iis, a quibus coepta contentio in sanguinem illis exiit.

Phil. Itaque, Lycine, ipse quoque Chariurus, si vera au-

dire, et ut acta sint singula, vellemus, ad te nos ire jussit: Dionicum enim ipsum dixisse, se non interfuisse omnibus; te vero, quidquid actum sit, accurate scire, et ipsos sermones memoria complexum, quippe qui non obiter talia, sed studiose audire soleas. Itaque non effugies, quin epulo nos jucundissimo excipias: mihi quidem certe nullum eo jucundius; idque eo magis, quod sobrii in pace et sine sanguine, extra teli jactum epulabimur, sive senes

πάν^{h)} τι παρὰ τὸ δαῖπνον, εἴτε νέοι, εἰπεῖν τε ὅσα ἥμιστα p. 419.
ἐχρῆν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου προαχθέντες, καὶ προῦσαι.

ΛΥΚ. Νεανικώτερα ἡμᾶς, ὦ Φίλων, ἀξιοῖς ἐκφέ- 3
ρειν ταῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς, καὶ ἐπεξιέναι διηγουμέ-
τουςⁱ⁾ πράγματα, ἐν οἷσιν καὶ μέθῃ γινόμενα, δέον λήθην p. 420.
ποιήσασθαι αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα Θεοῦ ἔργα
τοῦ Διονύσου εἶναι, ὃς οὐκ οἶδα εἴ τινα τῶν αὐτοῦ θρ-
γῶν ἀτίλεστον καὶ ἀβάκχεντον περιεῖδεν. ὅρα οὖν μὴ κα-
κῶσθαι τινῶν ἀνθρώπων ἢ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετά-
ζειν, ἃ καλῶς ἔχει^{k)} ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπόντας
ἀπαλλάττεσθαι. μισῶ γάρ, φησι καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος,
μύθονα συμπόταν. καὶ οὐδὲ ὁ Διονίκος θρῶς ἐποίησε
πρὸς τὸν Χαρίνιον αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν τὴν^{l)}
ἐωλοκρασίαν κατασχεδάσας ἀνδρῶν φιλοσόφων· ἐγὼ δέ,
ἄπαγε, οὐκ ἂν τι τοιοῦτον εἴποιμι.

ΦΙΛ. Θρύπτει^{m)} ταῦτα, ὦ Λυκίε. ἀλλ' οὔτι γε πρὸς 4
ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶςⁿ⁾ γινώσκων^{o)} πολὺ πλέον

b) ἐμπαρόνησαν] „Sic dedit Solanus. Ἐπαρόνησαν Edd.
et B.“ i) διηγουμένους] „διηγουμένοις marg. Ald. 1.
W.“ k) ἔχει] „ἔχειν B.“ l) τὴν] „omittit B.“ m) θρύ-
πτει] κρύπτει, et μοκ κρύβομαι, Cod. Par. 1041., tradente
Boissonad. ad Philostr. p. 373. n) ἀκριβῶς] „ὃς ἀκρι-
βῶς οἶδα B.“ Cf. not. seq. o) γινώσκων] „Sic B. J.
Bas. 1. Ald. Hag. Fr. Salm. Γινώσκων Fl. Γινώσκοντα Par.

violento furore turbant con-
vivium, sive juvenes, inducti
nempe a mero et dicere, quae
minime opus erat, et facere.

Lyc. Nimis tu, Philo, acriter
a nobis petis, ut in vul-
gus efferamus ista et perse-
quamur, narrandis, quae per
vinum atque ebrietatem facta
sunt, cum oblivioni mandanda
potius, et Dei, Bacchi, opera
putanda sint omnia: qui nescio
an quemquam suis orgiis non
initiatum, neque operatum Bac-
chicis sacris, praetermittat.
Vide igitur, ne malignorum

hominum sit accurate exqui-
rere ista, quibus in ipso con-
vivio relictis decet discedere.
Namque Odi, ut habet poe-
ticum illud verbum, convivium
memorem. Nec bene Dioni-
cus, quod apud Charinum
ista elocutus est, et hester-
nae coenae reliquiis perfudit
viros philosophos. Ego vero,
absit, ne quid dicam ejus-
modi.

Phil. Delicias facis, Ly-
cine. Sed apud me certe hoc
agere non conveniebat, qui
certo sciam, te multo malle

- p. 420. ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἣ ἐμὲ ἀκοῦσαι· καὶ μοι δοκεῖς, εἰ
 p. 421. ἀπορήσιας τῶν ἀκουσομένων, κἄν πρὸς κλονά τινα, ἣ
 πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθῶν, ἐκχέαι πάντα^{p)} συν-
 εῖρων ἀμυστί. εἰ γοῦν ἐθελήσω ἀπαλλάττεσθαι νῦν, οὐκ
 ἐύσεις με ἀνέχοον ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἔξεις^{q)}, καὶ παρακολου-
 θήσεις, καὶ δέησῃ^{r)}. κἀγὼ θρύψομαι πρὸς σέ ἐν τῷ μέ-
 ρει^{s)}· καὶ εἴ γε δοκεῖ, ἀπώμεν ἄλλον αὐτὰ πευσόμενοι,
 σὺ δὲ μὴ λέγε.

LYC. Μηδὲν πρὸς ὀργήν, διηγῆσομαι γὰρ, ἐπεὶ περ
 οὕτω προθυμῇ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἔρεις.

PHIL. Εἰ μὴ παντάπασιν ἐγὼ ἐπιλέλησμαι *Λυκῖνον*,
 αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ, καὶ φθάσεις^{t)} εἰπὼν
 5 ἅπασιν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δέησει^{u)}. Ἄλλ' ἐκείνός μοι πρῶ-
 τον εἰπὲ, τῷ παιδί τῷ Ζήνωνι ὃ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος
 γυναῖκα, εἰσὶτα ἑμῶς;

Bas. 2. (et 3.) "Totum locum sic exhibet Cod. Par. 1041. a
Boissonadio collatus. ὃς ἀκριβῶς (abjecto γιγνώσκων) πολὺ
 πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν οἶδα, ἣ ἐμὲ ἀκοῦσαι. Et sic fere
 Gort. nisi quod ὃ habet pro ὅς, siquidem recte referunt, qui
 consuluerunt. Vid. Adnott. p) πάντα] ἅπαντα 2955.
 q) ἔξεις] restitui ex Fl. pro ἡξεις, quod erat in cett. et B.
 r) ἔξεις etiam 1041. et 2955. Vid. Adnott. r) δέησῃ] δέησει
 1041. s) πρὸς σέ ἐν τῷ μέρει] ἐν τῷ μέρει πρὸς σέ
 1041. t) φθάσεις] „φθάσῃ Fl.“ u) δέησει] Sic edi-
 dimus e 2955. pro vulg. δέησῃ.

narrare hoc mihi, quam me
 audire; ac videris mihi, si
 non habeas, qui audire velint,
 vel ad columnam statuamve
 cupide accessurus, effusus-
 que uno spirita connexa inter
 se omnia. Si proinde nunc
 discedere velim, non sinas
 me nondum auditis illis abire:
 sed retineas, persequaris, ro-
 ges. Hic ego vicissim faciam
 me delicatum apud te. Et,
 si videtur, abeamus percontat-
 um ista ex aliis. At tu noli
 dicere.

Lyc. Bona verba! Nar-
 rabo enim, quando ita cupi-
 dus es; sed ne multis di-
 cas.

Phil. Nisi plane ego *Ly-*
cini ingenium oblitus sum,
 ipse tu hoc melius feceris, et
 occupabis dicere omnibus, ne
 mea opera opus sit. Sed il-
 lud mihi dic prius, filione suo
Zenoni *Aristaenetus* uxorem
 cum daret, convivio vos exce-
 pit?

ΛΥΚ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα ἔξειδίδου αὐτὸς τὴν p. 421.
Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτῳ τοῦ δανειστικοῦ τῷ φιλοσοφοῦντι.

ΦΙΛ. Παγκάλῳ, νῆ Δία, μειρακίῳ, ἀπυλῷ γε μὴν p. 422.
ἔτι, καὶ οὐ πᾶν καθ' ὥραν γάμων.

ΛΥΚ. Ἄλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλον ἐπιτηδειότερον, οἶμαι.
τοῦτον οὖν κόσμιόν τε εἶναι δοκοῦντα, καὶ πρὸς φιλοσο-
φίαν ὠρμημένον, ἔτι δέ, μόνον ὄντα πλουσίῳ τῷ^{α)} Εὐ-
κρίτῳ, προεῖλετο νυμφίον ἐξ ἀπάντων.

ΦΙΛ. Οὐ μικρὰν λέγεις αἰτίαν τὸν^{γ)} πλουτεῖν τὸν
Εὐκρίτον. ἀτὰρ, ὡ^{β)} Λυκίνε, τίνες οἱ δειπνοῦντες ἦσαν;

ΛΥΚ. Τοὺς μὲν ἄλλους τί ἄν σοι λέγοιμι; οἱ δέ 6
ἀπὸ φιλοσοφίας, καὶ λόγων, οὗςπερ ἐθέλεις, οἶμαι, ἀκοῦ-
σαι μάλιστα, Ζηνόθεμις ἦν ὁ πρεσβύτερος, ὁ ἀπὸ^{α)} τῆς
στοᾶς, καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπὶ κλην, δι-
δύσκαλος ὢν οὗτος τοῦ^{β)} Ἀρισταινέτου νίεος, τοῦ Ζήνω-
ρος· τῶν δέ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος, οἶσθα τὸν
στοιμύλον, τὸν ἐλεγκτικόν; ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κο-
πίδα καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ἑρμῶν παρῆν,
καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν, εὐθὺς ἐπιβλέποντο οἱ Στωϊκοί,

α) πλουσίῳ τῷ] „πλουσίον τε τῷ B.“ γ) τὸ] „τοῦ B.
sed vulgatum verum est.“ β) ὡ] „ὡν ὡ Fl.“ α) ὁ ἀπὸ]
„Articulum omittit B.“ β) τοῦ] omittit B.“

Lyc. Non: sed filiam ipsae ras causam, Eucriti divitias.
Cleanthidem Eucriti foenera- Sed convivae quiaam erant,
toris filio collocavit, philoso Lycine?
phanti.

Phil. Pulcherrimo, ita me dicam? de philosophis autem
Jupiter! adolescentulo, sed atque eruditis, quos, pufo,
tenere adhuc et nondum nup- audire cupis maxime, erat
tius maturo. Zenothemis ille de porticu,

Lyc. Sed non habuit, pu- et cum illo Diphilus cognom-
to, alium magis idoneum. mine Labyrinthus, Zenonis,
Hunc igitur, qui et honestus Aristateneti filii, magister.
esse videretur, et animum De Peripateticis autem Cleo-
applicuisse ad philosophiam, demus. Nosti argutum illum
insuper vero unicum in domo et redarguendi peritum? Gla-
Eucriti divitis, sponsum prae- dium et Falceum appellant di-
optavit ex omnibus. scipuli. Verum Epicureus quo-

Phil. Non parva mihi nar- que Hermon aderat: quem

- ρ. 423. καὶ ἀπειστρέφοντο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ πατραλοῖαν καὶ ἐναγῇ μυσασσόμενοι. οὗτοι μὲν Ἀρισταίνετον αὐτοῦ φίλοι, καὶ συνήθεις ὄντες, παρεκέκληντο^ς) ἐπὶ δεῖπνον, καὶ ζὺν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς Ἰστιαιὸς, καὶ ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος. Διὰ δὲ τὸν νυμφίον τὸν Χαιρέαν Ἰων ὁ Πλατωνικὸς συνεισιᾶτο^ς d), διδάσκαλος αὐτοῦ ὢν, σεμνὸς τις ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς, καὶ πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ. κανόνα γοῦν οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν, ὑπεξανίσταντο πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδεξιούτο ὡς τινα τῶν κρειττόνων· καὶ ὅλως, θεοῦ ἐπιδημία τὸ πρῶγμα ἦν.
- 8 Ἰων ὁ θαυμαστὸς συμπαρών. Δίον δὲ ἤδη κατακλίνεσθαι, ἀπάντων σχεδὸν παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖκες ὅλον τὸν κλιντήρα ἐκείνον ἐπέλαβον, οὐκ ὀλλγαὶ οὔσαι, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη, πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκαλυμμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιεχομένη· ἐς δὲ τὸ ἀντίθυρον^ς) ἡ
- ρ. 424. ἄλλη πληθὺς, ὡς ἕκαστος ἄξιας εἶχε. Κατ' ἀντικρὺ δὲ 9 τῶν γυναικῶν πρῶτος ὁ Εὐκρίτος, εἶτα ὁ Ἀρισταίνετος.

c) παρεκέκληντο] „παρεκέκλιντο male B.“ Παρακέκληντο Bas. S. d) συνεισιᾶτο] „συνεσιᾶται male B.“ e) τὸ ἀντίθυρον] „Sic B. Cod. Τὸν ἀντίθυρον Edd.“

statim, cum ingrederetur, torvum intuebantur Stoici atque aversabantur, manifeste velut parricidam et impiatum hominem abominati. Hi Aristae-neti ipsius amici et familiares invitati ad coenam fuerant, et cum illis grammaticus Histiasens et Dionysodorus rhetor. Propter sponsum vero Chae-ream Platonius Ion una coenabat, illius magister, venerabilis adspectu atque augustus, ipso qui vultu multum prae se ferret honestatis: quare Canonem illum vocant vulgo, ad mentem viri semper rectam respicientes. Advenienti igitur

assurgere omnes, et illum, tanquam Deum aliquem, salutare: et omnino Dei alicujus inter homines peregrinatio videbatur admirabilis illius Ionis praesentia. Cum vero jam accumbendum esset, praesentibus fere omnibus, ad dextram intrantem totum illum lectum mulieres occupabant, quae non paucae aderant; et inter eas sponsa, accurate velata, circumdata mulieribus: in lecto vero ianuæ opposito reliqua multitudo, pro sua quisque dignitate, accubuit. E regione denique mulierum primus Encritus, deinde Ari-

ἵτα ἐνδοιᾷετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνοθεμιν τὸν p. 424. Στωϊκὸν, ἢ γέροντα, ἢ Ἑρμοῶνα τὸν Ἐπικούρειον; ἱερεὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάκοιν, καὶ γένους τοῦ πρώτου ἐν τῇ πόλει· ἀλλὰ ὁ Ζηνοθεμὶς τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν· εἰ γὰρ με^ς), φησὶν, ὦ Ἀρισταίνε, δεύτερον ἄξεις Ἑρμοῶνος, τουτονὶ τοῦ ἀνδρός, ἵνα μηδὲν ἄλλο κακὸν εἴπω, Ἐπικουρείου, ἄπειμι, ὅλον σοι εἰς) τὸ συμπόσιον καταλιπὼν· καὶ ἅμια τὸν παῖδα ἐκάλει, καὶ ἐξιόντι ἐρέκει. καὶ ὁ Ἑρμοῶν, ἔχε μὲν, ὦ Ζηνοθεμι, τὰ πρῶτα, ἔφη· ἀτὰρ εἰ καὶ μηδὲν τι ἕτερον, ἡμεῖ γε ὄντι^ς) ἐπεξίστασθαι καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τοῦ Ἐπικούρου πάννι) καταπεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἥδ' ὅς ὁ Ζηνοθεμὶς, Ἐπικούρειον ἱερέα· καὶ ἅμια λέγων κατεκλίνετο, καὶ μετ' αὐτὸν ὁμοῦς ὁ Ἑρμοῶν, εἶτα Κλεόδημος ὁ Περιπατητικὸς, εἶτα ὁ Ἴων, καὶ ὑπ' ἐκείνων ὁ νεμφίος, εἶτ' ἐγὼ, καὶ παρ' ἐμὲ ὁ Δίφιλος, καὶ ὑπ' αὐτῶ Ζήνων^ς) ὁ μαθητὴς, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ γραμματικὸς Ἰστυαῖος.

ς) εἰ γὰρ με] Sic omnes Edd. Sed Jacobs. mavult: εἰ γὰρ ἐμὲ, recte quidem, si suam ipsius dignitatem cum fastu effert Stoicus; sin vero ille cum contemptu alterius haec pronuntiat, tum major orationis vis est in nomine Ἑρμοῶνος, quod et ipsum sic patet non expungendum esse, ut eisdem Jacobsio visum. ς) σοι εἰ] „deest in Fl.“ h) ἱερεὶ γε ὄντι] „desunt in B.“ i) πάννι] „Et hoc omisit B.“ Τοῦ πάννι legi jubet La Croze, frustra, dum libri mutationi intercedant. k) Ζήνων] ὁ Ζήνων Reitz. et recenti. e B. Sed Edd. vet. vulgo articulum omittunt, quo nec opus erat.

saenetus: deinde dubium erat, inquit, *locum primum, Zenothemi. Verum, si nihil aliud, sacerdoti certe decebat concedere, licet Epicurum omnino contemneres. Ridere lubet*, inquit Zenothemis, *sacerdotem Epicureum!* et cum dicto accumbit, et post ipsum tamen Hermon; tum Cleodemus Peripateticus, deinde Ion, et sub illo sponsus; tum ego, et juxta me Diphilus, et sub illo Zeno discipulus; postea Dionysodorus rhetor, et Histiaeus grammaticus.

Iucian. Vol. IX.

D

p. 425. **ΦΙΛ.** Βαβαί, ὦ Λυκίνε, μουνσεῖόν τι τὸ συμπόσιον
 10 διηγῇ σοφῶν τὸ πλεῖστον¹⁾ ἀνδρῶν, καὶ ἔγωγε τὸν Ἀρι-
 σταίνειον ἐπαινῶ, ὅτι τὴν εὐχτααιοτάτην ἐορτὴν ἄγων τοὺς
 σοφωτάτους ἐστιῶν πρὸ τῶν ἄλλων ἤξιωσεν, ὅτιπερ τὸ
 κεφάλαιον ἐξ ἐκάστης αἵρέσεως ἀπανθισάμενος, οὐχὶ τοὺς
 μὲν, τοὺς δ' οὐ, ἀλλ' ἀναμιῖξ ἅπαντας.

ΛΥΚ. Ἔστι γάρ, ὦ ἐταῖρε, οὐχὶ τῶν πολλῶν τοῦ-
 των πλουσίον, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῷ, καὶ τὸ
 11 πλεῖστον τοῦ βίου τοῖς τοιούτοις ξύνεστιν. Εἰσιτώμεθα
 οὖν ἐν ἡσυχίᾳ τοπρῶτον, καὶ παρεσκεύαστο ποικίλῃ. πλὴν
 οὐδὲν οἶμαι χρή καὶ ταῦτα καταριθμεῖσθαι, χυμούς, καὶ
 πέμματα, καὶ καρκεῖας· ἅπαντα γὰρ ἄφθονα. ἐν τούτῳ
 δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας ἐς τὸν Ἴωνα, Ὁρᾶς, ἔφη, τὸν
 γέροντι (Ζηρόθεμιν λέγων, ἐπήκουον γάρ) ὅπως ἐμφορεῖ-
 ται τῶν ὄψων, καὶ ἀναπέπλησται ζωμοῦ τὸ ἱμάτιον, καὶ
 ὅσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἐστῶτι ὀρέγῃ, λανθάνειν οἴομενος
 τοὺς ἄλλους, οὐ μεμνημένος τῶν μεθ' αὐτόν^{m)}; δεῖξον
 οὖν καὶ Λυκίῳ ταῦτα, ὥς μάρτυς εἶη. ἐγὼ δὲ οὐδὲν
 ἐδέόμην δεῖξόντός μοι τοῦ Ἰωνος, πολὺ πρότερον αὐτὰ

1) τὸ πλεῖστον] Sic Schm. et Bel. e 2955. pro vulg. τῶν
 πλείστων. m) αὐτόν] „εαυτόν B.“

Phil. Vah, Lycine, Mu-
 seum quoddam mihi pro con-
 vivio narras, sapientium ma-
 ximam partem virorum. Laudo
 equidem Aristanetum, qui in
 celebritate omnium exoptatis-
 sima sapientissimos excipere
 prae reliquis voluerit, delectis,
 qui uniuscujusque sectae flos
 sunt, non hinc quibusdam,
 reliquis non item, sed indiscre-
 tum omnibus.

Lyc. Est enim, sodalis,
 non de vulgo divitum, sed
 eruditionis amans, et majore
 vitae partem versatur cum
 talibus. Epulabamur ergo pri-
 mum placide: parata fuerant

varia. Sed non opus est, ar-
 bitror, ea recenseri, jacula
 et panificia et condimenta:
 copiose enim *aderant* omnia.
 Inter haec vero Cleodemus ad
 Ionem se inclinans, *Viden'*,
 inquit, *senem* (Zenothemin
 designabat; audiebam enim),
ut ingurgitat se pulmentariis,
quam oppleta jure illius vo-
stis, et quantum stanti post
se puero porrigat! dum non
videri se putat a reliquis,
immemor illorum, qui post
sunt? Ostende ergo ista etiam
Lycino, ut sit testis. Ego
 vero nihil opus habebam osten-
 suro mihi Ione, qui multo

ἐκ περιωπῆς ἰωρακῶς. Ἄμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρή- p. 425.
 κει, καὶ ἐπειρέπесεν^{η)} ὁ Κυνικός Ἀλκιδάμας ἄκλῆτος, 12
 ἐκεῖνο τὸ κοινόν^{ο)} ἐπιχαριεντισάμενος, τὸν Μενέλαον αὐ- p. 426.
 τόματον ἤκοντα. τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς ἀνασχυντα ἰδόκει Hom. II.
 πεποιημένα, καὶ ὑπέκρουον τὰ προχειρότατα· ὁ μὲν τὸ, 11, 408.
 Ἀφραίνεις Μενέλαε· p) ὁ δ',

Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδαν θυμῷ, Hom. II.
 καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὖστοχα, καὶ χαρίεντα ὑποτον- 1, 24.
 θορῶντες. ἐς μέντοι τὸ φανερόν οὐδεὶς ἐτόλμα λέγειν·
 ἰδεδόικεσαν^{η)} γὰρ τὸν Ἀλκιδάμαντα, βοὴν ἀγαθὸν ὅτε Hom. II.
 χνῶς^{ι)} ὄντα, καὶ κρατικώτατον Κυνῶν^{ς)} ἀπάντιον, παρ' 11, 408.
 ὁ καὶ ἀμείνων ἰδόκει, καὶ φοβερώτατος ἦν ἡπυσιν. Ὁ 13
 δὲ Ἀριστάνετος ἐπαινέσας αὐτὸν ἐκέλευε θρόνον τινὰ λα-
 βόντα καθίζεσθαι^{ι)} παρὰ^{υ)} Ἰστιαῖόν τε καὶ Διονυσόδωρον.
 ὁ δὲ, ἡπαγέ, φησι, γυναικεῖον λέγεις, καὶ μαλθακὸν, ἐπὶ
 θρόνον καθίζεσθαι ἢ σκίμπος, ὥσπερ ὑμεῖς^{κ)}. ἐπὶ μαλα- p. 427

η) ἐπειρέπесεν] „Sic omnes.“ Sed vid. Adnott. ο) πο-
 νόν] „Κυνικὸν B.“ p) Μενέλαε] Διοτρεφὲς addit 2955.
 ex Homeri loco. q) ἰδεδόικεσαν] „Ita O. et Fl. Ἐδεδό-
 κισαν Eidd. coll.“ r) βοὴν ἀγαθὸν ἀτεχνῶς] Vulg.
 βοὴν (sic) ἀτεχνῶς sine ἀγαθόν. Sed βοὴν ἀγαθόν Schm.
 e conj. Sol. et Cod. 2955. Unde nos cum Fritzsche Quaes.
 p. 128. fecimus, quod plene scripsit auctor, βοὴν ἀγαθὸν ἀτε-
 χνῶς ὄντα. Cf. Adnott. s) Κυνῶν] Sic Solan. et Schm.
 e Cod. B. (s. Ox.) pro vulg. Κυνικῶν. t) καθίζεσθαι]
 „καθίζεσθαι B. hic et mox iterum.“ u) παρὰ] „παρ' B.“
 κ) ὑμεῖς] „bene B. Fl. Fr. Par. Hag. (Ald. l. Bas. 1. et 2.)

prius illa tanquam e specula
 videram. Adhuc dicebat ista
 Cleodemus, cum invocatus ir-
 ruit Cynicus Alcidas, com-
 muni illo venuste proverbio
 usus, sponte venire Menelaum.
 Plerisque ergo impudenter vi-
 debatur facere; itaque, quae
 in promptu erant, maxime mus-
 sitantes subiciebant, alius il-
 lud, *Heus, Menelaus, furis!*
 alius:

*Verum Agamemnoniae men-
 ti non ista placebant,
 et alia tempori illi opportuna*

et venusta immurmurantes.
 Verum aperte dicere nemo an-
 debat: metuebant enim Alci-
 damantem, clamosum plane
 hominem et Cynicorum omni-
 um vocalissimum: quam ob
 causam etiam videbatur su-
 perior caeteris, formidabilis
 quidem omnibus. At collau-
 datum Aristaeus iussit sella
 capta assidere ad Histiaeum
 atque Dionysodorum. Ille vero,
*Apage, inquit, muliebres quid-
 dam jubes ac molle, in sella
 assidere, aut lecto, ut vos,*

- p. 427. κῆς ταύτης ἐνῆς μικροῦ δεῖν ὕπτιοι γ) κατακείμενοι, ἐστι-
 ᾶσθε²⁾), πορφυρίδας ὑποβεβλημένοι. ἐγὼ δὲ, κᾶν ὀρθο-
 στάθην δειπνήσαιμι, ἐμπεριπατῶν ἅμα τῷ συμποσίῳ· εἰ δὲ
 καὶ κάμοιμι^{α)}), χαμῶ καὶ τὸν τρίβωνα ὑποβαλλόμενος, κέ-
 σομαι ἐπ' ἀγκῶνος, οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν. οὕτως, ἔφη,
 γιγνέσθω, ὁ Ἀρισταίνετος, εἰ σοὶ ἥδιον. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου,
 ἐν κύκλῳ περιῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐδείπνει, ὥσπερ οἱ Σκύθαι
 πρὸς τὴν ἀφθονωτέραν^{β)} νομὴν μετεξαισινόμενος, καὶ τοῖς
 14 περιφέρουσι τὰ ὄνα συμπερινοστώ. Καὶ μέντοι καὶ σι-
 τούμενος ἐνεργὸς ἦν, ἀρετῆς πέρι καὶ κακίας μεταξὺ διεξι-
 ῶν, καὶ ἐς τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκώπτων.
 ἠρώτα γοῦν τὸν Ἀρισταίνετον, τί βούλονται αὐτῷ αἱ τοσαῦ-
 ται καὶ τηλικαῦται κύλικες, τῶν κεραμεῶν ἴσα^{ο)} δυναμένων;
 ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἤδη διανοχλοῦντα ἔπαυσεν ἐς τὸ παρὸν
 p. 428. Ἀρισταίνετος, τῷ παιδὶ νεύσας εὐμεγέθη σκύφον ἀναδοῦ-
 ναι^{δ)} αὐτῷ, ζωρότερον ἐγγέαντα. καὶ ἐδόκει ἄριστα ἐπινε-
 νοηκέναι, οὐκ εἰδὼς ὅσων κακῶν ἀρχὴν ὁ σκύφος ἐκεῖνος

'Ημεῖς J. (cum Ald. 2.)“ γ) ὕπτιοι] „deest in Fl.“
 2) ἐστι ᾶσθε] „Bene sic Fl. Fr. Par. etc. Ἐστιᾶσθαι male
 J. et Ven. 2.“ Et sic etiam Ald. 2. α) κάμοιμι] „γά-
 μοιμι male B.“ β) ἀφθονωτέραν] Sic. Ald. 1. et 2. Sed
 ἀφθονοτ. Schm. et Bipp. cum Bas. 1. 3. Hag. et Reitz.
 c) ἴσα] „ἴσων B. male.“ d) ἀναδοῦναι] „restitui ex

qui molli isto cubili tantum rum dum pascitur, operosus
 non supini accumbentes epu- tamen erat, qui de virtute et
 lantini, subjecta veste pur- vitio interim disputaret, et au-
 purea. At ego vel erecto rum atque argentum sibi ha-
 corpore coenaverim, incumb- beret derisui. Interrogabat enim
 lans simul in coenatione; fes- Aristaenetum, quid sibi vel-
 sus autem humi subjecto pul- lent tot ac tanti calices, cum
 liolo cubito nixus jacebo, siglinorum idem usus esset?
 qualem pingunt Herculem. Sed eum, cum jam molestus
 Sic fiat, inquit Aristaenetus, esse iuciperet, ad quietem in
 siquidem ita navis. Ab co praesentia redegit Aristaene-
 tempore per orbem circumiens tus, quod innueret puero, uti
 Alcidas coenabat, castra scyphum illi daret bene ma-
 subiinde, ut Scythae solent, gnum, infunderetque meracius.
 ad copiosiore pastum trans- Ac videbatur sibi pulchrum
 ferens, et circumferentes opao- quiddam excogitasse, nesci-
 nia ministros prosequens. Ve- ens, quantorum scyphus iste

ἐνδεδωκε. λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδάμας ἐσίγησε μικρὸν, p. 428.
καὶ ἐς τοῦδαφος καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος, ὥσπερ
ἡπειλήκει, πῆξας τὸν ἀγκῶνα ὀρθὸν, ἔχων ἅμα τὸν σκύ-
φον ἐν τῇ δεξιᾷ, ὁδὸς ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπό *)
τῶν γραφῶν δέικνται. Ἦδη δὲ καὶ ἐς τοὺς ἄλλους συν- 15
χῶς περιεσοβεῖτο †) ἡ κύλιξ, καὶ φιλοτησαίαι, καὶ ὀμιλῖαι,
καὶ σῶτα εἰσεκχόμεστο ‡). ἐν τοσούτῳ δ' ἐγὼ τὸν παρε-
σιῶτα τῷ Κλεοδήμῳ παῖδα, ὀλνοχόον ὄντα ὠραῖον †),
ἰδὼν †) ὑπομειδιῶντα (χρὴ γάρ, οἶμαι, καὶ ὅσα πάρεργα
τῆς ἐστιάσεως εἰπεῖν, καὶ μάλιστα εἴτι πρὸς τὸ γλαφυρώ-
τερον †) ἐπράχθη) μάλα ἤδη παριφύλαττον, ὃ, τι †) καὶ
μυδιάσειε. καὶ μετὰ μικρὸν ὁ μὲν προσῆλθεν, ὡς ἀπολη-
ψόμενος †) παρὰ τοῦ Κλεοδήμου τὴν φιάλην· ὁ δὲ τὸν τε
δάκτυλον ἀπέθλιψεν αὐτοῦ, καὶ δραχμὰς δύο, οἶμαι, συν- p. 429.
αἰδῶκε †) μετὰ τῆς φιάλης· ὁ παῖς δὲ πρὸς μὲν τὸν δάκτυ-

B. et Coll. Δούνας Edd. e) ὑπό] „ἀπὸ B. fenestra.“
†) περιεσοβεῖτο] „περιεσοβούτο Th. Mag. in ἀποσοβῶ.
Ἐπισοβεῖτο Coll. In vulgato conspirant Edd. et B.“ g) εἰσε-
κχόμεστο] „ἐκχόμεστο B.“ Forsan hoc verum. h) ὄντα
ὠραῖον] ὄντα καὶ ὠραῖον 2955. i) ἰδὼν] εἶδον 2955.
λ) γλαφυρώτερον] Sic, monente Fritzsche Quæst. p. 181.
sq., a B. Coll. et 2955. scripsi pro vulg. γλαφυρώτατον. Emen-
daverat jam etiam Schm., probante Belino. 1) ὃ, τι] „ὅτι Edd.
male.“ Excipe Bas. 3., ubi jam ὃ, τι, convenienter cum
Jensii conj. et Schol. m) ἀποληψόμενος] μεταληψόμε-
νος 2954. n) συναλέδωκε] „συνέδωκε B.“

malorum initium dedisset. Cae-
terum sumto illo tacuit paul-
ulum Alcidas, utque huic
abjectus jacuit seminudus, ut
minatus fuerat, erecto nixus
cubito, tenens dextra scyphum,
qualis ille apud Pholum Her-
cules a pictoribus ostenditur.
Jam vero ad alios etiam fre-
quenter commovere calix, jam
amicitiæ pocula, et con-
sultationes, jam inferri lu-
mina. Inter haec ego ad-
stantem Cleodemo puerum,
pocillatorem formosum, sub-
ridere videns (oportet enim,
puto, etiam, si qua praeter
ipsam quasi substantiam con-
vivii acciderunt, ea dicere,
inprimis si quid actum est
venustius), diligenter jam ob-
servabam, quid demum ride-
ret? Neque ita multo post
ille quidem accessit velut re-
cepturus a Cleodemo phialam.
Hic vero et digitum illius
strinxit, et drachmas puto
duas dedit una cum phiala.
Puer ad digitum quidem stri-
ctum ridere denno, sed pecu-
niam, puto, non observavit.
Illo itaque non sumente, stre-

p. 429. λον θλιβόμενον^{ο)} αὐθις ἐμειδιάσεν, οὐ μὴν συνεῖδεν^{ρ)}, οἶμαι, τὸ νόμισμα, ὥστε μὴ δέξαμένου ψόφον αἱ δύο δραχμαὶ παρέσχον ἐκπεσοῦσαι, καὶ ἤρυσθρίασαν ἕμφω μάλα σαφῶς. ἡπόρουν δὲ οἱ πλησίον, οὗ τινος εἴη τὰ νομίσματα, τοῦ μὲν παιδὸς ἀρонуμένου μὴ ἀποβεβληκέναι, τοῦ δὲ Κλεοδήμου, καθ' ὃν ὁ ψόφος ἐγένετο, μὴ προσποιονμένου τὴν ἀπόρρηψιν. ἡμελήθη δ' οὖν, καὶ παρώφθη τοῦτο, οὐ πᾶν πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνου, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε, τοῦ Ἀρισταινέτου· μετέστησε γὰρ τὸν παῖδα μικρὸν ἕστερον ἀφανῶς ὑπέξαγαγὼν, καὶ τῷ Κλεοδήμῳ τινὰ παραστήναι διένευσσε τῶν ἐξώριων ἤδη, καὶ καρτερῶν, ὀρεωκόμον τινά, ἢ ἱπποκόμον^{q)}· καὶ τοῦτο μὲν ὧδέ πως ἐκεχωρήκει, μεγάλῃς αἰσχύνῃς αἴτιον (ἄν)^{κ)} τῷ Κλεοδήμῳ γενόμενον, εἰ ἔφθη διαφοιτῆσαν^{λ)} εἰς ἅπαντας, ἀλλὰ μὴ^{ι)} κατέσβη αὐ-

p. 430. τίκα, δεξιῶς πᾶν τοῦ Ἀρισταινέτου τὴν παροιρίαν ἐνέγ-
16 καντος. Ὁ Κυνικός δὲ Ἀλκιδάμας, ἐπεπώκει^{ν)} γὰρ ἤδη, πνυθόμενος ἢ τις ἢ γαμονμένη παῖς καλοῖτο^{ξ)}, σιωπὴν πα-

ο) θλιβόμενον] „θλιβόμενος B.“ ρ) συνεῖδεν] συνοῖ-
den priores omnes: quod quum nec per se commodam senten-
tiam praeberet, et vero accentu saltem mutato συνοῖδεν scri-
bendum esset, cum Jacobsio corrigere συνεῖδεν nullus dubita-
bam. q) ὀρεωκόμον — ἱπποκόμον] „ὀρεωκόμων —
ἱπποκόμων B.“ Ὀρεωκόμον inluluit Guyet. Vid. Adnot. r) ἄν]
Vulgo omissum restituendum censet Schüsler. Melet. p. 49.
λ) διαφοιτῆσαν] „Ita Edd. omnes, et sic B. etiam, teste
Solano. Διαφοιτῆσαι Par.“ ι) ἀλλὰ μὴ] „ἀλλὰ μὴν Par.
sola.“ u) ἐπεπώκει] „ἐπεπιτώκει B.“

pitum cadentes duae drachmae exire juberet, et Cleodemo dederunt, utrisque, quod aperto adstare nutu imperavit aliquem observares, erubescens. Dubitabant proximi, utrius essent nummi, negante puero sibi excidisse, Cleodemo autem, apud quem fuerat strepitus, a se abjectos dissimulante. Neglectum itaque hoc et praetermissum; quod non multi vidissent, praeter solum, ut mihi videbatur, Aristaeonem. Transtulit enim puerum paullo post, quem nemine sentiente exire juberet, et Cleodemo adstare nutu imperavit aliquem de exoletis jam et robustis, mulionem quendam aut equisonem. Et hoc quidem sic abiit, magnae saepe ignominiae Cleodemo futurum, si prius inter omnes percubisset, neque extinctum statim fuisset, dextre Aristaeonem vinolentam libidinem accipiente. Cynicus autem Alcidas, qui jam abbibisset, percontatus quomodo sponsa vocaretur, im-

ραγγείλας μεγάλη τῇ φωνῇ, ἀποβλέψας ἐς γ) τὰς γυναῖκας, p. 430. Προπίνω σοι, ἔφη, ὦ Κλεανθί, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὡς δ' ἐγέλασαν ἐπὶ τούτῳ ἅπαντες, Ἐγελάσατε, εἶπεν, ὦ καθάρματα, εἰ τῇ νύμφῃ προὔπιον^{z)} ἐπὶ^{a)} τοῦ ἡμετέρου θεοῦ τοῦ Ἡρακλέους; καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρῆ, ὡς ἦν μὴ λάβῃ^{b)} παρ' ἐμοῦ τὸν σκύφον, οὔποτε τοιοῦτος ἂν εἶδες αὐτῇ γένοιτο, οἷος ἐγὼ, ἄτρεπτος^{c)} μὲν ἀλκὴν, ἐλεύθερος δὲ τὴν γνώμην, τὸ σῶμα δὲ οὕτω καρτερός· καὶ ἅμα παρεγόμενος ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. αὐθις ἐπὶ τούτοις ἐγέλασαν οἱ συμπόται, καὶ ὃς ἀγανακτήσας ἐπαρίστατο, δριμὺ καὶ παράφορον βλέπων, καὶ δῆλος ἦν οὐκέτι εἰρήνην ἄξων. τύχα δ' ἂν τινος καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, εἰ μὴ κατὰ καιρὸν εἰσεκεκόμιστο^{d)} πλακοῦς εὐμεγέθης· πρὸς ὃν ἀποβλέψας ἡμερώτερος ἐγένετο, καὶ ἔληξε τοῦ θυμοῦ, καὶ ἐνεφορεῖτο συμπεριῶν. Καὶ οἱ πλείστοι 17 ἡμέδυνον ἤδη, καὶ βοῆς μεστὸν ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος ὁ ῥήτωρ αὐτοῦ^{e)} ῥήσεις τινὰς ἐν μέρει p. 431.

x) καλοῖτο] καλεῖτο etiam legi testatur Schol. y) ἐς] Sic Schm. e 2955. pro vulg. ἐς. z) προὔπιον] Sic Gorl. et Fl. pro vulg. προὔπινον. a) ἐπὶ] „ἀπὸ B.“ b) ἦν μὴ λάβῃ] „εἰ μὲν λάβοι B.“ Unde nescio an recte legas, εἰ μὴ λάβοι. c) ἄτρεπτος] „ἄτρεστος B.“ Vid. Adnott. d) εἰσεκεκόμιστο] „ἐσεκεκόμιστο B.“ ut cap. praeced. e) αὐτοῦ] cum Fritzsche Quaes. p. 42. scripsi pro vulg. αὐτοῦ. Vid. Adnott.

peratoque silentio, magna voce, directis in mulieres oculis, *Propino tibi*, inquit, *Cleanthi*, *Herculis ducis atque principis poculum!* Ridentibus autem ea de caussa omnibus, *Risistis*, inquit, *purgamenta*, quod sponsae propinavi, *advocato Deo nostro Hercule?* *Quin bene noritis*, nisi capiat a me scyphum, nunquam illi talis nascatur filius, qualis ego, *invictus viribus*, *liber animo*, *corpore autem robustus!* hic magis se,

nem, denudabat. Rursus propter haec ridere convivae, et ille indignabundus surgere, atrox quiddam et furiosum cernens, ut manifestum esset, illum quietem non amplius acturum. Forte alicui impacturus erat clavam, nisi tempestive illata esset placenta bene magna: conjectis in hanc oculis fiebat mansuetior, ac, dimissa ira, prosequens illam se ingurgitabat. Et jam plerique ebrii, jam clamore plenum convivium. Dionysodorus enim rhetor suas oratio-

p. 431. διεξήκει, καὶ ἐπηρείτο ὑπὸ τῶν κατόπιν ἐγεστώτων οἰκειῶν· ὁ δὲ Ἰστιάσις ὁ γραμματικὸς ἐρῶναι φέρεται, ὕστερος κατακείμενος, καὶ συνέφερεν ἐς τὸ αὐτὸ τὰ Πινδάρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς ἐξ ἀπάντων μίαν ᾠδὴν παγγέλοιοι ἀποτελεῖσθαι· μάλιστα δ' ἐκείνα ὥσπερ προμαντευόμενα τὰ μέλλοντα,

Hom. II. Σὺν δ' ἔβαλον ῥινούς. καὶ,

IV. 447. Ἐνθα δ' ἄρ' οἰμωγὴ τέ, καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν.

Ibid. V.

450. ὁ Ζηνοθέμις δ' ἀνεγίνωσκε¹⁾, παρὰ τοῦ παιδὸς λαβὼν

18 λεπτόγραμμα ἰοι βιβλίον. Διαιπόντιον δὲ ὄλγον, ὥσπερ εἰώθουσι, τῶν παρακομιζόντων τὰ ὄψα, μηχανώμενος Ἀρισταίνετος μὴδ' ἐκείνον ἀτεροπῇ τὸν καιρὸν εἶναι, μὴδὲ κενὸν, ἐκέλευσε τὸν γελωτοποιὸν εἰσελθόντα γε²⁾ εἰπεῖν τι, ἣ προῦσαι γελοῖον, ὡς ἔτι μᾶλλον οἱ συμπόται διαχυθεῖεν. καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις³⁾ ἐξυοημένος τὴν κεφαλὴν⁴⁾,

1) ἀνεγίνωσκε] ἀνεγίνωσκε sola Reitz., nescio an casu. Ceterum in Homericis illis Grammaticus noster ridiculus hoc sibi sumsit, ut pro Σὺν ὃ' ἔβαλον ex suo arbitrio Σὺν δ' ἔβαλον, pro Ἐνθα δ' ἄρ' autem Ἐνθα δ' ἄρ' declamaret. Nec vero hae immutationes librariorum incuriae deberi videntur. g) γε] „non habet B.“ Unde Schm. ut suspectum notavit. h) τις] „τις ἔλεων ἔξω. B.“ Imo Solano in Adnot. referente, hoc ἔλεων illic legitur infra pro ἔλεων. i) ἐξυοημένος τὴν κεφαλὴν] Casp. Barth. pro glossemate habuit, haud dubie quod offunderat in iteratione nominis ξεφαλῇ, pro quo quum jam ex Ms. 2955. legatur κορυφῇ, de glossemate non est, quod cogites.

nes quasdam per vices recitabat, laudantibus ipsum, qui a tergo adstabant, servis. At qui post ipsum accubebat Histiaeus grammaticus, comiebat versiculos, collatis in unum Pindari et Hesiodi et Anacreontis quibusdam, ut unum ex omnibus illis carmen oppido ridiculum conficeretur. Inprimis autem illa, quasi futura praediceret:

Contulerunt clupeos: et,

Hic vero gemitusque fuit clamorque virorum.

Zenothemis legebat captum a puero libellum, minutissimis scriptum literis. Intermittentibus vero paulum pro more, qui opsonia inferebant, curaverat Aristaeus, ne illud quoque delectationis expecta tempus esset, aut vacuum, jussu introire ridiculario scurra, dicereque aut fecere quiddam ridiculum, ut magis etiam convivae exhilararentur. Ac prodit deformis homuncio raso capite, paucis in capite relictis erectisque pilis. Hic sal-

δλίγας ἐπὶ τῇ κορυφῇ^{h)} τρίγας ὀρθὰς ἔχων· οὗτος ὠρχή- p. 432.
 σατό τε κατακλιῶν ἑαυτὸν, καὶ διαστρέφων, ὥς γελοιότερος
 φανείη· καὶ ἀνάπαιστα συγκροτιῶν διεξῆλθεν, αἰγυπτιάζων
 τῇ φωνῇ, καὶ τέλος, ἐπέσκωπτεν ἐς τοὺς παρόντας. Οἱ 19
 μὲν οὖν ἄλλοι ἐγέλων, ὅποτε σκωκθῆιεν· ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς
 τὸν Ἀλκιδάμαντα ὁμοίον τι ἀπέρριψε, Μελιταῖον κυνίδιον
 προσειπὼν αὐτὸν, ἀγανακτίσας ἐκείνος (καὶ πάλαι δὲ δῆ-
 λος ἦν φθονῶν αὐτῷ εὐδοκимоῦντι^{l)}), καὶ κατέχοντι τὸ
 συμπόσιον), ἀπορρίψας τὸν τριβωνα, προύκαλεῖτο οἱ παγ-
 κρατιάειν. εἰ δὲ μὴ, κατοίσειν αὐτοῦ, ἔφη, τὴν βακτη-
 ρίαν. οὔτω δὲ ὁ κακοδαίμων Σατυρίων^{m)} (τοῦτοⁿ⁾ γὰρ ὁ
 γελωτοποιὸς ἐκαλεῖτο) συστάς, ἐπαγκρατίαζε. καὶ τὸ πρῶ-
 γμα ὑπερήδιστον ἦν, φιλόσοφος ἀνὴρ γελωτοποιῷ ἀνταιρό-
 μενος, καὶ παίων, καὶ ποιόμενος ἐν τῷ μέρει. οἱ παρόν-
 τες δὲ, οἱ μὲν ᾗδοῦντο, οἱ δὲ ἐγέλων, ἄχρι ἀπηγόρευσε
 παιόμενος ὁ Ἀλκιδάμας, ὑπὸ συγκεροτημένου ἀνδρωπίσκου
 καταγωνισθεῖς. γέλως οὖν πολὺς ἐξεχύθη ἅπ' αὐτοῖς. Ἐνταῦθα 20
 Διόνικος ἐπειρήλθεν ὁ Ιατρὸς, οὐ πολὺν κατόπιν τοῦ ἀγῶνος.

h) κορυφῇ] Sic Bip. et Schm., probante Belino, e 2956.
 pro vulg. κεφαλῇ. l) εὐδοκимоῦντι] „εὐδοκимоῦντι
 H.“ m) Σατυρίων] „ὁ Σατυρίων B.“ n) τοῦ-
 το] οὕτω Gorl. et Cod. Par. 1041., narrantes Boisson-
 nad. ad Philostr. p. 307. At nihil frequentius nostro scriptori,
 quam formula τοῦτο (int. οὕτω, i. e. οὕτω) καλεῖσθαι. de
 qua inter alios egerunt Jens. ad Diall. Deor. XII, 1. Tom. II.
 p. 324. Schüfer. ad Long. p. 369, et ad L. Bos. Ellipse. p. 353.
 Bast. Epist. Crit. p. 36. 37. Οὔτω h. l. nihil est nisi glossema.

tat fracto distortoque corpore, ad pancratii certamen provo-
 cat; si negaret, clavam se
 illi impacturum minatus. Ita
 ergo miser Satyrion (id enim
 scurrae nominis erat) consi-
 stit, certat pancratio. Erat
 res jucundissima, philosophus
 vir compositus cum ridicula-
 rio, feriens, verbera vicissim
 excipiens. Qui vero praesen-
 tes erant, partim pudere, par-
 tim ridere, donec plagis fa-
 tigatus cederet Alcidas, a
 compacto atque exercitato ho-
 convivium, pallio abjecto istum
 muncione victus. In risum

p. 433. ἔβεβραδύνκειο) δέ, ὡς ἔφασκε, φρενίτιδι ἑαλωκότα θεραπεύων Πολυπρέποντα τὸν αὐλητήν. καί τι καὶ P) γελοῖον διηγήσατο. ἔφη μὲν γὰρ εἰσελθεῖν παρ' αὐτὸν, οὐκ εἰδὼς ἔχόμενον ἤδη τῷ πάθει· τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα, ἐπικλεῖσαι τε τὴν θύραν, καὶ ξιφίδιον σπασόμενον, ἀναδόντα αὐτῷ τοὺς αὐλοὺς, κελεύειν αὐλεῖν. εἰτα, ἐπεὶ μὴ δύναιτο, παλεῖν, σκύτος Q) ἔχοντα, ἐς ὑπτίας τὰς χεῖρας. τέλος οὖν ἐν τοσοῦτῳ κινδύνῳ ἐπινοῆσαι τοιόνδε· ἐς ἀγῶνα γὰρ προκαλέσυσθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητῷ πληγῶν ἀριθμῷ· καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονήρως· μετὰ δέ, παραδόντα τοὺς αὐλοὺς ἐκείνῳ, δέξασθαι παρ' αὐτοῦ τὸ σκύτος, καὶ τὸ ξιφίδιον ἀπορρίψαι·) τάχιστα διὰ τῆς φωταγωγῆς ἐς τὸ ὑπαιθρον τῆς αὐλῆς· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἀσφαλέστερον·) ἤδη προσπαλαίειν αὐτῷ, ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γειτνιώντας, ὅφ' ὧν ἀνασπασάντων τὸ θυρίον·), σωθῆναι αὐτόν. ἐδείκνυε

o) ἔβεβραδύνκει] ἔβεβραδύγει maluit Struv. Gramm. Gr. p. 79. ad similitudinem formarum πέλαγχα et ὠκυγχα a φαίνω et ὀξύγω. At prudenter Buttmannus Gramm. ampl. §. 101. not. 12. praecipit, tales formas rariores a scriptoribus varie esse ad auditum efficias. p) καί] Hoc alterum καὶ deest in Bas. 3. q) σκύτος] σκύτος priores. Correxī ad regulam, quam vide in Spitzneri Prosal. p. 89. 90. r) ἀπορρίψαι] Sic Graev. et Schm. pro vulg. ἐπιρρίψαι. s) ἀσφαλέστερον], ἀσφαλέστερος B. t) θυρίον] „ex Fl. et L. recepi. Θηρίον ceti.“ Cum Fl. etiam facit B. (s. Ox.) teste quidem Solano.

ergo homines illorum causa effusi. Hic Dionicius supervenit medicus, paullo post illud certamen: retardatus fuerat, quod ipse dicebat, dum curat correptum phrenitide Polypreponentem tibicinem. Ac ridiculum quiddam de eo narrabat: ingressum se nempe ad illum, cum nesciret jam morbo illum teneri. Hunc vero surrexisse statim, et clausa janua, strictoque pugione, tibias sibi porrexisse, iussisse canere. Deinde cum non posset, pulsasse scutica manus sibi supinas. Denique in tanto se periculo tale quid excogitasse: ad certamen se illum, constituto plagarum numero, provocasse: ac primo quidem ipsum se male occinisse: tum vero, traditis illi tibiis, corium ab illo accepisse et lorum, pugionemque quam celerrime per fenestram dejecisse in impluvium: et ab hoc inde tempore jam tutius cum illo colluctatum vicinos advocasse, a quibus effracta janua ipse servatus sit. Ostendebat autem vestigia quae-

δὲ καὶ σημεῖα τῶν πληγῶν, καὶ ἀμυχάς τινας ἐπὶ τοῦ p. 433. προσώπου. καὶ ὁ μὲν Διώνικος, οὐ μείον εὐδοκμήσας τοῦ γελωτοποιοῦ ἐπὶ τῇ διηγῇ, πλησίον τοῦ Ἰστιαίου παραβύσας ἑαυτὸν, ἐδείπνει ὅσα λοιπὰ, οὐκ ἄνευ Θεοῦ τινος ἡμῖν^{α)} ἐπιπαρῶν, ἀλλὰ καὶ πάνν χρησίμος τοῖς μετὰ p. 434. ταῦτα γεγενημένος^{α)}. Παρελθὼν γάρ τις ἐς τὸ μέσον 21 οἰκέτης, παρ' Ἑτοιμοκλέους ἦκειν λέγων τοῦ Στωϊκοῦ, γραμματιδίον τι ἔχων, κελεῦσαι οἱ ἔφη τὸν δεσπότην, ἐν τῷ κοινῷ ἀναγνόντα εἰς ἐπήκοον γ) ἄπασιν, ὁπίσω αὖθις ἀπαλλάττεσθαι. ἐφέντος οὖν τοῦ Ἀρισταίνετου, προσελθὼν πρὸς τὸν λύχρον, ἀνεγίνωσκεν^{α)}).

ΦΙΛ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, τῆς νέμφης ἐγκώμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολλὰ ποιοῦσιν;

ΛΥΚ. Ἀμέλει καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν^{α)} τι ᾠήθημεν· ἀλλ' οὐδ' ἔγγυς ἦν τούτου· ἐνεγέγραπτο γάρ·

ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

22

Ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρεληλυθώς μου βλος

- α) ἡμῖν] ὑμῖν Bas. 1. 3. Hag. ἡμῖν Ald. 1. 2. Reitz. etc.
 α) γεγενημένος] Sic vulgo Edd. vet. Sed Reitz. et recenti. e Fr. et Cod. B. dederunt γεγενημένοις. Vid. Adnot.
 γ) ἐπήκοον] „ἐπήκουον B.“ 2) ἀνεγίνωσκεν] Sic Schm. e Cod. B. pro vulg. ἀνεγίνωσκεν. Vid. supra c. 17. f. α) τοιοῦτον] „τοιοῦτο B. Sed vulgatum Ἀτιχώτερον saepe vidimus.“

dam plagarum et unguium in illum palam, unde exaudiri facie. Ac Dionicus, qui non ab omnibus posset, recitare, minorem narrationis plausum, eoque facto rursus discedere. quam scurra, tulerat, juxta Cum permisisset Aristaeetus, Histiaeum se inferciens, coenabat de reliquiis, non sine accedens ad candelabrum recitavit. . . .

Phil. Numquid, Lycine, sponsae laudationem, aut nuptiale carmen, qualia multi faciunt? Lyc. Scilicet nos etiam tale quid putaveramus. Sed se Stoico venire dicens, cum neque affine quidquam horum libello, imperatum sibi ait, fuit. Scriptum enim ita:

ΗΕΤΟΕΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

De coenis quomodo affectus sim, superior omnis vita mea

p. 434. ἄπας μαρτύριον ἂν γένοιτο· ὅς γε ὁσημέραι πολλῶν ἐνοχλοῦνται, παρὰ πολὺ σοῦ πλουσιωτέρων, ὅμως οὐδὲ πώποτε^{b)} φέρων ἐμαυτὸν, ἐπέδωκα, εἰδὼς τοὺς ἐπὶ τοῖς συμποσίοις θαυρόβους, καὶ πυροινίας. ἐπὶ σοῦ δὲ μόνου εἰκότως ἀγανακτήσῃ μοι δοκῶ, ὅς τοσοῦτον χρόνον ὑπ' ἐμοῦ λιπαροῦς τεθεραπευμένος, οὐκ ἤξιωσας ἐναριθμῆσαι

p. 435. καὶ με τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνος^{c)} ἐγὼ σοι ἄμιος, καὶ ταῦτα, ἐν γειτόνων^{d)} οἰκῶν. ἀνῶμαι οὖν ἐπὶ σοὶ τὸ πλεον, οὕτως ἀχαρίστῳ φανέντι· ἐμοὶ γάρ ἡ εὐδαιμονία οὐκ ἐν ὑὸς ἀγρίου μοίρα, ἢ λαγωῦ, ἢ πλακοῦντος^{e)}, ἀ παρ' ἄλλοις ἀφ' ὅπως ἀπολαύω^{f)}, τὰ καθήκοντα εἰδόσιν, ἐπεὶ καὶ τήμερον παρὰ τῷ μαθητῇ Παμμένει δειπνῆσαι πολυτελές, ὥς φασι, δεῖπνον δυνάμενος, οὐκ ἐπένευσα

23 ἱκετεύοντι, σοὶ δ' ἀνόητος ἐμαυτὸν φυλάττιον. Σὺ δὲ ἡμῶς παραλιπὼν, ἄλλους εὐωχεῖς, εἰκότως· οὐπω γὰρ δύνασαι διακρίνειν τὸ βέλτιον, οὐδὲ τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ οἶδα ὅθεν μοι ταῦτα, παρὰ τῶν θανμαστῶν

b) οὐδὲ πώποτε] „οὐδέποτε B.“ c) μόνος] „μόνον Fl.“
d) ἐν γειτόνων] „ἐγγειτόνων B.“ Ex γειτόνων 2935.
probante Belino. Vid. ad Bis Accus. c. 9. Varr. Lecti. Tom. VII. p. 56. et adnot. ibid. p. 399. sq. e) πλακοῦντος]
Sic Schm. e 2935. pro vulg. πλακοῦντων. f) ἀ παρ' ἄλλοις ἀφ' ὅπως ἀπολαύω] „Sic omnes Edd. et Cod. B.“
ὣν παρ' ἄλλοις conj. Schm., quum olim πλακοῦντων praecesserit, cujus ultimam syllabam putaret facile cum pronominis coalescere potuisse.

perhibeat testimonium, qui multis quotidie flagitantibus multum te ditioribus, nunquam tamen illis me dederim, qui norim tumultus ejusmodi conviviorum et vinolentos furores. De solo autem te indigne merito ferre mihi videor, qui tanto tempore assiduo a me cultus, in aliis me amicis tuis connumerare non sis dignatus. Sed solus ego apud te exsors, idque habitans in vicinia. Magis igitur tua caussa acre ferro, qui ingratum adeo te

jam demonstras. Mihi enim non in apri portione, aut leporis, aut placentae inest felicitas, quibus copiosissime fruor ab aliis officii non ignaris. Alioqui vel hodie apud Pammenem discipulum coenare cum liceret coenam, ut ajunt, sumtuosam, non annui, multum licet supplicanti, tibi me servans homo inconsideratus. At tu, relictis nobis, alios accipis. Neque id mirum: nondum enim satis tibi animus valet ad compre-

σου φιλοσόφῳν, Ζηνοθέμιδος καὶ Λαβυρινθῶν, ὧν (ἀπέη p. 435. δὲ ε) ἡ Ἀδράστεια) συλλογισμῶ ἐν ἀποφράξει ἄν μοι τὰ-
χιστα δοκῶ τὰ στόματα. ἢ εἰπάτω τις αὐτῶν, τί ἐστι φι-
λοσοφία; ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί διαφέρει σχέσις ἕξιος;
ἵνα μὴ τῶν ἀπὸρων εἴπω τί^h), κερατίναν, ἢ σωρείτην,
ἢ θερβίζοντα λόγον. ἀλλὰ σὺ μὲν ὄναιο αὐτῶν. ἐγὼ
δὲ ὡς ἄν μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγοῦμενος εἶναι, p. 436.
οἶσω φράδως τὴν ὑτιμίαν. Καίτοι ὅπως μὴ ἐς ἐκείνην 24
ἔγῃς καταφεύγειν τὴν ἀπολογίαν ὕστερονⁱ), ἐπιλαθέσθαι
λέγων ἐν τοσούτῳ θορύβῳ, καὶ πράγματι^k), δὲ σε τήμε-
ρον προσηγόρευσα^l), καὶ ἔωθεν ἐπὶ τῆς οἰκίας^m), καὶ ἐν
τῷ ἀνακίῳ θύοντα ὕστερον. ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν
ἀπολελόγημαι. Εἰ δὲ δέπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαι σοι δοκῶ, 25
τὸⁿ) κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὕψει γάρ καὶ τὴν Ἀρετὴν

g) ἀπελθὲ δὲ] καὶ, quod olim vulgo addiderant, expunxit
Schm. ducibus Codd. Gori. et 2935. h) εἴπω, τί, κερ.]
„Edd. priores εἴπω, τί κερ.“ In voce κερατίναν nihil vidi
varietatis in Edd. Cf. Adnot. i) ὕστερον], „omittit B.“
Distinctum autem a Reitz. et recent. cum Bas. 1. et 3. post
hanc vocem, quum in Ald. 1. et 2. et Hag. ante eam reperia-
tur comina. k) πράγματι] „Sic Edd. Πράγμασι Solan.
in marg. J. corrigit: nam πραγμ. per compendium B.“
l) προσηγόρευσα] Sic scripsi e B. Gori. et 2955. pro
vulg. προσηγόρευκα. m) ἐπὶ τῆς οἰκίας] „ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ
B.“ Et sic Schm., monente Belino, qui tamen erravit notans
hanc lectionem esse Bas. 2., quae est Codicis Barocc. s. Oxon.
Ceterum ἐπὶ τὴν οἰκίαν habent Codd. 2954. et 2955. n) τὸ]

hendendas veras rerum imagi- nem. Sed tu illis fruaris
nes. Verum unde haec mihi licet. Ego, qui solum, quod
veniant, intelligo: ab admi- honestum est, bonum ducam,
rabilibus illis tuis philosophis facile feram ignominiam. Ta-
zenothemide ac Labyrintho: men ne deinde ad illam con-
quorum ego (absit dicto in- fugere excusationem possis,
vidia) syllogismo uno ora ob- uti dicas, in tanto te tumultu
turare quam celerrime posse et occupatione oblitum esse:
videor. Aut dicat illorum bis te hodie salutavi, et mane
aliquis, quid sit philosophia? domi, et deinde in Castorum,
aut prima ista, quid differat cum rem sacram faceres. Hanc
habitudo ab habitu? Ne quid ego apud praesentes caussam
de difficilibus illis dicam, dixi. Si vero ob coenam ira-
Comutam, aut illam de Acer- tus tibi videar, illud de Oeneo
vo, aut Metentem ratiocinatio- cogitabis. Videbis enim ira-

p. 436. ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόντην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν^{ο)} ἑκείνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐστιῶν. φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὡδέ πως·

Hom. Π. "Ἡ λάθεται", ἥ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
IX, 537. Eurip. καὶ Εὐριπίδης·

Mele- Καλυδῶν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίδης^{ρ)} χθονὸς
agr. Ἐν ἀντιπόρθμοις^{q)}, πεδί' ἔχονσα εὐδαίμονα.
fragm.

p. 437. καὶ Σοφοκλῆς·

Sophocl. Συὸς μέγιστον χοῦμ' ἐπ' Οἰνείως γούις^{τ)},
Fragm. Ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἐκηβόλος θεά.

26 Ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεθέμην, ὅπως μάθῃς ὅσον ἄνδρα παρὰ λιπὼν, Διφίλον ἐστιῶς, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ παραδίδωκας, εἰκότως. ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ μαιρακίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτοῦ σύνεστιν. εἰ δὲ μὴ αἰσχρὸν ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἂν τι^{υ)} προσέθῃκα, ἤπερ σὺ, εἰ θέλεις^{ι)}, παρὰ Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ^{u)} μάθοις

„recte Fr. Par. Hag. etc. Τῷ male J. Καὶ τῷ non melius Ven. 2.“ ο) παρέλαβεν] „παρελλῆ per compend. B.“ Quo signo παρέλαβεν significari docuit Bast. Comment. palaeogr. ad Gregor. Cor. p. 786. p) Πελοπίδης] „Sic Edd. Πελοπίδας B. et Schol. Aristoph.“ q) ἐν ἀντιπόρθμοις] „ἐν ἀντι πόρθμοις B.“ r) γούις] „Sic plurimae cum B. recte Γούις Par.“ s) καὶ ἂν τι] τὰχ' ἂν τι καὶ πρ. conj. Fritzsche. Quaest. p. 208. elegantius sane Lucianismo. t) εἰ θέλεις] εἴγε θέλεις Schm. e 2955. Tum verò, melius foret εἴγ' ἐθέλεις. At neutrum placet prae vulgato. u) παιδα-

tam Dianam, quod se solum Immisit arcibus potens La-
non inuitasset ille ad sacri- tonia.

ficiū, cum Deos reliquos Haec tibi pauca de multis
epulis acciperet. Dicit autem apposui, uti discas; quo viro
sic fere de illa Homerus: neglecto Diphilum accipias,
et tradideris illi filium. Recte

Immemor, imprudens; mul- illud quidem. Suavis enim
tum sibi monte nocebat.

Et Euripides:

Calydonis ista terra, Pelopii illius sua consuetudine aucu-
soli patur. Si turpe non esset,

Objecta fretis, arva habens me dicere talia, aliquid prae-
felicia. terera adjicerem, quod verum

Et Sophocles:

Apri per agros Oenei vinū poteris cognoscere. Verum
maximam nuptius turbare non decet, ne-

ἄν, ἀληθὲς ὄν. ἀλλ' οὐ χρὴ ταράττειν ἐν γάμοις; p. 437.
 οὐδὲ διαβάλλειν ἄλλους, καὶ μάλιστα ἐφ' οὕτως αἰσχραῖς
 αἰτίαις. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιος, δύο ἤδη μαθητὰς μου
 περισπάσας^α), ἀλλ' ἔγωγε φιλοσοφίας αὐτῆς ἔνεκα σιωπή-
 σομαι. Προσέειπα δὲ τῷ οἰκέτῃ τούτῳ, ἣν διδῶς^γ) αὐτῷ 27
 μοῖραν τινα ἢ σὺός, ἢ ἐλάφου, ἢ σησαμούντος, ὥς ἐμοὶ
 διακομίσειε, καὶ ἀντὶ τοῦ δείπνου ἀπολογία γένοιτο, μὴ p. 438.
 λαβεῖν, μὴ καὶ δόξωμεν^α) ἐπὶ τούτῳ πεπομφέναι. Τού- 28
 των, ὃ ἐταῖρε, ἀναγινωσκομένων^α) μεταξὺ, ἰδούς τέ μοι
 περιεγεῖτο ὑπ' αἰδοῦς· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, χυνεῖν
 μοι τὴν γῆν τυχόμην, ὅρων τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ'
 ἐκάστῳ, καὶ μάλιστα ὅσοι ἤδισαν^β) τὸν Ἑτοιμοκλέα, πο-
 λὺν ἄνθρωπον, καὶ σεμνὸν εἶναι δοκοῦντα. ἐθαύμαζον
 οὖν οἷος ὦν διαλάθοι αὐτοὺς, ἐξαπατωμένους τῷ πόσῳ,
 καὶ τῇ τοῦ προσώπου ἐντύσει. ὁ γοῦν Ἀρισταίνετος ἐδόκει

γω γοῦ] „recte pleraeque. Παιδαγογῷ J. male.“ Rejus
 etiam Ald. 2. παιδαγογῷ. Quod deinceps olim adjuungeba-
 tur αὐτοῦ, ejeci praeceuntibus Codd. B. et Gori. et Edd. Bas.
 1. et 3. x) περισπάσας] Sic edidi e Codd. B. 2955. et
 Coll. pro vulg. ἀποσπάσας. Vid. Adnott. Aposiopesin, quam
 h. 1. Schmiederus notavit, recte improbat Fritzs. Quaerist.
 p. 105. γ) διδῶς] διδῶς sine jota Ald. 1. 2. Hag. Sed
 διδῶς Bas. 1. et 3. Reitz. et recentt. z) δόξωμεν]
 „δοξῶ per comprehend. B.“ a) ἀναγινωσκομένων] ἀνα-
 γιν. Bas. 1. et 3. Ceterae ἀναγιν. cum Codd. Parr. b) ἡδέ-
 σαν] ἡδίσαν Reitz. et Bip. e Cod. B. Rectius Schmied. ex
 Edd. ven. et Codd. Pariss. restituit formam magis Lucianeam.

que accusare alios, praesertim
 de turpibus adeo caussis. Etsi
 enim Diphilus dignus est, qui
 duos jam a me discipulos ad
 se pertraxerit; at ego phi-
 losophiae caussa tacebo. Im-
 peravi autem huic puero, si
 dare ei velis aut apri partem,
 aut cervi, aut e sesamo pla-
 centiae, mihi afferendum, ut
 ea sit coenae excusatio; ne
 accipiat, ne videamur hac
 illum caussa misisse. Haec
 dum legerentur, amice, et

sudore diffinebam prae pudore,
 et, quod est in proverbio,
 hiscere optabam mihi terram,
 cum viderem ridentes ad unum-
 quodque verbum, qui aderant,
 praesertim quotquot eorum no-
 rant Hetoemoclem, canum ho-
 minem, quique vir gravis vi-
 deretur. Mirabantur ergo, qua-
 lem virum adhuc parum co-
 gnovissent, barba ista atque
 vultus contentione decepti. Ita-
 que mihi videbatur non negli-
 gentia illum quadam praeter-

- p. 438. μοι οὐκ ἀμελείη παριδεῖν αὐτὸν, ἀλλ' οὐποτ' ἂν ἐλπίσας κληθέντα ἐπινεύσαι, οὐδ' ἂν ἐμπαρμασχεῖν ἑαυτὸν τοιοῦτω
 29 τινί· ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἤξιον. Ἐπεὶ δ' οὖν ἐπαύσατό ποτε ὁ οἰκέτης ἀναγινώσκων^ς), τὸ μὲν συμπόσιον ἄπαν εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν Ζήνωνα καὶ Δίφιλον ἀπέβλεπε, δεδοικίτας, καὶ ὠχρῶντας, καὶ τῇ ἀπορίᾳ τῶν προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοιμοκλέους κατηγορηθέντα· ὁ Ἀρισταίνετος δὲ ἐτετάρακτο, καὶ θορόβου μεστός ἦν. ἐκέλευε δ' ὅμως πίνειν ἡμῶς, καὶ ἐπειρᾶτο εὖ διατίθεσθαι τὸ γεγονός, ἐπομειδιῶν ἅμῃ, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέπεμψεν, εἰ-
 p. 439. πὼν ὅτι ἐπιμελήσεται τούτων. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ^δ) ὁ Ζήνων ὑπεξάνεσθαι ἀφανῶς, τοῦ παιδαγογοῦ νέεσαντος ἀπαλ-
 30 λάττεσθαι, ὡς κελεύσαντος τοῦ πατρός. Ὁ Κλεόδημος δέ, καὶ πύλαι τινὸς ἀφορμῆς δέομενος, (ἐβούλετο γὰρ συμπλακῆναι τοῖς Στωϊκοῖς, καὶ διεξήγγιντο, οὐκ ἔχων ἀρχὴν εὐλογον) τότε οὖν τὸ ἐνδόσιμον παρασχοίσης τῆς ἐπιστολῆς, Τοιαῦτα, ἔφη, ἐξεργάζεται ὁ καλὸς Χρύσιππος, καὶ Ζήνων ὁ θαυμαστός, καὶ Κλεάνθης, ῥημάτια δύστηνα, καὶ ἐρωτήσεις μόνον, καὶ σχήματα φιλοσόφων^ς), τὰ δ' ἄλλα,

ς) ἀναγινώσκων] Sic B. Fl. cum Codd. Parr., et hinc Bip. et Schm. Ἀναγιν. Reitz. cum vet. Edil. d) καὶ] „omittit O.“ e) φιλοσόφων] φιλοσοφῶν conj. Seager. Diar.

misiasse Aristænetus, sed, quod non speraret futurum, ut vocatus sibi condiceret, non voluisse in eum se casum committere: atque adeo ne tentare quidem sustinuit. Cum ergo legere tandem servus decessisset, convivium totum in Zenonem atque Diphilum coniecit oculos, metuentes, pallorentes, vultus inconstantia fidem criminibus Hecæmoclis ipsi facientes. Aristænetus, perturbatus ipse quoque et commotior, jubet tamen nos bibere, et subridens bene vertere, quæ facta erant, studet.

Ac servum quidem remittit, his verbis usus, sibi curæ fore. Paullo post surgit clanculum Zeno, discedere ipsam, patris imperio, jubente paedagogo. Cleodemus autem, qui olim requirebat occasionem, (volebat enim manus conserere cum Stoicis, et rumperebatur, quod rationabile exordium ejus rei non haberet) præbente tum initium epistola, Talia, inquit, præclarus ille Chrysippus efficit, et Zeno admirabilis, et Cleantes, voculas quasdam jrjunas, et interrogaciones solum, atque ha-

Ἑτοιμοκλῆς οἱ πλείστοι¹⁾· καὶ αἱ ε) ἐπιστολαὶ ὁρᾷτε ὅπως p. 439. πρεσβυτικά²⁾, καὶ τὸ τελευταῖον, Οἰνὺς μὲν Ἀρισταίνε-
τος, Ἑτοιμοκλῆς³⁾ δὲ Ἄρτεμις. Ἡράκλεις, εὐφημῶ πάντα,
καὶ ἰορτῇ πρόποντα. Νῆ ΑΙ', εἶπεν ὁ Ἑρμῶν ὑπερχατα- 31
κείμενος· ἡχηκόμε⁴⁾ γὰρ, οἶμαι, ὅν τινα ἐσκευάσθαι⁵⁾
Ἀρισταίνετ' ἐς τὸ δεῖπνον, ὥστε οὐκ ἄκαιρον ᾔετο μεμνη-
σθαι τοῦ Καλυδωνίου⁶⁾· ἀλλὰ πρὸς τῆς Ἑστίας⁷⁾, ὃ
Ἀρισταίνετε, πέμπε ὡς τάχιστα τῶν ἀπυρχῶν, μὴ καὶ
φθάσῃ ὁ πρεσβύτερος ὑπὸ λιμοῦ, ὥσπερ ὁ Μελέαγρος, ἀπο-
μαρανθεὶς· καίτοι οὐδὲν ἂν πάθοι δεινόν· ἀδιάφορα γὰρ
ὁ Χρυσίππος τὰ τοιαῦτα ἡγεῖτο⁸⁾ εἶναι. Χρυσίππου γὰρ 32
μὲμνησθε ὑμεῖς, (ἔφη ὁ Ζηρόθεμις, ἐπεγείρας ἑαυτὸν, καὶ p. 440
φθεγγόμενος παυμέγεθες) ἢ ἀφ' ἐνὸς ἀνδρός οὐκ ἐννόμως
φιλοσοφοῦντος Ἑτοιμοκλέους τοῦ γόητος, μετρεῖτε τὸν Κλεάν-
δρην, καὶ Ζήνωνα, σοφοὺς ἄνδρας; οἳ τινες⁹⁾ δὲ καὶ ὄν-

Class. Vol. XIX. p. 30. At sic requirebatur potius φιλοσοφοῦν-
τες. 1) πλείστοι] „πλοῖστοι male J.“ g) αἱ] „sine artic. O.“
h) πρεσβυτικά] „πρεσβευτικά Fl. et marg. A. I. W.“
i) Ἑτοιμοκλῆς] „bene Edld. et B. Ἑτοιμοκλῆς J.“ et Ald. 2.
k) ἡχηκόμε] „ἡχηκόμε Fl.“ l) ἐσκευάσθαι] κατεσκευάσθαι
2954. Bel. Schm. At bene se habet simplex verbum. Vid. ad
Lucid. c. 6. Varr. Leont. Tom. VI. p. 146. m) Καλυδων-
ίου] „bene J. Par. Salm. aliaque cum B. Καλυδωνίου media
brevi Hag. Fr.“ n) πρὸς τῆς Ἑστίας] Articulum olim
omissum interposuit primus Schmied. e 2954. Quamquam nec
omissum negre desideraveris. o) ἡγεῖτο] „ἡγεῖται B.“ Εἶναι
deest in Gorl. p) οἳ τινες] Vitium hic esse videtur, et cor-

bitus philosophorum; caeterum *Aristaenete, mitte quam ce-*
lerrime de primitiis, ne anto-
stolae videte quam seniles! ac
tandem Oeneus est Aristacnetus,
Hetoemocles autem Diana.
Quam boni omniū omnia, Her-
cules! et solenni decora. Sic
per Jovem, ait, qui super
illum cubabat Hermon; au-
dierat enim, puto, aprum
paratum Aristacneto ad coe-
nam: itaque non intempesti-
um ratus est Calydonii illius
meminisse: sed per Vestam,
mocle, impostore, Cleanthem

Lucian Vol. IX.

R

p. 440. *τις, ἡμεῖς ἐρεῖτε ταῦτα; οὐ σὺ μὲν τῶν Διοσκοῦρων ἦδη, ὧ Ἑρμιῶν, τοὺς πλοκάμους περικέκαρκας, χρυσοὺς ὄντας; καὶ δώσεις α) δίκην, παραδοθὲς τῷ δημίῳ γ); σὺ δὲ τὴν Σωστράτου γ) γυναῖκα τοῦ μαθητοῦ δ) ἐμολχένης, ὧ Κλεόδημε, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχίστα ἔπαθες; οὐ σιωπήσῃς οὖν τοιαῦτα β) συνεπιστάμενοι ἑαυτοῖς ε); ἀλλ' οὐ μαστρωπὸς ἐγὼ τῆς ἑμῆς γυναικὸς, ἥδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, ὥσπερ σὺ· οὐδὲ τοῦ ξένου μαθητοῦ ζ) λαβὼν τοῦφούδιον παρακαταθήκας, ἔπειτα ὤμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέναι· οὐδ' ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δανείζω, οὐδὲ ἄγχι τοὺς μαθητὰς, ἦν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδώσι τοὺς μισθοὺς. Ἀλλ' ἐκείνο, ἔφη ὁ Ζηνοθέμις, οὐκ ἂν ἔξαρκος γένοιτο ς) μὴ οὐχὶ φάρμακον ἀποδόσθαι η) Κρίτωνι θ) ἐπὶ τὸν πατέρα.*

rigendum: οἷοί τινες. q) δώσεις B. r) δημίῳ] „Δή B. sed supra posita compendii nota, quam tyrothetæ describere nequeunt.“ *Δήμω* 2954. s) Σωστράτου] Σωκράτους 2954. ι) τοῦ μαθητοῦ] „καὶ τοῦ μαθητοῦ B.“ καὶ μαθητοῦ 2954., quod licet *Belinus* eleganter dici putet pro: *quamvis disc*, jure tamen suo repudiavit *Schmiederus* æque atque alterius Codicis lectionem. Cf. infra not. γ) η) τοιαῦτα] „τὰ τοιαῦτα B.“ x) ἑαυτοῖς] „αὐτοῖς] Nil mutare Edd. et B. addit *Solanus*. Sed varietatem non desidero.“ *Αὐτοῖς* tamen est in *Bas.* 1. et *ἑαυτοῖς* in *Gorl.*, et hoc verum habebam. γ) μαθητοῦ] καὶ μαθητοῦ scripsit, opinor, auctor. Scilicet καὶ illud, quod in duobus Codd. supra ante eandem vocem μαθητοῦ importune positum est, ex h. l. illuc aberrasse videtur. z) γένος] „γένος male B.“ a) ἀποδόσθαι] Sic *Schm.* e *Fl.* et Codd. B. et *Gorl.* pro vulg. ἀποδεύσθαι. b) Κρίτωνι] „Κρίτων male B.“

metimini et Zenonem, viros leno sum, Cleodemus inquit, sapientes? Quales vero viri quemadmodum tu: neque per ipsi ista dicitis? Nonne tu quidem Castorum capillos, Hermon, detondisti aureos, Urbis custodem perjuro, ac poenas daturus tradendusque carnifici? Tu vero Sostrati uxorem auditoris tui adulterio, drachmarum focus exerceo, Cleodeme, corrupisti, ac deprehensus poenam subiisti foedissimam. Non ergo tacebitis, talium vobis conscii? non negabis, ait Zenothemis, Verum non meae ipse uxoris venenum patri propinandum

καὶ ἄμα, ἔτυχε γὰρ ^ο) πίνων, ὁπόσον ^δ) ἔτι λοιπὸν ἐν ^ο) p. 440.

τῇ κύλικι, περὶ ἧμισυ σχεδὸν, κατεσκέδασεν αὐτοῖν. ἀπέ- 33

λασε δὲ καὶ ὁ Ἴων τῆς γειτονήσεως, οὐκ ἀνάξιος ὢν ^ι). p. 441.

ὁ μὲν οὖν Ἑρμῶν ἀπεξέτετο ^ε) ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸν ἄκρα-
τον προνευκῶς, καὶ τοὺς παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα
ἐπαίνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ (οὐ γὰρ εἶχε κύλικα) ἐπιστρα-
φὴς προσέειπεν τε τὸν Ζηνόθεμιν, καὶ τῇ ἀριστερᾷ ^η)
τοῦ πύργωνος λαβόμενος ἔμελλε παῖσιν κατὰ κόβητος· καὶ
ἐκτείνεν ἄν τὸν γέροντα, εἰ μὴ Ἀρισταίνετος ἐπέσχε τὴν
χῆρα, καὶ ὑπερβῆς τὸν Ζηνόθεμιν ἐς τὸ μέσον αὐτοῖν
πακίλθη, ὡς διασταῖεν ^ι), ὑπὸ διατειχίσματι αὐτῷ εἰρήνην
ἔχοντες. Ἐν ὧσιν δὲ ταῦτα ἐγίνετο ^κ), ποικίλα, ὧ Φίλων, 34

ἐν πρὸς ἑμαυτὸν ^λ) ἐνεόουν, τὸ πρόχειρον ἐκείνο, ὡς οὐδὲν
ἡμίση ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μὴ τις ^μ) καὶ
τὸν βίον ὀφθαλμίζει ^ν) πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκείνους γοῦν περι-

ο) γὰρ] „inserui ex Ox. aberat in Edd.“ d) ὁπόσον] „καὶ
ὁπόσον Edd. priores.“ e) ἐν] ἢν ἐν voluit Tourp. Opp. critt.
Tom. I. p. 212. Ed. Lips. i) ἀνάξιος ὢν] „Sic omnes
edii et B. Leg. ἄν ἄξιος, vel ἄξιος.“ Vid. Adnott. g) ἀπε-
ξέτετο] „admissum ex Fl. Ὑπεξέτετο cett.“ h) τῇ ἀρι-
στερᾷ] „τοῦ ἀριστεροῦ B.“ i) διασταῖεν] „διασταῶσιν
Fl. et marg. A. I. W.“ Et sic Scholiastes alicubi legi narrat.
λ) ταῦτα ἐγίνετο] „ταῦτ' ἐγίνετο B.“ ι) πρὸς ἑμαυ-
τὸν] Sic Schm. e Codd. B. Gori. 2954. 2955. et Fl. pro vulg.
κατ' ἐμ. m) εἰ μὴ τις] ἄρα vulgo additum ejecerant Bel.,
Dip. et Schm. ducibus Codd. 2954. Gori. et Ed. Fl. n) ὀφθαλμίζει

Critoni te vendidisse. Com-
modum bibebat: ergo quod
reliquum erat in poculo, di-
midium fere, illis offundit:
cuius rei aliquis fructus etiam
ad Ionem ob viciniam perve-
nit, non sane indignum. Her-
mon igitur detergebat de capite
proclinato merum, prae-
sentes testificatus, quam ac-
cepisset injuriam. Cleodemus
autem, qui poculum non ha-
beret, conversus conspuat Ze-
nothem, et, prehensa sini-
stra manu illius barba, pu-
gnam malae illius incussurus

erat. Atque interfecisset se-
nem, nisi retinisset manum
Aristaenetus, et transgressus
super Zenothemin, medium se
inter illos collocasset, ut se-
pararentur, et, se tanquam
muro interposito, quietem age-
rent. Haec dum fierent, multa,
mi Philo, ego apud animum
meum cogitabam, illud prae-
sertim, quod cuivis in men-
tem venire necesse est, Quam
parum ergo prodest scire li-
teras, nisi quis etiam vitam
componat in melius. Illos
enim principes in literis vi-

- p. 441. τοὺς ὄντας ἐν τοῖς λόγοις εἰώρων γέλωτα ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὀφλισκάνοντας· ἔπειτα δὲ εἰσῆμι με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον ἀληθές ἦ, καὶ τὸ πεπαιδεύσθαι ἀπάγῃ^{ο)} τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μύνα τὰ βιβλία καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας ἀτενές^{ρ)} ἀφορῶντας. τοσούτων γοῦν φιλοσόφων παρόντων, οὐδὲ κατὰ τύχην ἓνα τινὰ ἔξω ἁμαρτήματος ἦν ἰδεῖν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐποίουν αἰσχρὰ, οἱ δ' α)^{ρ)} ἔλεγον αἰσχίω. οὐδὲ γὰρ εἰς^{ρ)} τὸν οἶνον ἔτι ἀναγέρειν εἰ-
- p. 442. χον τὰ γινόμενα^{α)}), λογιζόμενος οἷα ὁ Ἐτοιμοκλῆς ἄσιτος 35 ἔτι καὶ ἄποτος ἐγεγράφει^{ι)}). Ἀνέστραπτο δ' ὅν τὸ πρᾶγμα. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάνν ἑστιώμενοι^{α)}), οὔτε παρονοῦντες, οὔτε ἀσχημονοῦντες ἐφαίνοντο, ἀλλ' ἐγέλων μόνον, καὶ κατεγίνωσκον^{α)} αὐτῶν, οἶμαι, οὗς γε θυαίμαζον, οἴομενοι τινὰς εἶναι^{γ)}) ἀπὸ τῶν σχημάτων· οἱ σοφοὶ δὲ

μῖζει] θυμίζοι Gorl. nec hoc male. ο) ἀπάγῃ] ἀπάγει 2954. probante Balino. Ego satius duxi legitimam rationem servasse, licet non ignorans, tales Modorum metabases non raro apud nostrum scriptorem reperiri, criticis rationibus satis confirmatas. Exempla plura vide ad Adv. Indoct. c. 1. Tom. VIII. p. 347. ρ) ἀτενές] Sic Gorl. 2954. 2955. et Schol. ἀτενώς B. Sed συνεχές Edd. priores omnes, praeter Schm., ubi jam restituta genuina lectio. q) οἱ δ'] οἱ δ' olim vulgatum. Recta tamen scriptura est in Cod. Par. 1041. quem contulit Boissonad. ad Marin. p. 125. ρ) εἰς] ἐς 2955. Schm. α) γινόμενα] γιν. id. Cod. ι) ἐγεγράφει] „recte Cod. B. Fl. Fr. Par. etc. ἐγεγράφη male J.“ u) ἑστιώμενοι] „Sic Fr. Par. Hag. Salm. ἑστιώμενοι male J. (et Ald. 2.) ἑστιώμενοι B.“ x) κατεγίνωσκον] Sic Bip., Schm. et Bel. cum Codd. 2954. et 2955. pro vulg. κατεγίνωσκον. γ) εἶναι] „deest in B.“

debam risum debere in ipsis enim vino jam, quae fiebant, actionibus. Deinde in mentem imputare poteram, cogitans, venit, verumne esset, quod quae Hetaemocles impransus vulgo dicitur, a recta ratione impotusque scripserat. Contraversa igitur res erat. Indoctos homines decenter epulari videres, neque per ebrietatem quidquam, neque quod alioquin parum decorum esset, designantes: sed ridebant modo, et damnabant illos, puto, quos admirati ante fuerant, cum ex habitu, aliquid illos

ἰσέλχαινον, καὶ ἔλοιδοροῦντο, καὶ ὑπερενέμπλυντο²⁾, καὶ p. 442.
 ἐκεκράχσαν, καὶ εἰς χεῖρας ἤεσαν. ὁ Θανυμάσιος δὲ Ἀλκι-
 δάμυς καὶ ἐούρει³⁾ ἐν τῇ μέσῳ, οὐκ αἰδοῦμενος τὰς
 γυναικάς. καὶ ἔμοι ἐδόκει, ὡς ἂν ἄριστά τις εἰκάσειεν⁴⁾,
 ὁμοιότατα εἶναι τὰ ἐν τῇ συμποσίῳ⁵⁾, οἷς περὶ τῆς Ἑριδος
 οἱ ποιηταὶ λέγουσιν. οὐ γὰρ κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τοῦ Πη-
 λέως τὸν γάμον εἶναι τὸ μῆλον εἰς τὸ σὺνδειπνον⁶⁾, ἀφ'
 οὗ τοσοῦτον πόλεμον ἐπ' Ἰλίου⁷⁾ γεγενῆσθαι. καὶ ὁ Ἑτοι-
 μοκλῆς τοίνυν ἐδόκει μοι τὴν ἐπιστολὴν ἐμβαλὼν εἰς τὸ μέ-
 σον, ὡς περ τι μῆλον, οὐ μείων τῆς Ἰλιάδος κακὰ ἐξεργά-
 σασθαι⁸⁾. Οὐ γὰρ ἐπαύσαντο οἱ ἄμφι τὸν Ζηνοθέμιν καὶ 36
 Κλεόδημον φιλονεικοῦντες, ἐπεὶ μέσος αὐτῶν⁹⁾ ὁ Ἄρισται-

2) ὑπερενέμπλυντο] Haec constans Edd. lectio, quam servandam duxi vel invitis Lobesckio et Fritzscheio et salvo nunc quidem eorum praecepto de huius generis verbis, de quo cf. supra ad Epist. Sat. c. 34. a) ἐούρει] ἐνούρει vulgo, inventerato vitio. Emendationis verissimam rationem vid. ap. Buttmannum Gr. Gr. Tom. I. p. 331. Favet ei illud οὔρει ap. Alciph. Ep. III, 55. quod tamen ipsum in ἐρούρει mutandam videtur. b) εἰκάσειεν] „θανυμάσειεν B.“ Ceterum post ἐδόκει, praeceuntibus Bas. 1. et 3., comma posui, ne quis Gesneri versione: *Ac mihi videbatur optime ille assimilare, si quis dicat, simillima esse etc.* seductus putet ὡς ἂν — εἰκάσειεν cum ἐδόκει arctius cohaerere, quam efficiant insipientiam sententiam, et ἐδόκει pertineat ad sequentia ὁμοιότατα εἶναι etc. c) τῇ συμποσίῳ] „Articulum inserui ex O. Deerat in Edff.“ d) σὺνδειπνον] „δειπνον Fl.“ e) ἐπ' Ἰλίου] „Sic esse in Edd. et B. addit Solan.“ Firmatur formula locis Pro Merc. Cond. c. 1. f. Diall. Mort. XXIII, 1. e. a. f) ἐξεργάσασθαι] „ἐξεργάσασθαι male B.“ g) αὐτῶν] „Rene sic Bas. 2. (cum 1. et 3.) Fr. Hag. Par. Salm. Αὐτὸν male Fl. et J.“ Sic etiam Ald. utraque.

esse, putarent. Sapientes vero lasciviebant, conviciabantur, supra modum se implebant, clamabant, ad manus veniebant. Admirabilis ille Alcidas etiam in medio convivio mingeat, nihil mulieres reveritus. Ac mihi videbatur, ut (quemadmodum) optime quis conjectaverit, simillima esse istius acta convivii iis, quae de Eride poëtae narrant:

nempe non vocatam illam ad lasciviebant, conviciabantur, Pelci nuptias pomum illud in convivium projecisse; e quo tantum ad Ilium bellum exortum sit. Et videbatur sane mihi Hecimocles, epistola illa, tanquam pomo, in medium projecta, non minorum Iliade malorum auctor existisse. Neque enim desinebant rixari Zenothemis ac Cleodemus, cum medius inter illos

- p. 442. νετος ἐγένετο. Ἀλλὰ νῦν μὲν, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἱκανὸν^{h)}, εἰ ἐλεγχθεῖητε ἀμαθεῖς ὄντες· αὐριον δὲ ἀμυνοῦμαι ἑμῶς ὄν τινα καὶ χρὴ τρόπον· ἀπόκριναι μοι οὖνⁱ⁾, ὦ Ζηρόθεμι,
- p. 443. ἦ σὺ, ἣ ὁ κοσμιώτατος Δίφιλος, καθ' ὃ, τι ἀδιάφορον εἶναι λέγοντες τῶν χρημάτων τὴν κτῆσιν, οὐδὲν ἄλλ'^{k)} ἢ τοῦτο ἐξ ἀπάντων σκοπεῖτε, ὥς πλείω κτήσῃσθε^{l)}, καὶ διὰ τοῦτο ἀμφὶ τοὺς πλουσίους^{m)} αἰεὶ ἔχετε, καὶ δανεῖζετε, καὶ τοκογλυφεῖτε, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύετε. πάλιν τε αὖⁿ⁾ τὴν ἡδονὴν μισοῦντες, καὶ τῶν Ἐπικουρείων κατηγοροῦντες, αὐτοὶ τὰ αἰσχίστα ἡδονῆς ἕνεκα ποιεῖτε, καὶ πάσχετε, ἀγανακτοῦντες, εἰ τις μὴ καλέσειεν ἐπὶ δαίπνον· εἰ δὲ καὶ κληθεῖητε, τοσαῦτα μὲν ἐσθλότες^{o)}, τοσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες. καὶ ἕμα λέγων, τὴν ὁδονὴν περισπῶν ἐπεχείρει, ἣν ὁ παῖς εἶχε τοῦ Ζηροθέμιδος, μεστὴν οὖσαν παντοδαπῶν κρεῶν, καὶ ἔμελλε λύσας ἀπορρόπτειν^{p)} αὐτὰ ἐς τοῦδαφος^{q)}, ἀλλ' ὁ παῖς οὐκ ἄνῃκε, καρτερῶς ἀντεχόμενος.

h) ἱκανὸν] εἰ, quod sequitur, omisit Fl. i) οὖν] „addidi ex Ox. Deerat in Edd.“ k) ἄλλ' ἄλλ' Schm. l) κτῆσῃσθε] „Servavi scripturam J. Hag. Par. Salm. etc. Κτήσεσθε Fl. et B.“ Et sic etiam 2954. et 2955. m) πλουσίους] „πλουτίους B. prava.“ n) πάλιν τε αὖ] Sic B. Gorr. et 2955. Te vulgo Edd. omittunt. o) ἐσθλότες] „ἐσθλότες φησίουσθε Edd. excerpta Fl., quae φησίουσθε delet, cum Cod. Ox.“ p) ἀπορρόπτειν] „αὐτὴν μὲν ἀπορρόπτειν vulgo. Sed Ox. et Fl. ducibus αὐτὴν μὲν ejeci.“ q) τοῦδαφος] Sic Schm. cum Bel.

esset Aristaeetus. Sed, *Μόδο*, inquit *Cleodemus*, *satis fuerit, si ruditalis convincamini; cras vero vos, uti par est, ulciscar. Responde mihi, Zenothemi, aut tu, ornatis-sine Diphile, qua ratione, cum indifferentem esse dicatis pecuniarum possessionem, nihil aliud quam hoc unum spectetis ex omnibus, uti quamplurima possideatis, et hanc ob causam circa divites semper versemini, et fœnori detis pecuniam, et usurarum exsculpatis usuras, et mercede do-*

ceatis. Rursus odio cum habentis voluptatem, et Epicureos hoc nomine damnetis, ipsi voluptatis caussa turpissima quaeque faciatis ac patiamini, indigne ferentes, si quis ad coenam vos non invitaverit. Si vero vocemini, tantum edatis, tantum servis detis... Haec cum diceret, eripere *mapulam* tentabat, quam habebat puer *Zenothemidis*, plenam omnis generis *carnium*, soluta illa projecturus in solum omnia. Sed non dimisit puer, firmiter eam retinens. Et *Hermon*,

Καὶ ὁ Ἑρμῶν, Εὐγε, ἔφη, ὦ Κλεόδημε, ἐπάτωσαν οὖν 37
 τινος ἔνεκα ἡδονῆς κατηγοροῦσιν, αὐτοὶ ἡδεσθαι ὑπὲρ τοὺς p. 443.
 ἄλλους ἀξιῶντες. Οὐκ, ἀλλὰ σὺ, ἡδ' ὅς ὁ Ζηρόθεμις,
 εἰπέ, ὦ Κλεόδημε, καθ' ὅ, τι σὺκ ἀδιάφορον ἦγῃ τὸν
 πλοῦτον. Οὔμενον, ἀλλὰ σὺ. καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ^{τ)} τοιοῦ-
 τον ἦν, ἄχρι δὴ ὁ Ἴων προκύψας ἐς τὸ ἐμφανεστερον, Παν-
 σασθε, ἔφη· ἐγὼ γάρ, εἰ δοκεῖ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν
 ἀξίων τῆς παρούσης ἑορτῆς καταθήσω^{α)} εἰς τὸ μέσον·
 ἡμεῖς δὲ ἀφιλονεικίως ἰρεῖτε, καὶ ἀκούσεσθε, ὥσπερ ἀμέλει p. 444.
 καὶ παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Πλάτῳ ἐν λόγοις ἡ πλείστη δια-
 τριβὴ ἐγένετο. πάντες ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα
 οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετον τε καὶ Εὐκρίτον, ἀπαλλάξεσθαι^{β)}
 τῆς ἀγρίας οὕτω γοῦν ἐλπίσαντες. καὶ μετῴθε^{γ)} τε ὁ Ἀρι-
 σταίνετος ἐπὶ τὸν αὐτοῦ τόπον, εἰρήνην γεγενῆσθαι ἐλπίσας.
 Καὶ ἕμια εἰσεκεκόμιστο^{δ)} ἡμῖν τὸ ἐντελὲς ὀνομαζόμενον 38
 δῆπνον, μία ὄρνις ἐκάστῳ, καὶ κρέας^{ε)} ὑὸς, καὶ λαγῶνα,
 καὶ ἰχθὺς ἐκ ταγῆνου^{ς)}, καὶ σησαμοῦντες, καὶ ὅσα ἐν-

e 2955. pro vulg. τὸ ἔδαφος. τ) τὸ] „abest a B.“ α) κατα-
 θέσω Fl. „καθήσω Fl.“ ι) ἀπαλλάξεσθαι] Sic H. et hinc
 Schm. pro vulg. ἀπαλλάσασθαι, probante id factum Fritzsche
 in Comment. II. de Atticisimo et Orthogr. Luc. p. 13. et con-
 firmante Cod. A. (i. e. Gori.) u) εἰσεκεκόμιστο] „ἐπε-
 κέκομιστο.“ x) κρέας] „κρέα B.“ y) ταγῆνου] „Sic Edd.
 et B. Sed ead. manu emendatum Τηγάνου. Coll. plane τηγά-
 νου.“

Euge, inquit Cleodeme, di-
 cant cujus rei causa volupta-
 tem accusent, in voluptate esse
 ipsi supra reliquos cum postu-
 lent. Non, inquit Zenothe-
 mis; sed tu dic, Cleodeme,
 qui ratione non indifferentes
 esse ducas divitias. Non sane,
 sed tu. Et diu talia erant,
 quae utrinque dicerent, donec
 Ion proferens se manifestius,
 Desinite, ait; ego enim, si
 videtur, materiam ponam in
 medio disputationis hac solen-
 nitatis dignae. Vos autem sine
 contentione dicite et audite in-

vicem, ut nimirum apud Pla-
 tonem nostrum major pars otii
 in disputatione consumita est.
 Laudare, qui aderant, omnes
 hoc consilium, Aristaeus
 praesertim atque Eucritus, qui
 sic liberari ab illa se injucun-
 ditate posse sperarent: transit-
 que in locum suum Aristae-
 netus, pacem sic factam arbi-
 tratus. Et simul infertur nobis
 ea, quae absoluta coena voca-
 tur, gallina unicuique una, et
 ossa aprugna, et leporina, et
 piscis de sartagine, et placenta
 e sesamo, et bellaria, licebat-

p. 444. τραγεῖν, καὶ ἐξῆν ἀποφύγεσθαι ταῦτα²⁾. προὔκειτο δὲ οὐχ ἓν ἐκάστῳ πινάκιον, ἀλλ' Ἀρισταινέτῳ μὲν καὶ Εὐκρίτῳ ἐπὶ μιᾷς τραπέζης κοινὸν, καὶ τὰ παρ' αὐτῷ³⁾ ἐκάτερον ἐχρῆν λαβεῖν. Ζηροθέμιδι δὲ τῷ⁴⁾ Στωϊκῷ καὶ Ἑρμῶνι τῷ Ἐπικουρεῖῳ, ὁμοίως κοινὸν καὶ τούτοις· εἰτα ἐξῆς Κλεοδήμῳ, καὶ Ἰωνι· μεθ' οὗς τῷ νυμφίῳ, καὶ ἐμοί· τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ ἄμφοιν, ὃ γὰρ Ζήνων ἀπεληλύθει. καὶ μέμνησέ⁵⁾ μοι τούτων, ὦ Φίλων, διότι δὴ ἐστὶ⁶⁾ καὶ ἐν αὐτοῖς χορήσιμον ἐς⁷⁾ τὸν λόγον.

ΦΙΛ. Μενήσομαι δὴ.

p. 445. ΛΥΚ. Ὁ τοίνυν Ἴων, Πρῶτος οὖν ἄρχομαι, ἔφη, 39 εἰ δοκεῖ. καὶ μικρὸν ἐπισχών, Ἐχρῆν μὲν ἴσως, ἔφη, τοιοῦτων ἀνδρῶν παρόντων περὶ ἰδεῶν τε καὶ ἀσωμάτων εἰπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας· ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγωσί μοι, ὅποσοι μὴ κατὰ ταῦτά⁸⁾ φιλοσοφοῦσι, περὶ γάμων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν οὖν ἄριστον ἦν, μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀλλὰ

2) καὶ ὅσα—ταῦτα] „Septem illa sic esse in omnibus et B. addit Solan.“ a) αὐτῷ] „αὐτῶν Fl.“ b) τῷ] „omittit B.“ c) καὶ μέμνησο] „Abest καὶ ab O.“ d) διότι δὴ ἐστὶ] διότι δὴ ἐστὶ τι· καὶ conj. Jacobs. et Gölher. ad Dionys. de Comp. Verb. p. 23. Sed Fritzsche. Quaest. p. 93. mallet διότι τί ἐστὶ καὶ etc., quamquam universa, qua illic utitur, disputatione considerata illud τι vulgo omissum non desiderare, nec ideo addi velle videatur. e) ἐς] Ita Schm. e B. pro vulg. εἰς. f) ταῦτά] „Sic J. Par. aliaque recte. Ταῦτα B. et Fl.“

que ea domum ferre. Neque quoque aliquid narrationi no-

vero sua unicuique laus pro-

ponebatur, sed Aristaeon et

Eucrito in mensa una commu-

niter, oportebatque unumquem-

que, quod sibi proximum esset

sumere. Zenothemidi autem

Stoico, et Epicureo Hermo-

ni similiter in commune ipsis quo-

que offerebatur; deinde Cleo-

demo, et, qui juxta erat, Ioni;

post quos sponso et mihi; Di-

philo autem, quod Zeno dis-

cesserat, utriusque admota

portio. Et memento mihi ho-

rum, Philo: est enim in his

Phil. Meminero sane.

Lyc. Ion igitur, Primus

ergo, inquit, si videatur, in-

cipio. Et paullum moratus,

Oportebat forte, ait, in ta-

lium praesentia virorum de

ideis et incorporeis dicere, ac

de immortalitate animae. Ne

vero contra me dicant, qui

non eadem in philosophia se-

quantur, de nuptiis ea, quae

convenire videntur, dicam.

Atque optimum quidem erat

plane nuptiis opus non habere,

πειθομένους Πλάτωνι καὶ Σωκράτει, παιδευαστεῖν. μόνοι p. 445.
 γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀποτελεσθεῖεν ἂν πρὸς ἀρετήν· εἰ δὲ δεῖ
 καὶ γυναικίον γάμον, κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκοῦντα κοινὰς
 εἶναι ἐκείνων ε) τὰς γυναῖκας, ὡς ἔξω ζῆλον εἴημεν. Γέλως 40
 ἐπὶ τούτοις ἐγένετο, ὡς οὐκ ἐν καιρῷ λεγομένοις. Διονυ-
 σόδωρος δὲ, Οὐ παύσῃ^{h)}, ἔφη, βαρβαρικά ἡμῖν ἔδων;
 ποῦ γὰρ ἂνⁱ⁾ εὐρίσκοιμεν τὸν ζῆλον ἐπὶ τούτῳ, καὶ παρὰ
 τίτι; καὶ σὺ γὰρ φθέγγῃ, κύθαρχα; εἶπεν. οἶμαι, καὶ
 ὁ Διονυσόδωρος ἀντελοιδορεῖτο τὰ εἰκότα· ἀλλ' ὁ γραμ-
 ματικὸς Ἰστιαῖος ὁ βέλτιστος, Παύσουσθε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ^{k)}
 ἡμῖν ἐπιθαλάμιον ἀναγνώσομαι. καὶ ἄρξάμενος ἀνεγίνωσκεν^{l)}.
 Ἦν γὰρ ταῦτα, εἶγε μέμνημαι, τὰ ἐλεγεία, 41

Ἥ οἷ^{m)} πότ' ἄρ' ἤγε Ἀρισταινέτον ἐν μεγάροιςⁿ⁾, p. 446.
 Δία Κλεανθὶς ἄνασσ' ἐτρέφει^{o)} ἐνδυκνέως,

ε) [ἐκείνων] Suspecta haud dubie vox, de qua vid. Adnott.
 h) [παύσαι B.] „παύσαι B.“ Sic etiam Gorl. 2955. et 2954., sed
 sine uō, quod, si recte conjicio, et a B. abfuerit, ut jam Im-
 perativus videatur interpretamentum esse vulgatae et genuinae le-
 ctionis. i) [ἂν] „neglexit B.“ k) [γὰρ] „omisit B.“ l) [ἀνε-
 γίνωσκεν] Sic Bel. Bip. et Schm. e Codd. B. et 2954. pro
 vulg. ἀνεγίνωσκεν. m) [Ἥ οἷ^{m)}] „Sic omnes, excerpta Fl.,
 quae hōi. At B. Cod. Καὶ οἷ^{m)}“ n) [ἐν μεγάροις] Ἀρισται-
 νέτ' ἐν μεγάροις correxit Salinas. ad Lanprid. Alex. Sev. 38.
 p. 956.

sed, Platoni obsequentes et So-
 crati, amare pueros: soli
 enim, qui hoc fecerint, per-
 fectam virtutem adipiscantur.
 Si vero etiam muliebribus nu-
 ptiis opus est; ex Platonis
 placitis, uxores illorum [phi-
 losophorum] esse communes,
 ut extra zelum simus. Super
 his risus exortus est, ut quae
 minime opportune dicerentur.
 Dionysodorus autem, Non de-
 sines, inquit, barbarica nobis
 nomina cantare? Ubi enim
 inveniamus Zelum de hac re,

et apud quem? Nempe tu quo-
 que vocem mittis, purgamen-
 tum! ille ait. Et, puto, Dio-
 nysodorus quoque vicissim,
 quae solent, maledicturus erat.
 Sed Histiaeus grammaticus,
 bellus homo, Desinite, inquit.
 Ego enim epithalamium vobis
 recitabo; et recitare incepit.
 Erant vero elegeia, si quidem
 meminī, ista:

Unica tandem qualis Ari-
 staeneti in domibus
 Diva Cleanthis hera sol-
 licite est alita!

p. 446.

Προῦχονσα πασάων ο) ἀλλάων παρθενικάων,

Κρείσσων τῆς Κυθέρης, ἢδ' αὖ τῆς Σελήνηςν).

Νυμφίε, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, κρατερῶν^{α)} κράτιστε ἐφ' ἧβων,

Κρείσσων Νηρήος^{ρ)}, καὶ Θέτιδος παῖδός.

Ἄμμις δ' αὖθ' ἔμιν τοῦτον θαλαμῆϊον ὕμνον

Ξυνὸν ἐπ' ἀμφοτέραις πολλάκις ἀσόμεθα^{υ)}.

- 42 Γέλωτος οὖν ἐπὶ τοῦτοις, ὡς τὸ εἶκος, γενομένου, ἀνελ-
σθαι^{ι)} ἤδη τὰ παρακείμενα^{υ)} ἔδει, καὶ ἀνέλκοντο οἱ ἀμφὶ
τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ Εὐκρίτον, τὰ πρὸ αὐτοῦ ἑκάτερος,
κἀγὼ τὰμῦ, καὶ ὁ Χαιρέας, ὅσα ἐκείνῳ ἔκειτο, καὶ Ἴων
ὁμοίως, καὶ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφιλος ἤξιον καὶ τὰ
τῷ Ζήνωνι ἤδη^{ς)} ἀπιόντι^{γ)} παρατεθέντα^{z)} φέρεσθαι, καὶ
ἔλεγε^{α)} μόνῳ παρατεθῆναι οἱ αὐτὰ, καὶ πρὸς τοὺς διακό-
νους ἐμάχετο, καὶ ἀντίσπων, τῆς ὀργῆτος ἀντεπειλημμένοι^{β)},

ο) πασάων ν] προῦχονσ' ἀλλάων πασάων παρθ. maluit Guyet.

ρ) τῆς Σελήνης] τῆς Ἑλένης conj. La Croze et Guyet.,
cui ei placuit ἡδ' ἅμα pro ἡδ' αὐ. q) κρατερῶν] „rece-
ptum ex Fl. et schedis La Crozii.“ r) Νηρήος] „Νηῆος
B. Et sic Guyet. voluit.“ Idque probantibus Schmiedero et
Belino. Mox vulgatum παῖδός Reitzius mutaverat in παῖδός.

α) ἄσόμεθα] „ἀεισόμεθα Edd. ἀεισόμεθα B.“ Sic conje-
cerat Guyet., ut edidit Reitz., aut πολλάκις ἀεισόμεθα. non
male. ι) ἀνελέσθαι] Sic edidi e Schol. pro vulg. ἀρῆσθαι,
qua Homericæ forma non erat quod h. l. auctor abuteretur. In
Bas. 2. et 3. legitur ἀποτίσθαι. υ) παρακείμενα] „προκει-
μένα B.“ x) ἡδ' η] „ὃδ' η.“ y) ἀπιόντι] ἀπόντι ap. Schol.
z) παρατεθέντα] „παροδοθέντα O. et Fl.“ α) καὶ ἔλεγε
etc.] „λέγων μόνῳ οἱ παρατεθῆναι αὐτὰ O.“ β) ἀντεπει-
λημμένοι] „ἐπειλημμένοι O.“

*Omnium excellens aliarum
Virginearum,*

*Et Venere melior, sive
adeo Luna.*

*Salve tu quoque, sponse,
bonorum optima juvenum,*

*Nereo praestans ac Tho-
tidis nato.*

*Nos vero hunc vobis rursus
thalameium hymnum,*

*Communem ambobus sae-
pe canemus olim.*

Risu super his, qualem credere
par est, exorto, auferendi ap-

posita jam tempus erat; aufe-
runtque Aristænetus et Eucrit-
tus, quisque, quod ante se erat;
et ego mea, et Chaerea, quae
ipsi erant posita, atque Ion
similiter et Cleodemus. At
Diphilus ea quoque auferre po-
stulabat, quae egresso jam Ze-
noni fuerant posita, ac sibi
soli posita esse dicebat, pu-
gnabatque cum ministris: ten-
debantque adeo in diversa, gal-
lina utrinque comprehensa, et
huc illuc, ut Patrocli illius

ὥσπερ τὸν Πατρόκλον νεκρὸν ἀνθελχόντες. καὶ τέλος, ἐν- p. 446.
 κήθη, καὶ ἀρήκε, πολὺν γέλωτα παροσχὼν τοῖς συμπόταις,
 καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἡγανάκτει μετὰ τούτου, ὡς ἂν^ο) τὰ μέγι-
 στα ἰδικημένους. Οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἑρμῶνα καὶ Ζηνόθε- 43
 μιν ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ εἴρηται, ὃ' μὲν ὑπεράνω ὃ p. 447.
 Ζηνόθεμις, ὃ δ' ὑπ' αὐτόν. παρέκειτο δ' αὐτοῖς
 τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα· καὶ ἀνείλοντο εἰρηνικῶς· ἡ
 δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τοῦ Ἑρμῶνος^d), πιμλεστέρα (οὕτως,
 οἶμαι, τυχόν). ἔδει δέ^ο) καὶ ταύτας ἀναιρεῖσθαι, τὴν
 ἑαυτοῦ ἐκότερον. ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ Ζηνόθεμις (καί
 μοι, ὦ Φίλων, πάνυ πρόσεχε τὸν νοῦν, ὁμοῦ γάρ ἐσμεν
 ἡδὴ^f) τῷ κεφαλῶν τῶν προχθέντων) ὃ δὴ^ε) Ζηνόθεμις,
 γημὶ, τὴν παρ' αὐτόν^h) ἀρεῖς, τὴν πρὸ τοῦ Ἑρμῶνος
 ἀνείλετοⁱ), πιστέραν, ὡς ἔφην, οὖσαν. ὃ δ' ἀντεπε-
 λώβετο^k), καὶ οὐκ εἶα πλεονεκτεῖν. βοή τὸ ἐπὶ τούτοις,
 καὶ συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὄρνισιν αὐταῖς ἐς^l)
 τὰ πρόσωπα· καὶ τῶν πωγῶνων ἐπειλημμένοι, ἐπεκαλοῦντο
 βοθηεῖν· ὃ μὲν τὸν Κλειόδημον ὃ Ἑμῶν· ὃ δὲ Ζηνόθεμις

c) ἀν] „omittit O.“ d) ἡ πρὸ τοῦ Ἑρμῶνος] „neglecta
 in O.“ e) δέ] „absent ab O.“ f) ἡδὴ] „non comparat
 in O.“ g) δὴ] „dē O.“ h) αὐτόν] αὐτόν vet. Corre-
 xit Reitz. tacite, et secuti sunt recenti. i) ἀνείλετο]
 „ἀφείλετο O.“ k) ἀντεπελάβετο] „ἀντελάβετο O.“
 l) ἐς] Sic Schra. ex O. pro vulg. εἰς.

cadaver, tracta. Ac victus tan-
 dem dimisit, risu multo con-
 vivis praebito, praesertim cum
 post ista indignaretur, velut
 injuria maxima affectus esset.
 Hermon et Zenothemis juxta,
 ut supra dictum est, accum-
 bebant: supra Zenothemis, al-
 ter infra. Apposita illis erant
 reliqua omnia aequalia, aufe-
 rebantque ista pacate. Sed
 gallina ante Hermonem pin-
 guior, forte id quidem fortuna,
 arbitror. Oportebat autem has
 etiam, et suam quemque tol-
 lere. Hic Zenothemis, et ad-

verte mihi, Philo, animum;
 jam enim in ipso capite quasi
 rei gestae versamur. Zeno-
 themis ergo, sua relicta, illam
 pinguiorem, ut modo dicebam,
 quae ante Hermonem erat, au-
 fert. At hic ab altera parte
 prehendit, nec patitur istum
 plus justo sibi arrogare. Hinc
 clamor, et irruentes in se in-
 vicem, ipsas sibi gallinas in
 faciem impingunt, prehensis-
 que invicem barbis auxilia-
 turos advocant, Cleodemum
 Hermon, Zenothemis autem
 Alcides et Diphilum:

p. 447. Ἀλκιδάμαντα καὶ Δίφιλον. καὶ συνίσταντο οἱ μὲν ὡς τοῦτον, οἱ δὲ ὡς^{m)} ἐκεῖνον, πλὴν μόνου τοῦ Ἰωνος·

44 ἐκεῖνος δὲ μέσον ἑαυτὸν ἐρέλαττεν. Οἱ δ' ἐμάχοντο συμπλακέντες, καὶ ὁ μὲν Ζηνόθεμις, σχύφον ἀράμενος ἀπὸ

p. 448. τῆς τραπέζης, κείμενον πρὸ τοῦ Ἀρισταίνετου, ὥπιετ' ἐπὶ τὸν Ἑρμιωνα·

Hom. II. Κλέινον μὲν ἄμαρτε, παρὰⁿ⁾ δὲ οἱ ἐτρόπετ' ἄλλη·

XI, 233. διέτλε δὲ τοῦ νυμφίου τὸ κρανίον ἐς δύο, χρηστῷ μάλα

V, 187. καὶ βαθεῖ τῷ^{o)} τραίματι. βοή οὖν παρὰ τῶν γυναικῶν

ἐγένετο, καὶ κατεπήδησαν^{p)} ἐς τὸ μεταχθίων αἱ πολλαί,

καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τοῦ μειρακίου, ἐπεὶ τὸ αἶμα εἶδε·

καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε, φοβηθεῖσα περὶ αὐτοῦ^{q)}. ἐν

τοσοῦτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἡρίστενε^{r)}, τῷ Ζηνοθέμιδι συμ-

μαχῶν. καὶ πατάξας τῇ βακτηρίᾳ, τοῦ Κλεοδήμου μὲν

τὸ κρανίον, τοῦ Ἑρμιωνος δὲ τὴν σιαγόνα ἐπέτριψε, καὶ

τῶν οἰκετῶν ἐνίους βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας κατέτρω-

σεν· οὐ μὴν ἀπετρέποντο ἐκεῖνοι. ἀλλ' ὁ μὲν Κλεόδημος

ὀρθῶ τῷ δακτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ζηνοθέμιδος ἐξώ-

ρυττε, καὶ τὴν ῥίνα πρὸς σφύς ἀπέτραγεν. ὁ δὲ Ἑρμιων

m) δὲ ὡς] „δ' ὡς O.“ Et sic Schm. n) ἄμαρτε, παρὰ] „ἄμαρτε παρ' Edd. priores. Ἦμαρτε παρὰ O.“ o) τῷ] vulgo omissum restitui e Gorl. p) κατεπήδησαν] „Ver- sus integer hic deficit in O.“ q) αὐτοῦ] „αὐτῷ Fl.“ r) ἡρίστενε] „ἡρίστενσε O.“

coëuntque adeo hi ad hunc, utramque aciem pleraeque, ad alterum alteri, solo excepto Ione; hic enim se servabat medium. At illi consertis manibus pugnant. Zenothemis sublatum de mensa scyphum, qui ante Aristae- netum stabat, in Hermonem conjicit:

Ille sed inde alio temere conversus aberrat,
sponsique frontem luculento sane ac profundo vulnere diffindit. Clamor igitur oritur a mulieribus, prosiliunt inter morsu nasum aufert. Her-

utramque aciem pleraeque, mater praesertim sponsi, cum videret sanguinem; exsilit etiam, quod illi metueret, sponsa. Interim praeclare rem gerit Alcidas, auxiliator Zenothemidis, et clavae ictu Cleodemii cranium et malam Hermonis obtulit, servorumque quosdam, qui auxilii ferendi causa accurrerant, vulnerat. Nondum tamen hi cedunt, sed Cleodemus erecto digito oculum Zenothemidi effodit, et morsu nasum aufert. Her-

τὸν Δίφιλον, ἐπὶ ξυμμαχίαν ἦγοντα τοῦ Ζηνοθέμιδος, p. 448.
ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ^{α)} τοῦ κλιντήρος. Ἐτρώθη δὲ 45.
καὶ Ἰστιαῖος ὁ γραμματικὸς, διαλύειν αὐτοὺς ἐπιχειρῶν,
λὰξ, οἶμαι, εἰς τοὺς ὀδόντος ὑπὸ τοῦ Κλεοδήμου, Δίφι-
λον εἶναι οἰηθέντος. ἔκειτο οὖν ὁ ἄθλιος κατὰ τὸν αὐ-
τοῦ^{β)} Ὅμηρον,

Αἶμ' ἐμέων — —.

Hom. II.

πλὴν τυραρχῆς γε καὶ θαυρῶν μεστὰ ἦν πάντα. καὶ XV, II.
αἱ μὲν γυναῖκες ἐκόκκον, τῷ Χαιρέμ περιχρθεῖσαι. p. 449.
οἱ δὲ ἄλλοι κατέπανον. μέγιστον δὲ ἦν ὑπάντων κα-
κῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐπεὶ ἅπαξ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐτρέψατο,
παίων τὸν προστυχόντα. καὶ πολλοὶ ἄν, εὖ ἴσθι, ἔπασον,
εἰ μὴ κατέαξε τὴν βυκτηρίαν. ἐγὼ δὲ παρὰ^{γ)} τὸν τοῖχον
ὀρθὸς ἐφεστὼς ἐώρων ἔκαστα, οἷα ἀναμειγνῆς ἑαυτὸν^{δ)},
ἐπὶ τοῦ Ἰστιαίου διδαχθεῖς, ὥς ἔστιν ἐπισφαλὲς διαλύειν
τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὖν καὶ Κενταύρους εἶδες ἄν, τρα-
πέζας ἀνατετραμμένας^{ε)}, καὶ αἶμα ἐκκεχυμένον, καὶ σκύ-
φους ῥιπτομένους^{ς)}. Τέλος δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἀνατρέψας 46
τὸ λυχνίον^{α)}, σκότος μέγα ἐποίησε. καὶ τὸ πρῶγμα, ὥς

- α) ἀπὸ] „ἐπὶ male O.“ ι) αὐτοῦ] αὐτοῦ sola Bas. 3.
ν) παρὰ] „πρὸς O.“ ς) ἑαυτὸν] Sic Cod. Par. 1041.
probante Boissonadio ad Philostr. p. 326. pro vulg. ἑαυτὸν.
γ) ἀνατετραμμένας] „Sic O. Ἀνατρεπομένας Edd.“
δ) ῥιπτομένους] „ῥιπτομένους O.“ ε) τὸ λυχνίον]
„τὸν λυχνον O.“

mon vero auxilio venientem
Zenothemidi Diphilum in cap-
put de lecto dat praecipitem.
Vulneratur etiam Histiaeus
grammaticus, dum conatur
illos dirimere, calcibus den-
tes illius, ut arbitror, petente
Cleodemo, quod putaret esse
Diphilum. Jacuit ergo miser,
vomuitque, Homeri sui verbo,
crucorem. Caeterum tumultus
et lacrimarum plena omnia.
Plorant circumfusae circa Chae-
ream mulieres, reliqui sedare
tumultum student. Maximum

malorum omnium fuit Alcida-
mas, qui, cum semel opposi-
tam sibi aciem fugasset, pul-
saret, in quoscunque incidis-
set. Et multi, bene noris,
perierant, nisi ille fregisset
clavam. Ego vero ad parietem
stans erectus, videbam sin-
gula, non immiscens me, mo-
nitus nempe Histiaei exemplo,
quam periculosum esset talia
dirimere. Quae cum ita es-
sent, Lapithas videres Cen-
taurosque, everti mensas, san-
guinem effundi, volare scy-

- p. 449. τὸ εἰκὸς, μακροῦ χαλεπώτερον ἐγγένητο· καὶ γὰρ οὐ ῥᾶ-
 δίως ἠνέορθησαν^{b)} φωτὸς ἄλλων, ἀλλὰ πολλὰ ἐπράχθη, καὶ
 δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ ἐπεὶ παρῆν τις λόγρον ποτέ^{c)}
 κομίζων, κατέληφθη Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αἰλητρίδα ἀπο-
 γυμνῶν, καὶ πρὸς βίαν συνενεχθῆναι^{d)} αὐτῇ σπονδάζων.
 Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελῶν ἐφωράθη πεποιηκώς.
 σκύφος γὰρ ἐξέπεισεν ἐκ τοῦ κόλπου, ἔξαναστάντος αὐτοῦ·
 εἰτ' ἀπολογούμενος, Ἴωνα, ἔφη, ἀνελόμενον ἐν τῇ τα-
 ραχῇ, δοῦναι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπόλοιτο· καὶ ὁ Ἴων κη-
 47 δειμονικῶς ἔλεγε τοῦτο πεποιηκέναι. Ἐπὶ τούτοις διελύθη
 τὸ συμπόσιον, τελευτήσαν ἐκ τῶν θαυρῶν αὐτῆς εἰς γέ-
 p. 450. λωτα ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ τῷ Διονυσόδωρῳ, καὶ
 Ἴωνι. καὶ οἱ τε τραυματαίαι φοράδην ἔξεκομίζοντο^{e)},
 πονήριος ἔχοντες· καὶ μάλιστα ὁ πρεσβύτερος Ζηρόδειμις
 ἀμφοτέρω, τῇ μὲν τῆς ῥινός, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ
 ἐπιλημμένος^{f)}, βοῶν ἀπόλλυσθαι ὑπ' ἀλγυδόνων· ὥστε
 καὶ τὸν Ἑρμῶνα, καίπερ ἐν κακοῖς ὄντα (δύο γὰρ

b) ἠνέορθησαν] Vulgo εὐπόρθησαν, ubi notat Solanus: „Et sic Fl. cum cett.“ Vid. Adnot. c) ποτέ] „tote male O.“

d) συνενεχθῆναι] συνείναι conj. Guyet. συμμιχθῆναι mallet Reitz. e) ἔξεκομίζοντο] „ἐκομίζοντο Fl.“

f) ἐπιλημμένος] „Sic Par. Bas. 1. (et 3.) Salm. Amst. et O. nisi quod ἐπιλημμένους male. Ἐπιλημμένος prave J. Fl. Fr. Ven. 2. Ald. Hag.“

phos. Tandem Alcidas can-
 delabro everso tenebras facit
 magnas. Ac res in multo
 jam periculosiorem adducta
 locum erat. Nec enim facile
 luminis alterius copia fieri
 poterat. In hisce tenebris
 multa, eaque turpia, perpetra-
 ta. Et cum adesset tandem,
 qui lumen inferret, deprehen-
 sus est Alcidas tibicinæ
 sublata veste vim inferre stu-
 dens; Dionysodorus autem in
 ridiculo alio facinore oppres-
 sus. Scyphus enim de sinu
 surgentis excidit. Deinde ex-

cusandi caussa, Ionem, dixit,
 in turba sibi, ne periret, de-
 disse: Ion autem providentia
 quadam hoc a se factum con-
 firmavit. Sic dissolutum con-
 vivium, quod post lacrimas in
 risum rursus exiit de Alcida-
 mante, et Dionysodoro, atque
 Ione. Vulnerati jacentes ex-
 portabantur, ita male se ha-
 bebant: senex imprimis Zeno-
 themis utraque manu, altera
 nasum tenens, altera oculum,
 perire se doloribus clamitans:
 adeo ut etiam Hermon, licet
 ipse quoque malo affectus,

ὀδόντας ἔξεκέκοπτο) ἀντιμαρτύρεσθαι λέγοντα, *Μέμνησο* p. 450. μέντοι, ὦ Ζηρόθεμι, ὡς οὐκ ἀδιάφορον ἦγῃ τὸν πόνο· καὶ ὁ νυμφίος δέ, ἀχευόμενον τὸ τραῦμα τοῦ Διονίκου, ἀπῆγγο εἰς τὴν οἰκίαν, ταινίαις κατελημένος ε) τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τὸ ζεύγος ἀνατεθεὶς, ἐφ' οὗ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλε h), πικροὺς δ' i) ἄθλιος τοὺς γάμους ἐορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δέ ὁ Διώνικος ἐπεμελεῖτο δὴ τὰ δυνατά· καὶ καθευδόντες k) ἀπῆγοντο, ἐμούντες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ μέντοι Ἀλκιδάμης αὐτοῦ ἔμεινεν. οὐ γὰρ ἐδυνήθησαν ἐκβαλεῖν τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε. Τοῦτό σοι τέλος, 48 ὦ καλὲ Φίλων, ἐγένετο τοῦ συμποσίου, ἥ l) ἄμεινον τὸ p. 451. τραγικὸν ἐκείνο εἰπεῖν, τὸ,

Πολλὰ μορφαὶ τῶν δαιμονίων·

Πολλὰ δ' ἄελλπτος κραίνουσι θεοί·

Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη.

Euripidea.
Vid. Adnot.

ε) κατελημένος] „κατελημένος Edd. priores.“ h) ἔμελλε] „rescripsi ex O. et Fl. Ἐμελλον Edd. reliquae.“ i) ὁ] „abest ab O.“ k) καθευδόντες] καθευδόντες Edd. omnes cum Ox. Καταδεθέντες conj. Solan. probante Bolino. Nos emendavimus e conj. Fritzscheii, quam quodammodo firmat Bas. 3. l) ἥ] „Sic emendavit Solan. H J. et Ven. 2. Ceterae γ.“

duobus quippe excussis dentibus, antestaretur dicens, *Memento tamen, Zenothemī, te indifferentem jam non putare dolorem!* Sponsus vero, alligato Dionici opera vulnere, domum abductus est, taeniis obvoluto capite, in currum impositus, quo vecturus sponsam fuerat, acerbis miser celebratis nuptiis. Reliquos etiam curabat, quantum poterat, Dionicus. Hi somno se daturi abducebantur, vomentes plerique in via. Verum man-

sit ibi Alcidas. Neque enim ejicere virum poterant, cum semel in lecto, in quem obliquo se corpore abjecerat, dormire occepisset. Hic tibi finis, pulcher Philo, fuit convivii: aut melius est Tragicum illud dicere,

Multas habet fortuna vi-
ces:

Multa Dii insperata pa-
trant:

Certa fides ast irrita man-
sit.

p. 451. ἀπροσδόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦτα. ἐκείνῳ γε^{m)}
 μεμάθηκα ἤδη, ὥς οὐκ ἀσφαλές, ἀπράγμοναⁿ⁾ ὄντα συν-
 ἐστιῶσθαι τοιούτοις φιλοσόφοις^{o)}.

m) γε] „Sic O. Te Edd.“ n) ἀπράγμονα] „ἀπρακτον
 O. Fl. et Coll. Ceteri et ceteras vulgatum servant.“ o) φι-
 λ ο σ ό φ ο ις] „φιλοις Coll. Sed et alterum additum.“

Praeter opinionem enim re tutum esse, qui negotiis im-
 vera ista etiam evenere. Equi- plicari nolit, cum ejusmodi
 dem illud jam didici, minime philosophis agitare convivium.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΗΣ ΘΕΟΥ. p. 451.

Arg. Herodoteo plane narrationis sermonisque genere usus auctor, de quo vide Adnotationem primam ad hunc libellum, simulata simplicitate, id est, dissimulata versutia nunc prolixius ac fuscus, nunc brevius ac minus plene, enarrat ac describit res Hierapolitanas sacras. Et primum quidem exponit de templo, — tum antiquiore ejusque conditore, sive Deucalione, sive Semiramide, sive Atte, sive denique Baccho, et de numine illic culto, sive Diis omnino Deucalioni tutelaribus, sive Derceto, Semiramidis matre, sive Rhea, sive Junone, — tum de restaurato in Junonis honorem per Stratonicen, regis Assyriorum (Seleuci Nicatoris) conjugem; quibus relatis statim subicitur narratio de Combabi adolescentis in regem fide et de Gallorum origine. Deinceps agit auctor de ipsius templi situ, structura et ornatu, v. c. de simulacris, aris, phallis etc.; porro de sacerdotibus, ministris et animalibus sacris; de ritibus, sacrificiis et oraculis; de conventibus solennibus ac diebus festis; de cerimoniis denique ac legibus sacris vel ad Gallos, vel ad vulgus pertinentibus.

*Εστιν ἐν Συρίῃ πόλις, οὗ πολλὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφράτη ποταμοῦ, καλεῖται δὲ Ἰσὴ, καὶ ἔστιν ἰσὴ τῆς Ἥρας τῆς Ἀσσυρίης. δοκέει^{a)} δέ μοι, τόδε τὸ ὄνομα^{b)} οὐκ ἄμα, τῇ πόλει^{c)} οὐκιομένη ἐγένετο, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀρχαῖον^{d)} ἄλλο ἦν. μετὰ δὲ σφίσι τῶν ἱεῶν μεγάλων γυγνομένων^{e)}, ἐς^{f)} τὸδε ἡ ἐπωνυμία ἀπείχετο^{f)}. περὶ ταύτης ὅν τῆς πόλιος

- a) δοκέει] Sic Codd. et Edd. vet. Sed δοκείν scripserant Solan, Reitz. et recent. Vid. Advout. b) τὸ ὄνομα] „τὸ ὄνομα vult Solan.“ c) πόλει] πόλι vel saltem πόλις maluit Reitz. d) τὸ μὲν ἀρχαῖον] τοιμεναρχαῖον Ald. 1. 2. et Hag. mira compositione. e) γυγνομένων] γινόμενων corrigi jussit Reitz., nec tamen ipse correxit, bono consilio. f) ἀπείχετο] „ἀπέχετο W. sed mutatum deinde.“

D E D E A S Y R I A.

Est in Syria urbs non procul ab Euphrate fluvio: vocatur ea Hierapolis [urbs sancta], et est sacra Junoni Assyriae. Porro illud nomen non statim fuit, ut mihi videtur, urbi, ex quo primum habitari coepit; sed antiquum fuit aliud: postea vero, cum magna ibi sacra fierent, id cognominis adepta est. De hac igitur urbe jam dicam, quae

Lucian. Vol. IX.

F

- p. 452. ἔρχομαι ἑρέων, ὁκόσα ἐν αὐτῇ ἔστι. ἑρέω δὲ καὶ νόμους, τοῖσι ἐς τὰ ἱρὰ χρέονται ε), καὶ πανηγύριαι, τὰς ἄγονσι, καὶ θυσίας, τὰς ἐπιτελέουσι. ἑρέω δὲ h) ὁκόσα καὶ περὶ τῶν τὸ ἱερὸν εἰσαμένων i) μυθολογέουσι, καὶ τὸν νηὸν, ὅπως γένητο. γράφω δὲ Ἀσσύριος ἑὼν· καὶ τῶν ἀπηγγέομαι, τὰ μὲν αὐτοψίῃ ἔμαθον k), τὰ δὲ παρὰ τῶν ἑρέων ἐδάην, 2 ὁκόσα ἑόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω. Πρωῖτοι μὲν ὦν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς l) ἴδμεν, Αἰγύπτιοι λέγονται θεῶν τε ἐννοίῃν λαβεῖν, καὶ ἱρὰ εἴσασθαι m), καὶ τεμένεια, καὶ πανηγύριαι ἀποδέξαι n)· πρωῖτοι δὲ καὶ οὐνόματα o) ἱρὰ ἐγνώσαν, καὶ λόγους ἱερῶς ἔλεξαν. μετὰ δὲ οὐ πολλοστίϛ χρόνῳ παρ' Αἰγυπτίων λόγον p) Ἀσσύριοι ἐς θεοὺς ἤκουσαν, καὶ ἱρὰ καὶ νηοὺς ἤγειραν, ἐν τοῖσι καὶ ἀγάλματα 3 ἔθεντο, καὶ ξύναυ ἐστήσαντο. Τὸ δὲ παλαιὸν, καὶ παρ'

ε) χρέονται] „χρέωνται Fl. et W. male.“ Sic etiam Ald. 1. 2. Bas. 1. et Hag. Sed χρέονται Bas. 3. Et sic omnes cap. 4. Sed cap. 53. omnes consentiunt in χρέωνται. h) δὲ] „δὲ καὶ W.“ i) εἰσαμένων] „εἰσαγομένων Fl. Sed vulgatum M. Guyet. maluit εἰσαμένων, aspero spiritu. At constanter εἴσασθαι legitur c. 2. 9. 12. 14. bis. etc. Cf. Adnot.“ k) ἔμαθον] Sic conj. Guyet. et vere habet 2954. Unde Bel. et Schm. pro vulg. μαθών. l) ἡμεῖς] ἡμεῖς maluit Reitz. m) εἴσασθαι] „εἴσασθαι marg. A. 1. W. et Fl. hic et c. 9. et 12. ac 14.“ Editum vulgo erat εἴσασθαι. Cf. supra. n) ἀποδέξαι] „Sic Fr. J. Hag. Par. Bas. 1. (et 3.) M. sed a recentiore manu. Ἀποδείξαι Fl. Salm. et marg. A. 1. W.“ Ἀποδέξαι etiam Ald. utraque. o) οὐνόματα] Sic Solan., Bip. et Schm. e W. Sed Reitzius servaverat vulgatum οὐνόματα. p) λόγον] λόγων conj. Guyet.

in ea sint: dicam vero leges refero. Jam priuni hominum, etiam, quibus ad sacra sua utuntur, et celebritates, quas agunt, et sacrificia, quae faciunt. Dicam vero etiam, quidquid de conditoribus sacri illius fabulantur, et templum quomodo exstructum sit. Scribo ipse Assyrius, qui ea, quae narro, partim ipse viderim; partim vero a sacerdotibus sim edoctus, quae, aeternam meam antecedentia, hic refero. Jam priuni hominum, quos nos novimus, Aegyptii dicuntur Deorum cognitionem cepisse, et candidisse templa atque delubra, et coetus sacrorum causa instituisse. Priuni etiam nomina novere sacra, et narrationes sacras tradiderunt. Non ita multo post autem ab Aegyptiis Assyrii illam de Dis doctrinam audierunt, et templa (sacra) atque aedes excitarunt, in qui-

Αἰγυπτίοισι ἀξίονοι νηοὶ ἔσαν. καὶ ἔστι ἰρὰ καὶ ἐν Συ- p. 453.

ρή, οὐ παραπολὺ τοῖς Αἰγυπτίοισι ἰσοχρονέοντα, τῶν ἐγὼ πλεῖστα ὅπωπα. τό γε τοῦ Ἡρακλέος τὸ ἐν Τύρῳ, οὐ τούτου 4) τοῦ Ἡρακλέος, τὸν Ἕλληνες αἰδοῦσι, ἀλλὰ τὸν ἐγὼ λέγω, πολλὸν ἀρχαιότερος, καὶ Τύριος ἥρως ἐστὶ. Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο ἱρὸν ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδώνιοι 4 ἔχουσι, ὡς μὲν αὐτοὶ λέγουσι, Ἀστάρτης ἐστὶ. Ἀστάρτην δ' ἐγὼ δοκέω Σιληναίην ἔμμεναι. ὡς δὲ μοι τις τῶν ἱρέων ἀπηγγέτο, Εὐρώπης ἐστὶ τῆς Κάδμου ἀδελφεῆς. ταύτην δ' εἰσὶσαν Ἀγήνορος τοῦ βασιλῆος 5) θυγατέρα, ἐπειδὴ τε ἀθανῆς ἐγγέγονε, οἱ Φοινίκες τῷ νηῷ ἐπιμήσαντο, καὶ λόγον ἱρὸν ἐπ' αὐτῇ ἔλεξαν, ὅτι εἰσὶσαν καλὴν Ζεὺς ἐπόθει, καὶ τὸ εἶδος ἐς 6) ταῦτον ἀμειψάμενος ἤρπασε· καὶ μιν ἐς Κρήτην φέρων ἀπίκετο. τάδε μὲν καὶ τῶν ἄλλων Φοινίκων ἥκονον, καὶ τὸ νόμισμα, τῷ Σιδώνιοι χρέονται, τὴν Εὐρώπην ἐφεξομένην ἔχει τῷ ταύρῳ τῷ Διὶ· τὸν δὲ νηὸν οὐκ ὁμολογοῦσι Εὐρώπης ἔμμεναι. Ἐχουσι δὲ καὶ ἄλλο p. 454. Φοινίκες ἱρὸν, οὐκ Ἀσσύριον, ἀλλ' Αἰγύπτιον, τὸ ἐς 5

q) τοῦτου] „A τούτου ad ἥρως ἐστὶ nihil variare Edd. et M. studioso notat Solan.“ r) βασιλῆος] „βασιλέως W. et Fl.“ a) ἐς] „eis W. et Fl.“

bas simulacra quoque ponerent, et signa statuerent. Antiquitus vero apud Aegyptios sine sculpta imagine erant templa. Et sunt in Syriæ quoque templa, Aegyptiis illis non multum aetate inferiora, quorum ego plura vidi; ut Herculis Tyrii, non illius, quem Graeci canunt, Herculis; sed, quem ego dico, multum antiquior, et Tyrius heros est. Est vero aliud quoque in Phoenice templum magnum, quod habent Sidonii. Prout ipsi dicunt, Astartæ est. Astartem autem puto ego Lunam esse. Ut vero sacer-

dotum mihi aliquis narravit, Europæ est, sororis Cadmi. Hanc vero Agenoris regis filiam, cum discessisset ex oculis, templo honorarunt Phoenices, et historiam de ea sacram tradidere, eam, pulchra cum esset, a Jove amatam, qui mutatus in tauri speciem eam rapnerit, et in Cretam detulerit. Haec etiam ex Phoenicibus aliis andivi, et nummus, quo utuntur Sidonii, Europam habet tauro insidentem, Jovi. Templum autem Europæ esse, non consentiunt. Habent autem aliud etiam sacrum Phoenices, non

p. 454. Ἡλίου πόλιος ἐς τὴν Φοινίκην ἀπέρχεται. ἐγὼ μὲν μιν οὐκ
 6 ὄπωπα, μέγα δὲ καὶ τόδε καὶ ἀρχαῖόν ἐστι. Εἶδον δὲ
 καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱερὸν Ἀφροδίτης Βυβλίκης, ἐν τῷ καὶ τὰ ὄρ-
 για ἐς Ἀδωνιν ἐπιτελέουσι. ἐδάην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι
 γὰρ δὴ ὦν τὸ ἔργον τὸ ἐς Ἀδωνιν ὑπὸ τοῦ σὸς,
 ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφετέρῃ γενέσθαι, καὶ μνήμην τοῦ
 πάθους τύπτονται τε ἐκάστου ἕτεος, καὶ θρηγνέουσι,
 καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέουσι, καὶ σφίσι μεγάλα πένθηα ἀνὰ
 τὴν χώραν ἴστανται. ἐπεὶ δὲ ἀποτύψωνται τε, καὶ ἀπο-
 κλαύσωνται, πρῶτα μὲν καταγλῶσουσι τῷ Ἀδωνίδι, ὅπως
 ζῶντι νέκυν· μετὰ δὲ τῇ ἑτέρῃ ἡμέρῃ ζῶειν τέ μιν μυθο-
 λογέουσι, καὶ ἐς τὸν ἥερα πέμπουσιν¹⁾, καὶ τὰς κεφαλὰς
 ξυρέονται²⁾, ὅπως Αἰγύπτιοι, ἀποθανόντος Ἀπιος. γυναι-
 κῶν δὲ ὁκόσαι οὐκ ἐθέλουσι ξυρέσθαι³⁾, τοιγόνδε ζημίην
 ἐκτελέουσι. ἐν μιῇ ἡμέρῃ ἐπὶ πρήσει τῆς ὥρης ἴστανται.
 ἥ δὲ ἀγορὴ μούνοισι ξείνοισι παρακείται, καὶ ὁ μισθὸς ἐς
 τὴν Ἀφροδίτην θυσίῃ γίγνεται. Εἰσὶ δὲ ἔθνη Βυβλίων, οἳ
 7 λέγουσι, παρὰ σφίσι τεθάρθθαι τὸν Ὅσιριν τὸν Αἰγύπτιον,
 καὶ τὰ πένθηα, καὶ τὰ ὄργια οὐκ ἐς τὸν Ἀδωνιν, ἀλλ’

1) ἐς τὸν ἥερα πέμπουσιν] „Sic Edd. et M.“ Ἡῖονα pro
 ἥερα conj. J. a. o. l. s. Animadvers. in Eurip. p. 293. 2) ξυρέ-
 ονται] „ξύρονται W. at Fl. vulgatum tuetur.“ 3) ξυρέ-

Assyrium illud, sed Aegy- tanquam mortuo, mittunt: post
 ptium, quod Heliopoli in Phoe- vero, alio die vivere illum
 nicen venit. Equidem illud narrant, et caelo illius ima-
 non vidi: magnum vero ipsum ginem exponunt. Etiam ca-
 quoque et antiquum est. Vidi pita tondent instar Aegyptio-
 etiam Bybli magnum tem- rum, cum mortuus est his
 plum Bybliae Veneris, in quo suus Apis. Mulierum vero
 etiam Adonidis orgia pera- quotquot tonderi nolunt, mul-
 gunt: didici illa orgia. Di- tam solvunt ejusmodi. Uno
 cunt nempe, illud de Adonide die venales stant, forma quae-
 ac de apro in sua regione fa- stum facturae. Forum autem
 ctum, et in memoriam illius solis patet peregrinis: ex mer-
 calamitatis plangunt singulis cede sacrificium confit Veneri.
 annis et plorant, et peragunt Sunt autem Byblierum qui-
 orgia, magno per regionem dam, qui sepultum apud se
 instituto luctu. Cum vero sat- dicunt Osirin Aegyptium, et
 is planctus et lacrimarum luctus illos et orgia non in
 est, primo inferias Adonidi, Adonin, sed in Osirin peragi

ἐς τὸν Ὅσιριν πάντα πρὴσσεσθαι. ἰρῶ δέ, ὁκύθεν καὶ p. 455.
 τῷδε πιστὰ δοκέουσι. κεφαλὴ ἐκάστου ἔτεος ἐξ Αἰγύ-
 πτου ἐς τὴν Βύβλον ἀπικνέεται, πλούουσα τὸν μετα-
 ξὺ πλῖον ἐπτὰ ἡμερῶν. καὶ μιν οἱ ἄνεμοι φορέουσι γ)
 θεῇ ναυτιλῇ. τρέπεται δὲ οὐδαμᾶ, ἀλλ' ἐς μούνην τὴν
 Βύβλον ἀπικνέεται. καὶ ἔστι τὸ σίμπαν θωῶμα. καὶ
 τοῦτο ἐκάστου ἔτεος γίγνεται²⁾; τὸ καὶ ἐμὺ παρόντος ἐν
 Βύβλῳ ἐγένετο· καὶ τὴν κεφαλὴν ἐθρησάμην³⁾ Βυβλίην.
 Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο θωῶμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυβλίῃ⁴⁾· ποτα- 8
 μὸς ἐκ τοῦ Λιβάνου τοῦ οὐρεος^{b)} ἐς τὴν ἡλὰ ἐκδιδοί-
 ῶνομα τῷ ποταμῷ Ἀδωνίς ἐπικέεται· ὁ δὲ ποταμὸς ἐκά-
 στου ἔτεος αἰμάσσεται, καὶ τὴν χοροῖν^{c)} ὀλέσας, ἐσπίπτει
 ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ φοινίσσει τὸ πολλὸν τοῦ πελάγεος,
 καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλοῖς^{d)} τὰ πένθεα. μυθόνται δέ,
 οὐ ταυτῆσι τῆσι ἡμέτεροι οὐδ' Ἀδωνίς ἀνὰ τὸν Λίβανον τι-
 τρώσκειται, καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ ὕδωρ ἐρχόμενον ἀλλάσσει τὸν
 ποταμὸν, καὶ τῷ ῥόφῳ τὴν ἐπωνυμίην διδοῖ. ταῦτα μὲν οἱ

εσθαι.] „Sic Fl. etc. Ἐύρεσθαι W.“ γ) φορέουσι.] „φέ-
 ροισι W.“ 2) γίγνεται.] Haec verba inde a καὶ τοῦτο
 „decrant in W. sed lacunae, quae aderat, inscripta.“ a) ἐθρη-
 σαίμην.] „ἐθρησάμην Fl. et M.“ *) Βυβλίῃ] Βυβλίην
 2954. b) οὐρεος.] „Sic M. Fl. Ald. (1. 2) Bas. 1. (et 3.)
 Par. Hag. Salm. Οὐρεως J.“ c) χοροῖν.] „χοροῖαν W.
 male.“ d) Βυβλοῖς] Βυβλοῖς 2954.

omnia. Dicam vero, unde rum regione miraculum. Flui-
 da quoque fide digna vide-
 antur. Caput singulis annis
 ex Aegypto Byblum perve-
 nit, mutans interjectum spati-
 um, quod septem diebus navi-
 gatur. Ac ferunt illud divina
 quadam navigatione venti; de-
 clinat autem nusquam, sed
 solam Byblum pervenit. Est-
 que universum hoc miracu-
 lum: idque annis singulis con-
 tingit, quod me etiam prae-
 sente Bybli factum est, ac
 vidi caput papyraceum. Est
 vero aliud quoque in Byblio-
 rum regione miraculum. Flui-
 men e Libano monte ortum
 exoneratur in mare: imposi-
 tum nomen flumini Adonis.
 Illud flumen singulis annis
 cruentatur, suoque amisso co-
 lore in mare effunditur, et
 magnam maris partem infici-
 ens, suos Byblii luctus in-
 dicit. Fabulantur autem, hisce
 ipsis diebus in Libano vulne-
 rari Adonin, delatoque in
 aquam illius sanguine immu-
 tari flumen, atque cognomen
 illi dare. Haec vulgus. Mihi
 vero Byblius homo, qui vera

- p. 455. πολλοὶ λέγουσι. ἔμοι δέ τις ἀνὴρ Βέβλιος, ἀληθέα δοκέων λέγειν, ἐτέρην ἀπηγγέτο τοῦ πάθους αἰτίην. ἔλεγε δὲ ὧδε·
- p. 456. Ὁ Ἀδωνίς ὁ ποταμὸς, ὃ ξεῖνε, διὰ τοῦ Λιβάνου ἔρχεται· ὁ δὲ Λιβανὸς κάρτα ξανθόγέως ἐστι· ἄνεμοι ὧν τρηχέες ἐκείνησι τῆσι^{c)} ἡμέρησι ἰσχύμενοι τὴν γῆν τῷ ποταμῷ ἐπιφέρουσι^{d)}, λούσαν ἐς τὰ μάλιστα μιλιώδεα· ἡ δὲ γῆ μιν αἰμιώδεα^{e)} τίθησι· καὶ τοῦδε τοῦ πάθους οὐ τὸ αἶμα, τὸ λέγουσι, ἀλλ' ἡ χώρα αἰτίη. ὁ μὲν μοι Βέβλιος τοσαῦτα ἀπηγγέτο. εἰ δὲ ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγε, ἔμοι μὲν 9 δοκεῖ κάρτα θεῖη καὶ τοῦ ἀνέμου ἡ συντυχίη. Ἀνέβην δὲ καὶ ἐς τὸν Λιβανὸν ἐκ Βέβλου, ὁδὸν ἡμέρης, πυθόμενος αὐτόθι ἀρχαῖον ἱρὸν Ἀφροδίτης ἔμμεναι, τὸ Κινύρης εἶσατο^{h)}· καὶ εἶδονⁱ⁾ τὸ ἱρὸν, καὶ ἀρχαῖον ἦν. τὰδε μὲν 10 ἐστὶ τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἱρά. Τοσοῦτων δὲ λότων, ἔμοι δοκεῖ^{k)}, οὐδὲν τῶν ἐν τῇ ἱερῇ πόλει μείζον^{l)} ἔμμεναι, οὐδὲ νηὸς ἄλλος ἁγιώτερος, οὐδὲ χώρα ἄλλη ἱερότερη. ἔνι δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῇ πολυτελέα, καὶ

c) τῆσι] „Adscivi ex W. quod Jens. recte viderat. Τῆς Edd.“
 d) ἐπιφέρουσι] „ἐπιφέρουσι Fl. Vulgatum probat M.“
 e) αἰμιώδεα (sic) Ald. 2. g) αἰμιώδεα] αἰματώδεα 2954.
 h) εἶσατο] „ἴσατο Fl. et M.“ i) εἶδον] „ἴδον W. Vulgato faveo Fl.“ k) δοκεῖ] „ex W. est. Δοκεῖν Edd.“
 l) μείζον] μέζον maluit Reitz.

videbatur dicere, aliam nar- venti opportunitas videtur.
 ravit mutationis illius caus- Ascendi vero etiam e Byblo
 sam. Dicebat autem ita: *Ado-* Libanum, diei unius itinere,
nis flumen, hospes, venit per cum audirem, antiquum ibi
Libanum. At Libanus mul- Veneris fanum esse constitu-
tum rubicundae terrae habet. tum a Cinyra. Ac vidi tem-
Venti ergo vehementes, qui plum, sane antiquum. Atque
statos illis diebus flatus ha- haec illa vetera et magna per
bent, terram flumini inferunt Syriam templa. Tot autem
minio valde similem. Haec enim sint, nullum mihi vide-
illud terra reddit sanguine- tur Hierapolitanis illis majus
um: huiusque mutationis non esse, nec aedes alia augus-
sanguis, quem dicunt, sed tior, neque sanctior regio.
regio ipsa caussam sustinet. Sunt autem etiam opera in eo
 Haec mihi narrabat Byblius. sumtuosa, et donaria antiqua,
 Si vero vera dixit, mihi ta- et spectanda multa, et signa
 men divina valde illa ipsa augusta, praesentesque valde

ἀρχαῖα ἀναθήματα, καὶ πολλὰ θώματα, καὶ ξόανα θεο- p. 457.
 πρεπεία, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐτοῖσι ἐμφανέες.^{m)} ἰδρῶει
 γὰρ δὴ ὢν παρὰ σφίσι τὰ ξόανα, καὶ κινέεται καὶ χρη-
 σμηγορεύει· καὶ βοή δὲ πολλύκις ἐγένετο ἐν τῷ νηῷ, κλει-
 σθέντοςⁿ⁾ τοῦ ἱεροῦ, καὶ πολλοὶ ἤκουσαν. καὶ μὴν καὶ
 ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν ἐστι. πολλὰ γὰρ
 αὐτοῖσι ἀπικνέεται χρήματα ἔκ τε Ἀραβίης, καὶ Φοινί-
 κων, καὶ Βαβυλωνίων, καὶ ἄλλα ἐκ Καππαδοκίης, τὰ δὲ
 καὶ Κίλικες φέρουσι^{o)}, τὰ δὲ Ἀσσύριοι. εἶδον δὲ ἐγὼ καὶ
 τὰ ἐν τῷ νηῷ λάθρη ἀποκέυται, ἐσθῆτα πολλήν, καὶ ἄλλα,
 ὁκόσα ἐς ἄργυρον ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκέκρται^{p)}· ἑορταί^{q)}
 μὲν γὰρ καὶ πανηγύριες οὐδαμοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώπων το-
 σαιδε ἀποδεδέχεται. Ἰστοροῦντι δέ μοι ἐτίων πέρι, ὁκόσα 11
 τῷ ἱερῷ ἐστι, καὶ τὴν θεὸν αὐτοὶ ἦν τινα δοκέουσι, πολλοὶ
 λόγοι ἐλέγοντο, τῶν οἱ μὲν ἱερεῖς, οἱ δὲ ἐμφανέες, οἱ δὲ
 κάρτα μυθώδεις· καὶ ἄλλοι βάρβαροι, οἱ μὲν τοῖσι Ἕλλησι
 ὁμολογέοντες, τοὺς ἐγὼ πάντας μὲν ἐρέω, δέχομαι δὲ οὐ-

m) ἐμφανέες] ἐμφερές 2954. n) κλεισθέντος] κλη-
 σθέντος videtur Koenius refingere voluisse ad Gregor. Cor.
 p. 317. Schüf. o) φέρουσι] „Nihil mutat Fl. An φορέουσι,
 ut supra, et infra non semel.“ p) ἀποκέκρται] „Sic
 Edd. et M.“ q) ἑορταί] ὀρται mallet Reitz.

iis Dii. Sudant enim apud multam, et alia, quae in au-
 illos simulacra, et moventur, rum et argentum discreta
 atque edunt oracula. Clamor sunt. Festorum dierum qui-
 etiam saepe in aede multis dem celebrationes et conven-
 exaudientibus ortus, cum clau- tus nullis aliis hominibus tot
 sum esset templum. Verum ac tanti in usum recepti sunt.
 etiam divitiarum caussa eo- Percontanti autem mihi de an-
 rum, quae ego novi, primum nis, quot essent illi sacro?
 est. Multae enim ad illos et quam ipsi Deam illam pu-
 opes veniunt ex Arabia, et a tarent? multae narrationes di-
 a Phoenicibus et Babyloniiis, ctas sunt, sacrae aliae, aliae
 aliae e Cappadocia; quae- publicae; quaedam oppido fa-
 dam vero etiam Cilices affe- bulosae; aliae barbarae, aliae
 runt, quaedam Assyrii. Vidi Graecis consentientes, quas
 ego, quae in templo occultis ego dicam omnes, neutiquam
 locis reposita sunt, vestem vero recipio. Vulgus igitur,

12 δαμῶ. Οἱ μὲν ὦν πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸν Σκύθειαν τὸ *)
 p. 458. ἰρὸν εἴσασθαι *) λέγουσι· τοῦτον Δευκαλίωνα, ἐπὶ τοῦ τὸ
 πολλὸν ὕδωρ ἐγένετο. Δευκαλίονος δὲ περί λόγον ἐν Ἑλ-
 λησι ἤκουσα, τὸν Ἕλληνες ἐπ' αὐτῷ **) λέγουσι. ὁ δὲ
 μῦθος ὧδε ἔχει· ἥδε ἡ γενεή, οἱ τῶν ἀνθρώπων, οὐ πρῶ-
 τοι ἐγένοντο, ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γενεή, πάντες ὤλοντο *).
 οὗτοι δὲ γένεος τοῦ δευτέρου εἰσὶ· τὸ αὐτὶς γ) ἐκ Δευκαλί-
 ωνος ἐς πληθὺν ἀπίκετο. ἐκείνων δὲ περί τῶν ἀνθρώπων
 τὰδε μυθούνται. ὑβρισταὶ κάρτα ζόντες, ἀθέμιστα ἔργα
 ἔπρασσον *). οὔτε γὰρ ὄρικα ἐφύλασσον, οὔτε ξείνους ἐδέ-
 κοντο, οὔτε ἱκετέων ἡνέχοντο, ἀντ' ὧν σφίσι ἡ μεγάλη
 συμφορὴ ἀπίκετο. ἀντίκα ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ ἐκδίδοι, καὶ
 ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ κατέβησαν μέζο-
 νες, καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἀνέβη, ἐς δ' *) πάντα ὕδωρ

*) Σκύθεια] Σισυθία conj. Buttmann in libello: über den
 Mythos der Sündfluth. Berl. 1819. edit. alt. p. 24. sq. Idem
 vitium is reperiri dicit in Athenaeo XI. p. 500. h. ubi pro
 σκύθος legendum sit ΣΙΣΥΦΟΣ. α) τὸ] „Bene sic M. Ald.
 Fl. Hag. Par. Salm. Tōn J.“ β) εἴσασθαι] „ἴσασθαι Fl.
 Vulgatum probat M.“ γ) αὐτῷ] „αὐτὸν Fl.“ δ) ὤλον-
 το] „Sic Edd. et M.“ ε) αὐτὶς] Sic Ald. I. 2. Bas. I.
 3. et Hag. Αὐτὶς nescio an imprudens Reitz. et inde Bip. et
 Schm. ζ) ἀθέμιστα ἔργα ἐπρασσον] ἀθέμιστα ἔργα
 ἐπρησσον ad Ionismum correxit Belin., ἐπρησσον etiam Bipp.
 receperunt, in vitis tamen omnibus libris. Cf. Herodot. VII.
 33., ubi in eandem sententiam: ἀθέμιστα ἔρδεισχε. α) ἐς δ']
 Sic Edd. vet. M. et 2934. Sed Solanus scripserat ἔστε, ut
 extr. hoc cap. Quam Solani mentem non capiens Reitzius

Deucalionem esse, Scytham, multitudinem auctum est. De
 ajunt, qui templum condide-
 rit; eum, inquam, Deucalionem,
 sub quo multa illa aqua
 fuerit. Jam de Deucalione
 narrationem inter Graecos au-
 divi equidem, quam Graeci
 nempe de eo habent. Fabula
 autem ita habet. Hoc saecu-
 lum, qui nunc sunt homines,
 non illi primi fuere: sed illud
 saeculum periit omnes. At
 hi alterius sunt generis, quod
 rursus a Deucalione inde in haec
 istis vero prioribus homini-
 bus haec narrant: Contume-
 liosi valde cum essent, nefarie
 multa faciebant. Neque enim
 juris jurandi religionem ser-
 vabant, neque recipiebant ho-
 spites, neque supplicibus par-
 cebant. Pro quibus rebus ma-
 gna illis venit calamitas.
 Statim multum aquae terra
 effundere, et pluviae fieri
 magnae, et amnes majores
 descendere, mare autem mul-

ἐγένοντο, καὶ πάντες ὤλοντο^{b)}. Δευκαλίων δὲ μόνος ἄν- p. 458.
 θρώπων ἐλίπετο ἐς γενεὴν δευτέρην, εὐβουλίας τε καὶ τοῦ
 εὐσεβέος εἵνεκα. ἥ δέ οἱ σωτηρίῃ ἦδε ἐγένετο· λάρνακα
 μεγάλην, τὴν αὐτὸς ἔχε^{c)}, ἐς ταύτην ἐσβιβάσας παιδας^{d)}
 τε καὶ γυναῖκας ἑωτοῦ, ἐξέβη. ἐσβαίνοντι δὲ οἱ ἀπίκοντο
 σύες, καὶ ἵπποι, καὶ λεόντων γένεα, καὶ ὕφεις, καὶ ἄλλα,
 ὁκόσα ἐν γῇ νέμονται, πάντα ἐς ζεύγεα. ὁ δὲ πάντα ἐδέ-
 κετο· καὶ μιν οὐκ εἰόνοντο, ἀλλὰ σφίσι^{e)} μεγάλη διόθεν
 φιλίῃ ἐγένετο. καὶ ἐν μῇ λάρνακι πάντες ἐπλευσαν, ἔστε p. 459.
 τὸ ὕδωρ ἐπεκράτει. τὰ μὲν Δευκαλίωνος πέρι Ἕλληνες
 ἱστοροῦνσι. Τὰ^{f)} δὲ ἀπὸ τούτου, λέγεται λόγος ὑπὸ τῶν 13
 ἐν τῇ ἱοῇ πόλει μεθ' ἄλλως ἄξιος θιωνμάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφε-
 τέρῃ χώρῃ χάσμα μέγα ἐγένετο, καὶ τὸ σύμπαν ὕδωρ κατε-
 δέξατο. Δευκαλίων δὲ, ἐπεὶ τὰδε ἐγένετο, βωμούς τε

edidit ἔστε δ, in quo etiam Bip. et Schm. imprudenter admo-
 dum secuti sunt. Koenius ad Gregor. Cor. p. 472. Schäf.
 praefert, quod magis sit ionicum, ἐς τὸ. Verum, quum
 etiam in Cod. Vat. ἐς δ legatur, in hac scriptura Bastius ad
 Gregor. l. 1. acquiescendum jure suo censet. b) ὤλοντο]
 „Sic M. ut modo. Ὄλοντο Edd.“ c) ἔχε] „Sic omnes prae-
 ter Fl. et W. quae εἶχεν.“ d) παῖδας] „παιδα Fl. Vulga-
 tum firmat M.“ e) ἀλλὰ σφίσι] Sic scripsi ad praecep-
 tum Apollonii grammatici, quod refert Bast. ad Gregor.
 Cor. p. 470. Schäf. Ἀλλὰ σφίσι Edd. priores. Infra c. 14. ἀλλὰ
 σφίσι etiam vulgo sine inclinatione. Sic et παρὰ σφίσι c. 7.
 10. Sed cap. 1. μετὰ δὲ σφίσι ultro correxi; item καὶ σφίσι
 c. 8. 21. ἀλλὰ σφίσι c. 22. Ἀλλὰ σφιν Codd. Vat. 90. et Reg.
 f) τὰ] „τὸ W. et Fl.“

tum ascendere, dum aqua fie-
 rent omnia, perirentque uni-
 versi. Deucalion solus alteri
 saeculo reservatus prudentiae
 et pietatis caussa. Servari
 autem hoc ipsi modo contigit.
 In arcam, quam habebat ma-
 gnā, liberos suos et uxores
 imposuit, et ipse quoque in-
 gressus est. Cum autem in-
 grederetur, venerunt apri, et
 equi, et leonum genera, et
 serpentes, et reliqua, quae
 in terra pascuntur, bina. Re-

cipit ille omnia. Nec illi
 nocent: sed magna inter ipsos
 amicitia, a Jove immissa, in-
 tercedit. Sic una omnes arca
 navigant, quamdiu aqua ob-
 tinuit. Haec de Deucalione
 narrant Graeci. Hinc vero
 narratio exstat Hierapolitano-
 rum, admiratione sane digna:
 in ipsorum regione hiatus fac-
 tum esse magnū, qui aquam
 omnem receperit. Deucalio-
 nem vero, cum haec facta
 essent, altaria constituisse, et

p. 459. ἔθετο, καὶ νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἥρης ἁγίον ἐστήσατο. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔστι ὑπὸ τῷ νηῷ· κάρτα μικρόν. εἰ μὲν ὢν πάλας καὶ μέγα ἔδον, νῦν τοιόνδε εἰ) ἐγένετο, οὐκ οἶδα· τὸ δὲ ἐγὼ εἶδον, μικρόν ἐστι. σῆμα δὲ τῆς ἱστορίας τόδε πρῆξουσιν· δις ἐκάστου ἔτεος ἐκ θαλάσσης ὕδωρ ἐς τὸν νηὸν ἀπικνέεται. φέρουσι^{h)} δὲ οὐκ ἰστέες μούνον, ἀλλὰ πᾶσα Συρία, καὶ Ἀραβία, καὶ πέρηθεν τοῦ Εὐφράτηος πολλοὶ ἄνθρωποι ἐς θάλασσαν ἔρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ φέρουσιⁱ⁾· τὸ πρῶτα μὲν ἐν τῷ νηῷ ἐκχέουσι, μετὰ δὲ ἐς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ δέκεται τὸ χάσμα, μικρόν ἔδον, ὕδατος χρῆμα πολλόν. τὰ δὲ ποιέοντες, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱερῷ τόνδε νόμον θέσθαι λέγουσι, συμφορῆς τε καὶ εὐεργεσίας μνῆμα ἔμμεναι. ὁ μὲν ὢν ἀρχαῖος αὐτοῖσι^{k)} λόγος ἀμφὶ τοῦ ἱεροῦ τοιόςδε ἐστι.

14 Ἄλλοι δὲ Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς δὴ πολλὰ ἔργα

p. 460. ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστί, ταύτην καὶ τόδε τὸ ἔδος εἶσασθαι^{l)} νομίζουσι, οὐκ Ἥρη δὲ εἶσασθαι, ἀλλὰ μητρὶ ἐωντῆς, τῆς

g) τοιόνδε] Sic Edd. vet. Toiόνδε Reitz. et recentt. Item in fine huius cap. Cf. Hermot. c. 20. et 22. Varr. Lectt. h) φέρουσι] „Sic Fl. et M. cum cet. φορέουσι vult Solan.“ i) φέρουσι] „Sic rursus omnes.“ k) αὐτοῖσι] „ex W. Αὐτοῖς Edd.“ l) εἶσασθαι] „εἶσασθαι, Fl. hic et statim iterum, invitis cet. et M.“

sacram Junoni aedem ad hiatum collocasse. Equidem hiatum vidi: et est sub templo sane parvus. An vero ex majore olim tantillus jam factus sit, non novi: quem quidem ego vidi, ille parvus est. Signum huius narrationis est, quod hoc faciunt. Bis unoquoque anno de mari aqua in templum venit. Ferunt eam non sacerdotes solum, sed Syria omnis et Arabia, et trans-Euphrataei multi homines ad mare accedunt, et aquam ferunt omnes: quam primum in templo effundunt, deinde vero

in hiatum ea descendit, caputque ille hiatum, parvus licet, aquae vim maximam. Haec dum faciunt, a Deucalione hanc in eo templo legem latam esse dicunt, ut illud esset calamitatis pariter ac beneficii monumentum. Antiqua ergo de templo ista illis narratio est. Alii vero, a Babylonia Semiramide, cujus multa per Asiam opera exstant, ab hac ergo Semiramide hanc quoque aedem constitutam esse, arbitrantur: nec vero Junoni constituisse, sed suae matri, cujus nomen Derceto.

Δερκετώ οὐνομα. Δερκετούς δὲ εἶδος ἐν Φοινίκη λεγόμενον p. 460. μὴν^{μ)}), θέλημα ξένον· ἡμισέη μὲν γυνή· τὸ δὲ ὁκόσον ἐκ μερῶν ἐς ἄκρους πόδας, ἰχθύος οὐρὴ ἀποτείνεται. ἡ δὲ ἐν τῇ ἰρῇ πόλει πᾶσα γυνή ἐστι. πίστις δὲ τοῦ λόγου αὐτοῖσι οὐ^{ν)}) κάρτα ἐμφανής. ἰχθύας χρῆμα ἰρὸν νομίζουσι, καὶ οὐκοτε ἰχθύων ψαύουσι, καὶ ὄρνιθας τοὺς μὲν ἄλλους σιτέονται, περιστερὴν δὲ μούνην οὐ σιτέονται, ἀλλὰ σφίσι ἦδε ἰρή. τὰ δὲ γινόμενα δοκεῖ αὐτοῖς ποιέσθαι Δερκετούς καὶ Σεμιράμιος ἕνεκα· τὸ μὲν, ὅτι Δερκετὼ μορφὴν ἰχθύος ἔχει· τὸ δὲ, ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περιστερὴν ἀπύκετο· ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν νηδὺν, ὅτι Σεμιράμιος ἔργον ἐστὶ, τάχα κού δέξομαι^{ο)}). Δερκετούς δὲ τὸ ἰρὸν ἔμμεναι, οὐδαμᾶ πείθομαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισιν^{ρ)}) ἐνίοι εἰσι, οἳ ἰχθύας^{ς)}) οὐ σιτέονται, καὶ ταῦτε οὐ p. 461. Δερκετοῖ χαρίζονται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος λόγος ἰρὸς, τὸν 15 ἐγὼ σοφοῦ ἀνδρὸς ἤκουσα· ὅτι ἡ μὲν θεὴ Πέη ἐστὶ· τὸ δὲ ἰρὸν Ἄττω πόλημα. Ἄττης^{τ)}) δὲ γένος^{ς)}) Αὐδὸς μὲν

μ) ἐθρησάμην] „ἐθρησάμην W. et Fl.“ Cf. cap. 19. ν) οὐ] „deest in Fl.“ Nec non in 2954. ο) δέξομαι] „Sic W. et Fl. λέγουσι cent. λέγομαι Par.“ Hoc etiam in Bas. 1. 3. 4. ρ) Αἰγυπτίοισιν] „ex emend. Solani. Αἰγυπτίων Edd. priores.“ ς) ἐνίοι εἰσι, οἳ ἰχθύας] „ἐνίοισιν ἰχθύας Fl. et W. ἐνίοισιν, οἳ ἰχθ. M.“ τ) Ἄττης] „Edd. et M. Lege Ἄττης.“ Vid. Adnot. σ) γένος]

Dercetus porro speciem vidi in Phoenice, mirum spectaculum. Dimidia est mulier: quod est autem a feminibus inde ad extremos pedes, piscis canda extenditur. Sed Hierapolitana illa tota est mulier. Argumenta illis hujus relationis non valde aperta. Pisces rem sacram arbitrantur, et nunquam pisces attingunt. Aves reliquas in cibo habent, columba sola non vescuntur, sed est ea illis sacra. Quae hic fiunt, videntur ab iis fieri Dercetus et

Semiramidis caussa: alterum, quod piscis formam habet Derceto; alterum, quod Semiramidis finis in columbam exiit. At ego eadem quidem illam Semiramidis opus esse, forte receperim; Dercetus autem esse delubrum, nequamquam vero mihi fit simile, quandoquidem etiam apud Aegyptios sunt, qui piscibus in cibo non utantur, neque illud Dercetus gratia faciant. Est vero alia etiam sacra narratio, quam a sapienti viro accepi, Deam illam Rheam esse, de-

- p. 461. ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ὄργια τὰ ἐς Ῥέην ἰδιδάξατο. καὶ τὰ Φρύγες, καὶ Ἀνδοί, καὶ Σαμόθρακες ἐπιτελέουσι, Ἄττιω πάντα ἔμαθον. ὥς γάρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεμε, βίον μὲν ἀνδρῆτον ἀπεπαύσατο, μορφὴν δὲ θηλέην ἡμίψατο, καὶ ἰσοθῆτα γυναικῆν ἐνεδύσατο, καὶ ἐς πῦσαν γῆν φοιτῶν, ὄργια τε ἐπετέλεε, καὶ, τὰ ἔπαθε, ἀπηγγέτο, καὶ Ῥέην ἔειδε. ἐν τοῖσι καὶ ἐς Συρίην ἀπῆκετο. ὥς δὲ οἱ πέρην Εὐφρόντιω ἄνθρωποι οὔτε αὐτὸν, οὔτε ὄργια ἰδέοντο, ἐν τῷδε*) τῷ χώρῳ τὸ ἱερὸν ἐποίησατο. σημήϊα δέ^{ω)}· ἡ θεὸς
- p. 462. τὰ πολλὰ ἐς Ῥέην ἐπικέεται^{χ)}). λέοντες γάρ μιν φέρουσι^{γ)}), καὶ τύμπανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορεῖ, ὁκοίην Ῥέην Ἀνδοὶ ποιεῖν. ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλων πέρι, οἳ εἰσι ἐν τῷ ἱερῷ, ὅτι Γάλλοι Ἡρῇ μὲν οὐδαμᾶ, Ῥέῃ δὲ τέμνονται, καὶ Ἄττιω μιμνέσθαι. τὰ δέ μοι εὐπρεπέα μὲν δοκέει ἔμμεναι, ἀληθέα δὲ οὐ. ἐπεὶ καὶ τῆς τομῆς ἄλλην 16 αἰτίνην ἔχουσα πολλὸν πιστοτέρην. Ἀνδάνει δέ μοι τὰ λέ-

„γένος μὲν W.“ Non patet, utrum omisso sequente μὲν, an iterato. ι) τῷδε] Sic Ald. 1. 2. Hag. et Bas. 1. uti voluit Werser. in Act. philoll. Monac p. 100. Sed τῷ δὲ vitiose Reitz. et recentt. cum Bas. 3. u) σημήϊα δέ^{ω)}] Vulgo sine interpunctione, quam scite desideravit primus Fritsch. Quaestst. p. 209. χ) ἐπικέεται] Sic M. Fl. et Ven. 2. Sed ἀπικέεται Reitz. et recentt. cum cett. vett. Vid. Adnot. γ) φέρουσι] „Sic Edd. et M. Forsan φορέουσι.“

lubrum vero opus Attis. At- Cum autem Trans-Euphrataei
tes porro genere Lydus fuit, neque ipsum reciperent, ne-
primusque orgia Rheae docuit. que orgia, illo ipso loco hoc
Ac, quae Phryges, et Lydi, sibi delubrum fecit. Documen-
et Samothracae peragunt, ea to est, quod plurimum haec
ab Atte didicerunt omnia. A Dea ad Rheam accedit. Leo-
quo enim tempore castravit nes enim illam vehunt, et
illum Rheam, virilem victum et tympanum habet, et turrim
desiit, specieque permutavit gerit in capite, qualem Rheam
feminea, et vestem induit mu- Lydi faciunt. Dicebat idem
liebrem, et terras omnes per- de Gallis, qui in templo sunt,
errans, orginque peregit, et Gallos Junoni nusquam, sed
et enarravit, quae passus esset, Rheae castrari, et imitari Atten.
et Rheam cecinit. Inter haec Haec speciosa quidem mili
pervenit etiam in Syriam. videntur esse, vera non item:

γουνσι τοῦ ἱεροῦ πέρι, τοῖσι Ἑλλήσι τὰ πολλὰ ὁμολογέοντες, p. 462.
τὴν μὲν θεὸν Ἥρην δοκέοντες, τὸ δ' ἔργον Διονύσου τοῦ
Σμελέης ποίημα. καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος ἐς Συρίην ἀπίκετο,
κείνην ὁδὸν τὴν ἦλθε ἐπ' α) Αἰθιοπίην. καὶ ἔστι πολλὰ ἐν
τῷ ἱερῷ Διονύσου ποιητέω σήματα· ἐν τοῖσι καὶ ἰοθῆτες
βάρβαροι, καὶ λίθοι Ἰνδοὶ, καὶ ἐλεφάντων κέραα^{α)}, τὰ
Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπίων ἤνεκε, καὶ φαλλοὶ δὲ ἑστῶσι ἐν p. 463.
τοῖσι προπυλαίοισι^{β)}. δύο κύρτα μεγάλοι. ἐπὶ τῶν ἐπι-
γραμμάτων τοιόνδε ἐπιγράφεται,

ΤΟΥΣΔΕ ΦΑΛΛΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΗΡΗΙ ΜΗ-
ΤΡΥΙΗΙ ΑΝΕΘΗΚΑ.

ἔμοι μὲν νῦν^{γ)} καὶ τάδε ἀρκέει. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τί^{δ)}
ἔστι ἐν τῷ νηρῷ Διονύσου ὕρμιον. Φαλλοὺς Ἑλλήνες Διο-
τίσιω ἐγείρουσι^{ε)}. ἐπὶ τῶν καὶ τοιόνδε τι φέρουσι^{ς)}, ἄν-

2) ἐπ'] „recte L. Fl. J. Par. etc. Ἀν' male Ald. et Hag. 2.“
Ἀν' in utraque Ald. et in Hag. 1. quoque. Quod amplexus
Gesnerus correxit Αἰθιοπίης, in quo eum secutus est Wieland.
Vid. Adnot. α) κέραα] „Ita Fl. Hag. Par. Salm. etc.
Κόρα J.“ et cum hac etiam Cod. 2954. β) προπυλαί-
οισιν] „προπυλαίοισι W.“ γ) ἔμοι μὲν νῦν] Vulgo
ἔμοι μὲν ὦν. Sed τὸ ἔμοι μὲν νῦν Fl. et W. Unde sic scri-
psi, ut Herodotus solebat, monente Koenig ad Gregor. Cor.
p. 184. Eodem modo variant libri nostri infra capp. 21. 23.
et 26. δ) τί] τὸ scribi vult Fritzsche. Quae stat. p. 210. Pro-
babilis, si corrigi oporteat, videtur ὅ, τι. ε) ἐγείρου-
σι] „ἐγείρουσιν Schol. Aristoph. Vid. not.“ ς) φέρου-
σι] „Sic rursus M. cum Edd. Φορέουσι Solan.“

quandoquidem etiam castrationis illius causam aliam audivi, multum fide digniorem. Placent vero mihi, quae de templo dicuntur ii, qui Graecis majorem partem consentiunt, qui nempe Deam Junonem putant esse, opus vero a Baccho Semeles filio factum.

Nempe Bacchus in Syriam venit in itinere illo suo Aethiopico. Ac sunt multa in templo Bacchi auctoris indicia; in his et vestes barbarae, et gemmae Indicae, et

elephantorum cornua, quae ex Aethiopibus Bacchus attulit; et stant phalli in vestibulo duo maximi, in quibus talis est inscriptio:

HOSCE PHALLOS BACCHUS JUNONI NOVERCAE POSUIT.

Mihi quidem etiam haec satis sunt. Dicam vero etiam aliud, quod est in templo Bacchi sacrum. Phallos Graeci Baccho erigunt, in quibus etiam tale quid usurpant; vi-

- p. 463. δρας μικροῦς^{g)} ἐκ ξύλου πεποιημένους^{h)}, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέονταιⁱ⁾ δὲ τάδε νευρόσπαστα^{k)}. ἔστι δὲ καὶ τόδε ἐν τῷ ἱερῷ, ἐν δεξιᾷ τοῦ νηοῦ· κἀθῆται σμικρὸς^{l)} 17 ἄνθρωπος χάλκεος, ἔχων αἰδοῖον μέγα. Τοσαύτε μὲν^{m)} ἀμφὶ
p. 464. τῶν οἰκιστέων τοῦ ἱεροῦ μυθολογέουσι. ἤδη δὲ ἐρέω καὶ τοῦ νηοῦ περί, θείσιός τε ὅπως ἐγένετο, καὶ ὅστις μιν ἐποίησατο. λέγουσι τὸν νηὸν τὸν νῦνⁿ⁾ ἔοντα μὴ^{o)} ἔμμεναι τὸν τὴν ἀρχὴν γεγενημένον, ἀλλ' ἐκείνον μὲν κατενεχθῆναι χρόνῳ ὕστερον· τὸν δὲ νῦν ἔοντα Στρατονίκης ἔμμεναι ποίημα, γυναικὸς τοῦ Ἀσσυρίων βασιλῆος^{p)}. δοκεῖ δέ μοι ἡ Στρατονίκη ἐκείνη ἔμμεναι, τῆς ὃ πρόγονος ἡρώσατο^{q)}, τὸν ἡλεγξε τοῦ ἱεροῦ ἐπινοή. ὥς γὰρ μιν ἡ συμφορὰ κατέλαβε, ἀμχανέων τῷ κακῷ, ἀσχερῶ^{r)} δοκούντι, κατ' ^{a)} ἰσχύην ἐνόσσει. ἔκειτο δὲ ἀλγέων οὐδέν· καὶ οἱ ἦ τε χροὴ πάμπαν ἐτρέπετο, καὶ τὸ σῶμα δι' ἡμέρης ἐμαραίνετο. ὃ

g) μικροῦς] σμικροῦς vult Koen. ad Gregor. Cor. p.⁵⁰⁰. Schäff. neque id improbabiler. h) πεποιημένους] „bene M. Fl. Ald. Par. etc. Πεποιημένους male J. et Ven. 2.“ i) καλέονται] „καλέεται Schol. Aristoph. k) νευρόσπαστα] „νευρόσπαστα Fl. At vulgato adsentitur M.“ l) σμικρὸς] „μικρὸς W.“ m) μὲν] μιν vulg. μὴν Reitz. et recent. ex Poll. Requirit μὲν vidit Fritzsche. Quaestat. p. 210. n) νῦν] „restitui ex L. et W. Πρὶν Edd.“ o) μὴ] „Hoc et quinque seq. omitta in W. Sed lacuna conspicitur.“ p) βασιλῆος] „bene pleraeque. Βασιλῆος W. Βασιλέως Fl.“ q) ἡρώσατο] „ἡρώσατο Fl. Nil mutat M.“ r) ἀσχερῶ] „ἀσχερὸν Fl.“ a) κατ'] κατ' Bas. 1. et 3.

runculos parvos e ligno factos, pudenda magna habentes; vocantur autem haec neurospasta [q. d. nervis tracta]. Est hoc etiam in delubro. In dextra templi positus est vir parvus, cum magno veretro. Ista de conditoribus sacri narrant. Jam vero de ipsa aede dicam, et illius positione, quomodo sit facta, et quis eam aedificaverit. Ajunt, aedem, quae nunc sit, non esse illam ab initio statim structam, sed istam temporis injuria colla-

psam: quae vero nunc sit, eam Stratonices opus esse, quae uxor Assyriorum regis fuerit. Videtur autem mihi illa fuisse Stratonice, quam privignus suus amavit, quem medici deprehendit ingenium. Cum enim ille ipsum morbus invasisset, consilii experts in malo, quod turpe videretur, aegrotabat silentio. Jacebat autem sine dolore, sic tamen ut colorem plauis mutaret, et corpus in dies magis illi marcesceret. At medicus, cum

δὲ ἰητρὸς, ὡς εἶδέν μιν ἐς οὐδέν ἐμφανὲς ἀρρώστέοντα¹⁾, p. 464.
 ἔγνω τὴν νοῦσον ἔρωτα ἔμμεται. ἔρωτος δὲ ἀφανέος πολλὰ
 σημεῖα, ὁφθαλμοὶ τε ἀσθενεῖς, καὶ φωνή, καὶ χροίη, καὶ
 δάκρυα. μαθὼν δὲ, ταῦτα ἐποίηε. χειρὶ μὲν τῇ δεξιῇ ἔχε
 τοῦ νεηρίσκου τὴν καρδίην, ἐκάλεε δὲ τοὺς ἀνὰ τὴν οἰκίην
 πάντας· ὁ δὲ, τῶν μὲν ἄλλων ἐσιόντων πάντων, ἐν ἡρεμίῃ
 μεγάλῃ ἦν. ὡς δὲ ἡ μητρουὴ ἀπῆκετο, τὴν τε χροίην ἡλ-
 λύσατο, καὶ ἰδρώειν ἄρξατο²⁾, καὶ τρόμῳ ἔχετο³⁾, καὶ ἡ
 καρδίη ἀνεπύλλετο. τὰ δὲ γιγνώμενα ἐμφανέα τῷ ἰητρῷ p. 465.
 τὸν ἔρωτι ἐποίηε. καὶ μιν ὥδε εἶπαιτο. Καλέσας τοῦ νε- 18
 ρίσκου τὸν πατέρα, κάρτα δρῶνδόντα, ἥδε ἡ νοῦσος, ἔφη,
 τὴν γ) ὁ παῖς ὅδε ἀρρώστέει, οὐ νοῦσός ἐστι, ἀλλὰ ἀδίκη.
 ὁδε γάρτοι ἀλγέει μὲν οὐδέν, ἔρωτος δὲ μιν καὶ φρενοβλα-
 βεί⁴⁾ ἔχει. ἐπιθυμεί δὲ, τῶν οὐδαμῶς τεύξεται, φιλέων
 γυναῖκα ἐμὴν, τὴν ἐγὼ οὔτι μετήσομαι. ὁ μὲν ὦν τοιάδε⁵⁾
 σοφίῃ ἐψεύδετο. ὁ δὲ ἀντίκα ἐλίσσετο, πρὸς τε σοφίης,
 καὶ ἰητρικῆς, μή μοι παῖδα ὀλέσῃς· οὐ γὰρ ἐθέλων ταύτῃ

1) ἀρρώστέοντα] „Sic M. cum Edd. plurimis. Ἀρρώστέ-
 οντα Fl. male.“ 2) ἄρξατο] „Nil mutant Edd. nec M.“
 3) ἔχετο] „εἶχετο Fl. ἔαχετο M. Forsan. ἔαχετο, ut mox.“
 4) τὴν γ) „ἦν Fl. et M.“ 5) φρενοβλαβεῖ] „φρενο-
 βλαβία W.“ 6) τοιάδε] τοιάδε Edil. et M. Couj. τοιάδε
 Solan. τοιάδε Conr. Reitz. Verum vidit Fritzs. Quaeest.
 p. 210. corrigens τοιάδε.

videret, illum manifesto nullo morbo laborare, amorem esse ipsius morbum, cognovit. Occultati enim amoris signa multa, oculi languidi, et vox, et color, et lacrimae. Hoc cognito, ita se instituit. Dextra manu cordi adolescentis inposita, domesticos vocabat omnes. Ille aliis omnibus intransibibus tranquillius admodum erat: adveniente autem uoverca, et colorem mutabat, et incipiebat sudare, et tremore corripiebatur, et cor ei palpitabat. Ista cum fierent, manifesto

morbum medico prodidere. Atque ita illum sanavit. Vocato patre adolescentis vehementer anxio, *Iste morbus, inquit, non morbus est, sed injuria. Nihil enim ipsi dolet; sed amor illum tenet atque amentia. Concupiscit enim, quae nunquam consequetur: meam quippe uxorem amat, quam ego neutiquam dimittam.* Haec ille astu quodam commentus est. At pater statim supplicare, *Per, inquit, tuam sapientiam et medicinae peritiam, noli pati perire mihi fi-*

- p. 465. συμφορῇ ἔσχετο^{b)}, ἀλλὰ οἱ ἡ νοῦσος ἀκουσίη. τῷ σὺ μη-
δαμῷ ζηλοτυπῶν πένθος ἔχειραι^{c)} πάση βασιλῆϊ, μηδὲ
ἡτρὸς ἑὸν, φθόνον^{d)} προσενέειν^{e)} ἡττοικῇ. ὁ μὲν ᾧδε
ἀγνῶς ἑὸν ἐδέετο. ὁ δὲ μιν αὐτὶς^{f)} ἀμείβετο, Ἀνόσια
σπένδεις, γάμιον ἑμὸν ἀπαιρούμενος, ἥδὲ ἡττὸν ἄνδρα βιώ-
μενος. σὺ δὲ, πῶς ἂν αὐτὸς ἔπρηξας, εἴ τοι σὴν γυναῖκα
ἐπόθει, ἑμεῦ τὰδε δεόμενος; ὁ δὲ πρὸς τὰδε ἔλεγε, ὡς
οὐδ' αὐτὸς ἂν κοτε γυναικὸς ἐφείσατο, οὐδὲ παιδὶ σωτη-
ρίης ἐφθόνηε, εἰ καίτοις^{g)} μητρονίης ἐπεθέμμε· οὐ γὰρ
ὁμοίην συμφορὴν ἔμμεναι, γαμετήν, ἣ παῖδα ὀλέσαι. ὡς
δὲ τὰδε ὁ ἡτρὸς ἤκουσε, Τί τοι, ἔρη, ἑμέ λίσσεται; καὶ
- p. 466. γάρ τοι σὴν γυναῖκα ποθεί· τὰ δὲ ἔλεγον ἐγὼ, πάντα ἔην
ψεύδεια. πείθεται μὲν τούτοις, καὶ τῷ μὲν παιδὶ λείπει
καὶ γυναῖκα καὶ βασιλῆϊν· αὐτὸς δὲ ἐς τὴν Βαβυλωνίην

b) ἔσχετο] „Sic jam et Fl.“ c) ἐχειραι] Sic W. et Fl.
pro vulg. ἐχειρε, probantibus Koenio ad Gregor. Cor. p. 423.
Ed. Schüf., Schäfero ad L. Bos Ellips. p. 591. et Bastio ad
Gregorii locum; qui iidem viri Critici mox etiam προσενέειν
corrigi voluerunt, et ultimus quidem eorum, collatis locis in-
fra cap. 20. σὺ δὲ μοι ἀσφαλῶς ἔχειν. et Soloecist c. 4. μὴ τολῶν
εἶ λέγειν. d) φθόνον] Sic Pell., Koen. ad l. l. et Fritzsche.
l. l. pro vulg. φόνον. e) προσενέειν] Vulg. προσενέεις.
Lacuna in W. Προξένει conj. Guyet. Cf. supra not. ad ἐχει-
ραι. f) αὐτὶς] αὐτὶς Reitz. et recentt., ut supra cap. 12.,
contra Edd. vet. auctoritatem. g) εἰ καὶ τοι] εἰ καὶ οἱ
conj. Fritzsche. Quaestol. p. 210. quam verò, non definiam.

lium: nec enim volens hoc te-
netur malo, sed involuntarius
ei morbus est: noli ergo tua
zelotypia luctum excitare re-
gno universo; neque, medi-
cus cum sis, invidiam conci-
liare medicinae. Sic ille im-
prudens orabat. At ita respon-
dit medicus: Nefarium est,
quod studiose adeo petis, ma-
trimonium mihi meum au-
ferre, vim adhibere parans
viro medico. Tu vero quid
ipse facias, si tuae uxoris
desiderio teneatur, qui me
ista deprecetur? Ad haec ille,
neque se uxori unquam par-
surum, neque invisurum filio
salutem, etiamsi suam is no-
vercam amaret: non enim ae-
qualem esse calamitatem, con-
jugem amittere, et filium.
Haec ubi audierat medicus,
Quid ergo, inquit, me rogas?
Tuam nempe uxorem amat.
Quae vero modo dicebam,
conficta erant omnia. His
ille obsecutus, et uxorem et
regnum relinquit filio, ipse
autem in Babyloniae regio-

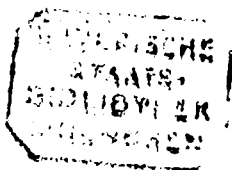
χώρην ἀπικέτο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ^{h)} ἐπώνυμον p. 466
 ἑωυτοῦ ἐποιήσατο, ἔνθα οἱ καὶ ἡ τελευταία ἐγένετο. ὧδε μὲν
 ὁ ἱερὸς ἔρωτα ἔγνω τε καὶ ἤσαστο. Ἡ δὲⁱ⁾ δὴ ὢν ἡ 19
 Στρατονίκη ἔτι τῷ προτέρῳ ἀνδρὶ συνοικέουσα; ὅναρ τοι-
 ὂνδε ἐθήγησαστο, ὥς μιν ἡ Ἥρη ἐκέλευε ἐγείραι οἱ τὸν ἐν
 τῇ ἰρῇ πόλει νηὸν· εἰ δὲ ἀπειθέοι, πολλὰ οἱ καὶ κακὰ
 ἀπειλεε. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα οὐδεμίαν ὥρην^{k)} ἐποιέετο·
 μετὰ δὲ, ὥς μιν μεγάλη νοῦσος ἔλαβε, τῷ τε ἀνδρὶ τὴν
 θυμὴν ἀπηγήσατο, καὶ τὴν Ἥρην ἰλάσκετο, καὶ στήσειν
 τὸν νηὸν ὑπέδεξατο. καὶ αὐτίκα ὕγιαι γενομένην ὁ ἀνὴρ ἐς
 τὴν ἰρὴν πόλιν ἐπεμπε, σὺν δὲ οἱ καὶ χρήματα, καὶ στρα-
 τὴν πολλήν, τοὺς μὲν οἰκοδομεῖν, τοὺς δὲ καὶ τοῦ ἀσφα-
 λείως εἶνεκα. καλέσας δὲ τινα τῶν ἑωυτοῦ φίλων, νεηνίην
 κάρτα καλὸν, τῷ ὄνομα ἦν Κομβάβος, Ἐγὼ τοι, ἔφη, ὦ
 Κομβάβε, ἐσθλὸν ἔδοντα, φιλέω τε μάλιστα φίλων ἱμῶν,
 καὶ πάμπαν ἐπαινέω σοφίης τε καὶ εὐνοίης τῆς ἐς ἡμέας,
 τὴν^{l)} δὴ ἐπεδέξασθαι^{m)}· νῦν δὲ μοι χρεῖω μεγάλης πίστιος·

^{h)} Εὐφράτῃ] „Sic Ald. J. Bas. 1. (et 3.) Hag. Fr. Salm. Amst. Εὐφράτῃ Par. et Fl.“ ⁱ⁾ Ἡ δὲ] „Hic in prioribus omnibus.“ ^{k)} ὥρην] „Sic Bas. 1. et 2. Cett. ὥρην cum M.“ Pace Heitzii dicam, Bas. 1. ὥρην habet adspirate, sed Bas. 3. ὥρην cum leni spiritali scriptum. ^{l)} τὴν] „ἢν Fl. et M. frustra. Vid. ad c. 18.“ ^{m)} ἐπεδέξασθαι] „Sic longe plurimae. Ἐπιδέξασθαι Fl. Ἀποδέξασθαι M.“

nam discedit, et urbem sibi cognominem ad Euphraten condit: ubi etiam mortuus est. Sic ille medicus et deprehendit amorem, et sanavit. Haec ergo Stratonice, cum in prioris adhuc viri matrimonio esset, somnium vidit ejusmodi, quasi imperaret sibi Juno, uti templum Hierapoli sibi excitaret; si non pareret, multa illi et mala interminans. Illa initio quidem nullam ejus rationem habuit. At postea, cum magnus illam morbus invaderet, et viro enarravit

visum, et Junonem placavit, et statuere aedem recepit. Cumque statim convalesceret, misit illam vir suus Hierapolin, et cum illa magnam vim pecuniae, et magnum exercitum, partim qui aedificarent, partim securitatis causa. Advocatum vero quendam amicorum suorum juvenem pulcherrimum, Combabo nomen erat, Ego, inquit, Combabe, te tanquam bonum virum, amicorum meorum maximo amo, et vehementer te laudo sapientiae pariter et benevo-

G

- p. 467. τῷ σε θέλω γυναικὶ ἐμῇ ἐσπόμενον, ἔργον τέ μοι ἐπιτελέσαι, καὶ ἰδὼ τέλει, καὶ στρατιῇς ἐπικρατέειν· σοὶ δὲ ἀπικομένῳ ἐξ ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσεται. πρὸς δὲ^{α)} τὰδε ὁ Κομβάβος αὐτίκα λίσσεται^{ο)}, πολλὰ λιπαρέων μὴ μιν ἐκπέρπειν, μηδὲ πιστεύειν οἱ τὰ πολλὸν ἐαυτοῦ μέζονα χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ ἔργον ἰδόν. τὰ δὲ ὁρῶν δει, ρή κοτέ οἱ ζήλοτυπή χρόνῳ ἐστέρῳ ἐς τὴν Στρατονικήν γέ-
 20 νοιτο, τὴν μοῦνος ἀπύξειν ἐμελλε. Ὡς δὲ οὐδαμᾶ ἐπέ-
 θετο^{β)}, ὁ δὲ ἰκείσης δευτέρης ἄπτεται, δοῦναι οἱ χρόνον ἐπὶ ἡμερέων· μετὰ δὲ, ἀποστεῖλαι μιν, τελέσαντά τι τῶν μάλιστα ἐδέετο. τυχὼν δὲ ῥηϊδίως, ἐς τὸν ἐαυτοῦ οἶκον ἀπικνέεται, καὶ πεσὼν χαμάζε, τοιάδε ὠδύρετο^{γ)}. Ὡ δει-
 λαιος, τί μοι ταύτης τῆς πίστιος; τί δέ μοι ὁδοῦ, τῆς τέ-
 λος ἤδη δέρομαι; νέος μὲν ἐγὼ, καὶ γυναικὶ καλῇ ἐφομαι. τὸ δέ μοι μεγάλη συμφορὴ ἔσσεται, εἰ μὴ ἔγωγε πῶσαν αἰτήν κακοῦ ἀποθήσομαι. τῷ με χρῆν μέγα ἔργον ἀποτε-
 λέσαι, τό μοι πάντα φόβον ἰήσεται. τὰδε εἰπὼν ἀτελέα ἐαυτὸν ἐποίηε, καὶ ταμῶν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγήϊον μικρὸν

α) δέ] „non agnoscit W.“ ο) λίσσεται] „ἐλίσσεται W. rect.“ β) ἐπέθετο] „ἐπίθετο Fl.“ γ) ὠδύρετο] „ὠδύρετο Fl.“

lentiae in nos caussa, quam erat. Cum vero persuaderi ostendisti. Jam vero magna tibi fide opus est: ideoque volo, te, uxorem comitatum meam, opus mihi perficere, et sacra facere, et exercitui cum imperio praecesse. Caeterum tibi reduci magnus a nobis honor habebitur. Ad haec Combabus statim supplicare, et multum rogare, ne se mitteret, neque commenderet sibi res multum se majores, pecunias, uxorem, opus sacrum. Partim vero metuebat, ne quando illi postea zolotypia de Stratonice oreretur, quam solus abducturus mali causam atque obitum

κατέβητο, σμύρονη τε ἄμα, καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοισι θυνά- p. 467.
 μαισι, καὶ ἔπειτα, σφρηγίδι¹⁾ τὴν ἐφόρει σημηνόμενος, τὸ
 τρωῦμα²⁾ ἔητο. μετὰ δὲ, ὥς μιν ὁδοιπορεῖν ἐδόκεε, ἀπι- p. 468.
 τόμενος ἐς τὸν βασιλῆα³⁾, πολλῶν παρεόντων, διδοῖ τα
 ἄμα τὸ ἀγγήϊον, καὶ λέγει ὧδε· Ὡ δέσποτα, τόδε μοι μέγα
 κειμήλιον ἐν τοῖσι οἰκείοισι⁴⁾ ἀπεκέατο, τὸ ἐγὼ κάρτα ἐπό-
 θιον. νῦν δὲ, ἐπεὶ μεγάλην ὁδὸν ἔρχομαι, παρὰ σοὶ τόδα
 θήσομαι· σὺ δέ μοι ἀσφαλῶς ἔχειν. τόδε γάρ μοι χρυ-
 σοῦ βέλτερον, τόδε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον. εὖτ' ἂν δὲ
 ἀπικώμαι, σῶων αὐτίς⁵⁾ ἀποίσομαι. ὁ δὲ δεξιόμενος ἐτέρη⁶⁾
 σφρηγίδι⁷⁾ ἐσημαίνετο, καὶ τοῖσι ταμίησι φρουρεῖν ἐνετείλα-
 το. Κομβάβος μὲν νυν⁸⁾ τὸ ἀπὸ τοῦδε⁹⁾ ἀσφαλῆα ὁδὸν 21
 ἦνε· ἀπικόμενοι δὲ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν, σπουδῇ τὸν νηὸν
 οἰκοδόμεον, καὶ σφίσι¹⁰⁾ τρία ἔτεα ἐν τῷ ἔργῳ ἐξέγλυετο. ἐν

1) σφρηγίδι] σφρηγίδι in prioribus. Recte infra σφρηγίδα
 c. 25. et 48. Vid. ad Alexandr. c. 20. Varr. Lectt. Tom.
 V. p. 80. sq. a) τρωῦμα] „Sic pleraeq. Τρωῦμα
 Fl. Τρωῦμα M.“ ε) βασιλῆα] „βασιλέα W. et Fl.
 male.“ u) οἰκείοισι] Sic W. Vulg. οἰκίοισι, minus bene.
 Scripsit, ni fallor, auctor οἰκείοισι, ut infra cap. 22. et 57.
 x) αὐτίς] „bene M. et Fl. Αὐτίς cett. male.“ Malae fidei
 narratio: nam eae, quas inspicere licuit, Eddl. vet. omnes ha-
 bent αὐτίς, ut supra capp. 18. et 12. y) ἐτέρη] „ἐταίρη
 male W.“ z) σφρηγίδι] σφρηγίδι priores, ut supra. a) μὲν
 νυν] Vulgo μὲν ὦν. Sed in W. μὲν νῦν. Cf. supra c. 16.
 ibique Varr. Lectt. b) τὸ ἀπὸ τοῦδε] τοῦτοῦδε Ald.
 1. 2. et Hag. c) καὶ σφίσι] καὶ σφίσι enclitico prior-

removero. Itaque magnum pignus domi fuerat repositum,
 mihi perficiendum opus est, tum, valde mihi carum. Jam
 quod omnem mihi metum sanat, vero cum magnam viam in-
 gredior, apud te illud deponam. Tu vero tutum mihi
 in vasculo parvo recondit cum praesta: est enim auro mihi
 myrrha et melle, et aromatis carius, et non minus, quam
 aliis, ac deinde suo, quem gestabat, anulo obsignat. Tum
 curat vulnus, et cum iter facere posse sibi videretur, ac-
 cedens ad regem multis praesentibus, cum vasculum por-
 rigit, tum ita loquitur: Hoc mihi, Domine, pretiosissimum Delati Hierapolin diligenter

- p. 468. τοῖσι ἀπέβαινε τὰ περ ὁ Κομβάβος· ὁρῶδее^d). ἡ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνόντα μιν ποθεῖν ἄρχετο^e). μετὰ δέ οἱ καὶ κάρτα ἐπεμήνατο. καὶ λέγουσι οἱ ἐκ τῇ ἰσῇ πόλει τὴν Ἥρην τουτέων αὐτὴν ἐθέλουσαν γενέσθαι, Κομβάβον ἐσθλὸν μὲν ὄντα λαθεῖν μηδαμῶ· Στρατονί-
 22 κην δὲ τίσασθαι, ὅτι οὐ ῥηϊδίως τὸν νῆον^f) ὑπέσχετο. Ἡ
 p. 469. δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐσωτρόνεε, καὶ τὴν νοῦσον ἔκρυπτε· ὥς δὲ οἱ κακὸν μέζον ἡσυχίης ἐγένετο, ἐς ἐμψανὲς ἐτρώχετο, πλαίσεσκέ τε δι' ἡμέρας, καὶ Κομβάβον ἀνεκαλλέτο, καὶ οἱ πάντα Κομβάβος ἦν. τέλος δὲ, ἀμνηστέουσα τῇ συμφορῇ, εὐπρεπέα ἱκεσίην ἐδίξετο^g). ἄλλω μὲν ὦν τὸν ἔρωτα ὁμο-
 λογέειν ἐφυλάσσετο, αὐτὴ δὲ ἐπιχειρεῖν ᾗδέτο^h). ἐπινοεῖε ὦν τοιάδε· οἶνῳ ἑωυτὴν μεθύσασα, ἐς λόγους οἱ ἔλθειν· ἅμια δὲ οἶνῳ ἐσιόντι παρῶρησὶ τε ἐξεσχεῖται, καὶ ἡ ἀποτυ-
 χή οὐ κάρτα. αἰσχυρῇ, ἀλλὰ τῶν προησομένων ἔκαστα ἐς ἀγνοίηνⁱ) ἀναχωρεῖ. ὥς δὲ οἱ ἐδόκει, καὶ ἐποίηε ταῦτα.

res. Vid. ad c. 12. Varr. Lectt. d) ὁρῶδее] „ὁρῶδееν Fl.“ c) ἀρχετο] „Nihil mutant Edl. nec M. notante Solano.“ f) ὁ νῆον] „νεὼν W.“ g) ἐδίξετο] „ἐδίχθητο W.“ h) ᾗδέτο] „ἐδέετο male Fl.“ Sic etiam Cod. Florent., referente Koenio ad Gregor. Cor. p. 406. et 407. Confirmat hanc formam Vat. 90. teste Bastio ad illum locum. Itaque fortasse scribendum αἰδέετο. i) ἀγνοίην] Sic Reitz.

aedem aedificant, tresque ipsis anni in hoc negotio effluxere. Interea acciderunt, quae Combabus metuerat. Stratonice enim illum, qui longo tempore secum versaretur, amare coepit: qui amor postea in furorem, et magnum quidem exiit. Dicunt Hierapolitani, Junonem harum rerum causam volentem fuisse: non fugisse illum, virum bonum esse Combabum; Stratonicen autem ulcisci voluisse, quod non facile templum aedificandum suscepisset. Ac primo quidem modesta est, morbum occul-

tat. Cum autem quietem non amplius illi malum indulgeret, manifeste afflictabat se; toto die plorabat, Combabum revocabat, omnia illi Combabus. Tandem impotens illius mali, decentem supplicandi Combabo occasionem quaerit. Atque alii quidem fateri amorem cavet, ipsa autem rem aggredi pudore prohibetur. Excogitat ergo illud, ut vino inebriata cum illo agat. Quippe una cum vino audacia etiam ingreditur, nec admodum turpis repulsa, sed quidquid egeris, in ignorantiam confer-

καὶ ἐπεὶ ἐκ δείπνου ἐγένοντο, ἀπικνεομένη^{κ)} ἐς τὰ οἰκήϊα, p. 469.
 ἐν τοῖσι Κομβάβος αὐλίζετο, λίσσετό τε, καὶ γούγων^{λ)}
 ἄπιετο, καὶ τὸν ἔρωτα ὠμολόγεε^{μ)}. ὁ δὲ τὸν τε λόγον
 ἀπγνέως ἀπεδέκετο, καὶ τὸ ἔργον ἀνυψέτο, καὶ οἱ τὴν μέ-
 δην ἐνεκάλεε.^{ν)} ἀπειλούσης δὲ μέγα τι κακὸν ἰωυτὴν ἐργά-
 σασθαι, δείσας, πάντα οἱ λόγον ἐξέφηνε^{ο)}, καὶ πῶσαν τὴν
 ἰωυτοῦ πάθην ἀπηγγέσατο, καὶ τὸ ἔργον ἐς ἐμφανὲς ἤνει-
 κε^{ρ)}. Ἰδοῦσα δὲ ἡ Στρατονίκη τὰ οὐποτε^{q)} ἔλπετο, μανίης
 μιν οὕτω^{ρ)} ἐκείνης ἔσχετο^{ς)}, ἔρωτος δὲ οὐδαμῷ ἐλήθετο, ἀλλὰ p. 470.
 κῆρυξι οἱ συνεῶσα, ταύτην παραμινθίην ἐποιεῖτο ἔρωτος ἀπρή-
 πτω. ἔστι ὁ ἔρως οὗτος ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, καὶ ἔτι νῦν γίγνεται.
 γυναικες Γάλλων ἐπιθυμεῖονσι, καὶ γυναιξὶ Γάλλοι ἐπιμαίνον-
 ται, ζηλοτυπεί δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ σφίσι τὸ χρῆμα κάρτα
 ἰδὸν νομίζεται. Τὰ δ' ὦν^{ι)} ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, ἀμφὶ τὴν 23
 Στρατονίην, οὐδαμῷ τὸν βασιλῆα ἐλήθε, ἀλλὰ πολλοὶ
 ἀπικνεόμενοι κατηγόρειον, καὶ τὰ γινόμενα ἀπηγγέοντο. ἐπὶ

α recenti. ἀγνωσθὴν vett. κ) ἀπικνεομένη] „ἀπικομένη
 W. Nihil a vulgato abii Fl.“ λ) γούγων] „γούγων male
 J.“ μ) ὠμολόγεε] „ὠμολόγειεν Fl. Vulgato favet M.“
 ν) ἐνεκάλεε] „ἀνεκάλεεν Fl. ἐπεκάλεε W.“ ο) ἐξέ-
 φηνε] „ἐνέφηνε Fl. ἐφηνε W.“ ρ) ἤνεικε] „Sic W.
 Ένεκε Edd.“ q) οὐποτε] „οὔτε Fl. Lege οὐποτε, eisi οὔ-
 ποτε M. cum Editionum vulgo.“ r) οὕτω] „omisit W. et
 Fl. rectius.“ s) ἔσχετο] ἀπέσχετο maluit Jens. frustra.
 Vid. Gesner. ad h. l., quem laudat Wesseling. ad Herodot.
 VII, 237. ι) τὰ δ' ὦν] Sic emendavi, quod in Ald.

tur. Ut vero visum erat, sic
 agit: ac post coenam veniens
 in cubiculum, ubi commora-
 batur Combabus, supplicat
 illi, genua contingit, fatetur
 amorem. Ille averso animo
 sermonem illum accipit, rem
 recusat, ebrietatem illi obji-
 cit. Cum autem illa minaretur,
 magnam se sibi malum
 illaturam, pertimescit, totam
 illi rationem suam indicat,
 quidquid sibi accidisset, enar-
 rat, rem ipsam aperte demon-
 strat. Ubi conspexit, quae

nunquam speraverat, Strato-
 nice, furor ille quidem con-
 stitit: amoris autem neuitquam
 obliviscitur, sed semper cum
 illo versata hoc habet irriti
 amoris solatium. Viget ejus-
 modi amor Hierapoli, et nunc
 adhuc ita fit. Amant feminae
 Gallos, furunt Galli in femi-
 nas, zelotypus nemo est, sed
 res ea valde sancta apud illos
 putatur. Quae igitur Hiera-
 poli agebantur de Stratonice,
 ea neuitquam fugiebant regem,
 multis, qui inde venirent,

- p. 470. τοῖσι περιαλγέων, ἔξ ἀτελὸς τοῦ ἔργου Κομβάβον μετεκάλει. ἄλλοι δὲ λέγουσι λόγον οὐτὶ ἀληθεύει, τὴν Στρατονίκην, ἐπειδὴ ἀπέτυχεν τῶν ἐδέετο, αὐτὴν γράψασαν ἐς τὸν ἄνδρα, τοῦ Κομβάβου κατηγορεῖν, πείρην οἱ ἐπικαλέουσαν. καὶ τὸ Ἕλληνες Σθeneβοίης πέρι λέγουσι, καὶ Φαίδρης τῆς Κνωσίδος, ταυτὶ καὶ Ἀσσύριοι ἐς Στρατονίκην μυθολογέουσι. ἐγὼ μὲν νυν^{u)} οὐδὲ Σθeneβολὴν πειθομαι, οὐδὲ Φαίδρην τοιῷδε ἐπιτελέσαι, εἰ τὸν Ἱππόλυτον ἀτρεκέως ἐπόθει Φαίδρη. ἀλλὰ τὰ μὲν ἔχεται ὅπως καὶ ἐξέ-
 24 νετο. Ὡς δὲ ἡ ἀγγελίη ἐς τὴν ἱερὴν πόλιν ἀπίκετο, ἔγνω τε ὁ Κομβάβος τὴν αἰτίην, θαρσύνων τε ἤϊε^{x)}, ὅτι οἱ ἡ ἀπολογία οἴκοι ἐλλέπετο· καὶ μιν^{y)} ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς αὐτίκα μὲν ἔδωκε τε καὶ ἐν φρουρῇ ἔχε^{z)}. μετὰ δὲ παρσόντων οἱ τῶν φίλων, τοῖ^{a)} καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομβά-
 p. 471. βῳ παρεγένοντο, παραγαγὼν ἐς μέσον, κατηγορεῖν ἤρχετο, καὶ οἱ μοιχίην τε, καὶ ἀκολασίην προῦττε· κῆρυτα δὲ δεινοπαθέων, πίστιν τε καὶ γίλῃν ἀνεκαλέετο, λέγων

utraque, Hag., Reitz. et Bip. erat τὰ, δ' ὧν, in Das. 1. 8. et Schm. ταῦτ' ὧν. u) μὲν νυν] Vulg. μὲν ὧν. Sed W. μὲν νῦν. Unde sic scripsi, ut supra capp. 16. et 21. x) ἡϊε] „heue Fr. Par. etc. Fl. ἤεν. M. ἤεν, quod verum credo.“ y) μιν] „μὴν male J.“ Sic etiam Ald. 2. z) ἔχε] „εἶχεν W. εἶχε Fl.“ a) τοῖ] „οἱ male Fl. et W.“

deferentibus, et quid fieret ita se, uti facta sunt, habebant. Ubi vero Hierapolim nunci-
 norrantibus. His commotus rex, ant. Ubi vero Hierapolim nun-
 imperfecto adhuc opere, Com- cius venit, caussamque cognov-
 babum accessit. Alii hic nar- vit Combabum, cum fiducia
 rant rem minime veram: Stra- abiit, quod domi relicta sibi
 tonicen, cum repulsae essent esset defensio. Venientem rex
 illius preces, ipsam scripsisse statim in vincula coniectum
 marito, accusasse Combabum, tradit custodibus. Deinde praec-
 tentatae ab illo pudicitiae suae sentibus amicis, qui etiam
 reum fecisse. Et quod de tum, cum dimitteretur Com-
 Sthenoboea sua Graeci dicunt, babus, aderant, productum in
 et Phaedra Gnossia, idem de medium accusare occipit, et
 Stratonicen fabulantur Assyrii. adulterium illi atque malam
 Equidem neque Sthenoboeam libidinem objicit: graviterque
 credo, neque Phaedram fecis- commotus fidem et amicitiam
 se talia, si vere amavit Phae- memorat, triplici se scelere
 dra Hippolytum. Verum ea obstringere Combabum affir-

τρισσὺ Κομβάβον ἀδικεῖν, μοιχὸν τε ὄντα, καὶ ἐς πίστιν p. 471.
 ἰβριόσαντα, καὶ ἐς θεὸν ἀσεβέοντα, τῆς ἐν τῇ ἔργῳ τοιαύδε
 ἔπραξε. πολλοὶ δὲ παρεστειῶτες ἤλεγχον, ὅτι ἀναφρανδὸν
 σιγῆς ἀλλήλοισι συνενότιος εἶδον. πῶσι δὲ τέλος ἐδόκεε^{b)}
 αὐτίκα θνήσκειν Κομβάβον, θανάτου ἕξια ἐργασμένον^{c)}.
 Ὁ δὲ τέως μὲν ἐστίχκε, λέγων οὐδέν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸν 25
 γόνον ἤγετο, φθέγγατό τε, καὶ τὸ κειμήλιον αἰτεε^{d)}, λέ-
 γων, ὡς ἀναίρει μιν οὐχ ὕβριος οὐδὲ γάμων ἔνεκα^{e)},
 ἀλλὰ ἐκείνων ἐπιθυμίων, τὰ οἱ ἀπιδὼν παρεθήκατο. πρὸς
 τὰδε ὁ βασιλεὺς καλέσας τὸν ταμίην, ἐκέλευε ἐνεῖκαι^{f)} τὰ
 οἱ φρουρεῖν ἔδωκε. ὡς δὲ ἐνεῖκε^{g)}, λίσας τὴν σφρηγῆδα
 ὁ Κομβάβος, τὰ τε ἐνεόντα ἐπέδειξε^{h)}, καὶ ἐκιντὸν οὐποῦ
 ἐπεπόνθει· ἔλεξέ τε, Ὁ βασιλεῦ, τὰδε τοι ἐγὼ ὀρθῶνδων,
 εἴτέ με ταύτην ὁδὸν ἔπεμπες, ἀέκων ἦιονⁱ⁾. καὶ ἐπεὶ με
 ἀναγκαίῃ μεγάλῃ ἐκ σέο κατέλυβε, τοιαύδε ἐπετέλεσα, ἐσθλὰ
 μὲν ἐς δεσπότηα, ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχία· τοιόσδε μέντοι ἔων,

- b) ἐδόκεε] ἐδόκειν Schm. e Gorl. c) ἐργασμένον] Sic Bas. 1. et 3. cum Gorl. et hinc Schm. pro vulg. ἐργασμέ-
 γον. d) αἰτεε] Vulg. ἤτεε. Sed αἰτεε W. Gorl. et Vat.
 90. teste Bastio ad Gregor. Cor. p. 407. Schäf. Unde Kos-
 nius ibid. αἰτεε scribit, quod nos amplexi sumus. e) ἔνεκα
 „ἔνεκα W.“ f) ἐνεῖκαι] „Ita Fl. Fr. Bas. 1. (et 3.) Hag.
 Par. Ἐνεῖκαι J. Ἐνεῖκε M. a manu rec. g) ἐνεῖκε] „ἤνει-
 κεν W. solus“ h) ἐπέδειξε] „Nil varietatis invenio.“
 i) ἦιον] „Fl. ἦον. M. ἦιον.“

mans, qui et adulter esset, et illius violati caussa, sed quod
 in fidem sibi habitam contu- illorum cupiditate rex tenero-
 meliosus, et in Deam impius, tur, quae discedens ipsi com-
 cujus in opere commisisset mendasset. Ad haec vocato
 talia. Multi adstantes cum quacstore rex offerri jubet,
 conviuncunt, quod aperte am- quae custodienda illi tradide-
 plexantes vidissent. Tandem rat. Cum attulisset, detracto
 placet omnibus, mori statim Combabus signo, quae iue-
 Combabum, qui morte digna rant, demonstrat, seque ipsum
 perpetrasset. At ille huc us- adeo, quomodo affectus esset;
 que steterat nihil dicens. Cum dixitque, Haec ipsa, Rex,
 vero ad supplicium jam du- ego metuens, cum hoc mihi
 cendus esset, loquitur, pi- iter mandares, et ivi invitus,
 gnus suum reposcit, interfici et cum magna abs te mihi
 se dicens non contumeliae necessitas imposita esset, hoc
 regi illatas aut matrimonii feci, commodum illud quidem

- p. 471. ἀνδρὸς ἐπ' ἀδίκην ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ πρὸς τὰδε θαμβώ-
 σαις^κ), περιέβαλέ τέ μιν, καὶ δακρύων ἅμα ἔλεγε, Ὡ Κορι-
 p. 472. βύβε, τί μέγα κακὸν ἐλογάσαι^λ); τί δὲ σειωτὸν οὕτω^μ)
 ἀεικλίον ἔργον μοῦνος ἀνδρῶν ἐπρηξας; τὰ οὐ πάμπαν
 ἐπαινέω, ὦ σφέτιε, ὅς τοι αὐδὲ ἔτλης, ὅλα μήτε^ν) σὲ πα-
 θεῖν, μήτε ἐμὲ ἰδέσθαι ὤφελε^ο). οὐ γάρ μοι ταύτης ἀπο-
 λογίης ἔδεε. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων τοιαύδε ἤθελε, πρῶτα μὲν
 σοι τίσις ἐξ ἡμέων ἔσεται, αὐτῶν σκυομαντέων ὁ θάνατος,
 μετὰ δὲ μεγάλη δωρεὴ ἀπίζεται, χρυσός τε πολλός, καὶ
 ἄργυρος ἄπλετος, καὶ ἐσθῆτες Ἀσσύριαί, καὶ ἵπποι βυσι-
 λῆιοι. ἀπίζεται δὲ παρ' ἡμέας ἄνευ ἐσαγγέλως, οὐδέ τις
 ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὕψιος, οὐδ' ἦν γυναικὶ ἅμα ἐνδύζω-
 μαι. τὰδε εἶπε τε ἅμα, καὶ ἐποίηε. καὶ οἱ μὲν αὐτίκα ἐς
 φόνον ἵχοντο· τῷ δὲ τὰ δῶρα ἐδίδοτο^ρ), καὶ ἡ φίλῃ μέ-
 ζων ἐγεγόνεε. ἐδόκεε δὲ οὐδεὶς ἔτι Ἀσσυρίων Κοριβάβῳ σο-
 26. φίτην καὶ εὐδαιμονίην εἶκελος. Μετὰ δὲ, αἰτησάμενος ἔκτε-

κ) θαμβώσας] ἀμβώσας (pro ἀναβοώσας) scribi maluit Val-
 chonar. ad Herodot. VII, 18. λ) ἐλογάσαι] „Sic jam Fl.
 Fr. J. Par. etc. cum M.“ μ) οὕτω etc.] „Hoc ad ἀν-
 δρῶν παρὰ aliena manus explevit in W. ubi lacuna erat.“
 ν) μήτε] μή τι Hag. ο) ὠφέλε] „ὠφελὲν W. ὠφελεν
 Fl.“ ρ) ἐδίδοτο] Vulgatum vitium ἐδέδοτο correxi ad
 mentem Fritzscheii Quaest. p. 210. quod idem factum in ea-
 dem causa Necyom. c. 14. et Somn. c. 3., hic ad sententiam
 Henusterhusii, illic etiam Codd. jubentibus.

domino, mihi vero minime
 secundum. Talis tamen cum
 sim, facinoris, quod non nisi
 vir committere potest, reus
 sum. At ille obstupefactus
 ad haec, complexus illum cum
 lacrimis dixit: (Quod tibi tan-
 tum, Combabe, malum intu-
 listi? Quod in te tam incre-
 dibile facinus solus virorum
 designasti? Non omnino laudo
 ista, miser, qui ea sustinueris,
 quae utinam neque tu
 passus esses, neque ego vi-
 dissem! Hac enim defen-
 sione mihi opus non erat.

Sed quandoquidem haec for-
 tuna voluit, primo quidem
 hoc tibi a me ultionis causa
 dabitur, mors delatorum:
 postea donum veniet magnum,
 aurumque multum, et argen-
 tum immensum, et vestimenta
 Assyria, et equi regii. In-
 trabis ad nos, nemine intro
 nuntiante; neque quisquam a
 nostro te conspectu arcebit,
 neque si cum uxore jaceam.
 Haec dixit simul et fecit. Illi
 statim ducuntur ad supplicium;
 huic munera tribuuntur, et
 major sit amicitia. Neque vi-

λέσαι τὰ λείποντα τῷ νηῷ, (ἀτελέα γὰρ μιν ἀπολελοῖπεν γ) p. 472.
 αὐτίς) ἐπέμπετο, καὶ τὸν τε νηὸν ἐξετέλεσε, καὶ τὸ λοι-
 πὸν αὐτοῦ ἔμενε. ἔδωκε δέ οἱ ὁ βασιλεὺς ἀρετῆς τε καὶ
 ἐνερgeticῆς εἵνεκα^{α)}, ἔν τῷ ἱερῷ ἐστάναι χάλκεον· καὶ ἔστη γ)
 ἐς τιμὴν ἐν τῷ ἱερῷ Κομβάβος χάλκεος, Ἑρμοκλέους τοῦ
 Ῥοδίου ποίημα, μορφὴν μὲν ὁκοίη γυνή, ἐσθῆτα δὲ ἀν-
 δρικήν ἔχει. λέγεται δὲ τῶν φίλων τοὺς μάλιστα οἱ εὐνοέ-
 στας, ἐς παραμυθίην τοῦ πάθους, κοινωνίην ἐλάσθαι τῆς
 συμφορῆς. ἔτεμον γὰρ ἑωυτοὺς, καὶ δίαιταν τὴν αὐτὴν
 ἐκείνῳ διαίτουντο. ἄλλοι δὲ ἱρολογέουσι^{β)} ἐπὶ τῷ πρήγματι,
 λέγοντες, ὡς ἡ Ἥρη φιλέουσα Κομβάβον, πολλοῖσι τὴν p. 473.
 τομὴν ἐπὶ νόον ἔβαλλε^{γ)}, ὅπως μὴ μῶνος ἐπὶ τῇ ἀναν- 27
 δρῆϊ λυπέοιτο. Τὸ δὲ ἔθος τοῦτο ἐπειδὴ ἄπαξ ἐγένετο,
 οὐ γυν μένει, καὶ πολλοὶ ἐκάστον ἔτιος ἐν τῷ ἱερῷ τάμνον-
 ται καὶ θηλένονται, εἴτε Κομβάβον παραμυθεύμενοι δ),
 αἵτε καὶ Ἥρῃ χαριζόμενοι^{δ)}. τάμνονται δ' ὧν, ἐσθῆτι δὲ

- γ) ἀπολελοῖπεν] Sic W. Sed vulg. ἀπολλέοιπε, et
 ἀπολλέοιπεν Fl. r) αὐτίς] Sic tandem Bip. et Schm.
 cum Edd. vet. pro αὐτίς, quod et hic Reitzii festinantia scri-
 psi. Vid. Adnot. α) εἵνεκα] „ἔνεκα Edd. et M. male.“
 ι) ἔστη] ἔστι Bas. 3. υ) ἱρολογέουσι] „recte M.
 ἱερολογέουσι Edd.“ x) ἔβαλλε] ἔβαλεν Schm. e Gorl.
 γ) παραμυθεύμενοι] „παρηγηθ. male J.“ Sic et Ald. 2.
 δ) χαριζόμενοι] Vulg. χαριζόμενοι. W. χαρίζονται. Cor-

detur Assyriorum quisquam
 sapientia par Combabo aut
 felicitate. Postea cum potius-
 set, ut liceret sibi, quae de-
 cerant templo, perficere, (im-
 perfectum enim reliquerat)
 denuo dimittitur, perficit tem-
 plum, et reliquo tempore ibi
 manet. Tribuit ipsi hoc etiam
 rex virtutis et bene factorum
 causa, uti aeneus in templo
 staret. Stabat, inquam, ho-
 noris causa in templo Com-
 babus aeneus, Herioclis Rho-
 dii opus, forma qualis mu-
 lier, vestitum autem habet
 virilem. Dicitur porro, ami-

corum benevolentissimos, con-
 solandi illius casus gratia, in
 communionem jacturae illius
 venisse. Exsecuerunt nempe
 se ipsi, et eandem, quam ille,
 vivendi rationem elegerunt.
 Alii Deos admiscunt negotio,
 ac dicunt, adamatum a Ju-
 none Combabum: hanc multis
 illam castrandi se mentem in-
 jecisse, ne solus adeintam
 sibi virilitatem graviter fer-
 ret. Interim ille mos, post-
 quam semel susceptus est,
 etiam manet, multique singu-
 lis annis in templo exsecant
 se et effeminant, sive Com-

p. 473. οἷδε^{a)} οὐκ ἔτι ἀνδρῆϊν ἔχουσι, ἀλλὰ^{b)} ἑματὰ τε γυναι-
κήϊα φορέουσι, καὶ ἔργα γυναικῶν ἐπιτελέουσι. ὥς δὲ ἐγὼ
ἤκουον, ἀνακλάται καὶ τουτέων ἐς Κομβάβον ἡ αἰτή-
συνενείχθη γάρ οἱ καὶ τάδε. ξείνη γυνή ἐς πανήγυριν ἀπι-
κομένη, ἰδοῦσα καλὸν τε ὄντα, καὶ ἐσθῆτα ἔτι ἀνδρῆϊν
ἔχοντα, ἔρωτι μεγάλῳ ἔσχετο^{c)}. μετὰ δὲ, μαθοῦσα ἀτε-
λέα ὄντα, ἑωυτὴν διειργάσατο. ἐπὶ τοῖσι Κομβύβος ἀδυ-
μῶν, ὅτι οἱ ἀνυγέως τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει, ἐσθῆτα γυ-
ναικῆϊν ἐνεδύσατο^{d)}, ὅπως μηκέτι ἐτέρη γυνή ἴσα ἐξαπα-
τέοιτο. ἦδε αἰτή Γάλλοισι στολῆς θηλείης^{e)}. Κομβάβον
μὲν μοι^{f)} πέρι^{g)} τοσάδε εἰρήσθω. Γάλλων δὲ αὐτίς^{h)}
ἐγὼ λόγῳ ὑστέρῳ μεινήσομαι, τομῆς τε αὐτέων, ὅπως
τάμνονται, καὶ ταγῆς, ὁκοίην θάπτονται, καὶ ὅτεν εἴνεκα
ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἐξέρχονται· πρότερον δὲ μοι θυμὸς εἰπεῖν
θείσιός τε πέρι τοῦ νηοῦ, καὶ μεγάλτεος· καὶ δῆτα ἐρέω.

rexi, ut jam voluerat Reitz. a) οἷδε] „Sic Edd. et M.“
b) ἀλλὰ] καὶ addunt vulgo Edd., omittunt rectius Codd. W.
et Gorl., uncis inclusit Schm. c) ἔσχετο] An scripsit au-
ctor ἔσχετο, passiva vi? aut poterat etiam ἔχειτο. d) ἐνεδύ-
σατο] „restitui ex M. et Salm. Ἐνεδύσατο cett. male.“ Ex-
cipie Bas. 1. et 3., ubi bene ἐνεδύσατο. e) θηλείης] θη-
λέης maluit Koen. ad Gregor. Cor. p. 440. Schäf. ut supra
c. 15. et infra c. 51. f) μὲν μοι] „μέντοι Fl. male. Vul-
gatum firmat M.“ g) πέρι] „omittit W. et Fl.“ h) αὐ-
τίς] αὐτίς Reitz. et recentt. constat lectio restituta in Edd.

babi consolandi caussa, sive se interemit. Ob haec gra-
gratum Junoni ut faciant. Ex- viter ferens Combabus, sibi
secant certe. Verum hi ve- infelicitate adeo succedere Ve-
stitum non amplius virilem nerem, muliebrem vestem sum-
habent, sed et vestimenta ge- sit, ne alia amplius mulier
stant muliebria, et opera mu- ea ratione deciperetur. Haec
lierum faciunt. Quantum au- caussa Gallis vestitus feminei.
divi, etiam horum origo ad Ac de Combabo ista mihi di-
Combabum refertur. Nam usu cta sunt. Gallorum autem
illi venerunt et ista. Pere- deinde procedente sermone
grina mulier, in conventum mentionem faciam, et castra-
sacrum quae venisset, conspe- tionis illorum, hoc est, quo-
cto homine ita pulchro et ve- modo castrentur, et sepultu-
stito viriliter, magno illius rae, qua sepeliantur, et cuius
amore exarsit: post cum com- rei caussa in templum non
perisset mutilum esse, ipsa ingrediantur. Prius autem co-

Ὁ μὲν χώρος αὐτὸς, ἐν τῷ τὸ ἱερὸν ἴδρυνται, λόφος ἐστὶ, p. 473.
 κείται δὲ κατὰ μέσον μάλιστα τῆς πόλεως· καὶ οἱ τεῖχεα 28
 δοῦα περικείται. τῶν δὲ τεχνῶν τὸ μὲν ἀρχαῖον, τὸ δὲ
 οὐ πολλὸν ἡμέων πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια τοῦ ἱεροῦ
 ἐς ἄνεμον βορρῆν ἀποκρίνται^{ι)}, μέγαθος ὅσον τε ἑκα-
 τὸν^{κ)} ὀργυείων. ἐν τούτοις τοῖσι προπύλαιοις καὶ οἱ p. 474.
 φαλλοὶ ἐστῶσι, τοὺς Διόνυσος ἐστήσατο, ἡλικίην καὶ οἶδε^{λ)}
 τριηκοσίων ὀργυείων. ἐς τουτέων τὸν ἕνα φαλλὸν ἀνὴρ
 ἐκάστου ἔτεος δις ἀνέρχεται, οἰκίει τε ἐν ἄκρῳ τῷ φαλλῷ
 χρόνον ἑπτὰ ἡμερῶν. αὕτη δὲ οἱ τῆς ἀνόδου ἥδε λέγεται·
 οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσι ὅτι ὑποῦ τοῖσι θεοῖσι ὀμιλεῖ, καὶ
 ἀγαθὰ ξυμπύση^{μ)} Συρίῃ αἰτεῖ· οἱ δὲ τῶν εὐχολέων^{ν)}
 ἀγγόθεν ἐπαύουσι. ἄλλοις δὲ δοκεῖ καὶ τὰδε Λευκαλίωνος
 εἵνεκα ποιεῖσθαι, ἐκείνης ξυμφορῆς μνήματι, ὅκοτε οἱ ἄνθρω-
 ποι ἐς τὰ οὖρεα καὶ ἐς τὰ περιμήχεια τῶν δενδρέων ἦισαν^{ο)},

vett. i) ἀποκρίνται] „Sic M. Fl. Ven. 2. Par. Hag.
 etc. Ἀποκρίνται J. et marg. Ald. 1.“ Cum J. facit Gori.
 Unde Schmied. conj. ἀποκρίνται, collato loco Arrian. Ex-
 ped. Alex. V, 6, 1. Ἀποκρίνται etiam Seagor. Diar. Class.
 Vol. XIX. p. 31. Utrumque satis probabile. κ) ἐκατόν]
 De hoc et, qui mox sequitur, numero vid. Adnott. λ) καὶ
 οἶδε] „Et sic M. cum Eld.“ μ) ἀγαθὰ ξυμπύση]
 Vulgo ἀγαθὰ πύση. Sed ξὺν πύση sine ἀγαθὰ Fl. et Gori.
 Et ἀγ. ξὺν ἀπάση W. Ex his inter se conciliatis elidit, ut
 jam conjecerat Reitzius. ν) εὐχολέων] „bene Salin. et
 Amst. Εὐχολέων ceu. et M. prave.“ ο) ἦισαν] „Ihsan
 W.“

gito de positione templi et norum passuum. In horum
 magnitudine dicere: et jam unum phallum vir singulis an-
 dico. Locus ipse, in quo nis bis ascendit, moraturque
 sacrum constitutum est, collis in summo phallo tempus se-
 est. Jacet autem in media ptem dierum. Causa illi hu-
 urbe, et duplici muro est cir- jus ascensionis ista memora-
 cundatus. Murorum alter antur. Vulgus putat, in alto
 tiqus est, alter non multum illum versari cum Diis, et
 aetate nostra superior. Ve- bona petere toti Syriae, cos-
 stibulum templi in Boream que sic e propinquo audire
 ventum porrectum est, cen- preces. Alii haec etiam Den-
 tum circiter passuum magni- calionis causa fieri nutu-
 tudine. In hoc vestibulo etiam mant, in memoriam illius ca-
 stant pballi, quos Bacchus lamitatis, cum homines in
 statuit, iique altitudine trice- montes et arborum altissimas

- p. 474. τὸ πολλῶν ὕδωρ ὀρέωδέοντες. ἡμοὶ μὲν νυν) καὶ
 τὰδε ἀπίθανα. δοκέω γε μὲν Διονύσιω σφέας καὶ τὰδε
 ποιεῖν. συμβάλλομαι δὲ τουτέοισι. φαλλοὺς ὅσοι Διο-
 νύσιω ἐγείρουσι), ἐν τοῖσι φαλλοῖσι καὶ ἄνδρας ξυλλίνους
 κατέλκονσι). ὅτεν μὲν εἵνεκα, ἐγὼ οὐκ ἔρῳ. δοκεῖ δ' ὦν
 p. 475. μοι καὶ ὅδε ἐς ἐκείνου μίμησιν τοῦ ξυλλίνου ἀνδρὸς ἀνέρχε-
 29 σθαι). Ἡ δὲ οἱ ἄνοδος τοιήδε. σειρῇ μακρῇ) ἐνωτὸν τε
 ἄμμα, καὶ τὸν φαλλὸν περιβάλλει. μετὰ δὲ, ἐπιβαίνει ξύλων
 προσφυῶν τῷ φαλλῷ, ὁκόσον ἐς γώρην ἄκρον ποδός.
 ἀκίων δὲ ἄμμα ἀναβάλλει τὴν σειρὴν ἀμφοτέρωθεν, ὅκωςπερ
 ἡριοχέων. εἰ δὲ τις τόδε μὲν οὐκ ὅπωπε, ὅπωπε δὲ φοι-
 κοβατέοντας, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ ἄλλοθι κου),
 οἶδε τὸ λέγω. ἰπεῦν δὲ ἐς τέλος ἵκηται τῆς ὁδοῦ, σειρὴν
 ἐτέρην ἀφείς, τὴν αὐτὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει τῶν
 οἱ θυμὸς, ξύλα, καὶ εἴματα, καὶ σκεύεα. ἀπὸ τῶν ἔδρην

p) μὲν νυν] μὲν ὦν vulgo. Μὲν νῦν W. et Gori. Unde
 genuinam lectionem restitui, ut supra jam aliquoties. q) ἐγεί-
 ρουσι] „ἀγείρουσι W. perperam.“ Totum hunc locum, male
 olim sic dispositum: συμβάλλομαι δὲ τουτέοισι φαλλοῖς, ὅσοι
 Διονύσιω ἐγείρουσι, ἐν τοῖσι φαλλοῖσι x. ἄ. ξ. x. Micyllus
 jam et Gesnerus in interpretationibus suis, Reitzius autem et
 recenti. in textu castigaverant. r) κατέλκονσι] „recte J.
 Hag. Fl. Fr. cum W. Κατέλκονσι male Bas. I. (et 3.) Par.
 Salin.“ s) ἀνέρχεσθαι] „ἀνέρχεται M. Vulgatum probat
 Fl.“ t) μακρῇ] μικρῇ conj. Kuster. u) ἄλλοθι κου]
 „Et sic Fl. cum J. Par. etc.“

æquarum multarum metu ascen-
 derunt. Mihi quidem ista quo-
 que parum probabilia, ac
 puto, illos hæc etiam Baccho
 facere. Conjicio autem inde.
 Phallos quotquot Baccho eri-
 gunt, iidem ligneos in phallis
 viros collocant: cuius rei causa,
 non dixerim equidem.
 Videtur ergo mihi illius li-
 gnei viri imitatione hic ascen-
 dere. Porro ascensus est ejus-
 modi. Catena longa se pari-
 ter ac phallum circumdat.
 Postea inscendit ligna phallo

affixa, ea magnitudine, quæ
 extremum pedem recipiat.
 Quantum vero ascendit, tan-
 tum utrinque, aurigantis gestu,
 catenam in altum rejicit. Si
 quis vero hoc non vidit, vidit
 autem illos, qui palmas con-
 ascendunt in Arabia, aut in
 Aegypto, aut alio quocunque
 loco, idem, quod dico, intel-
 ligit. Cum autem ad finem
 viae pervenit, fune demisso
 alio, quem secum habet, lon-
 go illo quidem, sursum tra-
 hit, quæ vult, ligna, et ve-

συνδέων, ὁκλίην καλὴν, ἰζάνει. μέμνει τε χρόνον, τῶν^{α)} p. 475₄
 ἔπον ἡμερέων. πολλοὶ δὲ ἀπικνεόμενοι, χρυσόν τε καὶ ἄρ-
 γυρον, οἱ δὲ χαλκὸν κομίζουσι γ). εἴτ' ἀφέντες ἐκείνου
 πρόσδε κείμενα, ὑπῴσι, λέγοντες τὰ οὐνόματα ἑκαστος.
 παρσιτεῶς δὲ ἄλλος, ἄνω ἀγγέλλει· ὁ δὲ δεξιόμενος τοῦ- p. 476.
 τομα, εὐχολὴν ἑς ἑκαστον ποιέεται· ἅμα δὲ εὐχόμενος,
 κροτέει ποίημα χάλκεον, τὸ αἰδεῖ μέγα καὶ τροχὺν, κινεό-
 μενον. εὖδει δὲ οὐδαμῷ. ἦν γάρ μιν ὕπνος ἔλη ποτὲ^{β)},
 σκορπίος ἀνίων ἀνεγείρει τε, καὶ αἰκέα ἐργάζεται, καὶ οἱ
 ἴδε ἡ ζημιή τοῦ ὕπνου ἐπικέεται^{γ)}. τὰ μὲν ὧν ἑς τὸν
 σκορπίον μνθέονται, ἱρά τε καὶ θεοπρεπέα· εἰ δὲ ἀτρεκέα
 ἐστὶ, οὐκ ἔχω ἑρέιν. δοκέει^{δ)} δέ μοι, μέγα ἑς^{ε)} ἀγρυ-
 πνίην συμβάλλεται καὶ τῆς πτώσιος ἡ δὴρῶδής. φαλλοβα-
 τίων μὲν δὴ πέρι τοσούδε^{δ)} ἀρκέει. ὁ δὲ νηὺς ὁρέει μὲν
 ἑς Ἡέλιον ἀνιόντα. Εἶδος δὲ, καὶ^{ε)} ἐργασίην ἐστὶ, ὁκοί- 30

α) τῶν] „restitui ex W. Tōn Edd. et M. male.“ γ) κομίζουσι] „τὰ κομίζουσιν εἰς ἐκεῖνον πρόσδε κείμενον κατέλασ W. et Fl.“ E Schmiederi silentio colligo, Gori. Codicem cum vulgatis conspirare. Sic nihil illa respiciam, quae discrepant.
 β) ποτὲ] „Nil mutant Edd. et M.“ α) ἐπικέεται] ἐπικέεται M. Fl. Reitz. et Bip. In cett. Edd. vet. et Cod. Gori. ἐπικέεται eadem ratione, quam servavimus capp. 6, et 8. Etiam Schm. h. l. restituit ἐπικέεται. Vid. Adnot. ad c. 6.
 δ) δοκέει] Sic vulgo. Sed δοκέειν, monente Solano, scripserunt Reitz. et recent. Cf. init. huj. libelli ibique notata.
 ε) μέγα ἑς] „ἑς μέγα W. male.“ δ) τοσούδε] Sic W. et Gori. pro vulg. τοσούτα. ε) καὶ] „omittunt W. et Fl.“

stes, et vasa: e quibus sede colligata, quasi nido quodam, ibi desidet, manetque tempore dierum, quos dixi. Advenientes autem multi aurum et argentum, quidam vero aes afferunt: deinde in conspectu illius posita relinquunt, indicato suo quisque nomine. Adstans vero alius sursum nuntiat; ille vero, accepto nomine, preces pro unoquoque nuncupat: inter precandum sonum edit instrumento aeneo, quod, ubi movetur, magnum

quiddam canit et asperum. Dormit neutiquam. Si enim somnus illi aliquando obrepit, scorpius ascendens et excitat illum, et magno malo afficit: haec ei poena somni proposita est. Quae igitur de scorpio narrant, ea sacra sunt et religiosa: utrum sint vera, dicere non habeo. Ut mihi videtur, multum etiam ad vigilandum confert ille metus cadendi. De illis phallorum consensoribus haec sufficiant. Templum spectat in Solem

- p. 476. οὐς νηὸς ἐν Ἰωνίῃ ποιοῦσι. Ξορὴ μεγάλη ἀνέχει ἐκ γῆς^ς) μέγαςτος ὀργυζίων δνοῖν, ἐπὶ τῆς ὁ νηὸς ἐπικέεται^ς). ἄνοδος ἐς αὐτὸν^h) λίθου πεποῖται, οὐ κάρτα μακρὴ. ἀνελθόντι δὲ θωῦμα μὲν καὶ ὁ πρόνηος μέγα παρέχεται, θύρῃσι τεⁱ) ἥσκηται χρυσέσιν^k)· ἐνδοθε δὲ ὁ νηὸς χρυσῷ τε πολλοῦ ἀπολύμπεται, καὶ ἡ ὄροφῃ πῦσα χρυσέη. ἀπόζει δὲ αὐτοῦ ὁδμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίη λέγεται τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης. καὶ σοι τηλόθεν ἀνιόντι προσβάλλει πνοιὴν κάρτα ἀγαθὴν· καὶ ἦν αὐτὶς^l) ἀπῆς, οὐδαμῶς λείπεται, ἀλλὰ σευ τά τε εἴματα ἐς πολλὸν ἔχει τὴν πνοιήν, καὶ σὺ
 31 ἐς πᾶμπαν^m) αὐτῆς μνήσσαι. Ἐνδοθεν δὲ ὁ νηὸς οὐκⁿ) ἀπλόος ἐστὶ, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ^o) θάλαμος ἄλλος πεποῖται. ἄνοδος καὶ ἐς τοῦτον ὀλλῆγῃ· θύρῃσι δὲ οὐκ ἥσκηται, ἀλλ' ἐς ἀντίον ἄπας ἀνυπέπταται. ἐς μὲν ὧν^p) τὸν μέγαν νηὸν

ς) ἐκ γῆς] „recepti ex L. Ἐκ τῆς Edd. et M.“ Ἐκτός jam conjecerat Guyet. sed felicius Gem. ἐκ γῆς. g) ἐπικέεται] Sic Schun. recte cum plerisque Edd. vett. et Gorl. Ex arbitrio Solanus, invitus autem ipse Roitzius, correxerunt ἐπικέεται, et hos secuti Bipontini. Αποκέεται Par. ἀπικέεται Hag. Vid. supra. h) αὐτὸν] „recepti ex W. et Fl. Αὐτὴν cett. male.“ i) τε] „Sic Edd. et M. Λογὴ γάρ.“ k) χρυσέσιν] „restitutum ex W. Χρυσέσιν Edd. priores.“ l) αὐτὶς] „αὐτὸς Par.“ m) πᾶμπαν] „Nil mutant Fl. et M. etc.“ n) οὐκ] „οὐχ marg. Bas. 1. frustra.“ o) ἐν αὐτῷ] ἐς τοῦτον Bas. 3. et mox ἐν αὐτῷ pro ἐς τοῦτον ead. Ed. imprudentiae culpa. p) ὧν] „recte W. ut semper in hoc libello. Οὐν Edd. exceptis Bas. 1. 2. (et 3.) quae ὧν.“

orientem. Specie est atque opere illo, qualia in Ionia templa aedificant. Eminet e solo crepido magna, passuum duorum altitudine, in qua aedes imposita est. Ascensus in illam e lapide factus non sane latus. Ascendenti spectaculum magnum etiam atrium templi praebet: et valvis aureis excultum est. Intus autem aedes auroque multo relucet, et lacunar totum est aureum. Sentitur

autem hic divinus odor, qualis dicitur regionis Arabiae, qui e longinquo ascendenti spiritum inhalat optimum; et si inde discesseris, non deserit; quin et vestimenta tua diu servant odorem; et ipsi tibi semper obversabitur. Intus vero aedes non simplex est, sed thalamus in ea factus alius. Ascensus etiam in hunc parvus. Valvis non est ornatus, sed totus ex adverso venien-

πάντες ἐξέρχονται^{α)}· ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱερεῖς μούνον^{γ)}. p. 477.
οὐ μόντοι πάντες ἱερεῖς, ἀλλὰ τοῖ^{β)} μάλιστα ἀγγίθεοι τέ-
λει, καὶ τοῖσι πῦσα ἐς τὸ ἱερόν μέλεται θεραπείῃ. ἐν δὲ
τῷδε^{δ)} εἵναι τὰ ἔδεα, ἥτε Ἥρη, καὶ^{ε)} τὸν αὐτοὶ Δία
λόντα ἐτέρῳ οὐνόματι κληῖζουσι. ἄμφω δὲ χρίσει τέ-
λει, καὶ ἄμφω ἔξονται· ἀλλὰ τὴν μὲν Ἥρην λέοντες φέ- p. 478.
ρουσι^{ζ)}· ὁ δὲ ταύροισι^{η)} ἐφέζεται. καὶ δῆτα τὸ μὲν τοῦ
Διὸς ἄγαλμα, ἐς Δία πάντῃ δοῇ, καὶ κεφαλὴν, καὶ εἰ-
ματα^{θ)}, καὶ ἔδρην· καὶ μιν οὐδὲ ἐθέλων ἄλλως εἰκάσει.
Ἡ δὲ Ἥρη σκοπέοντί τοι^{ι)} πολυειδέα μορφὴν ἐκφανέει. 32
καὶ τὰ^{κ)} μὲν ξύμπαντα ἀτρεκέι^{λ)} λόγῳ Ἥρη ἐστί· ἔχει
δὲ τι καὶ Ἀθηναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Σεληναίης, καὶ
Ῥέης, καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Νεμέσιος, καὶ Μοιρέων. χειρὶ
δὲ τῇ μὲν ἐτέρῃ σκήπτρον ἔχει, τῇ ἐτέρῃ δὲ ἄντρακτον.
καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτίνύς τε φορεῖ, καὶ πῦργον, καὶ

α) ἐξέρχονται] „Recte sic emendatum in M. *Εἰσέρχονται*.
Edd. male.“ γ) μούνον] „omisit Fl. Adest in: cett. et M.“
Sed scribendum videtur μούνοι. δ) ἀλλὰ τοῖ] „ὁ (pro
τοῖ) Fl. et M. ac mox οἰσι, frustra.“ Edidit autem Reitz.
et cum eo recenti. ἀλλὰ τοῖ. Castigatus Edd. vet., ut nos.
ι) ἐν δὲ τῷδε] „bene Fl. M. Par. (etc.) Ἐν δὲ δὲ τῷ J.“
κ) καὶ] omisit Bas. 3. λ) φέρουσι] Sic probata exempla
M. Gori. et Fl. Vulg. φορέουσι. Cf. cap. 15. ν) ταύροισι]
Sic Edd. vet. pleraeque. Ταύροισιν Fl. Reitz. et recenti.
Ταύροισι male J., quod ad accentum, solum attinet. ζ) εἴ-
ματα] „Sic W. *Ὀμματα* Edd.“ α) τοῖ] σοι maluit Solan.
β) τὰ] τῷ Gori. γ) ἀτρεκέι] de meo scripsi pro vulg.

tibus apertus. In magnum vestibulum refert per omnia, capite,
ergo templum ingrediuntur vestibus, throno, nec, etiam-
omnes; in thalamum vero soli si velis, alii ipsum assimules.
sacerdotes, ac ne sacerdotes Verum Juno multiplicem consi-
quidem omnes; sed ii, qui deranti formam offert. Univer-
proximi censentur Diis, et qui- sium, ut vere dicam, Juno est.
bus omnis administratio sac- Sed habet nliquid etiam Miner-
rorum curae est. In hoc vae, et Veneris, et Lunae,
collocata sunt signa, tum Ju- et Rheae, et Dianae, et Neme-
no, tum quem, Jupiter cum- sis, et Parcarum. Manu al-
sit, alio ipsi nomine appel- tera sceptrum tenet, column al-
lant. Ambo aurei, ambo se- tera: et in capite gerit radios
dent. Verum Junonem leo- et turrin; et cestum habet,
nes ferunt: alter tauris insidet, quo solam Caelestem *Venerem*
Nempe Jovis simulacrum Jo- ornant. Extra vero et aliud

- p. 478. κιστόν, τῷ μούνην τὴν Οὐρανίην κοσμεῖν. ἔκτο-
σθε δέ οἱ χρυσός τε ἄλλος περιέεται^{d)}, καὶ λίθοι
κάρτα πολυτέλεις, τῶν οἱ μὲν λευκοὶ, οἱ δὲ ὑδατώδεις^{e)},
πολλοὶ δὲ πυρρώδεις. ἔτι δὲ ὄνυχες οἱ Σαρδῶσι πολλοὶ,
καὶ ὑάκινθοι, καὶ σμάραγδοι, τὰ φέρουσι^{f)} Αἰγύπτιοι, καὶ
Ἰνδοὶ, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ Ἀρμένιοι, καὶ Βα-
βυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέγας λόγος ἄξιον, τοῦτο ἀπηγγέ-
μαι· λίθον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ φορεῖ, λυχνὶς καλεῖται, οὖνομα
δὲ οἱ τοῦ ἔργου^{g)} ἡ συντυχία. ἀπὸ τούτου ἐν νυκτὶ σέλας
πολλὸν ἀπολάμπεται, ὑπὸ δὲ οἱ καὶ ὁ νῆος ἄσας, ὅσον
p. 479. ὑπὸ λύχνοισι, φαίνεται. ἐν ἡμέρῃ δὲ τὸ μὲν γέγγος ἀσθε-
νέει. ἰδέην δὲ ἔχει κάρτα^{h)} πυρῶδεαⁱ⁾. καὶ ἄλλο θωνμα-
στόν ἐστι ἐν τῷ ξοάνῳ. ἦν ἰστεῶς^{k)} ἄντιος ἑσπερίας, ἐς
σέ ὄρη· καὶ μεταβαλόντι τὸ βλέμμα ἀκολουθεῖ, καὶ ἦν
33 ἄλλος ἐτέρωθεν ἰστορέη^{l)}, ἴσα καὶ ἐς ἐκείνον ἐκτελεῖ. Ἐν
μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων ἔστηκε ξοάνον ἄλλο χρύσειον, οὐδαμῶ

ἀπρεχέει. d) περιέεται „Et sic jam Fl. cum cett.“
e) ὑδατώδεις] „Vid. nott.“ f) φέρουσι] Sic omnes
ante Reitz. libri. Φορέουσι tamen Solan., Reitz. et Bip. Sed
hene vulgatam restituit Schm. Cf. modo c. 10. et 13. g) ἔρ-
γου] „ἔργου W. Sed in marg. est ἔργου.“ h) κάρτα]
„M. Fl. aliaque recte. Χάρτα J. male.“ i) πυρῶδεα]
„Sic et Fl. cum cett. Πυρῶδεα W.“ k) ἰστεῶς] „Ἐσπεῶς
Bas. 1. Sed Bas. 2. cum Fl. Par. etc. vulgatum servat.“ Imo
Bas. 1. cum 3. recte habet ἰστεῶς. l) ἰστορέη] „Nil mu-
tare Edld. et M. addit Solanus. Ἐσπεῶς fortan.“ Vid. tamen
Aduott.

aurum circumpositum est, et illi res ipsa dedit. Ab hac
gemmae valde pretiosae, qua-
rum aliae albae, aquae coloris
aliae, multae etiam ignei. In-
super vero Sardaе onyches
multae, et hyacinthi et smaragdi,
quas Aegyptii ferunt, et
Indi, et Aethiopes, et Medi,
et Armenii, et Babylonii.
Quod autem magis commemo-
ratu dignum est, illud enar-
rabo. Gemmam in capite fert,
quae lychnis vocatur: nomen

noctu splendor multus refulget,
ut ab ea tanquam a lucernis
aedes tota reluceat: interdum
splendor ille imbecillior; cae-
terum speciem habet valde igne-
am. Etiam aliud est in illo
simulacro admirabile. Si stans
contra intueare, te respicit,
transeuntem obtutus ille perse-
quitur: et si ab alia parte alius
hoc experiat, idem in illum
perficit. Inter utrumque stat

τοῖσι ἄλλοις ξοάνοις εἶκαλον. τὸ δὲ μορφὴν μὲν^{μ)} ἰδίην p. 479, οὐκ ἔχει, φορέει δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἶδεν. καλλέται δὲ σημήϊον καὶ ὑπ' αὐτῶν Ἀσσυρίων. οὐδὲ τι οὐνομα ἴδιον αὐτῷ ἔδαντο, ἀλλ' οὐδὲ γενέσιος αὐτοῦ πέρι^{ν)} καὶ εἶδεος λέγουσι. καὶ μιν οἱ μὲν ἐς Διόνυσον, ἄλλοι δὲ ἐς Δευκαλίωνα, οἱ δὲ ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι. καὶ γὰρ δὴ ὦν ἐπὶ τῇ κορυφῇ αὐτοῦ περιστερῇ^{ο)} χρυσῇ ἐφέστηκε. τοῦνεκα δὴ μνθόονται Σεμιράμιος ἔμμεναι τότε σημήϊον. ἀποδημεί δὲ δις ἐκάστου ἔτεος ἐς Θάλασσαν, ἐς κομιδὴν τοῦ ὕδατος. Ἐκ αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ, ἐξιόντων ἐν ἀριστερῇ, 34 κέεται^{ρ)}. πρῶτα μὲν Θρόνος ἡλείου· αὐτοῦ δὲ εἶδος οὐκ ἔστι, μόνου γὰρ ἡλείου καὶ Σεληναιῆς ξόανα οὐ δεικνύουσι. ὅτε δὲ εἶνεκα ὧδε νομίζουσι, ἐγὼ καὶ τότε ἔμαθον. λέ- p. 480. γουσι τοῖσι μὲν ἄλλοις θεοῖς ὅσιον ἔμμεναι ξόανα ποιεῖσθαι, οὐ γὰρ σφέων ἐμφανεία πάντεσι^{q)} τὰ εἶδεν· Ἥλιος δὲ, καὶ Σεληναιή, πάμπαν ἐναργέες, καὶ σφείας πάντες ὁρῶνσι. κοίη ὦν αἰτίη ξουνοργίης, τοῖσι ἐν τῷ ἡέρι φαινόμενοις; Μετὰ δὲ τὸν Θρόνον τοῦτον κέεται^{γ)} ξόανον 35

μ) μὲν] „ex W. est. Non erat in Edd.“ n) πέρι] „de-
est in W.“ ο) περιστερῇ] „περιστερῇ W. non adseu-
tiente Fl.“ p) κέεται] „Et sic jam. Fl.“ q) πάντεσι]
„παντί W. Nil mutat Fl.“ r) κέεται] „κέεται Fl. Sed
prius M. cum Edd. vulgo.“

imago ex auro, alia nulla parte aliis imaginibus similis. Suam hoc formam non habet, gerit autem aliorum Deorum species: signum vocatur ab ipsis Assyriis, nec nomen illi proprium posuere: sed neque de ortu illius aut forma dicunt; sed alii ad Bacchum, alii ad Deucalionem, ad Semiramidem alii referunt. Etenim in vertice illius stat columba aurea: quam ob causam Semiramidis esse simulacrum illud fabulantur. Abit [defertur] vero his quotannis ad afferendam, quam dixi, aquam. In

ipsa porro aede ad sinistram intrantium Solis primum thronus positus est: ipsius vero simulacrum non inest. Solius enim Solis ac Lunae simulacra non ostendunt. Cujus autem rei causa hoc instituerint, id ipsum quoque didici. Ajunt, reliquis Diis simulacra facere fas esse: illorum enim species non esse notas omnibus. At Sol et Luna plaue conspicui, et vident illos universi. Quae igitur causa simulacrorum illis faciendorum, qui in aethere se conspiciendos praebeant? Post illum thronum Apollinis

- p. 480. Ἀπόλλωνος, οὐκ οἶον ἰώθαι ποιεῖσθαι. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νέον τε ἡγνῆται, καὶ πρωθήβην^{α)} ποιεῖν. μῦθοι δὲ οὗτοι Ἀπόλλωνος γενεήτῳ ἑόανον δεικνύουσι· καὶ τὰδε ποιεῖντες, ἑωυτοὺς μὲν ἐπαινεύουσι, Ἑλλήνων δὲ κατηγοροῦσι, καὶ ἄλλων, ὁκόσοι Ἀπόλλωνα παῖδα θήμενοι ἱλάσκονται· αἰτίη δὲ ἦδε^{β)} δοκεῖ αὐτέοισι ἀσσογὴ μεγάλη ἔμμεναι, ἀτελέα ποιεῖσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἶδα. τὸ δὲ νέον ἀτελὲς ἔτι νομίζουσι. ἐν δὲ^{γ)}, καὶ ἄλλο^{δ)} τῷ σφετέρῳ Ἀπόλλωνι καινουργέουσι. μῦθοι Ἀπόλλωνα εἰμασι^{ε)} κοσμεῖουσι. Ἔργων δὲ αὐτοῦ περί, πολλὰ μὲν ἔχω εἰπεῖν. ἔρῳ δὲ τὸ μάλιστα θυνμάζειν ἄξιον. πρῶτα δὲ τοῦ μαντήθου ἐπιμνήσομαι. μαντήθια πολλὰ μὲν παρ' Ἑλλήσι, πολλὰ δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι, τὰ δὲ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ· καὶ ἐν τῇ δὲ Ἰασίῃ πολλὰ ἔστι. ἀλλὰ τὰ μὲν
- p. 481. οὔτε ἱρέων ἄνευ οὔτε προφητέων φθέγγονται. ὅδε δὲ αὐ-

α) πρωθήβην] „Recte sic J. Fl. Fr. Salm. Par. M.“
 β) αἰτίη δὲ ἦδε] Post haec secus ac vulgo factum interpretati, monente Fritzschio Quaestus. p. 209. sq. γ) ἐν δὲ] restituta lectio vetus in locum ejus, quam a Solano e Cod. M. depromptam ediderunt Reitz. et recenti. ἐν δὲ καὶ etc. δ) ἄλλο] ἄλλῳ M. quod versio Latina expressit: „Verum unum etiam in alio suo Apolline novant;“ admodum sinistre. ε) εἰμασι] „εἰμασι Fl. Vulgato favet M.“ γ) τῇ δὲ] Vulgo τῇδε. Multavi scripturam et distinctionem loci cum versione, quatenus opus erat, auctore Fritzschio Quaestus. p. 210. Ceterum ad vocem ἐν notatum in Ed. Reitz. „Sic et W. cum Fl. etc.“ quae suspicor non huc, sed ad illud ἐν cap. 39. pertinere. Et mox pro ὅδε in Fl. est ὡδε. Et ἐδέλῃ paullo inferius in W. pro ἐδέ-

signum positum est, non quale fieri consuevit. Nam reliqui omnes juvenem putant Apollinem, et prima florentem pubertate faciunt. Hi soli vero barbati Apollinis signum ostendunt. Haec dum faciunt, sibi placent, reprehendunt Graecos, aliosque, qui Apollinem placant, quem ponunt puerum. Causa haec est: videtur illis magna esse insipientia, imperfectas Dis fornas tribuere: adolescentiam autem adhuc imper-

fectam existimant. Simul vero etiam aliud in suo Apolline novant. Soli vestibibus ornant Apollinem. De operibus ipsius multa habeo dicere. Dicam vero, quod maxime admiratione dignum est. Primo autem oraculi mentionem faciam. Oracula apud Graecos multa, multa apud Aegyptios, nonnulla etiam in Libya: et vero in Asia multa sunt. Sed illa non sine sacerdotibus vel prophetis respondent: at hic movetur ipse, et

τός τε κινείται, καὶ τὴν μαντήτην ἐς τέλος αὐτοῦργείῃ. p. 481.
 τρόπος δὲ αὐτῆς τοιόσδε. εὐτ' ἂν ἐθέλῃσι χρησιμηγορεῖν,
 ἐν τῇ ἔδρῃ πρῶτα κινείται. οἱ δὲ μιν ἱρέες ἀντίκα ἀε-
 ρουσι. ἦν δὲ μὴ ἀείρωσι, ὁ δὲ ἰδρώει, καὶ ἐς μέζον²⁾ ἔτι κινέ-
 ται. εὐτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι, ἄγει σφέας, πάντη
 περιδινέων, καὶ ἐς ἄλλον ἕξ ἑτέρου μεταπηδέων. τέλος ὁ
 ἀρχιεὺς³⁾ ἀντιάσας, ἐπερέτῃ⁴⁾ μιν περὶ ἀπάντων προ-
 γμάτων· ὁ δὲ ἦν τι μὴ ἐθέλῃ⁵⁾ ποιέσθαι, ὀπίσω ἀναχω-
 ρεῖ. ἦν δὲ τι ἐπαινέῃ⁶⁾, ἄγει ἐς τὸ πρόσω τοὺς προσφέ-
 ροντας⁷⁾, ὅπως περ ἡνιοχέων. οὕτω μὲν συνυγείρουσι⁸⁾ τὰ
 θέσφατα, καὶ οὕτε ἱρὸν πρῆγμα οὐδὲν, οὕτε ἴδιον τούτου
 ἄνευ ποιοῦσι. λέγει δὲ καὶ τοῦ ἔτους περί, καὶ τῶν ὥρέων
 αὐτοῦ πασιών, καὶ ὅσῳτε οὐκ⁹⁾ ἔσσονται. λέγει δὲ καὶ τοῦ
 σμητῶν περί, ὅτε χρή μιν ἀποδημεῖν, τὴν εἶπον ἀποδη-

λῃσι. 2) μέζον] μέσον male Reitz. et recenti. cum Bas.
 1. et Hag. Μέζον est in Ald. 1. 2. et Bas. 3. μεῖζον autem
 in Gori. Recte iudicavit Fritzsche. 1. l. 3) ἀρχιεὺς] „Sic
 Bas. 1. et emendat M. recte. Ἀρχιεὺς Edd. vulgo.“ Nescio,
 quam Reitzius Basileensem primam dicat. Quam enim ego
 dico primam, quaque ipse utor, est illa ab anno 1545. Vid.
 Tom. 1. huj. Edit. p. CIII. Ea autem h. l. habet ἀρχιεὺς,
 ut cett. Sed Bas. 3. ἀρχιεὺς, tyποθηταε errore. h) ἐπε-
 ρέτῃ] „ἐπαιρέτῃ Fl. Vulgatum probat M.“ c) ἐθέλῃ]
 Sic M. et Fl. In reliquis θέλῃ. d) ἐπαινέῃ] ἀπαινέῃ
 Bas. 1. e) πρὸς φέροντας] „Sic et M. cum Fl. Fr. J.
 Par. etc.“ Ὑποφέρ. volebat Guyot. προφέρ. Solan. f) συν-
 υγείρουσι] συντηροῦσι couj. Guyot. g) οὐκ] κου

divinationem ad finem usque si vero probet, antrosum agit
 solus perducit. Modus hic est. suos bajulos, tanquam habenis
 Cum vult reddere oraculum, auriga. Ita colligunt oracula,
 in sede primum sua movetur. et neque sacram rem ullam
 Sacerdotes vero ipsum continuo tollunt. neque privatam sine hoc fa-
 ciant. Si vero non tol- ciunt. Praedicat etiam de anno,
 lant, ille sudat, et magis etiam omnibusque illius tempestati-
 am movetur. Cum vero sube- bus, et quando non futurae
 unt onus ipsum ferunt, sint: item praedicat de Signo,
 agit illos usque quaque in or- quando eam, quam dicebam
 bem, et in alium ex alio modo, profectionem suscipiat.
 transilit. Tandem obsistens sa- Narrabo etiam aliud, quod
 cerdotum princeps interrogat me praesente egit. Sacerdo-
 illum de rebus omnibus. Is- tes sublatum ferebant. At ipse
 que, si nolit fieri, retrocedit; illos humi reliquit, sublimis

- 37 μίην. Ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἱμεῦ παριόντος ἔπρηξε. οἱ
 p. 481. μὲν μιν ἱρέες ἀείροντες ἔφερον, ὃ δὲ τοὺς μὲν ἐν γῇ κάτω
 38 ἔλιπε, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ἥρι μούνος ἐφορέετο. Μετὰ δὲ
 τὸν Ἀπόλλωνα, ἑοανὸν ἔστιν Ἀτλαντος, μετὰ δὲ, Ἐρμῆα
 39 καὶ Εἰλειθυίης. Τὰ μὲν ὧν ἐντὸς τοῦ νηοῦ ὧδε κεκοσμέ-
 αται· ἔξω δὲ βωμός τις^{h)} κέεταιⁱ⁾ μέγας, χάλκεος· ἐν
 p. 482. δὲ, καὶ ἄλλα ἑόανα μυρία χάλκεα, βασιλέων τε καὶ ἱρέων^{k)}.
 καταλέξω δὲ τῶν μάλιστα ἄξιον μνήσασθαι. ἐν ἀριστερῇ
 τοῦ νεῶ Σεμιράμιος^{l)} ἑόανον ἔστηκε, ἐν δεξιῇ τὸν νηὸν
 ἐπιδεικνύουσης^{m)}. ἀνέστη δὲ δι' αἰτίην τοιήνδε· ἀνθρώ-
 ποις, ὁκόσοι Συρίην οἰκέουσι, νόμον ἐποιέετο, ἑωυτὴν μὲν
 ὁκῶς θεὸν ἱλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων, καὶ αὐτῆς
 Ἥρης ἀλογεῖν· καὶ ὧδε ἐποίεον. μετὰ δὲ, ὥς οἱ θεόθεν
 ἀπίκοντοⁿ⁾ νοῦσοι τε καὶ συμφορὰ^{o)}, καὶ ἄλγεα, μανίης
 μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο, καὶ θνητὴν ἑωυτὴν ὁμολόγεε^{p)},
 καὶ τοῖσι ὑπηκόοις αὐτῆς^{q)} ἐκέλευεν ἐς Ἥρην τρέπεσθαι.
 τοῦνεκα δὴ ἔτι τοιήδε ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπικνεομένοις τὴν
 Ἥρην ἱλάσκεσθαι δεικνύουσα, καὶ θεὸν οὐκ ἔτι ἑωυτὴν,

conj. Koen. Vid. Adnot. h) τις] e Gorl. pro vulg. τε.
 i) κέεται] „κέεται Fl. et sic emendatum in M., in quo κέ-
 αται a prima manu.“ k) ἱρέων] ἱρώων conj. Belin. non
 male. l) Σεμιράμιος] „Σεμιράμιως W.“ m) ἐπι-
 δεικνύουσης] „ἐπιδεικνύουσα M. et Fl.“ nec hoc male.
 n) ἀπίκοντο] „ἀπύκοντο Edd. antea male.“ o) συμ-
 φορῇ] „ita Edd. et M. Συμφοραῖ marg. J. melius.“
 p) ὁμολόγεε] ὁμολόγεε sola Reitz. ex W. q) αὐτῆς]

ipse solus ferebatur. Post minibus, qui Syriam habitant, Apollinem Atlantis signum legem tolerat, se pro Dea est, post Mercurii, et Ili-thyiae. Interiora igitur aedis quos, ipsamque adeo Jumo- nem, negligenter: idque illi fecere. Postea vero cum di- vinitus illi immitterentur mor- bi, et calamitas, et dolores; a furore illo resipuit, et mor- talem se confessa est, et suis civibus, ut ad Iuonem ite- rum se converterent, impera- vit. Hanc ob causam hoc per causam ejusmodi, Ho- adhuc habitu adstat, adveni-

ἀλλ' ἐκείνην ὁμολογέουσα. Ἐδον δὲ καὶ Ἑλένης αὐτόθι 40
 ἄγαλμα, καὶ Ἑκάβης, καὶ Ἀνδρομάχης, καὶ Πάριδος, καὶ p. 482.
 Ἑκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. εἶδον δὲ καὶ Νιρέως εἶδος τοῦ
 Ἀγλαΐης, καὶ Φιλομήλην, καὶ Πρόκνην, ἔτι γυναῖκας,
 καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρνιθα, καὶ ἄλλο ἄγαλμα Σεμιράμιος,
 καὶ Κομβάβου, τὸ κατέλεξα, καὶ Στρατονίκης, κάρτε κα-
 λὸν, καὶ Ἀλεξάνδρου, αὐτῷ ἐκείνῳ εἴκελον. παρὰ δὲ οἱ
 Σαρδανάπαλος ἔσθηκε, ἄλλη μορφῇ, καὶ ἄλλη στολῇ. Ἐν 41
 δὲ τῇ αὐτῇ ἄφεται νέμονται βόες μεγάλοι, καὶ ἵπποι, καὶ p. 483.
 αἰτοὶ, καὶ ἄρκτοι, καὶ λέοντες, καὶ ἀνθρώπους οὐδαμῶ
 σίνονται, ἀλλὰ πάντες ἱροὶ τέ εἰσι, καὶ χειροθήες γ). Ἰρέες 42
 δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἀποδεδέχεται ι). τῶν οἱ μὲν τὰ ἱρήϊα
 σφάζουσι, οἱ δὲ σπονδὴν φορέουσι γ), ἄλλοι δὲ πυρφόροι
 κυλόνται, καὶ ἄλλοι παραβύμιοι. ἐπ' ἐμεῦ δὲ πλείονες
 καὶ τριηκοσίων ἐς τὴν θυσίην ἀπικνέοντο. ἐσθῆς δὲ αὐτέ-
 οισι πᾶσι ιι) λευκή· καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσι. ἀρ-
 χιεῖς ιιι) δὲ ἄλλος ἐκάστου ἕτερος ἐπιγίγνεται. πορφυρέην

αὐθις Reitz. et recentt. γ) χειροθήες] „admissi ex W.
 Χειροθήες Edd.“ ι) ἀποδεδέχεται] „Sic M. cum Edd.
 recte.“ ιι) σπονδὴν φορέουσι] „σπονδηφορέουσι M. et
 Fl.“ ιιι) πᾶσι] „Ita Fl. et M. Πᾶσα Edd. vulgo.“
 x) ἀρχιεῖς] „Sic bene emendatum in M. Vulgo ἀρχιερεῖς.“

entibus placandam Junonem
 demonstrans, et Deam non
 jam se, sed illam confessa.
 Vidi etiam Helenae ibi si-
 gnum, et Hecubae, et An-
 dromachae, et Paridis, et He-
 ctoris, et Achillis. Vidi eti-
 am Nirei simulacrum Aglaiae
 filii, et Philomelam, et Pro-
 cten, adhuc mulieres, et
 ipsum Tereum volucrem: et
 aliud signum Semiramidis, et
 Combabi illud, quod memo-
 ravi, et Stratonicae valde pul-
 chrum, et Alexandri ipsi illi
 simile. Adstat illi Sardau-
 palus, forma alia et vestitu.

In aula soluti pascuntur bo-
 ves magni et equi, et aquil-
 lae, et ursi, et leones, qui
 nequaquam nocent hominibus,
 sed sacri omnes sunt et man-
 sueti. Sacerdotes autem illis
 multi recepti sunt, quorum
 alii mactant hostias, alii fe-
 runt libamina, igniferi vocan-
 tur alii, et alii altarium as-
 seclae. Me quidem praesente
 vel trecentis plures ad sacri-
 ficandum accedebant. Vesti-
 menta illis omnia caudida;
 pileum gestant in capite: sa-
 cerdos summus singulis annis
 novus succedit: purpura hic

- p. 493. δὲ γ) μῶνος οὗτος φορέει, καὶ τιάρῃ χρυσῇ ἀναδέεται.
 43 Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο πλῆθος ἀνθρώπων ἱερῶν, αὐλητῶν τε,
 καὶ συριστῶν, καὶ Γάλλων, καὶ γυναικες ἐπιμανέες τε,
 44 καὶ φρενοβλαβείς. Θυσίῃ δὲ δις ἐκάστης ἡμέρης ἐπιτελέ-
 ται, ἑς τὴν πάντες ἀπικνέονται. Αἱ μὲν ὧν κατ' α) ἥσυ-
 χίην θύουσι, οὔτε αἰδόντες, οὔτε αὐλέοντες. εὐτ' ἂν
 δὲ τῇ Ἡρῇ κατὰρχονται α), αἰδουσί τε, καὶ αὐλέονσι, καὶ
 κρόταλα ἐκικροτέουσι. καὶ μοι τούτου πέρι σαφές οὐδὲν
 45 εἰπεῖν ἰδύναντο. Ἔστι δὲ καὶ λήμνη αὐτόθι, οὐ πολλὸν ἐκὺς
 τοῦ ἱεροῦ, ἐν τῇ ἰχθύες ἱεροὶ β) τρέφονται πολλοὶ, καὶ πολυ-
 p. 484. ἰσδές. γήγονται ο) δὲ αὐτῶν ἔνιοι κάρτα μεγάλοι. οὔτοι
 δὲ καὶ οὐνόματα ἔχουσι, καὶ ἔρχονται καλεόμενοι. ἔπ'
 ἐμεῦ δὲ τις ἔην δ) ἐν αὐτοῖσι χρυσοφορέων· ἐν τῇ πτέρυγι
 δὲ ο) ποίημα χρύσειον αὐτέω δ) ἀνακέτο ε). καὶ μιν ἐγὼ

γ) δὲ] „τε W. solus.“ z) κατ'] „recte Par. Salm. Hag. Fl. κατ' male Bas. 1.“ α) κατὰρχονται] „Sic Bas. 1. J. Hag. Par. Salm. etc. et M. κατὰρχονται Fl.“ β) ἱεροὶ] „omisit Fl.“ c) γήγονται] „Et sic Fl. cum cert.“ d) ἔην] εἶην sphaema Reitzianae, quod propagarunt Schm. cum Bip. ἔην Edd. vet. Sed ἔην Gorl. e) δὲ] „abest ab M. et Fl.“ i) αὐτέω] Vulgo αὐτέων, quod quum plane absurdum esset, Gesnerus lectionem Hag. 2. αὐτέων, licet haud dubie ex errore fortuito natam, genuinam putavit, et pro αὐτέων ex Ionismo interpretatus assecclas nactus est Belinum et Wielandium. Certius haud dubie vestigium secutus est Schmiederus, quod e lectione Cod. M. et Ed. Fl. αὐτέω rescripit αὐτέω, idque suatore Wesselingio Dissert. Herodotica p. 145. g) ἀνακέτο] Vulg. in Edd. ἀνεκέτο. Sed ἀνακέτο in M. et Fl. Denique in Vat. 90. ἀνακέτο, quod Bastius ad Gregor. Cor.

solus indutus est, tiara redimitus aurea. Est autem alia quoque multitudo sanctorum hominum, tibicinum, fistulatorum, Gallorum; et mulieres furiosae ac fanaticae. Sacrificium bis unoquoque die peragitur, ad quod omnes veniunt. Jovi quidem silentio sacrificant, neque sua voce canentes, neque tibiis. Cum vero Junoni immolant, cantum, tibiis canunt, crotalis crepitant. Ac de isto nihil mihi certi dicere poterant. Est etiam lacus ibidem non procul a templo, in quo pisces sacri nutriuntur multi, et varia specie. Fiunt quidam illorum oppido magni. Hi et nomina habent, et vocati accedunt. Me spectante erant inter eos etiam aliquis ornatus auro, in cuius pinna aureum opus (florum) suspensum erat. Illum ego saepe vidi, cum illud

πολλάκις ἐθρησάμην^{h)}), καὶ ἔχειⁱ⁾ τὸ ποίημα. Βάθος δὲ 46
τῆς λίμνης πολλόν. ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπειρήθην· λέγουσι δ' ὦν p. 484.
καὶ διηκοσίων ὀργυίων πλέον ἔμμεναι. κατὰ μέσον δὲ
αὐτῆς βωμὸς λίθου ἀνέστυχε. δοκίους ἂν ἄφνω ἰδὼν, πλώ-
ειν τέ μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέσθαι, καὶ πολλοὶ ὧδε νο-
μίζουσι· ἡμεῖς δὲ δοκίει στύλος ἐφειστέως^{k)} μέγας ἀνέχειν
τὸν βωμόν. ἔστυπται δὲ αἰεὶ, καὶ θυώματα^{l)} ἔχει. πολ-
λοὶ δὲ καὶ ἐκύστης ἡμέρης κατ' ^{m)} εὐχὴν ἐς αὐτὸν πηχό-
μενοι στεφανηφορέουσι. Γίγνονται δὲ αὐτόθι καὶ πανη- 47
γυρίεις τε μέγισται· καλέονται δὲ ἐς τὴν λίμνην καταβά-
σεις, ὅτι ἐν αὐτῇσι ἐς τὴν λίμνην τὰ ἱρὰ πάντα κατέρχε-
ται· ἐν τοῖσι ἡ Ἥρη πρώτη ἀπικνέεται τῶν ἰχθύων εἴνεκα,
μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτος ἴδεται. ἦν γὰρ τότε γένηται,
λέγουσι ὅτι πάντες ἀπόλλυνται. καὶ δῆτα ὁ μὲν ἔρχεται
ἐψόμενος, ἡ δὲ πρόσω ἰσταμένη ἀπέργειⁿ⁾ τέ μιν, καὶ p. 485.
πολλὰ ληυρόεσσα ἀποπέμπει. Μέγισται δὲ αὐτοῖσι πανη- 48
γυρίς, ται^{o)} ἐς θάλασσαν νομίζονται. ἀλλ' ἐγὼ τουτέων

p. 401. Schäf. pro genuino habuit. h) ἐθρησάμην] „ἐθε-
ρσάμην Fl. et W.“ i) ἔχει] „εἶχε Fl. εἶχεν M.“ k) ἐφει-
στέως] ὕψει. si recte conjicio, conjecit Gesnerus. Vid. Ad-
not. l) θυώματα] „beue M. Bat. 1. Ald. Fr. Hag. Par.
Ven. 2. Salm. Θωῶματα male J. et Fl. Id tamen etiam adscri-
ptum marg. A. L.“ m) κατ'] „abest ab M. et Fl.“
n) ἀπέργει] ἀπέργει Koen. ad Gregor. Cor. p. 432.

opus haberet. Profunditas lacus magna. Equidem non sum expertus: dicunt vero vel ducentorum amplius passuum esse. In medio stat altare lapideum. Pates ad primum conspectum, natante illud, et in aqua fluitare; ac multi ita esse arbitrantur. Mihi vero videtur columna subjecta ingens sustinere altare. Vittis illud semper ornatum est, et suffitum habet. Multi quotidie precandi causa eo natant coronati. Fiunt ibi conventus ma-

ximi, vocanturque descensiones in lacum, quoniam illis munia omnia ad lacum descendunt, inter quae Juno prima advenit piscium causa, ne primus illos Jupiter conspiciat. Hoc enim si fiat, perire ajunt universos. Ac venit ille quidem visurus: at illa adversum consistens illum arceat, et multum supplicans remittit. Sed maximae illis celebritates habentur, quae instituantur ad mare. Verum de his nihil certi, quod di-

p. 483. περί σαφές οὐδὲν ἔχω εἰπεῖν^p). οὐ γὰρ ἤλθον αὐτοὺς, οὐδὲ λειψήσθην ταύτης τῆς ὁδοιπορίας. τὰ δὲ ληθόντες ποίουνσι, εἶδον, καὶ ἀπηγγέσθην. ἀγγήϊον ἕκαστος ὕδατι σπασμένον φέρουσι^q). κηρῷ δὲ τάδε σπῆμνται· καὶ μιν οὐκ αὐτοὶ λυσάμενοι χέονται, ἄλλ' ἔστι ἀλεκτρονίων^r) ἱρὸς, οἰκέει δὲ ἐπὶ τῇ λίμνῃ, ὅς ἐπὶ σφέων δέξεται^s). τὰ ἀγγήϊα, σὴν τε σφρηγίδα ὄρη, καὶ μισθὸν ἀνρόμενος, ἀνά τε λύει τὸν δεσμὸν, καὶ τὸν κηρὸν ἀπαιρεῖται^t), καὶ πολλὰ μνῆες^u) ἐκ τουτέου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρονίῳ^x) ἀγέρονται. ἔνθεν δὲ ἐς τὸν νηὸν αὐτοὶ ἐνέικαντες^y), σπένδουσι^z) τε, καὶ 49 θύσαντες, ὁπίσω ἀπονοστέουσι. Ὁρτέων^a) δὲ πασέων, τῶν οἶδα, μεγίστην τοῦ εἴαρος ἀρχομένην ἐπιτελέουσι. καὶ μιν οἱ μὲν πυρὴν, οἱ δὲ λαμπάδα καλλοῦσι. θυσίην δὲ ἐν αὐτῇ τοιήνδε ποίουνσι. δένδρεα μεγάλα ἐκόψαντες, ἐν τῇ αὐτῇ ἑστῶσι, μετὰ δὲ ἀγνέοντες αἰγὰς τε, καὶ οἷας,

Schäff., tenacior Ioniāmi. o) τ α] „Sic J. Hag. Bas. I. Salm. etc. Tū Par. A Fl. et M.“ p) ἐλπεῖν] scripsi cum Coild. W. et Gori. et cum Fl., ut supra c. 44. f. et semper, ni fallor, per hunc libellum. Eἶπαι cett. Edd. q) φέρουσι] „Nil mutant Edd. et M. Fors. φέρουσι.“ r) ἀλεκτρονίων] „Et sic M. cum Edd.“ Vid. Adnot. s) δέξεται] „δέξεται Fl.“ t) ἀπαιρεῖται] Sic, uti coniecerat Gern. habet Gori. et hinc recepit Schm. pro vulg. ἀπαιτεῖται. u) μνῆες] vix genuina lectio, etsi communis omnium Edd. pro μνῆαι. x) ἀλεκτρονίῳ] „Et hoc probat M. cum Fl. etc.“ y) ἐνέικαντες] „ἀνέικαντες male Fl. nec probante M.“ z) σπένδουσι] „heue M. Fl. Fr. Par. etc. Σπένδουσι male J.“ a) ὁρτέων] Vulg. ἑορτέων. Sed ὁρτέων

eam, habeo. Neque enim ipse accessi, neque illam profecti-
onem expertus suum. Quae
autem in reditu faciunt, ea
vidi, et jam enarrabo. Vas
aqua plenum pro se quisque
afferunt: illa obsignata sunt
cera: nec vero ipsi eam sol-
vunt, et aquam deinde effun-
dunt. Sed est sacer quidam
Gallus, qui ad lacum habitat.
Hic ubi illorum vasa recepit,
sigillumque inspexit, accepta
ejus rei mercede, solvit vin-

culum, ceram aufert: ac mi-
nae multae hoc ex opere ad
Gallum redeunt. Hinc in tem-
plum ipsi illatam aquam sim-
dunt, et sacrificio facto retro
abeunt. Dierum festorum, quos
novi, omnium maximum in-
venite vere celebrant. Pyram,
h. e. rogam, vocant alii;
alii Lampadem. Sacrificium
eo peragunt ejusmodi. Arbo-
res excisas ingentes in aula
statuunt: tum adductas capras,
et oves, et pecora alia, vi-

καὶ ἄλλα κτήνεα ζῶα^{b)}, ἐκ τῶν δένδρεων ἀπαρτέουσι· ἐν p. 486, δέ, καὶ ὄρνιθες, καὶ εἴματα, καὶ χρύσεια, καὶ ἀργύρεα ποιήματα. ἑπεὶ δὲ ἐντελέει πάντα ποιήσωνται, περιενέικαντες τὰ ἱρὰ περὶ τὰ δένδρεα, πυρὴν^{c)} ἐνιῶσι. τὰ δὲ αὐτίκα πάντα καίονται. ἐς ταύτην τὴν ὁρτὴν^{d)} πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέονται ἐκ τε Συρίας καὶ τῶν πέριξ χωρίων πασίων· φέρουσι^{e)} τε τὰ ἐωντιῶν ἱρὰ ἕκαστοι, καὶ τὰ σημήια ἕκαστοι ἔχουσι ἐς τάδε μεμνημένα. Ἐν ῥητῇσι 50 δὲ ἡμέρησι τὸ μὲν πλῆθος ἐς τὸ ἱρὸν ἀγείρονται· Γάλλοι δὲ πολλοὶ, καὶ τοὺς ἔλεξα, οἱ^{f)} ἱροὶ ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ὄργια, τάμονταί τε τοὺς πῆχειας, καὶ τοῖσι νώτοιςι πρὸς ἀλλήλους τύπτονται. πολλοὶ δὲ σφίσι παρεπτεῶτες ἐπισκέουσι, πολλοὶ δὲ τύμπανα παταγέουσι, ἄλλοι δὲ ἀεῖδουσι ἕνθεα καὶ ἱρὰ ῥήματα. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τοῦ νηοῦ τότε γίγνεται. οὐδὲ ἐξέρχονται ἐς τὸν νηὸν, ὁκόσοι τάδε^{g)} ποιεοῦσι. Ἐν ταύτῃσι τῇσι ἡμέρησι καὶ Γάλλοι γίνονται. 51

anni spirita W. Gorl. et Fl. unde vera scriptura patet. Mox itidem. b) [ζῶα] „ζῶα W. cum puncto subscripto. Nihil mutat Fl.“ Sed ζῶα tamen mutato accentu Bas. 1. et 3. c) πῦρ ἢν] πῦρ maluerunt Guyet. et Gesn. non satis idonea de causa, opinor. d) ὁρτὴν] Sic non sola J. cum W., sed etiam Ald. 1. et 2. pro vulg. ἐορτὴν. e) φέρουσι.] „Nihil variant Edd. Sed et M. ac Fl. vulgatum servant.“ f) οἱ] omittit Gorl. jure fortasse suo. g) τὰ δε] τότε Gorl.

ventia ex arboribus suspendunt: addunt aves, vestes, aurea et argentea opera. Perfectis jam omnibus, circumlatis circa arbores Diis, ignem perstreperunt tympanis, canunt alii divina et sacra cantica. Hoc vero opus extra aedem peragitur, neque illam intrant, quicumque faciunt talia. Per hosce dies fiunt etiam Galli. Reliqui enim dum tibiis concinunt, et celebrant orgia; ad plures jam pervasit furor, multique, qui spectatum modo sacri, quos dixi, homines, venerant, postea perpetrarunt

- p. 486. ἰπεὺν γὰρ οἱ ἄλλοι^{h)} αὐλέωσιⁱ⁾ τε καὶ ὄργια^{k)} ποιεῶνται, ἐς πολλοὺς ἤδη ἡ μυνίη ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς θήην ἀπικόμενοι^{l)}, μετὰ δὲ, τοιῶδε ἔπρηξαν. καταλέξω δὲ καὶ τὰ ποίεουσι. ὁ νεηνίης, ὅτω τάδε ἀποκείται^{m)}, ῥήψας τὰ εἵματα, μεγάλῃ βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ἕψος ἀναιρέται· τὴνⁿ⁾ δὲ πολλὰ ἔτεα^{o)}, ἔμοι δοκέει, διὰ^{p)} τοῦτο ἔστηκε· λαβὼν δὲ αὐτίκα^{q)} τάμνει^{r)} ἰωντὸν, θέει τε διὰ τῆς πόλιος, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει τὰ ἔταμε. ἐς ὁκόλην δὲ οἰκίην
- p. 487. τάδε ἀπορρήψει^{s)}, ἐκ ταύτης ἰσθμητὴ τε θηλήην, καὶ κόσμον τὸν γυναικῆιον λαμβάνει. τάδε μὲν ἐν τῇσι τομῇσι 52 ποίεουσι. Ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι οὐκ ὁμοίην ταφὴν τοῖσι ἄλλοις θάπτονται, ἀλλ' ἴαν ἀποθάνῃ Γάλλος, οἱ ἑταῖροί μιν ἀείραντες^{t)} ἐς τὰ προύστεια φέρουσι^{u)}. Θέμενοι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ φέρετρον^{x)}, τῷ ἐκόμισαν^{y)}, ὑπερθε λίθοις

h) ἄλλοι] Γάλλοι vult Fritzsche. Quaest. p. 211. At non soli Galli h. i. intelligendi, sed etiam tibicines, tympanistae, cantores sacri, voce ol ἄλλοι comprehenduntur, distincti a vulgo adorante. i) αὐλέωσι] „αὐλέωσι marg. A. 1. cum Fl.“ k) ὄργια] „ex emendatione Solani. Ὀργια Edd. et M. male.“ l) ἀπικόμενοι] ἀπικνούμενοι Gortl. m) ἀποκείται] ἀπικνέεται 2954. unde Bel. locit ἀπικνέεται. n) τὰ] „ἴσως τὸ L. Vulgatum tenet Fl. M. etc.“ o) ἔτεα] „ἐτη M. ἴστω marg. A. 1.“ Ἐτοίμα conj. Koen. ad Gregor. Cor. p. 477. ubi tamen vid. Bast. p) διὰ] „καὶ M. et Fl.“ q) αὐτίκα] αἰδοῖα substituit Bel. malo iudicio: nec enim in sequentibus nominat auctor ressecta illa, dicens tantum τὰ ἔταμε. r) τάμνει] „hene plurimae. Τέμνει Fl. et M.“ s) ἀπορρήψει] „ἀπορρήψῃ W.“ t) ἀείραντες] Sic e Gortl. pro vulg. αείροντες. u) φέρουσι] „Nihil mutant Fl. J. Fr. Hag. Bas. Par. etc. et M.“ x) φέρετρον] „Ita Par. Fr. Salm. (et Bas. 3.)“ y) ἐκόμισαν] „Sic M. cum Edd. plerisque. Τὸ ἐκόμισαν J.

taliam. Enarrabo autem, quid jecerit, ex ea vestem mulierum et mundum accipit. Haec in castrationibus agunt. Mortui vero Galli non simili aliis sepultura sepeliuntur: sed ubi mortuus est Gallus, sodales illum sublatum ferunt in suburbia: depositum una cum feretro, quo portaverant, obrunt lapidibus, eoque facto domum retro abeunt. Servato

βάλλουσι, καὶ τότε πρήξαντες, ὀπίσω ἀπονοστήουσι· φυλά- p. 487.
 ξαντες δὲ ἐπὶ α²⁾) ἡμερέων ἀριθμὸν, οὕτω ἐς τὸ ἱερὸν ἐξέρ-
 χονται. πρὸ α²⁾) δὲ τούτων ἦν ἐξελθῶσι, οὐκ ὅσια ποι-
 οῦσι. Νόμοις δὲ ἐς ταῦτα χρέωνται τούτοις· ἦν μὲν τις 53
 αὐτῶν νέκυν ἴδῃται, ἐκείνην τὴν ἡμέρην ἐς τὸ ἱερὸν οὐκ
 ἀπικνέεται· τῇ ἐτέρῃ δὲ, καθήρας ἐωντὸν, ἐξέρχεται. αὐ-
 τέων β²⁾) δὲ τῶν οἰκῆτων τοῦ νέκυσ ἕκαστοι φυλάξαντες
 ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυράμενοι,
 ἐξέρχονται. πρὶν δὲ τότε ποιῆσαι, οὐ σφίσι ἐξίεναι ὅσιον.
 Θόουσι δὲ βόας ἄρσενάς τε, καὶ θήλειας, καὶ αἰγας, καὶ 54
 ὄκας. σύας δὲ μούνας²⁾) ἐναγέας²⁾) νομίζοντες, οὔτε θύ-
 οῦσι, οὔτε στέλονται. ἄλλοι δ' οὐ σφίσι ἐναγέας, ἀλλὰ
 ἱεροὺς νομίζουσι. ὀρνίθων τε αὐτέοις περισσεῇ δοκέει²⁾)
 χρῆμα ἱρότατον²⁾), καὶ οὐδὲ ψαύειν αὐτῶν δικαιοῦσι²⁾)· p. 488.
 καὶ ἦν ἀέκοντες ἄψονται, ἐναγέες ἐκείνην τὴν ἡμέρην εἰσι.
 τοῦτεκα δὲ²⁾) αὐτέοις σύννομος τε εἰσι, καὶ ἐς τὰ οἰκῆα
 ἐξέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ νέμονται. Αἰξω δὲ καὶ 55

et marg. A. 1. α²⁾) ἐπὶ α²⁾) „ἐντέα Græv. Nil mutant M.
 et Edd.“ α²⁾) πρὸς] „πρὸς Fl. et marg. A. 1. Vulgato ad-
 stipulatur M.“ β²⁾) αὐτέων] „αὐτῶν Edd. et M.“ γ²⁾) μού-
 νας] Vulg. μούνον. Gorl. μούνας, recte, nisi quod in accentu
 peccatum. δ²⁾) ἐναγέας] „ἐναγέες Fl.“ ε²⁾) δοκέει]
 deest in Gorl. ς²⁾) ἱρότατον] Sic Bas. 2. cum W. Cf.
 c. 10. ἱρώτατον cett. non bene, ut Reitzius ait, sed male.
 ζ²⁾) δικαιοῦσι] „ita longe plurimae et M. sed a recentiore
 manu. Δικαιοῦσι J. et Ven. 2.“ η²⁾) δὲ] „δὲ male M. et

deinde septem dierum numero, mares pariter ac feminas, et ca-
 sic in templum intrant. Ante pras, et oves. Porcos solos, quos
 hos si intreat, pisculum com- abominantur, neque immolant,
 mittunt. Legibus ad haec neque iis vescuntur. Alii non
 utuntur hisce. Si quis illo- abominabiles putant, sed sa-
 rum mortuum viderit, illo die cros. Inter aves columba res
 non venit in templum: postrid- illis sanctissima videtur, nec
 die autem, ubi lustravit se, attingere eas fas putant: et si
 intrat. Sed qui domestici fuere inviti attigerint, impiati sunt
 mortui, triginta dierum obser- illo die. Itaque cum illis ha-
 vato numero singuli, et rasis bitant, cubacula ingreditur,
 capitibus, intrant: ante vero et plerumque pascuntur humi.
 quam istuc fecerint, intrare Dicam autem de his etiam,
 illis nefas. Sacrificant boves qui ad conventus hosce veni-

- p. 488. τῶν πανηγυριστέων¹⁾ τὰ ἔλαστοι^{κ)} ποίεουσι. ἀνὴρ εὖτ' ἂν ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν πρῶτον ἀπικνέηται¹⁾, κεφαλὴν μὲν ὁδε καὶ ὀφρύας ἑξύρατο· μετὰ δέ, ἱεύσας ὄν, τὰ μὲν ἄλλα κρεουργεῖ τε καὶ εὐωχέεται, τὸ δὲ νάκος χαμαὶ θέμενος, ἐπὶ τούτου ἐς γόνυ ἔζεται, πόδας δὲ καὶ κεφαλὴν τοῦ κτήneos ἐπὶ τὴν ἑωυτοῦ κεφαλὴν ἀναλαμβάνει· ἅμα δὲ ἐσθόμενος αἰτέει, τὴν μὲν παρεούσαν θυσίην δέκεσθαι· μέζω δὲ ἑσαῦθις ὑπισχνέται. τελέσας δὲ ταῦτα, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ^{μ)} τε στέφεται, καὶ τῶν ἄλλων, ὁκόσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπικνέονται. ἄρας δὲ ἀπὸ^{*)} τῆς ἑωυτοῦ ὁδοιορθεί, ὕδασι τε ψυχροῖσι χρεόμενος^{ν)}, λουτρῶν τε καὶ πόσιος εἵνεκα, καὶ ἐς πάμπαν χαμαικοιτέων^{ο)}. οὐ γάρ οἱ εὐνῆς ἐπιβῆναι ὄσιον, πρὶν τὴν τε 56 ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ ἐς τὴν ἑωυτοῦ αὐτίς^{ρ)} ἀπικέσθαι. Ἐν p. 489. δὲ τῇ ἱρῇ· πόλει ἐκδέκεται μιν ἀνὴρ ξεινοδόχος ἀγνοόοντα.

FL^a i) πανηγυριστέων] „Omissionem περί post πανηγ. in Edd. addidit Solanus.“ Id vero citra necessitatem fecit, modo deinceps, ut par est, legatur ἔλαστοι. k) ἔλαστοι] Sic e Gori. et M., probante Fritschio Quaestat. p. 211. pro vulg. ἐκείνοι. l) ἀπικνέεται] Vulg. ἀπικνέται. Correxī e sententia Wierferi in Act. Monacc. philoll. p. 103. et Fritschii Quaestat. a. 211. m) αὐτοῦ] „An ἑωυτοῦ. Imo vero noli tangere prohibitionem vulgatam.“ *) ἀπὸ] „ἐπὶ ἰσως L. male.“ n) χρεόμενος] Sic M. et Fl. probante Bastio ad Gregor. Cor. p. 397. Schäf. pro vulg. χρεώμενος. o) χαμαικοιτέων] Sic Fl. χαμοκοιτέων ceti. cum M. contra omnem legem et analogiam. p) αὐτίς] „recie Bas. 1. 2. (et 3.) Fl. et M. αὐθις J. Ald. Ven. 2. Fr. Hag. Par.

sunt. Vir ubi Hierapolin primum venit, caput radit ac supercilia. Post sacrificata ove, reliquas carnes concisas epulatur. Pelle autem humi strata, genu in ea ponit, pedes et caput pecudis suo capite accipit: simul autem precibus petit, praesentem victimam recipiant, maiorem pollicetur in posterum. His perfectis, et suum caput coronat et reliquorum, qui eandem

profectionem susceperunt. Profectas autem domo, in viam se dat, usus ad balnea pariter et potum aqua frigida, humi semper decumbens: nec enim lectum ante conscendere illi fas est, quam ubi perfecto itinere domum rediit. In ipsa Hierapoli excipit illum publicus hospes: ignotum: certum natuscujusque civitatis ibi sunt hospites, et pro patria quicunque sua domi recipiant.

ἦντοί γὰρ δὴ ὧν ἐκάστης πόλιος αὐτόθι ξεινοδόχοι εἰσὶ· p. 489.
 καὶ τότε q) πατρόθεν οἶκοι δέκονται. καλέονται δὲ ὑπὸ
 Ἀσσυρίων οἷδε διδύσκαλοι, ὅτι σφίσι πάντα ὑπηγέονται.
 Θύουσι δὲ οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ ἱερῷ· ἀλλ' ἐπειὶν παραστήσῃ 57
 τῷ βωμῷ τὸ ἱεῖον, ἐπισπείσας, αὐτῆς) ἄγει ζωὸν*) ἐς
 τὰ οἰκίῃα· ἐλθὼν δὲ κατ' ἑωσπὸν. θύει τε, καὶ εὐχεται).
 Ἔστι δὲ καὶ ἄλλης θυσίης τρόπος τοιόσδε· στέφαντες) τὰ 58
 ἱεῖα, ζωὰ ἐκ τῶν προπυλαίων ἀπιάσι, τὰ δὲ κατενευχθέν-
 τα*) θνήσκουσι γ). ἔνιοι δὲ καὶ παῖδας ἑωσπῶν ἐντεῦθεν
 ἀπιάσι, οὐκ ὁμοίως τοῖς κτήνεσι, ἀλλ' ἐς πύργον*) ἐνθήμε-
 νοι, χειρὶ κατὰγονσι, ἅμα δὲ αὐτέοισι λικιεροτόμεντες, λέ-
 γουσι ὅτι οὐ παῖδες ἀλλὰ βόες εἰσὶ. Στίζονται δὲ πάντες οἱ 59
 μὲν ἐς καρπούς, οἱ δὲ ἐς αὐχένους. καὶ ἀπὸ τοῦδε ἅπαντες
 Ἀσσύριοι στιγματίζονται. Ποιεῖν δὲ καὶ ἄλλο, μού- 60
 νοιοι Ἑλλήνων Τροϊζηνίοισι ὁμολογέοντες· λέξω δὲ καὶ τὰ

Salm. male. " q) τόδε] „Sic Edd. et M. Τόνδε L." r) αὐ-
 τῆς] „bene Bas. 1. 2. (cum 3.) et M. Αὐτῆς male Fl. cum
 reliquis." s) ζωὸν] „ζωὸν cum puncto subscr. W. et mox
 ἰπὰ eodem modo." Ζῶν Bas. 3. et mox itidem ζωα. t) εὐ-
 χεται] εὐχέεται voluit Koen. ad Gregor. Cor. p. 357.
Schäf. valde probante *Belino*. Sed teneatur vulgatum *Boissonad.*
 ad Gregor. 1. 1. et *Fritzsch.* Quæst. p. 206. u) στέφαν-
 τες] „στρέφαντες Fl. Vulgatum probat M." x) κατενε-
 χθέντα] „Et sic Fl. cum cett." y) θνήσκουσι] „πύ-
 ροντα θνήσκουσι Edd. vulgo præter Fl., quas πύρνοντα cum
 Cod. W. omittit." z) ἐς πύργον] „Hoc recte exhibent
 Bas. 1. (cum 3.) Fr. Par. *Salm.* et. M. Ἐπήρησεν junctum

Vocantur hi ab Assyriis Do-
 ctiores, quod omnia illos so-
 lennia docent. Mactant vero
 non in ipso templo, sed cum
 statuit ad altare victimam, ac
 libavit, viventem reducit do-
 mum, atque apud se mactat,
 ac preces fundit. Est autem
 alius quoque sacrificii modus,
 nimirum iste: Vittatas hostias
 vivas de vestibulo præcipi-
 tant, quæ dejectæ ipso casu
 moriuntur. Quidam suos ipso-
 rum liberos inde dejiciunt,

non similiter ut pecudes, sed
 intrusos in culeum manu de-
 turbant, simul maledicta in eos
 ingerunt, cum dicant, non suos
 esse liberos, sed boves. Pun-
 cturis se notant omnes, alii in
 manibus, in cervicibus alii,
 atque hinc est, quod Assyrii
 omnes ferunt stigmata. Fa-
 ciunt etiam aliud quiddam,
 solis inter Graecos consenti-
 entes hac parte Troezeniis.
 Quid autem illi faciant, ex-
 plicabo. Troezenii virginibus

p. 496. κείνοι^{α)} ποίεονσι. Τροιζήνιοι τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι ἡϊθέοισι νόμον ἐποιήσαντο, μὴ μιν^{β)} ἄλλως γάμον ἔναι, πρὶν Ἰππολύτῳ κόμας κείρασθαι· καὶ ὧδε ποίεονσι. τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἱερῇ πόλει γίνεται. οἱ μὲν νεηνίαι τῶν γενεῶν ἀπύρχονται· τοῖσι δὲ νέοισι πλοκάμους ἱροὺς ἐκ γενετῆς ἀπιῶσι· τοὺς ἱεῖαν ἐν τῷ ἱερῷ γένωνται, τάμνονσὶ τε, καὶ ἐς ἄγγεια καταθέντες, οἱ μὲν ἀργύρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεια ἐν τῷ νηρῷ, προσηλώσαντες ἀπῆλσι, ἐπιγράφαντες ἕκαστοι τὰ οὐνόματα. τοῦτο καὶ ἐγὼ ἔτι νέος ὢν, ἐπετέλεσα. καὶ ἔτι μεῦ ἐν τῷ ἱερῷ καὶ ὁ πλόκαμος, καὶ τὸ οὐνομα^{γ)}).

Ald. J. Hag. 'Ες πείρην Fl. male. α) κείνοι] „ita Ald. Fl. Par. Hag. Salm. nisi, quod τὰ, κείνοι pleraque. 'Εκείνοι minus recte J. Ven. 2. M.“ β) μιν] „μην Poll.“ Omnino vult Koen. ad Gregor. Cor. p. 223. μὴ μὲν ἀλλήλοισι γάμον εἶναι. Sed Fritsch. Quaestat. p. 212. μὴ τιν' ἄλλως ἐς γάμον ἔναι. γ) τὸ οὐνομα] „ita Ionica W. Τοῦνομα Edd. Τὸ ὄνομα Fl.“

adolescentibusque legem po- in templo ipso desectos in vascu-
suere, ne aliter contrahant lis deponunt alii quidem ar-
nuptias, quam comas Hippo- genteis, multi vero aureis;
lyto posnerint. Idque ita fa- iisque in templo fixis, inscri-
ciunt. Hoc etiam fit Hiera- pto suo quisque nomine, dis-
poli. Juvenes mentorum ibi cedunt. Hoc ego etiam ado-
primitias ponunt. Submitunt lescens feci, estque adhuc in
autem adolescentibus sacros a templo cincinnus pariter meus
nativitate inde cincinnos: quos atque nomen.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

p. 490.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΡΣΑΓΟΡΑΣ.

Arg. Lycinus, i. e. Lucianus — sub hoc enim nomine in aliis quoque scriptis suis se ipse latentem fingit noster — die Demosthenis natali, qui idem fuit Homero natalis, dum meditatur de digna summi oratoris laudatione componenda, incidit forte in Thersagoram poetam, qui et ipse modo in Homeri laudes carmen confecerat, et communicata cum amico dubitatione sua, quod potissimum laudandi genus eligat, ille statim gratificaturus haerenti succurrit, plena manu totam suam de Demosthene doctrinam excutiens sophistaeque instar tumido ore et affectata arte per omnes profusae materiae partes amicum circumducens. Quae quum paene ad nauseam usque exhausta et insuper carminis in Homerum a Thersagora compositi recitationem patienter audivisset Lycinus et significasset se non quidem de materia ipsa eligenda dubium haerere, qui dudum variis modis eandem rem tractasset, quam potius difficile sibi esse novam laudationis formam invenire: ille, ut patientis audientiae mercedem reddat, aperit Lycino, esse sibi Macedonicos gentis regiae commentarios, quos quum multa meminerit etiam de Antipatro et Demosthene relata continere, cum illo se facile communicaturum esse pollicetur. Ex his igitur commentariis jam fugit Lycinus eximia arte eximium dialogum quasi decerptum, in quo, Antipatrum inter regem et Archiam τὸν γυνωδότησαν habito, hic regi suo exponat de morte Demosthenis ultimisque ejus sermonibus, inserta simul vere honorifica Demosthenis civis probissimi, non tantum oratoris maximi, laudatione, quae tanto majorem vim habet, quum ex ipsius Antipatri hostis ore profecta proponatur. Cf. Adnot. ad hanc recitationem prima.

Βαδίζοντί μοι κατὰ τὴν στοᾶν, τὴν^{a)} ἐντεῦθεν ἐξιόντων ἐν 1
ἀριστοτελεῖ, τῆς ἑκτης ἐπὶ δέξυ, σμικρὸν πρὸ μεσημβρίας, p. 491.
Θερσαγόρου περιτυγχάνει. τάχα^{b)} τινὲς αὐτὸν ὕμῳ ἐπὶ-

a) τὴν] „τῶν“ adscripsit marg. Bas. I. “ Τὴν praefert quidem Jacobus Quacquist. Lucian. Spec. I. p. 8, putat tamen etiam jungi posse τὴν τῶν. b) τάχα] τάχ’ ἂν conj. Jacobs.

DEMOSTHENIS LAUDATIO.

LYCINUS ET THERSAGORAS.

Inambulanti mihi in porticu, ante meridiem, obviam fit in sinistro exeuntium inde la- Thersagoras. Forte quidam tere, sexto decimo, paullo vestrum hominem noverint.

- p. 491. σταιντο· σμικρός τις ἔστι, γρυπὸς, ὑπόλευκος, ἀνδρικός τὴν φύσιν. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ἔτι προσιόντα, Θερσαγόρας, ἔφη, ὁ ποιητής, ποῖ δὴ, καὶ πόθεν; οἴκοθεν, ἦδ' ὅς, ἐνταῦθα. πότερον δ', ἢν δ' ἐγὼ, διαβαδίσων; ἀμύμη μὲν^{c)}, ἔφη, καὶ τοῦτου δεόμενος· ἄωρὶ γάρ τοι^{d)} τῶν νυκτῶν ξαναστὰς, ἔδοξε^{e)} μοι χρῆναι τοῖς Ὀμήρου γενεθλοῖς τῆς ποιητικῆς ἀπάρξασθαι. καλῶς γε σὺ ποιῶν, ἔφη, καὶ τὰ τροφεῖα τῆς παιδείσεως ἐκείνῳ τίνων. ἐκείθεν οὖν ἀρξάμενος, ἦδ' ὅς, ἔλαθον ἑμιαυτὸν, εἰς τοῦτο τῆς μεσημβρίας ἐκπεσὼν. ὅπερ οὖν ἔφη, δεῖ μὲν μοι καὶ τοῦ 2 περιπάτου. Πολλὸν μέντοι πρότερον, ἔφη, προσεπεῖν τουτονὶ δεόμενος ἤκω, (τῇ χειρὶ τὸν Ὀμηρον ἐπιδείξας. ἴστε p. 492. δῆπου τὸν ἐν δεξιῇ τοῦ τῶν Πτολεμαίων^{e)} νεῶ, τὸν καθεμμένον τὰς κόμας.) προσερῶν τε οὖν αὐτὸν ἀφικόμην, ἔφη, καὶ προσευξόμενος ἀφρόνων μεταδιδόναί τῶν ἐπῶν. εἰ γὰρ, ἔφη, ἐν εὐχαῖς τὰ πράγματα εἶη. πάλαί γάρ τοι καὶ αὐτὰς ἐνοχλεῖν μοι δοκῶ τὸν Δημοσθένην^{f)}, ἐπικουρή-

c) μὲν] οὖν addit 295i. d) γάρ τοι] „Omittit γάρ τοι Thom. Mag. v. ἄωρ.“ e) ἔδοξε] „ἔδοξα marg. Bas. 1. male.“ Voluit ille fortasse hanc vocem cum ξαναστὰς conciliare, quod tamen non magnopere opus esse videtur. e) τοῦ τῶν Πτολεμαίων] „τοῦτον Πτολεμαίου Graev. Cod.“ Unde ipse Graevius conj. τοῦ Πτολεμαίου. Vid. Adnot. f) Δημοσθένην] „Nihil variare Edd. notat Solanas.“

Parvus est, vulturino naso, pisse, imprudens ad hoc mensebalbidus, habitu virili. Igitur accedentem adhuc conspiciat, Heus, inquam, Therasgora poeta, quorsum ergo, prius, ait, precibus adoraturus istum venio, manu autem monstrabat Homerum: nempe nostis illum ad dextram aedis Ptolemaeorum, illum demissis comis. Hunc ergo adoraturus veni, inquit, et rogaturus, ut copiosa, mihi carmina imperet. Si quidem, inquam, in precibus ipsae res inceant, olim sane Demostheni negotium facessiturus mihi videor,

καί τι πρὸς τὴν αὐτοῦ εὐγενέθειον. εἰ οὖν ἡμῖν ἐπαρκέσοι p. 492.
 τὸ εὐχεσθαι, συμβουλομένην^{h)} ἄν σοι. κοινὸν γὰρ ἡμῖν τὸ
 Ἑρμαιοῦ. ἐγὼ μὲν, ἔφη, καὶ τῶν νύκτωρ τε καὶ τήμερον
 πεποιημένων δοκῶ μοι τῆς εὐροίαςⁱ⁾ τὸν Ὅμηρον ἐπιγρά-
 ψασθαι. θείως γάρ πως καὶ μαντικῶς εἰς τὴνποίησιν
 ἐξεβακχεύθην. κρινεῖς δ' αὐτός. ἐπίτηδες γάρ τοι τοῦτ'
 τὸ γραμμῆτιον^{k)} περιηρόμην, εἰ ἄρα τις σχολὴν ἄγοντι
 τῶν ἐταιρίων περιτύχοιμι. δοκεῖς οὖν μοι ἐν καλῷ σὺ τῆς
 σχολῆς εἶναι. μακάριος γὰρ εἰ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πέπονδας³
 τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκίτος, ὃς ἤδη λελουμένος τὴν p. 493.
 κόνιν, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς θείας ψυχαγωγούμενος μυθολο-
 γεῖν πρὸς τὸν παλαιστὴν διανοεῖτο, ἐπίδοξον^{l)} κληθήσεσθαι
 τῆς πάλης οὔσης. ὁ δ', Ἄλλ' ἐπὶ τῆς βαλβίδος^{m)} οὐκ ἄν
 ἐμυθολόγεις, ἔφη· καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικηκῶς τὸν δό-
 λιχον τῶν ἐπῶν, ἐντροφεῖν ἀνδρὶ μύλα δὴ κατορῶωδοῦντι

- g) αὐτοῦ] Sic Ald. 2. Αὐτοῦ cett. nimis, vel potius minus, accurate. h) συμβουλομένην] συμβαλομένη finxit Gesn. i) εὐροίας] „Sic Fl. et ex ea marg. A. 1. Εὐρόϊας Ald. 2. Εὐροίας cett. quod rejecimus.“ k) γραμμῆτιον] Vulg. γραμματίον. Sed γραμματίον Fl. solenni varianti ratione, ut et infra cap. 25. et 27. Nov hinc facile γραμματίον correxi-mus, quia intelligitur his locis μικρὸν γράμμα, scriptiancula privata, continens carmen gratulatorium, modo consignatum et proxime quidem in familiarem usum. Vide omnino, quae de hoc verbo censuimus ad Hermot. c. 57. Tom. IV. p. 440. l) ἐπίδοξον] „descriptum ex L. Ἐπίδοξου Edd.“ m) βαλ-

ut ad suum mihi natalem mecum detuli, si forte in so-
 obeundum opis aliquid confe-
 rat. Quare si precari satis es-
 set, socium me tibi adjunge-
 rem: commune nobis munus
 contingeret. Equidem, inquit,
 eorum, quae vel nocte vel
 interdiu feci, affluentem facile
 ubertatem ad Homerum au-
 ctorem jure referre mihi vi-
 deor. Divinitus enim quodam-
 modo, et vatis instar velut
 Bacchico instinctu ad carmen
 incitatus sum. Judicabis ipse.
 Consuevit enim hunc libellum
 haberes fabulas. Sic tu mihi

- p. 493. τὴν τοῦ σταδίου τύχην. Καὶ ὃς γελάσας, Ὡς δὴ σοὶ
 4 τί^{α)} τῶν ἀπόρων, εἶπεν, ἐργασόμενος; ἴσως γὰρ, ἔφη,
 ὁ Δημοσθένης ἐλάττονος ἢ καθ' Ὅμηρον εἶναι σοὶ λό-
 γου καταφαίνεται· καὶ σὺ μὲν μέγα φρονεῖς, Ὅμηρον
 ἐπαίνεσας· ἐμοὶ δὲ ὁ Δημοσθένης σμικρὸν^{ο)}, καὶ τὸ μη-
 δέν; συκοφαντεῖς, ἔφη. διαστασιάσαιμι δ' οὐκ ἂν τοὺς
 p. 494. ἤρωες, εἰ καὶ πλείων^{ρ)} εἰμι τὴν γνώμην πρὸς Ὅμηρου
 τετάχθαι. εὐγε, εἶπον· ἐμὲ δ' οὐκ ἂν νομίσεις^{γ)} πρὸς τοῦ
 5 Δημοσθένους; Ἄλλ' ἐπεὶ γε μὴ^{τ)} ταύτη τὸν λόγον ἀτιμά-
 ζεις κατὰ^{δ)} τὴν ὑπόθεσιν, δῆλον ὡς τὴν ποιητικὴν ἔργον
 ἡγῇ μόνον, τοὺς δὲ ῥητορικοὺς λόγους καταφρονεῖς ἀτε-
 χνῶς, οἷον ἱππεὺς παρὰ πειζοῦς ἐλαύνων. Μὴ μανίην,

βίβδος] βαλβίδος priores. η) ὡς δὴ σοὶ τί] Multis modis
 haec variantur in libris meis. Interrogativam sententiam no-
 tat Bas. 3., legens tamen τί, rectam omnes cett., aut exhi-
 bentes τι sine accentu, ut Bas. 1. aut τί, ut Ald. 1. 2. et
 Hag., aut pro σοι edentes σὺ, ut Fl. cum L. Hinc Schmied.
 edidit: Ὡς δὴ σὺ τί — ἐργασόμενος! exclamative, quum
 Bip. habuisset: ὡς δὴ σοὶ τί, Reitz. vero ὡς δὴ σοὶ τί, sed
 sine interrogationis signo, quod restituo ad hanc sententiam:
 Scilicet in quas tandem te difficultates conjecturus? int. in-
 solenter erga te agere tibi videor? Et sic fere Fritsch. Quaestat.
 p. 135. Melanchthon: Scilicet quasi rem difficilem susceperis.
 Similiter Gesner: Nempe tanquam difficile quiddam acturo;
 audacter corrigens: ὡς δὴ σοὶ ἐργασαμένῳ. Haec vestigia pres-
 serunt Belin. et Wieland. Guyeti conj. δὴ τοι nihil facit ad
 rem expediendam. ο) σμικρὸν] μικρὸν mallet Reitz.
 ρ) πλείων] „πλέον Fl.“ γ) νομίσεις] „νομίζεις Fl.“
 τ) μὴ] μὴν conj. Guyet. non probante Schniedero. δ) κα-
 τὰ] καὶ conj. Guyet. salva vulgata.

videris poëtici curriculum victor, dam et nihil est. Calumnia-
 illudere homini fortunam are-
 nae vehementer extimescenti.
 Iste ridens, Nempe, inquit,
 quas tibi objecturus difficulta-
 tes? Forte enim, inquam,
 minoris tibi Demosthenes,
 quam ut comparari cum Ho-
 mero possit, esse orationis
 argumentum videtur. Itaque
 multum tibi places Homero
 laudato: mihi vero Demosthe-
 nes laudandus parvum quid-

ris, inquit; nolim ego in con-
 tentionem vocare heroas, etsi
 magis fert animus ab Homero
 stare. Euge, inquam: me
 vero non putas stare nullo
 a Demosthene? Sed quando
 non hac parte orationem no-
 stram spernis, ob argumen-
 tum; apparet nimirum, solam
 te poëticen opus putare, ora-
 toria vero opera contemnere
 simpliciter, equitis iustar pe-

ἔφη, ταῦτά γε, καὶν εἰ πολλῆς δεῖ τῆς μανίας ἐπὶ τὰς ποιητικὰς ἰοῦσι θύρας. δεῖ γάρ τοι καὶ τοῖς καταλογάδην, ἔφη, ἐνθέου τινὸς ἐπιπνοίας, εἰ μέλλονσι μὴ ταπεινοὶ φανίσσθαι, καὶ φαύλης φροντίδος. οἷδ' αὖ τοι, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, καὶ χαίρω πολλάκις, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν, καὶ τὰ Δημοσθένους ἐγγὺς τῶν Ὀμήρου τιθεῖς. οἷον λέγω τὴν σφοδρότητα, καὶ πικρίαν, καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν. καὶ τὸ μὲν οἰνοβαρές, πρὸς τὰς Φιλίππου μέθας, καὶ κορδακισμοὺς, καὶ τὴν ἀσέλγειαν· τὸ δ', Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, πρὸς τὸ, Δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τὰς ἀγαθὰς ἐποθεμένους ἐλπίδας· καὶ τό·

Hom.
et De-
mosth.
locos
vid. in
Adnott.
p. 495.

Ἦκε μέγ' οἰμῶξε γέρον ἱππηλάτα Πηλεὺς,
πρὸς τό· Πηλίκον ποτὲ στενάζαιεν ἄν' οἱ ἄνδρες ἑκείνοι,
οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἑλευθερίας τελευτήσαντες. παραβύλλω
δὲ καὶ τὸν ῥέοντα Πύθωνα, πρὸς τὰς Ὀδυσσεῶς νηφάδας
τῶν λόγων, καὶ τό·

Εἰ μὲν μέλλοιμεν ἀγῆρωτ' ἀθανάτιο τε

Ἔσσεσθαι^{u)}, πρὸς τό·

Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τοῦ βίου θάνατος, καὶν

1) ἄν] „deest in Fl.“ u) ἔσσεσθαι] „ex Homer. l. d. rescripsi ac divisi, pro ἔσσεσθαι, quod eodem versu iungebant Edd.“

dites praetervementis. Absit, lippī et saltationibus et lascivi-
ut eo usque, inquit, insaniam; via: istud vero, Auspiciū
licet multo sane furore opus felix unum... cum illo, Opor-
sit ad poëticas fores acceden- tet enim bonos viros spe bona
tibus. Quippe solutae etiam subnixos... et illud:

orationis scriptoribus, inquam, Heu multum ploret Pelcus,
divino quodam afflatu opus est, agitator equorum, cum isto:
si velint non humiles videri, Quantos tandem gemitus edant
et cura exili. Novi sane, inquit, illi viri, qui pro gloria et li-
quit, et saepe juvat, cum bertate mortem oppetivere?
scriptorum solutae orationis Confero autem etiam proflu-
aliorum, tum Demosthenis, entem illum Pythonem, cum
vehementiam verbi caussa, Ulyssis verborum nivibus:
amaritudinem, et divinum il- atque illud:

lum instinctum, cum iisdem Si liceat, senio procul,
Homeri virtutibus contendere; immortalibus esse, ad illud:
et illud Vixit mero... con- Extremum enim omnibus ho-
ferre cum ebrietatibus Phi- minibus vitae mors est, etiam-

- p. 495. ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθιέρξας τηρεῖ. καὶ μυρία²⁾ γεγύ-
 ρασιν αὐθις αὐτοῖς ἐπὶ ταῦτόν τῆς διανοίας ἐπιδρομαί.
 6 Ἦδομαι δὲ καὶ πάθῃ, καὶ διαθέσεις, καὶ τροπὰς λέξεως
 p. 496. καταμανθάνων^{γ)}, καὶ τὰς ἀφαιρούσας τὸν κόρον μεταβο-
 λὰς, καὶ τὰς ἐκ τῶν παρατροπῶν ἐπανόδους, καὶ τὰς τῶν πα-
 ραβολῶν σὺν τῷ καιρῷ²⁾ γλαφυρότητας, καὶ τὸ τοῦ τρόπου
 7 μισοβάρβαρον πανταχοῦ. Καὶ μοι πολλάκις ἔδοξεν (οὐ γὰρ
 ἂν τἀληθές ἀποκρυψαίμην) εὐπρεπέστερον μὲν ῥαθυμίας
 Ἀττικῆς καθάπτεσθαι Δημοσθένους, ὃ τὴν παρρησίαν, ὥς
 φασιν, ἀνεμένορος, τοῦ τοῦς Ἀχαιοὺς Ἀχαιῖδας προσειπόν-
 τος· διαρκεστέρω δὲ τόνῳ πνεύματος τὰς Ἑλληνικὰς ἀπο-
 πληροῦν τραγωδίας, τοῦ μεταξὺ τῆς ἀκμαιοτάτης μάχης
 διαλόγους ἀναπλάττοντος, καὶ μύθοις²⁾ τὴν φορὰν σκεδαν-
 8 νόντος. Πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ Δημοσθένους καὶ μέτρα
 κώλων, καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσεις, οὐκ ἔξω τῆς ποιητικῆς
 ἡδονῆς ἐμβιβάζουσιν, ὥσπερ οὐδ' Ὅμηρος ἑλλιπῆς ἀντιθέ-
 σεων, ἢ παρισώσεων, ἢ σχημάτων τραχύτητος, ἢ καθαρό-

2) μυρία] „bene J. Fl. Fr. Par. etc. Κυρία male Thom. Mag. v. ἐπιδρομή.“ γ) καταμανθάνων] „omisit Fl.“ 2) καιρῷ] reddere placuit *Gemero*, vereor, ne non ex auctoris sententia. 2) μύθοις] „Bene sic Fl. J. Bas. Salm. Λύθοις Hag. 1. Αἰθοῖς Par.“ Et ad hanc lectionem praviissimam reddidisse videtur *Melanchthon*: certamina jactu lapidis dirimit. Exemplum importunae narrationis aptum affert Schol. ad h. l. illud *Glauci* *Iliad*. VI, 145. — 211.

si in cavea quis conclusum seprehendere socordiam Atticam Demosthenes ille, qui frena, ut ajunt, dicendi libertati laxaverat, quam is, qui Achai- dum nomine Achaeos compellavit: ac pleniore spiritu Graecas explere tragoedias eo, qui in summo pugnae discrimine colloquia fingit, fabulisque dispergit *pugnantium* impetum. Saepe vero cum Demosthene etiam dimensiones membrorum, et numeri ac pedes, non absque poetica suavitate ingrediuntur, quemadmodum neque Homero sua desunt antitheta,

τιτος. ἀλλ' ἔοικε φύσει πως ὑπάρχειν, ταῖς δυνάμεσι τὰς p. 496.
ἀρετὰς ἐπιπεπλῆσθαι. πόθεν γὰρ δὴ περιφρονην^{b)} ἂν p. 497.
τὴν σὴν Καλλιόπην^{c)}, τοιαύτην γε^{d)} γινώσκων; Ἄλλ' 9
οὐδὲν ἦν τὸν τοῦ μὲν ἀγώνισμα τῶν εἰς Ὀμηρον ἐγκωμίων
διπλάσιον ἔργον, ἢ τοὺς σοὺς εἰς Δημοσθένην ἐπαίνους τί-
θῃμι, εὐ τοῖς μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει, φημί, τῷ^{e)}
τοῦ μὲν μὲν οὐκ ἔχειν ἐδραῖαν τινὰ κρηπίδα ὑποβαλέσθαι
τῶν ἐπαίνων, πλήν γε τῆς ποιητικῆς αὐτῆς· τὰ δ' ἄλλα, τὰ
μὲν ἀσαφῆ, πατρίς, καὶ γένος, καὶ χρόνος. εἰ γοῦν τι
σαφές αὐτῶν ἦν,

Οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις,
πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῷ, Ἴον, ἢ^{f)} Κολοφῶνα, ἢ Κύν- Eurip.
Phoen.
v. 503.

b) περιφρονην] „Nil mutare Edd. addit Solanus.“

c) τὴν σὴν Καλλιόπην] „τὴν Κλειῶ Καλλιόπην Fl. et
puncto periodum ibi claudit. Σύν pro σὴν male Salm.“ Τὴν
Κλειῶ σὴν Καλλιόπην 2954. Cf. not. seq. d) τοιαύτην
γε] „ταύτην δὲ] ταυτὶ δε Fl. Ταυτὶ δε Salm. Ταυτὶ γε non
modo marg. A. l. adscripta, sed et recipi jussit, quod non im-
prohem. Τοιαύτην γε non male etiam conjecerat Gesn.
Ταυτὶ L. Ταύτην δὲ marg. Bas. 1. Quod edidi, est in J.
Ald. Hag. Par. Bas. 1.“ Nec non in Bas. 3. Sed contra
leges linguae. Nec multo praestat judicium Belini, sic corri-
gentis: περιφρονη ἂν Κλειῶ (vult Κλειῶ) τὴν σὴν Καλλιό-
πην ταύτην δὲ γινώσκουσα, quum Clio Musa quid hic velit,
vix dicas, et lectio Cod. Par. et Ed. Fl. Κλειῶ nil esse possit,
nisi error scribentis. Quam idem Belinus secundo loco posuit
conjecturam: περιφρονην ἂν ἐγὼ τὴν σὴν Καλλιόπην ταύτην
δὲ γινώσκων, ea vitio cerio laborat eodem grammatico, quod
jam est dictum. E tot vel probabilibus vel improbabilibus opi-
nionibus, quarum certa quidem nulla est, probabilissimam
omnium Gesnerianam videor mihi secutus esse. e) τῷ] „τὸ
Fl.“ f) Ἴον, ἢ] Sic Fl. pro vulg. Ἰωνικήν, inepto epitheto
hoc quidem loco. Idem fere judicarunt Belin. et Schm. Nec vero
obstat huic mutationi, quod deinde etiam Chins commemoratur,
quae in septem urbium indice apud Schol. pro hac Io posita

aut exaequationes, aut aspe-
ritas figurarum, aut inundi-
ties. Sed videtur natura quo-
dammodo ita comparatum, ut
suae utrique facultati virtutes
velut *mutuo* implexae sint.
Unde igitur tuam ego Callio-
pen contemnā, talem qui
norim? Sed nihilo secius il-
lud opus, in quo mihi decer-

tandum est, laudam Homeri,
altero tanto majus tuis in De-
mosthenem praeconium pono, non
quod carmina sunt, sed ob
argumentum, ajo: quoniam
meum opus non habet firmam,
quae subijci laudibus possit,
crepidinem, extra ipsam poë-
ticen: reliqua universa obscura
partim, ut patria, genus, tem-

- p. 497. *μην, ἡ Χίον, ἡ Σμύρναν* ε), ἡ Θήβας τὰς *Αἰγυπτίας*, ἡ *μυρίας ἄλλας· πατέρα δὲ Μαίονα τὸν Ἀνδρῶν, ἡ ποταμὸν, καὶ μητέρα Μελανώπην* h), φασίν, ἡ νύμφην τῶν *Δρυάδων*, ἀνδρωπίνου γένους ἀπορία· χρόνον δὲ, τὸν ἡρωϊκὸν, ἡ τὸν Ἰωνικόν. καὶ μὴδ' ὅπως πρὸς τὸν Ἡσίοδον εἶχεν ἡλικίας σαφῶς εἰδέναι, ὅπου γε καὶ τοῦνομα πρὸ τοῦ γνωρίμου, τὸ *Μελησιγενῆ* i) προκρίνουσι· τύχην δὲ, *πενίαν* k), ἡ πάθος *θυμάτων*, ἀλλὰ μὴν l) βέλτιον εἶη καὶ ταῦτα
- p. 498. *ἔῃν ἐν ἀσαφεῖ κείμενα. περιστένον* m) δὴ μαι κομιδῇ τὸ ἐγκλιόμενον, πόλιν ἡπρακτον ἐπαινέσαι, καὶ σοφίαν ἐκ τῶν
- 10 *ἐπῶν εἰκαζομένην συλλέγειν. Τὸ δὲ σὸν, ἔφη, κατὰ χειρὸς, ἐπιδρωμιόν τε, καὶ λείον, ἐφ' ὠρισμένοις τε καὶ γνωρίμοις μόνον ὀνομάτων, οἷον ὄψον ἔτοιμον ἡδυσμάτων παρὰ σοῦ δέομενον. τί γάρ οὐ μέγα, καὶ λαμπρὸν ἡ τέχνη τῷ Δημοσθένει προσῆψε; τί δ' οὐ γνωρίμου; οὐκ ἄδῆναι μὲν αὐτῷ πατρίς, αἱ λιπαραί, καὶ αἰδοίμοι, καὶ τῆς Ἑλλάδος*

est. Facile enim hujus loci ratio fert, ut utriusque insulae mentionem facere posset Thersagoras. g) *Σμύρναν*] „Sic bene Bas. 1. 2. (et 3.) Fr. Στυππταν Fl. J. Ald. Hag. Par. Salm.“ h) *Μελανώπην*] „Μελανώπου Fl. Μελαλώπην marg. A. 1.“ i) *Μελησιγενῆ*] „Μελισγενῆς Fl.“ k) *πενίαν*] „Sic J. et marg. Bas. 1. πένιαν celt.“ l) *μὴν*] „adscitum ex L. Μη J. aliaque Edd.“ m) *περίστενον*] „περὶ στενὸν Edd. priores.“ *Περίστενον* emendavit Solanuz. Sed *περίστενον* minus recte ediderunt Reitz. et recent.

pus, quo floruit. Quod si enim certum quiddam horum esset, Certamen anceps laud foret mortalibus, patriam assignantibus illi Ium, aut Colophonem, aut Cumas, aut Chium, aut Smyrnam, aut Aegyptias Thebas, aut sexcentas alias; patrem vero Maeonem Lydum, aut fluvium adeo, et matrem Melanopen ajunt, aut Nympham ex Dryadum genere, hominum defectu scilicet. Tempus porro, vel heroicum ei assignant, vel Ionicum. Ac tantum ab-

est, uti clare sciant, qua comparatione aetatis ad Hesiodum fuerit, priorne an aequalis, an posterior, ut etiam nomen noto illi praeferant, Melesigenem. Fortunam denique ei tribuunt paupertatis, aut caecitatis. Sed melius fuerit et haec pati in obscuro jaccare. Ergo in angusto sane mihi adeo, et matrem Melanopen ajunt, aut Nympham ex Dryadum genere, hominum defectu scilicet. Tempus porro, vel heroicum ei assignant, vel Ionicum. Ac tantum ab-

ἔρισμα; καίτοι λαβόμενος ἂν ἐγὼ τῶν Ἀθηναίων, ἐπὶ^{α)} τῆς p. 498.
ποιητικῆς ἔξουσίας ἐπειρήγον ἂν ἔρωτας θεῶν, καὶ κρῖσεις,
καὶ πατοιχήσεις, καὶ δωρεάς; καὶ τὴν Ἑλευσίνα. νόμων
δὲ, καὶ δικαστηρίων, καὶ πανηγύρεων, καὶ Πειραιῶς,
καὶ ἀποικίων, καὶ τροπαίων θαλαττίων τε καὶ χειρῶν
ἐπειρημένων, οὐδ' ἂν εἰς ἐπ' ἰσῆς ἀξίας^{ο)} ἐφικέσθαι δύ- p. 499.
ναίτο τῷ λόγῳ, γησὶν ὁ Δημοσθένης. ἀφθονία μὲν ἦν
ἂν μοι περιττὴ πάντως. τὸ δ' ρ) ἐγκώμιον^{γ)} οὐκ ἂν ἀπαρ-
τῆν ἐνομιζόμεν, ἐν νόμῳ^{δ)} τοῖς ἐπαίνοις ὄν, ἐκ τῶν πα-
τριδῶν ἐπικοσμεῖν τοὺς ἐπαινουμένους. Ἰσοκράτης δὲ πα-
ρεμπόρευμα τῆς Ἑλένης φέρον ἐνέθηκε τὸν Θησέα. τὸ μὲν
δὴ ποιητικὸν φῦλον, ἐλεύθερον· σοὶ δ' ἴσως εὐλάβεια τὸ
τῆς παροιμίας σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίᾳ^{ε)} ἐπαγαγέσθαι,
μή σοι μεῖζον προσκείτο τοῦ πλάγρια^{ς)} τῷ θυλάκῳ^{υ)}.

α) ἐπὶ] ἐπὶ conj. Guyet. Vulgatam recte vindicat Fritzsche.
Quaest. p. 137. ο) ἐπ' ἰσῆς ἀξίας] „ex emendatione
Gesneri. Ἐπίσης ἀξίως vulgo.“ ρ) τὸ δ'] „τόδ' Edd. pri-
ores.“ γ) ἐγκώμιον] „Punctum erat post h. v. Id austa-
lit Solanus et ante πάντως collocavit. In quibusdam etiam
comma male ante ὄν erat. Bas. 2. vero sequens οὐκ cum
τόδε conjungit, et comina ante ὄν delet.“ ρ) ἐν νόμῳ^{γ)}
ἐννομον conj. Lennep. ad Phalar. Ep. p. 168. ε) σκῶμμα ἐπὶ
τῇ ἀσυμμετρίᾳ^{ε)} „ἐπισκώμια τῆς ἀσυμμετρίας Fl.“ ι) τοῦ
πλάγρια^{ς)} „τοῦ πλάγρια emendat Erasmi. Chil. IV. 2. 69.
At in vulgato nostri conspirant.“ υ) τῷ θυλάκῳ^{υ)} τοῦ θυ-

cile, et laeve, intra nomina
solum definita, et cognita,
tanquam paratum quoddam pul-
mentarium, condimentis modo,
a te *adjiciendis* indigens.
Quid enim non magnum et
clarum adjunxit fortuna De-
mostheni? quid non celebre?
Non Athenae illi patria, niti-
dae illae et tot celebratae car-
minibus, columen illud Grae-
ciae? Ego sane Athenas na-
ctus, pro poetica illa licen-
tia inducerem amores Deo-
rum et judicia, et inhabitati-
ones, et munera, et Kleu-
sinem. Si vero insuper le-

ges, judicia, conventus sole-
mnes, Piraeus, coloniae, et
reportata terra marique tro-
paea, inducantur; ne unus
quidem pro dignitate assequi
oratione possit, ut ait Demo-
sthenes. Maxima igitur omni-
no mihi esset dicendorum co-
pia. Neque vero sic acce-
pere laudationem mihi videar,
cum in lege et *formula* lau-
dandi sit illud ipsum, a pa-
triis ornare, quos praedicand-
os suminus. Isocrates an-
tem corollarium *laudum* He-
lenae inseruit Thesaea. Ac
poetarum quidem natio libera.

- 11 Παρέντι δὴ τὰς Ἀθήνας, ἐκδέχεται τὸν λόγον πατρὸς τρι-
 p. 499. ἥραρχος, χρυσία κρηπίς, κατὰ Πίνδαρον. οὐ γὰρ ἦν Ἀθή-
 νησι λαμπρότερον τιμήματος^x) τριηραρχικοῦ. εἰ δὲ τοῦ
 Δημοσθένους ἔτι κομιδῇ παιδὸς ὄντος, ἐτελεύτα, τὴν ὀρ-
 p. 500. φανίαν οὐ συμφορὰν ὑποληπτέον, ἀλλὰ δόξης ἐπόθεισιν,
 12 τὸ τῆς φύσεως γενναῖον ἀποκαλυπτούσης. Ὀμήρου μὲν οὖν
 οὔτε παίδευσιν, οὔτ' ἄσκησιν μνήμη καθ' ἱστορίαν παρει-
 λήφμεν, ἀλλ' εὐθὺς ἀνάγκη τῶν ἐπαίνων ἔπτεσθαι
 τῶν ἐπ' αὐτοῦ δεδημιουργημένων, ἔλην ἐκ τροφῆς, καὶ
 μελέτης, καὶ διδασκαλίας οὐκ ἔχοντα· μηδ' οὖν^γ) ἐπὶ
 τὴν Ἡσιόδου δάφνην καταφυγόντα, τὴν ρηθύμως^z) καὶ
 τοῖς ποιμέσι τῶν ἐπὶν ἐπιπνέουσιν. σοὶ δὲ ἐνταῦθα δῆ-
 που πολὺς μὲν ὁ Καλλίστρατος, λαμπρὸς δ' ὁ κατάλογος,
 Ἀλκιδάμας, Ἰσοκράτης, Ἰσάϊος, Εὐβουλίδης· μυθίων μὲν
 ἐφελκομένων Ἀθήνησι τῶν ἡδονῶν καὶ τοὺς πατρονομίας

λάκου vel τοῦ θύλακος reponi jubet Fritzsche. Quæstat. p. 152.
 Non prohib. Τῷ θύλακῳ jungo cum προσκείμετο, et μείζον co-
 gitata majus (justo, i. e. quam pro sacci ipsius modo). x) τι-
 μήματος] τίμημα τοῦ conj. Jacobs. Rectius vulgatam phra-
 sin tuetur Fritzsche. Quæstat. p. 178. γ) μηδ' οὖν] Sic
 Par. Μηδ' οὖν Fl. Bas. 1. (et 3.) Hag. Fr. Μηδὲ γοῦν
 J. marg. A. 1. et Ald. 2. z) ῥεθύμως] „ῥεθίως marg.

Sed tu fortasse metuis, ne il-
 lum e proverbio jocum contra
 proportionem violatam tibi ar-
 cessas, majoremque ipso sacco
 tabellam atque inscriptionem
 dicaris apposuisse. Dimissis
 Athenis orationem excipit Tri-
 erarchus pater, *aurea*, ut Pin-
 dari verbo utar, *crepido*. Nec
 enim ordo ac census major
 tum Athenis Trierarchico. Si
 vero is, Demosthene adhuc
 puero admodum, satis functus
 est, non calamitatis putanda
 illa orbitas est, sed gloriæ
 argumentum, cum generosam
 illam naturam aperiret. At
 Homeri neque institutionem

neque exercitationem historia-
 rum monumentis accepimus:
 sed statim necesse est illas
 attingere laudes, quas ipse
 sibi architectatus est, cum ex
 educatione, et exercitatione,
 atque disciplina materiae nihil
 habeas, neque ad illam Hesi-
 odi laurum liceat confugere,
 quæ nulla opera pastoribus
 etiam carmina adspiret. Tibi
 vero, quando ad hunc locum
 ventum est, multus est Calli-
 stratus, et splendorum no-
 minum catalogus, Alcidas,
 Isocrates, Isaëus, Eubulides.
 Cum vero sexcentæ in Athe-
 narum urbe voluptates illos

ἀνέγκαις ὑποκειμένους, ταχείας δ' οὔσης τοῖς μαιρακίοις p. 500.
 τῆς ἡλικίας^{a)} εἰς τὰς τέρψεις ἀπολισθαίνειν^{b)}, παρὸν δ'
 αὐτῷ κατ' ἐξουσίαν κομῆν^{c)}, ἐκ τῆς τῶν ἐπιτρόπων ὀλι-
 γωρίας, ὃ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς^{d)} πολιτικῆς ἀρετῆς
 κατέχε πόθος, ὃς αὐτὸν ἤγεν οὐκ ἐπὶ τὰς Φρόνης, ἀλλ'
 ἐπὶ τὰς Ἀριστοτέλους, καὶ Θεοφράστου, καὶ Ξενοκράτους,
 καὶ Πλάτωνος θύρας. Κἀνταῦθα, ὧ βέλτιστε, φιλοσο- 13
 φούς^{e)} τῷ λόγῳ, διπτὺς ἐπ' ^{f)} ἀνθρώποις ἐρωτῶν ἀγωγὰς,
 τὴν μὲν θαλαττίου κινὸς ἐρωτος παράφορόν τε, καὶ ἀγρίαν, p. 501.
 καὶ κυμαίνουσαν ἐν ψυχῇ, Ἀφροδίτης πανδήμου κλύδωνα,
 φλεγμαινούσαις νέων ὀρμαῖς, αὐτόχρομα θαλάττιον, τὴν δ'
 οὐρανίου χρυσῆς τιнос σειρᾶς ἔλξιν^{g)}, οὐ πυρὶ καὶ τόξοις
 ἐντιθεῖσαν δυσάλθεῖς νόσους τραυμάτων, ἀλλ' ἐπὶ τὴν αὐ-
 τοῦ τοῦ κάλλους ἄχραντόν τε καὶ καθαρὰν ἰδέαν ἐξορμῶ-
 σαν, μαριῖ^{h)} σύφρονι τῶν ψυχῶν, ὅσαι Ζηνὸς ἐγγὺς, καὶ
 θεῶν ἀγγίσποροι, φησὶν ὁ τραγικὸς. Ἐρωτὶ δὴ πάντα πόρι- 14

A. 1. " a) ἡλικίας] „ἡλικίας male J." b) ἀπολισθαίνειν Fl. " ἀπολισθαίνειν Gorl. c) κομῆν] „κομῆν prima longa Edd. vulgo. Recte Schol." d) ὃ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς] „καὶ φιλοσοφίας ὃ τῆς Fl. inverse." e) φιλοσοφούς] „φιλοσοφεῖς Fl." f) ἐπ'] „ita Edd. Lege ἐν. marg. J. recte." g) ἔλξιν] „bene Par. Hag. etc. Ἐλξιν male Salm." h) μαριῖ] „μίαν Fl."

etiam alliciant, qui patriae potestatis necessitati subiecti sunt; facilisque sit illi adolescentulorum aetati ad voluptates prolapsio; liceret autem illi per tutorum negligentiam suo arbitrio luxuriari: philosophiae tamen civilisque virtutis amor praevaluit, qui illum non ad Phrynae, sed ad Aristotelis, et Theophrasti, et Xenocratis, et Platonis fores egit. In hac orationis parte philosophari quoque, vir optime, possis, duplices esse amorum in ho-

minibus agendi rationes, alteram marini cuiusdam amoris vagam, feram, et fluctus in mente excitantem, popularis Veneris procellam, aestuante adolescentium impetu revera marinam: alteram autem caelestis aureae cuiusdam catenae tractionem, quae non igne aut sagittis insanabiles vulnerum morbos infligat, sed ad non marcescentem ipsius pulchritudinis puramque formam contendat, sano quodam illarum mentium furore, quae Jovis propinquas, et proximas

- p. 501. *μα, κοῦρά, σπῆλαιον, κάτοπτρον, ξίφος, γλῶτταν διαρ-
θρῶσαι, μετελθεῖν ὅψε τῆς ἡλικίας ὑπόκρισιν, μνήμην
ἀκριβῶσαι, θορόβου καταφρονῆσαι, συνάψαι νύκτας ἐπι-
πόνους ἡμέραις. ἔξ ὧν τίς οὐκ οἶδεν, ὁποῖος ὁ Δημοσθέ-
νης, ἔφη, σοι τὴν ῥητορικὴν ἐγένετο, ταῖς μὲν ἐννοαίαις,
καὶ τοῖς ὀνόμασι, καταπυκνῶν τὸν λόγον, ταῖς δὲ διατέ-
σειν ἔξακριβῶν τὰς πιθανότητας; λαμπρὸς μὲν τῷ μεγέ-
θει, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρονέστατος δὲ τὴν τῶν
ὀνομάτων καὶ νοημάτων ἐγκράτειαν, ποικιλώτατος δ' ἐναλ-*
p. 502. *λαγαῖς σχημάτων. μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὥς ὁ Λεω-
15 σθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, καὶ^ι) σφυρήλατον πυρ-
εῖχε τὸν λόγον. Οὐ γὰρ ὥς τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης
ἔφη που λέγων, τὰς τραγωδίας ἐν οἶνῳ γράφειν, ἔξοριμῶντα,
καὶ ἀναθεριμάλνοντα τὴν ψυχὴν, οὐχ οὕτως ὁ Δημοσθένης
συνεῖθει πρὸς μέθην τοὺς λόγους, ἀλλ' ὕδωρ πίνων· ἢ καὶ
τὸν Δημόδην παῖζαί φασιν εἰς ταύτην αὐτοῦ τὴν ὑδροπο-
σίαν, ὥς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ὕδωρ λέγοιεν, τὸν Δημοσθέ-
νην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν^κ). Πυθέα δὲ ὁ κρότος τῶν*

i) καὶ] οὐ vulgo. Sed καὶ Gr. et καὶ οὐ 2954. Vid. Adnot.

κ) τὸν Δημοσθένην—γράφειν] „Δημοσθένης δὲ πρὸς

comites Daëm Tragicī verbo dicuntur. Amori nempe per-
via sunt omnia: tonsura, spe-
cus, speculum, gladius, arti-
culare linguam, jam provector
aetate, actioni dare operam,
memoriam acutere, contemnere
tumultum, noctes continnare
diebus laboriosis: e quibus
omnibus quis ignorat, inquit,
qualis tibi Demosthenes in di-
cendi facultate exstiterit, sen-
tentiis et verbis cum densaret
orationem, tum moribus atque
affectionibus animorum expri-
mendis probabilitatem para-
ret, magnitudine ac spiritu vehe-
mens, idemque verborum pa-

riter ac sententiarum modera-
tione saluberrimus, et maxime
varius in permutatione figura-
rum? Solus ille quidem ora-
torum, ut dicere ausus est
Leosthenes, vivam ac spiran-
tem, consolidatamque oratio-
nem protulit. Non enim, ut
de Aeschilo Callisthenes nar-
rat, alicubi memorans tragoe-
dias ab illo in vino scriptas,
quo instigaret incenderetque
animum; eodem modo per
ebrietatem composuit oratio-
nem Demosthenes, sed aquam
interim potans: unde etiam
lasisse dicitur in hanc ipsius
aquae bibendae consuetudinem
Demades, alios dicere ad

Δημοσθενικῶν λόγων ἀπόζειν ἐφαίνετο τοῦ νυκτερινοῦ λό- p. 502,
 γου· καὶ τοῦτ' ἐμὲν, ἔφη, σοὶ τὸ χωρίον τοῦ λόγου, κοι-
 νὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν· οὐ γάρ τοι¹⁾ μείων ὁ περὶ
 τὴν Ὀμήρουποίησιν ὑπῆρχε κἄμολ' λόγος. Ἄλλ' εἰ μετ- 16
 (οῖς²⁾) ἐπὶ τὰς φιλανθρωπίας, καὶ τὴν ἐν τοῖς χρήμασι
 φιλοτιμίαν, καὶ τῆς πολιτείας τὴν ὅλην λαμπρότητα....
 καὶ ὁ μὲν ἦει συνείρων, ὥς τὰ λοιπὰ προσθήσω· ἐγὼ δὲ p. 503.
 γελάσας· ἦ πού γε³⁾, ἔφη, διανοῇ καταχεῖν μου τῶν
 ὧτων, ὥσπερ βυλανεὺς καταπτήσας τὸν λοιπὸν λόγον;
 Νῆ Δία γε, εἶπε,.... δημοδοικίας τε, καὶ χορηγίας ἐθε-
 λουσίου, καὶ τριηραρχίας, καὶ τεύχος, καὶ τάφρον, καὶ
 λύσεις αἰχμαλώτων, καὶ παρθένων ἐκδόσεις, ὑρίστην πολι-
 τείαν, καὶ πρέσβεις⁴⁾, καὶ νομοθεσίας, καὶ μέγεθος πολι-
 τευμάτων ἐμπειρόν, γελῶν ἐπεισὶ μοι, τοῦ τὰς ὁφρῶς συνά-
 γοντος, καὶ δεδότης μὴ λόγοι τῶν Δημοσθένους αὐτὸν ἐρ-
 γων⁵⁾ ἐπιλίποιεν. Ἰσως γάρ, ἔφη, ὦ γὰρδ', νομίζεις, ἐμὲ 17
 δὴ⁶⁾ μόνον τῶν ἐν ῥητορικῇ βεβιωκότων, μὴ διατεθρυσσά-
 ῃς γράφει Fl. 1) τοι] „τι Fl.“ 2) μετ' οἷς] Sic
 ex emendat. Guyoti et Gesneri pro vulg. μετέοις. Μετέοις
 Fl. 3) γε] omittit Gorl. 4) πρέσβεις] πρεσβείας cor-
 rexerit Gesn., nec non in simili causa cap. 18. Certe melius
 sic, id est, clarius et concinnius, dixisset Thersagoras. 5) ἐρ-
 γων] „ἔργον prave Ven. 2.“ 6) δὴ] abest in Gorl.

aquam, Demosthenem autem
 ad aquam scribere. Pythaeae
 vero lucernam nocturnam olere
 videbatur illa Demosthenica-
 rum orationum concinnitas.
 Et iste quidem locus, in-
 quit, cum meo tibi argumento
 communis est: neque enim
 minor de Homeri poësi mihi
 quoque oratio suppeditat. Sed
 si ad humanissima illius opera
 venias, et honestissimum pe-
 cuniarum usum, et illum in
 republica administranda splen-
 dorem... Atque ille sic con-
 tinuans orationem incedebat,
 tanquam additurus reliqua. Ego

vero ridens: Numquid, inquam,
 perfundere aures meas cogi-
 tas, ut balneator aliquis, ex-
 hausturus orationem reliquam?
 Sic est per Jovem, inquit,
 Epulas illas publicas, et vo-
 luntarias ludorum erogationes,
 et trierarchias, et moenia, et
 fossam, et captivorum libera-
 tionem, et elocationes virginum,
 quae optima gerendae reipub-
 licae ratio est; et obitas le-
 gationes, et leges perlatas.
 Ac quoties illa rerum publice
 gestarum magnitudo in men-
 tem venit, ridere subit homi-
 nem contrahentem supercilia,

- p. 503. σθαι τὰ ὤτα ταῖς Δημοσθένους πράξεσιν; Εἶγε, ἔφη, πρὸς τὸν λόγον ἐπικουρίας τινὸς, ὥς σὺ φῆς, δεόμεθα· πλὴν εἰ μὴ σε τοῦναντίον κατέχει πάθος, ὅλον αὐγῆς περιλαμπούσης, οὐκ ἔχοις πρὸς λαμπρὰν τὴν Δημοσθένους δόξαν τὴν
- p. 504. ὄψιν ἀπερεῖσαι. καὶ γὰρ αὐτός τι τοιοῦτον ἐφ' Ὀμήρου κατὰ τὰς ἀρχὰς πίπονθα. κατέβαλον γοῦν μικροῦ δεῖν, ὥς οὐκ ἀντιβλεπτόν ὃν μοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν· εἴτ' ἐγὼ μὲν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἀνήνεγκα, δοκῶ) μοι κατὰ σμικρὸν προσετιζόμενος ἀντίον ὄρεῖν. καὶ μηδ' ἀποτρέπων, ὥςπερ ἤλalon τὰς ὕψεις, νόθος τοῦ τῶν Ὀμηριδῶν γένους
- 18 ἐλέγχεσθαι. Σοί*) δὲ μὴν) φαίνεται καὶ τοῦτο, ἔφη, πολὺ ῥῆον, ἢ κατ' u) ἐμὲ εἶναι. τῆς μὲν γὰρ Ὀμήρου δόξης, ὅλον ἐπὶ μιᾷς ὁρμῶσης x) τῆς ποιητικῆς δυνάμει, ἀθρόως ἐξ ἀνάγκης ἦν ἀπάσης λαβέσθαι· σὺ δ' εἰ μὲν ἐπὶ τὸν Δημοσθένην ὅλον ἐφάπαξ τῇ γνώμῃ τράποιο, καὶ μάλα ἂν ἀποροίης περὶ τὸν λόγον ἄττων γ), οὐκ ἔχων ὅτου

r) δοκῶ] καὶ δοκῶ suspicor. s) σοί] „Constans, at mala lectio. Σὺν Jens.“ Vid. Aduott. t) δὲ μὴν] Sic Par. et Bas. 3. Δέ μοι Fl. Hag. Bas. 1. Salm. etc. Reitz. et recenti. u) ἢ κατ'] „ἢ τὸ κατ' malit Gesa.“ Nec sane aliter scripsisse auctor videtur. x) ὁρμῶσης] „ὁρμούσης marg. A. 1. W. ex Fl.“ γ) περὶ τὸν λόγον ἄττων] pro glossemate

ne oratio se de factis Demosthenis deficiat. Namque tu forte putas, Inquam, solum me eorum, qui in oratoria arte aetatem contrivimus, non habere aures frequentatas Demosthenis actionibus? Si quidem, inquit, auxilio quodam ad illam orationem, ut tu ais, opus habeamus: nisi forte contra ea illud tibi accidit, ut veluti splendore quodam circumfulgente, defigere obtutum in claro adeo Demosthenis fulgore nequeas. Etenim ipsi mihi simile quiddam in Homero ab initio usu venit. Parum enim absuit, quin ab-

jicerem, quod obtutum defigere in argumento mihi non posse viderer. Deinde nescio quomodo me recepi, ac videor mihi paullatim ad contra intuendum assuefactus esse, nec amplius avertendis velut a sole oculis, mothus et insititius Homeridarum generis deprehendi. Tibi vero etiam hoc multo esse facilius apparet, quam mentem mihi negotium. Etenim Homeri gloria, ad usam poeticam facultatem cum referatur, confertim necessario tota arripienda fuit. Tu vero si ad totum simul Demosthenem advertas ami-

πρώτου τὴν γνώμην λάβοις, καθάπερ οἱ λίχνοι πάσχουσι p. 504.
 περὶ τὰς Συρακουσίου²⁾ τραπέζας, ἣ οἱ φιλήκοοι, καὶ φι-
 λοθεύμονες, εἰς μυρίας ἀκονισμάτων καὶ θεαμάτων ἡδονὰς
 ἐμπειρόντες· οὐκ ἔχουσι γὰρ³⁾ ἐφ' ἣν ἔλθωσιν, αἰετὴν
 ἐπιθυμῶν μετατιθέντες. οἶμαι δὲ καὶ σὲ μεταπηδῶν, οὐκ
 ἔχοντα ἐφ' ὃ, τι σταίης, ἐν κύκλῳ σε περιελκόντων, φυ-
 σικῶς μεγαλοπρεποῦς, ὁρμῆς διαπύρου, βίου σώφρονος, λό-
 γου δεινότητος, τῆς ἐν ταῖς πράξεσιν ἀνδρείας⁴⁾, λημμάτων p. 505.
 πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπεροψίας, δικαιοσύνης, φιλανθρω-
 πίας, πίστεως, φρονήματος, συνέσεως, ἐκάστου τῶν πολ-
 λῶν καὶ μεγάλων πολιτευμάτων. ἴσως οὖν ὄρων ἔνθεν μὲν
 ψηφίσματα, πρῶτους⁵⁾, δημογορίας, νόμους, ἐκῆθεν ἀπο-
 στόλους, Εὐβοίαν, Μέγαρα, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον,
 τὸν Ἑλλήσποντον, Βυζάντιον, οὐκ ἔχεις ὅποι τὴν γνώμην
 ἀποκλήρης, συμπεριφερόμενος τοῖς πλεονεκτήμασιν. Ὡς περ 19
 οὖν ὁ Πίνδαρος, ἐπὶ πολλὰ τῷ νῦν τραπόμενος, οὕτω πως
 ἡγόρηκεν,

habuit Guyet. 2) Συρακουσίου] „Syracusas Fl.
 Sed nil opus est.“ De his mensis, quae et Siculas diceban-
 tur, vid. ad Diall. Mortt. IX, 2. Tom. II. p. 520. 3) γὰρ]
 „omittit Fl.“ 4) ἀνδρείας] „ἀνδρείας Fl.“ 5) πρῶ-

num, omnino dubites trepi-
 dant circa orationem, nec ha-
 bens, quid primum cogitatione
 arripias; quale quid gulosis
 accidit ad Syracusanas men-
 sas, aut cupidis audiendi vi-
 dendique hominibus, si in
 sexcentas auditionum specta-
 culorumque voluptates inci-
 dant; nec enim quo se ver-
 tant habent, transferentes per-
 petue cupiditatem. Puto au-
 tem, te quoque huc illuc sa-
 lire, nec habere, ubi consi-
 stas, orbe quodam te huc il-
 lac trahentibus ingenio magni-
 fico, inflammato impeta, vita
 temperanti, vi dicendi, forti-

tudine in rebus gerendis, mul-
 torum magnorumque quaestu-
 um contempta, iustitia, huma-
 nitate, fide, sensu, prudentia,
 unoquoque de multis illis et
 magnis facinoribus reipublicae
 causa susceptis. Fartasse igitur
 videns hinc decreta, lega-
 tiones, conciones, leges, hinc
 classes, Euboeam, Megara,
 Boeotiam, Chion, Rhodum,
 Hellespontum, Byzantium, non
 habes, quo mentem deflectas,
 quem tot praeclara velut au-
 ferant. Quemadmodum ergo
 Pindarus, ad multa animum
 circumferens, ita fere dubitat,

- p. 505. Ὑσμῆνον, ἢ χρυσηλάκατον^d) Μελίαν,
 Ἡ Κάδμω, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος,
 Ἡ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,
 Ἡ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλῆος^e),
 Ἡ τὰν Διονύσου πολυγαθία^f) τιμὰν,
 Ἡ γάμον λευκωλλένου Ἀρμονίας ὑμνήσομεν;
 οὕτωςι δὲ καὶ σύγε^g) ταῦτόν τοις ἀπορεῖν, λόγον, ἢ βίον,
 ἢ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν, ἢ δημαγωγίαν, ἢ τὸν θάνα-
 20 τον τάνδρὸς ὑμνητεόν. Ἔστι δ' οὐδὲν ἔργον ἐκφυγεῖν, ἔφη,
 τὴν πλάνην, ἀλλ' ἐνὸς οὗτου δὴ λαβόμενος, ἢ τῆς ῥητορι-
 κῆς καθ' αὐτήν, εἰς ταύτην κατὰθου^h) τοῦτον τὸν λόγον.
- p. 506. ἰκανή γ' ἂν σοι οὐδ' ⁱ) ἡ Περικλέους. ἐκείνου μὲν γε τὰς
 ὑστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι^k) κέντρον δόξη
 παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτὴν γε^l) οὐχ ὁρώμεν, δῆλον ὡς
 ὑπὲρ^m) τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχουσινⁿ), οὐδ'

σβεις] „Fors. προσβείας.“ Cf. supra cap. 16. d) χρυσηλάκατον] „χρυσήλαξ. male J.“ Sic et Ald. 2. e) Ἡρακλῆος] „Ἡρακλέους Fl.“ f) πολυγαθία] πολυγαθία 2934. et Gori. probante Belino. g) οὕτωςι δὲ καὶ σύ γε] „οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ Coll.“ Quam scripturam merito Fritzscheus portentosam vocat Quaest. p. 47. h) κατὰθου] „καθού Fl.“ idque cum Gori. i) γ' ἂν σοι οὐδ'] „Sic J. et Ven. 2. (cum Bas. 3.) Γούν σοι ἢ ἡ cett. Μη Fl.“ Vid. Adnott. k) τι] τὸ maluit Hemsterh. Vid. Adnott. l) αὐτὴν γε] „Sic Fl. Fr. Bas. 1. et 2. (et 3.) Αὐτόν γε Hag. Par. Salm. Ald.“ m) δῆλον ὡς ὑπὲρ] „δῆλον. ὡς οὐδὲν ὁποῖον ὑπὲρ Fl.“ n) ἔχουσιν] „receptum ex

Ismenon utrum, aureo an Melian colo,
Cadmumne, spartios an genus inclytum,
An caerulea flammea Thebes,
Vimne conantem omnia Herculeam,
Bacchine patris laetos canemus honores?
Candidae conuubiana Harmonies?

sophiam, populi regendi artem an mortem viri, praedicare oporteat. Nullo vero labore, inquit, orationem effugeris: sed unam quancunque partem arripiens, aut eloquentiam per se spectatam, in eam hanc orationem conferto. Par tibi hic ne Periclis quidem eloquentia fuerit. Illius nos quidem fulgura ac tonitrua, ac Suadae illum aculeum, fama accepimus; sed ipsam non videmus eloquentiam: scilicet praeter formam

ita tu quoque simili ratione videris ambigere, orationemne an vitam, oratoriam an philo-

οἷον ο) ἔξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βύσανον, καὶ κρίσιν. p. 506.
τὰ δὲ τοῦ Δημοσθένους.... ἀλλὰ p) σοὶ καταλείφθω λλ-
γειν, εἰ ταύτῃ τράποιο. Πρὸςγε μὲν τὰς τῆς ψυχῆς ἀρε- 21
τὰς, ἢ τὰς πολιτείας αὐτοῦ τραπομένῳ, καλὸν μίαν ἦντι-
ναοῦν ἀποτέμνεσθαι τὴν διατριβήν· εἰ δὲ βούλοιο δαψι-
λῶς q), δύο καὶ σύντρις ἐλόμενον, ἔχειν ἀποχωρῶσαν λόγων
ὑποβολήν r). πολλή γὰρ ἐν ἡπυσιν ἡ λαμπρότης s). εἰ
δ' οὐκ ἐκ τοῦ παντός, ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπαινεσόμεθα·
(νόμος μὲν γὰρ t) Ὀμηρικὸς, ἡρώων ἐπαίνους ἐκ μερῶν δια-
τίθεσθαι, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης, ἢ δὴ u) δὲ καὶ τῶν
φορημάτων, ἢ ἀσπίδων, μεμπτόν δ' οὐδὲ τοῖς θεοῖς ἐγέ-
νετο, ὑμνεῖσθαι πρὸς x) τῶν ποιητῶν, ἔξ ἡλικάτης, ἢ τό-
ξων, ἢ τῆς αἰγίδος, μήτι γε δὴ μέρους σώματος, ἢ τῆς
ψυχῆς· τῶν ἐνερgesiῶν δὲ οὐδὲ δυνατόν ἐφάπαξ y) ἔλθεῖν).
οὐκ οὖν οὐδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιώσεται, καθ' ἐν τῶν αὐτοῦ

Fl. et Graev. "Εχοντες Edd. vulgo." ο) οἷον] „ex Fl. recepi. Οἷον cett.“ Abest haec vox omnino in Ald. 2. p) ἀλλὰ] Sic vulgo Eidd. veti. Sed ἄλλα, auctore Gessnero, edidit Reitz. et recent. q) δαψιλῶς] „Sic pleraeque. Δαψιλῶς J. δαψιλῆς Fl.“ r) ὑποβολήν] „ex Fr. recepi. Ὑποβαλὴν Hag. 2. Ὑπερβολήν Par. J. etc. omnes male.“ Emendationi etiam ex Bas. (1. 3. et 4.) aliquid ponderis accessit. s) λαμπρότης] „λαμπρότης male Hag. 1. 2.“ t) γὰρ] „omittit Fl.“ At sic deletur color orationi Thersagorae proprius. Deleverunt etiam interpretes. Parenthesis scilicet longior incipit ab his verbis pertinens ad verba u. que ἐφάπαξ ἔλθεῖν. u) ἢ δὴ] εἰτι vult Fritzsche. Quae est. p. 212. non male. x) πρὸς] „ὑπὸ marg. A. 1.“ y) ἐφάπαξ] ἐφ' ἀπάσης Wolf. et Gessn.

qualemcunque animo conce- mum tribus delectis, habere
ptam stabile et solidum nihil satis materiae ad dicendum
habentem, neque quod tempo subjectae, tantum est clarita-
ris illud examen iudiciumque tis in singulis. Si vero non
possit sustinere. Demosthenis in universum, sed ex parte
vero ars.... At tibi haec re laudare velimus, (praesto enim
licta sunt dicenda, hanc si in Homericam lex est, Heroum
gressus fueris viam. Ad ani laudes instituere e partibus,
mi autem virtutes aut prae pedibus, aut capite, aut coma;
clare in republica facta con- jam vero etiam ex gestamini-
verso decens fuerit, quodcum- bus, aut scutis, nec indignum
que inde decerpere dicendi Dis fuerit cantari a poetis
argumentum, aut si largiter ob colum, aut sagittas, aut
cere volneris, duobus, sum- aegidem, nedum ob corporis

p. 507. καλῶν ἐπαινούμενος· ἐπεὶ τὸ γε σύμπαν οὐδ' αὐτὸς ἂν αὐτὸν ἐξαρκέσειεν ἐπαινέσαι. Ταῦτα τοῦ Θερασγόρου διελθόντος²⁾, Οἰμαι σε, ἔφη, ἐν ἐπιδεικχθαι μοι βουλόμενον, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν λόγων³⁾ παρεμπόρευμα πεποιθῆσθαι τὸν Δημοσθένην, τὰ πρὸς τοῖς ἐμμέτροις προστιθέντα. Σοὶ μὲν οὖν, ἔφη, τὴν ῥησιωτικὴν ὑποτιθεῖς, προήχθην ἐπιδραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι τῆς φροντίδος ἀνείης, ἀκροατὴς ἡμῖν γένοιτο. Προὔρου τοίνυν, ἔφη, σοὶ γέγονεν οὐδὲν, εὖ ἴσθι. σπόμεν δὲ μὴ καὶ πλέον ἢ γερονδὸς θάτερον. Καλὸν ἂν λέγοις, ἔφη, τὸ ἴαμα. Σὺ γάρ, ἔφη, ἀγνοεῖς, οἰμαι, τὸ παρὸν ἄπορον, εἴτα ἱατροῦ δίκην τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν ἀγνοήσαντος ἄλλο θεραπεύεις. Ὅτι τί δὴ;⁴⁾ Σὺ μὲν, ἂ ταράξειεν⁵⁾ ἂν τὸν πρῶτον ἰόντα πρὸς τὸν λόγον, ἐπεχείρησας ἰᾶσθαι, τὰ δ'⁶⁾ ἤδη κατηνάλωται⁷⁾ πολλαῖς⁸⁾ ἐτῶν περιόδοις. ὥστε ταύτης

non sine justa causa. 2) διελθόντος] διελθόντος Gorl. a) τῶν λόγων] „τῇ δώρῃ Fl.“ b) Ὅτι τί δὴ;] Ὁ δὲ, τί δὴ; temere mutari jubet Delin. c) ταράξειεν] „ταράξειεν J. prave.“ Sic et Ald. 2. d) τὰ δ'] Prius τὰδ' legebatur. e) κατηνάλωται] „κατανάλωται Fl.“ f) πολλαῖς] Sic e Fl. et Gorl. pro vulg. παλαιαῖς.

partem aut mentis adeo; per beneficia autem ire singula nemini datum sit.) ergo neque aegre feret Demosthenes, se ab uno eorum, quae pulchra in ipso sunt, laudari: quandoquidem universitati suarum laudum ne ipse quidem par esse videatur. Haec ita percurrente Thersagora, Puto ego, inquam, te, cum illud unum demonstratum mihi cuperes, non solum poetam te bonum esse, illud quasi corollarium fecisse Demosthenem, soluta oratione adjuncta carminibus. Ille, Facilitatem, tibi, inquit, negotii tui ob oculos posituros eo provectus

sum, orationem ut percurrerem, et levia tibi illius vestigia signarem, si quid de cura tua remittens, operam dare mihi recitanti velles. Noris, inquam, nihil te quidquam profecisse. Ac vide, ne illud alterum [illa difficultas, quae me angit] etiam auctum sit. Praeclaram, inquit, mihi medicinam narras. Nempe, inquam, difficultatem praesentem ignoras, deinde medici instar laborantem partem ignorantis, aliam curas. Quid ita? Tu quidem iis, quae turbare forte eum queant, si quis primum ad ejusmodi orationem aggrediatur,

τῆς ἀπορίας ε) ἔωλά σοι τὰ λάματα. Τοῦτο δ' οὖν, ἔφη, p. 507.
 σοι τόγε ἴαμα. χρῆ μέντοι καθάπερ ὁδοῦ^{h)}, θαυροβαλεωτά-
 την εἶναι τὴν συνηθεσιάντην. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον, 23
 προϋθέμεν, ἥⁱ⁾ φασὶν Ἀννίκεριν τὸν Κυρηναῖον φιλοτιμη- p. 508.
 θῆναι πρὸς Ἰδαίωνα τε, καὶ τοὺς ἐταίρους. τὸν μὲν γὰρ
 Κυρηναῖον ἀρματηλασίαν ἐπιδεικνύντα^{k)}, πολλοὺς περὶ τὴν
 Ἀκαδημίαν ἐξελαύνειν δρόμους, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀρματοτρο-
 χίας ἅπαντας, μηδὲν παραβάντα^{l)}, ὥςθ' ἐνὸς δρόμου ση-
 μεῖα κατὰ τῆς γῆς ὑπολείπεσθαι· τοῦμὸν δέ γε, τοῦναν-
 τίον^{m)} σπεύδει τὰς ἀρματοτροχίας ἀλείνειν· οὐ μάλ᾽ ῥά-
 διον δ', οἶμαι, καινουργεῖν ὁδοὺς, τῶν τετριμμένων ἐκτρι-
 πόμενον. Ἀλλὰ τοι τὸ Πάύσωνοςⁿ⁾, ἔφη, σοφόν. Ποῖον;
 ἔφη· οὐ γὰρ ἀκήκοα. Πάύσωνι τῷ ζωγράφῳ φασὶν ἐκδο- 24
 θῆναι γράψαι ἵππον καλινδούμενον^{o)}· τὸν δὲ γράψαι τρέ-

g) ταύτης τῆς ἀπορίας] „ταύτη ταῖς ἀπορίαις Fl.“
 h) ὁδοῦ] ὁδὸν requiritur, aut ὁδῶν. Sed nullum tamen
 exstat variae lectionis vestigium. i) ἥ] „ἥ] Bene Ald. Fr.
 Bas. 1. 2. (et 3.) Par. Salm. Hag. “H adspirare J. Ven. 2.
 Fl.“ At in J. ἥ cum jota esse tradit Solanus infra in Adnot.,
 ex quo mendo idem tamen veram, mea quidem sententia, lectio-
 nem eruit ἥ. k) ἐπιδεικνύντα] ἐπιδεικνύντα priores.
 l) παραβάντα] „παραβάντας Fl.“ m) τοῦναντίον
 τὴν ἐναντίαν Gorl. n) Πάύσωνος] „recepi ex Fl. et
 Graev., et hic, et deinde bis. Nam Πάσωνος et mox Πάσ-
 ωνι ac Πάσωνα male reliquae omnes.“ o) καλινδού-
 μενον] „male ἀλινδούμενον Fl.“ Sic et Gorl. pro quo

mederi conatus es: at illa rigandi peritiam ostentaret,
 olim consueta sunt multis multa circum Academiam
 annorum aufractibus. Igitur egisse curricula, per eandem
 difficultatis huius obsoletae omnia orbitam, quam nus-
 sunt tuae medicinae. Haec ipsa quam egrederetur, ita ut cur-
 riculi non nisi unius in solo
 suppeditat. Nempe velut viam, vestigia relinquerentur. Mea
 tutissimam oportet esse eam, vero contraria scilicet est ra-
 quae tritissima est. Male tio, qui evitare orbitam stu-
 narras. Nam contrariam, in- deam. Non nimis autem fa-
 quam, ego mihi proposui illi, cile arbitror, novas comminisci
 in qua gloriam appetiisse di- vias, declinatis his, quae tri-
 citur Cyrenaeus Anniceris apud tae sunt. Verum enimvero
 Platonem ejusque sodales. Cy- sapiens, inquit, Pausonis com-
 renaeum enim ajunt, cum au- mentum est. Quodnam? in-

Lucian V. IX.

K

- p. 508. χοντα, καὶ πολλὸν κοριορτὸν περὶ τὸν ἵππον· ὥς δ' ἔτι γράφοντος, ἐπιστῆναι τὸν ἐκδόντα, μέμφεσθαι p), μὴ γὰρ τοῦτο προστάξαι· τὸν οὖν Παύσωνα τοῦ πίνακος τὰ μετέωρα κάτω περιμαγόντα, τῷ παιδί τὴν γραφὴν ἐπιδεῖξαι κελεύσαι, καὶ τὸν ἵππον ἐμπαιλὴν κείμενον q) ὁφθῆναι καλινδόμενον. Ἡδὺς δ, ἔφη, Θεοσυγῶσα, ἂν μίαν οἷη με στροφὴν μεμηχανῆσθαι τοσούτων ἐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ πάσας στροφάς, καὶ περιμαγὰς ἐναλλάττοντα, καὶ μετατιθέντα,
- p. 509. δεδιέναι μὴ τὸ τελευταῖον πάθοιμι τὸ τοῦ Πρωτέως. Ποῖον, ἔφη, πάθος; Τὸ γινόμενον, δ' r) φασιν αὐτὸν γενέσθαι, δρασμὸν ἐξευρίσκοντα τῆς ἀνθρωπίνης ὄψεως, ἐπεὶ κατηναλώκει s) πάσας ἰδέας ἂν θηρίων, καὶ φυτῶν, καὶ στοιχείων, αὐθις αὖ πενίᾳ μορφηῆς ἐπεισίσκτον, Πρωτέα 25 γενέσθαι. Σὺ μὲν, εἶπεν, ὑπὲρ τὸν Πρωτέα μηχανᾷ τὴν ἐμὴν ἀκροῖσιν ἀποδιδρύσκειν. Οὐκ, ὦ γὰρθε, ἔφη, τοῦτο. παρῆξω γοῦν ἑμαυτὸν ἀκροῦσθαι, παρεῖς τὴν ἐπηρημέην

Schmiederus suspicatur voluisse illos ἀλινδ., forma Luciane non usitata, qui alibi potius *κυλινδῶ* et *κυλινδῶ*, vel *κυλλῶ*, usurpat. Cf. mox ead. hac s. pho. p) *μέμφεσθαι*] καὶ *μέμφεσθαι* maluerunt *Guyotus* et *Reitz.* sed sine idonea ratione. Cf. *Adnot.* q) *κείμενον*] „omissit *Fl.*“ r) δ] „*ἄ* marg. A. L.“ s) *κατηναλώκει*] „καταναλώκει *Fl.*“

quam: nec enim audiui. Pausoni pictori pingendum locatum ajunt equum volutantum se: at illum pinxisse currentem, multumque circa equum sublatum pulverem. Pingenti supervenisse qui locaverat, questumque: neque enim hoc se jussisse. Pausonem itaque imperasse puero, ut summis tabulae versus ina conversis, picturam ostenderet, sicque equum inversum volutari visum esse. Suavis homo es, inquam, Thersagora, si putas, unam me tot annorum hominum conversionem machinari, non potius conversiones omnes

et circumductiones mutare, ac transponere, ac sic quoque metuere, ne idem mihi denique, quod Proteo, usu veniat. Quid illud est, inquit? Ne fiam, inquam, quod ille factus est, cum huiusmodi speciem studeret effugere: quando consumptis formis omnibus animantium, plantarum, elementorum, rursus denique adscititiae formae inopia, Proteus factus est. Tu quidem supra illum Proteo, inquit, meae recitationis effugiendae rationes comminisceris. Non hoc, inquam, vir optime. Dabo enim tibi hanc audiendi

φροντίδα. τάχα γὰρ ἂν τι¹⁾ περὶ τοῦ σοῦ κυήματος²⁾ p. 509.
 ἄφροντις³⁾ γενόμενος, καὶ τῆς ἐμῆς ὠδίνος συμφροντίσαις.
 Ὡς οὖν ἰδόκει ταῦτα γ) αὐτῷ, καθίσταντες ἐπὶ τῆς πλησίον
 κρηπίδος, ἐγὼ μὲν ἠχροώμεν, ὃ δ'⁴⁾ ἀνέλλετο μάλα γεν-
 ναῖα ποιήματα. μεταξὺ δ' ὥσπερ ἔνθους γενόμενος, ἐπι-
 πτύξας τὸ γραμματίον⁵⁾, Κομίζου τὸν ἀκρουαῖον, ἔφη,
 μισθὸν, καθάπερ Ἀθήνησιν ἐκκλησιαστικόν, ἢ δικαστικόν·
 ἀλλ' ὅπως εἶσθαι μοι χάριν. Χάριν μὲν, ἔφη, εἶσομαι,
 καὶ πρὶν ὅ, τι καὶ λέγεις εἰδέναι. Τί δ' ἐστὶν ὅ, τι καὶ 26
 λέγεις; Μακεδονικοῖς, εἶπεν, ἐντυχὼν τῆς βασιλικῆς οἰκίας
 ἐπομνήμασι, καὶ τότε ὑπερθεθεῖς, τὸ βιβλίον οὐ κατὰ p. 510.
 πάρεργον ἐκτησάμην· καὶ νῦν ὑπεμνήσθην ἔχων οἴκαδε⁶⁾.
 γέγραπται δ' ἄλλα τε τῶν Ἀντιπάτρου προαχθέντων ἐπὶ τῆς
 οἰκίας, καὶ περὶ Δημοσθένους· ἃ μοι δοκεῖς οὐκ ἂν παρέρ-
 γως ἀκοῦσαι. Καὶ μὲν, εἶπον, ἤδη γέ σοι τῶν εὐαγγελίων
 χάρις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν⁷⁾. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἀπο-

1) ἂν τι] „bene Ven. 2. Par. Aliae quaedam ἄντι male.“
 Sic autem solent Edd. vet. encliticas scribere arcissime jun-
 ctas praecedentibus, prouti res est, vocibus. u) κυήματος]
 „recte plurimae. Κνήματος Hag. 1. et 2.“ x) ἀφροντις]
 „ἄφρων τις male Par. sola.“ y) ταῦτα] deest in Gorl.
 z) ὃ δ'] ὅδ' priores, ut fere solent. a) γραμματίον]
 γραμματίον vulgo. Γραμματίον Fl. Vid. supra cap. 2. Varr.
 Lectit. b) οἴκαδε] οἴκαδε conj. Reitz. Sed vid. Adnot.
 c) τῶν ἐπῶν] Desiderat hic nonnulla Solanus. Ἀκούσομαι

operam, omissa parumper, quae incumbit mihi, cura. Forte enim parte curarum de tuo foetu liberatus, etiam meae parturitionis curam una suscipies. Cum igitur ita illi quoque videretur, in proximo agere assidentes, audiebam ego, ipse recitabat generosa sane carmina. Inter recitandum vero fanatico velut impetu correptus, complicatis tabellis suis, Cape tibi, inquit, auditionis tuae mercedem, ut Athenis concionis obitae, aut iudicii. Sed vi-

de, ut gratiam mihi, inquit, habeas. Habebo equidem, inquam, prius etiam, quam, quid sit, quod dicis, norim. Sed quid est, de quo dicis? In Macedonicos, inquit, regiae domus commentarios incidi, ac tum mirifice delectatus, non perfunctorie libellum emi. Et modo domi me habere recordatus sum. Scripta ibi sunt cum alia de rebus ab Antipatro domi gestis, tum de Demosthene, quae mihi non obiter auditurus esse videris. Et nunc, inquam, pro istoc

- p. 510. λείβομαι σου πρὶν ἢ τὴν ὑπόσχεσιν ἔργον σοι γενέσθαι· σὺ δ' εἰστιάκας μὲν με λαμπρῶς τὴν Ὀμήρου γενέθλιον, ἔοικας δ' εἰστιάσειν αὐτὸς καὶ τὴν Δημοσθένους. Ὡς οὖν ἀνέγνω τὰ λοιπὰ τοῦ γραμματίου^{d)}, διατρέψαντες ὀλίγον, ὅσον ἀποδοῦναι τῷ ποιήματι τοὺς δικαίους ἐπαίνους, ἤμειν εἰς τοῦ Θερσαγόρου. καὶ μόλις μὲν, ἐπιτυγχάνει δὲ τῷ βιβλίῳ, καὶ γὰρ λαβὼν τότε μὲν ἀπηλλαττόμεν. ἐντυχὼν δ' οὕτω τὴν γνώμην διέτιθην, ὥς οὐδὲν τι περιτρέψας^{e)}, ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ὀνομάτων τε^{f)} καὶ ῥημάτων ἡμῖν ἀναλίσσομαι. οὐδὲ γὰρ τῷ Ἀσκληπιῷ μεῖον τι γίνεται τῆς τιμῆς, εἰ, μὴ τῶν προσιόντων αὐτῷ^{g)} ποιησάντων ἔσματα, τὰ Ἀλυσόδημον τοῦ Τροϊζήνου, καὶ Σοφοκλέους, ἄδεται· καὶ τῷ Διονύσῳ, τὸ μὲν ποιῇσιν καινὴν^{h)} ποιῇν, κωμῳδίας, ἢ τραγῳδίας, ἐκλείπεται· τὰ δ' ἑτέροιςⁱ⁾ συντεθέντα, τοῖς νῦν εἰς μέσον ἐν καιρῷ κομίζονσι χάριν οὐκ ἐλάττω φέρει, τῷ τὸν θεὸν δοκεῖν τετιμημέναι. Τὸ μὲν οὖν βιβλίον τοῦτο (ἔστι δὲ τῶν ὑπομνημάτων τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος τὸδε
- p. 511. γωδίας, ἐκλείπεται· τὰ δ' ἑτέροιςⁱ⁾ συντεθέντα, τοῖς νῦν εἰς μέσον ἐν καιρῷ κομίζονσι χάριν οὐκ ἐλάττω φέρει, τῷ τὸν θεὸν δοκεῖν τετιμημέναι. Τὸ μὲν οὖν βιβλίον τοῦτο (ἔστι δὲ τῶν ὑπομνημάτων τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος τὸδε

fere supplet Guyet. cum interprete Latino. d) γραμματίου] Sic Fl. Γραμματίου celt. Cf. c. 25. et 2. ibique notata. e) περιτρέψας] „παραιρέψας emendat Gesn.“ Non admodum offendo in vulgato: nulla ex parte eversum (libellum) i. e. transformatum, immutatum. f) τε] „omittit Fl.“ g) αὐτῷ] αὐτῶν Gori. nec hoc male. h) ποιῇσιν καινὴν] „Utrumque deest in Fl.“ Item in Gori. i) ἑτέροις] „ἑταίροις Fl. prave.“

nuncio eam tibi gratiam persolvo, ut reliquos etiam versus tuos audiam: neque vero te relinquam autem, quam fides promissis tuis constiterit. Magnificis tu me epulis Homeri nataliciis accepisti, ac Demosthenis quoque similibus videris accepturus. Cum igitur reliqua ex tabellis recitasset, commemorati paullum, dum dignae poemati laudes tribuerentur, Thersagorae domum ivimus; et vix quidem, sed invenit tamen libellum. Quo ego accepto tum discedebam. Lecto autem in eam sententiam, ut nihil immutatum, sed ipsis totidem nominibus et verbis illum vobis praelegam. Neque enim minus honoris habetur Aesculapio, si, cum nemo salutantium fecit cantica, Alisodemi Troezenii et Sophoclis carmina canuntur: et Baccho novum carmen scribere, Comoedias, Tragoediasve, desitum est; sed quae ab aliis composita sunt, ea hos, qui in medium oppor-

δράμα) τὸ βιβλίον^{κ)} φησὶν, Ἀντιπάτρῳ μεμηνῦσθαι^{λ)} παρ- p. 511.
 ὄντα τὸν Ἀρχίαν. ὁ δ' Ἀρχίας, εἴ τις ἄρα τῶν νεωτέ-
 ρων ἀγροῖ, τοὺς φηγάδας ἐτέτακτο συλλαμβάνειν. ἐπέ-
 σταλτο δ' αὐτῷ καὶ Δημοσθένην ἀπὸ τῆς Καλαυρίας πεί-
 σαι μᾶλλον, ἢ βιάσασθαι πρὸς τὸν Ἀντίπατρον ἔχειν. καὶ
 δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος,
 τὸν Δημοσθένην αἰεὶ προσδοκῶν. ὥς οὖν ἤκουσεν ἀπὸ τῆς
 Καλαυρίας ἤκοντα τὸν Ἀρχίαν, εὐθὺς ὥς εἶχεν ἐκέλευσεν
 εἶσθαι καλεῖν. Ἐπεὶ δ' εἰσῆλθεν,.... αὐτὸ φράσει τὰ λοιπὰ 29
 τὸ βιβλίον.

APX. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε^{μ)}.

ANT. Τί δ' οὐ μέλλω χαίρειν, εἰ Δημοσθένην
 ἵγαις;

APX. Ἥγαγον ὥς ἐδυνάμην· ἑδρίαν γὰρ κομίζω
 τῶν Δημοσθένους λειψάνων.

ANT. Ἀπ' ἐλπίδος γε μὴν ἔσθηλας, ὦ Ἀρχία. τί
 γὰρ τῶν ὁσίων, καὶ τῆς ἑδρίας, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντι;

APX. Τὴν γὰρ ψυχὴν αὐτοῦ, ὦ βασιλεῦ, πρὸς βίαν
 κατέχειν ἀδύνατον^{ν)}).

κ) τόδε δράμα) τὸ βιβλίον] „Iu Gess. dedit pro vulgat.
 τὸ δὲ δράμα τοῦ βιβλίου.“ λ) μεμηνῦσθαι] μεμηνῦσθαι
 priores. μ) Ἀντίπατρε] „Archia L. male.“ ν) ἀδύνα-

tune proferunt, non minus
 commendant, quod sichonorem
 habuisse Diis videntur. Liber
 itaque hic, (est autem com-
 mentariorum *Macedonicorum*
 ea pars, quae ad nostram rem
 pertinet, colloquium) liber ergo
 refert, Antipatro indicatum
 esse, adesse Archiam. Porro
 hic Archias, si quis juniorum
 forte ignorat, comprehenden-
 dis exsulibus fuerat praefec-
 tus, ac mandata acceperat,
 Demosthenem persuasionibus
 potius, quam vi, eo adducen-
 di, ut a Calauria veniret ad
 Antipatrum. Ac fuerat spe

ista suspensus Antipater, in
 dies exspectans Demosthenem.
 Cum igitur audisset, e Calau-
 ria venire Archiam, statim, ut
 erat, intro eum jussit vocari.
 Ingressus ille... Sed ipse li-
 bellus dicet reliqua.

Arch. Salve, Antipater.

Ant. Quidni salvus sim, si
 adduxisti Demosthenem?

Arch. Adduxi, ut potui.
 Urnam enim reliquiarum De-
 mosthenis affero.

Ant. A spe dejecisti me,
 Archia. Quo enim mihi ossa
 et urna, Demosthenem ipsum
 non habenti?

- p. 512. *ANT.* Τί δ' οὐ ζῶντα κατελήφατε;
APX. Κατελήφαμεν ο).
ANT. Κατὰ τὴν ὁδὸν οὖν τέθνηκεν;
APX. Οὐκ, ἀλλ' οὐπὲρ ἦν, ἐν Καλαυρίᾳ.
ANT. Τάχα τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγορίας,
οὐ θεραπενόντων τὸν ἄνθρωπον;
APX. Ἀλλ' οὐδ' ἐφ' ᾧ ἡμῖν ἐγένετο.
ANT. Τί φῆς; ἀνίγματα λέγεις, ὦ Ἀρχία, ζῶντα
λαβόντες οὐκ ἔχετε.
30 *APX.* Οὐ γὰρ ἐκέλευες τὴν γε ρ) πρώτην μὴ βιάζε-
σθαι; καίτοι πλέον ἂν οὐδὲ βιωσαμένοις οὐδὲν ἦν· καὶ γὰρ
οὖν ἐμελλήσαμεν ς).
ANT. Οὐκ εἴγε ὑμεῖς οὐδὲ μελλήσαντες· ἴσως οὖν
ἐκ τῆς ὑμετέρας τέθνηκε βίος.

το ν] „omittit M.“ — Ceterum incipit hinc insignis illa, quam a Gesnero institutam inde a Reitzio recenti. Edd. secuti sunt, textus mutatio, de qua omnino vid. Adnot. Scilicet post hanc vocem ἀδύνατον vulgo in Edd. vett. sequebantur verba cap. 33. extr. οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα etc. usque ad verba cap. 37. extr. δύναμιν συλλέγει. ο) κατελήφαμεν] „κατελήφαμεν per-verse Junt.“ κατελήφαμεν vitiose Bas. 3. ρ) ἐφ' „ὑφ' Edd. priores.“ q) γε] τε sphalma Reitzianae Ed., quod incuria Editorum recenti. sedem fixit. Te Edd. vett. plane sic ut Schäferus ad L. Bos. Ellipsis. p. 578. et Fritzsche. Quaest. p. 212. voluerunt et scripserat etiam Gesn. in Chrestom. Ceterum ad τὴν πρώτην Schäf. l. l. supplet ὥραν. ς) ἐμελλ-

- Arch.* Nempe per vim, o Rex, retineri anima viri non poterat.
Ant. Cur vero vivum non comprehendistis?
Arch. Comprehendimus.
Ant. Ergo in via periit?
Arch. Non, sed ubi erat, in Calauria.
Ant. Forte vestrae negligentiae culpa fuit, qui non satis hominem curaveritis.
Arch. Sed neque hoc in nostra potestate fuit.
- Ant.* Quid ais? Aenigmata loqueris, Archia. Vivum cepistis, et non habetis.
Arch. Nonne enim jusseras, primo vim illi non adhiberi? Quamquam neque profecturi quidquam eramus vi admota: etenim jam parabamus.
Ant. Neque illud bene, quod parabatis: forte enim a vestra injuria mortuus est.
Arch. Nos quidem non interfecimus illum, sed vim ad-

APX. Ἡμεῖς μὲν αὐτὸν οὐκ ἀπεκτείνουμεν, βιάζεσθαι p. 512.
δὲ [αὐτὸν^{s)}] μὴ πείθουσιν ἀναγκαῖον ἦν. σοὶ δ', ὦ βυσι-
λειῦ, τί τὸ πλέον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάντως οὐδὲν ἂν αὐτὸν,
ἢ ἀπέκτεινας.

ANT. Εὐφήμει, ὦ Ἀρχία· δοκεῖς μοι μὴ συννενοή- 31
κέναι, μήθ' ὅστις ὁ Δημοσθένης, μήτε τὴν ἐμὴν γνώμην·
ἀλλὰ νομίζων ὅμοιον εἶναι Δημοσθένην εὐθεῖν, καὶ τούτους
ζητεῖν τοὺς κακῶς ἀπολωλότας, Ἱμεραῖον τὸν Φαληρέα, καὶ
τὸν Μαραθῶνιον Ἀριστόνικον, καὶ τὸν ἐκ Πειραιῶς Εὐκρά-
την, τῶν ῥαγδαίων ῥευμάτων οὐδὲν διαφέροντας, ἀνθρώ- p. 513.
πους ταπεινοὺς, ἀγορμῇ προσκαίρων θορόβιον ἐπιπολάσαν-
τας, καὶ πρὸς μικρὰν ταραχὴν ἐλπίδα θρασέως ἐξαναστάν-
τας, εἴτα πτίζαντας οὐκ εἰς μακρὰν, δίκην τῶν δειλινῶν
πνευμάτων· καὶ τὸν ἄπιστον Ὑπερίδην, (καὶ^{t)}) τὸν ἄφιλον
δημοκόλακα^{u)}), τὸν οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακίᾳ τοῦ
πλήθους συκοφαντῆσαι Δημοσθένην, οὐδ' αὐτὸν εἰς ταῦτα
παρασχεῖν διάκονον, ἐφ' οἷς αὐτοὶ μετενόησαν, οἷς ἐχαρί-
ξετο. μετ' οὐ πολὺ γούν τῆς συκοφαντίας λαμπούτερον ἢ

λῆσάμεν] Sic cum Gesnero in Chrestom. et hic et paullo
post μελήσας scripsi pro vulgatis ἐμελήσαντες et μελήσαντες.
Eadem lectionis varietas est Diall. Mort. XXIX, 1. ubi vid.
Hemsterh. Tom. II. huj. Ed. p. 653. sq. s) αὐτὸν] sus-
pecta vox omnino deest in Gorl. t) καὶ] recte sustulit
Gesn. u) δημοκόλακα] „recte Par. J. aliaque. Δημοό-

movere, cum persuadere non
possemus, necesse erat. Tibi
vero, Rex, quid lucri accessis-
set, si vivus advenisset? Ne-
que enim sane aliud, quam
interfecturus illum eras.

Ant. Bona verba, Archia.
Videris mihi non cogitare,
neque quis fuerit Demosthe-
nes, neque meum consilium,
sed putare simile et ejusdem
felicitatis esse, invenisse De-
mosthenem, et illos conquirere
homines male perditos, Hime-
raeum Phalereum, et Mara-
thonium Aristonicum, et illum

ex Piraeco Eucraten, torrenti-
bus rivis nihil dissimiles, hu-
miles homunciones, tumultuum
temporarium occasionibus vel-
ut imitantes, et ad parvam
spem turbarum ferociter exsur-
gentes, deinde paullo post,
ventorum vespertinorum more,
residentes; et infidelem illum
Hyperidem, alienum ab ami-
citiis adulatorem populi, qui
turpe non duxerit adulatione
plebis calumniari Demosthe-
nem, seque ad ea praeber
ministrum, quorum mox illos
ipsos, quibus gratificatus fue-

p. 513. κατ' Ἀλκιβιάδην αὐτῷ τὴν κάθοδον ἀκηκόαμεν γενέσθαι. τῷ δὲ οὐκ ἔμελεν, οὐδ' ἐπησχύνετο κατὰ τῶν ποτε φιλότων τῇ γλώττῃ χρώμενος, ἣν ἐχοῖν δήπου τῆς ἀγνωμοσύνης ἐκτεμεῖν.

32 APX. Τί δ'; οὐκ x) ἐχθρῶν ἡμῖν ἐχθιστος ὁ Δημοσθένης;

ANT. Οὐχ ὅτῳ μέλοι γ) τρόπον πίστεως, φιλον z) πᾶν ἄδολον καὶ βέβαιον ἦθος ἡγουμένῳ· τὰ γὰρ τοι καλὰ, καὶ παρ' ἐχθροῖς καλὰ, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, πανταχοῦ τίμιον. οὐδὲ κακίων ἐγὼ Ξέρξου, τοῦ Βοῦλιν καὶ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίους θαναμάσαντος, καὶ, κτεῖναι παρὼν, ἀφέντος. ἀλλ' εἰ δὴ τίνα πάντων, καὶ Δημοσθένην, αὐ-

p. 514. τός τε δις Ἀθήνησιν, εἰ καὶ μὴ κατὰ πολλὴν σχολὴν συγγενόμενος, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἀναπυνθανόμενος, ἐκ τε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαναμάσας, οὐχ ὥς ἄν νομίσειέ τις τῆς τῶν λόγων δεινότητος· εἰ καὶ μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ a), παρα-

λακα male Hag. Salm. et Ald. sed correctum in marg.⁶⁶ x) Τί δ'; οὐκ] Τί δ' οὐκ sine interpunctione prioris, excepta Gesner. Chrest., ubi Τί δ', οὐκ. γ) μέλοι] μέλει Gesn. Chrest. licentius, credo. z) φιλον] Bas. 1. et 3. sic habent verba corrupta: Οὐχ ὅτῳ μέλοι τρόπου πίστεως φίλων, πᾶν etc. a) παιδιὰ] „Nihil variant Edd. Παιδιά

rat, poenituit: quandoquidem non multo post illam calumniam splendidiorem viro, quam olim Alcibiadi, reditum ab exsilio contigisse accepimus. Verum hic [*Hyperides*] pensi nihil habuit, neque puduit ipsum contra eos, qui olim fuerant amicissimi, lingua uti, quam oportebat nempe improbitatis illius caussa excindi.

Arch. Quid vero? nonne inter inimicos nostros inimicissimus Demosthenes?

Ant. Non sane, si quis

moris ac fidei rationem habeat, amicumque sibi, quidquid est in moribus incorruptum ac stabile, iudicet. Nam honesta profecto apud hostes etiam honesta sunt: virtus, ubicumque fuerit, pretiosa est. Neque Xerxe deterior ego, qui Bulin Sperchinque Lacedaemonios admiratus, cum interficiendorum potestas esset, dimisit. Veram si quem unquam omnium, etiam Demosthenem, quem bis Athenis, quamquam non satis otiose, convenerim, et ab aliis requi-

βάλλειν τῷ τούτου κρότῳ, καὶ τόνῳ, καὶ λέξεσιν εὐρυθμῆ, p. 514.
καὶ ταῖς τῶν διανοιῶν περιγραφαῖς, καὶ συνεχείαις ἀποδεί-
ξεων, καὶ τῷ συνακτικῷ^{b)} γε^{c)}, καὶ χρονστικῷ. μετενοῦ-
μεν γοῦν ὅτε τοὺς Ἑλλήνας Ἀθῆναζε συντηγόμεν, ὡς ἐλέγ-
ξοντες Ἀθηναίους, Πύθωνι, καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαγγέλμασι
πεπιστευκότες, εἴτα Δημοσθένει, καὶ τοῖς Δημοσθένους
ἐλέγχοις περιπεσόντες. ἀλλ' ἡμῖν ἀπρόσιτος ἡ δύναμις
αὐτοῦ^{d)} τοῦ λόγου. Ἐγὼ δὲ ταύτην μὲν δευτέραν ἔτατον, 33
ἐν χιόρῳ τιθεῖς ὀργάνου· Δημοσθένην δ' αὐτὸν ὑπερηγμένην
τοῦ τε ῥοιήματος, καὶ τῆς συνέσεως, ἄκλινη τὴν ψυχὴν p. 515.
ἐπ'^{e)} ὀρθῆς ἐν ἀπάσαις γενέτατα τρικυμῶν τῆς τύχης,
καὶ πρὸς μὴδὲν τῶν δεινῶν ἐνδιδόντα. καὶ Φίλιππον δὲ τὴν
ἐμὴν γνώμην ἔχοντα περὶ τὰνδρὸς ἡπιστάμην. οὗτος μὲν γε
δημηγορίας ἐξηγελθείσης Ἀθῆνησιν ποτε, καθαιπομένης

Marcil. recte. "Nec tamen male habet vulgatum, respondens Latino *jocus* vel *ludus*, ut in formula *παιδιάν ποιεῖσθαι* τε *Pseudol.* c. 16. vel *ποιεῖσθαι* τε ἐν *παιδίῳ* *Toxar.* c. 22. H. 1. μὴδὲν εἶναι et *παιδιάν εἶναι* pulchre se excipiunt, idem ferme significantia. Alibi utitur noster formula *λήρος καὶ γλῆνας* γος, ut mox cap. 35. *Philopatridis* auctor infra c. 17. extr. *κοιταβος*, i. e. *παιδιά*, ut *Schol.* explicat. Et inferius *Neron.* c. 10. *παιδιά* ταῦτα *γενέτω* τῷ *μητροκτονήσαντι*. b) *συνακτικῷ*] „*συνεκτικῷ* Fl.“ c) *γε*] mallem *τε*. d) *αὐτοῦ*] „*ita omnes*.“ Excipe *Bas.* 3. et 4., in quibus αὐτοῦ, ut voluerat *Guyet.*, non sufficiente ratione. e) *ἐπ'*] „*ἐγ'* Fl. male.“ Pro *ἐπ'* ὀρθῆς in *Gorl.* est ἀνὸρθητον, quod vix probabile ab

rendo pariter atque ex ipsis cos Athenas, cum refutare in re publica factis cognoverim, in admiratione habui, Athenienses vellemus, a Pythone et promissis Pythonis non, ut existimare aliquis inducti, ac deinde in Demoposset, ex dicendi viribus: sthenem et argumenta Demosthenis incurreremus: in illo autem esset vis dicendi, quae nullum nobis aditum praeberet. Verum hanc ipsam secundam numerabam, quam in circumscriptam sententiarum instrumenti loco ponerem. Ipsam quidem Demosthenem concinnitatem, et demonstrationum continuationem, et illam cogendi pariter atque impellendi vehementiam. Itaque poenituit nos convocasse Graec- in decumanis fortunae flucti-

- p. 515. τοῦ Φιλίππου^η), καὶ Παρμενίωνος ἡγανακτῆκος, καὶ τι καὶ σκωπτικὸν εἰς τὸν Δημοσθένην ἐπιπόντος, ὧ Παρμενίων, ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης παρρησίας τυγχάνειν· μόνος γέ τοι τῶν ἐπὶ ε) τῆς Ἑλλάδος δημαγωγῶν οὐδαμοῦ τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμάτων. καίτοι μᾶλλον ἡβουλόμην^η), ἢ γραμματεῦσι τριηρίταις^ι) ἐμὰντὸν πεπιστευκέναι. νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογγέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρέμματα, γῆν οὐ Βοιωτίας, οὐ δ'^κ) ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. ἡμεῖς δὲ θᾶπτον ἂν τὸ Βυζαντίων τεῖχος ἔλοιμεν μηχαναῖς, ἢ Δημοσθένην χρυσίῳ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Παρμενίων, ἔφη, εἰ μὲν τις
- p. 516. Ἀθηναῖος ὢν ἐν Ἀθήναις λέγων, ἐμὲ τῆς πατρίδος προ-

auctore profectum. f) τοῦ Φιλίππου] „αὐτοῦ Fl. cum lacuna.“ g) ἐπὶ i] Sic Fl. et Gori. pro vulg. ἀπὸ. h) ἡβουλόμην] „ἐβουλόμην Fl. quod verum credo, quia alterum magis Atticum.“ Quasi vero Atticae formae alienae sint ab huius scriptoris, quicunque sit, usu. i) τριηρίταις] τριηρίταις 2956. Unde Bel. conj. καὶ κριταῖς (voluit κριταῖς). Γραμματεῖς τριηρίται, Gesnero interprete, fuerunt, qui scribarum officio in triremibus fungebantur. Sed sententia loci mihi non est liquida. Nec satis faciunt interpretationes. k) οὐ Βοιωτίας, οὐ δ'] Haec et quae sequuntur usque ad verba cap. 37. f. δύναμιν ἀλλέγει, ante Gesnerum legebantur post verba cap. 29. κατέχειν ἰσχυράτων, h. e. incommodissimo loco. Quare non mirum, si corrupta sunt. Gesner. correxit: ὅς Βοιωτίας, ὁ δ' etc. et sic aliquo sane modo succurrit vitio.

bus nusquam declinantem servaret, et malo nulli concederet. Ac Philippo eandem, quam mihi, de viro sententiam fuisse noram. Ille quidem, nuntiata aliquando Athenis concione, qua iste in Philip-pum invectus fuerat, et indignantem Parmenione, atque joei etiam aliquid in Demostheneum adjiciente, Jure suo, inquit, o Parmenio, libertatem dicendi sibi sumit Demosthenes. Solus certe ille oratorum Graeciae nusquam expensarum mearum rationibus in-

scriptus est, cum tamen mallem ipsi, quam scribis trivemium, me committere. Jam vero illorum unicuique aurum, ligna, redditus annuos, armenta, praedia, partim Boco-tiae, partim etiam hic quiddam, expensa a me lata video. At celerius machinis capiamus Byzantium moenia, quam auro Demosthenem. Atque ego, inquit, Parmenio, si quis Atheniensis Athenis dicens patriae me suae praefert, huic argentum quidem objecerim, non autem amici-

τιμῇ, τοῦτ' ὅτι ἁγνόνιον μὲν προέμην^m) ἄν, φιλίαν δ' οὐκ p. 516.
 ἄν· εἰ δέ τις ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐμὲ μισεῖ, τοῦτ' ὅτι προσ-
 πολεμῶ μὲν, ὥς ἀκροπόλει, καὶ τέλει, καὶ νεωρίοις, καὶ
 τάφρῳ, θανμάζω δὲ τῆς ἀρετῆς, καὶ μακαρίζω γεⁿ) τοῦ
 κτήματος τὴν πόλιν· καὶ τοὺς μὲν, ἔξω τῆς χειρίας γενόμε-
 νος, ᾗδιστ' ἄν προσπολέσσαιμι· τὸν δὲ βουλομένην ἄν ἐν-
 ταυθοῖ παρ' ἡμῖν τυχεῖν γενόμενον μᾶλλον, ἢ τὴν Ἰλ-
 ριωὺν ἔππον, καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικόν, τῆς
 ὅπλων βίας τὴν τοῦ λόγου πειθῶ, καὶ τὸ τῆς γνώμης
 ἐμβριθὲς οὐδ' αὖ τιθεὶς δεύτερον. Πρὸς Παρμενίωνα μὲν 35
 ταῦτα. τοιοῦτους δὲ τινὰς καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποίησατο.
 τῶν γὰρ μετὰ Διοπίθους Ἀθήνηθεν ἀπεσταλμένων, ἐγὼ
 μὲν ἔρχον διὰ φροντίδος. ὁ δ' εὖ μᾶλα γελᾶσας, ἔφη·
 Σὺ δ' Ἀττικὸν στρατηγὸν, ἢ στρατιώτην δέδοικας ἡμῖν;
 αἱ μὲν τριήρεις, καὶ ὁ Πειραιεὺς, καὶ τὰ νεώρια, λήρος
 ἔμοιγε, καὶ φλήγας. τί δ' ἄν ἄνθρωποι πράττειεν διο-
 νυσιάζοντες, ἐν χρεατομίαις καταζῶντες καὶ χοροῖς; εἰ δὲ p. 517.
 μὴ Δημοσθένης εἰς ἐν Ἀθηναίοις ἐγένετο, ὅσον ἄν εἴχομεν
 τὴν πόλιν, ἢ Θηβαίους καὶ Θετταλοὺς ἀπαυτῶντες, βιαζό-

1) τοῦτ' ὅτι], τοῦτοίς male Fl.“ m) προέμην] „προήμην
 Fl.“ Προόμην Ald. 2. n) γε] abest in Gorl.

tiam. Si quis autem patriae Haec ad Parmenionem. Tales
 causa odio me habeat, hunc vero etiam apud me sermones
 ego oppugno non secus atque habuit. Misso enim Athenis
 arcem, et moenia, et navalia, Diopithe cum suis, sollicitudi-
 et fossam: sed virtutem ejus nem ea mihi res adferebat.
 admiror, beatam civitatem tali Ille vero in risum solutus di-
 possessione praedico. Atque cebat: Tu autem ducem Atti-
 istos quidem extra usum cum aut militem nobis metuis?
 constitutus lubens una, cum ipsis Triremes quidem, et Pirae-
 hostibus, perdam: hunc autem, et navalia, nugae mihi et
 tem multum hic apud nos esse, ludibria: ecquid vero homines
 quam Illyriorum equitatum, faciant bacchanalia celebran-
 et Triballorum, et quidquid tes, viventes in viscerationi-
 est militis mercenarii: qui ar- bus, et choris? Si unus De-
 morum viribus vim oratione mosthenes Athenis non esset,
 persuadendi, et consilii gra- facilius urbem haberemus,
 vitationem postponam minime. quam Thebanos et Thessalos

- p. 517. **μεινοί, φθάνοντες, ώνούμενοι** • νύν δέ εις έκείνος ἐργήορε, καὶ πῶσι τοῖς καιροῖς ἐφέστηκε, καὶ ταῖς ἡμετέραις ὁρμαῖς ἐπακολουθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγήμασιν ἀντιπαρατάττεται. λανθάνομεν δὲ αὐτὸν οὐ τεχνάζοντες, οὐκ ἐπιχειροῦντες, οὐ βουλευόμενοι, καὶ καθάπαξ^{ο)} κώλυμά τι, καὶ πρόβολος ἡμῖν ἄνθρωπος ἐστι, μὴ πάντ' ἔχειν ἐξ ἐπιδρομῆς. τὸ γὰρ τοι κατ' αὐτὸν, οὐκ Ἀμφίπολιν εἴλομεν, οὐκ Ὀλυνθον, οὐ Φωκέας, καὶ Πύλας^{ρ)} ἔσχομεν • οὐ γὰρ Χερρόνησον, καὶ τῶν
- 36 περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κεκρατήκαμεν. Ἄλλ' ἀνίστησι μὲν ἄκοντας, οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτοῦ πολίτας, ὥσπερ τομῇ τινὶ καύσει τῆς ῥαθυμίας τῇ παρήρσιά χρώμενος, ὀλίγον τοῦ πρὸς ἡδονὴν φροντίσας^{q)}. μετατίθῃσι δὲ τῶν χρημάτων τοὺς πόρους ἀπὸ τῶν θεάτρων ἐπὶ τὰ στρατόπεδα, συντίθῃσι δὲ τὸ ναυτικὸν νόμοις τριηραρχικοῖς, ὑπὸ τῆς ἀταξίας μονονοῦ^{τ)} τελείως διεφθαρμένον, ἐγείρει δ' ἐρριμμένον ἤδη χρόνου πρὸς τὴν δραχμὴν

ο) καθάπαξ] „καθάπερ marg. A. 1.“ ρ) Πύλας] „Ita Fl. ut Palm. voluit. Πύλον cett. et Graev.“ q) φροντίσας] „φροντίων Fl.“ τ) μονονοῦ] μονονοῦ Bus. l. et 3.

fraude, vi, occupando, emendo. Nunc unus ille vigilat, dormientes excitat, libertate temporibus omnibus imminet, dicendi velut urens et secans et nostros impetus subsequitur, illorum socordiam, parum, ad nostra se imperatoria consilia velut in acie opponit.illum non fugimus, cum machinamur aliquid, cum conamur, cum deliberamus: uno verbo, ille nobis homo impedimentum est et propugnaculum, quo minus una omnia impressione habeamus. Certe per illum si stetisset, non Amphipolin cepissemus, non Olynthum, non Phocenses haberemus et Pylas, nec Chersonesum, et quorum circa Hellespontum potiti sumus. sunt: mutique (insuper) auxilii foedera, et conventiones

καὶ τὸ τριώβολον τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, πάσαις τούτους^{α)} p. 518.
κατακεκλιμένους εἰς τοὺς προγόνους ἐπανάγων, καὶ τὸν ζή-
λον τῶν Μαραθίωνι καὶ Σαλαμῖνι κατειργασμένων, συν-
στῆσι δ' ἐπὶ συμμαχίας, καὶ συντάξεις Ἑλληνικάς. τοῦ-
τον οὐ λαθεῖν ἐστίν, οὐ φενακίσαι, οὐ πρῆσθαι δ' οὐ
μᾶλλον, ἢ τὸν Ἀριστείδην ἐκείνον ὁ Περσῶν βασιλεὺς
ἐπρίατο. Τοῦτον οὖν, ὦ Ἀντίπατρε, χρὴ δεδιέναι μᾶλλον, ³⁷
ἢ πᾶσας τριήρεις, καὶ πάντας ἀποστόλους. ὁ γὰρ Ἀθη-
ναίοις τοῖς πάσαις Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο,
τοῦτο τοῖς^{β)} νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφ' αὐτοῖς Θεμιστοκλεῖ
μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα. ἐκτίσαστο γοῦν
αὐτοῖς ἀκούειν Εὐβοίαν, Μέγαρα, τὰ περὶ τὸν Ἑλλήσπον-
τον, τὴν Βοιωτίαν. Καὶ καλῶς γε, ἔφη, ποιοῦσιν Ἀθη-
ναῖοι, Χάρητα μὲν καὶ Διοπίδην, καὶ Πρόξενον, καὶ τοιού-
τους τινὰς ἀποδεικνύντες^{γ)} στρατηγεῖν, Δημοσθένην δὲ
εἰσὼ κατέχοντες ἐπὶ τοῦ βήματος. ὥς εἰ τοῦτον τὸν ἄν-
θρωπον ὅπλων ἀπέφηναν καὶ νεῶν, καὶ στρατοπέδων, καὶ
χειρῶν, καὶ χρημάτων κύριον, ὁκνῶ, μὴ περὶ τῆς Μακε-
δονίας ἂν κατέστησέ μοι τὸν λόγον, ὅς καὶ νῦν ἀπὸ ψη-

α) τούτους] „τούτοις Fl.“ ι) τοῦτο τοῖς] „ex emen-
datione Solani et Jonsii. Τούτοις Eidd. antea male.“ υ) ἀπὸ ο-
δεικνύντες] ἀποδεικνύντες priores. Similiter peccatum erat
cap. 23. Contra recte vulgo σχεδαννύτος cap. 7. extt. κεραν-
νύτος c. 47.

inter Graecos constituit. Hunc
celare non est, non decipere,
non emere, non magis, quam
Aristidem illum Persarum rex
emere potuit. Hunc ergo,
Antipater, magis est quod ti-
meamus, quam triremes omnes
et classes. Quod enim anti-
quis illis Atheniensibus The-
mistocles fuerunt et Pericles,
his nunc Demosthenes est,
prudens nomine comparan-
dus cum Themistocle, cum
Pericle autem ob sensum in
republica. Dicto igitur au-
dientes illis praestitit Euboe-

am, Megara, quae circa Hel-
lespontum sunt, Boeotiam. Et
praeclare e re mea faciunt
Athenienses, cum Chareta, et
Diopithen, et Proxenum, et
horum similes quosdam impe-
ratores constituunt, Demosthe-
nem vero domi in tribunali re-
tinent. Quod si hunc hominem
armorum faciant et navium,
et exercituum, et temporum,
et pecuniarum dominum; ve-
reor, ne de ipsa me Macedo-
nia in disceptationem vocet:
qui vel sic suis me decretis op-
pugnet, circumquaque concur-

- p. 518. φισμάτων ἀνταγωνιζόμενος ἡμῖν, πανταχοῦ συμπεριτρέχει, καταλαμβάνει, πόρους εὕρισκει, δύναμιν συλλέγει¹⁾, ἐπι-
 p. 519. μήκεις στόλους ἀποπέμπει, συντάττει δυνάμεις, ἀντιμεθί-
 38 σταται. Τοιαῦτα καὶ τότε καὶ πολλάκις πρὸς με Φίλιπ-
 πος περὶ τὸν πόρον ἔλεγε, ἐν τῶν παρὰ τῆς τέχης χρηστῶν
 τιθέμενος, τὸ μὴ στρατηγεῖν τὸν Δημοσθένην· οὐ γὰρ καὶ
 τοὺς λόγους ὥσπερ κριοὺς ἢ καταπέλτας λίσσεται ὁρμω-
 μένους²⁾, διασείειν αὐτοῦ καὶ καταρύττειν τὰ βουλευμάτα.
 περὶ μὲν γὰρ Χαιρωνείας, οὐδὲ μετὰ τὴν νίκην ἐπαύετο
 πρὸς ἡμῶς λέγων, εἰς ὅσον ἄνθρωπος³⁾ ἡμῶς κινδύνου
 κατέστησε. μὴ⁴⁾ γὰρ εἰ παρ' ἑλπίδα, καὶ κακίᾳ στρατη-
 γῶν, καὶ στρατιωτῶν ἀταξία, καὶ τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς
 τέχης, τῇ πολλὰ πολλάκις ἡμῖν συνειργασμένῃ, κρατήκα-
 μεν, ἀλλ' ἐπὶ μᾶλλον γε ταύτης ἡμέρας, τὸν περὶ τῆς ἀρχῆς
 καὶ τῆς ψυχῆς κίνδυνον ἐπέστησέ μοι, τὰς ἀρίστας πόλεις
 εἰς ἓν συναγαγὼν, καὶ πᾶσαν τὴν Ἑλληνικὴν δύναμιν

1) συλλέγει] Post hanc vocem vulgo addebatur ὁ δὲ, cuius loco
 ὡς voluit Wetsten. Sed omiti oportuit has voculas Fl. et
 Gort. et illa quidem ita, ut lacunam notet, et ἐπιεικῶς legat
 pro ἐπιμήκει. hic autem, quod mireris, ita, ut praeterea etiam
 συλλέγει praetermittat, hunc in modum: πόρους εὕρισκει καὶ
 δύναμιν, ἐπιμήκει σι, quam rationem Schmiederus praeferen-
 dam duxit. Manifestum est, haec orta esse e confusis locorum
 sedibus, quibus jam a Gesnero in integrum restituitis, non est,
 quod dubites, ὁ δὲ delendum ut alienum, συλλέγει autem ut
 aptissimum ad universi loci indolem esse retinendum. 2) ὁρ-
 μωμένους] Sic Gesn. pro vulg. ὁρμ. 3) ἄνθρωπος]
 ὁ vel εἰς ἄνθρωπον conj. Jacobs. 4) μὴ] καὶ monente Wolfio

rat, deprehendat, reditus in-
 veniat, copias contrahat, am-
 plissimas classes dimittat, co-
 pias in aciem mittat, huc illuc
 transiens obsistat. Talia et tuum
 et saepe alia ad me Philip-
 pus de viro dicebat, inter for-
 tunae munera illud referens,
 quod exercitum non duceret
 Demosthenes: cuius quidem
 etiam conciones, tanquam ari-
 etes quidam et catapultae ab
 Athenis inde ruentes sua con-

vellerent disturbarentque con-
 silia. Nam de Chaeronea ne-
 que post victoriam commemo-
 rare apud nos desiit, in quan-
 tum vos periculum vir ille
 adduxisset. *Etsi enim prae-
 ter spem, et vitio ducum, et
 militum inmodestia, et nec
 opinata fortunae inclinatione,
 quae in multis saepe perficien-
 dis nos adjuvit, vicimus; ta-
 men uno illo die et imperii et
 vitae adco in periculo me con-*

ἀθροίσους, Ἀθηναίους^{b)} ἅμα καὶ Θηβαίους, Βοιωτοὺς τε p. 519.
 τοὺς ἄλλους, καὶ Κορινθίους, Εἰβοέας τε, καὶ Μεγαρέας,
 καὶ τὰ κράτιστα τῆς Ἑλλάδος διακινδυνεύειν καταναγκάσας,
 καὶ μὴδ' εἶσω με τῆς Ἀττικῆς ἐπιτρέψας παρελθεῖν. Τοι- 39
 οὔτοί τινες ἦσαν αὐτῷ συνεχεῖς περὶ Δημοσθένους οἱ λόγοι.
 καὶ πρὸς γε τοὺς λέγοντας, ὥς μέγαν ἔχοι^{c)} τὸν Ἀθηναίων p. 520.
 δῆμον ἀνταγωνιστὴν, Ἐμοὶ Δημοσθένης μόνος, εἶπεν, ἀντα-
 γωνιστής· Ἀθηναῖοι δὲ, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντες, Ἀλρι-
 ᾶνές εἰσι, καὶ Θετταλοί. καὶ πρέσβεις ὅποτε πρὸς τὰς
 πόλεις πέμποι, τῶν μὲν ἄλλων ῥητόρων εἴ τινας ἢ τῶν
 Ἀθηναίων πόλεις ἀνταποστέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ ῥᾶστα ἦν^{d)}
 κεκρατηκώς· τοῦ Δημοσθένους δ' ἐπιστάντος, Μάτην,
 εἶπεν ἄν^{e)}, ἐπρεσβεύομαι. οὐ γάρ ἐστι κατὰ τῶν Δημο- 40
 σθένους λόγων ἔγχειν τρόποιον. Ταῦτα ὁ Φίλιππος· καὶ
 μέντοι καὶ πάντως ἔλαττον ἂν ἔχοντες, εἴ^{f)} λάβοιμεν τοιοῦ-
 τον ἄνδρα^{g)}, πρὸς Διὸς, Ἀρχλα, τί^{h)} ποτε νομίζεις, βούν

scripsit Gesner. bene ac satis probabiliter. b) Ἀθηναίους] „πρὸς Ἀθηναίους Fl.“ c) ἔχοι] ἔχει Gorl. d) ῥᾶστα ἦν] „ἦν ῥᾶστα ἂν Fl.“ e) μάτην, εἶπεν ἂν, ἔπρ.] Sic verba distinxī, recte monente Fritzsche Quaesat. p. 212. Falso in Bas. 1 et 3. et hinc in Reitz. et recentt. sic interpungebatur: μάτην, εἶπεν, ἂν ἔπρ. Sed sine distinctione Ald. 1. 2. Hag. f) εἴ] „deest in Fl.“ g) τοιοῦτον ἄνδρα] „τοιοῦτον οὐν ἄνδρα Fl.“ h) τί] „ἐτι Fl.“

stituit, conductis in unum prae-
 stantissimis civitatibus, Graecis
 copiis omnibus collectis; Athe-
 niensibus simul, et Thebanis,
 Bocotiisque reliquis, et Corin-
 thiis, Euboënsibusque, et Me-
 garensibus, et praestantissimis
 Graeciae, in periculi societa-
 tem coactis, meque ad interi-
 ora Atticae penetrare prohi-
 bito. Tales habebat ille per-
 petuo de Demosthene sermo-
 nes: et his, qui dicerent, gra-
 vem ipsi esse adversarium po-
 pulum Atheniensem, responde-
 bat, Mihi adversarius solus

Demosthenes: Athenienses ve-
 ro, Demosthene destituti, Ae-
 nianes sunt et Thessali. Et si
 quando legatos ad civitates
 mitteret, atque aliorum orato-
 rum quosdam contra ipsum
 civitas Atheniensium ablega-
 ret, legatione facile ipse vi-
 cerat. Quoties vero instaret
 Demosthenes, Frustra, in-
 quit, legationem misimus. Ne-
 que enim contra Demosthenis
 orationes tropaeum licet erige-
 re. Haec Philippus. Et pro-
 fecto omnibus modis inferior-
 res [nos Philippo] talem vi-

- p. 520. ἂν ἐπὶ σφαγὴν ᾔγομεν, ἥ πολὺ μᾶλλον ἂν σύμβουλον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, καὶ τῆς ἀρχῆς πάσης ἐποιοῦμεθα; φύσει μὲν γὰρ αὐτῷ, καὶ κατ' ἀρχὰς προσεπεπόνθειν ἐξ αὐτῶν τῶν πολιτευμάτων· ἔτι δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλει μάρτυρι. πρὸς γοῦνⁱ⁾ τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ πρὸς ἡμᾶς γε λέγων^{k)}, οὐδὲν ἐπαύετο, τοσούτων ὄντων αὐτῷ τῶν^{l)} προσπεφοιτηκότων^{m)}, μηδένα οὕτω πώποτε θαυμάσαι, μεγάλους τε φύσεως, καὶ τῆς περὶ τὴν ἕσκησιν ἐγκρατείας, καὶ βάρους, καὶ τάχους, καὶ παρόρησίας, καὶ καρτερίας.
- 41 Ὑμεῖς δὲ, ἔφη, διανοεῖσθε ὥς ὑπὲρ Εὐβούλου, καὶ Φρύγωνος, καὶ Φιλοκράτους, καὶ πειρᾶσθε δώροις καὶ τοῦτον ἀναπεῖθαι, ἀνθρωπονⁿ⁾ καὶ τὴν πατρίδα οὐσίαν εἰς Ἀθηναίους, ἰδίᾳ τε τοῖς δεηθεῖσι, καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει καταναλωκότα^{o)}; διαμαρτάνοντες δὲ, φοβήσιν οἴεσθε, πάλαι βεβουλευμένον τὴν ψυχὴν ὑποθεῖναι ταῖς τῆς πατρίδος

i) πρὸς γοῦν] Sic correxit *Germ.* vulgata πρὸς τ' οὖν. k) λέγων] „Sic dedi ex J. Ven. 2. et Fl. ἄγων cett. Ἄγων etiam marg. A. I. W.“ l) αὐτῷ τῶν] „τῶν αὐτῷ Fl.“ m) προσπεφοιτηκότων] συμπεφ. maluit Wolf. προσφοβητικῶν *Schmied.* mirum commentum. n) ἀνθρωπον] Comma vulgo post hoc nomen positum praepone placuit, quod jam ante monitum *Fritzscheii* Quaestat. p. 79. in *Chrestom.* fecerat *Gesnerus.* o) καταναλωκότα] „καταναλ. Fl.“

rum si cepissemus; per Jo- circa exercitationes continen-
yem, Archia, quid tandem pu- tiam, et gravitatem, et cele-
tas? boveumne ad macellum ritatem, et libertatem dicen-
acturi eramus, an consiliarium di, et constantiam. *Vos au-*
potius de rebus Graecis, to- tem, inquit, de illo cogitatis,
toque imperio nostro adhibi- ut de Eubulo quodam, et
turi? Naturam enim illi me *Phrynone, et Philocrate, et*
etiam ab initio conciliari sen- hunc donis conamini in par-
tiebam ex ipsis in republica tes traducere hominem, qui
gestis, magis vero testimonio *patrimonium quoque in Athe-*
nenses, privatim in egentes,
Aristotelis. Is enim cum apud publice in civitatem impende-
Alexandrum et nos ageret, ac rit; et ubi hac spe excidistis,
tot haberet, qui suam domum terrere illum vos posse arbi-
audiendi caussa frequentave- tramini, cui olim deliberatum
rant, nunquam desiit praeter sit animam subjicere incertis
omnes hunc admirari ob ma- patriae fortunis? et in facta
gnitudinem ingenii, et illam

ἀδύλοις τύχαις· καὶ καθυπτομένου τῶν πραττομένων ἡμῶν, p. 521.
ἀγανακτεῖτε; ὁ δ' ῥ) οὐδὲ τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑποστέλλε-
ται. Ἀληθὲν ἡμῶς, ἔφη, τῇ μὲν τῆς πατρίδος ἐνόησε
πολιτευόμενος, αὐτῇ δὲ τὴν πολιτείαν γυμνάσιον q) φιλοσο-
φίας προθέμενος. Τὰ τοιαῦτα¹⁾, ὦ Ἀρχία, ὑπερεπεθύ- 42
μουν αὐτῇ συγγενόμενος, τὴν τε γνώμην, ἣν ἔχει²⁾ περὶ
τῶν παρόντων, ἀκοῦσαι λέγοντος, καὶ τῶν αἰεὶ παραπεπτω-
κότων ἡμῖν κολάκων, εἰ ἐδεόμην, ἀποστάς, ἀπλοῦ τινος ἔξ
ἐλευθέρας γνώμης ἀκοῦσαι λόγου, καὶ φιλαλήθους συμβου-
λῆς³⁾ μεταλαβεῖν· καὶ τι καὶ νοθευτῆσαι δίκαιον, ὑπὲρ
οἷων ὄντων Ἀθηναίων τὴν ἀχαριστίαν, πάντα παραβάλοιτο
τὸν αὐτοῦ βίον, ἔξδὸν εὐγνωμονεστέροις καὶ βεβαιωτέροις κε-
ρεῖσθαι φίλοις.

APX. ὦ βασιλεῦ, τῶν μὲν ἄλλων ἴσως ἂν ἔτυχες·
ταυτὶ δὲ μάτην ἂν ἔλεγες· οὕτω μανικῶς φιλαλήθης ἦν.

ANT. Ταῦτα⁴⁾, ὦ Ἀρχία· τί γὰρ ἂν καὶ⁵⁾ λέγοι-
μεν; ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν;

p) ὁ δ' ῥ) Vulg. δδ', vitio consueto. Forsan tamen ὅς ab au-
ctore fuerit. q) γυμνάσιον] „Sic plurimae. Γυμνάσιον
J. Ven. 2. Fl.“ r) τὰ τοιαῦτα] „desunt in Fl.“ Reddi-
derat Gessnerus: Talia etc. minus accommodata ad reliquam sen-
tentiam. Melius ipse in Chrest. explicat per ellipsin praepos.
διά. et ad hanc rationem correxi interpretationem. s) ἔχει¹⁾
„ἔχει Fl.“ i) συμβουλῆς] συμβολῆς Bas. 1. et 3. haud
raro errorum genere. u) ταῦτα] Ἦν ταῦτα conj. Jacobs.
haud improbabiler, ob ultimam, quae in Archiae sermone
praecesserat, vocem. Sed mallet legi Εἴεν, sine ταῦτα, quod
nescio an ex antecedenti ταυτὶ huc repetierit librarius. x) καὶ]

illo vestra invchente, indigna-
mini? qui nec populo Athe-
niensium se submittat. Ne-
scitis, inquit, patriae illum
amore tractare rempublicam,
sibi autem eam philosophine
gymnasium constituisse. His
de causis, Archia, supra mo-
dum cupiebam consuetudine il-
lius utens ex illo audire, et quae
ipsius de rebus praesentibus
esset sententia: atque, quoties
opus esset, relictis, qui sem-
Lucian. Vol. IX.

per in nos irruunt, adulatori-
bus, simplicem e libera mente
orationem percipere, et vera-
cia consilii copiam nancisci.
Etiam fas putarem illum ad-
monere, pro quam ingratis
Atheniensibus vitam omnem
in discrimen dedisset, cum
liceret gratos magis et firmio-
res amicos habere.

Arch. Reliqua, Rex, forte
consecutus esses: sed ista fru-
stra fuisses dicturus, adeo ad

- 43 *APX.* Ἐοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θανατάσειν,
 p. 521. καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθραυμένοι διαγέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε
 καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων). ἔοικε γὰρ δὴ πάλαι ὦν²⁾
 p. 522. ἴδε βεβουλευμένος περὶ τῆς ὑστάτης ἡμέρας· δηλοῖ δὲ ἡ
 παρασκευή. καθῆστο μὲν γὰρ ἔνδον ἐν τῷ νεῷ, μάτην δὲ
 τῶν προσθέν ἡμερῶν λόγους ἤμιν κατηναλωκότας³⁾.

ANT. Τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ἐμῶν λόγοι;

APX. Πολλὰ καὶ φιλάνθρωπα προϋτεινόμενην, ἑλεόν
 τινα παρὰ σοῦ καθυπισχνούμενος^{b)}, οὐ μᾶλα μὲν προσδο-
 κῶν· (οὐ γὰρ^{c)} ἠπιστάμην, ἀλλὰ σέ ὤμην δι' ὁργῆς ἔχειν
 τὸν ἄνθρωπον,) χρήσιμον δ' οὖν πρὸς τὸ πείθειν νομίζων.

ANT. Ὁ δὲ πῶς προσίετο τοὺς λόγους; καὶ με μη-
 δὲν ἀποκρύψῃ· μάλιστα μὲν γὰρ αὐτήκοος ἂν ἐβουλόμην

male omiserunt Reitz., Bip. et Schm., quod cum vet. recte
 edidit Gesn. in Chrestom. γ) διεγέρομεν — ὁρώντων]
 „Nil varietatis inveniri addit Solanus.“ Simplicissime locum
 corruptum sanavit Gorl. praebeus διαγέρομεν pro διεγέρομεν,
 ut jam divinaverat Jensi. Vid. Adnott. z) ὦν] deest in
 Gorl. a) κατηναλωκότες] Vulgo ἀναλωκότες. Sed
 Gorl. κατανλωκότες. Unde nos correximus κατηναλ., ut supra
 jam aliquoties vulgo ediderant, e. g. c. 41. 24. 22. b) καθ-
 υπισχνούμενος] „καθυπισχνουμένοις Fl.“ c) οὐ γὰρ]
 Haec usque ad verba τὸν ἄνθρωπον perspicuitatis juvenandae
 causa parentheos instar inclusi: Verba enim: χρήσιμον δ'
 οὖν πρὸς τὸ πείθειν νομίζων referuntur ad superiora: οὐ μᾶλα
 μὲν προσδοκῶν. quod parum viderunt nonnulli interpretes.

furorem usque ille annabat stram superiorum dierum ser-
 Athenas. mones consumseramus.

Ant. Ita res habet, Ar- *Ant.* Quinam erant vestri
 chia, quid enim dicamus? Sed sermones?

Arch. Videris magis et- *Arch.* Multa de tua huma-
 nitate illi ostendebam, miseri-
 tiam, Rex, admiraturus esse. cordiam a te pollicitus, non
 Etenim nos, qui vidimus, non valde quidem illam ipse ex-
 minus obstupescibamus, et fi- spectans; neque enim scie-
 dem negabamus oculis, quam bam, sed iratum te viro pu-
 qui non viderunt. Videbatur tabam: verum quod putarem
 enim olim deliberatum de ul- id ipsum utile esse ad per-
 timo die habuisse, id quod suadendum.

apparatus indicat. Consederat *Ant.* Ille vero quomodo
 nimirum intus in templo. Fru- accipiebat istos sermones? Et

παρὸν εἶναι νῦν. ἀλλὰ σὺ γε μὴ παραλίπῃς μηδὲν· οὐ p. 522.
 γάρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἥθους ἀνδρὸς γενναίου πρὸς αὐτῷ
 τῷ τέλει τοῦ βίου καταμαθεῖν, πότερον ἄτονος καὶ νωθροῦς
 ἦν, ἢ παντάπασιν ἀκλινὲς τὸ τῆς ψυχῆς ὄρθριον ἐφύλατ-
 τεν d).

APX. Οὐδὲν ὑπέσπελλεν ἐκεῖνός γε. πῶς γάρ e); ὃς 44
 ἦδὺν γελᾶσας, καὶ μὲ δὴ σκώπτων ἐς τὸν πρότερον βίον,
 Ἀπίθανον. ἔφη, με ὑποκριτὴν εἶναι τῶν σῶν ψευσμμάτων.

ANT. Ἀπιστήσας ἄρα τοῖς ἐπαγγέλμασι, προεῖτο τὴν
 ψυχὴν;

APX. Οὐκ· εἴγε τῶν λοιπῶν ἀκούσας, οὐ δόξει σοι
 μόνον ἀπιστεῖν. ἀλλ' ἐπεὶ κελεύεις, ὦ βασιλεῦ, λέγειν,
 Μακεδόσι μὲν, εἶπεν, οὐδὲν ἀπώμοτον, οὐδὲ παρὰδοξον, p. 523.
 εἰ Δημοσθένην οὕτω λαμβάνουσιν f), ὥς Ἀμφίπολιν, ὥς
 Ὀλυνθον, ὥς Ὠρωπόν. τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγε· καὶ γὰρ
 οἷν ὑπογραφείας παρεστησάμην, ἵνα σοι τὰ λεχθέντα σώ-

d) ἐφύλαττεν] διεφύλαττεν maluit Jens. frustra. e) πῶς
 γάρ;] Male haec verba Gesnerus in Chrestom. Antipatro
 tribuit; sequentia: ὃς ἦδὺν etc. Archiae. Imo continua haec est
 Archiae oratio; de qua figura dicendi egit Hemsterh. ad Timon.
 c. 2. Cf. Matthiae Gr. Gr. maj. p. 898. f) λαμβάνουσιν
 σιν] „λαμβάνουσιν Bas. 1. Correxit Bas. 2.“ Ego in Bas. 1.
 iuveni λαμβάνουσιν. verum nec hoc notatu dignum.

noli me celare quidquam. Vellem enim vel maxime ad-
 fuisse, et meis auribus acce-
 pisse singula. Sed tu ne quid
 praetermiseris. Neque enim
 sane parvum quid est, inge-
 nium viri generosi sub ipsum
 vitae finem cognoscere; utrum
 languidus fuerit et ignavus,
 an nusquam inclinatam illam
 mentis altitudinem servaverit.

Arch. Nihil ille sane re-
 misit. Qui enim? qui suavi-
 ter rideas, et in superiorem
 vitam meam ludens, improba-
 bilem me mendaciorum tuorum
 histrionem diceret.

Ant. Ergo quod diffideret
 promissis, ideo vitam abiecit?

Arch. Non: si quidem au-
 dire reliqua volueris, non vi-
 debitur tibi solum diffisus
 esse. Sed, quando jubes,
 Rex, de Macedonibus, inquit,
 nihil quidem est, quod abju-
 res: neque mirum fuerit, si
 Demosthenem ita capiunt, ut
 Amphipolin, ut Olynthum,
 ut Oropum. Talia dixit mul-
 ta. Etenim notarios constitui,
 ut dicta tibi servarentur. Tam-
 etsi ego, inquit, tormentorum
 aut mortis metu in conspe-
 ctum venire Antipatri nolo;

p. 523. ζοιτο. Ἐγὼ μὲν τοι, ἔφη, ὦ Ἀρχία, βασάνων ε), ἢ θανάτου φόβῳ κατ' ὄψιν οὐκ ἂν Ἀντιπάτρου γενοίμην. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἀληθεύετε, πολὺ μοι μᾶλλον ἔτι φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν^{h)} παρ' Ἀντιπάτρου δεδοροδοκῆναι, μηδ' ἦν ἑμιαυτὸν ἔταξα, τάξιν λιπὼν τὴν Ἑλλη-
 45 νικίην, εἰς τὴν Μακεδονικὴν μεταβαλέσθαιⁱ⁾. Καλὸν γὰρ, ὦ Ἀρχία, εἰ τὸ ζῆν ἔμοι Πειραιεὺς αὐτὸς παρέχοι, καὶ τριήρης, ἣν ἐπιδέδωκα, καὶ τεῖχος, καὶ τάφρος τοῖς ἔμοις τέλεισιν ἐξεργασμένα, καὶ φιλὴ Πανδιωνίς, εἰς ἣν^{k)} ἐθελοντὶς ἐχορήγουν^{l)} ἐγὼ, καὶ Σόλων, καὶ Δράκων, καὶ παῖδ' ὁσίᾳ βήματος, καὶ δῆμος ἐλευθερός, καὶ ψηφίσματα στρατιωτικὰ, καὶ νόμοι τριηραρχικοὶ, καὶ προγόνων ἀρεταί, καὶ τρόπαια, καὶ πολιτῶν εὐνοια, τῶν ἐμὲ πολλὰ-

g) βασάνων] οὐ βασάνων reddit Belinus, „ridicula ratus et Demosthene indignam“ vulgatam sententiam. Non adsentior. Ex sequentibus patet has sententias, simpliciter si exprimas, a se invicem excipere: Sive falsa promittis, sive vera dicis, neutra ratione Antipatro in conspectum venire volo: aut enim tormenta mihi mementuda et mors, aut, quod multo majus est, cavendum, ne vitæ mihi ab Antipatro donatæ usum habeam turpem et indignum. Video hic prudentiam pariter ac magnam animum, nec vero humile quidquam, multo minus quod ridiculum sit. Distinguamus inter Græcum genuinum Demosthenem et Regulum vere Romanum. Affectatum tormentorum necisque a perfido hoste expectandæ contentu longe abesse voluit Lucianus a Demosthene suo. Id totius loci ratio evidentissime declarat. h) αὐτὴν] δόξω inseri voluit Guyet. inscite. i) μεταβαλέσθαι] μεταβάσσεσθαι Bas 3. k) εἰς ἣν] „hæc omisso εἰς Fl.“ l) ἐχορήγουν] „bene Salm. et Amst. Ἐχωρήγουν male Hag. 1. 2. Par. Bas. J. Ald. Fl.“

sed si vere ista prædicatis, effecta, et Pandionis tribus, multo magis etiam mihi cavendum est, ne vita ipsa ab Antipatro mihi donata corrumpar, neque relicta acie, in qua ipse me locavi, Græcanica, in Macedonicam me conijciam. Præclarum enim esset, Archia, si vitam mihi Piræcus ipse præstaret, et sæpe me coronarunt, et Græcæ triremis, quam dedi, et moenia et fossa meis impensis a me servati sunt. Si vero

κίς ἰστέφανωκότων, καὶ δύναμις Ἑλλήνων, τῶν ὑπ' ἐμοῦ p. 523.
 μέχρι νῦν τετηρημένων· εἰ δὲ καὶ βιωτὸν ἐλεγχέιτι, τα-
 πεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' οὖν ὁ ἔλεος παρὰ^{μ)} τοῖς οἰκείοις,
 ὧν ἐλευσάμην αἰχμαλώτους^{ν)}, ἢ τοῖς πατράσιν, ὧν σινεῖξέ- p. 524.
 δοκα τὰς θυγατέρας; ἢ οἷς τοὺς ἐράνους συνδιελευσάμην.
 Εἰ δέ με μὴ σώξοι^{ο)} νήσων ἀρχή, καὶ θάλαττα, παρὰ γε 46
 τουτουῖ Προσειδῶνος αἰτιῶ τὸ σώζεσθαι, καὶ τοῦδε τοῦ βω-
 μοῦ, καὶ τῶν ἱερῶν νόμων. εἰ δὲ Προσειδῶν, ἔφη, μὴ
 δύναιται φυλάττειν τὴν ἀσυλίαν τοῦ νεῶ, μηδ' ἐπαισχύνε-
 ται προδοῦναι Ἀθημοσθένην Ἀρχίαν, τεθναίνην, οὐδὲ Ἀντί-
 πατρος ἡμῶν ἀντὶ τοῦ θεοῦ κολακευτέος. ἔξῃ μοι φίλτε-
 ρους ἔχειν Ἀθηναίων Μακεδόνας, καὶ τὴν μετέχειν τῆς
 ἐμετέρας τέχης, εἰ μετὰ Καλλιμέδοντος, καὶ Πυθέου, καὶ
 Ἀρμιάδου συνεταπτόμην. ἔξῃ γὰρ καὶ ὅψε τῆς ψυχῆς^{ρ)}
 μεθαρμόσασθαι, εἰ μὴ τὰς Ἑρεχθίδεω θυγατέρας καὶ τὸν
 Κόδρον ἐπηρευάμην· οὐκ οὖν ἡρώδην αὐτομολοῦντι τῷ
 δαίμονι συμμεταβάλλεσθαι. καλὸν γὰρ κορησφύγετον θάνα-

m) παρὰ] ,rescripti ex Fl. J. et Ven. 2. Però male cett.“

Excipit Ald. 1. et 2., ubi παρὰ, cum compendio scriptum.

n) αἰχμαλώτους] „αἰχμαλώτων Fl.“ ο) σώξοι] σώ-

ζει inavult Fritsch. Quaest. p. 213. non male. p) τῆς

ψυχῆς] „Nihil mutant Edid. Τυχῆς L.“ Τὴν ψυχὴν malue-

runt Guyet. Gesner. et Reitz; hic tamen conj. etiam τῆς

ζωῆς. Denique τὸ τῆς ψυχῆς Abresch. Lectt. Aristaeonett.

p. 191. Vid. Adnott.

etiam misericordia aliena vi- neque pudet illum Archiae
 vendum, humile id quidem prodere Demosthenem, moriar
 est, sed tolerabilis tamen mi- potius, neque Antipatro nos
 sericordia a necessariis, quo- pro Deo adulemur. Licebat
 rum redemi captivos, aut pa- mihi amiciores Atheniensibus
 tribus, quorum una elocavi habere Macedonas, et nunc
 filias, aut quos in dissolven- in fortunae vestrae partem
 dis eranis adjuvi. Si vero venire, si cum Callimедonte,
 servare me non potest insula- et Pythea, et Demade con-
 rum imperium et mare, at jungere me voluissem. Lice-
 certo ab hoc Neptuno salutem bat enim vel sero aliter in-
 peto, et ab hoc altari, et stituere animum, nisi Ere-
 sanctis legibus. Si vero nec chthei filias vereretur et Codrum.
 Neptunus, inquit, praestare Non igitur velim cum fortu-
 potest templo suo sanctitatem, na transfuga et ipso muta-

p. 524. τοσ⁹) ἐν ἀκινδύνῳ παντὸς αἰσχροῦ γενέσθαι. καὶ νῦν, Ἀρχία, τὸ κατ' ἑμαυτὸν οὐ καταισχυνοῦ τὰς Ἀθήνας ἐκὼν δουλείαν ἐλόμενος, ἐντάφιον δὲ τὸ κάλλιστον τὴν ἐλευθε-

47 ρίαν προέμενος. Ἀλλὰ, δίκαιον γὰρ, ἔφη, σοι τῶν τρα-

p. 525. γῳδιῶν μνημονεύειν, οὐ σεμνὸν τὸ λεχθέν,

Eurip.

Hec. v.

866. sq.

... ἢ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὅμως,

Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως¹) πεσεῖν;

κόρη καὶ ταῦτα²) · Δημοσθένης δὲ εὐσχήμονος θανάτου βίον προκρινεῖ ἀσχήμονα, τῶν Ξενοκράτους καὶ Πλάτωνος ἐπὲρ ἀθανασίας λόγων ἐκλαθόμενος; καὶ τινα καὶ πικρότερον³) ἔλεγε, προαχθεὶς εἰς τοὺς ταῖς τύχαις ἔξυβριζοντας. ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῦν ἐμεῖ; τέλος δ' ἐμοῦ, τὰ μὲν δεομένου, τὰ δ' ἀπειλοῦντος, ἀπαλὴν μοῦσαν στεῖρῶν κεραννέντος, Ἐπείθην ἄν, ἔφη, τοῦτοις Ἀρχίας ὄν· ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμὶ, συγγίγνωσκέ μοι, ὦ δαιμόνιε, μὴ περνεῖται
48 κακῶ γενέσθαι. Τότε δὴ τότε πρὸς βίαν αὐτὸν ἀποσπᾷν

q) θάνατος] „emendatio Gesneri necessaria. θάνατον Edd. priores.“ 1) εὐσχήμως] „audacter recepi ex Eurip. Εὐσχημόνως Edd. priores male.“ 2) κόρη καὶ ταῦτα] καὶ ταῦτα κόρη maluit Reitz. auctore Wetstenio. 3) καὶ τινα καὶ πικρότερον] καὶ τινα πικρ. vulgo, siue altero καὶ, quod inserui ex Gorl.

re castra. Honestum enim Haec puella: et Demosthenes perfugium mors est, ut ab honesta morte vitam turpem omnis turpitudinis periculo potiore habebit, Xēnocratis simus liberi. Et nunc, Archia, quantum in me est, et Platonis de immortalitate librorum oblitus? Et proventus ultra, amarius quaedam dixit in eos, qui a fortuna insolescunt. Sed quid ea nunc dicere opus est? Tandem vero me preces partim, partim minas adhibente, et mollem Musam illa rigida miscente, Moverer, inquit, hisce, Archias si essem. Quandoquidem vero sum Demosthenes, ignosce mihi, o noster, quem natura non fingit ad ignaviam.

At illa dum moritur, tamen
Multa cavet cura, decenter
ut cadat.

διενομήν· ὁ δ' α) ὡς ᾔσθετο, δῆλος ἦν καταγελῶν, καὶ τὸν p. 525.
 θεὸν προσβλέψας, Ἐοικεν Ἀρχίας, εἶπεν, ὅπλα μόνον, καὶ
 τρίηρεις, καὶ τεῖχη, καὶ στρουτόπεδα, δυνάμεις εἶναι καὶ
 κρησφύγετα ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς ὑπολαμβάνειν· τῆς δ'
 ἐμῆς πυρρασκευῆς καταφρονεῖν, ἣν οὐκ ἂν ἐλέγξειαν^{α)} Ἰλ-
 λυριοὶ, καὶ Τριβαλλοὶ, καὶ Μακεδόνες γ), ὀχρρωτέραν ἢ p. 526.
 ξύλινόν ποτε τεῖχος ἡμῖν, ὃ θεὸς ἀνείλεν ἀπόρρητον εἶναι·
 μεθ' ἧς ἂν τῆς προνοίας ἀδεῶς μὲν ἐπολιτευσάμην, ἀδελ-
 φέ μοι τὸ κατὰ Μακεδόνων θάρσος· ἐμέλγησε δ' οὐδὲν οὐκ
 Εὐκτήμενος^{α)}, οὐκ Ἀριστογείτονος, οὐ Πιθέου, καὶ Καλ-
 λιμέδοντος, οὐ Φιλίππου τότε, οὐ τανῦν^{α)} Ἀρχίου. Ταῦτ' 49
 εἰπὼν, μὴ προσάγαιέ μοι τὴν χεῖρα, ἔφη· τὸ κατ' ἐμέ
 γὰρ, οὐδὲν παράνομον ὁ νεὼς πείσεται· τὸν δὲ θεὸν προσ-
 εἰπὼν, ἐκὼν ἔφομαι. καὶ γὰρ μὲν ἦν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ταύ-
 τῆς· καὶ τὴν χεῖρα τῷ στόματι προσαγυρόντος, οὐδὲν ἄλλ'
 ἢ^{α)} προσκυνεῖν ὑπελάμβανον.

α) ὁ δ' α) ὁ δ' priores omnes praeter Gesn. Chrest. α) ἐλέγ-
 ξειαν] „bene J. Hag. etc. Ἐλέγξαν male Par.“ γ) Μα-
 κεδόνες] „Μακεδόνες Ald. (1. et 2.) Sed vulgatum ejus
 (primae scil.) margini adscriptum.“ α) Εὐκτήμενος
 „bene Fl. J. Fr. Par. etc. Εὐκτήμενος male J.“ et Ald. 2.
 α) τανῦν] Sic Gesn. Chrest. cum Ald. 1. 2. et Hag. Τὸ
 γὰρ Reitz. et recentt. cum Bas. 1. et 3. α) οὐδὲν ἄλλ'
 ἢ] Sic recte Reitz. Bip. et Schm. Sed οὐδὲν ἄλλ' ἢ Gesn. in
 Chrest. cum vet. omnibus praeter Bas. 3., quae ἄλλ' recte ex-

Tum sane tum vi illum de- qua quidem providentia sine
 trahere ab altari cogitabam. metu versatus sum in repu-
 At ille cum sentiret, aperte blica, metusque omnis ex-
 ridebat, et Deum adspiciens, pers mihi fuit contra Mace-
 Videtur, inquit, putare Ar- donas audacia, neque movit
 chias, arma sola, et trire- me Euctemon, neque Aristo-
 mes, et moenia, et exercitus, giton, nec Pytheas et Calli-
 copias esse, et refugia hu- medon, nec Philippus tum,
 manis animis; meum autem neque nunc Archias. Haec
 apparatus contemnere: quem ubi dixerat, Noli, inquit, ma-
 tamen non redarguant Illyrii, num mihi injicere; quantum
 et Triballi, et Macedones, enim in me est, nulla fiet
 ipso illo muro ligneo firmio- huic sacro injuria: sed Deo
 rem, quem respondit quon- adorato sponte sequar. Atquo
 dum Deus vastari non posse; ego in spe hac eram, illoquo

p. 526. *ANT.* Τὸ δὲ τί δὴ^{b)} ποτε ἦν;

APX. Ὑστερον βασάνοις θεραπεύνης ἐφωρύσαμεν, πύλαι φάρμακον αὐτὸν^{c)} τεταμιεύσθαι, λίσει ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἐλευθερίαν κτιόμενον. οὐ γὰρ οὖν ἐφθασεν ὑπερβάς τὸν οὐδὸν^{d)} τοῦ νεώ· καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας, Ἄγε δὴ τοῦτον, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον· Δημοσθένην δὲ οὐκ ἄξεις^{e)}, οὐδ', μὰ τοῦτ'.... κῆροί μὲν ἐγαίνετο προςθῆσειν

50 τοὺς ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότας. Ὁ δὲ χαίρειν εἰπὼν,

p. 527. ἀπέπη. τοῦτό σοι τὸ τέλος, ὦ βασιλεῦ, τῆς Δημοσθένους πολιορκίας κομίζειν ἔχω.

ANT. Δημοσθένους γε καὶ ταῦτα, ὦ Ἀρχία. βαβαὶ τῆς ἀητιότητος ψυχῆς, καὶ μακαρίας, ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐ-

hibet. Et sic etiam Hoogeveen. ad Viger. p. 475. Ed. Herm. 1. (Cap. VIII. Sect. 1. Reg. XI. not. 75.) Cf. Phalar. 11, 2. huj. Ed. Tom. V. p. 53. et De Merc. Cond. c. 22. ibique Adnot. Tom. III. p. 660. b) δὴ] „omittit Fl.“ c) αὐτὸν] Vulg. αὐτῷ. Sed αὐτὸν L. et Gort. nisi quod in hoc legitur: αὐτὸν τι ταμιεύσθαι, mendose. Αὐτὸν autem necessario requiritur, ut κτιόμενον habeat, quo referatur. Redde: *dudum eum sibi ipsum recondidisse venenum, quo pararet sibi libertatem* etc. Mediam scilicet vim habent τεταμιεύσθαι et κτιόμενον, non, ut Gesnerus interpres credidisse videtur, illud Passivam, hoc Activam; nec Subjectum est φάρμακον, sed ipse Demosthenes. d) οὐδὸν] ὁδὸν ut Avice scribi vult Fritzsche. De Atticismo etc. Comment. 1. p. 12. At licet De Merc. Cond. c. 23. in uno Gort. legatur ἐξω τοῦ ὁδοῦ, et Hermot. c. 77. prava vulgata ἐξω τῆς ὁδοῦ hanc certe formam aliquo modo commendare videatur, facio tamen cum Solano, ad hunc Hermotimi locum notante, formam natura Iouicam οὐδὸς Luciano usitatam fuisse. Nimirum ut h. l., ita et in aliis haud paucis Luciani locis, forma οὐδὸς ut vulgata praevallet. e) ἄξεις] „ἄξῃ Fl.“

manum ori admovente nihil aliud, quam adorare virum, putabam.

Ant. Quid ergo illud erat?

Arch. Postea tormentis ab ancilla expressimus, olim repositum illi fuisse venenum, quod absolvenda a corpore anima libertatem ipsi pararet. Vix enim limen templi egres- sus fuerat, cum, *Duc sane hoc*, inquit, *ad Antipatrum*;

Demosthenem vero non duces. Per ego illos.... Et videbatur mihi adjecturus, qui *Marathone ceciderunt. At Va- lete!* cum dixisset, evolavit. Hunc tibi, Rex, finem obsessi expugnatique Demosthenis possum referre.

Ant. Demosthenis et ista, *Archia.* Hem invictam animam et beatam! quam for- te viri propositum, quam

τοῦ τὸ λῆμα^f), πολιτικὴ δὲ πρόνοια, μετὰ χεῖρα τὸ πιστὸν p. 527.
 τῆς ἑλευθερίας ἔχειν· ἀλλ' ὁ μὲν οἴχεται, βίον ἔξω τὸν
 ἐν Μακάριον νήσοις ἡρώων λεγόμενον, ἥ ε) τὰς εἰς οὐρα-
 νὸν ψυχὰς^h) νομιζομένας ὁδοὺςⁱ), ὁπαδός^k) τις δαίμων
 ἐσόμενος Ἑλευθερίου Διός· τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς εἰς^l) Ἰαθή-
 ρας ἀποπέμψομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῇ τῶν ἐν Μυρα-
 θῶνι πεπτωκότων.

f) λῆμα] „φρόνημα marg. A. 1.“ φρόνημα voluisse videtur, no-
 tante Schmiëdero. g) ἡ] „el Hag. 1. et 2.“ h) ψυχὰς]
 Sic e Fl. et Gort. pro vulg. ψυχῶν. Intellige vias in coelum
 animabus vulgo tributas, designatas. i) ὁδοὺς] Desidera-
 vit Belinus verbum ἀνέπτυ, vel simile aliud, quia durum fo-
 ret, ὁδοὺς ad οἴχεται referri. Saltem tumidior est sane totius
 finis oratio, quam consilio Lucianus Antipatro obstupescito
 affinxisse videtur. Hanc vero minime est nostrum expolire.
 k) ὁπαδός] Sic Gesn. Reitz. Bip. et Schm. Ὀπαδός adspi-
 rate vet. l) εἰς] „omisit Hag. 2.“

civilis providentia, in manu sectator Daemon Liberatoris
semper pignus certissimum li- Jovis. Corpus vero nos Athe-
 bertatis habere. At ille qui- nas mittemus, donarium re-
 dem discessit, vitam habitu- gioni illi, iis ipsis, qui ad
 rus in beatorum insulis, quae Marathonem cecidere, prae-
 Heroum dicitur, vel vias, quae stantius.
 putantur animarum in caelum,

Arg. Comitia haec sunt senatus populiue deorum de nimum aucto adulterinorum coeli civium numero. Provocante nimum Jove et praeconiium faciente Mercurio verba facit Momus nativa sua et jam etiam concessa dicendi libertate usus, primum agens de Baccho ejusque sodalibus Pane, Sileno et Satyris, de Ariadne, Eri-gone cum caucula amata, obiter de Aesculapio et Hercule, porro de ipso Jove, turbarum istarum coelestium auctore, ejusque exem-plum quae imitatae sint, Venere, Luna, Aurora, deinde de barbaris et vero belluinis ac monstrosis Aegyptiorum aliarumque gentium diis; denique de philosophorum commentis, Virtute, Natura, For-tuna, Fato, in deorum numerum relatis, ostenditque vel rei indi-gnitatem, vel magna incommoda in ipsos veros deos inde redundan-tia. Ob quae tandem decretum a Momo proponitur, Jovi postea ratum habitum, ut in proximam brumam nova indicantur comitia, praesidibus septemviris tum e vetere deorum senatu, tum e duode-cim majorum gentium diis eligendis, qui in singulorum deorum jus civitatis divinae inquirant, examinatis diligenter uniuscujusque documentis ac testimoniis; quibus si quis sit destitutus, aut si quis omnino non comparuerit, eum videri jure meritoque e coeli finibus exterminandum.

Luciani non esse hunc libellum censet *Jacobs.* in *Porson.* Ad-verss. p. 304., sed e pannis Lucianeis consutum; quia multa in eo inepta sunt et vehementer frigida. Contra *Wielandio* is ob sales et lepores inusitos ingeniosamque fictionem inter praestantissimos Lucia-neorum numerandus esse videtur Vers. Tom. II. p. 421. sq. Certe, si Luciani est, de quo vix dubitari potest, nonnulla profecto insunt, in quibus auctor nimum sibi indulgens probabilitatis fines elegantiorisque judicii leges minus justos observasse videtur.

ZHN^{b)}, ΕΡΜΗΣ, ΚΑΙ ΜΩΜΟΣ.

1 ZEYS. Μητέτι τὸνθορύξετε^{c)}, ὦ θεοί, μηδὲ κατὰ γυν-
νίως συστρεφόμενοι, πρὸς τὸ οὐς^{d)} ἀλλήλοις κοινολογῆσθε,

- a) ΘΕΩΝ ΕΚΚΑ.] *Λόγος B.* addit Cod. Aug. (*Schmiedero* re-ferente). b) ΖΗΝ.] „Nomina personarum ex *Bas. I.* addo, quae Ζηνός, *Ἐκουὸν καὶ Μώμου* inscripsit. Cett. omiserunt. ZEYS Fl. Hag. Ald. Fr.“ Cum *Bas. I.* facit 3. c) τὸν-θορύξετε] Sic Schol. cum Codd. 2956. Gori. et Aug. 1. (referente *Fritzschio*) pro vulg. τὸνθορύξετε. Vid. Adnot. d) πρὸς τὸ οὐς] Articulum vulgo omissum inseruit *Schmied.*

DEORUM COMITIA.

JUPITER, MERCURIUS, ET MOMUS.

Jup. Nolite amplius mus- angulos ad aurem alter alte-
sare, Diī, neque collecti in rius miscere sermones, et

ἀγανακτοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῶν τοῦ συμ- p. 528.
 πασίου. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀποδέδοται περὶ τούτων ἐκκλησία,
 λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ φανερόν τὰ δοκοῦντα οἱ, καὶ κατηγορεῖτω.
 σὺ δὲ κήρυττε, ὦ Ἐριμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου.

ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τε-
 λείων θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἡ δὲ σκέψις περὶ τῶν μετοίκων
 καὶ ξένων.

ΜΩΜ. Ἐγὼ δ' ὦ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἐπιτρέ-
 ψιαις εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφάρσιν· ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ
 δεήσει¹⁾.

ΜΩΜ. Φημὶ τοίνυν δεινὰ ποιῶν ἐπίους ἡμῶν, οἷς 2
 οὐκ ἀπόχρη θεοὺς ἔξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγενῆσθαι, ἀλλ',
 εἰ μὴ καὶ τοὺς ἀκολούθους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσο-
 τίμους ἡμῶν^{ε)} ἀποφανοῦσιν, οὐδὲν μέγα, οὐδὲ νεανικὸν
 οἶονται εἰργάζεσθαι^{h)}. ἄξιόν δὲ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παῤῥησίας
 μοι δοῦναι εἰπεῖν· οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην· ἀλλὰ

e 2956. probante Fritzsche Praef. ad Alex. Edit. p. XXVIII.,
 qui hinc etiam in Gall. c. 25. similiter prorsus τὸ οὐς contra li-
 brorum consensum legi cupit. e) ὁ] „Abest articulus in J.
 adest in Fl. Par. Hag. etc.“ ὁ δὲ ἔσει] δέησι prave omnes
 priores. g) ἡ μὲν] αὐτῶν Aug. (Schmied.) h) εἰργά-
 σθαι] Sic Schm. pro vulg. εἰργασσάσθαι e Codd. Gorl. et
 Aug. Ἐργάσασθαι Salm.

aegre ferre, si indigni multi
 convivio nostro intersunt: sed
 quandoquidem concio de his
 data est, aperte dicat unus-
 quisque, quid sibi videatur,
 et accuset. Tu vero, Mer-
 curi, legitimum praeconium
 peragito.

Merc. Audi: tace. Quis
 vult concionari classicorum De-
 orum, quibus jus est? Quaes-
 tio de Inquilinis et Peregri-
 nis.

Mom. Ego Momus, si mihi
 permisieris, Jupiter, volo di-
 cere.

Jup. Praeconium tibi hoc
 jam permittit: itaque me [meo
 permisso] nihil opus habebis.

Mom. Ajo igitur, intolera-
 biliter se gerere quosdam no-
 strum, quibus non satis est
 Deos ex hominibus ipsos esse
 factos; sed nisi suos etiam
 pedissequos atque famulos in
 aequo nobiscum fastigio con-
 stituerint, nihil sibi magnifice,
 nihil fortiter fecisse videntur.
 Peto autem a te, Jupiter, ut
 libere mihi dicere per te li-
 ceat. Neque enim alia lege
 possim, cum sciant omnes,

p. 528. πάντες με ἴσασιν, ὥς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἂν κατασιωπήσαιμι τῶν οὐ καλῶς γιγνομένων. διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκοῦντά μοι ἐς τὸ φανερόν, οὔτε δαδῶς τινα, οὔτε ὑπ' αἰδοῦς ἐπικαλύπτων τὴν γνώμην· ὥστε καὶ ἐπαχθῆς δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικῶς τὴν φύσιν, δημόσιός τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πλὴν ἄλλ' ἐπέπερ' ἔξειπτι, καὶ κεκίρκεται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δίδως μετ' ἔξουσίης¹⁾ εἰπεῖν,
3 οὐδὲν ὑποπειλάμενος ἐροῦ. Πολλοὶ γάρ, ἡμί, οὐκ ἄγα-

p. 529. πῶντες οἱ αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυτεροῶν, καὶ εὐχοῦνται ἐπίσης, καὶ ταῦτα θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ τοὺς ὑπερέτας, καὶ θιασώτας τοὺς αὐτῶν²⁾ ἀνέγαγον ἐς τὸν οὐρανόν, καὶ παρετέγραψαν. καὶ νῦν ἐπίσης διανομὰς τε νέμονται, καὶ θυσίων μετέχουσιν, οὐδὲ καταβλόντες ἡμῖν τὸ μετόικιον.

ZEYΣ. Μηδὲν ἀντιματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ διαῤῥήδην λέγε, προστιθεῖς καὶ τοῦνομα. νῦν γάρ ἐς

i) μετ' ἔξουσι(ας) ἐπ' ἔξουσίης *mallet Fritsch. Quærest. p. 138. fastidiosius, opinor. Supra μετὰ παρρησίας, alibi μετ' ἀδείας, et hujus generis alia, ne ipse quidem dampnans nec hanc rationem facile damnare potuerit. k) αὐτῶν αὐτῶν Reitz. et recentt. Sed αὐτῶν omnes vett. cum Aug. (Schm.) Cf. simillima c. 2. in. τοὺς ἀπολούθους καὶ θεράποντας αὐτῶν (sine lectionis varietate.)*

quam liber sim lingua, quam facultatem, sine metu dicam. nihil eorum, quae contra quam Multi nimirum, inquam, non decet fiunt, reticere soleam. contenti, nostri se consessus Redarguo enim omnia, quae factos esse participes, et aequo mihi videntur aperte profero, neque metuens quemque nobiscum jure epulari, idque cum ex altera parte mortales sint, suos insuper ministros et sui chori sodales eduxere in caelum, et furtim in album retulerunt, qui nunc aequaliter et de viscerationibus partem et de sacrificiis accipiunt, ne tributum quidem incolatus nobis solventes.

Jup. Noli quidquam obscura significatione, Mome, dicere:

τὸ μέσον ἀπερρίπταί σοι ὁ λόγος, ὡς πολλοὺς εἰκάζειν καὶ p. 529.
ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρηὴ δὲ παρῆρ-
σαισιν ὅντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν.

ΜΩΜ. Εὐγε, ὦ Ζεῦ, οὐ καὶ παροτρύνεις με πρὸς¹⁾ 4
τὴν παρῆρσιν, ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικὸν ὡς ἀληθῶς,
καὶ μεγαλόφρον, ὥστε ἐρῶ καὶ τοῦνομα. ὁ γάρ^{m)} τοι γεν-
ναϊότατος οὗτοςⁿ⁾ Διώνσος, ἡμιάνθρωπος ὢν, οὐδὲ Ἑλλήν
μητρόθεν, ἀλλὰ Συρφοϊνικός τινος ἐμπόρου, τοῦ Κάδμου,
Θηγατριδοῦς, ἐπεὶ περ ἡξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος μὲν
αὐτός ἐστιν, οὐ λέγω, οὔτε τὴν μίτραν, οὔτε τὴν μέθην^{o)},
οὔτε τὸ βᾶδισμα. πάντες γὰρ, οἶμαι, ὁρᾷτε ὡς θῆλυς καὶ
γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμιμάνης, ἀκράτου ἔωθεν ἀποπνέων.
ὁ δὲ καὶ ὅλην φρατρίαν^{p)} εἰς ἐποίησεν^{q)} ἡμῖν, καὶ τὸν
χορὸν ἐπαγόμενος πάρεστι, καὶ θεοὺς ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα,
καὶ τὸν Σειληρόν^{r)}, καὶ Σατύρους, ἀγροίκους τινὰς, καὶ p. 530.
αἰπόλους τοὺς πολλοὺς, σκιρτητικοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰς
μορφαὶς ἀλλοκότους. ὢν ὁ μὲν κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἔξ

1) πρὸς] εἰς 2954. m) ὁ γὰρ τοι] ὁ γὰρ sine τοι 2956.

n) οὗτος] omisium vulgo restituit Schm. ex Aug. 2956.

o) οὔτε τὴν μέθην] οὔτε τὴν θέσιν τὴν μέθην 2956.

p) φρατρίαν] „φρατρίαν male J.“ Sic etiam Ald. 2.

q) εἰς ἐποίησεν] „ἐποίησεν Fl.“ r) Σειληρόν] „Σει-
ληρόν Edd. quas vidi omnes.“

sed diserte, et verbis pro-
priis eloquere, adjecto etiam
Cadmī, ex filia nepos, post-
nominē. Nunc enim in me-
dium tibi projecta oratio est,
ut quis conjiciat multos, et
alias alium tuis dictis ac-
commodet. Oportet autem te,
qui libertatem in dicendo pro-
fitearis, nihil dubitare dicere.

Mom. Praeclare saue, Ju-
piter, facis, cum ad dicendi
me libertatem incitas: regie
istae profecto facis et magno
animo. Itaque nomen etiam
dicam. Nempe praeclarus ille
Bacchus, semihomo, ne Grae-
cus quidem materno genere,

sed vectoris Syrophoenicis,
Cadmi, ex filia nepos, post-
quam immortalitate dignatus
est, qualis ipse sit, non dico,
neque ob mitram, neque ebrie-
tatis causa, neque ob incestu-
sum. Omnes enim, puto, vi-
detis, quam muliebris sit et
effeminatus natura, semisurio-
sus, merum a summo inde
mane redolens. At ille tota
nos tribu auxit, et suum se-
cum chorum adducens adest,
Deosque fecit Pana et Sile-
num, et Satyros, rusticos et
caprarios plerosque, lascivos,

- p. 530. ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγὶ λοικῶς, καὶ γένειον βαθὺ καθε-
μένος, ὀλέγον τρύγον διαφέρων ἐστίν· ὁ δὲ γαλακρὸς γέ-
ρων, σιμὸς τὴν ῥῖνα, ἐπὶ ὄνον τὰ πολλὰ ὀχοῦμενος, Λυ-
δὸς οὗτος· οἱ δὲ Σάτυροι, ὅξεῖς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ γαλα-
κροὶ, κρούσται, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέ-
ρατα ὑποφύεται, Φρύγες τινὲς ὄντες. ἔχουσι δὲ καὶ οὐράς
5 ἅπαντες. ὁρᾶτε οἷους ἡμῖν θεοὺς ποιεῖ ὁ γεννάδας; Εἴτα
θαυμάζομεν, εἰ καταφρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶν-
τες οὕτω γελοίους θεοὺς καὶ τεραστίους; εἰ γὰρ λέγειν,
ὅτι καὶ δύνω γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην οὔσαν
αὐτοῦ, τὴν Ἀριάδνην, ἧς καὶ τὸν στέφανον ἐγκατέλεξε τῇ
τῶν ἀστέρων χορῷ· τὴν δὲ Ἰκαρίον τοῦ γεωργοῦ θυγατέρα.
καὶ ὁ πάντων γελοιότατον. ὦ θεοὶ, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἡρι-
γόνης, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν, ὥς μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς, εἰ μὴ
ἔξει ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ξύνηθες ἐκαῖνο, καὶ ὅπερ ἡγάπα, κυ-
νίδιον. ταῦτα οὐχ ἔβρις ὑμῖν^ς) δοκεῖ, καὶ παροινία, καὶ
γέλιος; ἀκούσατε δ' οὖν καὶ ἄλλους.
- 6 ZEYS. Μηδὲν, ὦ Μῶμε, εἶπης, μήτε περὶ Ἀσκλη-
p. 531. πιοῦ, μήτε περὶ Ἡρακλέους· ὁρῶ γὰρ οἱ φέρη τῷ λόγῳ.

ς) ὑμῖν] „bene pleraque. ‘Hm̃n male J.’“

rum unus corniger, et ex
dimidia inferiori parte ca-
pro similis, barbam demit-
tens longam, parum a capro
differt; alter calvus senex, si-
mis naribus, asino plerumque
vectus: iste Lydus est. Sa-
tyri autem acutis auribus,
calvi ipsi quoque, cornibus
praediti, qualia haedis recens
natis subnascuntur: hi Phry-
ges. Caudas habent universi.
Vide, quales nobis praeclarus
iste Deos faciat? Deinde ad-
miramur, si contemnunt nos
homines, cum videant ridicu-
los adeo Deos ac portentosos.
Mitto dicere, quod duas etiam

mulieres huc eduxit, amasiam
alteram suam Ariadnen, cujus
etiam coronam siderum choro
inseruit, alteram Icarii rustici
filiam: et quod omnium ma-
xime, Dii, ridiculum est, et-
iam canem hujus Erigones
ipsum huc eduxit, ne desi-
derio maceretur puella, si non
habeat in caelo, familiarem
sibi illam dilectamque canicu-
lam. Haec nonne contumelia
vobis videtur, et ebriosa in-
sania, et risus? Audite ve-
ro etiam alios.

Jup. Ne quid dixeris, Mo-
me, neque de Aesculapio, ne-
que de Hercule: video enim,

οὗτοι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἴσται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν νόσων, p. 531.
καὶ ἔστι [... παλλῶν ἀντάξιος ἄλλων·] ὁ δ' Ἡρακλῆς, Hom. II.
εὐδὸς ὢν ἐμὸς, οὐκ ὀλέγων πόνων ἐπρίετο τὴν ἀθανασίαν, XI, 514.
ὥστε μὴ κατηγορεῖ αὐτῶν.

ΜΩΜ. Σιωπήσομαι διὰ σέ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν
ἔχων. καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχονσι τοῦ
πυρός. εἰ δὲ ἔξῃν καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παῤῥησίᾳ χρῆ-
σθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμέ ἔξεστι μάλιστα. μῶν δ'
οὖν κίμει ξενίας διώξεις;

ΜΩΜ. Ἐν Κρήτῃ μὲν οὐ μόνον τοῦτο ἀκοῦσαι
ἔστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σοῦ λέγονσι, καὶ τάφον
ἐπιδεικνύουσιν· ἐγὼ δὲ οὔτε ἐκείνοις πείθομαι, οὔτε Ἀχαιῶν
Αἰγίευσιν, ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν. Ἀ δὲ μάλι- 7
στα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγοῦμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν γὰρ τοι
ἀρχὴν τῶν τοιούτων παρανομιμάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ
νοθευθῆναι ἡμῶν τὸ ξυνέδριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέσχες,
θνηταῖς ἐπιμυγνόμενος, καὶ κατιῶν παρ' αὐτὰς, ἐν ἄλλοτε
ἄλλῳ σχήματι· ὥστε ἡμῶς δεδιέναι, μή σε καταθύση τις

quorsum ferat te orationis im-
petus. Hi etenim, alter sa-
nat, et ex morbis excitat,
compluresque unus dignitate
exaequat: hic vero meus fi-
lius Hercules laboribus non
paucis immortalitatem sibi pa-
ravit. Hos igitur accusare
noli.

Mom. Tua, Jupiter, caussa
tacebo, multa dicere cum ha-
beam. Certe si nihil aliud,
ignis adhuc habent vestigia.
Si vero liceat adversus ipsum
te libere loqui, multa sunt,
quae dicam.

Jup. Quin adversus me vel
maxime licet: num igitur me
quoque peregrinitatis postulas?

Mom. In Creta quidem non
hoc solum audire est, sed
aliud etiam quiddam de te di-
cunt, et sepulcrum ostendunt.
Ego vero neque illis fidem
habeo, neque Achivis Aegi-
ensibus, suppositicium te di-
centibus. Caeterum quae ma-
ximé arguenda arbitror, ea di-
cam. Etenim principium vio-
latarum hoc modo legum, et
caussam, quod tot spurios hic
noster consessus habet, tute,
Jupiter, prae buisti, mortalibus
te feminis miscens, atque ad
illas nunc hac, nunc alia
forma descendens, adeo ut
metuamus, ne quis te compre-
hensum, taurus cum sis, ma-

- p. 531. ξυλλαβὸν, ὁπότ' ἂν ταῦρος ᾖ, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάσεται χρυσὸν ὄντι, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὄρμος, ἢ
- p. 532. ψέλλιον¹⁾, ἢ ἑλλόβιον ἡμῖν γένῃ. πλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληκας γε τὸν οὐρανὸν τῶν ἡμιθέων τούτων· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως εἴποιμι. καὶ τὸ πρῶγμα γελοιότατόν ἐστιν, ὁπότ' ἂν τις ἄγνω ἀκούσῃ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν θεὸς ἀπεδείχθη· ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπέταττεν αὐτῷ, τέθνηκε, καὶ πλεῖστον Ἡρακλέους νεὼς, οἰκέτου ὄντος, καὶ Εὐρυσθέως τάφος, τοῦ δεσπότου αὐτοῦ. καὶ πάλιν ἐν Θήβαις Διόνυσος μὲν θεός· οἱ δ' ἀνεψιοὶ αὐτοῦ, ὁ Πενθεὺς, καὶ ὁ Ἀκταίων²⁾, καὶ ὁ
- 8 Λέωνος, ἀνθρώπων ἀπάντων κακοδαιμονέστατοι. Ἀφ' οὗ δὲ ἡπαῖς σὺ, ὦ Ζεῦ, ἀνέψας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς θνητὰς ἐτράπου, ἅπαντες μεμλῆνται σε· καὶ οὐχ οἱ³⁾· ἄρῃνες μόνον, ἀλλ', ὅπερ αἰσχιστον, καὶ αἱ θήλειαι⁴⁾ θείαι. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγγέλην, καὶ τὸν Τιθωνόν, καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὸν Ἰασίωνα⁵⁾, καὶ τοὺς

1) ψέλλιον] ψέλιον Aug. (Schm.). u) καὶ ὁ Ἀκταίων] desunt in Aug. (Schm.). x) οὐχ οἱ] οὐχὶ vulgo siue articulo. Correxuit Schm., monente Belino, c. 2934. et Gori. y) θήλειαι] „abest a Fl.“ nec non a Gori. et Aug. (Schm.). Unde Schm. pro suspecto notavit. Melius, puto, Belinus in hac voce allusionem vidit ad complures locos Homericos. z) Ἰασίωνα] „Ita emendarunt Guyet. Palm. Solan. Gesn. Ἰάσωνα Edd. septem. Ἰάσωνα Fl. Ἰζίωνα L.“ Cum Fl. facit Gori.

cret, aut auri flatorum aliquis, cum sis aurum, elaboraret, et pro Jove aut monile nobis, aut armilla, aut inauris fias. Insuper vero caelum nobis semideis istis opplevisti: neque enim aliter possum dicere. Et ridicula res est, si quis subito audiat, Herculem Deum esse factum; Eurysthea vero, qui sub imperio illum habuit, esse mortuum: et propinqua sibi esse aedem Herculis, qui servus fuerat, et Eurysthei sepulcrum, qui fue-

rat illius dominus. Et rursus Thebis Bacchus Deus est: at consobrini illius Pentheus, et Actaeon, et Learchus, hominum omnium infelicissimi. Ex quo vero tempore semel tu, Jupiter, fores aperuisti talibus, conversus ad mortales feminas, imitati te sunt universi, idque non mares solum, sed, quod turpissimum est, etiam Deae feminae. Quis enim ignorat Anchisen, et Tithonum, et Endymionem, et Jasionem, et reliquos. Itaque

ἄλλους; ὥστε ταῦτα μὲν ἔασιν μοι δοκῶ· μακρὸν γὰρ ἂν p. 532.
τὸ διελέγχειν γένοιτο.

ZEVS. Μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους*), ὦ Μῶμε,
εἵπης· χαλεπανῶ γὰρ, εἰ λυπήσεις τὸ μειράκιον, ὀνειδίσας
ἐς τὸ γένος.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν μηδὲ περὶ τοῦ ἀετοῦ εἴπω, ὅτι καὶ
οὗτος ἐν τῷ οὐρανῷ ἐστιν, ἐπὶ τοῦ βασιλεῖος σκήπτρου
καθεζόμενος καὶ μονοουχὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σοι^{b)} νεοτ-
τείων, θεὸς εἶναι δοκῶν. Ἡ καὶ τοῦτον τοῦ Γανυμήδους 9
ἔνεκα ἔασομεν; ἀλλ' ὁ Ἄττις*) γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύμβας, p. 533.
καὶ ὁ Σοβαΐτιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκυκλήθησαν^{c)} οὗτοι, ἧ ὁ
Μίθρης ἐκείνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κίνδυν, καὶ τὴν τιάραν,
οὐδὲ ἐλλήνιστον τῇ γωνίᾳ· ὥστε οὐδ' ἦν προπῆ τις, ξυνί-
ησι; τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γῆται ταῦτα ὀρώντες αὐ-
τῶν, μακρὰ^{d)} ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατί-
ζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν, οὓς ἂν ἐθελήσωσι, τὸν

a) Γανυμήδους] Γανυμήδους Ald. 2. et mox iterum.

b) σοι] Sic cum Schm. scripsi ex Aug. et Gorl. pro σου, quod in Eid. vulgo est. *) Ἄττις] Nolebam contra libro-
rum consensum Ἄττις rescribere, licet pro certo habens, scri-
pturam Ἄττις vix genuinam esse. Cf. supra De Dea Syr. c. 15.
in. ibique notata. c) ἐπεισεκυκλήθησαν] „restitui ex
Fl. Ἐπεισεκλήθησαν cett. male.“ Ἐπεισεκλήθησαν Salm.
tentante Schmiödoro. d) μακρὰ] „Sic omnes recte, praeter
Fl. quae μακρὰν.“

haec missurus mihi videor: missam faciemus? Verum At-
longum enim fuerit omnia re-
prehendere.

Jup. Ne quid de Ganymede
dicas: Moine, irate enim feram,
si dolore adolescentulum affe-
ceris in genus illius aliquid
dicens.

Mom. Ergo neque de aqni-
la dicam, quod et ipsa in
caelo est, in regio sceptro
sedens, et tantum non tuo
in capite nidum sibi faci-
ens, ut Deus videatur. An
hanc etiam Ganymedis caussa

missam faciemus? Verum At-
tis sane, Jupiter, et Corybas,
et Sabazius, unde hi nobis
intro vocati (*immissi*) sunt?
aut Medus ille Mithres cum
candye et tiara, qui neque
sonare Graeca possit: ita ne-
que si quis illi propinet, in-
telligit. Proinde Scythae ac
Getae haec illorum videntes,
longum nobis valere jussis,
immortalitate ipsi donant, et
Deos, quoscumque voluerint,
suis suffragiis constituunt, eo-
dem modo, quo Zamolxis et-

Lucian. Vol. IX.

M

p. 533. αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ καὶ Ζάμιολξίς, δοῦλος ὧν, παρενε-

10 γράσῃ, οὐκ οἶδ' ὅπως διαλαθῶν. Καίτοι ταῦτα πάντα, ὧ θεοί, μέτρια· σὺ δέ, ὦ κυνοπρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐσταλμένε Αἰγύπτιε, τίς εἶ, ὦ βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξίους θεῶς εἶναι ἔλακτιων; τί δέ βουλόμενο; καὶ ὁ Μεμφίτης οὗτος ταῦρος, ὁ ποικίλος^{ε)}, προσκυνεῖται, καὶ χορῇ, καὶ προσηγίας ἔχει; ἀσχένομαι δὲ ἱβιδας καὶ πιθήκους εἰπεῖν, καὶ τράγους, καὶ ἄλλα πολλῶν γελοιότερα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου παραβυσθέντα ἐς τὸν οὐρανὸν, ἃ ἑμεῖς, ὦ θεοί, πῶς ἀνέχεσθε ὁρῶντες ἐπίσης ἢ καὶ μᾶλλον ἡμῶν προσκυνούμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὴν κριοῦ κέρατα γέσωσί σοι;

11 ZEYΣ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα γῆς τὰ περὶ τῶν

p. 534. Αἰγυπτίων· ὅμως δ' οὖν, ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίγματά ἐστι, καὶ οὐ πάνυ χορὴ καταγελῶν ἀμύητον^{ς)} ὄντα.

ΜΩΜ. Πάνυ γοῶν μυσηγίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν, ὡς εἰδέναι θεοὺς μὲν τοὺς θεοὺς· κυνοκεφάλους δὲ τοὺς κυνοκεφάλους.

ε) ὁ Μεμφίτης οὗτος ταῦρος, ὁ ποικίλος] Placuit Schmiedero ex Aug. scribere: ὁ ποικίλος οὗτος ταῦρος, ὁ Μεμφίτης. cuius quidem transpositionis rationem nullo modo perspicio. Imo vero vulgatus verborum ordo tum linguae legibus, tum stylo Luciano convenientior est. Ω ἀμύητον] ἀμύητον Hag. 1. Bas. 1. et 3.

iam, servus cum esset, in album, nescio quomodo, delitescens irrepsit. Quamquam, Dii, modica sunt ista omnia. Tu vero iste cum canino rostro, involute sindonibus Aegyptie, quis es, vir bone, aut quomodo, latrator, Deus esse postulas? Quid vero sibi vult Memphiticus iste taurus, ille maculosus, quod adoratur, et oracula fundit, et habet prophetas? Pudet vero ibides et simias dicere, et capros, et alia magis etiam ridicula, in

caelum, nescio quomodo, intrusa ex Aegypto, quae quomodo, Dii, sustinetis, cum aequaliter, vel magis etiam, quam vos, coli videatis? Aut tu quemadmodum fers, Jupiter, cum arietis tibi cornua producant?

Jup. Turpissima sane ista nobis narras de Aegyptiis. Attamen pleraque illorum, Momme, sunt aenigmata, neque omnino deridenda a non initiato.

Mom. Omnino ergo myste-

ΖΕΥΣ. Ἐα, φημί, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων· ἄλλοτε p. 534.
γὰρ περὶ τούτων ἐπισκεψόμεθα ε) ἐπὶ σχολῆς. σὺ δὲ τοὺς^{h)}
ἄλλους λέγε.

ΜΩΜ. Τὸν Τροφόνιον, ὃ Ζεῦ, καὶ, ὁ μάλιστα 12
με ἀποκρίναι, τὸν Ἀμφίλοχον, ὃς ἐναγοὺς ἀνθρώπου καὶ
μητρολοίουⁱ⁾ υἱὸς ὢν, Θεσπιωδεῖ^{k)} ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ,
ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν
ἕνεκα. τοιγμοῦν οὐκ ἔτι σὺ, ὦ Ἀπολλών, εὐδοκιμεῖς,
ἀλλὰ ἤδη πᾶς λῖθος καὶ πᾶς βωμὸς χρησιμωδεῖ, ὃς ἂν
ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ στεφάνους ἔχῃ, καὶ γόητος ἀνδρὸς
ἐμπροσθέν, οἷοι πολλοὶ εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδάμαντος
τοῦ ἀθλητοῦ ἀνδριᾶς ἴσται τοὺς πυρέττοντας ἐν Ὀλυμπίᾳ,
καὶ ὁ Θεαγένους ἐν Θάσῳ, καὶ Ἐκτορι θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ
Πρωτεσιλάῳ καταντικρὺ^{l)} ἐν Χερσόνησσι. ἀφ' οὗ δ' ὅν τος-
οὔτοι γηγόναιμεν, ἐπιδέδωκε μᾶλλον ἢ ἐπιτοκία, καὶ ἱεροσυλία, p. 535.
καὶ ὅπως, καταπεφρονήκυσιν ἡμῶν^{m)}, εὐ ποιοῦντες. Καὶ ταῦτα 13

ε) ἐπισκεψόμεθα] Scripsit auctor, si Lucianus is est, σκεψό-
μεθα, ut solebat in hac dictione. Praeposito e sequenti voce
per errorem occupata. h) τοὺς] deest in Aug. (Schm.)
i) μητρολοίου] „Sic J. Fr. Par. etc. Μητρολόου Thom.
Mag. v. Πατρ. male. Μητρολόου Fl.“ k) Θεσπιωδεῖ]
μαντεύεται Gort. et Aug. (Schm.) e glousetmate, credo.
l) καταντικρὺ] „deest in Fl.“ m) ἡμῶν] „ὑμῶν
male Fl.“

riis nobis, Jupiter, opus est, ut sciamus, Deos esse, qui Dii sunt; qui autem canicipites sunt, illos esse canicipites.

Jup. Mitte, inquam, de Aegyptiis dicere. Alias enim de his considerabimus otiose. Nunc dic alios.

Mom. Trophonium, Jupiter, et, quod maxime angit me, Amphilochem, qui, sacerdoti hominis et matricidae filius, oracula fundit beatus ille in Cilicia, mentiens plerumque, et praestigiis, duorum obolorum caussa, fallens.

Itaque non amplius tu celebraris, Apollo, sed lapis omnis, et altare quodque edit oracula, quicumque lapis oleo perfusus fuerit, et coronas habeat, et praestigiatorem hominem, quod genus multi sunt, nactus fuerit. Jam etiam Polydamantis athletae statua febricitantes sanat Olympiae, et Theagenis in Thaso; et Hectori sacrificant in Ilio, et Protesilao e regione in Chersoneso. Ex quo igitur tot numero facti sumus, magis perjuria invaluere et sacrilegia, et plane nos contemnunt: nec injuria. At-

p. 635. μὲν περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράπτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, οὔτε ὄντων τινῶν παρ' ἡμῖν, οὔτε συστήναι ὅλως δυνάμενων, πάνν, ὦ Ζεῦ, καὶ ἐπὶ τούτοιςⁿ⁾ γελῶ. ἢ ποῦ γὰρ ἐστιν ἡ πολυθρύλλητος ἀρετὴ, καὶ φῖσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπόστατα, καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως αὐτοσχέδια ὄντα, οὔτω τοὺς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥστε οὐδεὶς ἡμῖν οὐδὲ θῆναι βούλεται, εἰδὼς ὅτι καὶ μισθὸς ἐκατόμβης παραστήσῃ, ὅμως τὴν τύχην προᾶξουσιν τὰ μεμνημένα, καὶ ἂ ἐξ ἀρχῆς ἐκάστῳ ἐπεκλώσθῃ^{o)}. ἤδέως ἂν οὖν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ που εἶδες ἢ ἀρετὴν, ἢ φύσιν, ἢ εἰμαρμένην; ὅτι μὲν γὰρ καὶ p) σὺ ἀκούεις ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἴ, ὡς βοῶντων αὐτῶν μὴ παύειν. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ὁρῶ γοῦν τοὺς q) πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίττοντας· ἐκείνους 14 μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παῖσις τῶν λόγων. Πέρας

n) τούτοις] τούτοις Aug. (Schm.). o) ἐπεκλώσθῃ] οὐκ ἂν διαφύγῃ in marg. Codicis 2956. adscriptum literis rubris, probante *Belino*, qui ea ad defectum orationis vulgatae complendum necessaria haberet. Saltem scribendum erat διαφύγοι. Sed vid. omnino *Fritzsch* Quaest. p. 173. p) καὶ] αὐτὸ καὶ Aug. (Schm.). q) τοὺς] deest in Aug. eodem.

que haec de spuriis et fraude relatis in tabulas censorias. Ego vero etiam nova nomina jam multa audiens rerum, quae neque sunt inter nos, neque omnino possunt consistere, haec etiam, Jupiter, bona fide rideo. Aut ubinam sunt trita illa omnium ore nomina Virtus, et Natura, et Fatum, et Fortuna, pugnantis sibi et cassa rerum nomina, a stupidis hominibus philosophis excogitata? Et tamen, licet temere ficta, sic imprudentes ceperunt, ut nemo nobis sacrificare jam velit, cum norit, si vel

decies mille hecatombas offerat, perfecturam tamen esse Fortunam, quae in fatis sunt, et quae ab initio indeumique Percarum filis sunt destinata. Luthens ergo ex te quaeram, Jupiter, viderisne unquam Virtutem, aut Naturam, aut Fatum? Nam te quoque audire ista nomina in philosophorum disputationibus, novi, nisi adeo surdus es, ut neque clamautes illos exaudias. Cum habeam multa adhuc, quae dicam, desinam orationem. Video enim, gravari plerosque dictis meis, et ex-

γοῦν εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι περὶ τούτων ἀνυγνώ- p. 535.
σομαι ἤδη ξυγγεγραμμένον.

ZEYΣ. Ἀνάγνωθι· οὐ πάντα γὰρ ἀλόγως ἡτιάσω·
καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὥς μὴ ἐπιπλεῶν^γ) ἂν
γίγνηται.

γ) ἐπιπλεῶν] ἐπὶ πλεῶν Reitz. et recentt. Sed junctim Edd.
vett. Alibi tamen illi fere habent ἐπιπλέον.

sibilare illa, eos praesertim, *Jup.* Recita; non omnia
quos tetigit mea in dicendo enim absurde reprehendisti: et
libertas. Quodsi ergo finem oportet multa illorum inhibere,
horum vis, Jupiter, decretum ne nimium quantum excre-
quoddam de his recitabo, quod scant.
scriptum jam habeo.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Λ.

p. 536.

ΑΓΛΘΗ ΤΥΧΗ.^{α)}

Ἐκκλησίας ἰνόνμου ἀγομένης, ἐβδόμη ἰσταμένου, ὁ Ζεὺς
ἐπρυτάνευε, καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπεστάτη Ἀπόλλων,
ἐγραμμάτευε Μῶμος Νυκτὶς^γ), καὶ ὁ Ὑλνος τὴν γνώμην
εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, οὐ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ
καὶ βάρβαροι, οὐδαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πο-
λιτείας παρεγγραγέμεντες, οὐκ οἶδ' ὅπως, καὶ θεοὶ δόξαντες,

α) ἈΓΛΘΗ ΤΥΧΗ] „Ita J. Bas. 1. Fl. Salm. Ἀγλαὴ τῆχῃ,
nominandi casu Hag. Par. Fr. Ald.“ γ) Νυκτὶς] τῆς νυ-
κτὸς vulgo Edd. Articulus omittunt Aug. (Schm.) et Fl. et
hinc Schm., qui jam cum Wiel. et Bel. Momum recte cepit
pro Noctis filio ad testimonium Hesiodi Theog. v. 214.

D E C R E T U M.

BONA FORTUNA.

Quod felix faustumque sit! ctus est Momus, Noctis f., sen-
Comitiis legitime habitis, se- tentiam Somnus dixit. Quod
ptimo die ineuntis mensis, Co peregrinorum multi, non Grae-
mitia Jupiter habuit, retulit ci modo, sed etiam Barbari,
Neptunus, in suffragia misit nequaquam digni, qui civitate
Apollo, scribae munere fun- nostra nobiscum fruantur, in

- p. 536. ἐμπεπλήκασιν μὲν τὸν οὐρανὸν, ὥς μεστὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλου ταραχώδους, πολυγλώσσων τινῶν καὶ ξυγκλύδων ἀνθρώπων^{υ)}. ἐπιλλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥστε μινῶς ἤδη τὴν κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων. οἱ δὲ ὑπὸ αὐθαδεύας παρωσάμενοι τοῖς παλαιούς τε καὶ ἀληθεῖς θεοὺς, προεδρίας ἡξιώκασιν ἑαυτοὺς^{ς)} παρὰ πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμᾶ-
 15 σθαι θέλονσι. Δεδόχθω τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ξυλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπᾶς χειμερινᾶς, ἐλθεῖν δὲ ἐπιγνώμονας τελείους^{ς)} θεοὺς ἐπὶ, τρεῖς μὲν
 p. 537. ἐκ τῆς παλαιᾶς βουλῆς τῆς ἐπὶ Κρόνον, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. τούτους δὲ τοὺς ἐπιγνώμονας αὐτοὺς μὲν καθέζεσθαι ὁμόσαντας τὸν νόμιμον ὄρχον, τὴν Στέγα· τὸν Ἑρμῆν δὲ χρηστὰντα ξυναγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιοῦσι ξυντελεῖν εἰς τὸ συνέδριον. τοὺς δὲ ἦκειν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους, καὶ ἀποδείξεις τοῦ γένους. τούντεῦθεν δὲ οἱ μὲν παρίτωσαν καθ' ἕνα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ θεοὺς εἶναι ἀποφανοῦνται, ἢ

υ) ἀνθρώπων] vulgo omissum addunt Aug. (Schm.) et Gort. x) ἑαυτοὺς] „αὐτοὺς Fl.“ y) τελείους] τε λείους conj. Petiti, merito rejecta a V. D. in Obserrv. Misc. Vol. V. p. 178.

censuales tabulas nescio quomodo clam relati, et Deorum opinionem adepti, caelum impleverunt, adeo ut plenum turbulenta multitudo sit convivium, diversarum linguarum et colluviei cujusdam hominum, deficiatque ambrosia et nectar, ita ut minna jam illius hemina constet propter bibentium multitudinem: ipsique contumaci quadam superbia depulsis veteribus et veris Diis, priorem sibi accubitus praeter patrium morem arrogant, et in terra quoque honore praeferrī illis velint: Earum rerum caussa

placeat senatui et populo, haberi comitia in Olympo circa brumam, et eligi Quaesitores de classicorum Deorum numero septem, tres de majorum gentium senatu sub Saturno, quatuor vero de duodecim, et in his Jovem. Quaesitores autem illos sedere juratos prius legitimum iusjurandum, Stygem. Mercurium porro praeconio cogere omnes, qui concilio Deorum interesse postulant: hos porro venire adductis juratis testibus, et generis sui argumentis. Deinceps hi singulatiū prodeant in me-

καταπέμψουσιν ἐπὶ τὰ σφέτερα ἡρία, καὶ τὰς θήκας τὰς²⁾ p. 537.
 προγονικάς. ἦν δέ τις ἄλῳ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ἐπὶ
 τῶν ἐπιγνωμόνων ἐκκριθέντων, ἐπιβαίνων τοῦ οὐρανοῦ, ἐς
 τὸν Τάρταρον ἐμπεσιῖν τοῦτον. Ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτοῦ 16
 ἕκαστον. καὶ μήτε τὴν Ἀθηνᾶν ἰῶσθαι, μήτε τὸν Ἀσκληπιὸν
 χρῆσιμποιεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τοσαῦτα μόνον ποιεῖν, ἀλλ'
 ἐν τι ἐπιλεξιόμενον, μάντιν, ἢ κισσαορδὸν ἢ λατρὸν εἶναι.
 Τοῖς δὲ φιλοσόφοις προοιπεῖν, μὴ ἀναπλάττειν κενά³⁾ ὁρό- 17
 ματα, μηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσασιν. Ὅπόσοι δὲ ἤδη 18
 ταῶν ἢ θυσῶν ἡξιώθησαν, ἐκείνων μὲν καθαιρεθῆναι τὰ
 ἀγάλματα, ἐντεθῆναι δὲ ἢ Διὸς, ἢ Ἥρας, ἢ Ἀπόλλωνος, p. 538.
 ἢ τῶν ἄλλων τινός· ἐκείνοις δὲ τάρον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ
 στήλην^{b)} ἐπιστήσαι ἀντὶ βοιωτῶ. ἢ δὲ τις παρακοίση τοῦ
 κρηγίματος, καὶ μὴ ἐθελήσῃ ἐπὶ τοὺς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, ἐρή-
 μην αὐτοῦ καταδιωτῆσάντων. Τοῦτο^{c)} μὲν ἡμῖν τὸ ψήγισμα. 19

ZEYΣ. Δικαιότατον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτω δοκεῖ, ἀνα-

2) θήκας τὰς] „omisit Hag. 2. sola.“ a) κενά] Sic Schm.
 cum Bel. e 2956. pro vulg. κενά· collato cap. 13. b) στή-
 λην] „θύλην male Bas., ait Solanus. Sed errat, si Bas. 1.
 vel 2. vult. Nam utraque recte στήλην, cum aliis.“ Ergo vo-
 luit Solanus Bas. 3., quae vere habet θύλην. c) Τοῦτο]
 „ZEYΣ. Τοῦτο Edd. Transposuit personam Solanus.“

dinn; Quaesitores vero; re ex-
 plorata, vel Deos esse pronun-
 ciabunt, vel ad sua sepulcra
 et monumenta majorum illos
 demittent. Si quis vero re-
 probatorum, et semel ejecto-
 rum a Quaesitoribus, depre-
 hendatur caelum ingressus, hic
 praecipitur in Tartarum. Por-
 ro placeat, suum quemque
 Deorum opus facere, et neque
 morbos curare Minervam, ne-
 que Aesculapium oracula ede-
 re, neque tot res numm agere
 Apollinem, sed electo uno,
 aut vatem, aut citharoedum
 esse, aut medicum. Philoso-

phos porro edicendum, ne in-
 ania fingere nomina velint, ne-
 que nugae agere de his, quae
 ignorant. Quotquot autem re-
 probatorum jam templis aut al-
 taribus sunt culti, illorum
 sublati simulacris, imponi pla-
 ceat aut Jovis signum, aut
 Junonis, aut Apollinis, aut
 caeterorum alicujus: istis vero
 tumultum strui a civitate, et
 cippum poni pro altari. Si
 quis vero praeconio non obe-
 diat, et ad Quaesitores adire
 recuset, eum deserta lite da-
 nuntando etiam inauditum. Hoc
 nobis decretum est.

Sup. Acquistissimum, o Mo-
 me; et cui ita videtur, ma-

p. 538. τεινάτω τὴν χεῖρα· μᾶλλον δὲ, οὕτω γυγνέσθω. πλείους γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροτονήσοντες. ἀλλὰ νῦν μὲν ἄπιτε· ὁπόταν δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἤκετε, κομίζοντες ἑκαστός ἑναργῇ τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατρὸς ὄνομα, καὶ μητρὸς, καὶ ὅθεν καὶ ὅπως θεὸς ἐγένετο, καὶ φυλὴν^{d)}, καὶ φράτορας. ὥς ἥστις ἂν μὴ ταῦτα^{e)} παράσχηται, οὐδὲν μελήσει τοῖς ἐπιγνώμοσιν, εἰ νεῶν τις μέγαν ἐπὶ γῆς^{f)} ἔχει, καὶ εἰ^{g)} οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

d) καὶ φυλὴν] desunt in Aug. (Schm.). e) ταῦτα] vulgo omissum inseruit Schm. ex Aug. f) ἐπὶ γῆς] ἐν τῇ γῇ Aug. (Schm.). g) εἰ] „omittit Fl.“ Item Aug. (Schm.).

num protendat. Vel potius, unde sit, et quomodo Deus sit sic fiat! Plures enim, novi, factus, et tribum, et curiales. erunt, qui inanum non protendant. Sed nunc discedite. libebit, non curabunt Quaesitores, si magnum quis in terra Mercurius, venite, manifesta templum habeat, et homines quisque argumenta asferentes, Deum illum esse arbitrentur. patris nomen, et matris, et

K Y N I K O Σ^{a)}.

p. 539.

Arg. Quum saepius in scriptis suis Lucianus Cynicos quosdam priscos aequalibus suis ad veritatem virtutemque sectandam normae et exempli instar proposuisset, alias vero rursus suae aetatis Cynicorum habitum ac mores gravissimo flagello cecidisset: quo minus in tali instituto sibi ipse repugnare videretur, iam operae pretium duxit, peculiari libello aperte sententiam suam de vero Cynismo declarare. Idque facit in hoc dialogo, ubi Cynicus Lycino (i. e. ipsi Luciano) culpanti, quod ille minus humanam, imo vere belluinam, vitam agat, multis modis, vel rationibus, vel exemplis demonstrat, dum ipse quam paucissimis rebus indigeat, vitam se agere vere dignam, honestam, naturae convenientem, tranquillam ac divinae proximam; optandumque esse, ut omnes ad pristinam hanc animi ac morum simplicitatem revertantur. Ceterum monebatur videretur, hanc non esse habendam genuinam philosophiae Lucianae professionem — nullam enim ille omnino prae ceteris profitebatur sectam — sed verae disciplinae Cynicae speciem et imaginem, vel sui aevi Cynicis degeneribus, vel omnino aequalibus suis avaritiae et luxuriae mirifice deditis, propositam.

ΚΥΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΛΥΚ. Τί ποτε, ὦ οὗτος, πώγωνά μὲν ἔχεις καὶ κόμην, ¹ χιτῶνα δὲ οὐκ ἔχεις, καὶ γυμνοδερχῇ^{b)}, καὶ ἀνυποδητεῖς^{c)}, τὸν ἀλήτην, καὶ ἀπάνθρωπον βίον, καὶ θηριώδη^{d)} ἐπιλεῖς—

- a) ΚΥΝΙΚΟΣ] „Titulus hic aderat in Bas. 1. 2. Par. et Fl. Omissus in cett. KYN. ΚΑΙ ΛΥΚ.] Haec jam aderant personarum nomina supra scripta in Par. Hag. J. aequae ac in Bas. etc. aberant a Fl., quae tantum ΚΥΝΙΚΟΣ. Λυκίος. ΚΥΝΙΚΟΣ. Κυνικοῦ καὶ Λυκίνου Bas. 1. et 2. b) γυμνοδερχῇ^{c)} πῇ] „Nil mutant Edd.“ Vid. Adnott. c) ἀνυποδητεῖς] „Sic Fl. Ald. Fr. Bas. 1. (et 3.) Par. etc. Ἀνυποδητεῖς J.“ d) καὶ θηριώδη] „omisit Fl.“

C Y N I C U S.

CYNICUS ET LYCINUS.

Lyc. Heus tu, quid tandem cute incedis, et sine soleis, barbam alis et comam, tui- vagam et immanem vitam atque cam vero non habes, et nuda belluinam secutus, et contra-

p. 539. μένος, καὶ αἰὲ τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον δέμις οὐχ ὥς οἱ πολλοὶ διαχωρησάμενος, περινοστέεις ἄλλοτε ἀλλαγῶ, καὶ ἐναζόμενος*) ἐπὶ ξηροῦ διπέδον, ὥς ἄσχη¹⁾ πάμπολλον²⁾ τουτὶ τὸ τριβώνιον γέρειν· οὐ μέντοι καὶ τοῦτο λεπτόν³⁾, οὐδὲ μαλακόν, οὐδὲ ἀνθηρόν;

KYN⁴⁾. Οὐδὲ γὰρ δέομαι· τοιοῦτον δὲ ὅποιον ἂν πορισθεῖη ὅψστα, καὶ⁵⁾ τῇ κτησαμένῃ πράγματα ὥς ἐλά-
2 χιστα παρέχον*)· τοιοῦτον γὰρ ἀρκεῖ μοι. Σὺ δὲ πρὸς

p. 540. θεῶν, εἰπέ μοι, τῇ πολυτελείᾳ οὐ τομιζεις κακίαν προσεῖναι;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

KYN. Τῇ δ' εὐτελείᾳ ἀρετήν;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

KYN. Τί ποι' οὖν ὁρῶν ἐμὲ τῶν πολλῶν εὐτελέστε-
ρον διαιτώμενον, τοὺς δὲ πολυτελέστερον, ἐμὲ αἰτιᾶ, καὶ
οὐκ ἐκείνους;

ΛΥΚ. Ὅτι οὐκ εὐτελέστερόν μοι, μὰ Δία, τῶν πολ-
λῶν διαιτῶσθαι δοκεῖς, ἀλλ' ἐνδεέστερον, μᾶλλον δὲ τελείως

e) εὐναζόμενος] „ἐννηθησόμενος Fl.“ *Eὐνάξῃ* *μόνος* *magis placet Fritzsch. Quaestst. p. 213. per se quidem non injuria. Sed locus collatus Di. II. Morit. X. II. huc non pertinet: illic enim de mortuo sermo. f) ἄσχη]* „ἀσχη J. sola et marg. A. I. W.“ *ἄσχη conj. Guyet. Sed ἀσχη habet etiam Gort. g) πάμπολλον]* „παμπόλλην Pell.“ idque haud dubie rectius. h) τοῦτο λεπτόν] „τὸ τριβώνιον λευκόν Fl.“ i) ΚΥΝ.] „Κύν. Fl. mox Κενικός plene dein bis, ter K. et A. tantum. Postea vero toto dialogo personas omittit, spatio tantum relicto. k) καὶ] „omisit Fl.“ *) παρέχον]

riis semper rebus tuum cor-
pus, non ut caeteri, tractans,
huc illuc oberras, in dura hu-
mo cubans, ut multum inde
sordium habeat istud pallio-
lum, nec ipsum tenue, neque
molle, neque floridum?

Cyn. Neque enim opus ha-
beo: tale vero, quod et facil-
lime paretur, et possessori
quam minimum facessat mo-
lestiae, tale, inquam, mihi
satis est. Tu vero, per Deos,

mili dic, sumtuosae vitae vi-
tium inesse non arbitraris?

Lyc. Omnino.

Cyn. Parsimoniae autem
virtutem?

Lyc. Ita sane est.

Cyn. Quare ergo, cum vi-
des, me viliori, quam pleros-
que, victu et cultu utentem,
illos vero sumtuoso magis,
me accusas, non illos?

Lyc. Quod non viliori, per
Jovem, cultu victuque, quam

ἐνδεὺς, καὶ ἀπόρων. διαφέρεις γὰρ οὐδὲν σὺ τῶν πτωχῶν, p. 540.
οἱ τὴν ἐφημέριον τροφήν μεταιτοῦσι.

KYN. Βούλει οὖν ἰδῶμεν¹⁾, ἐπεὶ προελήλυθεν ἐνταῦθα 3
ὁ λόγος, τί τὸ ἐνδεές, καὶ τί τὸ ἱκανόν ἐστιν;

ΛΥΚ^{m)}. Εἴ σοι δοκεῖ.

KYN. Ἰσὲς οὖν ἱκανὸν μὲν ἐκάστω, ὅπερ ἂν ἔξικνη-
ται πρὸς τὴν ἐκείνου χρείαν, ἢ ἄλλο τι λέγεις;

ΛΥΚ. Ἔστωⁿ⁾ τοῦτο.

KYN. Ἐνδεές δέ, ὅπερ ἂν ἐνδεέστερον ᾖ τῆς χρείας,
καὶ μὴ ἔξικνηται πρὸς τὸ δέον;

ΛΥΚ. Ναί.

KYN. Οὐδὲν ἄρα τῶν ἐμῶν ἐνδεές ἐστιν. οὐδὲν γὰρ
αὐτίων ὃ, τι οὐ τὴν χρείαν ἐκπληροῖ^{o)} τὴν ἐμὴν.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο λέγεις;

KYN. Ἐὰν σκοπῇς, πρὸς ὃ, τι γέγονεν ἕκαστον, ὧν 4
δεόμεθα, οἷον οἰκίαν, ἄρ' οὐχὶ σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

„Forsan παρὲς, adscripsit *Gesn.*“ Idem voluit *Guyet.* con-
cinniore haud dubie, quam qui in vulgatis est, uexn. 1) Ἰδω-
μεν] Sic correxi vulgatum vitium ἐἰδόμεν, idem mouente
etiam *Fritzschio* Quaestst. p. 213. m) ΛΥΚ.] „Drsunt et hic
in seqq. personarum nomina in *Fl.* nisi quod spatia, ut saepe
alibi, distinguuntur.“ n) ἔστω] ἔστι mallet *Fritzsch.*
Quaestst. p. 213. plus quam probabiliter. o) ἐκπληροῖ]

vulgus, videris uti, sed indi-
gentiori, aut potius in summa
vivere indigentia atque inopia.
Neque enim quidquam a men-
dicis differs, cibum in diem
rogantibus.

Cyn. Visne ergo dispicia-
mus, quando huc sermo nobis
progressus est, quid sit, quod
deficiat, quid sit satis?

Lyc. Si ita tibi videtur.

Cyn. Numquid igitur satis
unicuique illud esse dicis,
quod aequae late, atque usus
et necessitas illius, pateat; an
aliud quid dicis?

Lyc. Sit istud.

Cyn. Deficere autem illud,
quod in usu deficiat, et non aequae
late, atque opus erat, patet?

Lyc. Nempe.

Cyn. Nihil ergo mihi de-
ficit: nihil enim est mearum
rerum, quod non usum meum
expleat.

Lyc. Quomodo hoc intel-
ligis?

Cyn. Si consideres, ad quid
factum sit unumquodque illo-
rum, quibus opus habemus,
verbi caussa, domus, nome
ut tecti simus?

p. 540. KYN. Τί δὲ ἐσθῆς, τοῦ χάριν; ἄρα^{p)} οὐχὶ καὶ αὐτὴ^{q)} τῆς σκέλης;

ΛΥΚ. Ναί.

KYN. Τῆς δὲ σκέλης αὐτῆς, πρὸς θεῶν, τίος ἐδεί-

p. 541. θημεν εἵνεκα, οὐχ ὥστε ἄμεινον ἔχειν τὸν σκεπόμενον^{r)};

ΛΥΚ. Δοκεῖ μοι.

KYN. Πότερ^{s)} οὖν, τὸ πόδε κάκιον ἔχειν δοκεῖ σοί^{t)};

ΛΥΚ. Οὐκ οἶδα.

KYN. Ἀλλ' οὕτως ἂν μάθοις^{u)}. τί ποδῶν ἔστ' ἔργον;

ΛΥΚ. Πορεύεσθαι.

KYN. Κάκιον οὖν πορεύεσθαι^{v)} σοι δοκοῦσιν οἱ ἐμοὶ πόδες, ἧ οἱ τῶν πολλῶν;

ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἴσως.

KYN. Οὐ τοίνυν οὐδὲ χειρὸν^{x)} ἔχουσιν, εἰ μὴ^{y)} χεῖρον τὸ ἐαυτῶν ἔργον ἀποδιδόασιν.

„ἐκτελεῖ Fl.“ Sic etiam Gorl. p) ἄρα Fl. q) καὶ αὐτῇ] „Sic J. Αὐτὴ sine καὶ Hag. Par. Bas. I. Fr. Ald. Salm. Αὐτῆς Fl. similiter spreto καὶ“ r) τὸν σκεπόμενον] „τὸ σκεπόμενον marg. A. I. W.“ Sic veterum Thom. Morus et Gesn. s) πότερ] „Ita Fl. Fr. J. Par. etc.“ t) δοκεῖ σοι] Forsan δοκοῦσι, aut δοκῶ σοι. Vulgata certe oratio laborat. u) μάθοις] „Nihil distinctionis post μάθοις erat in plerisque. In Par. comma tantum.“ Sic etiam in Bas. 3. et deinceps interrogationis nota. x) οὐδὲ χειρὸν] „οὐδὲν χειρὸν] Οὐδ' εἰ χειρὸν Eddi Οὐδὲν L. Οὐδὲν Fl.“ Unde Reitz. cum recentt. οὐδὲν χειρὸν. Mihi satius visum cum Gesnero et Scagero (Diar. Class. Vol. XIX. p. 31.) οὐδὲ χειρὸν scripsisse, ad vestigia quidem vulgatae lectionis. y) εἰ μὴ] Vulg. ἧ μὴ. Sed L. ἦν μὴ. Correxī εἰ μὴ, sensu flagitante pariterque linguae lege, monentibus Gollero ad Dionys.

Lyc. Sane.

Cyn. Quid vero, vestis? pedes pejus habere tibi videntur aliorum pedibus calceatorum?

haec, ut tecti simus?

Lyc. Non novi.

Lyc. Nempe.

Cyn. Sed ita discas. Quod

Cyn. Ipsum vero illud, ut opus est pedum?

tecti essemus, per Deos, cuius rei caussa opus fuit, nonne tibi incedere.

ne ut melius habeat id ipsum, quod tegitur? Cyn. Pejus ergo tibi incedere mei pedes videntur, quam caeterorum?

Lyc. Mihi ita videtur.

Lyc. Hoc fortasse non ita

Cyn. Utrum igitur hi mei est.

ΛΥΚ. ἴσως.

p. 541.

ΚΥΝ. Τοὺς μὲν δὴ πόδας οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον δια-
κείμενος τῶν πολλῶν (ἔχειν²).

ΛΥΚ. Οὐκ ἴοικας.

ΚΥΝ. Τί δέ; τοῦμὸν σῶμα τὸ λοιπὸν²) ἄρα κάκιον;
εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον· ἀρετὴ γὰρ σώματος ἰσχύς.
ἂρ' οὖν τὸ ἐμὸν ἀσθενέστερον;

ΛΥΚ. Οὐ φαίνεται.

ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν οὐθ' οἱ πόδες φαίνονται μοι σκέπης
ἐνδεῶς ἔχειν, οὔτε τὸ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῶς εἶχον,
κακῶς ἂν εἶχον. ἡ γὰρ ἐνδεια πανταχοῦ κακὸν, καὶ χεῖρον
ἔχιν ποιεῖ ταῦτα, οἷς ἂν προσῇ. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τρέφουσθαι
γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοῦμὸν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων
τρέφεται.

ΛΥΚ. Ἀῖολον γάρ.

de compos. p. 18. et Jacobus in Addit. ad hanc Dionys.
edit. p. 260. 2) ἔχειν] „deest in Fl.“ Nec sane immerito,
etsi pro εἶναι dictum putes. Nec probo eundem Viri docti,
cujus quidem nomen nunc igno, conjecturam: Τοὺς μὲν δὴ
πόδας οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον διακείμενους τῶν πολ-
λῶν ἔχειν. Quippe ille aut nescivit, aut non respexit satis,
defectum verbi ἔχειν in Fl. a) τὸ λοιπὸν] Sic Fl. et
Gort., probante Belino, pro vulg. τῶν λοιπῶν. Cf. mox οὐθ'
οἱ πόδες — οὔτε τὸ λοιπὸν σῶμα.

Cyn. Neque ergo pejus ha-
bent, si non deterius opus
suum peragunt.

Lyc. Fortasse.

Cyn. Ergo pedes quidem
quod attinet, non videor dete-
riore, quam plerique, condi-
tione esse.

Lyc. Non videris.

Cyn. Quid vero? Meumne
corpus reliquum deterius est?
si enim deterius, etiam infir-
mius. Virtus enim corporis
robur est. Nunquid ergo me-
um infirmius?

Lyc. Non apparet.

Cyn. Ergo neque pedes me-
os, neque reliquum corpus
defici tegumento apparet. Si
enim deficerentur, male habe-
rent. Defectus enim et indi-
gentia semper malum, et fa-
cit, ut deteriore conditione
sint ea, quibus adest. Sed
neque deterius ali corpus me-
um apparet, quia vulgaribus
cibis alitur.

Lyc. Nempe manifestum
est.

Cyn. Neque validum esset,
si male aleretur: vitiantur enim
a malis alimoniis corpora.

p. 541. KYN^b). Οὐδὲ εὐρωστον, εἰ κακῶς^c) ἐτρέφετο. λυμαι-
νονται γὰρ αἱ πονηραὶ τροφαὶ τὰ σώματα.

ΛΥΚ. Ἔστι ταῦτα.

5 KYN. Πῶς οὖν, εἰπέ μοι, τούτων οὕτως ἐχόντων,
αἰτιᾷ μου, καὶ φανλῆεις τὸν βίον, καὶ ῥῆς ἄθλιον;

p. 542. ΛΥΚ^d). Ὅτι, νῆ Ἄια, τῆς γένεως, ἣν σὺ τιμῆς,
καὶ τῶν θεῶν γῆν ἐν μέσῳ κατατεθεικότων, ἐκ δ' αὐτῆς
ἀναδεδωκότων πολλὰ κτήματα, ὥστ' ἔχειν ἡμᾶς πάντα
ἄσθονα, μὴ πρὸς τὴν χρείαν μόνον^e), ἀλλὰ καὶ πρὸς ἰδο-
νῆν, σὺ πάντων τούτων, ἣ τῶν γε πλείστων, ἄμειρος εἶ,
καὶ οὐδενὸς μετέχεις αὐτῶν, οὐδὲν μᾶλλον ἢ τὰ θηρία·
πίνεις μὲν γὰρ ἕδωρ, ὅπερ καὶ τὰ θηρία, σιτῇ δὲ, ὅπερ
ἂν εἰρίσκης, ὥσπερ οἱ κύνες, εὐνὴν δὲ οὐδὲν κρεῖττω τῶν
κυνῶν ἔχεις. χόρτος γὰρ ἀρχεῖ^f) σοι. καθάπερ ἐκείνοις.
ἔτι δὲ ἰμάτιον φορεῖς, οὐδὲν ἐπιεικέστερον ἀκλίρου. καίτοι

b) KYN.] „addidi ex J. Bas. 1. Hag. etc. Aberat in. Par.“

c) εἰ κακῶς] „εἴη, εἰ x. Jensii. Nil mutant Edd.“ Jen-
sii conj. probavit Gersner. At debebat certe: Οὐδ' ἂν εὐ-
ρωστον εἴη, εἰ x. Jacobsio placuit: Οὐδ' ἂν ἦν εὐρ-
ωστον brevius mallem scriptum: Οὐδ' ἂν εὐρωστον, (int.
ἐφαίνετο ἂν) εἰ x. Nam Reitziana vulgatae defensio (vid.
Adnot.) non omnino satisfacit. d) ΛΥΚ.] „Personam KYN.
hic male Hag. 1. et 2.“ e) μόνον] „μὴν Fl. Sed periude
est.“ f) ἀρχεῖ] παραρχεῖ vulgo, improbum verbum, ne-
scio an e praecedenti voce mala fortuna compositum. Sim-
plex servatum in Fl. Schneiderus quoque in Lex. maj. da-
minaverat vulgatum.

Lyc. Sunt ista.

Cyn. Quomodo igitur, dic
mihi, haec cum ita se habeant,
reprehendis me, et vitae meae
rationem uinis contemnis, et
miseram esse confirmas?

Lyc. Ideo equidem, quod
cum natura, quam tu magni
facis, et Dii tellurem hanc
in medio posuerint, et ex illa
bona exoriantur multa, ut
omnium rerum habeamus bea-
tam copiam, non ad necessi-
tatem modo, sed etiam ad volu-

ptatem: tu horum omnium, aut
plerorumque certe, expertus es,
nec ullo illorum frueris, non
magis quam bestiae. Aquam
enim bibis, quam etiam bestiae:
edis, quidquid inveneris, uti ca-
nes: neque cubile canibus habes
melius, foenum cum tibi si-
cut illis sufficiat: porro pal-
lium gestas nihilo tolerabilius
plane inopi. Atqui si tu
his rebus contentus recte sa-
pis, non recte Deus, qui hinc
oves illis velleribus instruxerit,

εἰ σὺν τούτοις ἀρκοῦμενος ὁρθῶς φρονήσεις, ὁ θεὸς οὐκ
 ὁρθῶς ἐποίησε, τοῦτο μὲν πρόβατα ποιήσας ἑμιαλλα· τοῦτο
 δ' ἀμπελούς ἡδινοίνους, τοῦτο δὲ τὴν ἄλλην παρασκευὴν
 θανμασιῶς ποικίλην, καὶ ἔλαιον, καὶ μέλι, καὶ τὰ ἄλλα,
 ὥς ἔχεν μὲν ἡμᾶς σιτία παντοδαπὰ, ἔχεν δὲ ποτὸν ἡδὺν,
 ἔχεν δὲ χρήματα, ἔχεν δ' εὐρίην μαλακίην, ἔχεν δὲ οἰκίας
 καὶ ἄς, καὶ τὰ ἄλλα πάντα θανμασιῶς κατεσκευασμένα. καὶ
 γὰρ αὐτὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, ὁπώρα τῶν θεῶν ἐστὶ. τὸ δὲ
 πάντων τούτων ἦν ἀπεστερημένον, ἄθλιον μὲν, εἰ. καὶ ὑπ'
 ἄλλου τινὸς ἀπεστέρητο, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς δεσμιωτηρίοις·
 πολὺν δὲ ἀθλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς ἑαυτὸν ἀποστεροῖ πάν-
 των τῶν καλῶν, μανία γ) ἤδη τοῦτό γε σαφές.

KYN. Ἄλλ' ἴσως ὁρθῶς λέγεις. ἐκεῖνο δὲ μοι εἰπέ, 6
 εἴ τις ἀνδρὸς πλουσίου προθέμῳ καὶ φιλανθρωπίῳ, ἔτι τε
 φιλοφρόνῳ ἐστιῶντος, καὶ ξενίζοντος πολλοὺς ἅμα καὶ
 παντοδαποὺς, τοὺς μὲν ἀσθενεῖς, τοὺς δὲ ἐλθόμενους, κα-
 πντα παραθέντος πολλὰ καὶ παντοδαπὰ, πάντα ἀρπάζοι,
 καὶ πάντα ἐσθίοι^{h)}, μὴ τὰ πλησίον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ, p. 543.

g) μαν[α] τε vulgo additum recte omittit Gori. Omnino de ha-
 rum sententiarum nexu et indole vid. Fritzsche. Quaesivi. p. 163. sq.
 h) ἀρπάζοι, x. π. ἐσθίοι] ἀρπάζει, x. π. ἐσθίει Gori. At
 cf. sequentis cap. initium.

hinc suavi vino vites; reli-
 quumque apparatus admirabi-
 liter varium produxerit, et
 oleum, et mel, et reliqua;
 ut cibum habeamus omnige-
 num, et potum suavem habea-
 mus, habeamusque pecunias,
 et cubile habeamus molle, et
 habeamus domus pulchras, et
 instructa admirabiliter reliqua
 omnia. Etenim opera artium
 quoque Deorum munera sunt.
 Hisce autem omnibus priva-
 tum vivere miserum est, etsi
 ab alio quis privetur, ut ii,
 qui tenentur in viuculis; mul-

to autem miserius, si quis
 ipse bonis se omnibus abjudi-
 cet, ac professus iam furor.
Cyn. At tu fortasse recte
 istoc. Verum illud mihi dic,
 si quis, viro divite prolixè,
 et humaniter, et benigne adeo
 accipiente epulis et hospitio
 multos simul et omni ex ge-
 nere homines, infirmos par-
 tim, partim robustos, ac multa
 deinde omnigenaque apponente;
 omnia ipse rapiat, voret omnia,
 non quae prope sint solum,
 sed etiam remota, parata in-
 firmis ipse robustus, idque

p. 543. πόρρω, τὰ τοῖς ἀσθενούσι πυροσκευασμένα, ὑγιαίνων αὐτοὺς, καὶ ταῦτα, μίαν μὲν κοιλίαν ἔχων, ὀλίγων δὲ ὥστε τραφη-
ναι δεόμενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτροβήσεσθαι μέλλων·
οὗτος ὁ ἀνὴρ, ποῶς τις δοκεῖ σοι εἶναι; ἄρα γε φρόνιμος;

ΛΥΚ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΚΥΝ. Τί δέ;), σῶφρον;

ΛΥΚ. Οὐδὲ τοῦτο^{k)}).

7 ΚΥΝ. Τί δέ, εἴ τις μετέχων τῆς αὐτῆς ταύτης τρα-
πέζης, τῶν μὲν πολλῶν καὶ ποικίλων ἀμελεί¹⁾, ἐν δὲ τῶν
ἑγγιστα κειμένων ἐπιλεξάμενος, ἱκανῶς ἔχων^{m)} πρὸς τὴν
ἑαυτοῦ χρείαν, τοῦτο ἐσθίειⁿ⁾ κοσμίως, καὶ τούτῳ μόνῳ
χρῶτο, τοῖς δὲ ἄλλοις οὐδὲ προσβλέπει, τοῦτον οὐχ ἡγῆ
σωφρονέστερον, καὶ ἀμείνω ἄνδρα ἐκείνου;

ΛΥΚ. Ἔγωγε.

ΚΥΝ. Πότερον οὖν, συνήης, ἢ ἐμὲ δεῖ λέγειν;

ΛΥΚ. Τὸ ποῖον;

ΚΥΝ. Ὅτι ὁ μὲν Θεὸς τῷ ξενίζοντι καλῶς ἐκείνω

i) δέ] „δαι Fl.“ k) οὐδὲ τοῦτο] „Pro his duobus sū tantum
Fl.“ l) ἀμελεί] ἀμελοῖ (potius ἀμελοῖη) vel etiam ἀμελῶν
mallet Schm. At est hoc metabasicos Mudorum genus, cuius certa
exempla apud nostrum scriptorem habentur. Vid. ad Adv.
Indoct. c. 1. Tom. VIII. p. 347. m) ἔχων] „Fors. ἔχον
Gesn.“ Possit etiam de ἱκανὸν ἔχων cogitari. n) ἐσθίει]
ἐσθίει et mox προσβλέπει Gori. At verum esse Optativum,
probat verbum χρῶτο, in mediis illis certa auctoritate propositum,
quamquam in plerisque vet. Edd. χρῶτο scriptum sine jota.

unam ipse alvum qui habeat, indigeat, a multis illis perden-
dus ipse: ille vir quāvis tibi videatur? numquid prudens?

Lyc. Non ille mihi.

Cyn. Quid vero? numquid sanus?

Lyc. Neque hoc.

Cyn. Quid vero? si quis eidem huic mensae adhibitus, multa illa atque varia negli-
gat, unum vero eorum, quae

proxime apposita sunt, sibi de-
lectum, idque suae necessitati
sufficiens, decenter edat, et
hoc utatur solo, reliqua ne
quidem adspiciat, hunc nonne
judicas saniores, et meliorem
isto virum?

Lyc. Equidem.

Cyn. Utrum ergo intelligis,
an me oportet dicere?

Lyc. Quid?

Cyn. Deus illi praeclaro
hospitio excipienti similis est,

ἔοικε, παρατιθεῖς πολλά, καὶ ποικίλα, καὶ παντοδαπά, p. 543.
 ὅπως ἔχωσιν ἀρμόζοντα· τὰ μὲν ὑγιαίνουσι, τὰ δὲ νοσοῦσι·
 καὶ τὰ μὲν ἰσχυροῖς, τὰ δὲ ἀσθενοῦσιν· οὐχ ἵνα χρώμεθα
 ἅπασι πάντες, ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος, καὶ
 τῶν καθ' ἑαυτὸν, ὅσους περ ἂν τύχοι μάλιστα δέόμενος.
 Ὑμεῖς δὲ τῷ δι' ἀπληστίαν τε καὶ ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα 8
 τοῦτω μάλιστα δοίκατε, πᾶσι χρῆσθαι ἀξιούντες, καὶ τοῖς
 ἀπανταχοῦ, μὴ τοῖς παρ' ὑμῖν μόνον, οὐ γῆν, οὐ θάλασ-
 σαν τὴν καθ' αὐτοὺς αὐτάρκη^ο) νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ
 περάτων γῆς ἐμπορευόμενοι τὰς ἡδονὰς, καὶ τὰ ξενικὰ τῶν
 ἐπιχωρίων ἀεὶ προτιμῶντες, καὶ τὰ πολυτελῆ τῶν εὐτελῶν,
 καὶ τὰ δυσπόριστα τῶν εὐπορίστων· καθόλου δὲ πράγματα
 καὶ κακὰ^ρ) ἔχειν μᾶλλον ἐθέλοντες, ἢ δίχα πραγμάτων ζῆν. p. 544.
 τὰ γὰρ δὴ πολλά, καὶ τίμια, καὶ εὐδαιμονικὰ παρασκευ-
 ᾶσματα, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε, διὰ πολλῆς ὑμῖν ταῦτα κακο-
 δαιμονίας καὶ ταλαιπωρίας παραγίνεται. σκόπει γὰρ, εἰ

ο) αὐτάρκη] αὐταρκεῖν Gori. p) κακὰ] „κατὰ male Hag. 2.
 cum tamen Hag. 1. recte.“ καὶ κακὰ delenda censuit Jacobs.,
 tuetur Frittsch. Quaestat. p. 205., sed una tantum ex parte,
 qua docet, quod Jacobsius certe non ignoravit, πράγματα καὶ
 κακὰ saepe alibi conjungi. Restabat, ut oppositum quoque,
 δίχα πραγμάτων, respiceretur, in quo desiderare etiam possis
 καὶ κακῶν, quamquam non optimo, ut mihi videtur, jure.
 Quippe talia non puto ad praesectum castiganda unguem.

apponens multa, et varia, et non mare vestrum sufficere
 omnigena, ut, quod cuique vobis arbitrati, sed ab extre-
 venit, habeant, quaedam mis inde terrarum oris mer-
 valentibus, alia aegrotantibus, cati voluptates, et peregrina
 et quaedam robustis, imbecil- semper praeferentes domesti-
 lis alia, non ut omnes utam- cis, et pretiosa vilibus, et
 mur omnibus, sed ut iis quis- quae difficillime parantur iis,
 que, quae sibi proxima sunt, quorum facilis copia est: qui
 et inter haec, quo ipse tum in universum molestias et mala
 maxime indigeat. Vos vero habere, quam sine iis acta-
 illi per inexplebilem intempe- tem agere, malitis. Multi
 rantiam rapienti omnia maxime enim illi, et pretiosi, et beati
 similes estis, uti postulant apparatus, quibus gaudetis,
 omnibus, et quae usquam per multam demum vobis mi-
 sunt, non iis modo, quae seriam aerumnamque contin-
 prope vos sunt; non terram, gunt. Considera enim, eis,

Lucian. Vol. IX.

N

p. 544. βούλει, τὸν πολύνεκτον χρυσὸν, καὶ τὸν ἄργυρον, σκόπει τὰς οἰκίας τὰς πολυτελεῖς, σκόπει τὰς ἐσθῆτας τὰς ἐσπουδασμένας, σκόπει τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάντα· πόσων πραγμάτων ἐστὶν ὧνια, πόσων πόνων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δὲ αἵματος, καὶ θανάτου, καὶ διαφθορᾶς ἀνθρώπων πόσης; οὐ μόνον ὅτι πλέοντες ἀπόλλυνται διὰ ταῦτα πολλοί, καὶ ζητοῦντες καὶ δημιουργοῦντες δεινὰ πάσχουσιν· ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμήχητά ἐστι, καὶ ἐπιβουλεύονται ἀλλήλοις διὰ ταῦτα φίλοις φίλοι, καὶ πατράσι παῖδες, καὶ γυναῖκες ἀνδράσιν. οὕτως οἶμαι καὶ τὴν Ἐριφύλην διὰ τὸν 9 χρυσὸν προδοῦναι τὸν ἄνδρα). Καὶ ταῦτα μέντοι πάντα γήγεται, τῶν μὲν ποικίλων ἱματίων οὐδέν τι μᾶλλον θάλλειν δυναμένων· τῶν δὲ χρυσορόφων*) οἰκιῶν οὐδέν τι μᾶλλον σκεπουσῶν· τῶν δὲ ἐκπωμάτων*) τῶν ἀργυρῶν οὐκ ὠφελούντων τὸν πότον, οὐδὲ τῶν*) χρυσῶν, οὐδὲ τῶν ἐλεφαντίνων αὐτῶν κλινῶν τὸν ὕπνον ἡδίων παρεχομένων· ἀλλ' ὅψει

q) οὕτως οἶμαι—τὸν ἄνδρα] pro glossatoris fetu habet haec verba, utpote justum disputandi ordinem perturbantia, *Fritzschias* Quaest. p. 213. Incommodum sane h. l. interjectum est hoc exemplum. r) χρυσορόφων] χρυσορόφων male *Heitz.* et recent. ediderant cum *Bas.* 1. et 3. Veram lectionem vidit *Lobbeck.* ad *Phrynich.* p. 706. quam etiam *Gorl.* Codice confirmari testatur *Fritzsch.* De Atticismo etc. Comment. II. p. 5. Sed χρυσορόφων recte jam editum deprehenditur in *Ald.* utraque et *Hag.* 1. nec aliter legerat interpret *Gosnorus.* s) ἐκπωμάτων] ἐκπομ. priores. t) οὐδὲ τῶν] οὐδ' αὐτῶν

optabile illud aurum, et argentum, domus sumtuosas considera, vestes considera summa industria factas, considera, quae istaec consequuntur, omnia, quot sint venalia negotiis, quot laboribus, quot periculis, quin sanguine potius, et morte, et quantastrage mortalium? non modo quod navigantes propter ista multi pereunt, et dum quaerunt, dum aedificant, mala multa patiuntur; sed quod toties de illis pugnatur, quod insidias

sibi propter ista struunt amici, et liberi parentibus, et maritis suis conjuges. Ita puto auri causa proditum ab Eriphyle virum. Atque ista fiunt omnia, cum tamen pictae vestes nihilo magis saepeant, et fastigii aurei domus nihilo tegant magis, et potum nihil juvent nec argentea pocula, neque aurea, neque somnum anaviorem eburnei lecti praebant: sed saepe videas eburneo super lecto, et pretiosis in stragulis, beatos illos so-

πολλάκις ἐπὶ τῆς ἐλεφαντίνης κλίνης, καὶ τῶν πολυτελῶν p. 544. στρωμάτων, τοὺς εὐδαίμονας ὕπνου λαχεῖν οὐ δύναμένους. ἔτι δὲ καὶ^{u)} αἱ παντοδαπαὶ περὶ τὰ βρώματα πραγματεῖαι, τρέφουσι μὲν οὐδὲν μᾶλλον, λυμαίνονται δὲ^{z)} τὰ σώματα, καὶ τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. Τί δὲ δὲ λέγειν, ὅσα 10 τῶν ἀφροδισίων ἐνεκα πράγματα γ) ποιοῦσὶ τε καὶ πάσχουσιν οἱ ἄνθρωποι; καὶ τοὶ ῥᾶδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν ἐπιθυμίαν, εἰ μὴ τις ἐθέλοι τρυφᾶν. καὶ οὐδ' εἰς ταύτην ἡ p. 545. μανία καὶ διαφθορὰ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ἀρκεῖν, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ὄντων τὴν χρῆσιν ἀναστρέφουσιν, ἐκάστῳ χρώμενοι, πρὸς δὲ μὴ πέφυκεν, ὥσπερ εἴ τις ἀνδ' ἀμάξης ἐθέλοι τῇ κλίνῃ χρῆσθαι, καθάπερ ἀμάξῃ.

ΛΥΚ. Καὶ τίς οὗτος;

ΚΥΝ. Ὑμεῖς, οἱ τοῖς ἀνθρώποις αἵτε ὑποζυγίοις χρῆσθε^{z)}, κελεύετε δὲ αὐτοὺς, ὥσπερ ἀμάξας, τὰς κλῖνας τοῖς τραχήλοις ἄγειν, αὐτοὶ δ' ἄνω κατὰκεισθε τρυφῶντες, καὶ ἐκεῖθεν ὥσπερ ὄνους ἠνιοχεῖτε τοὺς ἀνθρώπους, ταύτην, ἀλλὰ μὴ ταύτην, τρέπεσθαι κελεύοντες. καὶ οἱ ταῦτα μά-

Gorl. „Voluit forte, ait *Schmiederus*, οὐδ' αὖ τῶν. Nam αὖ in seqq. abest.“ At vel sic mihi vulgatus sermo rectius se habere videtur. u) ἔτι δὲ καὶ] τί μὲν γὰρ Gorl. (*Schm.*) z) λυμαίνονται δὲ] „ἡ λυμαίνονται Fl.“ γ) πράγματα] delendum videtur *Jacobsio*. z) χρῆσθαι male Fl.^d

imum capere non posse. Porro omnigeni illi circa cibum labores, nihilo magis illi quidem alunt, sed corrumpunt corpora, et morbos illis inferunt. Quid vero dicam, quot negotia Veneris caussa homines et facessant aliis, et ipsi sustineant? cum ita facilia sit illam curare cupiditatem, nisi quis delicatus nimis esse velit: neque in illam ipsam furor suus et corruptela sufficere hominibus videtur. Sed jam etiam usum rerum pervertunt, utentes unaquaque,

ad quod natura sua apta non est, ut si quis plaustrī loco uti tanquam plauastro velit lectulo.

Lyc. Et quis est ille?

Cyn. Vos, qui hominibus utimini pro jumentis, jubetisque illos velut plaustra sic lecticas agere cervicibus. Ipsi vero supra jacetis delicati, et inde velut asinos habenis regitis homines, hac non illac vertere se jussos. Quique haec maxime facitis, ii maxime felices praedicamini. Tum illi, qui carnibus non tantum. in

11 λιστα ποιοῦντες, μάλιστα μακαριζέσθε. Οἱ δὲ τοῖς κρέασι
p. 545. μὴ^{a)} τροφῇ χρώμενοι μόνον, ἀλλὰ καὶ βαρὺς μηχανώμενοι
δι' αὐτῶν, οἷοί γε εἰσιν οἱ τὴν πορφύραν βάπτοντες, οὐχὶ
καὶ αὐτοὶ παρὰ φύσιν χρώνται τοῖς τοῦ Θεοῦ κατασκευ-
άσμασι;

ΛΥΚ. Νῆ Δ(α^{b)}). δύναται γὰρ βάπτειν, οὐκ ἐσθίεσθαι
μόνον τὸ τῆς πορφύρας κρέας.

ΚΥΝ. Ἀλλ' οὐδὲ πρὸς τοῦτο γέγονεν· ἐπεὶ καὶ τῷ
κρατῆρι δύναται ἂν τις βιαζόμενος ὥσπερ χύτρα χρησασθαι·
πλὴν οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ πῶς ἅπασαν τὴν
τούτων τις κακοδαιμονίαν διελθεῖν δύναται ἂν; τοσαύτη τις
ἐστὶ. σὺ δὲ μοι, διότι μὴ βούλομαι ταύτης μετέχειν, ἐγκα-
λεῖς; ζῷ δὲ καθάπερ ὁ κόσμιος ἐκείνος, ἐωχούμενος τοῖς
κατ' ἐμᾶντον, καὶ τοῖς εὐτελεστάτοις χρώμενος, τῶν δὲ ποι-
-12 κήλων καὶ παντοδαπῶν οὐκ ἐφιέμενος^{c)}. Κἄπειτα εἰ^{d)}
Θηρίου βίον, βραχέων δέόμενος, καὶ ὀλίγοις χρώμενος,
δοκῶ σοι ζῆν, κινδυνεύουσιν οἱ Θεοὶ καὶ τῶν Θηρίων^{e)}

a) μὴ] „Sequimur Fl. quae καὶ ignoravit: nam καὶ μὴ poste-
riores. Οὐκ ἐπὶ, adscripserat Gesn. bene; sed jam non opus.“

b) ἢ Δ(α)] μὴ Δ(α) scribi voluit Solan. Vid. Adnott.

c) ἐφιέμενος] ἐφεύμενος Bas. 3. operarum vitio. d) εἰ]
vulgo omissum inseruerat Schmied. e Fl. e) Θηρίων] „Θη-

cibo utuntur, sed tincturas partem illius venire nolim,
machinantur per illas, quales eo nomine accusas? Caeterum
sunt, qui purpuram inficiunt: vivo, ut ille, quem ante de-
nonne hi quoque praeter na- scribebam, modestus, epulor
turam his, quae paravit Deus, illa, quae ante me posita sunt,
utuntur? et, quae minimo parari pos-
sunt, illis utor, varia illa et

Lyc. Recte sane. Potest
enim inficere, non edi modo
caro purpurae.

Cyn. Sed non ad hoc nata
est. Alioqui etiam cratere pos-
sit aliquis per vim pro olla
uti: sed ad hoc factus non
est. Verum enimvero quo-
modo possit aliquis omnem ho-
rum enarrare miseriam? tanta
est. Tu vero me, quod in

omnigena ne quidem deside-
rans. Deinde quod bestiarum
vitam, qui minutis rebus in-
digeam, et paucis utar, vivere
tibi videor, secundum tuam
quidem rationem etiam deterio-
res bestiis Dii fuerint. Nulla
enim re indigent. Ut vero
accuratius comprehendas, qua-
le utrumque sit, tum paucis
indigere, tum multis; cogita,

εἶναι χείρονες, κατὰ γε τὸν σὸν λόγον, οὐδενὸς γὰρ δέονται. p. 545.
 ἵνα δὲ καταμάθῃς ἀκριβέστερον τό, τε ὁλγῶν καὶ τὸ πολ- p. 546.
 λῶν δέισθαι, ποῖόν τι ἐκάτερόν ἐστιν, ἐννόησον· ὅτι δέον-
 ται πλειόνων οἱ μὲν παῖδες τῶν τελείων, αἱ δὲ¹⁾ γυναῖκες
 τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ νοσοῦντες τῶν ὑγιαίνοντων· καθόλου
 δὲ πανταχοῦ τὸ χεῖρον τοῦ κρείττονος πλειόνων δέεται. διὰ
 τοῦτο θεοὶ μὲν οὐδενὸς, οἱ δ' ἔγγιστα θεῶν ἐλαχίστων
 δέονται. Ἡ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα, τὸν²⁾ πάντων ἀνθρώ- 13
 πων ἄριστον, θεῖον δὲ ἄνδρα, καὶ θεὸν ὀρθῶς νομισθέντα,
 διὰ κακοδαίμονιαν περινοστεῖν γυμνόν, δέρμα μόνον ἔχοντα,
 καὶ μηδενὸς τῶν αὐτῶν ὑμῖν δέομενον; ἀλλ' οὐ κακοδαί-
 μων ἦν ἐκείνος, ὃς καὶ τῶν ἄλλων ἀπήμυνε τὰ κακὰ· οὐδ'
 αὖ πένης, ὃς γῆς καὶ θαλάττης ἤρχεν. ἐφ' ὃ, τι γὰρ ὀρμή-
 σαιεν, ἀπανταχοῦ πάντων ἐκράτει, καὶ οὐδενὶ τῶν τότε ἐνέ-
 τυχεν ὁμοίῳ, οὐδὲ κρείττονι ἑαυτοῦ, μέχρι περ ἔξ ἀνθρώ-
 πων ἀπῆλθεν. ἥ σὺ δοκεῖς στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων
 ἀπόρως ἔχειν, καὶ διὰ τοῦτο περιεῖναι τοιοῦτον³⁾; οὐκ
 ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ' ἐγκρατὴς, καὶ καρτερικὸς ἦν, καὶ κρα-
 τεῖν⁴⁾ ἤθελε, καὶ τρυφᾶν οὐκ ἐβούλετο. ὁ δὲ Θεσσεῖς ὁ

ρὸν male Hag. 2. f) δέ] καὶ Bas. 3. prave. g) τὸν]
 „τῶν Edd. priores.“ h) τοιοῦτον] „Fl. praeunte dedi.
 Τοιοῦτος cet.“ i) καὶ κρατεῖν] „Et sic Fl. cum reli-

pluribus indigere pueros, quam
 adultos, mulieres, quam viros,
 aegrotos, quam sanos: in uni-
 versum vero, quod ubique de-
 terius est, illud pluribus in-
 digere eo, quod est praestan-
 tius. Propterea Dii quidem
 re nulla, qui autem proxime
 ad Deos accedunt, indigent
 paucissimis. Aut putasne, Her-
 culem, illum hominum omni-
 um fortissimum, divinum vi-
 rum, et pro Deo recte habi-
 tum, propter infelicitatem ob-
 errasse nudum, pelle sola in-
 structum, nullaque earum re-
 rum, quibus vos, indigentem?

Vernum infelix ille non fuit,
 qui et aliorum defenderet ma-
 la; neque pauper, qui terrae
 et maris haberet imperium.
 Quocumque enim illum rape-
 ret impetus, ubique vincebat
 omnes, in neminem illius ae-
 tatis vel similem sui vel me-
 liorem incidit, donec ab ho-
 minibus discessit. An tu pu-
 tas, stragula illum veste et
 calceis indiguisse, et propto-
 rea sic oberrasse? Non est,
 quod illud dicamus. Sed con-
 tineus erat et tolerans; et vo-
 lebat vincere, et deliciis frau-
 gi volebat. Illius vero The-

- p. 546. τούτου μαθητῆς, οὐ βασιλεὺς μὲν ἦν πάντων Ἀθηναίων, οὐδὲ δὲ Ποσειδῶνος, ὥς φασιν, ἄριστος δὲ τῶν κατ' αὐτόν^{k)};
- 14 Ἄλλ' ὅμως κἀκείνος ἤθελεν ἀνυπόδητος^{l)} εἶναι, καὶ γυμνὸς βαδίζειν, καὶ πύγωνα καὶ κόμην ἔχειν ἥρεσκεν αὐτῇ, καὶ οὐκ ἐκείνῳ μόνῳ^{m)}, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς ἥρεσκενⁿ⁾.
- p. 547. ἀμείνους γὰρ ἦσαν ὑμῶν· καὶ οὐκ ἂν ὑπέμεινεν οὐδὲ εἰς αὐτῶν^{o)} οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τῶν λεόντων τὶς, ξυρώμενος. ὑγρότητα γὰρ καὶ λειότητα σαρκὸς γυναιξὶ πρόπειν ἡγοῦντο· αὐτοὶ δ' ὥσπερ ἦσαν, καὶ φαίνεσθαι ἄνδρες ἡθέλον, καὶ τὸν πύγωνα κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ ἵππων^{p)} χαίτην, καὶ λεόντων γένεια, οἷς ὁ θεὸς ἀγαλῆας καὶ κόσμου χάριν προσέθηκε^{q)} τινα· οὕτως δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι τὸν πύγωνα προσέθηκεν. ἐκείνους οὖν ἐγὼ ζηῶ τοὺς παλαιοὺς, καὶ ἐκείνους μιμεῖσθαι βούλομαι, τοὺς δὲ νῦν οὐ ζηῶ τῆς θαυμαστῆς ταύτης εὐδαιμονίας, ἣν ἔχουσι περὶ^{r)} τραπέζας, καὶ ἰσοθῆτας, καὶ λεάνοντες καὶ ψιλούμε-

quia.“ k) αὐτόν] αὐτόν Ald. 2. manifesto errore. l) ἀνυπόδητος] „Ita jam omnes. Alias et ἀνυπόδετος, ut Philopat. c. 21. etc.“ m) μόνῳ] Sic e Fl. pro vulg. μόνον. n) ἥρεσκεν] ἥρωσιν conj. Jacobs. At mox leges eosdem τοὺς παλαιοὺς, omnino oppositos τοῖς νῦν. o) αὐτῶν] „bene Edd. vet. Αὐτόν male Par.“ p) ἵππων] „ἵππου Par. sola.“ Ἴππον Bas. 3. q) προσέθηκε] Post hoc verbum spatium esse in Gorl. tradit Schmid. r) ἔχουσι περὶ]

seus discipulus nonne rex erat ita etiam volebant videri: et Atheniensium omnium, filius decus viri barbam putabant, vero Neptuni, ut ajunt, vir ut equorum jubam, et barbam leonum, quibus animantibus pulchritudinis et ornatus voluit sine calceis esse, et incedere nudus, et barbam et Ita vero etiam barbam appocomam alere ipsi placuit: et suit viris. Illos ego antiquos non ipsi solum, sed antiquis aemulor, illos imitari cupio. placuit omnibus. Nempe vobis meliores erant: nec magis Qui vero nunc sunt, illis non equidem invideo admirabili fellicitate, qua fruuntur circa passus esset, quam leonum. mensas et vestimenta, laevitatem enim et laevitatem Mollitiem enim et laevitatem carnis feminis putabant decoram: at ipsi, ut erant viri, occultorum quodquam mem-

νοι πᾶν τοῦ σώματος μέρος, καὶ μηδὲ τῶν ἀπορρήτων p. 547.
οὐδὲν, ἧ πέφυκεν, ἔχειν ἑώντες. Εὐχομαι δὲ μοι τοὺς μὲν 15
πῶδας ὀπλῶν ἱππέων οὐδὲν διαφέρειν, ὥσπερ φασὶ τοὺς
Χείρωνος^{α)}. αὐτὸς δὲ μὴ δεῖσθαι στρωμάτων, ὥσπερ οἱ
λέοντες· οὔτε τροφῆς δεῖσθαι πολυτελοῦς μᾶλλον ἢ οἱ
κύνες^{β)}. εἴη δὲ μοι γῆν μὲν ἅπασαν εὐνὴν αὐτάραχῃ ἔχειν,
οἶκον δὲ τὸν κόσμον νομίζειν, τροφὴν δὲ αἰρεῖσθαι τὴν
ῥῆστίην πορισθῆναι. χρυσοῦ δὲ καὶ ἀργύρου μὴ δευδεῖν
μήτ' οὐν ἐγὼ, μήτε τῶν λεῶν φίλων μηδεῖς. πάντα γὰρ
τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τῆς τούτων ἐπιθυμίας φύονται,
καὶ στάσεις, καὶ πόλεμοι, καὶ ἐπιβουλαί, καὶ σφαγαί. p. 548.
ταυτὶ πάντα πηγὴν ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πλείονος· ἀλλ'
ἡμῶν αὕτη ἀπίει, καὶ πλεονεξίας μήποτε ὀρεχθεῖν· μει- 16
ονεκτῶν δ' ἀνέχεσθαι δυναμένην. Τοιαῦτά σοι τὰ γε ἡμέ-
τερα, πολὺ δῆπον διάφωνα τοῖς τῶν πολλῶν βουλήμασι.
καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἰ τῷ σχήματι διαφερόμεν αὐτῶν,
ὅπότε καὶ τῇ προαιρέσει τοσοῦτον διαφερόμεν. Θαυμάζω δὲ
σου, πῶς ποτε καθαρωδοῦ μὲν τινα νομίζεις στολὴν, καὶ

Vulg. ἔχουσι, καὶ περὶ τρ. Sed bene omitit καὶ Gorl.
^{α)} τοὺς Χείρωνος] Articulum vulgo omissum restitui cum
Schm. e Gorl. et Fl. ^{β)} κύνες] κύνες priores omnes Edd.,
quum tamen cap. 5. eadem recte habeant κύνες.

brorum ita, uti natum est, re- scuntur, et seditiones, et bel-
linquentes. At ego opto, pe- la, et insidiae, et caedes.
des mihi equinis ungulis nihil Haec omnia fontem habent
differre, ut Chironis ajunt; plus habendi cupidinem. At
me autem stragulis non in- a nobis illa absit, et plus ae-
digere, velint leones; nec cibo quo habere nunquam ego con-
magis pretioso opus habere, cupiscam, minus contra me
quam canes. Contingat vero habere possim tolerare! Ha-
mihi, terram quidem pro cu- bes rationem nostram, multum
bili habere sufficiente, domum sane diversam a vulgi volun-
autem putare hoc universum, tatibus: nec mirum, si habitu
et cibum capere, qui facillime ab illis differimus, qui tam
suppeditari mihi possit. Auro diverso simus instituto. Te
autem atque argento opus ha- porro miror, quomodo tandem
beam neque ego, neque amico- citharoedi quendam vestitum
rum meorum quisquam: quan- putes et habitum esse, et ti-
doquidem mala omnia homi- bicinis habitum, et longam
nibus ex horum cupiditate na- vestem Tragoedi: viri autem

- p. 548. σχῆμα, καὶ αὐλητοῦ, ἢ Δία, σχῆμα, καὶ στολὴν τραγικοῦ, ἀνδρὸς δὲ ἀγαθοῦ σχῆμα καὶ στολὴν οὐκ ἔτι νομίζει, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν αὐτὸν οἶε δεινὸν ἔχειν τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦτα, τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων. εἰ μὲν δεῖ ἐνὸς ἰδίου σχήματος τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρόποι ἂν μᾶλλον, ἢ τοῦθ', ὅπερ ἀναιδέστατον (μᾶλλον^{u)}) τοῖς ἀκολάστοις ἔστι, καὶ 17 ὅπερ ἀπεύξαιν^{z)} ἂν οὗτοι μάλιστα ἔχειν; Οὐκοῦν τό γε ἔμὸν σχῆμα τοιοῦτόν ἐστιν, ἀνχηρὸν εἶναι, λῦσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κομᾶν, ἀνυποδρεῖν. τὸ δ' ὑμέτερον ὁμοιον τῷ τῶν κιναιδῶν, καὶ διακρίνειν οὐδὲ εἰς ἂν ἔχοι, οὐ τῇ χροίᾳ τῶν ἱματίων, οὐ τῇ μαλακότητι, οὐ τῷ πλήθει τῶν
- p. 549. χιτωνίσκων, οὐ τοῖς ἀμφιάσμασιν, οὐχ ὑποδήμασιν, οὐ κατασκευῇ τριχῶν, οὐκ ὀδμῇ. καὶ γὰρ ἀπόξετε ἤδη παραπλήσιον ἐκείνοις, οἱ εὐδαιμονέστατοι οὗτοι μάλιστα. καίτοι τί ἂν δώῃ) τίς ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιδοῖς ὀδμήν ἔχοντος; τοιγαροῦν τοὺς μὲν πόνοὺς οὐδὲν ἐκείνων μᾶλλον ἀνέχεσθε, τὰς δὲ ἡδονὰς οὐδὲν ἐκείνων ἤττον. καὶ τρέφεσθε τοῖς αὐτοῖς, καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως, καὶ βαδίζετε.

u) μᾶλλον] „Nihil variant Edd.“ Vid. Adnott. z) ἀπεύξαιν^{r)}] „Lacuna hic in Fl.“ γ) δώῃ] Sic Ald. 1. 2. et Hag. 1. Δῶῃ Bar. 1. et 3. Δέῃ Reitz. et recentt. Cf. Adnott.

boni habitum et vestem non discernere nemo possit, nec jam putes, sed eundem illum colore vestimentorum, neque habere arbitreris oportere, quem mollietie, neque tunicarum multitudine, neque amonilis, neque calceis, neque capillorum paratu, nec odore. Etenim idem quis magis deceat, quam ille, qui minime omnium delectet luxuriosos homines, (*quem gerere impudentiae ducant delicati homines*) quemque habere hi maxime detestentur? Jam vero is est meus habitus, quod squalidus sum, quod hirsutus, quod detritam gesto penulam, quod comatus, quod sine calceis. Vester autem ille cinaedico similis est, quem

discernere nemo possit, nec colore vestimentorum, neque mollietie, neque tunicarum multitudine, neque amonilis, neque calceis, neque capillorum paratu, nec odore. Etenim idem quoque jam oletis, quod isti, vos, qui beatissimi estis, maxime. Quanti vero quis emat virum, idem, quod cinaedi, olentem? Itaque labores non magis, quam isti, sustinetis, voluptatibus vero servitis non minus: et iisdem rebus alimini, et somnum similiter capitis, et inceditis; quin incedere non vultis, sed onerum instar gestari ab hominibus

μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθαι²⁾ δὲ ὥσπερ τὰ p. 549.
φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν, ἐμὲ δὲ
οἱ πόδες φέρουσιν ὅποιον ἂν δέωμαι. κήγῳ μὲν ἱκανὸς
καὶ ῥήγους ἀνέχεσθαι, καὶ θάλλπος φέρειν, καὶ τοῖς τῶν
θεῶν ἔργοις μὴ δυσχεραίνειν, διότι ἄθλιός εἰμι· ὑμεῖς δὲ
διὰ τὴν εὐδαιμονίαν οὐδενὶ τῶν γιγνομένων ἀρῆσκασθε, καὶ
πάντα μέμφεσθε, καὶ τὰ μὲν παρόντα φέρειν οὐκ ἐθέλετε,
τῶν δὲ ἀπόντων ἐφίεσθε³⁾· χειμῶνος μὲν εὐχόμενοι θέρος,
θέρους δὲ χειμῶνα, καὶ καύματος μὲν ῥήγους⁴⁾, ῥήγους δὲ
καῦμα, καθάπερ οἱ νοσοῦντες δυσάρεστοι, καὶ μεμψίμοιροι
ὄντες· αἰτία δὲ ἱκείνοις μὲν ἡ νόσος, ὑμῖν δὲ⁵⁾ ὁ τρόπος.
Κῆπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν⁶⁾ τὰ ἡμέ- 18
τερα ἀξιοῦτε⁷⁾, κακῶς βουλευομένων πολλὰκις περὶ ὧν p. 550.
πράττομεν, αὐτοὶ ὑσκαπτοὶ ὄντες περὶ τῶν ἰδίων, καὶ μηδὲν

2) φέρεσθαι] Sic Gorl. pro vulg. φέρεσθε. a) ἐφίε-
σθε] „αφίεσθε J. male.“ Prius ceti. b) ῥήγους] ῥήγους prio-
res. c) ὑμῖν δὲ] „ἡμῖν δὲ Hag. 1. et 2. male.“ d) ἐπαν-
ορθοῦν] „bene Fl. Par. Salm. Amst. Ἀπανορθοῦν J.
(cum Ald. 1. et 2.) Ven. 2. Fr. Hag. Bas. male.“ Sed
Bas. 3. ἐπανορθοῦν. e) ἀξιοῦτε] Sic Fl., quam omnino
in toto hoc loco scribendo cum Gesnero simul secutus sum.
Antea enim haec sic legebantur mirum in modum corrupta:
— τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, (ἐπιτιμῶμεν L. vel Exc.)
κακῶς βουλευομένοις (βουλευόμενοι, ἴσως L.) πολλὰκις περὶ ὧν
πράττουσι. Non minus confusa, quae 2954. habet: κῆπειτα δὲ
ἡμᾶς μετατίθεσθε καὶ ἐπανορθοῦντες τὰ ἡμέτερα κακῶς βου-
λευομένους πολλὰκις περὶ ὧν πράττομεν. Ex his cum Floren-
tina et vulgata lectione comparatis finxit Bælinus: κῆπειτα δὲ
ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε, ἄλλοις
ἐπιτιμώμενα (vel potius ἐπιτιμῶντα) ὡς κακῶς βουλευομένους

partim, partim a jumentis. cupiscitis; hieme optatis ae-
statem, aestate hiemem; in
aestu frigus, in frigore ae-
stus, aegrorum instar nausea-
bundi, et vestra de sorte que-
ruli: causa vero istis mor-
bus, vobis vestri mores. Ac
deinde nos retractare et corri-
gere nostram rationem postu-
latis, ut qui male saepius de
actionibus nostris consulamus:
recusatis, absentia autem con-

p. 550. αὐτῶν κρίσει καὶ λογισμῶ ποιῶντες, ἀλλ' ἔθει, καὶ ἐπιθυμία. τοιγαροῦν οὐδὲν ὑμεῖς διαφέρετε τῶν ὑπὸ χερμάζον φερομένων. ἐκείνοι τε γὰρ, ὅπου ἂν ἴοι τὸ ῥέμμα, ἐκεῖ φέρονται, καὶ ὑμεῖς, ὅπου ἂν αἱ ἐπιθυμίαι. πάσχετε δὲ παραπλήσιόν τι, ὃ φασὶ παθεῖν τινα ἐφ' ἵππον ἀναβάντα μαινόμενον· ἀρπάσας γὰρ αὐτὸν ἔφερεν ἄρα^{f)} ὁ ἵππος· ὁ δ' ε) οὐκ ἔτι καταβῆναι, τοῦ ἵππου θέλοντος, ἐδύνατο. καὶ τις ἀπαντήσας ἠρώτησεν αὐτόν, ποῖαν ἔπεισιν; ὁ δὲ^{h)} εἶπεν, ὅπου ἂνⁱ⁾ τούτῳ δοκῇ^{k)}, δεικνὺς τὸν ἵππον. καὶ ἡμᾶς ἂν τις ἐρωτῇ, ποῖ φέρεσθε; ἀλλήθῃ ἐθέλοντες λέγειν, ἐρεῖτε ἀπλῶς μὲν, ὅπουπερ^{l)} ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ· κατὰ μέρος δὲ, ὅπουπερ ἂν τῇ ἡδονῇ· ποτὲ δὲ, ὅπου τῇ δούξῃ· ποτὲ δὲ αὖ, τῇ φιλοκερδείᾳ· ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ἡμᾶς ἐκφέρειν φανεται^{m)}. οὐ γὰρ ἐφ' ἐνός, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶν ἡμεῖς γεⁿ⁾

πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν. f) ἄρα] ἄρα Bas. 3. g) ὁ δ'] „ὁδ' priores. h) ὁ δὲ] „ὡδὲ male J. et Ven. 2.“ Id-que ex Ald. 2. i) ὅπου ἂν] ὅπουσαν conj. Jacobs. probante Fritzsche Quæstus. p. 212. At non haec censui corrigenda, sed quod statim sequitur vulgatum δοκεῖ in δοκῇ mutandum. Cff. quae mox leguntur: ὅπουπερ ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ, ubi ὅπουπερ aequè saluum, ac quae sequuntur bis eadem ratione dicta. k) δοκῇ] Prius δοκεῖ. l) ὅπουπερ] ὅπουπερ Schm. et Jacobs. cum Gorl. et sic Schm. postea iterum ὅπουπερ, et mox ὅποι, pro vulgg. ὅπουπερ et ὅπου. At cf. Lpc. s. Asin. c. 13. et ibidem quae adnotata sunt ad cap. 1. Tom. VI. p. 507. m) φανεται] „δύναται G.“ et Gorl. n) ἡμεῖς

considerati sitis: neque quidquam illarum iudicio et ratione administretis, sed consuetudine omnia et cupiditate. Itaque nihil diversi estis ab his, qui a torrente auferuntur. Nam cum illi, quocumque fluctus ierit, eo ferantur, tum vos, quo cupiditates. Idem autem vobis accidit, quod evenisse ajunt cuidam, cum equum conscendisset furiosum: nempe raptum auferbat equus. Ille, qui non jam descen-

dere ab equo currente posset, interrogatus ab eo, qui obviam forte fuerat, Quorsum abiret? respondit, Quorsum huic, equum monstrabat, visum fuerit. Sic vos interroganti, Quorsum feramini? si quidem verum respondere velitis, dicatis simpliciter quidem, Quorsumcunque lubebit cupiditatibus: per partes autem, Quocumque lubuerit voluptati; interdum, Quo gloriae studio; interdum, Quo lucri

ἵππων βεβηκότες, ἄλλοτε ἄλλων^{ο)}, καὶ μαινομένων πάν- p. 550.
των, φέρεσθε. τοιγαροῦν ἐκφέρουσιν ὑμᾶς εἰς βάραθρα,
καὶ κρημνοὺς. ἴστε δ' οὐδαμῶς πρὶν πεσεῖν, ὅτι^{ρ)} πεσεῖ-
σθαι^{η)} μέλλετε. Ὁ δὲ τρίβων οὗτος, οὗ καταγελάτε, καὶ 19
ἡ κόμη, καὶ τὸ σχῆμα τοῦμὸν, τελικαύτην ἔχει δύναιεν,
ὥστε παρέχειν μοι ζῆν ἐφ' ἡσυχίας, καὶ πράττοντι ὁ, τι
βούλομαι, καὶ συνόντι οἷς βούλομαι. τῶν γὰρ ἀμαθῶν
ἀνδρῶπων, καὶ ἀπαιδευτῶν, οὐδεὶς ἂν ἐθέλοι μοι προσεῖναι
διὰ τὸ σχῆμα. οἱ δὲ μαλακοὶ καὶ πάνν πόρρωθεν ἐκτρέ-
πονται^{τ)}, προσίσσι δὲ οἱ κοιμησώτατοι, καὶ ἐπαικίστατοι, p. 551.
καὶ ἀρετῆς ἐπιθυμοῦντες. οὗτοι μάλιστα μοι προσίσσι.
τοῖς γὰρ τοιούτοις ἐγὼ χαίρω συνών. θύρας δὲ τῶν καλου-
μένων ἀνθρώπων^{σ)} οὐ^{δ)} θεραπεύω, τοὺς δὲ χρυσοὺς στε-
φάνους καὶ τὴν πορφύραν, τύφον νομίζω, καὶ τῶν ἀνθρώ-
-

γε] Sic Reitz. et recentt. o Bas. 2. (et 3.) Celt. γε ὑμεῖς γε.
ο) ἄλλων] „άλλας Fl.“ p) ὅτι] ὅπη conj. Jacobs.
q) πεσεῖσθαι] „πέσεισθε Fl. Πείσεισθαι marg. A. 1.“ Ὁ,
τι πέσεισθε videtur Gesnerus legisse, dum interpretatur: adeo
ante factum, (?) quid sitis facturi, nequaquam scitis. r) ἐκ-
τρέπονται] ἐκτρέπονται male Bas. 3. s) ἀνθρώπων]
εὐδαιμόνων conj. Wetst. probante Valckenario ad Phal.
p. XII. Δεσπότην (imo δεσποτῶν) conj. Bel. Probabilius Ja-
cobs. ἀνάκτων „e compendio scripturae ἀνων. Reges autem
sunt, ad quorum mensam parasiti alebantur.“ Lounge minus
probabiliter Lennep. ad Phal. p. 47. τῶν καλλωπισμένων, vel
καλλυνομένων, ἀνθρώπων. τ) οὐ] „omisit Ven. 2.“

cupiditati. Interdum vero ira-
cundia, interdum metus, in-
terdum aliud quiddam ex eo
genere auferre vos videtur.
Non enim uno vos, verum
pluribus consensitis equis, ali-
as aliis, furentibus quidem
universis, abripimini. Igi-
tur in barathra vos et prae-
cipitia auferunt: adeo ante ca-
sum, vos esse casuros, ne-
quaquam scitis. At istaec de-
trita, quam ridetis, penula,
et coma, et habitus ille meus,
eam vim habet, ut quiete vi-

vendi copiam mihi praestet,
et faciendi, quod volo, et cum
his versandi, quibuscum volo.
Inscitorum enim hominum in-
doctorumque nemo quisquam
accedere ad me ob istum ha-
bitum voluerit: molles autem
vel e longinquo devitant: ac-
cedunt commodissimi homines,
et aequissimi, et virtutis cu-
pidi. Hi maxime ad me ac-
cedunt: cum his enim versari
maxime ego gaudeo. Iamnas
vero illorum, qui homines vo-
cantur, non colo equidem.

20 πων καταγελῶ. Ἵνα δὲ μάθῃς περὶ τοῦ σχήματος, ὥς οὐκ
 p. 551. ἀνδράσι μόνον ἀγαθοῖς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέποντος, ἔπειτα
 καταγελᾷς αὐτοῦ, σκέψαι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, πότερά
 σοι δοκοῦσιν ὁμοίως ἔχειν ὑμῖν, ἢ ἐμοί; καὶ μὴ μόνον γε
 τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τοὺς ναοὺς ἐπισκό-
 πει^{u)} περιῶν, πότερον αὐτοῖς^{x)} οἱ θεοὶ κομῶσι, καὶ γενει-
 ῶσιν, ὥς ἐγὼ, ἢ καθάπερ ὑμεῖς, ἐξυρρημένοι πλάττονται,
 καὶ γράφονται; καὶ μέντοι καὶ ἀχίτωνας ὄψει τοὺς πολλοὺς,
 ὥς περ ἐμέ. τί ἂν οὖν ἔτι τολμῶς περὶ τούτου τοῦ σχή-
 ματος λέγειν ὥς φάυλον, ὅποτε καὶ θεοῖς φαίνεται πρέπον;

u) ἐπισκόπει] „ἐπισκόπει male Hag. 2.“ x) αὐτοῖς]
 „Nihil mutare Fl. notat Solan.“

Aureas coronas, et purpuram iens inspice, utrum capillati
 fumum arbitror, hominesque sint Dii et barbati, velut ego,
 derideo. Ut autem de habitu aut sicut vos tonsi fingantur
 discas, quam illum non viros pinganturque. Verum etiam
 modo bonos, sed ipsos etiam sine tunicis plerosque, uti me,
 Deos decentem, tu deinde de- videbis. Quid igitur adhuc de-
 rideas, simulacra Deorum ad hoc habitu, tanquam contem-
 spice, utris similiora videan- tibili, dicere audeas, cum
 tur, vobisne, an mihi? Ne ipsos illum Deos decere appa-
 que Graecorum modo, sed bar- reat?
 barorum etiam templa circum-

Ψ Ε Υ Δ Ο Σ Ο Φ Ι Σ Τ Η Σ^a). p. 552.

Η ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

Arg. In Lexiphane (Tom. V. p. 169. sq.) notaverat Lucianus affectatam quandam, qua nonnulli aetatis illius scriptores uti amabant, dictionis insolentiam. Nunc id agit idem Noster, ut imperiti et inficeti Auticismorum vindices et putidi et soloecismorum censores irrideantur et inscitiae aequae ac stupiditatis coarguantur; de quo consilio vide quae paucis infra monui in Adnot. ad hunc libellum prima. Ostendit autem hoc colloquio cum tali Pseudosophista instituto, omnino hominem istum non idoneum esse talium rerum iudicem, quippe qui primum soloecismos sermonis, etiam si consulo ab altero sermocinantium admittantur, prae stupore non sentiat, deinde etiam ipse non possit non ignorantiam suam de orationis vel virtutibus, vel vitiis, confiteri.

ΛΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΟΥ^b).

ΛΥΚ. Ἄρα γε ὁ γινῶναι τὸν σολοικίζοντα δεινὸς οὗτος ἰ καὶ φυλάσσεται μὴ σολοικίζειν δυνατός;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ.

ΛΥΚ. Ὁ δέ γε μὴ φυλάσσεται, οὐδὲ γινῶναι τὸν οὕτως ἔχοντα; p. 553.

a) ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ] „Sic Fl. J. Ald. Bas. 1. Hag. Par. etc. Ψευδοσολοικιστῆς Thom. Mag. male in v. τεθνήσκειται. Sed recte ψευδοσοφιστῇ idem v. ἂ.” b) ΛΥΚ. ΚΑΙ ΣΟΛ.] „Ita Bas. 1. Par. Reliquae omittunt in fronte. In ipso vero Dial. modo ΣΟΛ. modo ΣΟ. et ΛΥΚ. addunt. At Fl. modo ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ integræ, modo Σ. et Λ. tantum.”

P S E U D O S O P H I S T A

SEU SOLOECISTA.

LYCINI ET SOLOECISTAE.

Lyc. Numquid, si quis deprehendere perverse jungentem voces possit, idem etiam ille neque deprehendere sic sibi cavere, ne male jungat, habentem [loquentem]?
Sol. Mihi quidem videtur.
Lyc. Et qui cavere nequeat, habentem [loquentem]?
Sol. Vera dicis.

- p. 553. ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.
 ΛΥΚ. Σὺ δὲ αὐτὸς φῆς οὐ σολοικίζειν, ἢ πῶς λέγο-
 μιν περὶ σοῦ;
 ΣΟΛ. Ἀπαίδεντος γὰρ ἂν εἶην, εἰ σολοικίζοιμι τηλι-
 κοῦτος ὢν.
 ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἕτερον φωρᾶσαι^{ο)} δυνήσῃ τοῦτο
 δρωῶντα, καὶ ἐλέγξαι τὸν ἀρνούμενον;
 ΣΟΛ. Παντάπασί γε.
 ΛΥΚ. Ἴθι νῦν ἐμοῦ λαβοῦ σολοικίζοντος, ἄρτι δὲ
 σολοικιστῷ.
 ΣΟΛ. Οὐκοῦν εἰπέ.
 ΛΥΚ. Ἄλλ' ἔγωγε ἤδη τὸ δεινὸν εἰργασμαι, σὺ δὲ
 οὐκ ἐπέγνως.
 ΣΟΛ. Παῖς εἶμι^{δ)}.
 ΛΥΚ. Μὰ τοὺς θεοὺς. ἐπεὶ σολοικίσας, ἐλαθόν σε
 ὡς οὐκ ἐπιστάμενον^{ε)}. αὐθις δὲ σκόπει, σὺ γάρ σε φημι
 p. 554. δύνυσθαι κατανοῆσαι· ἐπεὶ ἂ μὲν οἶσθ', ἂ δ' οὐκ οἶσθα.
 ΣΟΛ. Εἰπέ μόνον.
 ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ νῦν σεσολοικίσταί μοι, σὺ δ' οὐκ
 ἔγνως.

c) φωρᾶσαι] In prioribus φωρᾶσαι. d) ἔγωγε] „Nihil va-
 viare Solan.“ e) ἐπιστάμενον] „bene Fl. Bas. 2. (et 3.)
 Par. Ἐπιστάμενος male J. Hag. Bas. 1. Ald. Fr. Salm.“

Lyc. Tu vero ipse stribli- lud opus, te non observante,
 gine te labi negas, aut quid peregi.
 de te dicimus?

Sol. Nempe indoctus valde fuerim, si a stribligine hoc aetatis cavere nequeam.

Lyc. Igitur alterum quo- que deprehendere hoc agen- tem possis, et negantem con- vincere?

Sol. Omnino equidem.

Lyc. Age ergo, me depre- hendito stribligine utentem. Modo autem utar.

Sol. Dic ergo.

Lyc. Quin jam terribile il-

Sol. Ludis tu homo.

Lyc. Non, ita me Dii ament. Quandoquidem soloecismo prolato te effugi, qui illum non intelligeres. Rur- sus vero considera. Nego enim, te posse intelligere. Quando- quidem [sunt] quae scis, [sunt] quae nescis.

Sol. Dic modo.

Lyc. Sed nunc quoque per- verse voces junxi, tu vero non agnovisti.

ΣΟΛ. Πῶς γάρ, σοῦ μηδέν λέγοντος; p. 554.

ΛΥΚ. Ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ σολοικίζω, σὺ δ' οὐχ ἔφη τοῦτο δοῶντι· ἐπεὶ ὄφελον καὶ νῦν ἀκολουθεῖσαι δυνήσῃ.

ΣΟΛ. Θυμασὰ λέγεις, εἰ μὴ δυνήσομαι καταμα- 2
θεῖν σολοικισμὸν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν δύναιο τὸν ἓνα μαθεῖν, τοὺς
τρεῖς ἀγνοήσας;

ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς;

ΛΥΚ. Ὅλους ἀρτιγενέλους.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν σε παῖζειν δοκῶ.

ΛΥΚ. Ἐγὼ δέ σε ὁ ἀγνοεῖν τὸν ἀμαρτάνοντα ἐν τοῖς p. 555.
λέγοις.

ΣΟΛ. Καὶ πῶς ἂν τις μάθῃ, μηδενὸς εἰρημένον;

ΛΥΚ. Λέλεκται, καὶ σεσολοικίσται τετραπλήξ), σὺ δ'
οὐκ ἔγνωσ. μέγα οὖν ἄθλον κατέπραξας ἂν, εἴπερ ἔγνωσ.

ΣΟΛ. Οὐ μέγα μὲν, ἀνυγκαῖον δὲ τῷ ὁμολογῆσαντι.

ΛΥΚ. Ἀλλ' οὐδὲ νῦν ἔγνωσ.

ΣΟΛ. Πότε νῦν;

ΛΥΚ. Ὅτε τὸ ἄθλον ἔφην σε καταπραῖσαι.

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα ὃ, τι λέγεις.

†) ἐγὼ δέ σε] „Sic Bas. 2. (et 3.) et Amst. Non habent σε
ceterae.“ §) τετραπλήξ] „Ita J. Hag. Par. Bas. 1. etc.

Sol. Quomodo enim agnoscerem, te nihil dicente? Lyc. At ego te ignorare, si quis peccet in dicendo.

Lyc. At ego dico, et soloecismos facio: tu autem facientem non persequeris. Alioqui utinam vel nunc persequi possis! Sol. Et quid possis unum observare, qui tres ipsos ignoraveris? Lyc. Quosnam tres? Sol. Universos prima lamugine florentes. Sol. Ludero te puto equidem. Lyc. Sed ne nunc quidem intellexisti.

Sol. Et quomodo quis percipiat, si nihil ejusmodi dictum sit. Lyc. Dictum, et strilagine peccatum quadruplici: tu vero non intellexisti. Magnum praemium [certamen] ergo confecerat, si intellexisses.

Sol. Non magnum illud quidem, sed mihi jam professo necessarium.

Lyc. Sed ne nunc quidem intellexisti.

Sol. Quando nunc?

p. 555. ΛΥΚ. Ὅρθῳς ἔφησ. οὐ γὰρ οἶσθα. καὶ προῦθι γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν· οὐ γὰρ ἐθέλεις ἐπεισθαι. συνήσω^{h)} ἄν, εἴπερ θελήσεις.

8 ΣΟΛ. Ἀλλ' ἐγὼ βούλομαι· σὺ δὲ οὐδὲν εἰπας ὦν

p. 556. ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι.

ΛΥΚ. Τὸ γὰρ νῦν ῥηθὲν, μικρόν τι σοι φαίνεται κακὸνⁱ⁾ εἶναι; ὁμῶς δὲ ἀκολουθήσον αὐθις, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθες ἐκδραμόντα.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγὼ ταχέως. ἄρα

p. 557. παρῆξεν^{k)}; ἀλλὰ καὶ νῦν ἔξεστιν ἰδεῖν τὸν λαγὼ· εἰ δὲ μὴ, πολλοὶ γενόμενοι λαγῶ^{l)} λήσουσι σε ἐν σολοικισμῷ πεσόντες.

ΣΟΛ. Οὐ λήσουσι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἔλαθόν γε.

ΣΟΛ. Θυμαστά λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ ἐπὶ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας,

p. 558. ὥστε μηδ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας^{m)} κατανοῆσαι. οὐ γὰρ πρόεστιν αὐτῷ τὸ τινάⁿ⁾.

Τριπλῇ Fl.^a b) συνήσω] „συνήσω Fl.“ i) κακὸν] „Sic Fl. et Par. κακῶν reliq.“ k) παρῆξεν] παρῆξαι pleraeque vet. παρῆξεν J. Ven. 2. et Exc. Graev. et hinc Reitz. Bip. et Schm. Verum haud dubie vidit Dorrville. ad Char. p. 356. Ed. Lips. corrigens παρῆξεν, quem adi. l) λαγῶ] λαγὼ priores sine jota, quod modo et in παρῆξεν neglectum, frequenti, ut constat, librariorum ac typothetarum errore. m) σολοικίζοντας] „σολοικίζοντας Fl. omisso κατανοῆσαι.“ n) τινά] τίνα a sensu postulari censuit

Lyc. Cum praemium te dicebam confecisse.

Sol. Quid dicas, nescio.

Lyc. Recte istuc dicis. Nescis enim. Et praecede saltem ad anteriora: neque enim sequi vis. Intellexero enim, si quidem volueris.

Sol. Sed volo ego. At tu nihil eorum dixisti, quae dicere soloei homines solent.

Lyc. Nempe quod modo dictum est, minutum tibi malum videtur? Verumtamen sequere

rursus, quia excurrentem non observasti.

Sol. Per omnes Deos nihil equidem.

Lyc. Venum dimisi currere leporem celeriter. Numquid praeteriit? sed nunc etiam videre licet leporem. Si vero minus, multiplicati lepores clam te in stribligine jacebunt.

Sol. Non clam me.

Lyc. Quin jam factum est.

Sol. Mira narras.

Lyc. Tu vero prae nimia

ΣΟΛ. Ταῦτα μὲν οὐκ οἶδα πῶς λέγεις· ἐγὼ δὲ πολ- 4
 λούς ἤδη σολοικίζοντας κατενόησα. p. 558.

ΛΥΚ. Κἀμὲ τοίνυν εἶση τότε, ὅταν τι τῶν παιδίων
 γένη, τῶν τὰς τίθας θηλαζόντων. ἤο) εἰ οὐ νῦν ἔγνως p. 559.
 σολοικίζοντά με, οὐδὲ αὐξάνοντα παῖδιά p) σολοικισμὸν
 ποιήσει τῷ μηδὲν εἰδότε.

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν γνωσό-
 μεθα τῶν ἑαυτῶν, ἔπει καὶ τόδε σολοικισθὲν ἀπέφυγέ σε.
 μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν, ὥς ἱκανὸς εἶ καταδεῖν τὸν σολοικί- p. 560.
 ζοντα, καὶ αὐτὸς μὴ σολοικίζειν. κἀγὼ μὲν οὕτω. Σωκρά- 5
 τος δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου, ᾧ συνεγενόμην ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τοι-
 αῦτα ἔλεγεν ἀνεπαχθῶς, καὶ οὐκ ἤλεγε τὸν ἀμαρτάνοντα.
 πρὸς μέντοι γε τὸν ἐρωτήσαντα πηνίκῳ ἔξεισι. Τίς γὰρ p. 561.
 ἂν, ἔφη, ἀποκριθῇ q) σοι περὶ τῆς τήμερον ὥς ἐξιών;

Fritsch. Quaest. p. 136. At salvo sensu eodem stare potest vulgatum, salvoque etiam stylo Grammaticorum proprio. Bene autem ibidem *Fritschius* a *Gesnero* suspitione tuctur omnem hanc Lycini sententiam grammaticam: οὐ γὰρ — τινά. Quare adjeci etiam interpretationem ejus a *Gesnero* cupidius praetermissam. ο) ἦ] „πιούσας Fl. omisso ἦ.“ p) παῖδιά] „παιδεία Fl. male.“ q) ἀποκριθῇ] ἀποκριθεῖν legi jubet

eruditione corruptisti [corruptus es], ut neque in hoc ipso [verbo corruptisti] male loquentes deprehendas. Deest enim in eo, quod alterum (*corruperis*.)

Sol. Quomodo ista dicas, non intelligo equidem. Verum imparitates multorum jam deprehendi.

Lyc. Igitur me quoque tunc deprehendes, cum puerulorum aliquis fies eorum, qui nutrices suas lactent [lactent]. Aut si ne nunc quidem me strigine turbare orationem intelligis, neque augentes [cre-

cient apud non intelligentem. **Sol.** Verum dictis.

Lyc. Atqui haec si ignorabimus, nihil intelligemus nostrorum, quando etiam hoc male junctum te effugit. Noli ergo amplius dicere, te aptum esse ad deprehendendam soloecum, ipsumque te soloecum negare. Atque ego ita tibi consulo. Socrates autem ille a Mopso, quicum fui in Aegypto, talia dicebat sine asperitate et molestia, nec peccantem redarguebat: verum interroganti, Qua hora [quando] exiret? Quis enim, inquit, responderet tibi de ho-

Lucian. Vol. IX.

O

- p. 562. ἑτέρου δὲ φήσαντος, ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῶα, πῶς φῆς; εἶπε· τέθνηκε γὰρ ὁ πατήρ σου^τ); ἄλλου δὲ αὐθις λέγοντος, συμπατριώτης ἐστί μοι· ἑλάνθανες ἄρα ἡμῶς, ἔφη, βάρβαρος ὢν. ἄλλου δὲ εἰπόντος, ὁ δεῖνός ἐστι μεθύσης, μητρός;
- p. 563. εἶπεν, ἥ πῶς λέγεις; ἑτέρου δὲ ἐκλελοχότας^ι), διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς ἑξειλοχότας^ι). εἰπόντος δὲ τινος, λῆμμα πάρεστιν^υ) αὐτῷ, διὰ τῶν δύο^x) μι, οὐκοῦν, ἔφη, λήψεται^γ) ται^γ), εἰ λῆμμα αὐτῷ πάρεστιν. ἑτέρου δὲ εἰπόντος, πρόσ-εῖσιν ὁ μείραξ δὲ μὲν φίλος, ἔπειτα, ἔφη, λοιδορεῖς φίλον ὄντα; πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα, δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ φεύγω· σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινὰ ἐνλαβήθῃς, διώξῃ. ἄλλου
- p. 565. δὲ εἰπόντος, τῶν φίλων ὁ κορυφαϊώτατος, χάριέν γε, ἔφη, τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ ἑξορμῶ δὲ τινος εἰπόντος, καὶ τίς ἐστιν, εἶπεν, ὃν ἑξορμῶς; ἑξέπιπολῆς δὲ
- p. 566. τινος εἰπόντος, ἐκ τῆς ἐπιπολῆς εἶπεν, ὥς ἐκ τῆς πιθάκνης.

Fritsch. Quaest. p. 214. emendatius sane. γ) σου] „sou Fl.“ α) ἐκλελοχότας] „ex G. et marg. A. I. recepi. Λέοντας Edd.“ ι) ἑξειλοχότας] „Sic G. Λέοντας Edd.“ υ) πάρεστιν] „παίρεστιν Fl.“ x) δύο] „β Fl.“ γ) λήψεται] „Bene sic Fl. Fr. Par. etc. Αἰψέσθαι male J. cum Ven. 2.“

dierno die, quasi exiturus? Alio autem dicente, Luculentum habeo patrimonium; Quid ais? inquit: Pater ergo tuus mortuus est? Alio rursus dicente, concivis meus est? Alio rursus dicente, Concivis meus est; Nesciebamus ergo, inquit, te barbarum esse. Alio dicente, iste est ebriosae [ebriosus]; Matris, inquit, aut quomodo intelligis? Alio ἐκλελοχότας dicente, Duplicas, inquit, ἑξειλοχότας. Dicente quodam, Λῆμμα [acceptio] in illo est, per geminum μι (cum vellet λῆμα, generosum impetum); Ergo, inquit, accipiet

(si λῆμμα in eo inest). Alio dicente, Accedit ille adolescentula [adolescentulus] amicus meus; Tum tu, inquit, maledicis amico? Ad eum, qui dixerat, Terreo [timeo] virum et fugio; Tu, inquit, etiam cum timebis aliquem, illum persequeris. Alio dicente, Amicorum summissimus; Lepidum, inquit, summo facere aliquid altius. Dicente quodam, Expello [exire volo]; Quem, inquit, expellis? Dicente quodam, Exsuperne [superne]; Ex superne, inquit, tanquam ex dolio? Dicente quodam, Coniunxit [injunxit] mihi; Etiam

λέγοντος δέ τινος, συνετάξατό μοι, καὶ λόγον, ἔφη, Ξενο- p. 566.
 γῶν συνετάξατο. ἄλλον δὲ εἰπόντος, περιέστην αὐτὸν ὥστε
 λαθεῖν, θαυμαστὸν, ἔφη, εἰ εἰς ὧν, περιέστης τὸν ἕνα.
 ἐτέρου δὲ λέγοντος, συνεκρίνετο αὐτῷ, καὶ διεκρίνετο πάντως,
 εἶπεν. Εἰώθει δὲ καὶ πρὸς τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς, 6
 παίζειν ἀνεπαχθῶς. πρὸς γοῦν τὸν εἰπόντα, νῶϊ τοῦτο p. 567.
 δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἑρεῖς, ὥς ἄμυρτάνομεν. ἐτέρου
 δὲ σπονδῇ διηγουμένου τί τῶν ἐπιχωρίων, καὶ εἰπόντος, ἡ
 δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μυθῆισα, οὐκ ἄρα, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμ-
 χθη αὐτῇ. καρῆναι δέ, τινος εἰπόντος, ὥς δέοιτο, τί γάρ, p. 568.
 ἔφη, σοι δεινὸν εἴργασται, καὶ ἄξιον ἀτιμίας; καὶ ζυγομα-
 χεῖν δὲ τινος λέγοντος, πρὸς τὸν ἐχθρὸν, εἶπε, ζυγομαχεῖς;
 ἐτέρου δὲ εἰπόντος βασιανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα,
 ἐπὶ τῷ²⁾; ἔφη, ἢ τί βουλομένου τοῦ βασιανίζοντος; προκόπτει
 δέ, τινος εἰπόντος, ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων, ἔφη,
 τοῦτο ἐπιιδόναι καλεῖ. ἐρομένου δέ τινος, εἰ μελετήσῃ ὁ
 δαῖνα; πῶς οὖν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι p. 570.
 ὁ δαῖνα; Ἀττικίζοντος δέ τινος, καὶ, τεθνήξει³⁾, εἰπόντος ἐπὶ

2) ἐπὶ τῷ] Sic Bas. 3. Ἐπὶ τῷ celt., ne recentioribus quidem
 exceptis. 3) τεθνήξει] τεθνήξη Gorl. referente quidem
 Schmiedero ad Schol. Cf. Abresch. Animadvv. ad Aeschyl.

manipulum, inquit, Xenophon. Quodam dicente, Se tonden-
 dum esse; Quid enim, inquit,
 Alio dicente, Circumsteti [sub-
 terfngi] illum, ut delitescerem;
 malum fecisti, et dignum igno-
 Mirum, inquit, si nunc ipse
 minia? Et, decertare quodam
 nunc circumstetisti. Alio di-
 dicente [de amica disputatione];
 Commiscebatur [compa-
 rabatur] illi; Cum hoste, inquit, decertas?
 Omnino etiam Alio dicente, Torqueri filium
 separabatur, inquit. Solebat
 suum aegrotantem; Quam ob
 vero etiam illis, qui Attico
 rem, inquit, aut quid quae-
 more soloeci essent, lepide rit, qui torquet? Cam diceret
 illudere. Ad dicentem enim, aliquis, Proficit in disciplinis;
 Nos [nobis] hoc videtur; Tu, ille, Plato, inquit, hoc vocat
 inquit, etiam Nos [nobis] di- progressiones facere. Interro-
 ces, nos peccare. Alio serio gante aliquo, Num declamabis
 narrante rerum patriarum quid- [declamabit] iste? Quomodo
 dam, ac dicente, Illa vero igitur, inquit, me interrogans
 Herculi mixta; Non igitur, declamaturusne sim, dicis iste?
 inquit, mixtus illi Hercules? Atticorum imitatione dicente

- p. 570. τοῦ τρίτου, Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικῶς καταρώμενον^{b)}. καὶ πρὸς τὸν εἰπόντα δέ, στοχάζομαι αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ, φεῖδομαι αὐτοῦ, μὴ τι, ἔφη, διήμαρτες βυλίων;
- p. 571. ἀφιστῶν δέ τις εἰπόντος, καὶ ἑτέρου, ἀφιστάνειν^{c)}, ἄμφοι μὲν, ἔφη, οὐκ οἶδα. πρὸς δὲ τὸν λέγοντα, πλὴν εἰ μὴ, ταῦτα, ἔφη, διπλῶ χαρῶ^{d)}. καὶ χρᾶσθαι δέ τις εἰπόντος, ψευδάττικον, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, καλὸν,
- p. 572. ἔφη, τὸ εἰπὼν ἐκέρουσιν, ὃ γὰρ Πλάτων εἰς τότε^{e)} λέγει. τῷ δὲ ἰδοῦ, ἐπὶ τοῦ ἰδέ^{f)}, χρωμένου τινός, ἑτέρα ἀνθ' ἑτέρων, ἔφη, σημαίνει. ἀντιλαμβάνομαι δέ, ἐπὶ τοῦ συνήμι, λέγοντός τις, θαυμάζειν, ἔφη, πῶς ἀντιποιοῦμενος
- p. 573. τοῦ λέγοντος, φησὶν^{g)} ἀντιποιεῖσθαι. βράδιον δέ τις εἰπόντος, οὐκ ἔστιν^{h)}, ἔφη, τὸ βαρύνειν, ἥⁱ⁾ νενόμικας. λέλογχα

Tom. I. p. 382. b) καταρώμενον] „καθαρώμενον male J. et Ven. 2.“ Sic et Ald. 2. c) ἀφιστάνειν] „Lacuna est in Fl. ante ἀφιστάνειν, et ἄμφοι omisum.“ In Gorl. legitur: καὶ ἑτέρου, ἀφιστάνειν μὲν, ἔφη, οὐκ οἶδα. sine ἄμφοι. d) χαρῶ^{d)}] Sic Gorl. cum Fl. et Salm. pro vulg. χαρῶσι. Χαρίζει voluerat Gesn. probante Roitzio. e) εἰς τότε] εἰς τότε Gorl. in his et sqq. nonnulla esse dicit Gesnerus, quae quum non intelligat, corrupta esse suspicetur. Ea sunt in interpretatione crucibus inclusa. f) ἰδέ^{f)}] Sic certe Bas. 3. (ubi tamen modo etiam ἰδοῦ) Reliquae vulgo ἰδε. Cf. Varr. Lectt. ad Tyrannic. c. 16. Tom. IV. p. 338. et ad Jov. Trag. c. 51. Tom. VI. p. 302. g) φησὶν^{g)}] φῆς μὴ Gorl. rectius, ἢ falor. h) ἔστιν^{h)}] „ἔστην J.“ Idque ex Ald. 2. i) ἥ] ὥς

quodam in tertia persona, Mox frustra adeo ponis]. Et χρᾶ-
morieris [moriatur]; Melius, inquit, erat etiam hic non af-
fectare sermonem Atticum et male ominari. Ad eum, qui dixerat, Collineo in illum, pro parco illi; Numquid, ait, jaculando aberrasti? Cum ἀφισ-
τῶν aliquis diceret, et alter ἀφιστάνειν (pro ἀφιστάναι, sollicitare ad defectionem); Am-
bo quidem, inquit, non novi. Ad eum, qui dixerat, Praeterquam nisi; Haec geminata, inquit, nobis largiris [gratis et

frustra adeo ponis]. Et χρᾶ-
σθαι [pro χρῆσθαι, uti] di-
cente quodam; Verbum, in-
quit, Pseudatticum. Dicenti
ex tunc, † Pulchrum, inquit,
dicere ex superiori anno, Plato
enim in tunc ait †. Ei, qui
ecce pro vide utebatur, Alia,
inquit, pro aliis significas.
Dicente quodam accipio pro
intelligo, Mirari se dicebat,
quomodo † qui vindicet sibi
dicendi partes, dicat, se vindi-
care †. Βράδιον dicente ali-
quo; Nonne est, inquit, simile

δὲ, τὸ εἰληγα λέγοντος, ὀλίγον, ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἀμικρᾶ- p. 573.
νεται. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτεσθαι^{κ)} πολλῶν λεγόντων, p. 574.
ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν. περιστε-
ρὸν δὲ τινος εἰπόντος, ὥς δὴ Ἀττικὸν, καὶ τὸν φάττον^{λ)}
ἐροῦμεν, ἔφη. φακὸν δὲ τινος εἰπόντος ἰδομέναι· καὶ πῶς
ᾤν, ἔφη, φακὸν τις φάγη^{μ)}; τοῦτα μὲν τὸ Σωκράτεια.
Ἐπανίωμεν δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὴν ἑμιλλαν τῶν προτέρων θ
λόγων. καὶ γὰρ μὲν καλῶ τοὺς βελτίστους εἶναι ὅλους, οὐ δὲ
γνώρισον. οἶμαι γὰρ σε καὶ νῦν δυνήσεσθαι, τοσούτων γε
ἐπακούσαντα τῶν ἐξῆς λεγομένων.

ΣΟΛ. Ἴσως μὲν οὐδὲ νῦν δυνήσομαι σου λέγοντος· p. 575.
ὁμῶς εἰπέ.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς φῆς οὐ δυνήσεσθαι; ἡ γὰρ θύρα
σχεδὸν ἀνέογέ σοι τῆς γνώσεως αὐτῶν.

ΣΟΛ. Ἐπεὶ τοίνυν.

Gorl. κ) πέτεσθαι] „G. duce cum Gasm. dedi. Πέτασθαι
Edd.“ λ) φάττον] φαιττον Bas. 3. et Micyll. in vers.
μ) φάγη] φάγοι maluit Fritsch. Quaestus. p. 214. me quidem
nihil admodum contradicente. Quamquam idem Mopsius so-
phista supra c. 3. similiter soloecissavit: Τίς γὰρ ἂν ἀποκριθῇ
σοι; consentientibus libris, aegre autem ferente eodem Fri-
tschio nostro.

[aeque vitiosum] alteri, τά-
χιον; Βαρύν; [gravare] cum
dixisset aliquis; Non est, in-
quit, βαρύνειν qua putasti [ita
insolitum, ac putasti]. Cum
λίλογγα aliquis, quod est
εἰληγα [sortitus sum], dixis-
set, † Parum, inquit, etiam
apud quos peccatur †. Cum
multi ἵπτασθαι pro πέτεσθαι
[volare] dicerent; Verbum hoc
esse a πτήσις [volatus] plane
scimus. Columbum [pro co-
lumba] dicente quodam, tan-
quam Atticum; Etiam hunc
anatem vocabimus, inquit. Cum
diceret aliquis, Lentiginem [pro
lente] se odiase; Quomodo

tandem, Lentiginem quis edat?
inquit. Atque ista Socratea
sunto. Redeamus jam, si vi-
detur ad certamen priorum
sermonum. Et ego quidem
citabo optimos, ut sint uni-
versi: tu autem qui sint agno-
scito, indicato. Puto enim
futurum, ut nunc certe illud
possis, qui tot deinceps pro-
ferri audieris.

Sol. Forte ne nunc quidem, te
dicente, potero. Sed dic tamen.

Lyc. Et quomodo te posse
negas? Janua enim prope
tibi se cognoscendorum illo-
rum aperuit.

Sol. Ergo dic.

p. 575. ΛΥΚ. Ἀλλὰ εἶπον.

ΣΟΛ. Οὐδέν γε, ὥστε ἐμὲ^{α)} μαθεῖν.

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ ἔμαθες τὸ ἀνέωγεν;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Τί οὖν πεισόμεθα, εἰ μηδὲ νῦν ἀκολουθήσεις τοῖς λεγομένοις; καίτοι πρὸς γε τὰ κατ' ἀρχὰς ἐξηθέντα ὑπὸ σοῦ, ἐγὼ μὲν ὥμην ἱππεῖς εἰς πεδλον καλεῖν, σὺ δὲ τοὺς
p. 576. ἱππεῖς κατενόησας; ἀλλὰ ἔοικας οὐ φροντίζειν τῶν λόγων, μάλιστα οὗς νῦν κατὰ σφῶς αὐτοὺς διήλθομεν.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν φροντίζω· σὺ δὲ ἀδῆλως αὐτοὺς διεξέρχῃ.

9 ΛΥΚ. Πάνυ γοῦν ἁδηλόν ἐστι, τὸ κατὰ σφῶς αὐτοὺς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον; ἀλλὰ τοῦτο μὲν δῆλον· σὲ δὲ οὐδεὶς

p. 577. ἂν θεῶν ἀγροοῦντα παύσειε, πλήν γε ὁ Ἀπόλλων. μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι, σὺ δὲ οὐδὲ τὸ μαντευόμενον κατενόησας.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐ γὰρ ἔμαθον.

a) ἐμὲ] καὶ μὲ, ut elegantius, ad exemplum cap. 10., malle et h. l. videtur Fritzscher. Quaest. p. 210. Mihi vero neutrum inelegans videtur.

Lyc. Dixi equidem.

Sol. Nihil certe, quod ego assequerer.

Lyc. Non ergo illud aperuit se assecutus es?

Sol. Non.

Lyc. Quid igitur nobis fiet, si ne nunc quidem, quae dicuntur, assequeris. Atqui respiciens ad ea, quae initio ab te dicta sunt, putabam Equites me in campum vocare. Tu vero [in Graeca voce] Equites [soloecismum esse] agnovisti?... Sed videris non curare literas, maxime quas modo inter se [nos] ipsos agitabamus.

Sol. Equidem hoc ago: tu vero obscure nimis tractas.

Lyc. Nempe valde obscurum est illud inter se ipsos, de nobis dictum. Sed hoc quidem apertum: at te Deorum nemo ab ignorantia illa liberaverit, praeterquam Apollo. Deliberat [respondet] enim ille consulentibus universis. Tu vero neque illud deliberatum intellexisti.

Sol. Non, per omnes Deos: neque enim percepi.

Lyc. An ergo ad unus [ad unum] fugit te oberrans soloecismus?

Sol. Videntur certe.

Lyc. Sed illud ad unus quomodo te praeteriit?

Sol. Neque hoc percepi.

ΛΥΚ. Εἰ ἄρα καθ' εἰς ὃ) λανθάνει σε περιώων; p. 577.

ΣΟΛ. Ἐοίκασι γε.

ΛΥΚ. Ὁ δὲ καθ' εἰς, πῶς παρῆλθεν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ τοῦτο ἔμαθον.

ΛΥΚ. Οἴοθα δὲ τινὰ μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον;

ΣΟΛ. Τί οὖν τοῦτο; p. 578.

ΛΥΚ. Ὅτι σολοικίζειν ἀνάγκη τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ p).

ΣΟΛ. Τί οὖν πρὸς τοῦμὸν πρᾶγμα, εἰ σόλοικίζει τις μνηστευόμενος;

ΛΥΚ. Ὅτι ἀγνοεῖ ὁ φάσκων εἰδέναι. καὶ τοῦτο μὲν οἷτως ἔχει. εἰ δὲ τις λέγοι ὃ) σοὶ παρελθὼν, ὡς ἀπολείποι τὴν γυναῖκα, ἄρ' ἔν ἐπιτρέποις αὐτῷ;

ΣΟΛ. Τί γὰρ οὐκ ἔν ἐπιτρέποιμι, εἰ φαίνοιτο ἀδικούμενος;

ΛΥΚ. Εἰ δὲ σολοικίζων φαίνοιτο, ἐπιτρέποις ἔν αὐτῷ τοῦτο;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ὅρθως γὰρ λέγεις· οὐ γὰρ ἐπιτρεπτεῖον σολοι- p. 579.
κίζοντι τῷ φίλῳ, ἀλλὰ διδρακτέον, ὅπως τοῦτο μὴ πείσεται^{ρ)}.

ο) καθ' εἰς] „καθ' εἰς omnes, excerpta Fl., quae καθ' εἰς cum L. hic et statim iterum, recte.“ p) μνηστευόμενον αὐτῷ] „Haec male neglexit Fl.“ q) λέγοι] Sic melius Bas. 3. probante etiam Fritzsche Quaest. p. 214. quam quod vulgo habent, λέγει. r) πείσεται] „ex Fl. rescripsit Solanus.

Lyc. Sed nostine aliquem sibi conciliantem nuptias?

Sol. Quidni vero permittam, si is injuria affectus videatur?

Sol. Quid ergo istuc;

Lyc. Si vero pateat, soloecismum ab illo committi, num hoc ei permittas?

Lyc. Soloecismum committat necesse est, qui sibi conciliet nuptias.

Sol. Non equidem.

Sol. Quid ergo ad meam rem, si quis nubens soloecismum faciat?

Lyc. Recte sane dicis. Non enim indulgendum amico strigine peccanti: sed docendus est, ne hoc illi accidat. Et si quis nunc crepare faciat ostium intrans, aut exiens pulset, quid tibi animi fuisse dicemus?

Lyc. Illud, quod ignorat is, qui se scire dixerat. Et hoc quidem ita se habet. Sed si quis in transitu tibi dicat, se discedere ab uxore, num illi permittas?

p. 579. καὶ εἴ τις γε νῦν ψοφοῇ τὴν θύραν εἰσιὼν, ἢ ἑξιὼν κόπτοι, τί φήσομέν σε πεπονθέναι;

ΣΟΛ. Ἐμὲ μὲν οὐδέν, ἑκείνον δὲ ἐπεισελθεῖν βούλεσθαι, ἢ ἑξίεναι.

ΛΥΚ. Σὲ δὲ ἀγνοοῦντα τὸν κόπτοντα, ἢ τὸν ψοφοῦντα, οὐδὲν ὅλως πεπονθέναι δόξομεν ἀπαίδευτον ὄντα;

ΣΟΛ. Ὑβριστὴς εἶ.

ΛΥΚ. Τί λέγεις; ὕβριστὴς ἐγὼ νῦν δὴ γενήσομαι σοι

p. 580. διαλεγόμενος; ἔοικε δὲ σολοικίσαι τὸ νῦν δὴ γενήσομαι, σὸ δ' οὐκ ἔγνωσ.

10 ΣΟΛ. Παῦσαι, πρὸς τῆς Ἀθηνῶς· ἀλλ' εἰπέ τί τοιοῦτον, ὥστε καὶ με μαθεῖν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν μάθοις;*)

ΣΟΛ. Εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα φῆς σολοικίσας, ἐμὲ λαθεῖν, καὶ παρ' ὃ, τι ἕκαστον σε σολοικίσται.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἄριστε. μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἔξεστί σοι καθ' ἕκαστον αὐτῶν πυνθάνεσθαι· νῦν δ' ἔτιρ' αἵτα¹⁾ ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ, καὶ πρῶτόν γε αὐτὸ τοῦτο τὸ αἵτα μὴ δασέως,

Περίηται J. Bas. 1. Hag. Par. Salm. etc.²⁾ α) μάθοις] Sic Gorl. probante Fritzschio Quaest. p. 214. pro vulg. μάθος. γ) αἵτα α] αἵτα ab auctore scriptum suspicatur Schmied., quo

Sol. De me nihil; sed illum intrare voluisse, vel exire.

Lyc. Te vero, qui vel pulsantem vel crepitum excitantem ignores, plane nihil sensisse putabimus, inductum adeo hominem?

Sol. Contumeliosus es.

Lyc. Quid ais? modo ego contumeliosus fiam, dum tecum disputo? Videtur autem male junctum illud modo fiam. quod tu non agnovisti.

Sol. Desine, per Minervam, et dic ejusmodi quiddam, quod ego quoque possim assequi,

Lyc. Et quomodo assequaris?

Sol. Si percurras omnia, in quibus stribligine sermonis, me non observante, te ais ultro peccasse, et, ob quam quidque caussam peccatum sit, doceas.

Lyc. Nequaquam, bone vir: sic enim longum nimis faceremus hoc colloquium. Sed de his singulis me interrogare si velis, integrum tibi facio. Jam vero alia quaedam [αἵτα] si videtur, percurramus. Ac primo ipsum illud αἵτα non

ἀλλὰ ψιλῶς ἔξενεγκεῖν, [ὁρθῶς φαίνεται ὅθ' ἐν μετὰ τοῦ p. 580. ἔτερα συντιθέμενον^{u)}]. μὴ γὰρ οὕτως ἄλογον ἦν ἄν. ἔπειτα τὸ τῆς ἔβρεως, ἣν με φῆς ὑβρίσαι^{x)}, εἰ μὴ οὕτω λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σέ, φατὴν ἴδιον.

ΣΟΛΥ). Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν σέ ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν, ἥτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλω τρόπῳ. τὸ δὲ εἰς σέ, ὅταν εἰς τι τῶν σῶν γίνηται ἡ ὑβρις· καὶ γὰρ ὅστις γυναῖκα p. 581. ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σέ ὑβρίζει, καὶ ὅστις παῖδα, καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην. πλὴν γὰρ^{y)} περὶ τῶν πραγμάτων οὕτως ἔχει σοι· ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὥς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ.

ΣΟΛ. Κατανοῶ τὸ διάφορον.

ΛΥΚ. Ἄρ' οὖν καὶ τοῦτο κατανοεῖς, ὅτι τὰ ταῦτα ἐπαλλάττειν, σολοικίζειν καλοῦσιν;

ΣΟΛ^{a)}). Ἀλλὰ νῦν εἴσομαι.

et h. l. consulto peccatum appareat. Cf. Adnott. u) ὁρθῶς — συντιθέμενον] ut Scholion haec e textu tollenda putavit *Gesm.* Vid. Adnott. x) ὑβρίσαι] σέ addi voluit *Gesm.* non sine idonea ratione. y) ΣΟ] „Personam hanc, et mox ΛΥΚ. inseruit *Gesm.*“ z) γὰρ] „γὰρ Fl.“ a) ΣΟΛ.]

denso spiritu, sed leni efferre oportet. [Recte dictum apparet post nomen ἔτερα compositum.] Sic enim minus absurdum fuerit. Deinde illud de contumelia videamus, quate affectum a me dicis. Si non ita dicerem, sed in te contumeliosus fuisse; proprie loquerer.

Sol. Ego non habeo dicere.

Lyc. Nam te contumeliose tractare, significat corpus tuum aut plagis, aut vinculis, aut alio modo male mulcare. Sed in te contumeliosum esse dicitur, cum in tuorum aliquid exercetur contumelia, Et-

enim qui uxorem tuam contumeliose tractat, ille in te contumeliosus est; et qui filium tuum, et amicum, et qui servum; quin etiam de rebus ita tibi res habet. Nam etiam in rem contumeliosus aliquis esse dictus est, verbi gratia in proverbium, ut Plato ait in Symposio.

Sol. Comprehendo differentiam.

Lyc. Numquid ergo hoc etiam comprehendis, qui permutet ista, illi striblinem orationis objici?

Sol. Certe nunc [a te monitus] sciam.

p. 581. ΛΥΚ. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν, εἴ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξει λέγειν^{b)};

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν ταῦτόν λέγειν δόξει^{c)}.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν εἴη^{d)} ταῦτόν τῳ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν, εἴπερ τὸ μὲν ἑτέρου πρὸς ἕτερον γίνεται, τοῦ μὴ ὀρθοῦ πρὸς τὸ ὀρθόν, τὸ δὲ τοῦ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν;

ΣΟΛ. Κατέμυθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ μὴ χόριον λέγειν^{e)} ἐστί. τὸ δ' ἐναλλάττειν, ποτὲ μὲν τῳ κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῳ μὴ κυρίῳ χρῆσθαι.

ΛΥΚ. Ἔχει τινὰ καὶ ταῦτα κατανόησιν οὐκ ἄχαριν.

p. 582. τὸ δὲ σπουδάζειν πρὸς τινα, τὴν οἰκίαν ὠφέλειαν τοῦ σπουδάζοντος ἐμφαίνει. τὸ δὲ περὶ τινα, τὴν ἐκείνου περὶ δ^ς)

„Omisit J. Adest in Par. Fr. Fl. etc.“ b) Αὐτὸ δὲ — λέγειν] Αὐτὸ δὲ τὸ ἀναλλάττειν; ac nihil amplius, Edd. vet. Sed Exc. Graev. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἴ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν. Quae plane ita descripsit Schm., quum Reitz. et Bip., missis ceteris, ὑπαλλάττειν tantum pro vulg. ἐναλλάττειν edidissent. Ego cum Schm. satius duxi integrum supplementum Graev. recepisse, licet saepe non omni ex parte incorruptum, pro δόξειν autem e conj. Solani rescriptisse δόξει, retento ὡς, pro quo idem Sol. maluerat ἴσα σοι. Et ad hanc rationem supplēvi etiam Gesneri interpretationem. c) δόξει] „Fors. δοκεῖ Gesn.“ d) εἴη] et Hag. et Reitz. et haec quidem, addita conjectura εἴη. At plana haec est lectio omnium Edd. vet. et et nil nisi error typographicus. Unde εἴη recte restituerunt Bip. et Schm. e) λέγειν] „Sic Hag. Par. J. Bar. 1. Fl. λέγων Salin.“ f) ὄν] „ὁ male Fl.“

Lyc. Sed ipsum illud *permutare* si quis *immutare* dicat, idem videbitur dicere? proprio uti, interdum improprio.

Sol. Idem mihi dicere videbitur. Lyc. Habent ista quoque contemplationem non injucundam: Studiose appetere aliquem, propriam appetentis utilitatem significat: studere alicui, utilitatem ejus, cui studemus. Et haec fortasse aliquantum miscentur, fortasse autem accurate quibusdam observantur. Melior autem unicuique accurata observatio.

Lyc. Sed quomodo idem fit *permutare* et *immutare*, cum hoc sit [positio] unius pro altero, vitiosi pro recto; illud vero ejus, quod plane non est, pro eo, quod est [falsi pro vero]?

Sol. Jam assequor: *permutare* est improprium dicere pro proprio: *immutare*, interdum proprio uti, interdum improprio.

Sol. Nempe.

Lyc. Verum considerare et

σπουδάξει. καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυνέχεται, ἴσως δὲ καὶ p. 582. ἀκριβοῦνται παρὰ τισι· βέλτιον δὲ τὸ ἀκριβοῦν ἐκάστῳ. 8)

ΣΟΛ. Ὅρθῳς γὰρ λέγεις.

11

ΛΥΚ. Τὸ γε μὴν καθίζεσθαι^{h)}, τοῦ καθίζεινⁱ⁾, καὶ τὸ κάθισον^{k)}, τοῦ κάθισο, ἄρ' οἶσθ' ὅτι διενήνοχεν;

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα, τὸ κατέσθητι ἤκουόν σου λέγοντος, ὥς ἔστιν ἔκφυλον^{l)}.

ΛΥΚ. Καὶ ὁρθῳς γε ἤκουσας, ἀλλὰ τὸ κάθισον^{m)}, τοῦ κάθισο διαφέρειν φημί.

ΣΟΛ. Καὶ τῷ ποτ' ἂν εἴη διαφέρον;

ΛΥΚ. Τῷ, τὸ μὲν πρὸς τὸν ἐστῶτα λέγεσθαι, τὸ κάθισον· τὸ δὲ πρὸς τὸν καθεζόμενον·

Ἴσοⁿ⁾ ξεῖν^{o)}, ἡμεῖς^{o)} δὲ καὶ ἄλλοθι δήμεν ἔδρην. Hom. Olyss. XVI, 44.
ἀντὶ τοῦ, μένε καθεζόμενος. πάλιν οὖν εἰρήσθω ὅτι τὸ ταῦτα παρὰλλάττειν, ἀμμοῦναι ἐστὶ· τὸ δὲ καθίζω^{p)}, τοῦ

- g) ἐκάστῳ] ἕκαστον voluit Guyet. h) καθίζεσθαι. Sic scripsi e Fl. pro vulg. καθίζεσθαι. Et sic innox itidem: τὸ δὲ καθίζω τοῦ καθίζομαι (vulg. καθίζομαι) ἀρὰ σοι etc. et inferius τὸ καθίζεσθαι pro vulg. καθίζεσθαι. Manifestum enim, Activam et Mediam vim formae Activae et Mediae distinguere, ut perite notavit Buttmann. Gr. Gr. Tom. II. p. 153. i) καθίζειν] „Amst. bene. καθίσσειν Edd. cett.“ καθίζειν etiam Bas. 3. k) κάθισον] „Sic Gesn. et Amst. κάθισον cett. κάθισον J. κάθισον Bas. 1.“ καθίζον etiam Bas. 3. l) ἐξ ἑνὸς] Haec verba mutila vel corrupta habeat Micylus, Graevius et Gesnerus, maxime ob inferiorem vocem ξυγγραφεὺς et quae deinceps sequuntur. Pro σου Höschel. ad Phrynich. p. 269. Lob. maluit του. m) κάθισον] „Sic jam omnes.“ n) Ἴσο] Ἴσο, ὡς Homer. o) ξεῖν ἡμεῖς] ξεῖν ἡμεῖς male Ald. 1. 2. Bas. 1. Hag. Pejus etiam ξεῖν ὑμεῖς Bas. 3. Correperant Reitz. et recent. p) καθίζω]

sedere, itemque asside et sede, numquid nosti, qui differant?

Sol. Non novi, sed hoc dicere te audiui, conseditor esse peregrinum.

Lyc. Recte tu quidem audisti. Sed ego asside et sede differre ajo.

Sol. Et qui tandem differant?

Lyc. Quod ad stantem dicitur Asside! alterum autem ad sedentem. V. g. Quin, peregrine, sedes, sedem inveniemus et ipsi: sedes, pro manes sedens. Quare iterum dictum sit, mutare talia, peccare est. Colloco autem a sedeo numquid parvo tibi discrimine abesse videtur? cum al-

p. 583. καθίζομαι^{q)} ἄρά σοι δοκεῖ μικρῷ τινι διαφέρειν; εἴπερ τὸ μὲν καὶ ἕτερον^{r)} δρωμεν, τὸ καθίζειν λέγω^{s)}. τὸ δὲ μόνους ἡμῶς αὐτοὺς, τὸ καθίζεσθαι¹⁾.

12 ΣΟΛ. Καὶ ταῦτα ἱκανῶς^{u)} διελέλθνθας, καὶ δὴ λέγε, οὗτω γὰρ σε δεῖ προδιδάσκειν^{x)}.

ΛΥΚ. Ἐτέρως γὰρ λέγοντος οὐ κατανοεῖς. οὐκ οἶσθα οἷόν ἐστι ξυγγραφεὺς ἀνὴρ;

ΣΟΛ. Πάνυ οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος.

ΛΥΚ. Ἐπεὶ καὶ τὸ καταδουλοῦν σὺ μὲν ἴσως ταῦτόν τῳ καταδουλοῦσθαι νερόμικας, ἐγὼ δὲ οἶδα διαφορὰν οὐκ ὀλίγην ἔχον.

ΣΟΛ. Τίνα ταύτην;

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν ἑτέρω, τὸ (καταδουλοῦν^{y)}) δ' ἐαυτῷ γίγνεται.

ΣΟΛ. Καλῶς λέγεις.

καθίζω prave Bas. 3. q) καθίζομαι] καθίζομαι vulgo, et infra τὸ καθίζεσθαι. Vid. supra not. h) dicta. r) καὶ ἕτερον] Sic Schm. monente Abreschio Dilucidd. Thuc. p. 349. ex Ed. Fl., quum vulgo omitteretur καὶ. s) λέγω] „ex Fl. recepi. λέγειν ceti.“ 1) καθίζεσθαι] καθίζεσθαι vulgo Vid. not. h) de loco superiori. u) ἱκανῶς] „rescripsi ex Fl. J. Ven. 2. ἱκανός ceti.“ x) γὰρ δεῖ σε προδιδάσκειν] „με προδιδάσκων Fl. omisso γὰρ ac δεῖ.“ y) καταδουλοῦν] Suspectam vocem notavi, ut regula linguae et sententia auctoris constaret. Alii aliam viam ingressi sunt eundem in finem. Hemsterhusius quidem ad Thom. Mag. (Ed. Bernard. p. 249.) maluit: ὅτι τὸ μὲν ἑτέρω τὸ καταδουλοῦν, τὸ δ' (scil. καταδουλοῦσθαι) ἐαυτῷ γίγνεται. Sic etiam Abresch. Dilucidd. Thuc. p. 346., vel sic: ὅτι τὸ μὲν ἑτέρω τὸ καταδουλοῦν, τὸ δ' ἐαυτῷ γίγνεται, τὸ καταδουλοῦσθαι. Contrariam et vero manifesto falsam sententiam

terum faciamus etiam in aliis, dem, postquam te ista dicentem collocare dico; alterum vero tem audiui.

in nobis solis, sedere.

Lyc. Quandoquidem etiam

Sol. Haec etiam satis enarrasti: et dic sane ultra: ita enim oportet te docendo praeire.

καταδουλοῦν tu forte idem, quod καταδουλοῦσθαι, putamen

Lyc. Nempe aliter dicente me, non intelligis. Non nosti, quid sit vir scriptor?

sti. Ego vero differentiam ea non parvam habere novi. Sol. Quam? Lyc. Quod alterum signifi-

Sol. Omnino novi nunc qui-

cat alterius potestati subijcere

ΛΥΚ. Καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν, p. 583.
εἴπερ μὴ²⁾ αὐτὸς εἰδέναι οὐκ εἰδὼς δόξεις.

ΣΟΛ. Οὐκ ἂν δόξαιμι.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὰ λοιπὰ, εἰς αὐθις ἀναβαλώμεθα· νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον.

reddiderant *Micyllus et Gesnerus.* 2) μὴ] Sic *Ald.* 1. 2.
Ald. 1. 2. *Bas.* 1. 8. *Bip. Schm.* Sed μοι *Reitz.* turpi vitio,
ex *Hag.*, ni fallor, imprudentissime admissio.

(nempe καταδουλοῦν); alte- tamen ipse scire tibi videris,
rum vero sibi. cum nescias.

Sol. Recte dicis.

Sol. Non videri possum.

Lyc. Supersunt alia quo- sionem differamus reliqua, nunc
que multa tibi discenda: nisi autem solvamus collocationem.

p. 584. ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ Η ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ.

Arg. Hoc dialogo, quem neque instituti, neque temporum et locorum, neque denique styli rationes ut vere Lucianeum probant, quique a. 363. p. Chr. Constantinopoli inter expeditionem Juliani Imperatoris Persicam scriptus esse videtur, Triephton et Critias oratione ad horrorem usque aspera et ad taedium usque affectata et tumida colloquuntur inter sese de religiosis Christianorum istius loci et aevi nugis ac superstitionibus, imprimis de arcanis quibusdam et inanibus expectationibus, ad proxime instantem rerum publicarum commutationem, quam tum temporis, si quidem recte tempus coniecit *Gesperus*, Christiani potissimum de belli Persici exitu pernicioso et de ipsius Juliani, quem ipsi ut apostatam odio ac diris insectarentur, nece fatali sperasse videntur, spectantibus. Cujus spei dum abominantur impietatem in patriam, — unde inscriptio libelli *Philopatris* — praetervolans accedit Cleolaus, laetusque laetis nunciat victoriam de Persis reportatam. Quo facto statim abeunt, ignotum Atheniensium deum cum gratulatione adoraturi.

ΤΡΙΕΦΩΝ^{α)}, ΚΡΙΤΙΑΣ, ΚΑΙ ΚΛΕΟΛΑΟΣ.

1 ΤΡΙΕΦ. Τί τοῦτο, ὦ Κριτία; ὅλον σεαυτὸν ἡλλόλωσας, καὶ τὰς ἀφρῶς κάτω συννέενκας^{β)}, μίχιον δὲ βυσσοδομέεις^{γ)}, ἄνω καὶ κάτω περιπολῶν, κερδαλέοφρονι λοικῶς, Hom. II. κατὰ τὸν ποιητὴν, [... ὤχρος τέ σευ εἶλε παρειάς.] μή III, 35. πού τρικάρηγον τεθέασαι; ἢ Ἐκάτην ἐξ ἄδου ἐληλυθυῖαν; p. 585.

α) ΤΡΙΕΦ.] „Sic Par. Τριεφώντος etc. Bas. 1. et 2. (et 3.) In cett. omissa.“ β) συννέενκας] „συνέενκας Edd. priores.“ γ) βυσσοδομέεις] „βυσσοδομεύων C. Nil mutat Fl.“

PHILOPATRIS SEU QUI DOCETUR.

TRIEPHON, CRITIAS, ET CLEOLAUS.

Trieph. Quid hoc rei est, vagatus animos sub vulpe la-Critia? totum te mutasti. Sudentes, ut est in poeta, videlicet deorsum contractis ris circumferre, oraque pallor profundas volvis sub pectore occupat. Num Cerberum videris, sursumque et deorsum sti, aut Hecaten ex inferis

ἢ καὶ τιτι θεῶν ἐκ προνοίας συνήντηκας; οὐδέπω γάρ σε p. 585.
τοιαῦτα εἰκὸς παθεῖν, εἰ καὶ αὐτὸν ἡκρόνεις, οἶμαι, τὸν
κόσμον κλυσθῆναι, ὥς περ ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος. σοὶ λέγω,
ὦ καλὲ Κριτία, οὐκ ἄτις ἐμοῦ ἐπιβοιωμένου τὰ πολλὰ, καὶ
ἐς βραχὺ γεγνησάμενος, δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκε-
κώφωσαι, ἢ καὶ τῆς χειρὸς d) παλαιστήσονται ἐπιμένεις;

KRIT. Ὡ Τριεφῶν, μέγαν τινὰ καὶ ἡπορημένον λόγον
ἀκήκοα, καὶ πολλαῖς ὁδοῖς διενειλημμένον, καὶ ἔτι ἀναπεμ-
πάζω τοὺς ὕθλους, καὶ τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μή που ἔτι
ἀκούσωμι ταῦτα e), καὶ ἀποψύξω f) ἐκμανεῖς, καὶ μῦθος p. 586.
τοῖς ποιηταῖς γενήσομαι, ὥς καὶ Νιόβη τὸ πρῖν. ἀλλὰ
κατὰ κρημνὸν ὠδοῦμην ἂν ἐπὶ κεφαλῇ σκοτοδινήσας, εἰ
μὴ ἐπέκραζάς μοι, ὦ τῶν, καὶ τὸ τοῦ Κλεομβρότου πῆ-
δῆμα τοῦ Ἀμβρακιώτου ἐμυθεύθῃ ἐπ' ἐμοί.

ΤΡΙΕΦ. Ἡράκλεις, τῶν θανμασίων ἐκεῖνων φασμά- 2
των, ἢ ἀκονσμάτων, ἅπερ Κριτίαν ἐξέπληξαν. πόσοι γὰρ
ἐμβρόντητοι ποιηταὶ, καὶ τερατολογίαι φιλοσόφων, οὐκ ἐξέ-
πληξάν σου τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ λῆρος πάντα γέγονεν ἐπὶ σοί;

d) τῆς χειρὸς] ἐκ τῆς χειρὸς conj. Guyet. De verbo παλαι-
στῆν cf. Homer. Odys. 1, 252. ibique Eustath. e) ταῦτα]
ταῦτα maluit Guyet. f) ἀποψύξω] „bene omnes, demta
J., quae ἀποψήξω.“

ascendentem, an consilio cum
Deorum aliquo una fuisti?
Neque enim adeo te affici par,
puto, erat, si vel mundum,
ut quondam sub Deucalione,
clavie totum periturum audi-
visses. Tecum loquor, o pul-
cher Critia, non audis multum
tibi inclamantem, et prope
jam te consistentem? Irasne
aliquas adversum nos geris?
obmutuisti? an exspectas, dum
injecta te manu impellam?

Crit. O mi Triepho! au-
divi orationem magnam atque
difficilem, et multis implexam
implicitamque nodis: jamque

mecum retracto nugas, et au-
res obturo, ne si forte iterum
illae audiendae sint, dirigeam
præ furore, ut illa omni Ni-
obe, et fabula poetis fiam.
Sed profecto, nisi tu mihi
jam inclamasses, de praecipiti
loco in caput vertigo me im-
pulisset, et Cleombroti de me
saltus, Ambracioten illum dico,
narrari quam scitissime po-
tuisset.

Trieph. Mirabilia, Hercle,
visa vel audita, quae quidem
Critian adeo potuere percel-
lere. Quod enim attoniti poë-
tae, quod philosophorum por-

p. 586. ΚΡΙΤ. Πέπανσο ἐς μικρὸν, καὶ μηκέτι παρενοχλήσης, ὦ Τριεφών· οὐ γὰρ παροπτέος ἢ ἀμελητέος γενήσῃ παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Οἶδ' ὅτι οὐ μικρὸν οὐδὲ εὐκαταφρόνητον πρῶγμα ἀνακνυκτεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τῶν ἀποβρόχτων. ὁ γὰρ χρώς, καὶ τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν ε), καὶ τὸ ἄστατον τῆς

p. 587. βύσειως, τὸ ἄνω τε καὶ κάτω περιπολεῖν, ἀρβγνωτὸν σε καθίστησιν. ἀλλ' ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ, ἐξέμεσον τοὺς ὕθλους, μὴ τι κακὸν παθῆης.

ΚΡΙΤ. Σὺ μὲν, ὦ Τριεφών, ὅσον πέλεθρον ἀνάδραμε ἀπ' ἐμοῦ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάριστος τοῖς πολλοῖς ἀναφανῆς· καὶ που καταπεσὼν, Τριεφώντειον πέλαγος κατονομάσῃς^{h)}), ὥς καὶ Ἰκαρος τὸ πρῖν. ἃ γὰρ ἀκήκουα τήμερον παρὰ τῶν τριςκαταράτων ἐκείνων σοφιστῶν, μεγάλως ἐξώγκωσέ μου τὴν νηδύν.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγὼ μὲν ἀναδραμοῦμαι ὁπόσον καὶ βούλει, σὺ δὲ ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ.

g) ἐπιβλέπειν] υποβλέπειν maluit Wyttenbach. Epist. Crit. p. 46. haud sane improbabilit. h) κατανομάσῃς] „κατανομάσῃς J. Fr. Hag. Ceterae recte quod elidimus.“ Non ita plane est: nam etiam *Ald.* utraque habet vitiosam, sed *Bas. l.* et *B.* legitimam formam.

tentosi sermones, tantum abest ut tuam dinovere mentem potuerint, ut potius merae nugae fuerint.

Crit. Quiesce paulum, Triepho, et noli molestus esse amplius. Neque enim a me insuper habendus es, aut negligendus.

Trieph. Novi, te haud parvam rem, neque spernendam facile, quin valde etiam abstrusam, volutare animo. Color enim ille tuus, illa in vultu torvitas, in ingressu illa inconstantia, illa sursum deorsumque conversio, valde te conspiciendum atque nota-

bilem faciunt. Sed respira ab illo malo, et nugas evome, ne quid inde morbi nanciscaris.

Crit. Sed heus tu, Triepho, quantum est unum iugerum, curriculo te hinc aufer, ne spiritu in sublime sublatus, spectaculum multitudini fias, et delapsus alicubi, ut quondam Icarus, Triephontem pelagus nomine tuo signes. Insigniter enim, quae hodie ex sacerrimis sophistis audiui, ventrem mihi inflarunt.

Trieph. Ego vero, quantum voles, retro curram. Igitur respira a malo.

KPIT. Φὺ, φύ, φύ, φύ, τῶν ὕθλων ἐκείνων. ἰοὺ, p. 587.
 ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων. αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,
 τῶν κενῶν ἐλπίδων.

ΤΡΙΕΦ. Βαβυλὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας 3
 διέστρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμα-
 σιν ἐπωθίζοντος, Βορέην ἄρει ἀνὰ τὴν Προποντίδα κεκίνη-
 κας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὀλκάδες τὸν Εὐξείνιον πόντον οἰχέ- p. 588.
 σονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος,
 ὅσον οἶδημα τοῖς ἐγκάτοις ἐνέκειτο. πόσος κορκορυμῶς,
 καὶ κλόνος τὴν γαστέρα σου συνετάρασσε· πολύωτον σεαυ-
 τὸν ἀναπέφηνας, τσαῦτα ἀκηκοῶς. ὡς καὶ, κατὰ τὸ τε-
 ρατῶδες, καὶ διὰ τῶν ὀνύχων ἠκηκόεις.

KPIT. Οὐ παράδοξόν τι, ὦ Τριεφῶν, ἀκεκοῖναι καὶ
 ἐξ ὀνύχων· καὶ γὰρ κνήμην γαστέρα τεθέασαι, καὶ κεφα-
 λὴν κύνουσαν, καὶ ἀνδρείαν φύσιν ἐς γυναικεῖαν ἐνεργοβα-
 τοῦσαν, καὶ ἐκ γυναικῶν ὄρνεα μεταβαλλόμενα· καὶ ὅλως,
 τερατῶδες ὁ βίος, εἰ βούλει πιστεύειν τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ'
 ἐπεὶ σε προῦτον [... κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,] ἀπλώμεν ἔνθα Hom.
 αἱ πλάταιοι τὸν ἥλιον εἵργουσιν, ἀηδόνες δέ' καὶ χελιδό- Odys.
 XV, 260.

i) δέ] „Sic nostrae. Te Gasm. Ed.“

Crit. Phy, phy, phy, phy, quassatio ventrem tibi contur-
 nugas illas! hem, hem, hem, bavit! auritissimum te esse de-
 hem, nefanda consilia! heu, monstrasti, qui tot ac tanta
 heu, heu, heu, spes vanissi- audieris, adeo ut, ingenti por-
 mas! tento, unguibus etiam audisse

Trieph. Deum immortalem! videaris.

quantus erat ille flatus, quam **Crit.** Sed non debebat tibi
 nubes ipsas convertit! Cum paradoxum videri, Triepho,
 enim antea vehementi Zephy- si quis etiam unguibus audiat;
 rus flatu in undas impingeret, siquidem femur uterum vidi-
 Boream jam super Propontide sti, et caput praegnans, mar-
 excitasti, adeo ut omnibus re- ris vero naturam in feminam
 missis flumibus naves ingredi divina vi transeuntem, muta-
 Euxinum Pontum cogantur, tasque in aves feminas. Et
 fluctibus ex tuo spiritu magna tota adeo vita, si poëtis cre-
 se vi volventibus, Tantus tu- das, portentorum plena est.
 mor intestinis tuis inerat. Hem Sed cum te primum his pos-
 quantus strepitus, quae con- suum complectier oris, age,

Lucian. Vol. IX.

P

p. 588. νες εὔχα κιλαδοῦσιν, ἴν' ἡ μελωδία τῶν ὀρνέων τὰς ἀκοὰς

p. 589. ἐνηδύνουσα, τό, τε ὕδωρ ἡρέμα κιλαρῶζον, τὰς ψυχὰς καταδέλξει.

4 **ΤΡΙΕΦ.** ὦ Κριτία· ἀλλὰ δέδια μή που ἐπωδὴ τὸ ἡκουσμένον ἐστὶ, καὶ με ὕπερον, ἢ θύρετρον, ἢ ἄλλο τι τῶν ἀψύχων ἀπεργάζεται^{κ)} ἡ θανυμοσία σου αὕτη κατάπληξις^{λ)}.

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, οὐ τοῦτο γενήσεται ἐπὶ σοί.

ΤΡΙΕΦ. Ἔτι με ἐξεφόβησας, τὸν Δία ἐπομοσάμενος. τί γὰρ ἂν δυνήσεται^{μ)} ἀμυνόμεναί σε, εἰ παραβαίης τὸν ὄρκον; οἶδα γὰρ καὶ σέ μὴ ἀγνοεῖν περὶ τοῦ Διὸς σου.

ΚΡΙΤ. Τί λέγεις; οὐ δυνήσεται ὁ Ζεὺς ἐς Τάρταρον ἀποπέμψαι; ἢ ἀγνοεῖς ὥς τοὺς θεοὺς πάντας ἀπέρριψεν ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, καὶ τὸν Σαλμωνέα ἀντιβροντῶντα πρῶην κατεκεραύνωσε, καὶ τοὺς ἀσελγεστάτους ἔτι
p. 590. καὶ νῦν· παρὰ δὲ τῶν ποιητῶν Τιτανοκράτωρ καὶ Γίγαντο-
λέτης ἀνυμνεῖται, ὥς καὶ παρ' Ὀμήρῳ;

κ) ἀπεργάζεται] „Hoc praetuli ex J. Ald. Bas. I. Fr. Salm.“ λ) κατάπληξις] „κατάθειξις dederat Solanus bene. Sed sine libris hic nihil audeo.“ μ) δυνήσεται] Ingens barbarismus merito offendit Fritzscheium Quaest. p. 214. Nec tamen et ipse castigandum arbitratur.

abeamus eo, ubi solem platani arcent, lusciniæque et hirundines dulcisonis aethera cantibus implent, ut avium aures permulcens cantus, et aqua leni decurrens susurro, animam ipsam tranquillet.

Trieph. Eamus, sane, Critia: sed timeo, ne forte incantatio sit, quod tu audivisti, et pistillum, aut januam, aut aliud quid rerum inanimarum, ex me faciat mirabilis illa tua percussio.

Crit. Per ego aetherium tibi Jovem juro, non ita futurum.

Trieph. Amplius etiam terres, cum Jovem dejerasti. Quam enim ille jurisjurandi religionem violanti poenam infligere possit! novi enim, te non ignorare, ut tui Jovis res se habeant.

Crit. Ain' tu? non posse autem Jovem in tartarum aliquem mittere? nescisne tu homo, ut Deos omnes de caelesti illo pavimento dejecerit, ut Salmonea contra tonantem fulmine olim prostraverit, et hodiernum, prout quisque est petulantissimus, prosternat: inde est, quod apud poetas ut

ΤΡΙΕΦ. Σὺ μὲν, ὦ Κριτία, πάντα παρέδραμες τὰ p. 590. τοῦ Διὸς, ἀλλ', εἴ σοι φίλον, ἄκουε. οὐχὶ κύκνος οὗτος ἐγένετο, καὶ σάτυρος δι' ἀσέλγειαν, ἀλλὰ καὶ ταῦρος; καὶ εἰ μὴ τὸ πορνίδιον ἐκείνος^{α)} ταχέως ἐπωμίσατο^{ο)}, καὶ διέφυγε διὰ τοῦ πελάγους, τάχ' ἂν ἤροτρία, ἐντυχὼν γεγόνῳ, ὁ βροντοποιὸς, καὶ κεραυνοβόλος σου Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τοῦ κεραυνοβολεῖν, τῇ βουπλῆγι κατεκεντάννυτο^{ρ)}. τὸ δὲ καὶ Αἰθίοψι συνενωχεῖσθαι, ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐξοφωμένοις, καὶ ἐς δώδεχ' ἡλίους μὴ ἀφίστασθαι, ἀλλ' ὑποβεβρημένος καθεδεῖσθαι παρ' αὐτοῖς, πύγωνα p. 591. τηλικούτον ἔχων, οὐκ αἰσχύνῃς ἄξια; τὰ δὲ τοῦ αἵτου, καὶ τῆς Ἰδῆς, καὶ τὸ κνοφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώματος, αἰσχύνομαι καὶ λέγειν.

ΚΡΙΤ. Μῶν τὸν Ἀπόλλωνα γ' ἐπομοσόμεθα^{α)}, ὅς 5. προφήτης ἄριστος, καὶ ἰητρός^{ρ)}, ὦ γαθέ;

ΤΡΙΕΦ. Τὸν ψευδόμαντιν λέγεις, τὸν Κροῖσον πρῶτον

- α) ἐκεῖνος] ἐκεῖνο maluerunt Solan. et Gesn. Sed vid. Adnot. ο) ἐπωμίσατο] „ex emendatione Kusteri. Ἐπωμίσατο Eddi. priores.“ ρ) κατεκεντάννυτο] κατεκεντέννυτο conj. Guyet. κατεκεντούτο (imo vero κατεκεντέιτο) Jacob. Cf. Adnot. q) ἐπομοσόμεθα] ἐπομοσώμεθα Bas. 3. r) ἰητρός] „Sic Edd. Logo ἰατρός.“ Vid. Adnot.

Titanum victor, debellatorque gigantum, inprimis apud Homerum decantatur.

Trieph. Omnia tu quidem, Critia, Jovis percurristi, sed, nisi grave est, invicem audi. Nonne idem cygnus factus est satyrusque libidinis causa, quin taurus etiam? et nisi celeriter suscepto in humeros scortillo per pelagus aufugisset, forte jam, ab agricola aliquo interceptus araret tuus ille tonitruum effector, fulminumque jaculator Jupiter, et pro eo, quod fulmina dicitur jacere, stimulos sentiret et

scuticam. Illud vero non rubore dignum censes, egregie barbatum senem cum Aethiopibus epulas celebrare, Nigra viris facie et vultibus obtenebratis, et duodecim totis solibus apud eos, vino madentem desiderare? Illa enim de aquila, et de Ida, et quod impraegnari per totum corpus solet, dicere etiam pudor est.

Crit. Numquid igitur, o bene, per Apollinem jurabimus, medicum pariter atque vatem optimum?

Trieph. Mendacem illum Prophetam dicis, qui nuper

p. 591, διολωλεκότα, καὶ μετ' αὐτὸν Σαλαμινίους, καὶ ἑτέρους μυρίους, ἀμφίλοξα πᾶσι μαρτυρούμενος;

6 KPIT. Τὸν Ποσειδῶνα δὲ τί; ὃς τρίαينαν ἐν ταῖν χερσὶν κρατῶν, καὶ διάτορόν τι, καὶ καταπληκτικὸν βοῶν ἐν

p. 592. τῷ πολέμῳ, ὅσον^{α)} ἐννεάχιλοι ἄνδρες, ἢ δεκάχιλοι, ἀλλὰ καὶ σεισίσθων, ὃ Τριεφῶν, ἐπονομάζεται;

TRIEΦ. Τὸν μοιχὸν λέγεις, ὃς τὴν τοῦ Σαλμωνέως παῖδα, τὴν Τυρῶ, πρῶν διέφθειρε, καὶ ἔτι ἐπιμοιχεύει, καὶ ῥύστης καὶ δημαγωγός^{β)} τῶν τοιούτων ἐστὶ; τὸν γὰρ Ἄρην ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ πιεζόμενον, καὶ δεσμοῖς ἀλύτοις^{γ)} μετὰ τῆς Ἀφροδίτης στενούμενον, πάντων τε^{δ)} τῶν θεῶν διὰ τὴν μοιχείαν^{ε)} ὑπ' ἀσχύνης σιωπῶντων, ὁ ἵππιος Ποσειδῶν ἔκλυσε^{ς)} δακρυρροῶν, ὥσπερ τὰ βρεφύλια, τοὺς διδασκάλους δεδιότα, ἢ ὥσπερ αἱ γῤῃες, κόρας ἔξαπατῶσαι. ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα· τὸ δὲ ἀμφίχω-

α) ὅσον] „Nihil variant Edd. Ὅσον Homer.“ β) δημαγωγός] προαγωγός: coni. Guyet. γ) ἀλύτοις] ἀλύτοις Hag. I. festivo errore. δ) τε] non fert elegans Fritzscheii iudicium Quaest. p. 214. An praesertim (ἄλλοις τε) significari hac particula voluit mirificus noster sophista? ε) μοιχείαν] Sic Salm. et Amst. Sed μοιχίαν Edd. vet. et inde Reitz. recentioresque. Eandem scripturae varietatem habuimus in Catapl. c. 27. Alibi certe Lucianus semper usus est legitima forma. ς) ἐκλυσε] Sic Edd. omnes vet. Exclaves e Solani conjectura Reitz. et recent. Vid. Adnot.

Croesum, et post illum Salaminios, aliosque sexcentos, vaticiniis ambiguitate pessumdedit?

Crit. Quid si per Neptunum, qui trifidum manibus aceptrum tenens, penetrabili voce terribilique tantum in bello clamat, quantum vix novem decemve virorum millia? qui praeterea terrae quassator, o Triepho, appellatur.

Trieph. Scilicet per moechum illum, qui Tyro, Salomonis filiam, olim corru-

pit, et iusuper adulteria committit, taliumque, et sibi similium liberator ac patronus est. Martem enim reti captum, et vinculis cum Venere sua indissolubilibus constructum, omnibus Diis prae pudore tacentibus, equestris ille Neptunus, lacrimis, quales puerorum sunt magistros timentium, aut vetularum puellas decipientium, effusus, eluit. Instabat autem Vulcanus, ut Martem solveret; claudumque illud daemonium, misericordia senis Dei Mar-

λον τοῦτο δαμόνιον, οἰκτεῖραν τὸν πρεσβύτερον θεόν, τὸν p. 592.
 Ἰρη ἀπληνθέρωσεν· ὥστε καὶ μοιχὸς ἐστίν, ὡς μοιχοὺς
 διασώζων.

KRIT. Ἐρμεῖαν δὲ τί;

7

TRIEΦ. Μή μοι τὸν κακόδουλον, τοῦ ἀσελγεστάτου
 Διὸς, καὶ τὸν*) ἀσελγομανοῦντα ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς.

KRIT. Ἄρεα δὲ καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ παραδέχε- 8
 σθαί σε, διὰ τὸ προδιαβληθῆναι πρώην παρὰ σοῦ. ὥστε
 ἰάσωμεν τούτους. τῆς Ἀθηνῶς ἔτι ἐπιμνησθήσομαι, τῆς
 παρθένου, τῆς ἐνόπλου, καὶ καταπληκτικῆς θεᾶς, ἥ καὶ p. 593.
 τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει περιάπτεται, τὴν
 Γιγαντολέτιν^{β)} θεόν. οὐ γὰρ ἔχεις τι λέγειν περὶ αὐτῆς.

TRIEΦ. Ἐρῶ σοι καὶ περὶ ταύτης, ἣν μοι ἀποκρίνη.

KRIT. Λέγε ὃ, τι γε βούλει^{γ)}.

TRIEΦ. Εἰπέ μοι, ὦ Κριτία, τί τὸ χρήσιμον εἴς
 Γοργόνης, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἡ θεὰ ἐπιφέρεται;

KRIT. Ὡς φοβερόν τι θέαμα, καὶ ἀποτροπεπτικὸν τῶν
 δεινῶν. ἀλλὰ καὶ καταπλήσσει τοὺς πολεμίους, καὶ ἑτεροα-
 κέα τὴν νίκην ποιεῖ, ὅπου γε βούλεται.

a) τὸν] αὐτὸν fortasse scripsit. Certe sic melius scripsisset.

b) Γιγαντολέτιν] „Sic omnes.“ c) γε βούλει] „καὶ

tem dimisit. Moechus itaque
 ipse est, ut qui salutē moe-
 chis fuit.

Crit. Quid si per Mercu-
 rium?

Trieph. Apage vero pessi-
 mum illum libidinosissimi Jovis
 administrum, ipsumque stu-
 prorum cupiditate ac pruritu
 insanientem.

Crit. Martem Veneremque
 te nou accepturum jam prae-
 video, cum modo eos contu-
 melia affeceris. Igitur mitta-
 mus hos. Sed Minervae ad-
 huc mentionem faciam, virgi-
 nis armatae, terribilisque De-
 ae, quae Gorgonis caput pe-

ctori praefixum gerit, Gigan-
 tesque olim confecit. Contra
 hanc enim dicere nihil habes.

Trieph. Quin contra hanc
 etiam nonnihil dicam, si re-
 spondere voles.

Crit. Cedo, quidquid pla-
 cuerit.

Trieph. Dic mihi igitur,
 Critia, quae est Gorgonis uti-
 litas, et cui bono pectus ea
 munit Pallas?

Crit. Ut terribili quodam
 spectaculo, malisque averrun-
 candis apto. Quin terret etiam
 hostes, victoriamque, ut lubi-
 tum fuerit, ab una parte in-
 clinat ad alteram.

p. 593. **ΤΡΙΕΦ.** Μῶν καὶ διὰ τοῦτο ἡ Γλαυκῶπις ἀκαταμάχητος;

KPIT. Καὶ μάλα.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ διὰ τί οὐ τοῖς σώζειν δυνάμενοις, ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις, μηρία^{δ)} καλοῖμεν ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν, ὡς ἡμᾶς ἀκαταμαχίτους ἐργάζονται, ὥσπερ τὴν Ἀθηνῶν;

KPIT. Ἀλλ' οὐ οἱ δυνάμεις γε πόρρωθεν ἐπιβοηθεῖν, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ' εἴ τις αὐτὴν ἐπιφέρεται.

9 **ΤΡΙΕΦ.** Καὶ τί τόδ' ἐστίν; ἐθέλω γὰρ παρὰ^{ε)} οὐ εἶδέναι, ὡς ἔξευρημένον τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς μάλιστα κατωρ-

p. 594. **Θωκότος.** ἄγνοω γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν, πλὴν γε τοῦ ὀνόματος.

KPIT. Αὕτη κόρη ἐγένετο εὐπρεπῆς, καὶ ἐπίραστος. Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτομήσαντος, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημονομένου, ἐπαοιδίαις^{ς)} ταύτην περιωδήσαντος, ἄλλαρ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχίχασιν.

ΤΡΙΕΦ.ς) Τοῦτί μ' ἐλάνθανέ ποτε τὸ καλὸν, ὥς ἀν-

βούλη Ed. Gesn. " Καὶ postulari dicit Fritzsche Quæst. p. 214. sed anceps corrigendi periculum esse, ob sequentia: ὅπου γε βούλεται. δ) μηρία] „μυρία male J. et Ven. 2. non cett." ε) παρὰ] „bene J. Salin. etc. Ἡερὶ Par. Hag." Sic etiam Bas. 1. et 3. ς) ἐπαοιδίας] ἐπαοιδίαις maluit Guyet. ζ) ΤΡΙΕΦ.] „bene L. Fr. Bas. 1. 2. Hag. Par.

Trieph. Num hac etiam rei est Gorgo? vellem enim ex te audire, qui invenisti talia et exquisitissime pertractasti: ego vero præter nomen omnia ejus ignoro.

Crit. Utique.

Trieph. Cur autem non iis, qui servare possunt, potius, quam qui ipsi servantur, taurorum cremamus aut caprarum femora, ut nos etiam invictos, quemadmodum Pallada, præstent?

Crit. Sed non habet Gorgo vim illam eminens adjuvandi, quam habent Dii, sed si quis eam præferat, tum vero prod-est.

Trieph. Sed quid tandem cum viveret, quam utilitatem

rei est Gorgo? vellem enim ex te audire, qui invenisti talia et exquisitissime pertractasti: ego vero præter nomen omnia ejus ignoro.

Crit. Virgo igitur erat decenti forma, et amabilis: sed postquam Perseus, vir fortis, et ob magicæ artis peritiam celebris, incantationibus victæ caput abstulisset, præsidii causa Dii eam habuere.

Trieph. Fugit me igitur tam egregia res, quod hominibus Dii opus habent: sed cum viveret, quam utilitatem

θρώπων θεοὶ ἐνδεεῖς εἰσι. ζώσης δὲ τί τὸ χρήσιμον; προς- p. 594.
ηταιρίζετο ἐς πανδοχεῖον, ἣ κρυφίως συνεφθείρετο, καὶ κόρη
αὐτὴν ἐπωνόμαζε;

KPIT. Νῆ τὸν Ἄγνωστον ἐν Ἀθήναις, παρθένος διέ-
μεινε μήχοι τῆς ἀποτομῆς.

TRIEΦ. Καὶ εἰ τις παρθένον κατατομήσει, ταῦτό
γένοιτο φόβητρον τοῖς πολλοῖς; οἶδα γὰρ μυρίας διαμε- p. 595.
λεῖστέ τιμηθείσας Νήσω ἐν ἀμφιφύτῃ^h), Κρήτην δὲ τέ μινⁱ) Hom.
καλέουσι. καὶ εἰ τοῦτο ἐγίνωσκον, ὦ καλὲ Κριτία, πόσας Od. I,
Γοργόνας σοι ἀνέγαγον ἐκ Κρήτης; καὶ σε στρατηγέτην 60.
ἀκαταμάχητον ἀποκατέστησα· ποιηταὶ δὲ, καὶ ῥήτορες,
κατὰ πολὺ με Περσέως διέκριναν, ὥς πλείονας Γοργόνας
ἐφευρηκότα. Ἄλλ' ἔτι ἀνεμνήσθην τὰ τῶν Κρητῶν, οἳ 10
τάφον ἐπεδείκνυντό μοι τοῦ Διὸς σου, καὶ τὰ τὴν μητέρα
θρέψαντα λόχμια^k), ὥς ἀειθαλεῖς αἱ λόχμαι αὗται δια-
μένουσι.

KPIT. Ἄλλ' οὐκ ἐγίνωσκας τὴν ἐπωδὴν, καὶ τὰ
ὄργια.

KPIT. male Fl. J. Ald. Ven. 2. Salm. Amst. h) ἀμφι-
φύτῃ] Sic Edd. vet. omnes ex Homero. Ἀμφιφύτῃ Reitzia-
nas error, quem coeci, ut saepe, repetierunt Bip. et Schm.
Suboluit vitium Fritschio Quacstat. p. 214. i) δέ τέ μιν]
„Omissum τε in Edd. prioribus.“ k) λόχμια] „ex emen-

praestitit? numquid in stabu-
lis meretriciam fecit, an vero
clam immixti se passa est,
ac virginem tamen sese nomi-
navit?

Crit. Per ignotum, qui co-
litur Athenis, Deum, virgo
usque ad capitis percussione
permansit.

Trieph. Et, si quis caput
virgini abscindat, fietne tum
terriculamentum ejusmodi et-
iam ex vulgo cuilibet? Novi
enim vel decies mille virgi-
nes, membratim omnes disse-
ctas in insula, quam Cretam

dixere, ambit circumfluvius hu-
mor. Hoc ego si novissem,
quot tibi Gorgonas attulissem
ex Creta? quamque invictum
ex te imperatorem fecissem?
Poëtae autem et Rhetores me,
tquam plurimarum invento-
rem Gorgonum, longe Perseo
superiorem judicassent. Sed
quoniam in Cretenses incidi-
mus, memini adhuc, illos mihi
ostendere sepulcrum tui illius
Jovis, et qui ipsius matrem
sustentarunt lucos, fruticesque
perpetuam conservantes viridi-
tatem.

p. 596. **ΤΡΙΕΦ.** Εἰ ταῦτα, ὦ Κριτία, ἔξ ἐπωδῆς γίνετο, τέχ' ἂν καὶ ἐκ νεκάδων ἐξήνεγκεν ἂν, καὶ ἐς τὸ γλυκύτατον φάος ἀνήγαγεν· ἀλλὰ λῆρος, παλγυῖά τε καὶ μῦθοι, παρὰ τῶν ποιητῶν τερατολογούμενα. ὥστε ἔασον καὶ ταύτην.

11 **ΚΡΙΤ.** Ἦσαν δὲ τὴν Διὸς γαμετὴν, καὶ κασίγνητον, οὐ παραδέχῃ;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα¹⁾ τῆς ἀσελγεστάτης ἔνεκα μίξεως, καὶ τὴν ἐκ ποδοῖν καὶ χερσὶν ἐκτεταμένην παρὰδραμε.

12 **ΚΡΙΤ.** Καὶ τίνα ἐπομύσωμαί^{m)} γε;

ΤΡΙΕΦ. Ὑψιμέδοντα θεὸν, μέγαν, ἄμβροτονⁿ⁾, οὐρανίωνα,

Υἱὸν πατρὸς, πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορευόμενον,

Ἐν ἐκ τριῶν, καὶ ἐξ ἐνὸς τρία,

Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἥγοῦ θεόν.

p. 597. **ΚΡΙΤ.** Ἀριθμεῖν με διδάσκεις, καὶ ὄρκος ἡ ἀριθμη-

ditione Solani et Guyeti. Λόγμια Edd. priores." 1) σίγα] Sic Bas. 1. 3. Reitz. et recenti. Σίγα minus bene Ald. 1. 2. et Hag. 1. m) ἐπομύσωμαί] Sic recte Ald. 1. 2. Bas. 1. Hag. 1. Ἐπομύσωμαι Amst. Ἐπομύσωμαι Bas. 3. Ἐπομύσωμαι Gesn. Reitz. et recenti. nescio ex quo fonte. Ipsa enim Gesnerus insolentiam huius Futuri formae agnovit. In particula γε offendit Frittsch. Quaestus. p. 214. n) ἄμβροτον] „ἄμβροτιον prave J."

Crit. Sed ignorabas tu quidem incantationem et ceremonias.

Trieph. Si haec possent, mi Critia, incantationibus peragi, possent illae forte etiam ex inferis ereptos in dulcissimam hanc lucem reducere. Sed nugae sunt scilicet, naeniaeque, et fabulae a poëtis portentose confictae. Itaque et hanc omitte.

Crit. Junonem autem, Jovis uxorem pariter ac sororem, non accipies?

Trieph. Tace ob lascivissimum illum concubitum, mani-

busque ac pedibus extensam ocus praetercurre.

Crit. Per quem igitur tandem tibi vis ut jurem?

Trieph. Per magnum regem, caelestia regna tinentem,

Morte carentem omni, natum patris, inde profectum

Ex patre flamen, tria de uno, atque ex tribus unum.

Jupiter haec tibi sint, solum hoc pro numine habeto.

Crit. Computare tu quidem

τική. καὶ γὰρ ἀριθμείς ὡς Νικόμαχος ὁ Γερμασιανός. οὐκ p. 597.
οἶδα γὰρ τί λέγεις, ἔν τρία, τρία ἔν. μὴ τὴν τετρακτὴν
φῆς τὴν Πυθαγόρου, ἢ τὴν ἐγδοῦδα, καὶ τριακάδα;

TRIEPH. [Σίγα τὰ νέρθε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια,] οὐκ Auct.
ἔσθ' ὧδε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἵχνη. ἐγὼ γὰρ σε διδάξω τί incert.
τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ πρῶτην πάντων, καὶ τί τὸ σύστημα τοῦ
παντός. καὶ γὰρ πρῶτην καὶ γὰρ ταῦτα ἔπασχον, ἕπερ σύ·
ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφαλάντις, ἐπιδρόμος,
ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθη- p. 598.
κώς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, ἐς τὰ τῶν μακάρων
ἵχνια παρεισώδενσε, καὶ ἐκ τῶν ἀσεβῶν χώρων ἡμᾶς ἐλ-
τρώσατο. καὶ σέο ποιήσω, ἦν μου ἀκούης, ἐπ' ἀληθείας
ἄνθρωπον.

KPIT. Λέγε, ὦ πολυμαδέστατε Τριεφῶν, διὰ φόβον 13
γὰρ ἔρχομαι p).

TRIEPH. Ἀνέγνωκός ποτε τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ
δραματοποιοῦ ὄρνιθας ποιημάτων;

KPIT. Καὶ μάλιν.

TRIEPH. Ἐγκέφαλα παρ' αὐτοῦ τοιόνδε·

ο) καὶ σέ] καὶ σε priores minus recte. p) ἔρχομαι] „ἔρχο-

me doces, et iusjurandum tibi
est arithmetica. Computas enim,
ut Nicomachus Gerasenus. Ne-
scio enim, quid tibi velis,
unum tria, tria unum. Num-
quid de quaternario dicis Py-
thagorae, aut octonario, aut
tricenario?

Trieph. Quin tu taces ter-
rena, digna silentio. Non hic
agitur de dimetiendis pulicem
vestigii. Ego enim te doce-
bo, quid sit hoc universum,
et quis sit ante omnia, et quae
universi sit combinatio atque
constructio. Antea enim mihi,
quae jam tibi, usu venerunt.
Sed postquam in Galilaëum

incidi, recalvastrum, nasonem,
qui per aëra incedens, in ter-
tium usque caelum se peno-
traverat, resque omnium pul-
cherrimas ibi didicerat; is per
aquam nos renovavit, impio-
rumque ereptos regionibus in
beatarum animarum vestigiis
collocavit. Etiam ex te fa-
ciam, si auscultare mihi velis,
vere hominem.

Crit. Cedo, peritissime Trie-
pho: horror enim me incessit.

Trieph. Legistine unquam
Aristophanis comici poemata,
quae ille Aves inscripsit?

Crit. Legi utique.

Aristoph.
Δύ.
 698.

p. 598.

Χάος ἦν, καὶ νύξ, ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ
 Τάρταρος εὐρύς.

Γῆ δ', οὐδ' αἴθρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν.

ΚΡΙΤ. Εὐ λέγεις. εἶτα τί ἦν;

ΤΡΙΕΦ. Ἦν φῶς ἄφθιτον, ἀόρατον, ἀκατανόητον,
 ὃ λύει τὸ σκότος, καὶ τὴν ἀκοσμίαν ταύτην ἀπύλωσε, λόγῳ
 μόνῳ ῥηθέντι ὑπ' αὐτοῦ^{q)}, ὡς ὁ βραδύγλωσσος ἀπεγρά-
 ψατο· γῆν ἐπηξεν ἐφ' ὕδασι, οὐρανὸν ἐτάνυσεν, ἀστέρας
 ἐμόρφωσεν ἀπλανεῖς, δρόμον^{r)} διετάξατο, οἷς σὺ σέβῃ
 θεοὺς, γῆν δὲ τοῖς ἄνθεσιν ἐκαλλώπισεν, ἄνθρωπον ἐκ μὴ
 ὄντων ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε· καὶ ἔστιν ἐν οὐρανῷ βλέπων
 δικαίους τε καὶ ἀδίκους, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πράξεις ἀπογρα-
 φόμενος· ἀνταποδίδωσι δὲ πᾶσιν, ἣν ἡμέραν αὐτὸς ἐνετείλατο.

14

ΚΡΙΤ. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν ἐπινετησμένα ἐς ἡμῶν-
 τας, ἐγκατάττουσί γε^{s)} καὶ ταῦτα;

ΤΡΙΕΦ. Τὰ ποῖα;

ΚΡΙΤ. Τὰ τῆς εἰμαρμένης.

μαί *Von*. 2. Leg. ἔχομαι. "Nihil potest alienina fingi. q) ὑπ'
 αὐτοῦ] ὑπὸ θεοῦ necessario scribendum ait *Belin*. At q̄ws
 et θεός per hunc locum adeo sunt synonyma, ut promiscuum
 genus vix possit quemquam offendere. r) δρόμον] τοῦτων
 post hoc nomen desiderat *Guyet*. s) γε] „parum capit."
Fritzsche. Quaeest. p. 214. Equidem interpreter certe, sine du-

Trieph. In illis ita ab eo scriptum est:

Chaos olim et nox erebus-
 que fuit nigrum, tum Tar-
 tarus ingens:

Non terra, aër, nec olym-
 pus erat.

Crit. Praeclare ista: sed
 quid tum?

Trieph. Lux erat incorru-
 pta, invisā, incomprehensa,
 quae solvit tenebras, squalo-
 rem numine abegit. Verbo
 tantum a se prolato, ut tradi-
 linguis ille scriptum reliquit,
 terram aquis impositam con-
 densavit, caelum expandit,

stellas formavit fixas, cursum-
 que illis constituit, quas tu
 pro Dis venerare. Terram an-
 tem floribus exornavit, homi-
 nes ex illis, quae plane non
 erant, ut essent, produxit.
 Jamque observat de caelo ju-
 stos pariter atque injustos, in
 librisque singulorum actiones
 describit; omnibus autem, qua
 praefinivit die, justa retribuet.

Crit. Quae vero Parcae glo-
 merarunt omnibus, num et ea
 describuntur?

Trieph. Quid ais?

Crit. De fato loquor.

Trieph. Quin tu dicis, o

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, ὦ καλὲ Κριτία, περὶ τῶν Μοῖρῶν, p. 599.
 ἢ ὡς μαθητῶν ἀκούσασαι παρὰ τῶν σοῦ.

ΚΡΙΤ. Οὐχ Ὅμηρος ὁ ἀοιδίμος ποιητὴς εἴρηκε,
 Μοῖραν δ' οὐ τινά γημι περὶ γυμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. *Hom. Π.*
VI, 488.
 ἢ πῶς δὲ τοῦ μεγάλου Ἡρακλέους,
 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλείη^{α)} φύγε κῆρα,
 Ὅς περ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι, *Ibid.*
XVIII,
117.
 Ἀλλὰ ἔ μοῖρ' ἐδάμασσε^{γ)}, καὶ ἀργαλλὸς χάλος. Ἡρῆς. p. 600.
 ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν βίον καθεμιμάρεται, καὶ τὰς ἐν τούτῳ
 μεταβολάς.

— ἔνθα δ' ἔπειτα *Hom.*
 Πίσσεται ἄσσα οἱ ἄσσα κατακλῶθές τε βαρεῖται *Od. VII,*
19.
 Γηρομένῳ^{α)} νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 καὶ τὰς ἐν ξένῳ ἐποχὰς ἀπ' ἐκείνης γίνεσθαι.
 Ἢδ' ὡς Αἴολον ἰκόμεθ^{γ)}, ὅς με πρόφρων ὑπέδεκτο, *Ibid.*
 Καὶ πέμπ', οὐδέ πω ἄσσα φίλην ἐς πατρίδ' ἐκέσθαι. *XXIII,*
314.

bio. 1) παρὰ] Sic Bip. cum Schm. e Salm. Ed. pro vulg.
 περι. u) ἐπὶ] περὶ eadem Salm. testante Schmiedero.
 α) Ἡρακλείη] „Ἡρακλῆος Hom.“ γ) Μοῖρ' ἐδάμασσε]
 „Μοῖρα δάμασσε Hom. At recentt. Edd. Homeri hanc postram
 exhibent lectionem. z) γειγνομένην] „γειγνομένην Schol.
 male.“ Homericum hoc esse videtur, auris orisve culpa vitia-
 tum. Nam γειγνομένην scriptum etiam Apol. pro Merc. Cond.

pulcher Critia, de Parcis: ego constitutas atque ordinatas,
 vero discendi cupidus auscul- idem docet:
 tabo.

Crit. Nonne Homerus, ce- — Hinc ordine cuncta
 lebris poeta, dixit: Suscipiet, quae vis fati
 Fatum equidem nullam di- Parcaeque verendae
 co effugisse virorum. Nascenti nevere, utero cum
 prodiit infans.

De magno autem Hercule ita: Moras etiam, quae in pere-
 Nec potuit fugisse Atropon grino solo sunt sufferendae, a
 vis Herculis atram, fato constitui, illa monent:
 Qui Jove natus erat, pa- Aeolus et placide venien-
 tri carissimus idem: tem excepit, euntemque
 Sed sors dira virum, Ju- In patriam juxit. Sed non-
 nonisque ira subegit. dum fata sinebant.

Quia vitam omnem, omnesque Ut adeo omnia a Parcis fi-
 in illa mutationes fato esse eri poetae testimonio constet.

p. 600. ὥστε πάντα ὑπὸ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι ὁ ποιητὴς μεμαρτύρηκε. τὸν δὲ Δία μὴ θελήσαι τὸν νῖδον

Hom. II. ——— θανάτοιο δυσχερὸς ἔξαναλῦσαι,
XVI, 442. ἀλλὰ μᾶλλον

Ibid. Αἱματοέσους δὲ*) ψιᾶδας κατέχευεν ἔραζε,

v. 459. Παιῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
Φθίσειν ἐν Τροίῃ.

ὥστε, ὃ Τριετῶν, διὰ τοῦτο μὴδὲν προσθεῖναι περὶ τῶν Μοιρῶν ἐθελήσῃς, εἰ καὶ τύχα πεδάροσις ἐγγόνεις μετὰ τοῦ διδασκάλου, καὶ τὰ ἀπόρρητα ἐμνήθῃς.

15 ΤΡΙΕΦ. Καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητὴς, ὃ καλὲ Κορτία,

p. 601. διττὴν ἐπιλέγει τὴν εἰμαρμένην, καὶ ἀμφίβολον; ὥς τότε μὲν τι πράξαντι, τοιῷδε τέλει συγχῶραι· τοῖον δὲ ποιήσαντι, ἐτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν; ὥς ἐπ' Ἀχιλλέως,

Hom. II. Λιχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε,

IX, 411. Εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώϊον πόλιν ἀμφιμάχομαι,

ᾧλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται.

Εἰ δὲ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι^{b)},

c. 8. a) δ ἐ] „ex Hom. inserti. Aberrat ab Edd.“ b) ἵκωμαι] Quod apud Homerum sequitur alterum hemistichium: φάλην εἰς πατρίδα γαίαν, uncinis inclusum adjicere placuit

Jovem ipsum non velle a nobis comminiscitur ancepsque fatum? ita ut istud quidem

— dīram defendere mortem, facientem certus rerum exitus maneat; sed si aliud agat, qui potius alium etiam finem res nanciscatur, ut de Achille, qui de

Sanguinis in terram guttas demisit Olympo

Deplorans gnatum, qui mox mucrone Patrocli

Ad Trojam periturus erat.

Quae cum ita sint, verbum de Parcis addere unum non voles, quamvis forte cum illo magistro tuo sublimis in caelum raptus, arcanisque initiatus esses.

Trieph. Sed quid illud sibi vult, quod idem poeta duplex

fatum? ita ut istud quidem facientem certus rerum exitus maneat; sed si aliud agat, alium etiam finem res nanciscatur, ut de Achille, qui de

Bina Thetis mihi fata tulit, mortemque biformem:

Si maneam, Teucrorumque adversus moenia pugnem, Non redeo in patriam, sed erit mihi fama superstes: Sin patriam placeat, carosque videre penates,

Fama perit, sed longa venit sine laude somectus.

Sed et de Euchenore ita:

᾿Ωλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν^{c)}, p. 601.
᾿Εσσειται.

ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχήμερος,

᾿Ος ρ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοῆν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.

Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολύτδος,

Νούσω ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι^{d)} οἷς ἐν μεγάρουσιν,

᾿Η μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.

Hom. II.
XIII,
665.

Οὐχὶ παρ' Ὀμήρῳ ταῦτα γέγραπται; ἢ ἀμφίβολος αὐτῇ, 16

καὶ ἀμφέκρημνος ἀπάτη, εἰ δὲ βούλει, καὶ τοῦ Διὸς ἐπι-

θήσω σοι τὸν λόγον. οὐχὶ τῷ^{e)} Αἰγίσθῳ εἴρηκεν, ὡς ἀπο- p. 602.

σχομένου μὲν τῆς μοιχείας, καὶ τῆς Ἀγαμέμνονος ἐπιβουλῆς,

ἔῃν καθεύμεται πολὺν χρόνον; ἐπιβαλλομένῳ δὲ ταῦτα

πράττειν, οὐ καθυστερεῖν θανάτου^{f)}; τοῦτο καὶ γὰρ πολλάκις

προῦμαντευσάμην· ἐὰν κτάνῃς τὸν πλησίον, θανατωθήσῃς^{g)}

παρὰ τῆς δίκης· εἰ δέ γε μὴ τοῦτο πράξῃς, βιώσῃ καλῶς,

Οὐδέ σ' ὥκα θέμις^{h)} τέλος θανάτοιο κιχείη.

Hom. II.
IX, 416,

Schmiedero. Vid. Adnot. c) αἰὼν] „aberat in Salm. et
Amst. aderat in Par. Bas. 1. J. etc.“ d) φθίσθαι] φθί-
σθαι minus castigate Edd. priores. e) οὐχὶ τῷ] „Nil vari-
ant Edd. οὐ μοιχῶ vult Palm.“ f) θανάτου] Post hanc
vocem Bas. 3. nomen TP. interponit admodum importune.
g) θανατωθήσῃ] θανάτῳ θήσῃ Bas. 3. et 4. h) θέμις]
expurgī vult Solan., totum versum distortum sic explet et cor-
rigit Gesnerus: Οὐδέ κε σ' ὥκα θέμισσι τέλος θανάτοιο κι-
χείη.

Qui sati gnarus, naves
classemque petebat.

Saepe etenim, Polyide se-
nex, haec fata canebas:

Aut morbo in patria peri-
tarum, aut inter Achivum
Nigras Trojano casurum
vulnere naves.

Negabisne haec ab Homero
scripta? aut ambigam potius,
et utrinque praecruptam frau-
dem agnosces? Sed Jovis et-
iam, si vis, orationem adji-
ciam. Nonne Aegistho dixit,
si vellet se abstinere ab adul-

terio, insidiisque Agamemno-
ni struendis, ut diu viveret,
esse in fatis? siu ista facere
aggrederetur, acceleratam mor-
tem non effugiturum. Ad eum
modum et ego vaticinatus sae-
pe sum, si occideris alium,
ab ipsa Nemese mortem ex-
specta: si hoc non feceris,
bene vives,

Nec tibi fas subito fatum
finemque venire.

Non vides, quam sint minime
castigata, quae poëtae fingunt,
quam ambigua, nullisque sab-

p. 602. οὐχ ὁρᾷς ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ ἀμφλοξα, καὶ μηδέπω ἡδραιωμένα; ὥστε ἔασον ἅπαντα, ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις τῶν ἀγαθῶν ἀπογράφονται¹⁾).

17 KRIT. Εὖ πάντα ἀνακνέεις, ὦ Τριεφῶν· ἀλλὰ μοι

p. 603. τόδε εἰπέ, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν τῷ οὐρανῷ ἐγγαράττουσι;

ΤΡΙΕΦ. Πάντα, εἰ τύχοι^{k)} γε χρηστός¹⁾ καὶ ἐν ἔθνεσι.

KRIT. Πολλούς γε γραφείας φῆς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφεσθαι.

ΤΡΙΕΦ. Εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἴπης φλαῦρον^{*)} θεοῦ δέξιον, ἀλλὰ κατηχούμενος, πείθου παρ' ἐμοῦ· εἴπερ ζῆν χρήξεις εἰς τὸν αἰῶνα. εἰ οὐρανὸν ὡς δέξιν ἐξήπλωσε, γῆν δὲ ἐφ' ὕδατος ἐπηξεν, ἀστέρας ἐμόρφωσέν, ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντος παρήγαγε, τί παράδοξον, καὶ τὰς πράξεις πάντων ἐναπογράφεσθαι; καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι, οἰκέτιδας δὲ καὶ οἰκέτας ἐν αὐτῷ συναγαγόντι, οὐδέποτε σε διέλαθε τούτων προῦξιν ἀπόβλητος· πόσω μᾶλ-

i) ἀπογράφονται] ἀπ—ονται Hag. l. et Gern. k) τύχοι] „τύχη Fl.“ 1) χρηστός] Sic Edd. vet. et Wiel. Sed Χρηστός majori initiali interpretes vet. Micyll. et Huet. et secundum hos Reitz. et recent. Χριστός Ablancurt. et Bel. Vid. Adnou. *) φλαῦρον] „φλαῦρον Fl. male.“

nixa fundamentis? Omnia igitur, si sapias, omitte, ut te etiam in caelestibus bonorum libris inscribant.

Crit. Bene revolveris ad id, unde discesseramus. Sed illud mihi dic, Scytharumque etiam res in caelo describuntur?

Trieph. Et omnes quidem, si modo bono aliquem esse inter gentes contingat.

Crit. Multos in caelo scribas esse dicis, qui quidem describant omnia.

Trieph. Bona verba, ne quid in sapientem Deum di-

cas petulantius. Sed tanquam unus catechumenus mihi ausculta, si modo vivere aeternum desideras. Si enim ut pellem explicavit caelum, terramque super aquis constabilivit, et stellas formavit, tum hominem, cum nihil ejus ante adesset, produxit; quid adeo mirum est, omnium etiam describi actiones? Te vero, cum forte domuncula aliqua exstructa, servulos ancillasque eo conduxisti, ne vilissima eorum actio fugiat: Deus autem, qui omnia fecit, non multo magis percurrat omnia

λον τὸν πάντα πεποιηκότα θεὸν οὐχ ἅπαντα ἐν εὐκολίᾳ p. 603.
διαδραμεῖν ἐκάστου πρᾶξιν, καὶ ἔννοιαν; οἱ γὰρ σου^m) θεοὶ p. 604.
κότταβος τοῖς εὖ φρονοῦσιν ἐγένοντο.

KPIT. Πάνυ εὖ λέγεις, καὶ με ἀντιστρόφως τῆς Νιό- 18
βης παθεῖν· ἐκ στήλης γὰρ ἀνθρωπος ἀναπέφθη. ὥστε
τοῦτον τὸν θεὸν προστιθῶ σοι, μὴ κακὸν τι παθεῖν παρ'
ἐμοῦⁿ).

TRIEΦ. Εἴπερ ἐκ καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς, μὴ ἐτε-
ρεῖόν^o) τι ποιήσης ἐν ἐμοὶ, καὶ ἕτερον μὲν κεύσῃς^p)

[ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃς.]

ἀλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀκουσμάτιον ἄεισον, ὅπως
κίχῃ κατωχριάσω, καὶ ὅλως ἀλλοιωθῶ, καὶ οὐχ ὡς ἡ
Νιόβη ἀπανδήσω, ἀλλ' ὡς ἀηδὼν ὄρνεν γενέσθαι, καὶ
τὴν θαυμυσίαν σου ἐκπλήξῃς κατ' ἀντιρρὸν λειμῶνα ἐκτρα- p. 605.
γυδίσω.

KPIT. Νῆ τὸν υἱὸν τὸν ἐκ πατρὸς, οὗ τοῦτο γενήσεται.

TRIEΦ. Λέγε, παρὰ τοῦ πνεύματος δύναμιν τοῦ λόγου

m) οἱ γὰρ σου] Quidni potius: οἱ γὰρ σοὶ θεοὶ etc. At ni-
hil variant libri. n) ἐμοῦ] „ἐκείνους, ἰσως L.“ o) ἐτε-
ρεῖον] „Et sic Fl. cum cett.“ p) μὲν κεύσῃς] Sic Edd.
vett. excepta Amst., quae μὲν κεύσῃ. Sed Reitz. et recenti.
nescio unde, inverso ordine, ut verius constaret, κεύσῃς μὲν.
Cf. Adnot.

facile, omnesque omnium et
actiones et cogitationes! Tui
enim Dii cottabus illis, qui
rectam sapiunt, olim facti
sunt.

Crit. Rectissime dicis, fa-
cisque, ut quemadmodum ex
homine lapis Niobe, ita con-
versa ratione ego ex lapide
homo jam factus sim. Hunc
igitur Deum iurijurando adjici-
cio, te nihil a me mali acce-
pturum.

Trieph. Si quidem ex ani-
mo atque vere me diligis, ca-
ve committas in me fraudem
aliquam.

Atque aliud dicas, aliudque
in pectore celes.
Sed agendum, mirabilem illam
auditiunculam mihi occine, ut
et ego pallescam, immaterque
penitus. Nolim tamen, ut
quondam Niobe, enecari peni-
tus: sed avicula, ut Philo-
mela olim, fiam, et per viri-
dantia prata tuam illam ob-
stupescendam consternationem
tristi vocula referam.

Crit. Ita me filius, qui ex
Patre est, amet, ut istuc non
fiet.

Trieph. Dic igitur, acce-
pta a Spiritu sermonis virtute.

Hom. II.
XI, 313.

p. 605. λαβών. ἐγὼ δὲ καθεδούμαι,

Hom. II. Δέγμενος Αἰακίδαην ὁπότε λήξειεν αἰδίων.

IX, 191.
19

KPIT. Ἀπῆμιν ἐπὶ τὴν λεωφόρον, ὠνησόμενός γε τὰ
χρησιωδέστατα, καὶ δὴ ὁρῶ πλῆθος πάμπολυ ἐς τὸ οὗς
ψιδυρίζοντας, ἐπὶ δὲ τῇ ἀκοῇ ἐφύντο τοῖς χεῖλεσιν· ἐγὼ δὲ
παπτήνας ἐς ἅπαντας, καὶ τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις περι-
κάμψας, [σκοπίζον] ὀξυδερεκέστατα, εἴ που γέ τινα τῶν
φίλων θεάσωμαι. ὁρῶ δὲ Κράτωνα τὸν πολιτικόν, παιδό-

p. 606. θεν φίλον ὄντα, καὶ συμποτικόν.

TRIEΦ. Αἰσθάνομαι τοῦτον. τὸν ἐξισωτὴν γὰρ
εἶρηκας· εἴτα τί;

KPIT. Καὶ δὴ πολλοὺς παραγκωνισάμενος ἦκον ἐς
τὰ πρόσω, καὶ τὸ ἐωθινόν, χαῖρε, εἰπὼν, ἐχώρουν ὡς
20 αὐτόν. Ἀνθρωπίσκος δέ τις, τοῦνομα Χαρίκενος, σεσήμε-

p. 607. μένον χειρόντιον, ῥέχγον τῇ ῥινὶ, ὑπέβητε μύχιον, ἐχρέμ-
πιετο ἐπισεσυρμένον· ὁ δὲ πύελος κυανώτερος θανάτου·

q) [σκοπίζον] „Nihil hic variare Edd. adpinxit Solanus
hic et plus decies deinde, quod ubique repetere supervacuum
erit.“ r) θεάσωμαι] Offendit jure suo in hoc Conjunctivo
Fritsch. Quaest. p. 214. nec tamen, si recte intelligo Critici
mentem, corrigi propterea voluit. s) Αἰσθάνομαι τοῦ-
τον] Sic recte cum Fritschio Quaest. p. 100. distinxisse
mihi videor, quum olim scriptum legeretur: Αἰσθάνομαι τοῦτον.
τὸν ἐξ. etc. t) Χαρίκενος] Χαρίκενος scribi jubet Fritsch.
At vid. Adnot.

Ego vero hic considebo,

Cantare, exspectans, donec
cessarit Achilles.

Crit. In publicam viam,
necessaria quaedam emturus,
prodieram: lum video ibi in-
gentem multitudinem, qui in
aures alter alteri insusurra-
bant, adeo quidem ut labia
haerent auribus. Ibi ego
omnes circumspiciens, manu-
que incurva superciliis circum-
posita, quam possum acutissi-
me cernens exploro, sicubi
amicorum aliquem videre pos-
sum. Video autem Cratonem

Politicum, a pueris amicum
atque compotorem.

Trieph. Sentio, quem di-
cas. Nempe praequatorem il-
lum. Sed quid inde?

Crit. Multis igitur cubito
amotis ad anteriora perveni,
et, ave matutino dicto, ad
hominem accessi. Homuntio
autem aliquis Charicenus no-
mine, putridus seniculus, in-
ter ingendos ronches, tussim-
que imis ductam pulmonibus,
enixe screat. Erat vero spu-
tum ipsa morte lividius. Tum
exili voce ita inquit: Hic,

εἶτα ἤρξατο ἐπιφθέγγεσθαι^{u)} κατισχημένον· οὗτος, ὥς p. 607. προῖπον, τοὺς τῶν ἐξισωτῶν καταλείπει^{x)} ἐλειπασμοὺς^{y)}, καὶ τὰ χρεᾶ τοῖς δανεισταῖς ἀποδώσει^{z)}, καὶ^{a)} τὰ τε ἐνολία πάντα, καὶ τὰ δημόσια· καὶ τὰς εἰραμάργας^{b)} δέξεται, μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης^{c)}· καὶ κατεφλυᾶρει ἐτι πικρότερα. p. 608. οἱ περὶ αὐτὸν δὲ ἤδοντο τοῖς λόγοις, καὶ τῷ καινῷ τῶν ἀκουσμάτων προσέκειντο. Ἐτερος δὲ τοῦνομα Χλενόχαρμος, 21 τριβώνιον ἔχων πολύσαθρον, ἀνυπόδετός^{d)} τε, καὶ ἄσκηπος, μετέειπε, τοῖς ὁδοῦσιν ἐπικροτῶν, ὥς ἐπεδείξατό μοι τις κακοεῖμων, ἐξ ὁρέων παρυγεγόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην, p. 609. ἐν τῷ θεύτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς γραμμασιν, ὥς οὗτος τῷ χρυσῷ ἐπικλύσει τὴν λεωφόρον. ἦν δ' ἐγὼ, κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου, οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν· ἀλλὰ σοὶ μὲν τὰ χρεᾶ πληθυνθήσεται ἀνυλόγως^{e)} τῆς ἀποδόσεως·

u) ἐπιφθέγγεσθαι] ὑποφθ. conj. Guyet. x) καταλείπει] Sic Edd. vet. Sed vid. Adnot. y) ἐλειπασμοὺς] In hoc quoque hand dubie corrupto vocabulo consentiunt libri editi. Varias conjecturas vide in Adnot. z) ἀποδώσει] ἀποδίδωσι maluit Guyet. a) καὶ] deleri voluit Heumann Poecil. p. 252. b) εἰραμάργας] Nec in hac voce variant libri. Vid. Adnot. c) τῆς τέχνης] τὰς τέχνας conj. Heumann. Poecil. p. 254. d) ἀνυπόδετος] „Hic nil variare Edd. notatu dignum, quod ante ἀνυπόδετος plurimum scribant. Cf. Asin. c. 16. et Cyn. c. 13.“ e) ἀνα-

quemadmodum ante dicebam, Peraequatorum indulgebit omnis, debitaque reddet creditoribus, privatasque impensas aeque ac publicas solvet. Recipiet etiam vanos futuri conjectores, non aestimaus illos ex arte. Quin amariora etiam homo nugabatur. Qui autem circa erant, delectabantur sermonibus, novisque audiendis rebus attendebant. Alius vero, Chlevocharmo nomen erat, lacinia, quam caries consumserat, indutus, excalceatus praeterea, et aperto capite, denti-

bus simul concrepans ita interlocutus est: Ostendit mihi male vestitus aliquis, e montibus huc adveniens, comam detonsus, iusculptum in theatro hieroglyphicis literis illius nomen; hunc auro viam inundaturum. Tum ego, secundum Aristandri, inquam, Artemidorique praeceptiones, non bene haec vestra vobis somnia evenient: sed tibi quidem augentur debita, pro portione, qua solutionem somniasti; hic vero vel obolo, quem habet, privabitur prout multo abun-

- p. 609. οὗτος δὲ ἐπιπολὶ τοῦ ὄβολου γε στερηθήσεται, ὥς πολλοῦ
 p. 610. χρυσίου εὐπορηκώς. καὶ ἔμογε δοκεῖτε ἐπὶ λευκάδα πέτρην,
 Hom. καὶ δῆμον ὄνειρων καταδαρθέντες¹⁾, τοσαῦτα ὀνειροπολεῖν
 Od. ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης. Οἱ δὲ ἀνεκάγχασαν ἅπαντες,
 XXIV, ὡς ἀποπνιγέντες ὑπὸ τοῦ γέλωτος, καὶ τῆς ἀμαθίας μου
 11. κατεγίνωσκον. ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, Μῶν κακῶς
 22 πάντα ἐξεβόλνισα, ἴν' εἴπω τι κωμικευσάμενος, καὶ οὐ κατὰ
 Ἀρίστανδρον τὸν Τελμισέα²⁾, καὶ Ἀρτεμίδωρον τὸν Ἐφέ-
 σιον, ἐξίχνευσα τοῖς ὀνείρασιν; ἢ δ' ὅς, Σίγα, ὦ Κριτία,
 εἰ ἔχεμυθεῖς, μυσταγωγῆσω σε τὰ κάλλιστα, καὶ τὰ νῦν
 γενησόμενα. οὐ γὰρ ὄνειροι τάδ' εἰσιν, ἀλλ' ἀληθῆ. ἐκβή-
 σονται δὲ εἰς μῆνα Μεσορί³⁾. ταῦτα ἀχηκοὺς παρὰ τοῦ
 Κράτωνος, καὶ τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνώ-
 p. 611. κώς, ἤρθηρίασα, καὶ σκυθρωπάζων ἐπορευόμεν, πολλὰ
 τὸν Κράτωνα ἐπιμεμφόμενος. εἰς δὲ δριμὺ καὶ Τιτανῶδες
 ἐνιδῶν, δραξάμενός μου τοῦ λώπου⁴⁾, ἐσπάρασσε⁵⁾, ῥή-

λόγως] ἀνὰ λόγον *mallet Gasm.* 1) καταδαρθέντες] καταδαρθόντες *corrigit Wytttenbach.* *Animadv.* ad *Plutarch.* *Opp. Morall.* *Tom. I. p. 443.* *Ed. Lips.* ubi is omnino doctē de hoc verbo agit. Sed confertas simul quae *Buttmannus* non minus circumspecte, quam perite, docet *Gr. Gr. maj. Tom. II. p. 101.* g) Τελμισέα] Τελμισέα *corrigi voluit Solani.* h) Μεσορί] „ex emendatione *Solani.* *Edd. et Schol.* *Μεσορί.*“ i) λώπου] „*λόπος Schol.* *Vulgatum tenent Fl. J. Fr. Bas. Par. Hag.*“ k) ἐσπάρασσε] Sic tacite *Bip.* et *Schm.* correxerant vulgatum ἐσπάρασε, pro quo *Reitzius* refert in *Bas. 1.* et *2.* reperiri ἐσπάραξε, quod non omnino ita est: nam *Bas. 1.* habet, ut ceterae, ἐσπάρασε. sed in *Bas. 3.* vidi ἐσπάραξε editum. *) παρεκτείναντες] *παρεκτείνας* ma-

davit auro. Videmini autem standrum Telmeasium, Epho-
 mibi super alba rupe som-
 niorumque indormiisse popu-
 lo, cum tantum contractissimis
 hisce noctibus somniatis. Hi
 vero immanibus cachinnis, ad-
 eo ut praefocari illos prae ni-
 mio risu metus esset, imperi-
 tiam meam condemnant. Tum
 ad Cratonem, Malene omnia
 olfeci, inquam, ut ex comoe-
 dia loquar, neque secundum Ari-
 siumque Artemidorum, probe
 investigavi ista somnia? Ille
 vero, Tace, inquit, Critia: si
 enim potis es, ut sileas, pul-
 cherriuma te mysteria edocebo,
 atque jamjam eventura. Cave
 enim somnia illa putes: veris-
 sima sunt, et intra Mesori
 mensem habitura exitum. Haec
 cum ex Cratone audissem, da-
 mnata ipsorum animi levitate

την ποιήσασθαι πειθόμενός τε, καὶ παρανυττάμενος παρὰ p. 611.
 τοῦ πεπυλαιωμένου ἑκείνου δαιμονίου. Εἰς λόγους δὲ ταῦτα 23
 παρεκτείναντες*), πείθει με τὸν κακοδαίμονα εἰς γόητας
 ἀνθρώπους παραγενέσθαι, καὶ ἀποφράδι τὸ δὴ λεγόμενον
 ἡμεῖς, συγκυρῆσαι. ἔφασκε γὰρ πάντα ἐξ αὐτῶν μυστα-
 γωγηθῆναι. καὶ δὴ διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας, καὶ Hom. II.
 χαλκίους οὐδούς. ἀναβύθρας δὲ πλείστας περικκλωσάμε- VIII,
 νοι, ἐς χρυσόροφον οἶκον ἀνῆλθομεν, οἷον Ὅμηρος τὸν 15.
 Μενελάου φησί. καὶ δὴ ἅπαντα ἐσκοπίζον¹⁾, ὅσα ὁ νη- p. 612.
 σιώτης ἑκείνος νεανίσκος. ὁρῶ δὲ εὐχ' Ἑλένην, μὰ Δί',
 ἀλλ' ἄνδρας ἐπικευφότας, καὶ κατωχρωμένους· οἱ δὲ
 ἰδόντες, γήθησαν^{m)}, καὶ ἔξεναντίας παρεγένοντο· ἔφασκον
 γὰρ, ὡς εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγύγοιμεν. ἐφαίνοντο γὰρ
 οὗτοι ὡς τὰ κάκιστα εὐχόμενοι, καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς λυ-
 γροῖς, ὥς περ αἱ ποινοποιοὶ ἐπὶ θέατρῳⁿ⁾, τὰς κεφαλὰς δ'
 ἄγχι σχόντες, ἐψιθύριζον. μετὰ δὲ τὰ, ἤροντό με,

luit Guyet. 1) ἐσκοπίζον] Sic Bip. et Schm. e Bas.
 1. 3. et 4. ut voluerat Reitz. et ut supra legitur c. 19. Vulgo
 Edd. vet. ἐσκοπίζον. m) γήθησαν] ἐγήθησαν Bas. 3.
 et 4. n) ἐπὶ θέατρῳ] „ἐπὶ τὰ θέατρα Ed. Gess. Abest

erubui, vultuque tristitiam prae-
 ferens, et multis Cratonem in-
 crepans, abi. Sed me aliquis
 torvum et tanquam Titanicum
 intuens, lacinia prehensum re-
 traxit, a vetusto illo daemo-
 nio hominis, ut audientem
 sibi concionem praeberet, indu-
 ctus instigatusque. Sermone
 autem longius producto, sua-
 det tandem misero mihi, ut
 ad praestigiatores homines ac-
 cederem, et in infaustum,
 quod ajunt, diem inciderem:
 dixerat enim, omnia mysteria
 ab illis se esse edoctum. Transimus igitur portasque
 ferreas, pavimentaue aenea,
 multisque per orbem superatis

scalis, in aurea tecta ascendi-
 mus, qualia Menelai quondam
 fuisse Homero credimus. Ibi
 ego oculis lustrō omnia, quae
 ille ex insula juvenis: video
 autem non Helenam ego qui-
 dem, sed homines vultibus in
 terram pronis pallidisque. Illi
 vero, cum nos viderent, gau-
 dere, obviamque procedere:
 dicebant enim, numquid forte
 tristis nuntii ferremus? quippe
 qui manifesto pessima quaeque
 optarent, atque, ut in thea-
 tris solent furiae, luctuosus re-
 bus gauderent. Tum vero ca-
 pita invicem conferentes in au-
 res quaedam insusurrant, ac
 denique me interrogant:

- Hom.* Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἡδὲ τοκῆς;
Od. X. χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης, ἀπὸ γε τοῦ σχήματος. ἦν δ' ἐγὼ,
325. . . . Ὀλίγοι γε χρηστοί, ὥσπερ βλέπω, πανταχοῦ. Κριτίας δέ
p. 612. 24 τοῦνομα, πόλις δέ μοι ἔνθεν, ὅθεν καὶ ἐμὴν. Ὡς δ' ἀερο-
 βατοῦντες ἐπυνθάνοντο, πῶς τὰ τῆς πόλεως, καὶ τὰ τοῦ
 κόσμου; ἦν δ' ἐγὼ, Χαίρουσί γε πάντες, καὶ ἔτι γε χα-
 ρήσονται^ο). οἱ δὲ ἀνένεον ταῖς ὁφρῦσιν, Οὐχ οὕτω· δυσ-
 τοκεῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ κατὰ τὴν αὐτῶν γνώμην·
 Ὑμεῖς πεδάροισι ὄντες, καὶ ὥς ἀπὸ ὑψηλοῦ ἅπαντα καθα-
p. 613. ρῶντες, ὅξυνδερκέστατα καὶ τάδε νενοήκατε. πῶς δὲ τὰ τοῦ
 αἰθέρος; μῶν ἐκλείψει ὁ ἥλιος, ἡ δὲ σελήνη κατὰ κάθειτον
 γενήσεται; ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσει τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος
 διαμετρήσει τὸν ἥλιον; ἡ Ἀφροδίτη εἰ μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ
 συνοδεύσει, καὶ Ἑρμαφροδίτους ἀποκνήσουσιν, ἐφ' οἷς
 ὑμεῖς ἡδεσθε; εἰ ῥαγδαίους ὑετοὺς ἐκπέμψουσιν; εἰ νιφε-

articulus ab aliis.“ ο) χαρήσονται.] Sic certe Bas. 3. Quod autem Reitzius tradit in Bas. 1. et 2. et Schmiederus, in Edd. Bass. omnino sic legi, non ita esse vidi in Bas. quidem 1., quae χαίρουσιν habet, ut vulgo reliquae. Formam autem χαρήσομαι, etsi rejiciat Thomas Mag., facilius tamen equidem tulerim, quam χαίρομαι, pro qua χαίρω Atticus

Tu quis es, unde venis, perniciemque civitas parturit.
 quaeque urbs tibi, quique Tunc ego ex ipsorum senten-
 parentes? tia, Nimirum vos, inquam,
 Videris enim, quantum qui- cum supra humum sublatis,
 dem habitus tuus indicat, ho- tanquam de specula omnia
 mo minime malus. At ego, prospiciatis, etiam ista quam
 Pauci quidem, inquam, ubi- acutissime olim perspexistis.
 que gentium, quantum video, Sed in aethere quid agitur?
 boni sunt: nomen mihi est num eclipsin Sol patietur,
 Critiae: urbs eadem, quae Luna ad perpendicularum ipsi
 vestra. Ut vero inaniter elati subjecta? num Mars ex qua-
 homines interrogarunt, Quid drante Jovem respiciet, Satur-
 rerum in urbe atque adeo in nus autem ex diametro oppo-
 mundo ageretur? egoque, gau- netur Soli? Venusne cum
 dent, gaudebuntque amplius, Mercurio congredietur, no-
 respondi: illi, superciliorum respondi: illi, superciliorum
 gestu abnuentes, Minime vero gestu abnuentes, Minime vero
 ita est, inquit; clades enim ita est, inquit; clades enim

τὸν πολὺν p) ἐπιστρωννύσουσι τῇ γῇ, χάλαζαν δὲ καὶ ἐρ- p. 613.
 σίβην εἰ κατάξουσιν q), λοιμὸν καὶ λιμὸν r) εἰ ἐπιέμψουσιν,
 εἰ τὸ κεραυνοβόλον ἀγγεῖον ἀπεγερμένοθι, καὶ τὸ βροντοποιὸν
 δοχεῖον ἀνεμιστώθῃ; Οἱ δὲ ὡς ἅπαντα κατωρθώκοιτες, 25
 κατεφλυδύρουν τὰ αὐτῶν ἐράσματα, ὡς μεταλλαγῶσι s) τὰ
 πράγματα, ἀταξίαί δὲ καὶ ταραχαὶ τὴν πόλιν καταλήψου-
 νται, τὰ στρατόπεδα ἤττονα τῶν ἐναντίων γενήσονται. τοῦτο
 ἐκταραχθεῖς, καὶ ὥσπερ πρῖνος κινόμενος οἰδηθεῖς, διάτορον
 ἀνέβόησα, Ὡ δαιμόνιοι ἄνδρων, μὴ μεγάλα λῖαν λέγετε,
 θίγοντες ὀδόντας κατ' ἄνδρων θυμολέοντων, πνειόντων p. 614.
 δόον καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τριφαλείας t). ἀλλὰ
 ταῦθ' ὑμῖν ἐπὶ κεφαλὴν καταβήσεται, ὡς u) τὴν πατρίδα
 ὑμῶν κατατρώχετε x). οὐ γὰρ αἰθεροβυτούντες, ταῦτα ἤκη-
 κόητε y), οὐ τὴν πολυάσχολον μαθηματικὴν κατωρθώκατε.
 εἰ δέ γε μαντεῖαι καὶ γοητεῖαι ὑμῶς παρέπεισαν, διπλοῦν τὸ
 τῆς ἀμαθίας. γυναικῶν γὰρ εὐρέματα ταῦτα γραυδίων,

dixisse constat. p) πολὺν] „bene Fl. Fr. Hag. Par. etc.
 Πολὺν prave J.“ q) κατάξουσιν] καταράξουσιν conj. Guyet.
 r) λιμὸν] „λιμὸν. αὐχμὸν Fl. puncto post λιμὸν collocato.“
 s) μεταλλαγῶσι] Male hic Coniunctivus habuit Fritzscheium
 (Quaestst. p. 214. i) τριφαλείας] τριφαλείας mallet Guyet.
 ad Homeri exemplum. Sed iure aliquo tuitus est Reitzius
 communem librorum nostrorum scripturam. u) ὡς] οὐ
 legi jubet Guyet. At ὡς est quippe, nec est quod corrigas.
 x) κατατρώχετε] „Sic pleraeq. κατατρίχετε J.“ Idque
 cum Ald. 2. y) ἤκηκόητε] „Sic Nostrae. Ἠκηκόητε

tuos imbres demittent super? an copiosa nive terram consternerent, grandinemque aut rubiginem devolvent, pestemve ac famem immittent? An fulminatrix cistula plena est, tonitruumque conceptaculum repletum? Illi vero, quasi re praeclare gesta, de suis illis angabantur deliciis, fore scilicet, ut rerum facies mutetur, atque turbae colluviesque civitatem invadant, tum exercitus ab hostibus vincantur. Hic ego vehementer commotus, at-

que ardentis instar illic intumescens, contentissime exclamavi: Nolite, miseri homines, nimis loqui magnifice, Stringentes dentes in vivos corde leones, Spicula spirantes, crista nitentes galeas triplicique. Verum ista in vos ipsos vestraque capita expetent, qui patriae vestrae male adeo ominamini. Neque enim aut consensu aethere ista audivistis, aut male sedulam mathematicorum artem edidicistis. Si autem vaticinia et praestigiae

p. 614. καὶ παλγνια. ἐπιπολὺ γὰρ τὰ τοιαῦτα αἱ τῶν γυναικῶν ἐπίνοιαι μετέρχονται.

26 ΤΡΙΕΦ. Τί δὲ πρὸς ταῦτα ἔφησαν, ὦ καλὲ Κριτία, οἱ κεκαρμένοι²⁾ τὴν γνώμην, καὶ τὴν διάνοιαν;

ΚΡΙΤ. Ἄπαντα ταῦτα παρέδραμον, εἰς ἐπίνοιαν τετε-
χνασμένην καταπεφηνότες. ἔλεγον γὰρ, ἡλίους δέκα ἄσιτοι
διαμενοῦμεν, καὶ ἐπὶ παννύχους ὑμνωδίας ἐπαγρυπνοῦντες,
ὄνειρώττομεν τὰ τοιαῦτα.

ΤΡΙΕΦ. Σὺ δὲ τί πρὸς αὐτοὺς εἶρηκας; μέγα γὰρ
ἔφησαν, καὶ διηρορημένον.

p. 615. ΚΡΙΤ. Θύρσει, οὐκ ἀγεννές, ἀντιῆπον γὰρ τὰ κάλλι-
στα. τὰ γὰρ παρὰ τῶν ἀστικῶν θρυλλούμενα, ἔφην, περὶ
ὑμῶν, ὅποταν ὄνειροπολεῖτε³⁾, τὰ τοιαῦτά που παρειςάγον-
ται. οἱ δὲ σεσηρὸς ὑπομειδιῶντες, ἔξω που παρέρχονται τοῦ
κλινιδίου. ἦν δ' ἐγὼ, εἰ ἀληθῆ εἰσι ταῦτα, ὦ αἰθέριοι,
οὐκ ἂν ποτε ἀσφαλῶς τὰ μέλλοντα ἐξιχνεύσῃτε⁴⁾. ἀλλὰ

Germ. melius. An ἡχῆκατε. "Voluit, credo, ἀηχῆκατε, idque
sane maxime est probabile. 2) κεκαρμένοι] κεκαρ-
μένοι, *Schmiedero* referente, conj. *Triller*. in *Clinotechnia me-
dico* — antiquaria 1774. Cf. *Bibl. Gotting. philol.* Vol. III.
p. 508." a) ὄνειροπολεῖτε] Insignem elegantiam, quam
admiratur in hoc Indicativo *Fritzsche* Quaeist. p. 214. sq.,
lubens ego anstulissimè corrigendo facillime ὄνειροπολῆτε, si
cum ipso *Luciano* meo mihi nunc res esset. b) ἐξιχνεύ-
σῃτε] Non minus egregium vitium in hoc Coniunctivo carpit

in hanc vos fraudem impule-
runt, duplo major vestra est
stupiditas. Quandoquidem ve-
tularum ista mulierum sunt
commenta atque ludibria. Si-
quidem muliebria fere ingenia
ejusmodi consecrari solent nae-
nias.

Trieph. Quid vero ad ista,
o pulcher Critia, detonsis
mentibus animisque homines?

Crit. Nimirum his omnibus
praetermissis, ad commentum
oppido elegans confugientes
dixerunt, Post decem dierum
jejunia, quibus pervigiles can-

tibus noctes ducimus, talia
somniaus.

Trieph. Sed tu quid ad
illa? magnum enim quiddam
dixerunt, quodque multam
quaestionem habeat.

Crit. Bono es animo: ni-
hil ignavum dixi, sed pulcher-
rime equidem caussam ita per-
egi: Etenim vera sunt, quae
urbani homines saepe de vo-
bis dicunt, somniantibus vobis
talia obrepunt. Illi vero can-
nino rictu subridentes, Extra
tamen lectulum, inquit, no-
bis obveniunt. Tum ego, Sint

καταπεισθέντες ὑπ' αὐτῶν, ληθήσετε τὰ μὴ ὄντα, μηδὲ p. 615.
γενησόμενα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως ληρεῖτε, ὀνει-
ροῖς πιστεύοντες, καὶ τὰ κάλλιστα βδελύττεσθε, τοῖς δὲ πο-
νηροῖς ἡδέεσθε, μὴδὲν ὀνούμενοι^{ε)} τοῦ βδελύγματος. ὥστε
ἑάσετε^{δ)} τὴν ἀλλοκότους ταύτας φαντασίας, καὶ τὰ πονηρὰ
βουλεύματα, καὶ μαντεύματα, μὴ που θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρα-
κας βάλοι, διὰ τὸ τῇ πατρίδι ἐπαρᾶσθαι, καὶ λόγους κιβδη-
λους ἐπισημίζειν. Οὗτοι δὲ ἅπαντες ἓνα θυμὸν ἔχοντες^{ε)}, 27
ἔμοι πολλά κατεμέμφοντο. καὶ εἰ βοῦλει, καὶ τὰ γε^{ε)} p. 616.
προσιθῶ σοι, ἃ τινὰ με καὶ ὡς στήλην ἄνανδον ἔθηκαν,
μέχρις ἂν ἡ χρηστή σου λαλιὰ λιθοῦμενον ἀνέλυσε, καὶ ἄκ-
θρωνον ἀπεκατέστησε^{ε)}.

ΤΡΙΕΦ. Σίγα, ὦ Κριτία, καὶ μὴ ὑπερεκτείνῃς τοὺς
ἔθλους. ὁρῆς γὰρ ὡς ἐξώγκωται μου ἡ νηδὺς, καὶ ὥσπερ

Fritzsch. ibid. p. 215. ε) ὀνούμενοι] „An ὀνάμενοι;
Poll.“ Ὀνόμενοι Bas. 3. casu potius, credo, quam consulto.
δ) ἑάσετε] An scripsit ἑάσατε; Ambiguum certe h. l. Fu-
turum simplex. Video etiam *Gosporum* tacite sic scripsisse in
Dissert. §. 24. fin. ε) ἓνα θυμὸν ἔχοντες] ἅπαντα θυ-
μὸν ἔχοντες conj. Neumann. ς) τὰ γε] librariorum in-
curia ortum suspicatur Fritzsch. Quaest. p. 215. pro τὰδε.
g) ἀπεκατέστησε] Nota duplicati augmenti exemplum sine
exemplo hujus quidem generis, quantum scio. Nihil autem li-

vera, inquam, ista, o subli-
mes animae, nunquam tamen
tuto, quae futura sunt, inve-
stigaveritis, sed vestris ipsi
somnia inducti, quae neque
sunt, neque futura unquam
sunt, nugabimini. Nescio ve-
ro, quomodo somniis fidem
habentes ista deblateretis, ho-
nestissima quae sunt averse-
mini, malis autem delectemini,
idque cum nullum ex tam de-
testabili facinore bonum con-
sequamini. Omittite igitur ab-
surda illa emotae mentis lu-
dibria, malaque consilia ac
praedictiones, ne quando Deus,

eo quod pessime patriae pre-
camini, fallacesque vestros
sermones ad ipsum refertis
auctorem, in malam rem vos
projiciat. Hic vero uno omnes
animo multis me objurgare;
et, si vis, jam ea adjiciam,
quae quasi columnam elin-
guem me fecere, donec salu-
taris illa tua allocutio jam
saxea membra resolvit, homi-
nique me restituit.

Trieph. Quin tace, Critia,
neque nugas extende amplius.
Vides enim, ut mihi venter
intumuerit, et tanquam ute-
rum gestem. Tuis quippe

p. 616. κνοφορῶ· ἐδήχθη γὰρ τοῖς παρὰ σοῦ λόγοις, ὡς ὑπὸ
κυνὸς λυττῶντος. καὶ εἰ μὴ φάρμακον ληθευδανὸν ἐμπιῶν
ἤρεμήσω, αὕτη ἡ μνήμη οἰκουροῦσα ἐν ἐμοὶ, μέγα κακὸν
ἐργάσεται· ὥστε ἕασον τούτους, τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς
ἄρξάμενος, καὶ τὴν πολυνύμμον ᾠδὴν ἐς τέλος ἐπιθίς.

28 Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐχὶ Κλεόλαος οὗτός ἐστιν, ὁ τοῖς ποσὶ
μακρὰ βιβὰς, σπουδῇ δὲ ἤκει καὶ κατέρχεται; μῶν ἐπιφω-
νήσομεν^{h)} αὐτῷ;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

ΤΡΙΕΦ. Κλεόλαε, μὴ τι παραδράμῃς γε ποσὶ, μηδὲ
παρέλθῃς, ἀλλ' ἔλθε χαίρων, εἴ γε που μῦθον φέρεις.

ΚΛΕΟΛ. Χαίρει' ἄμφω, ὦ καλὴ ξυνωρίς.

p. 617. ΤΡΙΕΦ. Τίς ἡ σπουδὴ; ἀσθμαίνεις γὰρ ἐπιπολύ.
μῶν τι καινὸν πέπρακται;

ΚΛΕΟΛ. Πέπτωκεν ὄφρυςⁱ⁾ ἡ πάλαι βοιωμένη
Περσῶν·

Καὶ Σοῦσα κλεινὸν ἄστυ.

Πέσει^{k)} δ' ἔτι γε πᾶσα χθὼν Ἀραβίας,

Χειρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτῳ^{l)} κράτει.

bri h. l. variant. h) ἐπιφωνήσομεν] ἐπιφωνήσομεν
Ald. 2. i) ὄφρυς] Sic Bas. 1. et 3. In aliis plerisque ὄφρυς.
k) πέσει] Sic omnes libri nostri. l) εὐσθενωτάτῳ] Con-

sermonibus ut a rabido caue
morsus sum. Atque nisi sum-
ta procuradae oblivioni medi-
cina conquiescam, ipsa rei
recordatio in me permanens,
metuo, ne magnum mihi ma-
lum conciliet. Hos igitur
omite, precationemque a pa-
tre incipiens, multisque refer-
tum nominibus carmen ad fi-
nem superaddens. Sed quid
istuc? Non iste Cleolaus est,
qui magnis adeo citatisque gres-
sibus huc descendit? Inclama-
bimusne hominem, Critia?

Crit. Omnino.

Trieph. Cleolae,

Ne praeterecurras pedibus
nos, praetereasve:

Accede, salve, si quid
apportas novi.

Cleol. Vos vero salvete ambo,
nobile amicorum par.

Trieph. Quenam est ista
tua festinatio? multum enim
anhelas. Ecquid forte novi
factum est?

Cleol. Cecidit supercilium
celebre Persicum:

Cadetque Susa mox, urbs
inclyta:

Arabumque tellus tota mox
cadet

ΚΡΙΤ. Τοῦτ' ἐκεῖνο, ὡς

Ἀεὶ τὸ θεῖον οὐκ ἀμελεῖ τῶν ἀγαθῶν,

Ἄλλ' αὖτις, ἄγον^{u)} ἐπὶ τὰ κρείττονα.

29

p. 617.

ἡμεῖς δέ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα ἐρηκτύεις ἑσμέν. ἔδους-
χείρινον γὰρ ἐν τῇ ἀποβιώσει τί τοῖς τέκνοις καταλιπεῖν
ἐπὶ ταῖς διαθήκαις. οἶδας γὰρ τὴν ἐμὴν πενίαν, ὥς ἐγὼ
τὰ σά. τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισίν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτο-
ρος· πλοῦτος γὰρ ἡμεῖς οὐκ ἐκλείψειⁿ⁾), καὶ ἔθνος ἡμῶς οὐ
καταποθήσει.

ΤΡΙΕΦ. Κἀγὼ, ὦ Κριτία, ταῦτα καταλείπω τοῖς
τέκνοις, ὥς ἴδωσι Βαβυλῶνα ἠλλεμένην, Αἴγυπτον δουλου-
μένην, τὰ τῶν Περσῶν τέκνα δούλειον ἡμῶς ἄγοντα, τὰς
ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν πανομένας, εἰθ^{o)} οὖν καὶ ἀνακο-
πιόμενας. ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις Ἀγνωστον ἐφευρόντες,
καὶ προσκυνήσαντες, χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείναντες, τούτῃ p. 618.
ἐχαριστήσομεν, ὥς καταξιωθέντες τοιοῦτον κράτους ὑπή-
κοοι γενέσθαι· τοῖς δὲ λοιποῖς ληρεῖν ἐάσομεν^{p)}), ἀρκε-

sentiant in hac forma omnes Edd. nostrae: an vero genuina sit,
dubitat Schneid. Lex. Gr. m) ἄγον] ἄγων sola Bas. 3.
n) ἐκλείψει] „restitui ex Pell. et Bas. 1. 2. (et 3.) Ἐκλή-
ψει male Fl. J. Ald. Fr. Hag. Salm. Ἐκλείψει Amst.“
o) εἰθ^{o)}] Sic Salm. et Amst. convenienter cum monito Fritzschii
Quaestat. p. 215. Vulg. εἰτ'. Discretum εἰτ' Fl. p) ἐάσω-

Valida manu victoris atque
robore.

Crit. Hoc est illud,

Nunquam bonos piosque ne-
gligit Deus,

Sed anget, ornat, in bo-
nisque collocat.

Nos vero, Triepho, in optima
incidimus tempora. Angebar
enim, quid, cum moriendum
esset, liberis meis testamento
relinquerem. (Nosti enim men-
dicitatem meam, ut ego tua.)
Jain vero hoc satis est libe-
ris, vita Imperatoris: ita enim
nec divitiae nobis deerunt, ne-

que gens ulla ad terrorem no-
bis incutiendum valebit.

Trieph. Et ego, Critia,
haec relinquo liberis, ut vi-
deant Babylona perditam, Ae-
gyptum sub jugum redactam,
Persarum gnatos servili pou-

dere pressos,
excursiones Scythiarum repres-
sas, utinam omnino praecisas.
Nos vero, ignotum, qui est
Athenis, Deum, a nobis in-
ventum, adorantes, manibus in
caelum sublati eidem gratias
agemus, cum, tam excellenti
potestati ut subjecti essemus,

p. 618. σθέντες ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν, τὸ, Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ, κατὰ τὴν ποροίμῃαν.

[Οὗτος⁹) ὁ λόγος οὗ μοι δοκεῖ εἶναι τοῦ Λουκιανοῦ.]

μεν] ἐάσομεν Bas. 3. q) οὗτος etc.] „Haec verba exhibet Fl. At J. Ald. Hag. Salm. Bas. Fr. Οὗτος ὁ λόγος ρο-
θεύεται τῶν Λουκιανῶν.“

digni sumus ab ipso habiti. de iis dicere, quod est in
Reliquos autem iugari sina- proverbio: non est curae Hip-
mus, satisque habeamus illud poelidi.

X A P I Δ Η Μ Ο Σ p. 618.

Η ΠΕΡΙ ΚΑΛΟΟΥΣ^a).

Arg. Confabulantur inter se Hermippus et Charidemus de convivio in Piraeo ab Androcle in honorem Mercurii apparato, in quo praeter alia lepide ac venuste acta etiam orationes sint habitae in pulchritudinis laudem, quas jam Charidemus excerptas referre amico fugitur. Tres scilicet convivae eandem materiam tribus ex partibus laudando persequuntur, Philo, Aristippus et qui haec tradit, Charidemus; et Philo quidem ita, ut e deorum, Aristippus, ut ex hominum exemplis et testimoniis, Charidemus denique e natura rei et vitae communis usu vulgarique judicio summam pulchritudinis vim ac praestantiam probent.

De auctore et indole libelli paucis actum in Adnotatione prima.

ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ^b).

ERM. Περιπάτους ἔτυχον χθές, ὃ Χαρίδῃμε, ποιούμε- 1
νος ἐν τῷ προαστείῳ, ἅμα μὲν καὶ τῆς παρὰ τῶν ἀγρίων
χάριν ἑσπώνης, ἅμα δὲ (ἔτυχον γάρ τι μελετῶν) καὶ δεό-
μενος ἡσυχίας. ἐντυγχάνω δὴ Προξένῳ τῷ Ἐπικράτους.

a) *XAP. H ΠΕΡΙ ΚΑΛ.*] „Sic et Coll. cum Fl. Bas. Ald. Fr. Par. Salm.“ b) *ΕΡΜΙΠ. ΚΑΙ ΧΑΡ.*] „Ita Bas. 1. 2. (et 3.) Omittunt cett.“ His in Ed. Reitz. addita legitur litera P., quae ibi fere significat Editionem Paris. Jam quum in hac nota Editioni *Parisiensi* locus esse non possit, referendam hanc notulam suspicor ad praecedentis libri adnotationem ultimam de verbis, οὗτος ὁ λόγος etc. quae in *Par.* desiderari infra in Adnot. singulari monet *Solanus*.

C H A R I D E M U S.

SIVE DE PULCHRITUDINE.

HERMIPPI ET CHARIDEMI.

Herm. Forte evenit heri, tim quod quietis (commenta-
Charideme, ut inambulare bar enim aliquid) indigerem.
in suburbano, partim animi Incido autem in Proxenum
in agro reficiendi causa, par- Epicratis filium, eumque pro

- p. 618. προσειπὼν δὲ ὡςπερ εἰώθειν, ἡρώτων ὅθεν τε πορεύοιτο, καὶ ὅποι βαδίζοι. ὁ δὲ ἤκειν μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ παραμυθίως χάριν, ἥπερ εἰώθει πρὸς τὴν ὄψιν γίνεσθαι τῶν ἀγρῶν, ἀπολαύσιον δὲ καὶ τῆς τούτους ἐπιπνεούσης εὐκράτου καὶ κοίτης αὔρας, ἀπὸ συμποσίου μέντοι καλλίστου γεγονότος ἐν Πειραιεῖ, ἐν Ἀνδροκλέους τοῦ Ἐπιχάρους, τὰ ἐπινίκια τεθυκότος Ἑρμοῦ. ὅτι δὲ βιβλίον ἀναγνούς ἐνίκη-
- p. 619. σεν ἐν Διαισίσις. Ἐγασκε δὲ ἄλλα τε πολλὰ γεγενῆσθαι 2 ἀστειῶν, καὶ χαρίεντα, καὶ δὴ καὶ κάλλους ἐγκόμια εἰρησθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἃ ἐκεῖνον μὲν μὴ δύνασθαι εἰπεῖν ὑπὸ τε γήρως ἐπιλελησμένον, ἄλλως τε δὲ, καὶ οὐκ ἐπιπολὺ λόγων μετεσχηκότα. σὲ δ' ἂν ῥαδίως εἰπεῖν, ἅτε καὶ αὐτὸν ἐγκοιμιακότη καὶ τοῖς ἄλλοις παρ' ὅλον τὸ συμπόσιον προσεσχικότα τὸν νοῦν.

ΧΑΡ. Γέγονε ταῦτα, ὦ Ἑρμιππε. οὐ μέντοι γε οὐδ' ἐμοὶ ῥάδιον ἐπ' ἀκριβείας ἅπαντα διεξιέναι. οὐ γὰρ οἶόν τε τὴν πάντων ἀκοίειν, θορήβου πολλοῦ γινομένου, τῶν τε διακονουμένων, τῶν τε ἐστιωμένων, ἄλλως τε καὶ τῶν δυσχερεστέριον ὃν μεμνησθαι λόγους ἐν συμποσίῳ γενομένων. οἶσθα γὰρ ὡς ἐπιλήσιμονας ποιεῖ καὶ τοὺς λίαν

more salntatum interrogo, unde veniat? quorsum eat? Ille venire se ait ipsum quoque voluptatis caussa, quæ ad agrorum conspectum solet exsistere, fruique velle temperata illa levique, quæ illis adspiret, aura, venire autem e convivio praeclarissimo, quod celebratum dicebat in Piraeo, apud Androcleum Epicharis filium, qui rem sacram fecerit Mercurio victoriae caussa, quam libro praelegendo Jovialibus ludis retulerit. Hic dicebat tum alia multa urbane facta esse et venuste; tum alioquin inter res sit difficillud, quod pulchritudinis lau-

des a viris dictae sint: eas se referre non posse, cum senectutis vitio oblitus esset, qui praesertim non diu sermonibus illis interfuerit; te vero relaturum facile, qui et ipse dixisses laudationem, et toto convivio animum aliis attendisses.

Char. Facta sunt ista, Hermippe. Verum nec mihi facile est persequi accurate omnia. Neque enim audire licebat omnia, quod strepitus ingens esset a ministris pariter atque a convivis; cum alioquin inter res sit difficillimas, meminisse sermonum in

μνημονικωτάτους. πλὴν ἀλλὰ σὴν χάριν, ὡς ἂν οἷός τε ᾖ, p. 619.
τὴν διήγησιν περὶάσομαι ποιῆσθαι, μηδὲν παραλείπων ὧν
ἂν ἐνθουσιῶ.

ΕΡΜ. Τούτων μὲν δὴ ἔνεκα, οἷδά σοι χάριν. ἀλλ' 3
εἴ μοι τὸν πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀποδείξῃς, ὅ, τι τε ἦν
ὅπερ ἀνέγνω βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ
τίνας ὑμᾶς εἰς τὸ συμπόσιον κέκληκεν, οὕτως ἂν ἱκανῇ
καταθεῖο) τὴν χάριν.

ΧΑΡ. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον ἦν ἐγκώμιον Ἡρακλέους
ἐκ τινος ὀνείρατος, ὡς ἔλεγε, πεποιημένον αὐτῷ· νενίκηκε
δὲ Διότιμον τὸν Μεγαρόθεν, ἀνταγωνισάμενον αὐτῷ περὶ
τῶν ἀσταχύνων, μῦλλον δὲ περὶ τῆς δόξης.

ΕΡΜ. Τί δ' ἦν ὁ ἐκεῖνος ἀνέγνω βιβλίον;

ΧΑΡ. Ἐγκώμιον τοῖν Διοσκουροῖν. ἔφασκε δὲ καὶ
αὐτὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπ' ἐκείνων σεσωσμένος, ταύ- p. 620.
την αὐτοῖς καταθεῖναι τὴν χάριν· ἄλλως τε καὶ ὑπ' ἐκε-
ῶν παρακεκλημένος, ἐπ' ἄκροις ἰστίοις ἐν τοῖς ἐσχάτοις
κινδύνοις φανέντων. Παρήσαν μὲντοι τῷ συμπόσιῳ καὶ 4

c) καταθεῖο] Vulg. καταδοῖο. Correxī monente Fritzsche
Quaest. p. 215. Cf. Hesiod. Opp. v. 45. et 359. Ed. Dind.
et quae supra notavi in Varr. Lectt. ad Epist. Satt. c. 39.

convivio habiturum: scis enim,
quam obliuiosos ea res faciat
illos etiam, qui praestantissi-
ma memoria sunt praediti.
Verumtamen tua causa, ut
potero, narrare conabor, ni-
hil omissurus eorum, quae in
mentem mihi venerint.

Herm. Equidem jam ho-
rum causa, quae promittis,
gratiam tibi habeo. Sed si
totam mihi ab initio inde ra-
tionem reddas, quis liber fue-
rit, quem recitavit Androcles,
quem vicerit, qui fueritis,
quos ad coenam vocavit; sic
demum solidam a me gratiam
inieris.

Char. Liber fuit laudatio
Herculis, insomnii monitu, ut
dicebat, ab illo scripta. Vi-
cit Diotimum Megarensem, qui
cum illo de adorea vel de
gloria potius contendit.

Herm. Quid ille recitavit?

Char. Castorum laudatio-
nem: dicebat autem, se quo-
que magnis ipsorum beneficio
periculis liberatum, hanc ipsis
gratiam referre; invitatum prae-
sertim ab ipsis, cum in fasti-
gio malorum extremo periculo
apparerent. Verum aderant
in coena alii quoque multi,
vel cognati ejus vel alioquin
familiares. Commemoratione

p. 620. ἄλλοι πολλοί, οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτῷ, οἱ δὲ καὶ ἄλλως συνήθεις· οἱ δὲ^{d)} λόγον τε ἄξιοι, τό, τε συμπόσιον ὅλον κεκοσμηκότες, καὶ κάλλους ἐγκώμια διελθόντες, Φίλων τε ἦν ὁ Δεινίου, καὶ Ἀρίστιππος ὁ Ἀγασθένους, καὶ τρίτος αὐτός· συγκατέλεκτο δὲ ἡμῖν καὶ Κλεώνυμος ὁ καλός, ὁ τοῦ Ἀνδροκλέους ἀδελφιδούς, μειράκιον ἀπαλόν τε καὶ τεθρυμμένον· νοῦν μέντοι γε ἰδόκει ἔχειν. πάνν γὰρ προθύμως ἤκροατο τῶν λόγων. πρῶτος δὲ ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους ἤρξατο λέγειν, προοιμιασόμενος οὕτω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ ἐταῖρε, μὴ πρὶν τῶν ἐγκωμίων ἄρξῃ, πρὶν ἂν μοι καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδῷς, ὅφ' ἤς εἰς τούτους προήχθῃτε τοὺς λόγους.

ΧΑΡ. Εἰκῇ*) διατρέβεις ἡμᾶς, ὦ ἴγαθὲ, πάλα δυνάμενους τὸν ἅπαντα λόγον διελθόντας ἀπαλλαγῆναι. πλὴν ἀλλὰ τί τις ἂν χρήσαιτο, ὅποτε φίλος τις ὦν βιάζοιτο; 5 ἀνάγκη γὰρ ἐφίστασθαι πᾶν ὁτιοῦν. Ἦν δὲ ζητεῖς αἰτίαν τῶν λόγων, αὐτὸς ἦν Κλεώνυμος ὁ καλός. καθημένου γὰρ αὐτοῦ μεταξὺ ἐμοῦ τε, καὶ Ἀνδροκλέους τοῦ θείου, πολὺς ἐγένετο λόγος τοῖς ἰδιώταις περὶ αὐτοῦ, ἀποβλέπουσι τε εἰς

d) οἱ δὲ] Sic Bas. 3. Reitz. et recentt. Sed οἱ δὲ Ald. 1. 2. Bas. 1. et Hag. idque fortasse verum, quamquam nec sic loci syntaxis placere potest. e) εἰxῇ] εἰxῇ priores, jota subscripto.

autem digni praeter caeteros, et caussam mihi indicaveris, quique totum exornarent convivium, atque laudes dicerent pulchritudinis, hi erant, Philo

Dimiae filius, et Aristippus Agasthenis, et tertius ego. Accubuerat nobiscum Cleonymus ille pulcher Androclis fratris filius, adolescentulus tener ac delicatus, sed qui mentem habere videretur, quippe qui cupide admodum orationes audiret. Primus vero agere de pulchritudine coepit Philo, hoc prooemio usus.

Herm. Noli, sodalis, noli laudes prius incipere, quam

Char. Frustra nos, vir bone, moraris, qui jam toto sermone euarrato poteramus discedere. Verrum quid agas, si quis amicus vinum tibi faciat? scilicet, quidquid sit, subeuadum est. Quam vero requiris sermonum occasionem, ea ipse fuit formosus Cleonymus. Cum inter me et Androclum patruum assideret, multus de illo sermo inter indoctos homines, adspicientes adolescentulum, et forma

αὐτὸν, καὶ ὑπερεκπεπληγμένοις τὸ κάλλος. σχεδὸν οὖν p. 620.
 πάντων ὀλιγορήσαντες, κάθηντο διεξιόντες γαῖμα τοῦ μει-
 ραίου. ἀγασθέντες δὲ ἡμεῖς τῶν ἀνδρῶν τὴν φιλοκαλίαν,
 καὶ ἅμα ἐπαινέσαντες αὐτοὺς, ἀργίας τε πολλῆς εἶναι ὑπο-
 λαβόντες, λόγοις ἀπολείπεσθαι τῶν ἰδιωτῶν περὶ τῶν καλ-
 λίστων, ᾧ μόνῳ τούτων οἴομεθα προέχειν, καὶ δὴ ἡπτό- p. 621.
 μεθα τῶν περὶ κάλλους λόγων. ἔδοξεν οὖν ἡμῖν, οὐκ ὀνο-
 μαστὶ λέγειν τὸν ἔπαινον τοῦ παιδὸς, (οὐ γὰρ ἂν ἔχειν
 καλῶς, ἐμβαλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλείω τρυφήν) ἀλλ'
 οὐδὲ μὴν ὥσπερ ἐκείνους οὕτως ἀτάκτως, ὅπερ ἕκαστος
 τίχοι, λέγειν, ἀλλ' ἕκαστον εἰπεῖν ἰδίᾳ, ὅς' ἂν ἀπομνημο-
 νεῖοι περὶ τοῦ προκειμένου, Καὶ δὴ ἀρξάμενος ὁ Φίλων 6
 πρῶτος, οὕτως τὸν λόγον ἐποιεῖτο, Ὡς ἔστι δεινόν, εἰ
 πάνθ' ὅσα πράττομεν ἐκείνης ἡμέρας, ὥς περὶ καλῶν ποι-
 οῦμεθα τὴν σπουδὴν, αὐτοῦ δὴ^f) τοῦ κάλλους οὐδένα ποιη-
 σόμεθα λόγον, ἀλλ' οὕτω καθεδούμεθα σιγῇ, ὥσπερ δεδοι-
 κότες, μὴ λάθωμεν ἡμῶς αὐτοὺς, ὑπὲρ οὗ σπουδάζομεν τὸν

η) δὴ] δὲ legendum censet Fritzsche. Quaest. p. 215. Rectius,
 opinor, dicatur, δὴ per hunc libellum sic nonnunquam usurpari,
 ubi exspectes δὲ, tum quidem, ubi a genere oratio descendit ad

ipsius supra modum percul-
 sos. Igitur obliti fere reli-
 quorum omnium assidebant
 laudes illius enarrantes: quo-
 rum nos iudicium atque amo-
 rem pulchri cum probaremus
 laudaremusque, ignaviae mul-
 tae esse rati, si de pulcher-
 rimis rebus indocti homines
 dicendo nos superarent, quo
 solo illis nos praestare puta-
 remus, dicere de pulchritudine
 ipsi quoque aggressi sumus.
 Decrevimus ergo non nomina-
 tim laudes dicere pueri; quip-
 pe quod parum consultum sit,
 cum magis illum frangat deli-
 ciis: sed neque ita sine ordi-
 ne, ut isti, quidquid in buc-

cam cuique venerit proferre;
 verum singulatim dicere unum-
 quemque, quae de argumento
 proposito memoria subjiceret.
 Atque primas sibi dicendi
 partes sumens Philo, sic ver-
 ba fecit: Quam indignum est,
 si, quidquid agimus quotidie,
 in eo sic tanquam de rebus
 pulchris laboremus; pulchri-
 tudinis autem ipsius nullam
 habeamus rationem, sed ita
 silentio desideamus, quasi ve-
 reamur, ne forte imprudentes
 dicamus illud, pro quo omni
 tempore laboramus. Atqui
 ubi tandem prout decet ora-
 tione utatur aliquis, si, in tanto
 circa res nihil studio, de eo, quod

- p. 621. ἅπαντα χρόνον, ἐλπόντες· καίτοι ποῦ τις ἂν χρήσαιτο πρεπόντως τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων σπουδάζιον, περὶ τοῦ καλλίστου σιγῶν τῶν ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ ἐν λόγοις καλὸν σιῶιτο κάλλιον μᾶλλον, ἢ 8) πάντα τᾶλλα παρέντας περὶ αὐτοῦ λέγειν τοῦ τέλους ἡμῶς τῶν ἐκαστοτε πραττομένων; ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω λέγειν μὲν ὡς χρὴ περὶ τοῦτο διακεῖσθαι εἰδέναι, εἰπεῖν δὲ μηδὲν ἐπίσταςθαι περὶ αὐτοῦ, ὡς οἶόν τε βραχέα περὶ τούτου πειρώσομαι διελθεῖν. κάλλους γὰρ διὰ πάντες μὲν ἐπεθύμησαν τυχεῖν· πάντῳ δ' ἡζιώθησαν ὀλέγοι τινές. οἳ δὲ ταύτης ἔτυχον τῆς δωρεῆς, εὐδαιμονέστατοι πάντων ἔδοξαν γενεῆσθαι, καὶ πρὸς θεῶν, καὶ πρὸς ἀνθρώπων τὰ εἰκότα τετιμημένοι. τεκμήριον δὲ, τῶν γούν θεῶν ἐξ ἡρώων γενομένων Ἡρακλῆς τέ ἐστιν ὁ Διὸς, καὶ Διόσκουροι^{h)}, καὶ Ἑλένη, ὧν ὁ μὲν ἀνδρίας ἔνεκα, ταύτης λέγεται τυχεῖν τῆς τιμῆς, Ἑλένη δὲ τοῦ κάλλους χάριν, αὐτήνⁱ⁾ τε μεταβαλεῖν εἰς θεόν, καὶ τοῖς Διοσκού-
- p. 622. ροις αἰτία γενέσθαι, πρὶν αὐτήν εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν τοῖς

speciem, vel ad rem, de qua prae aliis propositum est verba facere. Supra cap. 2. in. ἄλλα τε πολλά — καὶ δὴ καὶ κάλλους etc. g) ἢ] ἢ τῷ conj. *Germ.* convenienter quidem cum legibus linguae. h) Διόσκουροι] „Ita hic et mox constanter.“ Cf. Adnot. i) αὐτήν] „αὐτὴ Fl.“ *Αὐτὴν Bas. 3.*

omnium rerum pulcherrimum nus hocce sunt consecuti, bea-
est, taceat? Aut quomodo, tissimi omnium facti videntur,
quod in oratione pulchrum honore, quo par est, a Diis
est, pulchrius servetur, quam pariter atque hominibus affe-
si, relictis aliis omnibus, cti. Argumentum huius rei
de ipso illo fine eorum, quae hoc esto. In numero enim
aginus, omnium dicatur? Ve- Deorum, qui ex Heroibus fa-
rum ne videar dicere quidem cti sunt, Hercules est Jovis
posse, quomodo affecti circa filius, et Castores, et Hele-
illam esse debeamus, de re na; quorum iste virtutis ergo
ipsa autem dicere nescire; illum dicitur honorem esse
quam potest pauca ea de re consecutus. Helena autem pul-
conabor exponere. Pulchritu- chritudinis gratia, cum ipsa
dinis nimirum participes fieri se in Deam mutasse, tum
omnes concupiscunt: digni au- fratribus suis ejus rei causa
tem illa habiti sunt omnino fuisse, qui ante illius in cae-
pauci. Quicunque autem mu- lum ascensum, mortuis annu-

ἐπὶ γῆν συνεξητασμένοις. Ἀλλὰ μὴν ὅστις ἀνθρώπων ἡξιώθη 7
 τοῖς θεοῖς ὁμιλεῖν, οὐκ ἔστιν εὐρεῖν, πλὴν ὅσοι μετεσχέχασιν p. 622.
 κάλλους. Πέλοψ τε γὰρ τούτου χάριν τοῖς θεοῖς ἀμβρο-
 σίας μετέσχε, καὶ Γανυμήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου οὕτω κεκρα-
 τηκέναι λέγεται τοῦ πάντων ὑπάτου θεῶν, ὥστ' αὐτὸν οὐκ
 ἀνασχέσθαι συμμετασχεῖν αὐτῷ τινα τῶν ἄλλων θεῶν τῆς
 θήρας^k) τῶν παιδικῶν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ πρόπουσαν ἡγού-
 μενον εἶναι, εἰς Γάργαρον καταπτάντα τῆς Ἰδῆς, ἀναγα-
 γεῖν ἐκείσε τὰ παιδικὰ, ὅπου συνέσεσθαι τὸν ἅπαντα ἔμελλε
 χρόνον. τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἰετὶ πεποιήται τῶν καλῶν,
 ὥστ' οὐ μόνον αὐτοὺς ἡξίωσε τῶν οὐρανίων ἀναγωγῶν
 ἐκείσε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ὁ, τι τύχοι γινόμενος,
 συντῆν ἐκαστοτε τοῖς ἐρωμένοις. καὶ τοῦτο μὲν γενόμενος
 κίρκος, συνεγένετο Ἀθήδῃ^l), τοῦτο δ' ἐν εἵδει ταύρου τὴν
 Εὐρώπην ἀρπάξει· εἰκασθεὶς δ' Ἀμφιτρύωνι^m), γεννᾷ τὸν
 Ἡρακλέα. καὶ πολλὰ τις ἂν ἔχοι λέγειν τεχνάσματα τοῦ
 Διὸς, ὅπως ἂν οἷς ἐπεθύμει συγγένοιτο, μηχανωμένον. Τὸ 8
 δὲ δὴ μέγιστον, καὶ οἶον ἂν τις θαυμάσαι, ὁμιλῶν γὰρ

k) θήρας] „Ita plurimae bene. Θύρας J. Ven. 2.“ l) Ἀθήδῃ]
 „Sic Fl. aliaque recte. Αῦδῃ J.“ Sic etiam Ald. 2. m) Ἀμφι-
 τρύωνι.] „Amphitryoni J. et Fl. male.“ Conspirant cum his
 Ald. 1. 2. et Hag.

merati fuerant. Verum etiam
 qui homo dignus sit consuetu-
 dine Deorum habitus, non est
 invenire, praeterquam qui pul-
 chri essent. Certè enim Pe-
 lops huius gratia Ambrosiae
 Deorum particeps factus est;
 et Ganymedes Dardani filius
 sic vicisse summum Deorum
 dicitur, ut pati non posset,
 quemquam aliorum Deorum
 secum ad venandum amasium
 venire, sed sibi soli decorum
 esse duceret, devolare in Gar-
 garium Idae verticem, et eo
 puerum educere, ubi toto de-
 inde tempore secum esset fu-

turus. Tanti vero semper fe-
 cit pulchros, non tantum ut
 caelesti illos sede eo deductos
 dignatus sit, sed ipse quoque,
 quoties in terra esset, suis
 semper cum amoribus versatus,
 nunc in cycnum versus cum
 Leda inserit, nunc tauri spe-
 cie rapuerit Europam, nunc
 Amphitruonis sumpta forma Her-
 culem genuerit. Ac multa com-
 memorare aliquis possit Jovis
 commenta, ut, quibuscum cu-
 peret, una esset, machinan-
 tis. Qua in re illud maxi-
 mum est, et quod merito mi-
 retur aliquis, quod agens in-

R

- p. 622. τοῖς θεοῖς (οὐ γὰρ ἀνθρώπων γε οὐδέσι, πλὴν εἰ μὴ τοῖς καλοῖς) ἐν δ' οὖν τούτοις δημηγορῶν, οὕτω πεποιήται σο-
- p. 623. βαρὺς τῷ κοινῷ τῶν Ἑλλήνων ποιητῇ καὶ θρασὺς, καὶ καταπληκτικὸς, ὥστ' ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ δημηγορίᾳ τὴν Ἥραν, καίτοι πρότερον πάντ' εἰωθυῖαν ἐπιτιμᾶν αὐτῇ, ὁμῶς δ' αὐτὴν οὕτως ἐφόβησεν, ὥστ' ἤρκεσεν αὐτῇ τὸ μηδὲν παθεῖν, ἀλλὰ μέγχι λόγων στήναι τὴν ὁργὴν τῷ Διὶ· τοὺς δ' ἅπαντας θεοὺς ἐν τῇ ὑστέρᾳ πάλιν οὐχ ἤττον κατέστησε φοβηθῆναι, γῆν ἀνασπάσειν αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ θύλασσαν ἀπειλήσας. μέλλων δὲ συνέσεσθαι καλοῖς, οὕτω γίγνεται πρῶτος, καὶ ἡμερος, καὶ τοῖς πῦσιν ἐπιεικής, ὥστε πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὸ τὸ Ζεὺς εἶναι καταλιπὼν, ὅπως μὴ φαίνοιτο τοῖς παιδικοῖς ἀηδῆς, ἐτέρου τινὸς ὑποκρίνεται σχῆμα, καὶ τούτου καλλίστον, καὶ οἷον τὸν ὁρῶντα προσαγαγέσθαι· τοσοῦτον αἰδοῦς καὶ τιμῆς παρέχεται τῷ κάλ-
- 9 λει. Καὶ οὐχ ὁ μὲν Ζεὺς οὕτω μόνος ἐάλω τοῦ κάλλους, τῶν δ' ἄλλων οὐδεὶς θεῶν, ἵνα μᾶλλον ἔχῃ δοκῇ ταῦτα κατηγορίαν Διὸς, οὐχ ὑπὲρ τοῦ κάλλους εἰρησθαι· ἀλλ' εἴ τις ἀκριβῶς ἐθέλῃσκει σκοπεῖν, πάντας ἂν εὔροι θεοὺς ταὐτὰ πεπονθό-

ter Deos, (neque enim ad alios se homines, praeterquam ad pulchros, applicare solet) inter Deos igitur dum concionatur, adeo turbidus a communi Graecorum poëta, et audax terribilisque inducitur, ut in prima concione Junonem, quae quidem olim exprobrare illi soleret omnia, ipsam tamen adeo perterruerit, ut satis haberet nihil aliud sibi evenire, sed intra verba Jovis iram consistere: in posteriori autem concione in non minore Deos omnes terrore constituerit, terram se ipsis cum hominibus su-

tns. Cum vero ad pulchros accedit, ita fit mitis, et mansuetus, et aequus omnibus, ut super reliqua omnia, ipsa Jovis persona deposita, ne insuavis amoribus suis videatur, formam sumat alterius, eamque pulcherrimam, quae illicere adspicientem possit: tantum reverentiae et honoris habet pulchritudini! Neque vero solus ita Jupiter pulchritudine captus est, reliquorum autem Deorum nullus, ut potius ista criminosae in Jovem, quam pro pulchritudine, dicta videri possint. Sed si quis curate rem velit considerare, Deos omnes eodem mo-

τας Διῖ^α), ὅσον τὸν μὲν Ποσειδῶ τοῦ Πέλοπος ἡττημένον, p. 623.
 Ὑακίνθου δὲ τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ἑρμῆν δὲ τοῦ Κάδμου. Καὶ 10
 θεαὶ δ' ἐλάττους οὐκ αἰσχύνονται φαινόμεναι τούτου· ἀλλ'
 ὥσπερ φιλοτιμίαν αὐταῖς ἔχειν δοκεῖ, τὸ τῷ δεῖνι συγγενο-
 μένην καλῶ διηγέσθαι, παρεσχῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ἔτι p. 624.
 δέ, τῶν μὲν ἄλλων ὑπάντων ἐκάστη^ο) προστάτις οὔσα,
 οὐχ ἑτέρ^ο ἀμφισβητεῖ^τ), περὶ ὧν ἄρχει, ἀλλ' Ἀθηνᾶ μὲν
 τοῖς ἀνθρώποις ἡγουμένη τὰ ἐς πολέμους, πρὸς Ἀρτεμιν οὐ
 διαμάχεται περὶ θήρας· ὡς δ' αὐτως Ἀθηνᾶ καίκενη πα-
 ραχωρεῖ τῶν πολεμικῶν· τῶν δὲ γάμων, Ἡρᾶ Ἀφροδίτῃ,
 οὐδ' αὐτῇ πρὸς αὐτῆς ἐνοχλουμένη περὶ ὧν ἐφορεύει· ἐκά-
 στη δ' ἐπὶ κάλλει τοσοῦτον φρονεῖ, καὶ πάσας ὑπερβάλλε-
 σθαι δοκεῖ, ὥστε καὶ ἡ Ἑρις αὐτὰς ἀλλήλαις ἐκπολεμῶσας
 βουλομένη, οὐδὲν ἄλλο προὔβαλεν αὐταῖς ἢ κάλλος, οὕτως
 οἰομένη ῥαδίως, ὅπερ ἤθελε, καταστήσειν· ὁρθῶς καὶ φρο-
 νίμως τοῦτο λογιζομένη. σκέψαιτο δ' ἂν τις ἐντέϋθεν τὴν
 τοῦ κάλλους περιουσίαν· ὡς γὰρ ἐλάβοντο τοῦ μήλου, καὶ
 τὴν ἐπιγραφὴν ἀνέλεξαντο, ἐκάστης αὐτῆς ὑπολαβούσης

u) Διῖ] Sie Schm. e Fl. pro vulg. διῖ. o) ἐκάστη] „ἐκά-
 στη θεῶν ἐκάστη Fl.“ p) ἐτέρ^ο ἀμφισβητεῖ] „Consen-
 tit Fl.“

do (quo Jovem) affectos inve-
 nerit, Neptunum verbi caussa
 Pelopis forma victam, Hya-
 cinthi Apollinem, Mercurium
 Cadmi. Neque deas aperte
 illi succubuisse pudet, sed
 velut honoris aemulatione de
 se praedicari amant, cum hoc
 vel illo fuisse formoso, homi-
 nibusque prae buisse. Ad haec
 cum aliarum rerum omnium
 unaquaeque praesidium susce-
 perit, non movet altera con-
 troversiam alteri, quibus im-
 peret; sed Minerva, quae
 praestit quoad bellica homini-
 bus, non contendit cum Diana
 de venatu, similiterque Minerva

vae haec concedit de bellicis,
 de nuptiis autem Juno Veneri,
 neque ipsa turbatur ab illa in
 his, quorum curam gerit: de
 pulchritudine autem sua adeo
 magnifice sentiunt, et superare
 illa universas sibi videntur sin-
 gulae, ut Lis Dea, quae mu-
 tuis illas viribus superare vel-
 let, nihil iis aliud, quam pul-
 chritudinem objiceret, sic nem-
 pe rata facillime se, quod vo-
 luisse, effecturam: recte illa
 quidem et prudenter subductis
 rationibus. Caeterum excel-
 lentiam pulchritudinis inde mi-
 hi aliquis perspiciat. Accepto
 enim pomo, lectoque illius

- ¶ 624. εἶναι τὸ μῆλον, μηδεμιᾶς δὲ τολμῶσης τὴν ψῆφον καθ' αὐτῆς ἐνεγκεῖν, ὥς ἄρ' αἰσχυρότερα τῆς ἐτέρας εἴη τὴν ὄψιν, ἀνέρχονται παρὰ τὸν τῶν μὲν πατέρα, τῆς δ' ἀδελφόν τε καὶ σύνοικον, Αἰα, ἐπιτρέψουσι τὴν δίκην αὐτῷ. ἔχων δὲ καὶ αὐτὸς ἢ τίς ἐστιν ἀποφήνασθαι καλλίστη, καὶ πολλῶν ἀνδρείων ὄντων, καὶ σοφῶν, καὶ φρονίμων ἐν τε Ἑλλάδι καὶ τῇ βαρβάρῳ, ὁ δ' α) ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμῳ, ψῆφον ἐναργῇ καὶ καθαρὰν ἐξενεγκῶν, ὅτι καὶ φρονήσεως, καὶ σοφίας, καὶ ῥώμης ὑπερέχει τὸ
- 11 κάλλος. Τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἱ πεποιήνται, καὶ σπουδὴν, ἀκούειν εἶναι καλὰ, ὥστε καὶ τὸν ἥρώων τε κοσμήτορα, καὶ θεῶν ποιητὴν, οὐκ ἄλλοθεν ποθεῖν, ἢ παρὰ τοῦ κάλλους πεπείκασιν ὀνομάζειν. ἥδιον ἂν οὖν ἀκούσαι) λευ-
- p. 625. κῶλενος ἢ Ἥρα, ἢ πρὸς βα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλου Κρόνου· Ἐθηνᾶ δ' οὐκ ἂν βουλευθεῖη Τριτογένεια πρὸ τοῦ Γλαυκῶπις καλεῖσθαι· Ἀφροδίτη τε τιμῆσαι) ἂν τοῦ παντὸς καλεῖσθαι χρυσῇ. ἔπερ ἅπαντ' εἰς κάλλος τείνει. Καίτοι ταῦτ' οὐ μόνον ἀπόδειξιν ἔχει, πῶς οἱ κρείττους ἔχουσι

q) ὁ δ' α) Vulgo δδ'. Correxī, ut res ferebat et mos Luciano familiaris. Castigavit etiam Fritzsche. Quaest. p. 46. r) ἀκούσαι) ἀκούσαι in prioribus omnibus. Cf. infra cap. 23.

titulo, cum unaquaeque suum illud esse putaret, sustineret autem nulla contra se ipsam terre suffragium, quasi deteriori altera esset facie, accedunt ad patrem reliquarum, unius autem fratrem, eundemque maritum, Jovem, arbitrium illi permittentes. Cum autem ipse potestatem haberet promuntiandi, quae esset formosissima, essentque sortes multi, et sapientes prudentesque viri in Graecia pariter et apud barbaros; arbitrium ipse Paridi permittit Priami filio, eaque re luculentum tulit li-

tia, et sapientia, et fortitudine majorem esse pulchritudinem. Tantam porro curam, studium adhibuere tantum, ut pulchrae audirent, ut illi Heroum laudatori Deorumque poetarum persuaserint, ne aliunde se, quam a pulchritudine, nominaret. Jucundius ergo audiat Juno candida brachia sua celebrari, quam dici Veneranda Dea, aut ingentis nata Saturni. Minerva nolit Tritogenia potius, quam Caesia vocari. Venus autem quantivis aestimat appellari aurea: quae quidem ad pulchritudinem tendunt omnia. Atque haec non illud modo

περὶ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μαρτύριόν ἐστιν ἀψευδές, τοῦ κρεί- p. 625.
 στον εἶναι πάντων τῶν ἄλλων. οὐκοῦν Ἀθηνᾶ μὲν ἀνδρίας
 αἶμα καὶ φρονήσεως προέχειν ἐπεμνησίξει. ἀμφοτέρων γὰρ
 πρῶτοντα τούτων. Ἦρα δ' ἀπάσης ἀρχῆς καὶ δυνα-
 στείας αἰρετώτερον ἀποφαίνει, συνηγοροῦντ' αὐτῇ καὶ τὸν
 Δία παραλαβοῦσα. εἰ τοίνυν οὕτω μὲν θεῖον καὶ σεμνὸν
 τὸ κάλλος ἐστίν, οὕτω δὲ περιπαυδάστον τοῖς θεοῖς· πῶς
 ἂν ἡμῖν ἔχοι καλῶς, μὴ καὶ αὐτοὺς μιμουμένους τοὺς θεοὺς,
 ἔργῳ τε καὶ λόγῳ πᾶν ὃ, τι ἔχομεν συναίρεσθαι τῷ κάλλει;
 Ταῦτα μὲν ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους εἶπεν, ἐπιθείς τοῦτο 13
 τῇ τελευτῇ, ὥς καὶ πλείω δ' ὅ) ἂν τούτων εἰρήκει, εἰ μὴ τὸ
 μακρολογεῖν ἥπιστατο τῶν ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ. μετ'
 ἐκείνον δ' εὐθὺς Ἀριστίππος ἤπιετο τῶν λόγων, πολλὰ
 πρότερον παρακληθεὶς ὑπ' Ἀνδροκλέους· οὐ γὰρ ἐβούλετο
 λέγειν τὸ μετὰ Φίλων' ὁ) εὐλαβούμενος λέγων. ἤρξατο δὲ
 ἐντεῦθεν. Πολλοὶ πολλὰκις ἄνθρωποι τὸ περὶ τῶν βελτί- 14
 στων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων, ἀφέντες λέγειν, ἐφ' ἑτέρας
 τινὰς ὥρμησαν ὑποθέσεις, ἀφ' ὧν αὐτοῖς μὲν δοκοῦσι

α) δ') quod omnes libros obsidet, incommodum est h. l. et molestum. ὁ) Φίλων'] Sic Edd. veteres. Φίλων' tamen Hag. l. et Φίλον L. Φίλωνι plene scripserant ex Solani auctoritate Reitz. et recent. Sed vid. Adnott.

ostendant, quid Dii de illa
 sentiant, sed testimonium sunt
 minime fallax, reliquis illam
 rebus omnibus esse praestan-
 tiorem. Igitur Pallas fortitu-
 dine simul et prudentia potio-
 rem esse decernit, cujus utri-
 usque rei praeses est: Juno
 autem imperio omni et pote-
 stati praeferendam pronuntiat,
 suffragatorem sibi nacta Jo-
 vem. Si vero ita divinum,
 ita augustum quiddam pul-
 chritudo est, de quo tanto
 studio ipsi Dii laborent, quo-
 modo nos deceat non ipsos
 quoque Deorum imitatione,

opere pariter et verbis, quid-
 quid habemus, pulchritudini
 patrocinari? Haec Philo de
 pulchritudine: qui illud in fine
 adjecit, se plura hisce dictu-
 rum fuisse, nisi sciret, non
 convenire convivio longam ora-
 tionem. Post illum statim dic-
 cere coepit Aristippus, mul-
 tum incitatus ante ab Andro-
 cle. Nolebat enim dicere, dic-
 cere post Philonem veritus.
 Ita vero exorsus est: Multi
 saepe mortales, dimissa de re-
 bus optimis nobisque utilibus
 dicendi materia, ad alia se
 contulero argumenta, quibus

- p. 625. δόξαν προσάγειν· τοῖς δ' ἀκροαταῖς τοὺς λόγους οὐδὲν λυσitelouντας ποιοῦνται. καὶ διεληλύθασιν οἱ μὲν περὶ τῶν αὐτῶν ἐρῖζοντες ἀλλήλοις, οἱ δὲ διηγούμενοι τὰ οὐκ
- p. 626. ὄντα· Ἕτεροι δὲ περὶ τῶν οὐδαμῶς ἀναγκαίων λογοποιοῦντες, οὓς ἐχρῆν ταῦτα πάντα καταλιπόντας, ὅπως τι βέλτιον τύχῳσιν εἰπόντες σκοπεῖν· οὓς νῦν ἐγὼ περὶ τῶν ὄντων οὐδὲν ὑγιὲς ἐγνωκέναι νομίζων, ἄλλως τε, καὶ τὸ τινῶν ἀγνοίας τῶν βελτίστων κατηγοροῦντα τοῖς αὐτοῖς περιπίπτειν, τῶν εὐηθιστέρων ολόμενος εἶναι πάντη, τὴν αὐτὴν λυσiteloustάτην καὶ καλλίστην τοῖς ἀκούουσιν ὑπόθεσιν ποιήσομαι τῶν λόγων, καὶ ἦν πᾶς ὅστις οὖν ἂν φαίη.
- 15 κάλλιστ' ἂν ἔχειν ἀκούειν καλλίστην. Εἰ μὲν οὖν περὶ τινος ἑτέρου τοὺς λόγους ἐποιούμεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ κάλλους, ἤρκειεν ἂν ἡμῖν, ἀκούσασιν ἐνὸς εἰπόντος, ἀπηλᾶχθαι περὶ αὐτοῦ^u). τοῦτο δ' ἄρα τὸσαύτην ἀφθονίαν παρέχεται τοῖς βουλομένοις ἄπτεσθαι τῶν περὶ τούτου λόγων, ὥστ' οὐκ εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ, νομίζειν δυστυχεῖν, ἀλλ' ἦν πρὸς πολλοῖς ἄλλοις κἀκείνός τε δυνηθῆ συμβυλῆσθαι πρὸς τοὺς ἐπαίνους, τῆς ἀμείνωνος

n) περὶ αὐτοῦ] glossema habuit Guyet. viz probabiliter.

sibi quidem conciliare gloriam videntur, sed verba interim faciunt nihil profutura auditoribus: atque imprudentes partim de iisdem rebus [eadem cum dicant] inter se contendunt; partim, quae nusquam sunt, ea enarrant; partim de rebus minime necessariis verba faciunt. Quos oportebat, his relictis omnibus, ut melius quidquam dicere possint, videre. Quos jam ego de rebus nihil sani statuisset ratus, et alioquin stupidiorum omnino esse putans, post accusatas quorundam optimarum rerum ignorantias in eadem vitia in-

cidere; eandem utilissimam auditoribus et pulcherrimam dicendi materiem mihi suam, quamque unusquisque optime se habere dicat, vocari pulcherrimam. Si quidem igitur de alia quacunque re verba nunc faceremus, non de pulchritudine sufficeret nobis, uno, qui diceret de illa, audito, discedere: haec vero tantam dicendi copiam subministrat attingere volentibus, non ut infelix sit putandus, si quis non pro dignitate oratione assequatur; verum si ad multa alia ipse quoque conferre quidquam ad laudes illius possit,

οἷσθαι πειρᾶσθαι τύχης. τὸ γὰρ οὕτω μὲν περιφανῶς ὑπὸ p. 626.
 τῶν κρειττόνων τετιμημένον, οὕτω δὲ τοῖς ἀνθρώποις
 θεῖον, καὶ περισπούδαστον, πᾶσι δὲ τοῖς οὖσιν οἰκειότατον
 κόσμον, καὶ οἷς μὲν ἂν παρῇ παρὰ πάντων σπουδαζομένων,
 ὧν δ' ἀφίσταται μισουμένων, καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιου-
 μένων, τίς ἂν εἴη τοσοῦτον λόγων μετεσχηκώς, ὥστ' ἐπαι-
 νέσαι πρὸς ἀξίαν ἀρκέσαι; οὐ μὴν ἀλλ' ἐτειδὴ περ οὕτω p. 627.
 πολλῶν αὐτῷ δεῖ τῶν ἐπαινεσόντων, ὥστε μόλις ἂν τῆς
 ἀξίας τυχεῖν, οὐδὲν ἀπεικὸς καὶ ἡμῶς ἐγχειρεῖν εἰ λέγειν
 περὶ αὐτοῦ, μέλλοντάς γε μετὰ Φίλωνα ποιῆσθαι τοὺς
 λόγους. οὕτω δὲ σεμνότερον καὶ θεϊότερον τῶν ὄντων
 ἔστιν, ὥστε ἴν' ὅσα θεοὶ καλοὺς τετιμήκασι, παρα-
 λέπω^{x)}. Ἀλλ' οὖν ἐν τοῖς ἅνω χρόνοις ἐκ Διὸς Ἑλένη 16
 γενομένη, οὕτως ἐθανυμώσθη παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὥστ'
 ἔτι τῆς ἡλικίας οὖσαν ἐντός^{y)}, κατὰ τινα χρόαν ἐν Πέλο-
 ποννήσῳ γενόμενος ὁ Θησεύς, οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἡγά-
 σθη^{z)}, ὥστ' οὐσης αὐτῇ καὶ βασιλεὺς ἀσφαλεστάτης, καὶ

x) παραλέπω] Lacunam hic esse cum Belino suspicatur
 Schmiederus. Mihi locus, ut eum Gesnerus cepit, figuram vi-
 detur prae se ferre, quam rhetorum filii vocant praeteritionem,
 licet non admodum scite adhibitam. y) ἐντός] ἐκτός maluit
 Belin. aut cum Guyeto οὐκέτι — ἐντός. Male utrumque, quum
 probissima sit vulgata. Ἐντός intra est, i. e. citra h. l. Οὐκ-
 έτι foret non amplius, nec vero nondum. z) ἡγάσθη] ἡγά-
 σθη conj. Jens. sine justa causa. „Constat enim esse lectionem

optima fortuna uti sit existi-
 mandus. Quae enim res ma-
 nifeste adeo a Diis honorata
 est, ita vero apud homines divi-
 na et studio omni digna; omni-
 bus porro, quae ubique sunt,
 familiarissimum decus est, adeo
 ut, quibus ea adsit, illi colan-
 tur ab omnibus, a quibus vero
 absit, illi exosi et ne adspectu
 quidem digni censeantur; quis
 fuerit ita disertus, ut eam rem
 laudare pro dignitate possit?
 Verum enimvero cum multis
 adeo ei rei laudatoribus opus

sit, ut vel sic suam vix di-
 gnitatem consequatur, non ab-
 surdum fuerit, etiam nos co-
 nari aliquid de ea dicere, li-
 cet post Philonem verba sint
 facienda. Adeo vero augu-
 stissima et maxime divina re-
 rum est, ut --- (praetermitto
 enim, quantum et quoties pul-
 chros Dii honoraverint:) Verum
 ut superioribus temporibus na-
 ta Jove Helena tantae apud
 omnes homines admiratione fue-
 rit, ut intra maturae aetatis tem-
 pus constitutam, negotii alicuius

- p. 627. δόξης οὐ τῆς τυχοῦσης, ὅμως οὐκ ᾔετο βιωτὸν αὐτῷ, ταύτης ἐστερημένῳ, παρελθεῖν δὲ πάντας εὐδαιμονίας, εἰ ταύτην αὐτῷ γένοιτο συνοικεῖν. οὕτω δὲ διανοηθεὶς, τὸ μὲν παρὰ τοῦ πατρὸς λαβεῖν ἀπειπὼν, μὴ γὰρ ἂν αὐτὴν αὐτὸν ἐκδοῦναι μήπω ἡλικίας ἡμένην, τὴν δ' ἀρχὴν ὑπερφρονήσας ἐκείνου, καὶ παριδὼν, ὀλιγορήσας δὲ καὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κοινωνοῦντ' αὐτῷ τῆς ἀρπαγῆς καὶ Πειρίθουν παραλαβὼν, βία λαβὼν αὐτὴν τοῦ πατρὸς, εἰς Ἀφιδναν^{a)} ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς· καὶ τοσαύτην ἔσχε χάριν αὐτῷ τῆς συμμαχίας ταυτησὶ, ὥςθ' οὕτως ἐφίλησε τὸν ἅπαντα χρόνον, ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγενομένοις παράδειγμα γενέσθαι τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου φιλίαν. ἐπειδὴ
- p. 628. δὲ ἔδει κἀκεῖνον ἐν Αἰδου γενέσθαι, τὴν Δῆμητρος μνηστευσόμενον κόρην, ἐπειδὴ πολλὰ παλαιῶν, οὐκ ἡδυνήθη ταύτης αὐτὸν τῆς πείρας ἀποσχέσθαι καταπέσει, συνηκολούθησεν αὐτῷ, ταύτην πρέπουσαν οἴόμενος αὐτῷ καταθήσειν^{b)} τὴν χάριν, περὶ τῆς ψυχῆς ὑπὲρ αὐτοῦ κινδυνεύσαι.
- 17 Ἐπανελθοῦσαν δ' εἰς Ἄργος, αὐθις ἀποδημοῦντος αὐτοῦ,

ἡγάσθη ait marg. J. a) Ἀφιδναν] Ἀφιδναν Reitz. et recentt. Deest omnino accentus in vett., quae scriptura vult accentum esse in prima syllaba. Et sic scripsi προπαροξυτόνως, ut solent veteres in hoc nomine ultimam corrumpere. b) καταθήσειν] καταθήσων Bas. 3.

caussa agens in Peloponneso Theseus, ita ad conspectum formae illius exarserit, ut in regno firmissimo, et gloria non vulgari, tamen non vivendum sibi putaret, hac si carendum esset; felicitate se praeterire universos, si haec sibi uxor contingeret. Haec cum animo agitare, nec spem haberet illius a patre impetrandae, nec enim elocaturum sperabat, quae justam aetatem nondum attigisset; contempto illius imperio ac neglecto, parvi faciens, quidquid in Pello-

ponneso formidandum erat, assumpto rapinae adiutore Pirithoo, vi a patre abductam Aphidnam Atticae oppidum asportavit: tantumque illi habuit huius auxilii nomine gratiam, ut ita illum reliquo tempore amaverit, exemplum posteris uti esset Thesei et Pirithoi amicitia. Cum autem ille cogeretur ad inferos descendere, ad nuptias ambiendas Liberae Cereris, postquam multa hortatus non potuit illi persuadere, ut ab eo conatu se abtineret, illum comitatus est,

ἐπειδὴ καθ' ὥραν ἦν γάμων, καίτοιγε ἔχοντες καλὰς τε p. 628.
καὶ εὖ γεγονίας ἐκ τῆς Ἑλλάδος σφίσιν αὐτοῖς ἄγεσθαι
γυναῖκας οἱ τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱ δὲ συνελθόντες,
ἐμνηστεύοντο ταύτην, τὰς ἄλλας ἀπάσας ὑπεριδόντες ὡς
φαιλοτέρους. γνόντες δ' ὅτι περιμάχτος ἔσται, καὶ δει-
σαντες μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχομένων πρὸς
ἀλλήλους, ὁμωμόκασιν ὄρκον τουτονὶ ψήφῳ κοινῇ, ἥ μὴν
ἐπικουρήσιν τῷ ταύτης ἀξιοθέντι, μὴδ' ἐπιτρέψιν ἦν τις
ἀδικεῖν ἐγχεῖρῃ, ἕκαστος οἰόμενος ταύτην αὐτῷ τὴν συμμα-
χίαν παρασκευάζειν. τῆς μὲν οὖν ἰδίας γνώμης ἀπέτυχον
πάντες, πλὴν Μενελάου, τῆς κοινῆς δ' ἐπειράθησαν αὐτίκα.
οὐ πολλῶ γὰρ ὕστερον ἔριδος γενομένης ταῖς θεαῖς περὶ
κάλλους, ἐπιτρέπουσι τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμῳ· ὁ δὲ
τῶν μὲν σωμάτων τῶν θεῶν ἡττηθεὶς, τῶν δωρεῶν δ'
ἀναγκασθεὶς γενέσθαι κριτῆς, καὶ διδούσης Ἥρας μὲν τὴν
τῆς Ἀσίας ἀρχὴν, τὸ δ' ἐν πολέμοις Ἀθηνῶς κράτος,
Ἀφροδίτης δὲ τὸν τῆς Ἑλένης γάμον· καὶ φεύλοισ μὲν
ἀνθρώποις γενέσθαι ἂν ποτε νομίσας οὐκ ἐλάττω βασιλείαν,
Ἑλένης δ' οὐδένα τῶν ἐπιγιγνομένων ἀξιοθῆναι, προεῖλετο

c) τὸ δ'] τὸδ' priores omnes, solenni peccato.

hanc decentem ab illo gratiam
imiturus, ut vitae pro illo pe-
riculum subiret. Reversam ve-
ro Argos, (rursus peregre
absente Theseo) cum jam ma-
tura esset nuptiis, licet habe-
rent pulchras et generosas mu-
lieres, quas e Graecia sibi
ducerent, reges Graeciae; at
illi convenientes hanc sibi ex-
petebant, contemptis tanquam
deterioribus reliquis omnibus.
Cum autem viderent de ipsa
certatum iri, metuentes, ne
bellum in Graecia exoriretur
illis inter se depugnantibus,
communi suffragio iusjurandum
dedere ejusmodi, se adjutores

fore ei, qui ipsa dignus esset
habitus, neque permissuros,
si quis injuriam vellet facere;
cum nempe putaret unusquis-
que, se hoc sibi parare auxi-
lium. Ac privata quidem illa
uniuscujusque sententia fefel-
lit omnes praeter Menelaum:
communem autem illam veram
esse, statim experti sunt. Cum
enim non ita multo post lis
inter Deas de forma exorta
esset, arbitrium permittunt Pa-
ridi Priami filio. Hic corpo-
ribus Dearum et forma vi-
ctus, muneramque esse con-
ctus arbiter, offerente Junone
imperium Asiae, bellicam vi-

- 18 τὸν ταύτης γάμον. Γενομένης δὲ τῆς ὑμνουμένης ἐκείνης
 p. 528. στρατείας κατὰ τῶν Τρώων, καὶ τῆς Εὐρώπης τότε πρῶ-
 τον κατὰ τῆς Ἀσίας ἐλθούσης, ἔχοντες οἱ τε Τρῶες, ἀπο-
 δόντες τὴν Ἑλένην, ἀδεῶς οἰκεῖν τὴν αὐτῶν; οἱ δ' Ἕλληνες
 p. 629. ταύτην αὐτοῦς^{d)} ἱάσαντες ἔχειν, ἀπαλλάττεσθαι τῶν ἐκ
 πολέμου καὶ στρατείας δυσχερῶν, οἱ δ' *) οὐκ ἠβουλήθησαν
 ἀμφοτέροι, οὐκ ἂν ποτε νομίσαντες εὐρεῖν ἀφορμὴν καλλίω
 πολέμου, περὶ ἧς ἀποθανοῦνται. καὶ θεοὶ δὲ τοὺς αὐτῶν^{f)}
 παῖδας σαφῶς εἰδότες ἀπολουμένους ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ
 ἀπέτρεψαν μᾶλλον^{g)}, ἀλλ' ἐνήγαγον εἰς τοῦτο^{h)}, οὐκ
 ἐλάττω δόξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, τοῦ θεῶν παῖδας
 γενέσθαι, τὸ μαχομένους ὑπὲρ Ἑλένης ἀποθανεῖν. καὶ τί
 λέγω τοὺς αὐτῶνⁱ⁾ παῖδας; αὐτοὶ πρὸς αὐτοὺς^{k)} μείζω
 καὶ δεινότερον ἐνεστήσαντο τοῦ πρὸς Γίγαντας αὐτοῖς γενο-
 μένου πολέμου. ἐν ἐκείνῳ μὲν γὰρ μετ' ἀλλήλων ἐνταῦθα
 δὲ ἐμάχοντο πρὸς ἀλλήλους. οὐ τί γένοιτ' ἂν ἐναργέστερον

d) αὐτοῦς] αὐτοὶ conj. Guyet. e) οἱ δ'] of δ' priora.
 f) αὐτῶν] „Ita Par. aliaeq. Αὐτῶν Fl.“ g) μᾶλλον,
 ἀλλ'] ἀλλὰ μᾶλλον conj. Solan. Recte tuetur vulgatum ordi-
 nem Fritzsche. Quaestus. p. 91. laudato etiam Schüslero ad De-
 mosth. Tom. I. p. 599. h) εἰς τοῦτο] εἰς τοῦτον maluit
 Guyet. non necessario. i) αὐτῶν] „αὐτῶν cum spiritu
 tenui J. (cum Ald. 2.) Fl. Par. Αὐτῶν Hag. Salm. aliae-
 que.“ Αὐτῶν ediderant Reitz. et recentt. k) αὐτοῦς]
 „Adspirare Fl. Hag. Par. Salm. Αὐτοῦς J.“ et sic Ald. 2.

ctoriam Pallade, Venere au-
 tem Helenae nuptias; etiam
 vilibus hominibus contingere in-
 terdam putans non minus impe-
 rium, Helena autem potiri pos-
 se posterorum neminem, hu-
 jus nuptias praecepavit. Cum
 autem decantata illa contra
 Trojam expeditio fieret, et Eu-
 ropa tunc primum veniret con-
 tra Asiam, liceretque Troja-
 nis, reddita Helena, sine metu
 suam incolere patriam, Grae-
 cis vero hac illis permissa,
 difficultatibus belli atque ex-
 peditionis liberari: neutri vo-

luere, qui putarent, nunquam
 se belli causam, pro qua
 morerentur, habituros justio-
 rem (pulchriorem): ipsique
 Dii suos filios, quos aperte
 scirent in illo bello perituros,
 non potius prohibere, sed in-
 duxerunt, non minori ipsis
 gloriae futurum arbitrati, pa-
 gnando mori pro Helena, quam
 quod Deorum filii essent. Et
 quid dico filios suos? Ipsi
 inter se majus et terribilius
 iniere bellum eo, quod adver-
 sus gigantes ab illis gestum
 est. Etiam in illo conjuncti

δεῖγμα, ὅσῳ τῶν ἀνθρωπίνων ἀπάντων ὑπερέχει τὸ κάλλος p. 629.
 παρ' ἀθανάτοις κριταῖς; ὅταν γὰρ ὑπὲρ μὲν τῶν ἄλλων
 οὐδενὸς ἀπάντων οὐδαμῶς τοπαράπαν φαίνονται λ). διενε-
 χθέντες, ὑπὲρ δὲ κάλλους οὐ μόνον τοὺς νιοὺς ἐπιδεδωκό-
 τες, ἀλλ' ἤδη καὶ ἀλλήλοις ἐναντία πεπολεμηκότες, ἑνιοὶ
 δὲ καὶ τρωθέντες, πῶς οὐκ ἀπάσαις ψήφοις προτιμῶσιν
 ἀπάντων τὸ κάλλος; Ἀλλ' ἵνα μὴ δόξωμεν ἀπορία τῶν 19
 περὶ κάλλους λόγων περὶ ταῦτα^m) διατρέβειν ἀεὶ, ἐφ' ἑτε-
 ρον βούλομαι μεταβῆναι, οὐδαμῶς ἔλαττον ὄν, ὥστε δεῖξαι
 τὴν τοῦ κάλλους ἀξίαν, τῶν πρότερον εἰρημένων, τὴν Ἀρ-
 κάδος Ἰπποδάμειαν Οἰνομάου. ὅσους τοῦ ταύτης κάλλους
 ἁλόντας μᾶλλον αἰρουμένους ἀπέφηεν ἀποδύσκειν, ἢ
 ταύτης δέικνισμένουςⁿ), τὸν ἥλιον προσορᾶν. ὥς γὰρ ἐλά-
 βετο τῆς ἡλικίας ἢ παῖς, καὶ τὰς ἄλλας τὸ πατὴρ οὐ
 πολλῶ*) τῷ μέσῳ παρενεγκοῦσαν ἑώρα, τῆς μὲν ὥρας p. 630.

- λ) φαίνονται] φαίνονται legi jubet Fritzsche. Quaest. p. 215. Imo mallet, si liceret, ὅταν mutare in ὁπότε, cuius proprius est locus in conclusione, qualis haec est. m) ταῦτα] ταῦτα scripsit Schmiad. arbitro Guyeto: At vid. Adnot. n) διεφκισμένους] Sic et Fl. cum J. Fr. Par. etc. " In Ald. 1. 2. et Hag. deest saltem jota sub ω. Sed quorsum haec notula? quum aptissimum ad rem sit verbum διοικίζεσθαι, seorsim habitare cogi, oppositum illi συνοικεῖν cap. 16. *) οὐ πολλῶ] οὐ μικρῶ, vel οὐκ ὀλίγῳ reddidit Micyllus, quem ducem taciti, vel etiam lascii, secuti sunt posteriores interpretes ad unum omnes. Cf. Abresch. Lectt. Aristacneti. p. 249.

pugnabant, hic vero contra se
 invicem: quo equod majus
 esse potest documentum, quan-
 tum humanis rebus omnibus
 praestet immortalium Deorum
 iudicii pulchritudo? Quando
 enim de aliarum in univer-
 sam rerum nulla unquam
 omnino dissedis illos con-
 stat, pro pulchritudine autem
 non filios tantum suos dedi-
 disse, sed jam contra se in-
 vicem pugnasse, quidam etiam
 vulnerati esse: quomodo, non
 sententiis omnibus, rebus omni-

bus pulchritudinem praepon-
 unt? Ne vero videamur in-
 opia eorum, quas de ipsa pul-
 chritudine dici possunt, circa
 ista semper morari, ad aliud
 transibo nullo modo inferius
 ad demonstrandam pulchritu-
 dinis dignitatem his, quae prius
 dicta sunt, ad Hippodamiam
 nempe Arcadis Oenomai fi-
 liam. Quot juvenes, hujus
 forma captos, apparuit mori
 praecoptare, quam ab hac dis-
 clausos hanc lucem intueri?
 Cum enim maturitatem atti-

περ 630. αὐτῆς ἁλούς, (τοσοῦτον γὰρ αὐτῇ περιῆν, ὥστε καὶ τὸν γεγεννηκόθ' ο) ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν) καὶ διὰ τοῦτο ἄξιον αὐτὴν ἔχειν παρ' ἑαυτῷ, βούλεσθαι δ' ἐκδιδόναι πλατύ-μενος αὐτὴν τῷ ταύτης ἄξιῳ, τὰς παρ' ἀνθρώπων φεύγων αἰτίας, μηχανὴν τινα μηχανᾶται τῆς ἐπιθυμίας ἀδικιωτέραν, καὶ ἥν ᾤετο ῥαδίως, ὅπερ ἐβούλετο, καταστήσειν. ὑπὸ γὰρ ἄρματι, ὡς οἶόν τε μάλιστα ἦν), εἰς τάχος ἐπὶ τῆς τέχνης ἔχειργασμένῳ, τοὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ ζεύξας ἐν τῇ τότε ταχίστους ἵππους, ἡμιλλᾶτο πρὸς τοὺς μνηστῆρας τῆς κόρης, ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας⁹) αὐτοῖς αὐτὴν προτιθεῖς, ἢ σιτέρεσθαι τῆς κεφαλῆς ἡττηθέντας. καὶ ἡξίον δ' αὐτὴν αὐτοῖς συναναβαίνειν τὸ ἄρμα, ὅπως ἀποσχολούμενοι περὶ ταύτην, ἀμελοῖεν τῆς ἱππικῆς. οἱ δ', ἄποτυχόντος τοῦ πρώτως⁷) ἡσυχασμένου τοῦ δρόμου, καὶ τῆς κόρης ἐκπεσόντος μετὰ τοῦ ζῆν, τὰ μὲν ἀποκνησάμενοι πρὸς τὸν ἀγῶνα, ἢ μεταθεῖναι τι τῶν βεβουλευμένων, μειρακιῶδες

ο) γεγεννηκόθ'] „Recte sic Par. ut Jens. voluit. Γεγε-
νηκόθ' male J. Hag. Salm Fl. Fr. Bas.“ nec non Ald. 1. et 2.
p) ἡν] ejici voluit Guyet. Vide, si opus sit, Adnot. r) παρ-
ελθόντας] παρελθούσιν corrigendum censuit idem Guyet.
Alia habebis in Adnot. r) πρώτως] πρώτον in Codd. hac-
tenus male collatis Fritschius olim invenire cupit cum spe
quadam satis certa, nimis, puto, subtiliter contra Lobeckium ad
Phrynich. p. 312. disputans in Commentat. 1. de Orthograph.

gisset puella, videretque illam pater non mediocri intervallo alias relinquere, forma illius ceptus, (cujus nimirum tantam illa vim haberet, ipsum ut parentem praeter naturam subigeret) eamque ob causam secum illam habere cupiens, finis interim suspicionis vitandae causa, elocare se ipsam velle ei, qui dignus ipsa esset, commentum comminiscitur ipsa cupiditate injustius, quod putabat facile sibi, quod vellet, conjecturum. Curru enim, quanta maxima arte pot-

est, ad celeritatem elaborato, equos cum junxisset, qui tum erant in Arcadia, velocissimos, certabat cum procis puellae, praetereuntibus proposito praemio ipsa puella, devictis poena capitis: postulabatque, ipsam currum cum illis conscendere, ut in illa occupati et defixi, equestris rei curam omitterent. Illi, cum fortuna adversa usus fuisset, qui primus cursum ingressus fuerat, et virgine una cum vita excidisset, detrectare certamen, aut mutare consilium puerile ar-

εἶναι ὑπολαβόντες, τὴν δ' ὁμότητα μισήσαντες Οἰνομάου, p. 630.
 ἄλλος ἄλλον*) ἐφθάνεν ἀποθνήσκων, ὥσπερ δεδοικώς μὴ
 τοῦ τεθάναι περὶ τῆς κόρης ἀμάρτη. καὶ προῆλθε γε
 μέχρι τρισεκαδέκα νέων ὁ φόνος· θεοὶ δ' ἐκείνον τῆς πονη-
 ρίας μισήσαντες ταυτησί, τοὺς τε τεθνεῶτας ἅμα, καὶ τὴν
 κόρην ἐλεοῦντες· τοὺς μὲν ὅτι κτήματος ἀπεστέρηται τοι-
 οῦτον· τὴν κόρην δ' ὅτι τῆς ὥρας οὐ κατὰ καιρὸν ἀπο-
 λαύοι· κηδόμενοι τε τοῦ νέου, ὅστις ἔμελλε (Πέλοψ δ' ἦν p. 631.
 οὗτος) ἀγωνιῖσθαι, ἄρμα τε χαρίζονται τούτῳ κάλλιον
 τέχνης πεποιημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, δι' ὧν ἔμελλε
 τῆς κόρης κύριος εἶναι. καὶ γέγονέ γε, τὸν κηδεστήν ἐπὶ
 τέρμασι τῆς νίκης ἀπεκτονώς. Οὕτω τὸ τοῦ κάλλους χρῆμα 20
 ἀνθρώποις τε θεῶν εἶναι δοκεῖ, καὶ τιμώμενον τῶν*) πάν-
 των, καὶ θεοῖς ἱσποῦδασθαι πολλαχόσε. διὸ δὴ καὶ ἡμῖν
 οὐκ ἂν ἔχοι τις μέμφεσθαι δικαίως, προὔργου λογισαμένοις
 τὸ ταῦτα περὶ κάλλους διεξελθεῖν. Οὕτω μὲν δὴ καὶ Ἀριστι-
 ππος διῆλθε τὸν λόγον.

ΕΡΜ. Σὺ δέ λοιπὸς εἰ, Χαρίδημε· ὅπως δ' ὥσπερ 21
 χορωνίδα τῶν τοῦ κάλλους καλῶν ἐπιθήσῃ τὸν λόγον).

et Atticism. Luciani p. 20. s) ἄλλον] „Ita Fl. Hag. Bas. 1.
 Par. Salm. Allo J.^a i) τῶν] ὑπὸ conj. Guyet., quod sane
 magis placet. u) τὸν λόγον] τῷ λόγῳ conj. Wyttenbach.

bitrati, crudelitatemque Oeno-
 mai exosi, alius alium morte
 praevenerunt, quasi metuen-
 tes, ne morte pro puella ex-
 ciderent. Ac progressa est
 caedes ad adolescentes tredecim.
 Dii autem pravitatem
 hanc istius exosi, mortuosque
 simul et virginem miserati,
 illos, qui tali possessione pri-
 vati essent, hanc, quod forma
 illa atque aetate non frueretur,
 cura adolescentis suscep-
 ta, qui erat decertaturus,
 (hic Pelops fuit) et currum

elaboratum, equosque immor-
 tales, quorum opera virgine
 potiretur. Et potitus est, in-
 terfecto in metis victoriae so-
 ciero. Adeo pulchritudo di-
 vina res hominibus visa est,
 et honorata inter omnes, et
 Dis saepe magno studio ex-
 petita. Propterea neque nobis
 est quod quis jure succenseat,
 qui operae pretium putaverim-
 us ista de pulchritudine enar-
 rare. Sic et Aristippus ora-
 tionem suam absolvit.

Herm. Tu superes, Charide-
 me, qui velut coronidem

p. 631. **XAP.** Μηδαμῶς, ὦ πρὸς θεῶν, περαιτέρω προελθεῖν με βιάσῃ. ἱκανὰ γὰρ δηλώσαι τὴν συνοουσίαν καὶ τὰ νῦν εἰρημένα· ἄλλως τ' οὐδ' ὅσαπερ εἶπον ἀπομνημονεύοντα. ῥᾶον γὰρ ἂν τις μνημονεύοι τῶν ἐτέροις εἰρημένων, ἢ τῶν αὐτῶν *).

ΕΡΜ. Ταῦτα μὲν δὴ ἐστίν, ὦν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμοῦμεν ἐπιτυχεῖν. οὐ γὰρ δὴ τοσοῦτον ἡμῖν τῶν λόγων ἐκείνων, ὅσον ἐμέλῃσε τῶν σῶν ἀκοῦσαι· ὥστ', ἦν τούτων ἀποστέρησιν, καὶ κείνα μάτην ἔσῃ πεποννηκώς. ἀλλὰ, πρὸς Ἑρμοῦ, τὸν ἅπαντα λόγον ὥσπερ ὑπέστις ἐξ ἀρχῆς, ἀπόδος.

XAP. Βέλτιον μὲν ἦν τούτοις ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν ἀγαπῶντα· ἐπεὶ δ' οὕτω προθυμῇ καὶ τῶν ἡμετέρων ἀκοῦσαι λόγων, καὶ τοῦθ' ὑπηρετεῖν ἀνάγκη, ὥδε
22 τοῖνυν καὶ αὐτὸς ἐποίησάμην τὸν λόγον. Εἰ μὲν πρῶτος
p. 632. αὐτὸς ἔρχον περὶ τοῦ κάλλους λέγειν, προοιμίων ἂν ἐδέομην συγγῶν· ἐπεὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς πρότερον εἰρηκόσιν ἱρῶν, οὐδὲν ἀπεικὸς τοῖς ἐκείνων χειρομένον ὥς

Animadvv. ad Plutarch. Opp. Morr. Tom. I. p. 404. Certe genuinus locus, qualem habemus, non omnino videtur: erratumque et ego puto in hoc exitu sententiae quaecudum esse. x) αὐτῶ] „Sic Fl. et pleraeque. Αὐτῶ J.“ Et sic Ald. 2.

eorum, quae in pulchritudine pulchra sunt, imponas, tuam orationem.

Char. Ne, per ego te Deos rogo, ultra progredi me coge. Satis enim fuerint ad declarandam disputationem etiam declarasse, quae modo dicta sunt, qui praesertim non, quaecumque dixi, depromere ex memoria possim. Quippe facilius aliquis retineat dicta ab aliis, quam sua.

Herm. Quin haec sunt, quorum ab initio cupiebamus fieri compotes. Neque enim tantum illas audire orationes curabamus, quam tuam. Ita-

que hac si nos privaveris, scito, etiam in illis frustra te elaborasse. Verum, per Mercurium, universam orationem, quemadmodum ab initio promiseras, nobis redde.

Char. Melius fuerat, te istis contentum difficultatem mihi remittere. Quandoquidem vero ita cupidus es orationis meae audiendae, eaque in re tibi oportet obsequi; hunc in modum ergo ipse quoque verba feci: Si primus ego de pulchritudine dicere inciperem, multis opus haberem exordiiis: quando autem post plures, qui ante me dixerunt,

προσιμοῖς ἐπιφέρειν ἐξῆς τὸν λόγον· ἄλλως τ' οὐδ' ἐτέ- p. 632.
ρωσε τῶν λόγων γινομένων, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ τῆς αὐτῆς
ἡμέρας, ὥστ' ἐνεῖναι γ) καὶ τοὺς παρόντας^{z)} λαθεῖν, ὡς ἄρ'
οὐχ ἕκαστος ἰδίᾳ λογοποιῶσιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἕκαστος ἐπὶ
μέρους διεξέρχονται λόγον. ἑτέρῳ μὲν οὖν ἤρκει γ' ἂν εἰς
εὐφημίαν, ἅπερ ὑμῶν ἕκαστος ἔτυχεν ἐπὶ πρὸς τοῦ κάλ-
λους ἰδίᾳ. τούτῳ δὲ τοσοῦτον περίεστιν^{a)}, ὥστε καὶ τοῖς
ἐπιγιγνομένοις, ἔξω τῶν νῦν εἰρημένων, οὐ δεῖν ἐπαίνων
τῶν εἰς αὐτό. πλεῖστα γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ πρῶτα δεῖν
λέγειν ἕκαστα δόξαν^{b)} παρίστησιν, ὥσπερ ἀνθρώπων εὐτυχοῦντα
λειμῶνι, αἰετῶν φαινομένων ἄρτι προσεγομένων τοὺς δρε-
πομένους. ἐγὼ δ' ἐκ πάντων ἐκλέξας, ὅσα μοι δοκῶ μὴ
βέλτιον εἶναι παραλιπεῖν, λέξω διὰ βραχείων, ὅπως τῷ τε
κάλλει τὰ γιγνόμενα ἀποδώσω, ὑμῖν τε τὸ μακρολογεῖν
παραλιπῶν, δρώσω κεχαρισμένα. Τοῖς μὲν οὖν ἢ δι' ἂν- 23
δριαν ἢ καθ' ἑτέραν τινὰ τῶν ἀρετῶν ἡμῶν προέχειν δο-

γ) ἐνεῖναι] Sic Edd. vet. Sed ἐκεῖναι Reitz., quod huma-
nitatis communis peccatum, typhothetae scilicet, nimia cum hu-
manitate soverunt Bip. et Schm., nimia cum gravitate, quasi
esset aliquid, subtili iudicio suo subiecit Fritzsche. Quaestst.
p. 104. z) παρόντας] „πειρόντας prave Fl.“ a) περί-
εστιν] „περίεστιν J. Ven. 2. Fr.“ Sic etiam Ald. 1. 2. et
Hag. 1. Sed περίεστιν una voce Bas. 1. et 3., unde et Reitz.
et recentt. b) δόξαν] δόξαντα conj. et reddidit Gess. Vid.

oraturus venio; haud absur- vero tantum superest, ut etiam
dum fuerit, illorum me ora- his, qui post futuri sunt, prae-
tionibus pro exordiis usum, ter ea, quae jam sunt dicta,
ipsam statim meam orationem non defuturae sint ejusdem
adjungere: cum praesertim non laudes. Plurima enim pluri-
alias habitae sint illae ora- bus ex locis praebet, quorum
tiones, sed hic, et eodem die, unumquodque primum dicen-
ut possit etiam praesentibus dum esse videatur, velut flo-
fucus fieri, quasi non suam ribus in felici prato semper
sibi quisque orationem habeat, his, qui jam conspiciuntur,
sed unam eandemque pro parte decerpentes allicientibus. Ego
quisque sua exsequatur. At- vero diligens ex omnibus,
que alii rei satis essent ad quaecumque non recte omitti
colligendam famam, quae unus- putabo, paucis dicam, ut et
quisque vestrum singulatim pulchritudini justa tribuam, et
pro pulchritudine dixit. Huic vobis, omissa longiori oratio-

- p. 632. κοῦσιν, ἣν μὴ, τῷ καθ' ἡμέραν ποιεῖν ἐν, αναγκαῶσιν
 ἡμᾶς ἐν αὐτοῖς διακεῖσθαι, βασκαίνομεν μᾶλλον, ἐξ ὧν
 τῶν οὐ^c) καλῶς αὐτοῖς τὰ πράγματα πραττόμενα^d) σχολή.
 καλοὺς δ' οὐ μόνον οὐ φθοροῦμεν τῆς ὥρας, ἀλλ' εὐθὺς
 τε ἰδόντες ἀλίσκόμεθα, ὑπεραγαπῶμεν τε, οὐδ' ἀποκνοῦμεν
 p. 633. ὥσπερ κρείττοσιν, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ δουλεύοντες αὐτοῖς.
 ἡδίων ἂν οὖν ὑπακούσαι^e) τις ὥρας εὐτυχηκότι, ἢ προστά-
 ξειε τῷ μὴ τοιούτῳ, καὶ πλείω χάριν ἂν εἰδείη τῷ πολλὰ
 24 προστάττοντι μᾶλλον, ἢ τῷ μὴδ' ὅτιοῦν ἐπαγγέλλοντι. Καὶ
 τῶν μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν ἂν ἐδεῖς ὦμεν, οὐ περαιτέρω
 σπουδάζομεν τοῦ τυχεῖν· κάλλους δ' ἡμῖν οὐδεὶς οὐδὲ πώ-
 ποτε γέγονε κόρος. ἀλλ' ἐάν τε τὸν Ἀγλαΐης, τὸν εἰς Ἰλίων
 ποτε συναναβάντα τοῖς Ἀχαιοῖς, ἐάν θ' Ὑάκινθον τὸν καλὸν,
 ἢ τὸν Λακεδαιμόνιον Νάρκισσον κάλλει νικῶμεν, οὐκ ἀρ-
 κεῖν ἡμῖν δοκοῦμεν, ἀλλὰ δεδοίκαμεν μὴ λάθωμεν τοῖς ἐπι-
 25 γηγνομένοις ἂν καταλιπόντες ὑπερβολήν. Σχεδὸν δ', ὡς

Adnot. c) οὐ] „— Ius L. id est, οὐ forsan delendum esse. Sed male οὐ omitteretur.“ Pro vulg. τ' ἂν, monitu Fritzschei Quaestat. p. 182. scripsi τῶν (i. e. τὸν ἂν). Vid. Buttmann. Gr. maj. Tom. I. p. 123. sq. d) πραττόμενα] „πραττομεν, σχολή Edd. antea male.“ e) ὑπακούσαι] „ὑπακούσαι Edd. male. Ὑπακούσαιτο, Ius L.“ Recte ὑπακούσαι

ne, gratificer. Igitur qui vel fortitudine, vel quacunque virtute alia excellere nobis videntur, illis, nisi per quotidiana beneficia nos, ut bene erga illos affecti simus, veluti cogant, potius invidemus, unde non bene illis res successerit. Pulchris vero non tantum non invidemus formam, sed ad primum conspectum capimur, supra modum illos amamus, neque fatigamur illis tanquam Diis quibusdam, quantum nobis licuerit, serviendo. Ergo jucundius aliquis paruerit formae felici homini, quam non tali imperaverit,

et gratiam habuerit majorem injungenti multa, quam nihil praecipienti. Et reliqua bona, quorum indigemus, non ultra appetimus, cum sumus consecuti; pulchritudinis autem nulla unquam est satietas: verum si et illum Aglaiae filium, qui cum Achivis venit contra Ilium, sique Hyacinthum illum pulchrum, aut Lacedaemonium Narcissum vincamus pulchritudine; non putamus satis nobis esse, sed metuinus, ne ignari a posteris forte superemur. Fere omnibus autem, ut ita dicam, rebus humanis commune quasi, ad quod

εἰπεῖν, πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων ὥσπερ κοινὸν p. 633.
 παράδειγμα τὸ κάλλος ἐστί· καὶ οὔτε στρατηγοῖς εἰς κάλ-
 λος ἡμέλῃται τὰ στρατεύματα συντάσσειν, οὔτε ῥήτοροι
 τοὺς λόγους συντιθέναι, οὔτε μὴν γραφεῦσι¹⁾ τὰς εἰκόνας
 γυροφάναι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω; ὣν τὸ κάλλος τέλος
 ἐστίν· ὣν γὰρ εἰς χρεῖαν ἤκομεν ἀναγκάως, οὐκ ἐλλείπο-
 μεν οὐδὲν σπουδῆς εἰς ὅσον ἔξεστι κάλλιστα κατασκευάζειν.
 τῷ τε γὰρ Μενέλεω²⁾ οὐ τοσοῦτον ἐμέλῃσε τῆς χρεῖας τῶν
 οἰκῶν, ἢ ὅσον³⁾ τοὺς εἰσερχομένους ἐκπλήττειν· καὶ διὰ
 τοῦθ' οὕτω πολυτελεστάτους ἅμα κατεσκεύασε, καὶ καλλι-
 στούς, καὶ τῆς γνώμης οὐχ ἥμαρτεν· ὁ γὰρ Ὀδυσσεύς
 οὕτως ἀγασθῆναι λέγεται τούτους, κατὰ πύστιν τοῦ πα-
 τρός εἰς αὐτὸν ἀφιγμένος, ὥστ' εἰπεῖν Πεισιστράτῳ τῷ Νε-
 στορίδῃ,

Ζηρός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
 αὐτός θ' ὁ τοῦ μαιράκλου πατήρ οὐκ ἄλλον του⁴⁾ χάριν
 μιλοπαρήους ἦγε τὰς ναῦς, συστρατευόμενος τοῖς Ἕλλη-
 σιν ἐπὶ Τροίαν, ἢ ὅπως τοὺς ὀρώντας ἐκπλήττειν ἔχη. καὶ
 σκεδὸν εἰ τις ἐκάστην ἐξετάζειν βούλεται τῶν τεχνῶν, εὐρή-

Hom.
 Od. IV,
 74.
 p. 634.

Bas. 1. et 3. 1) γ ρ α φ ε ὤ σ ε ι] „Sic plurimae cum Fl. Γρα-
 φοῦσι J.“ 2) Μενέλεω] Μενελάω Bas. 3. 3) ἢ ὅσον] Priorem jure quodam suo tolli jubet Schäfer. Melet. p. 11.
 4) του] τοῦ Ald. 2. et Bas. 3.

componantur, exemplum pul-
 chritudo est: et neque impera-
 tores non curant ad pulchri-
 tudinem struere aciem; neque
 oratores componere orationem;
 neque pictores imagines suas
 pinxisse. Sed quid haec dico,
 quorum pulchritudo finis est?
 Quorum ad usum necessitate
 quadam venimus, in his nihil
 studii intermittimus, quo ea,
 quam potest, paremus pulcher-
 rima. Neque enim Menelaus
 tam curabat usum aedium,
 quam ut ingredientibus admira-
 tione percelleret: atque ea

caussa et sumtuosissimas si-
 mul paravit et pulcherrimas.
 Neque aberravit ab suo con-
 silio: Ulyssis enim filius ita
 illas admiratus esse dicitur,
 requirendi patris caussa in
 eas cum pervenisset, ut Pisi-
 strato diceret Nestoris filio,
 Talis num fuerit Jovis aula
 introrsus Olympi?

Ipse autem pater adolescentuli
 [Telemachi] non alia caussa
 splendentes minio naves, Grae-
 corum expeditionem juvenis ad
 Trojam, duxit, quam ut ha-
 beret, quo videntes percelle-

S

- p. 634. σει πάσας ἐς τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τοῖ
 26 παντὸς τιθεμένας^k). Τοσοῦτον δὲ τὸ κάλλος τῶν ἄλλων
 ἀπάντων ἐπερέχειν δοκεῖ, ὥστε τῶν μὲν ἢ δικαιοσύνης, ἢ
 σοφίας, ἢ ἀνδρείας^l) μετεχόντων, πολλὰ τις ἂν εὖροι τι-
 μώμενα μᾶλλον· τῶν δὲ ταύτης τῆς ιδέας κεκοινωνηκότων
 βέλτιόν ἐστιν εὑρεῖν οὐδέν, ὥσπερ δὴ^m) καὶ τῶν μὴ μετε-
 σχηκότων ἀτιμότερον οὐδέν. μόνους γοῦν τοὺς μὴ καλοὺς
 ὀνομάζομεν αἰσχροὺς, ὡς οὐδέν ὄν, εἴ τι τις ἔχων τύχοι
 27 πλεονέκτημα τῶν ἄλλων, κάλλους ἑστερημένος. Τοὺς μὲν
 οὖν ἢ δημοκρατουμένοις τὰ κοινὰ διοικοῦντας, ἢ τυράννοις
 ὑποτεταγμένους, τοὺς μὲν δημαγωγούς, τοὺς δὲ κόλακας
 καλοῦμεν· μόνους δὲ τοὺς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γενομέ-
 νους θανατούμεν τε, φιλοπόνους τε καὶ φιλοκύλους ὀνομά-
 ζομεν, καὶ κοινούς νομιζομεν εὐεργέτας τοὺς τῶν καλῶν
 ἐπιμελητάς. ὅτε τοίνυν οὕτω μὲν σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστίν,
 οὕτω δὲ τοῖς πᾶσιν ἐν εὐχῇς μέλει τυχεῖν, κέρδος τε νομι-
 ζοῦσι τὸ τούτῳ τι διακοῦῃσαι δυνηθῆναι, πῶς ἡμῶς εἰκότως

k) τοῦ παντὸς τιθεμένας] „Ita omnes Edd. habere
 adjecit Solanus.“ l) ἀνδρείας] „Sic jam Edd. omnes,
 cum alias et ἀνδρίας habeant, ut cap. 23. etc.“ m) δὴ]
 „Idē male Fl.“

ret. Et artes prope omnes
 si examinare aliquis velit, in-
 veniet, ad pulchritudinem eas
 collineare, et in illa conse-
 quenda ponere omnia. Tan-
 tum vero eminere in reliquis
 omnibus pulchritudo [hone-
 stas] videtur, ut multa obser-
 vare liceat, iis, quae vel justitiam,
 vel sapientiam, vel fortitudinem
 sibi adjunctam habent,
 honoratiora: his vero, quae
 hujus qualitatē partem habent,
 melius invenire nihil est;
 quemadmodum nimirum istis,
 qui nihil ejus habent, nihil
 contemptius. Quippe solos, qui
 pulchri non sunt, turpes vo-

camus: quasi nihil sit, si quis
 aliquam caeterarum praeroga-
 tivarum habeat, pulchritudine
 idem privatus. Atque illos,
 qui vel in populari imperio
 rem publicam administrant, vel
 tyrannis subjecti sunt, dema-
 gogos illos, hos adulatores vo-
 camus: solos, qui sub hac
 Pulchri et Honesti potestate
 sunt, admiramur, laborisque
 et honestatis amantes voca-
 mus, et communes benefacto-
 res habemus illos, qui pul-
 chrorum [honestorum] curam
 suscipiunt. Cum igitur adeo
 augustum quiddam sit pulchri-
 tudo, adeoque in parte voto-

οὐκ ἂν τις ἐμέμψατο, εἰ τοσοῦτον ἔχοντες κέρδος κερδα- p. 634.
νειν, ἔπειθ' ἔκοντι προΐεμεθα, μηδ' αὐτὸ τοῦτο αἰσθέσθαι
δυνηθέντες, ὅτε ζημιούμεθα; Τοσοῦτον μὲν δὴ καὶ γὰρ τὸν 28
λόγον ἐποιησάμην, πολλὰ τῶν ἐνόντων μοι περὶ κάλλους p. 635.
εἰπεῖν ἀφελῶν, ἐπειδὴ τὴν συνουσίαν ἐπιπολὺ παρατεινομέ-
νην ἑώραν.

ΕΡΜ. Εὐδαίμονές γε, οἳ τοιαύτης ἀπολελαύκατε τῆς
συνουσίας· σχεδὸν δ' ἤδη καὶ γὰρ οὐδὲν ἔλαττον ὑμῶν ἔσχηκα
διὰ σέ.

[Οὐδ' οὗτος δοκεῖ τοῦ Λουκιανοῦ.].

n) Οὐδ' — Λουκιανοῦ] „Non habet haec Græca Par.“
Habent Fl. J. Hag. Bas. Salm. etc.“

rum sit omnibus illam conse- multis, quæ in promptu mihi
qui, ut in lucro ponant, illi erat de pulchritudine dicere,
si qua servire possint: quo- abscissis, cum longius extrahi
modo non merito nos vitape colloquium viderem.

raverit aliquis, si tantum cum *Herm.* Felices vos quidem,
liceat lucrum facere, ultro de- qui tali colloquio frui sitis!
inde illud abjiciamus, ac ne Sed tuo beneficio fere non
hoc ipsum quidem sentire que- deteriori ego quoque conditio-
amus, damnum nos facere? ne fui.

Tantum et ego verborum feci,

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΥΞΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ, ΕΙ ΓΝΗΣΙΟΣ.^{α)}ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΩΝΙΟΥ.^{β)}

1 ΜΕΝ. Ἡ ὀρυγή τοῦ Ἰσθμοῦ, καὶ σοί, Μουσώνιε, διὰ χειρὸς, ὥς φασι, γεγονυῖα, τῷ τυράννῳ^{γ)} νοῦν εἶχεν Ἑλληνα.

ΜΟΥΣ. Ἰσθί, ὦ Μενέκρατες, καὶ βελτίῳ ἐντεθυμῆσθαι Νέρωνα. τὰς γὰρ περιβολὰς τῆς Πελοποννήσου, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν, ξυνήρει^{δ)} τοῖς θαλαττονύμοις, εἴκοσι σταδίων τοῦ Ἰσθμοῦ ῥήγματι. Τοῦτο δ' ἄν^{ε)} καὶ τὰς

α) *Εἰ γνήσιος*] „Sola Bas. 2. (cum 3.) haec duo verba omittit. EΓΓΝΗΣΙΟΣ Ald. et Hag. 1.“ β) ΜΕΝ. ΚΑΙ ΜΟΥΣ.] „Ita Bas. 1. 2. (et 3.) Par. Aliae omittunt inscriptionem personarum.“ γ) τῷ τυράννῳ] Comma, prius post haec positum, post γεγονυῖα transtuli, verissime monente Fritzschio Quaestat. p. 213. et sic mutatam sententiam mutavi etiam in Gesneri interpretatione. δ) ξυνήρει] „ἐντεπε Par.“ ε) τοῦτο δ' ἄν] His perinepte olim Menecratis nomen praefixum erat. Ego haec usque ad εὐ πράττη nullus dubitavi Musonii verbis adungere; quod fieri debere, sententiarum ratio

N E R O

SIVE DE ISTHMO PERFODIENDO.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΙΣ ΕΤ ΜΟΥΣΩΝΙ.

Men. Isthmum perfodere, buiasse Neronem. Circuitus enim quod opus et tibi, Musoni, illos Peloponnesi supra Ma-prae manu, ut ajunt, fuit, tyrannum mentem habebat Graecam. faciebat, perrumpendo viginti stadiorum Isthmo. Hoc vero

Mus. Scito, Menecrates, et commerciis utile fuisset, et etiam meliora in animo ha-maritimis urbibus pariter at-

ἐμπορίας ὤνησε, καὶ τὰς ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις, καὶ τὰς ἐν π. 636.
τῇ μεσογείᾳ. καὶ γὰρ δὴ κἀκείναις^{γ)} ἀποχρῶν ὁ οἶκος καρ-
πὸς, ἦν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πρῶτη.

MEN. Ταῦτα δὴ διέξειλθε, Μουσῶνι, βουλομένοις
ἡμῖν ἀκροάσασθαι πᾶσιν, εἰ μὴ τι σπουδᾶσαι διανοῇ p. 637,
ἕτερον.

MOYΣ. Δίειμι βουλομένοις. οὐ γὰρ οἷδ' ὃ, τι^{δ)} χα-
ριζομένην ἂν μᾶλλον τοῖς γε ἀφιγμένοις ἐς ἀηδὲς οὕτω φρον-
τιστήριον ἐπὶ τῷ σπουδάζειν. Νέρωνα τοίνυν ἐς Ἀχαΐαν 2
ᾤδαι ἤγον, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν^{h)} πεπεικέναι, μηδ' ἂν
τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ἥδιον. ἐβούλετο δὲ καὶ τὰ
Ὀλύμπια (τὸν γυμνικώτατον τῶν ἀγώνων) στεφανοῦσθαι
ἄδων. τὰ γὰρ Πύθια, τούτων μὲν ἐαυτῷ μετεῖναι μᾶλλον,
ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἂν μηδ' ἐκείνον ἐναντίαν αὐτῷ
κιδάρων τε καὶ ᾤδῃν θέσθαι. ὁ δὲ Ἰσθμὸς, οὐ τῶν ἀπο-
θεν αὐτῷ βεβουλεομένων· ἀλλ' ἐντυχὼν τῇ φύσει τοῦ
τόπου, μεγαλουργίᾳς ἡρώσθη, τὸν τε βασιλεῖα τῶν ἐπὶ τὴν

et nexus attentissimum quemque facile docet. γ) κἀκεῖ-
ναις] „Bene sic Ald. Par. Hag. etc. Κἀκείναις male Salm.
et Amst.“ g) οὐ γὰρ οἷδ' ὃ, τι] Sic probabiliter admo-
dum correxit Goss. hand dubie sensu laborantia: εὐ γὰρ οἷδ'
δι etc. Interpretationem Gossneri dederunt Reitz. et Bip. nec
tamen in textu ipsam sententiam. h) αὐτόν] Sic scripsi pro

que mediterraneis. Nam his quoque fructus domestici sufficiant, si res maritima bene habeat.

Men. Haec ergo, Musoni, enarra nobis audire cupientibus universis, nisi quid aliud acrium agere cogitas.

Mus. Faciam sic volentibus. Nec enim scio, in quo potius gratum facere vobis possum, qui studendi canassa insuave adeo auditorium ingressi sitis. Neronem igitur in Achajam egerunt carmina, et quod firmiter sibi persuaserat, nec

Musas canere suavius. Volebat autem etiam Olympia, certaminum omnium maxime gymnicum, ob cantum coronari. Quantum enim ad Pythiam, haec magis ad se pertinere, quam ad Apollinem: qui nec ipse citharam cantumque opponere sibi audeat. Verum Isthmus non inter ea, quae e longinquo cogitaverat: sed cum in naturam loci incidisset, magnificentiae quodam amore correptus, et regem illum Achivorum quondam ad Trojam profectorum cogitans,

- p. 637. *Τροίαν ποτὲ Ἀχαιῶν ἐνθυμηθεὶς*¹⁾, ὥς τὴν Εὐβοίαν τῆς Βοιωτίας ἀπέτειμεν Εὐρύπῳ τῷ περὶ τὴν Χαλκίδα· ἔτι γε μὴν καὶ τὸν Δαρεῖον, ὥς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρώθη αὐτῷ ἐπὶ τοὺς Σκύδας· τὰ δὲ Ἐρέξον καὶ πρὸ τούτων ἴσως ἐνένογχε, μέγιστα τῶν μεγαλοφυῶν ὄντα· καὶ πρὸς τοῦτοις,
- p. 638. τὸ^{k)} δὲ ὀλίγον ἁλλήλοισι ἐπιμίξαι πάντας, εἴσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιῶσθαι τοῖς ἔξωθεν^{l)}· αἱ γὰρ τέραννοι φύσεις μεθύουσι μὲν, ψαύουσι^{m)} δὲ πη καὶ ἀκούσαι 3 τοῦτο φθέρμαⁿ⁾. Προελθὼν δὲ τῆς σκηρῆς ἕμνον μὲν Ἀμφιτρίτης τε καὶ Ποσειδῶνος ἦσε, καὶ ἄσμι οὐ μέγα Μελικέρτῃ δὲ καὶ^{o)} Λευκοθέῃ. ὀρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν τοῦ^{p)} τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος, ἐπὶ τὴν δρυχὴν ἦξε, κροτούμενός τε καὶ ᾄδόμενος, καὶ καθιζόμενος^{q)} τῆς γῆς, τρίς, οἶμαι· τοῖς τε τὴν ἀρχὴν^{r)} πεπιστευμένοις παρακλευσόμενος ξυμπόνως ἄπτεσθαι τοῦ ἔργου,

vulg. αὐτόν. i) ἐνθυμηθεὶς] Lacunam hic esse suspicatus Gesnerus, quem vide infra in Adnot. k) τὸ] τῷ e conj. reddidit Gesnerus. l) τοῖς ἔξωθεν] „Bene sic vett. τὴν ἑ. male Salm. et Amst.“ Totum locum quomodo mutari et expleri voluerit Guyet., vid. in Adnot. m) ψαύουσι] φιλοῦσι conj. Schmied. n) φθέρμα] Desiderat hanc vocem in textu Belinus, et desiderasse etiam videtur Marcil., si recte verba ejus interpretatus est Schmiederus. o) δὲ καὶ] τε καὶ maluit Guyet. p) τοῦ] „Sic Par. ut Marcil. voluit. Kai Edd. cet.“ q) καθιζόμενος] καθιζόμενος male Reitz. cum Bas. 1. 3. et Hag. 1. Tacite correxerunt Bipp. et Schm. ex Ald. 1. et 2. r) ἀρχήν] „Legi etiam potest δρυχὴν.

ut is Euboeam a Boeotia absciderit illo circa Chalcida Euryppo; atque insuper Darium, ut Bosporo pons contra Scythas ab illo impositus sit; Xerxis autem opera forte ante haec ipsa cogitavit, magnificorum operum maxima. Ad haec videri sibi poterat, se permiscendis tam parvo intervallo omnibus, splendido Graeciam munere et velut epulis excipere. Iugenia enim tyrannorum, ebria illa quidem,

tamen interdum etiam ejusmodi vocem audire gestiunt. Progressus autem de tentorio, hymnum canebat Amphitrites ac Neptuni, et carmen non magnum Melicertae et Lencotheae. Cum vero rastellum illi aureum porrexisset praeses Graeciae, ad fossam accessit inter plausus atque cantus, humoque ter, puto, percussa, hortatusque eos, quibus cura operis permissa erat, ut studioso illud aggrederen-

ἀνῆι εἰς τὴν Κόρινθον, τὰ Ἡρακλέους δοκῶν ὑπερβεβλή- p. 638.
σθαι πάντα. οἱ μὲν δὲ ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου, τὰ πετρώδη
τε καὶ δύσεργα ἐξεπόνουν, ἡ στρατιὰ δὲ τὰ γεώδη τε καὶ
ἐπίπεδα. Ἐβδόμην δὲ πον καὶ πέμπτην*) ἡμέραν πρὸς- 4
ἐξευγμένων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ, κατέβη τις ἐκ Κορίνθου λό-
γος οὕτω σαφής, ὥς δὲ τοῦ Νέρωνος μετεγνώκτος τὴν
τομὴν. ἔφασαν δὲ τοὺς Αἰγυπτίους γεωμετροῦντας τῆς p. 639.
ἐκατέρας θαλάττης τὰς φύσεις, οὐκ ἰσοπέδοις αὐταῖς συν-
τυχεῖν, ἀλλ' ὑψηλοτέραν ἡγουμένους τὴν ἐκ τοῦ Αἰγαίου
περὶ τῇ Αἰγίνῃ δεδοικέναι. πελάγους γὰρ τοσοῦτον νῆσος
ἐπιχυθέντος, καὶ ὑποβρύχιον ἀπενεχθῆναι τὴν Αἶγιναν.
Νέρωνα δὲ τῆς μὲν τοῦ Ἰσθμοῦ τομῆς οὐδ' ἂν θαλῆς*)
μετέστησεν ὁ σοφώτατός τε καὶ φυσικώτατος. τοῦ γὰρ τε-
μεῖν αὐτὸν ἦρα μᾶλλον, ἢ τοῦ δημοσίᾳ ᾄδειν. Ἡ δὲ τῶν 5
Ἑσπερίων ἰθῶν κίνησις, καὶ ὀξύτατος, ὥς τῶν ἐκείνης*)
νῦν ἀπτόμενας, ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλάδος
τε καὶ Ἰσθμοῦ Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα. τὴς γὰρ

Pell.“ a) ἐβδόμην — πέμπτην] „Sic esse in Edd.
omnibus notat Solanus.“ ι) θαλῆς] „θαλῆς Edd. hac
prior.“ Imo jam Bas. 1. et 3. θαλῆς ediderant, et Thales est
apud Micyllum. u) ὥς τῶν ἐκείνης] „Nihil varietatis

tur, Corinthum rediit, omnes
a se Hercules superatos labo-
res, existimans. Atque erga-
stulorum vincti saxosa et dif-
ficilia elaborabant, terrena au-
tem ac plana exercitus. Sep-
timo vel quinto adeo die,
cum Isthmo velut affixi hae-
reremus, ingruit aliquis e Co-
rintho nondum tamen certus
rumor, de mutato a Nerone
abscindendi consilio. Dicebant
autem, Aegyptios, dimenso
utriusque maris fastigio, non
ejusdem illa libramenti depre-
hendisse, sed altius arbitrari
illud, quod ex Lechaeo sinu
allabatur, atque Aeginae pro-

inde metuere, ne, tanto mari
ad insulam illam appellente,
plane submersa Aegina aufe-
ratur. Verum Neronem qui-
dem a secundo Isthmo neque
Thales ille sapientissimus, et
consultissimus naturae, demo-
visset: magis enim secare il-
lum jam cupiebat, quam ipsum
publice canere. At Occiden-
tis populorum motus, et acer-
rimus ille vir, qui rempu-
blicam ibi capessiverat, nomen
ei Vindex, a Graecia et Isth-
mo abduxit Neronem, frigida
quaedam de Geometrica caus-
antem: maria enim pari un-
dique fastigio librata novi.

p. 639. θαλάσσας ἰσογαλούς τε καὶ ἰσοπέδους οἶδα. φασὶ δ' αὐτῶ καὶ τὰ ὑπὸ^z) τῆς Ῥώμης ὀλισθαίνειν ἤδη, καὶ ὑποδιδόναι. τουτὶ καὶ αὐτοὶ χθρὲς ἠκούσατε τοῦ προπταίσαντος^γ) χιλιάρχου.

6 MEN. Ἡ φωνὴ δέ, Μουσώνιε, δι' ἣν μονσομανεῖ, καὶ τῶν Ὀλυμπιάδων τε καὶ Πυθιάδων ἐρεῖ, πῶς ἔχει τῶ

p. 640. τυράννῳ; τῶν γὰρ Ἀθήνῳ προσπλέοντων οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ κατεγέλων.

MOYΣ. Ἄλλ' ἐκείνός γε, ὃ Μενέκρατες, οὔτε θανμασίως ἔχει τοῦ φθέγματος, οὔτ' αὖ γελοιώς· ἡ γὰρ φύσις αὐτὸν ἀμέμπτως τε καὶ μέσως ἤρμωκε^z). φθέγγεται δὲ κοῖλον μὴ^a) φύσει, καὶ βαρὺν, ἐγκειμένης^b) αὐτῷ τῆς φάρυγγος· μέλη δ' οὕτω κατεσκευασμένα^c) βομβεῖ πως. οἱ δὲ γε τόνοι τῶν φθόγγων ἐπιλαίνουνσι τοῦτον^d), ἐπεὶ μὴ θαρρεῖ αὐτῷ^e), χρωμάτων δὲ φιλανθρωπία, καὶ μελοποιία,

invenio.“ Cf. Adnott. x) ὑπὸ] ἀπὸ voluit Guyet. Sed vid. Adnot. γ) προπταίσαντος] προσπλεύσαντος corrigi jussit Solan. Corruptam saltem vocem esse, vix dubites. z) ἤρμωκε] Sic recte vett. Sed ἤρμωκε Reitz. nescio an per errorem, quem non debebant repetere Bip. et Schm. a) μὴ] Sic Gesn. secundum Edd. vet. Miv Reitz. et recent. e marg. L. b) ἐγκειμένης] ἐγκειραμένης conj. Guyet. c) κατεσκευασμένα] κατεσκευασμένος reddere placuit Gesnero. d) τοῦτον] τοῦτο conj. Marcil. et Wyttenbach. Vid. Adnott. Nihil mutare Edd. notaverat Solan. e) αὐτῷ] „αὐτῷ Edd. priores.“ Ceterum quod post hanc vocem prius positum erat semicolon, mutavi in comma, quo arctior verborum ἐπεὶ μὴ θαρρεῖ αὐτῷ cum sequentibus nexus significaretur; id vero

Ajunt autem illi, etiam ipsas suburbanas regiones jam labare, et cedere. Hoc ipsi quoque heri audistis e tribuno, qui huc appulit.

Men. Sed vox, o Musoni, propter quam ita furiose Musicus est, et Olympiadum Pythiadumque amore flagrat, quomodo habet tyranno? eorum enim, qui Lemnum appulerunt, admirati quidam sunt, alii desinere.

Mus. Verum iste, Menecrates, neque admirabilis est, quantum ad vocem, neque ridiculus. Natura enim illum sine reprehensione et medio-criter instruxit. Caviun autem quiddam et grave praeter naturam sonat, depresso ad interiora gutture. Cantica vero ita paratus (*parata*) quodammodo stridit ac strepit. Interim toni vocum musicarum mitigant illum, tolerabiliorem-

εὐαγῶν μὲν δὴ, καὶ καθαρεσίμῃ εὐσταλείῃ, καὶ οὗ καιρὸς p. 640.
 βαδίσει, καὶ στήναι, καὶ μεταστῆναι, καὶ τὸ νῦμα ἔξο-
 μοιῶσαι τοῖς μέλεσιν, ἀσχύνῃν ἔχοντος μόνου^{f)} τοῦ βασι-
 λέα δοκεῖν ἀκριβοῦν ταῦτα. Εἰ δὲ μιμοῖτο τοὺς κρείττο- 7
 νας, γὰρ γέλωτος, ὡς^{g)} πολλὸς τῶν θεωμένων ἐκπίπτει, καί-
 τοι μυρίων φόβων ἐπηρημένων, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελῶν
 εἴη. νεύει μὲν γὰρ, τοῦ μετρίου πλέον ξυνάγων τὸ πνεῦμα,
 ἐπ' ἄκρων δ' ἵσταται^{h)} τῶν ποδῶν ἀνακλῶμενος, ὥσπερ p. 641.
 οἱ, ἐπὶ τοῦ τροχοῦ. φύσει δ' ἐρυθρὸς ὢν, ἐρευνθεῖ μάλ-
 λον, ἐμπιπραμένου αὐτοῦ τοῦ προσώπου· τὸ δὲ πνεῦμα
 ὀλίγον, καὶ οὐκ ἀποχρῶν που δῆ.

MIEN. Οἱ δ' ἐν ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πῶς ὑφίστανται, ὧ 8
 Μουσώνει; τέχνη γὰρ που χαρίζονται.

MOYS. Τέχνη μὲν, ὥσπερ οἱ ὑποπαλαίοντες· ἀλλ'
 ἐνθυμήθητι, ὦ Μενέκρατες, τὸν τῆς τραγῳδίας ὑποκρι-
 τήν, ὡς Ἰσθμοῦ ἀπέθανεν. εἰσὶⁱ⁾ γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ
 τὰς τέχνας, ἣν ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες.

bene monente Frittschio Quaestat. p. 215. f) μόνου] μόνον
 legi jubet Guyet. perperam. g) ὡς] Scripsit, ni fallor, ὅς.
 h) δ' ἵσταται] Sic pro vulg. διίσταται scripsi, auctore Fritz-
 schio Quaestat. p. 215. Ceterum pretium esse videtur non tacere,
 in Bas. 3. διίστατον legi, ut mox ὑφίσταντο pro ὑφίστανται.
 in quo notabilis erroris similitudo. i) εἰσὶ] Sic edidi e Ja-
 cobssii conj., probata illa etiam Frittschio Quaestat. p. 215.

que faciunt, cum sibi non con-
 fidit, colorum musicorum hu-
 manitate, et modulatione fle-
 xibili sane, et bene composito
 ad citharam cantu, et quod,
 ubi tempus est, ingreditur, et
 stat, et transfert se, et quod
 natum accommodat cantibus:
 qua in re illud solum turpi-
 tudinem habet, quod Impera-
 tor videtur studiose ac subti-
 liter ista tractare. Quoties
 vero imitatur superos, vah ri-
 sum! quam multus excidit
 spectatoribus, licet sexcenti
 terrores impendeant, si quis

illum derideat. Nutat enim,
 supra modum collecto spiritu,
 et summis pedum digitis in-
 sistit, retrorsum inflexus, ut
 qui rotae alligati sunt. Cum-
 que natura sit rubicundus,
 magis etiam incensa illi facie
 rubescit. Spiritus illi exilis,
 neque usquam sane sufficiens.

Men. Qui vero contra il-
 lum certant, quomodo se sub-
 mittunt, Musoni? Nempe arti
 hoc forte gratificantur?

Mus. Arti illi quidem, ut
 qui in lucta concedunt. Sed
 tu cogita, Menecrates, tragi-

p. 641. **MEN.** Καὶ τί τοῦτο, Μουσώνιε; σφόδρα γὰρ ἀνή-
κοος τοῦ λόγου.

MOYΣ. Ἄκουε δὴ λόγου ἀτόπου μὲν, ἐν ὀφθαλμοῖς
9 δὲ Ἑλλήνων πεπραγμένου. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμιον κειμένου,
μήτε κομωδίαν ἀγωνίζεσθαι, μήτε τραγωδίαν, ἔδωκε Νέ-
ρωνι^{k)} τραγωδοῦς νικᾶν. καὶ παρῆλθον εἰς τὴν ἀγωνίαν
ταύτην, πλείους μὲν· ὁ δ' Ἑπειρώτης, ἄριστα φωνῆς ἔχων,
εὐδοκίμων δ' ἐπ' αὐτῇ^{l)}, καὶ θαυμαζόμενος, λαμπρότερα
τοῦ εἰωθότος ἐπλάττετο καὶ τοῦ στεφάνου ἑρᾶν, καὶ μηδ'
p. 642. ἀνήσειν πρότερον ἢ δέκα τάλαντα δοῦναι οἱ Νέριωνα ὑπὲρ
τῆς νίκης. ὁ δ' ἡγροῖαί τε, καὶ μανικῶς εἶχε· καὶ γὰρ
δὴ καὶ ἡκροῦτο ὑπὸ τῇ σκηνῇ, ἐπ' αὐτῷ δὴ τᾷ ᾄγωνι^{m)}.
βούωντων δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῷ Ἑπειρώτῃ, πέμπει τὸν
γραμματοῦν, κελεύων ὑφαῖναι αὐτῷ τοῦτον· αὐτοῦ δὲ ὑπερ-
αίροντος τὸ φθέγμα, καὶ δημοτικῶς ἑρῶντος, εἰσπέμψει
Νέρων ἐπ' ὀκτριβάντων τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς, οἷον προσή-

Vulgo enim legebatur *Isoi*. ^{k)} *Νέρωνι*] Sic jussu Schäferi ad L. Bos. Ellips. p. 596. scripsi pro vulg. *Νέρων*.
l) αὐτῇ] „Sic Pell. (et Guyot.) Αὐτὴν Edd. vulgo.“
m) δὴ τᾷ ᾄγωνι] i. e. δὴ τῷ ᾄγωνι. Sic recte Edd. vet.
Sed δὴ τ' ᾄγωνι minus recte Reitz. et Bip. Omnino perverse Schm. δὴ τ' ᾄγωνι, quasi voluisset auctor δὴ τε ᾄγωνι.

cum actorem, qui in Isthmo periit. Sunt enim pericula etiam circa artes, si intendant se artifices.

Men. Et quid hoc, Musoni? plane enim nihil ea de re audiui.

Mus. Audi igitur rem incredibilem illam quidem, sed in oculis Graeciae factam. Cum lex esset ludis Isthmiis, ne Comoedia certaretur, neque Tragoedia, visum est Neroni, Tragoedos vincere: cumque venirent ad illud certamen plures alii, tum Epirotes, voce optima praeditus, qui eo nomine in fama

atque admiratione hominum esset, clarius etiam, quam solebat alias, fingebat se et coronae amore captum, neque concessurum prius, quam decem sibi talenta Nero pro victoria dedisset. At hic exasperari et furere. Etenim in tabernaculo etiam audiebatur sub ipsum tempus certaminis. Clamore autem laudantibus Epiroten Graecis, scribam mittit, submittere hunc sibi vocem jubens. Illo vero magis etiam tollente vocem, et populariter contendente, immittit Nero in pulpita suos

κοντάς τι^{α)} τῷ πράγματι. καὶ γὰρ δὴ καὶ δέλους ἐλ- p. 642.
φαντίνους καὶ διθύρους προβεβλημένοι αὐτὰς ὥσπερ ἰχθυ-
ρίδια, καὶ τὸν Ἡπειρώτην ἀναστήσαντες πρὸς τὸν ἀγχοῦ
κίονα, κατέβαν αὐτοῦ τὴν φάρυγγα, παλόντες ὀρθαῖς ταῖς
δέλοις.

MEN. Τραγωδίαν δὲ ἐνίκα, Μουσώνι, μισρὸν οὕτω 10
πάθος ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν Ἑλλήνων ἐργασάμενος;

MOYS. Παιδιὰ ταῦτα νεανίᾳ τῷ μητροκτονήσαντι.
εἰ δέ ο) τραγωδίας^{ρ)} ὑποκριτὴν ἀπέκτεινεν ἐκτεμὼν αὐτοῦ
τὸ στήθος, τί χρη θανμάζειν; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθι-
κὸν στόμιον, παρ' οὗ αἱ ὀμφαὶ ἐνέπνεον, ἀποσφράττειν ὤρ-
μησεν, ὡς μηδὲ τῷ Ἀπόλλωνι φωνὴ εἴη· καίτοι τοῦ Πυ-
θίου καταλέξαντος αὐτὸν εἰς τοὺς Ὀρέστας τε καὶ Ἀλκμαίω-
νας, οἷς τὸ μητροκτονῆσαι, καὶ λόγον τινὰ εὐκλείας ἴδω- p. 643.
κεν, ἐπειδὴ πατράσιν ἐτιμώρησαν. ὁ δὲ μηδαμῶς^{q)} εἰπεῖν
ἔχων ὅτι ἐτιμώρησεν, ὑβρίσθαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ ᾔετο, πρᾶδ-

α) τ.] Sic correxi vulgatum τε, monente Fritschio Quaest. p. 216. ο) εἰ δέ] „Personam MEN. Edd. hic ingerunt, quam deleui cum Solan. et Gasm.“ ρ) τραγωδίας] „τραγωδαῖς Edd. antea male.“ q) ὁ δέ μηδ.] „Persona MOYS. his praefixa in Edd. At necessario omittenda, quum praecedens

histriones, tanquam qui ad rem cula, obturandi impetum ce-
pertinerent. Hi ergo, qui pu- perit, ut neque sua Apollini
gillares eburneos bipatentes vox porro esset: Pythio licet
pugionum instar protendebant, annumerante illum inter Ore-
erecti ad proximam columnam stas et Alcmaeones, quibus
Epirotae guttur directis illis matrum peracta ab ipsis cae-
tabellis ferientes elidunt. des etiam gloriae quoddam ge-
nus peperit, cum patres sic

Men. Tragoediam vero vi- ulciscerentur. At hic cum di-
cit, Musoni, tam impuro fa- cere non posset, quem ultus
cinore in oculis Graeciae per- esset, contumelia se affectum
petrando?

Mus. Lusus iste juveni, a Deo putabat, cum tamen
interfectori suae matris. Si mitiora veris audiret. Sed dum
vero Tragicum histrionem, ex loquimur, quaenam navis ac-
stirpanda illius voce, inter- cedit? ut illa bonum quiddam
emit, quid mirandum est? videtur advehere! Coronati
qui etiam Pythicum ostium, enim sunt capitibus, tanquam
e quo divina aspirabantur ora chorus boni ominis. Atque

11 τερα^γ) τῶν ἀληθῶν ἀκούων. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίς ἤ
 p. 643. προσιοῦσα νῶς; ὥς ἐπάγειν τι ἀγαθὸν ἔοικεν. ἐστεφάνων-
 ται γὰρ τὰς κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὐφημιος, καὶ τις ἐκ
 πρώρας προτείνει τὴν χεῖρα, παρακλεινόμενος ἡμῖν θαρρεῖν
 τε, καὶ χαίρειν, βοᾷ τε, εἰ μὴ παρακούω, Νέρωνα οἴχεσθαι.
 MEN. Βοᾷ γὰρ, Μουσώνιε, καὶ σαφέστερόν γε, ὅσῳ
 τῆς γῆς ἄπτεται. εὗγε, ὦ θεοί^δ).
 MOYS. Ἀλλὰ μὴ ἐπενχώμεθα· ἐπὶ γὰρ τοῖς κειμέ-
 νοις οὗ φασι δεῖν.

deleta est.“ r) προότερα] προότερα priores omnes.
 s) εὗγε, ὦ θεοί] Haec verba, olim *Masonio* adscripta, re-
 ctius haud dubie *Menocrati* tribuantur, subtiliter observante
Fritschio Quaesist. p. 216.

de prora aliquis protendit ma- Musoni, et disertius, quo pro-
 num, bono nos animo esse pius terram venit. Bonum fa-
 jubens et gaudere; clamat au- ctum, o Dii!
 tem, nisi quid me fallunt au- Mus. Sed ne quid impre-
 tem, perissee Neronem. cemur: negant enim hoc de-
 Men. Enimvero sic clamat, cere defunctis.

SCHOLIA
ET
ADNOTATIONES.

S C H O L I A.

IN SATURNALIA.

Pag. 3. l. 2. ἐπὶ ῥητοῖς] ὠραίοις. G.

Ead. l. 3. τῶν ἐπὶ αὐτῷ. ἡμ.] Saturnalia, quae septem diebus absolvebantur, et hieme celebrabantur. G.

Pag. 5. l. 2. καλλίνικον] τὸν νικήσαντα. G.

Ead. l. 12. τῶν πετιῶν] Πισσὸς τὸ ταυλίον. G.

Pag. 6. l. 15. ἔγνωσ' ἂν ὡς ὀργίζεσθαι] Τὸ ἔξῃς, ἔγνωσ' ἂν ἐρωτήσας ὡς ὀργίζεσθαι γοῦν ἐγαῖτό μοι. V.

Pag. 7. l. 6. ἀνάλγητος] ἀναίσθητος, ἀπαθής. G.

Pag. 9. l. 8. παιδοτρύβας] ἀλείπτια, γυμναστής. G.

Pag. 10. l. 6. ἐς τὸν ἡμέτερον τοῦτον βίον] Βάλλ' ἐς κόρακας. G.

Ead. l. 9. αἱ Θρεῖσαι] Threissae. G.

Pag. 10. l. 18. ὁπότε ἡ χιῶν ἐπέχει] Χειμῶνος γὰρ τὰ Κρόνια ἤγετο. V.

Pag. 11. l. 8. παρήρησαι] ἀρήρησαι. G.

Pag. 15. l. 12. ἡ δ' ὅς] εἶπεν αὐτός^{a)}. V.

Ead. l. 15. ἄρπην] δρεπάνην. V.

Ead. l. 16. ἐκτομίαν] εὐνοῦχον. V.

Pag. 15. l. 18. βάκηλοι^{b)}] Βάκηλος μέγας μὲν, ἀνόητος δὲ καὶ γυναικώδης. εὐνοῦχος. ἀπόκοπος. V.

^{a)} αὐτός] Αὐτός edita misere. Forsan οὗτος in V. Sed quia nihil varietatis notavit Solanus, accentum potius quam literam mutare sustinui. Reitz.

^{b)} βάκηλοι] Βάκηλος edita. Sed quis non videt, id ad Luciani textum adcommodandum? Reitz. Scilicet βάκηλος praefixum erat Scholio, ut in Suidae Lexico, unde haec ad verbum descripta. Lehm.

Pag. 16. l. 6. Θυμηδίαν] τρυφήν, εὐφρανσίαν^{c)}, τίρψιν. V.

Pag. 19. l. 13. ὁπόταν τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν ^{η]} Τὴν ἀπὸ τῆς ἀκτίνος τοῦ ἡλίου τῶν σωμάτων περιγραφομένην λέγει σκιάν· οὕτω γὰρ αὐτὴν στοιχεῖον ἐκάλουν. V.

Pag. 21. l. 6. μεσαιτάτῳ] μέσῳ καὶ ὑψηλῷ. G.

Pag. 22. l. 11. μύρμηξ ἢ^{d)} κάμηλος] Ἐπὶ τῶν μικροῖς μεγαλαυχουμένων ἢ παροιμία. V.

Pag. 23. l. 1. ἐμβάται] τὰ ξύλα αὐτὰ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. V.

Pag. 24. l. 12. ἐφ' ἀλουργίδων] πορφυρῶν χλαμύδων. V.

Pag. 25. l. 6. χολνικα^{e)}] εἶδος μέτρου. V.

Ead. l. 7. σητῶν] σκολήκων. V.

Ead. l. 10. κοιτίσι καὶ κίσταις] Κίστη καὶ κίστις, θήκη, ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ βρώματα κεῖται, ἢ^{f)} ἱμάτια τινά. τὸ τ' ἀντὶ τοῦ θ'. κίστη γὰρ... οἱ δὲ τετραγώνους κίστας ἐτεκέναντο πρὸς ἀνδρῶν^{g)} ὑποδοχὴν. V.

Pag. 25. l. 17. παραμείβεσθαι^{h)}] Γράφεται ἐπιβάλοιμενⁱ⁾, τῇ λοιπᾷ δηλονότι, ἢ τῷ πινάκι. V.

Pag. 26. l. 9. ἀνθοσμίου^{k)}] εὐόσμου οἴνου καὶ ἡδέος. V.

c) εὐφρανσίαν] non audebam mutare, licet in *Suida*, cñjus haec sunt, εὐφρασία reperiatur, quam vocem *Jo. Alberti* ad *Hesych.* s. *Θυμηδία* perperam in εὐφροσύνη mutari voluit. Ceterum de vocum εὐφρασία et εὐφρανσία indole et usu consule *Lobeckii* doctrinam ad *Phrynich.* p. 116. sq. *Lehm.*

d) μύρμηξ ἢ] In Edit. haec ad verba ὡς δὲ νῦν ἔχομεν relata legebantur, quod tamen et sic in V. fuisse suspicor, quam varietatem non adnotavit Noster. *Reitz.*

e) χολνικα] „Σχιόσκη edita ridicule.“

f) ἢ] Emendatio *Solani* pro vulgato καὶ, quam secutus sum, etsi non addit, unde habeat. *Reitz.* Habuit e *Suida*, unde haec descripta. *Lehm.*

g) ἀνδρῶν] Sic etiam V. *Reitz.* Etiam *Suidas*, ubi pro κίστη γὰρ legitur κίσθη γάρ. *Lehm.*

h) παραμείβεσθαι] „Τῇ λοιπᾷ παραμείβεσθαι editam ante. Delevit priora *Solanus*.“

i) ἐπιβάλοιμεν] „Ita dedit *Solanus* (pro vulg. ἐπιβάλλοιμεν) adscripsitque: sic etiam C. Locus est ex aliquo Scriptore desumptus.“

k) καὶ ἡδέος] „Haec verba in Edd. omissa, inserta ex V.“

Ibid. ἀπὸ τοῦ γλεύκου διαβρῆγνυσθαι] Ἀποστάλαγμα τῆς σταφυλῆς πρὶν πατηθῇ. V.

Pag. 27. l. 2. τὸν δὲ ἄλλαντα] Ἄλλας εἶδος ἐντέρου¹⁾ ἐσκενασμένου· καὶ ἄλλαντοπώλης ὁ ταῦτα πωλῶν. V.

Pag. 28. l. 6. οἱ σφηνοπῶγῳνες] Σφηνοπῶγῳνες ἐν κωμῳδίᾳ δύο εἰσὶν, ὁ μὲν ἐλεύθερος ἀναφαλαντίας, ὁρῶς ἀνεσπασμένος, ὅξυγένιος· ὁ δὲ οἰκέτης ἀκμῶζει καὶ ὄγκον ἔχει ὑψηλὸν καὶ πλατὺν κοιλαινόμενον^{m)} ἐν περιφορᾷ, ξυθὸς, τραχὺς, ξυθρὸς, πρέπων ἀγγέλω. V.

Ead. l. 10. φ(ί)λαντος] φιλαντός ὁ κενόδοξος, ὁ ἐαυτὸν, δῆθεν φιλῶν καὶ πάντα πράττων ἑαυτοῦ χάριν. V.

Pag. 30. l. 4. βλακεύσας] μαλαχισθεῖς. V.

Ead. l. 11. κορυβαντιάσαι] μαγῆναι. V.

Ead. l. 16. ἐποτνιῶⁿ⁾] Ποτνιῶσθαι, παρακαλεῖν μετ' οἰμωγῆς, ἐπικαλεῖν τοὺς θεοὺς, δυσφορεῖν, ἀνιᾶσθαι. V.

Pag. 31. l. 5. καρηβαροῦντες] τὴν κεφαλὴν βαρούμενοι ἀπὸ μέθης οἴνου. V.

Pag. 34. l. 1. ἔναγχος] πρὸ ὀλίγου. V.

Pag. 35. l. 11. καταγινώσκειν] λοιδορεῖν. V.

Pag. 36. l. 15. φιλοτησίας] φιλικὰς δεξιώσεις^{o)} V.

Pag. 37. l. 13. φιλοφροσύναις] δεξιώσειςⁿ⁾ ἢ προσηνείαις. V.

Pag. 38. l. 4. εἰ μύοντες] καμμυόντες, τουτέστιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. V.

Ead. l. 14. σαπέρδην] Ὅτι αἱ ἀφῦται καλὰμοις διαπιπαριέναι καὶ τεταριχενμέναι σαπέρδαι λέγονται· ἢ τὰ εἰς τεμάχη, ἃ γόνδην^{p)} Παφλαγόνες φασί. V.

1) ἐντέρου] Restitutum ex Cod. vulgatum ἑτερον ἐσκενασμένον, misere. Reitz.

m) κοιλαινόμενον] κοιλανόμενον priores. Lehm.

n) ἐποτνιῶ] „Ποτνιῶ Edit. Mutavit Solanus.“

o) δεξιώσεις] Genitivus potius est φιλοτησίας in hac formula, docente Phrynicho Bekkeri p. 70., qui hunc ipsum locum Luciani laudat, et observante Boissonad. ad Manass. V, 21. Cf. not. ad Schol. Gall. Tom. VI. p. 396. Lehm.

p) γόνδης] Ita clare legebatur in Scholiaste nostro. Etymologici magni Auctor habet γόνδην. Cler. Unde γόνδην scripsi, ut Lucian. Vol. IX.

Pag. 39. l. 1. ψύττα^{γ)}] ψύττα ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν τάσσεται. V.

Pag. 40. l. 11. πάντα εὐθύς^{γ)}] ἤτοι παρεθὺς, ἣ ὅσα ἤτησαν. V.

Pag. 41. l. 2. γαστρίζεσθαι] Γαστρίζεσθαι, λαβρότερον^{δ)} τρέφεσθαι, ἢ ὑπὲρ τὴν χρεῖαν γαστριμαργεῖν. V.

IN CONVIVIVM SEU LAPITHAS.

Pag. 43. l. 1. ΣΥΜΠΛ. Η ΛΑΠΗ.] Συμπόσιον ἢ Λαπίθαι ἐπιγράφεται. ἀφωμοίωται^{δ)} γὰρ τοῖς ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Πιριθόου τετελεσμένοις^{ε)}. καὶ κεῖ γὰρ οἱ Κένταυροι μεθυσθέντες, εἴτα ταῖς τῶν Λαπιθῶν γυναῖξιν ὑβριστικῶς ἐπιθέμενοι, μέχρι τραυμάτων καὶ φόνων προὔχρησαν, ἀφ' οὗ καὶ εἰς πόλεμον προὔβησαν ἄσπονδοι. τῶν Λαπιθῶν γὰρ τις γάμος ἐπιτελῶν, ἐκύλευε τινες τῶν Λαπιθῶν, καὶ τινες τῶν Κενταύρων. εἰς δὲ τῶν Κενταύρων ὁ Εὐρυτίων μεθυσθεὶς, τὴν νύμφην ἐβουλήθη βιάσασθαι. κρατήσαντες οὖν αὐτὸν οἱ Λαπίθαι, ἀπέτεμον αὐτοῦ τὴν ῥίνα, καὶ τὰ ὠτα, καὶ ἐκ τούτου συνεκροτήθη Λαπίθαις κατὰ^{ς)} τῶν Κενταύρων ὁ πόλεμος. V. (Mars in Georg. C.)

voluit Scholiastes. Vid. Schol. ad Gall. c. 22. Tom. VI. p. 399. *Lehm.*

γ) ψύττα] „Sic Edita et V.“

δ) πάντα εὐθύς] Recte huc retulit hoc Scholion *Solanus*, quum ante ad Ὀργὴν καὶ μῖσος referretur. *Reitz.*

ε) λαυρότερον] λαμπρότερον C. ut Schol. 14. Diall. Merrett. *Solan.* Scribe λαβρότερον. *Wetsten.* Λαμπρότερον *Suida* habet Schol. ad Diall. Merrett. X, 4. Tom. VIII. p. 342. Sed haec desumpta ex *Hesychio*, ubi γαστρίζεσθαι explicatur λαβρότερον τρέφεσθαι ὑπὲρ τὴν χρεῖαν, ἥγουν γαστριμαργεῖν. Unde λαβρότερον correxi, cetera intacta relinquens. De permutatione autem literarum B et Y vide not. ad Diall. Merrett. XV, 3. Tom. eod. p. 262. *Lehm.*

ς) ἀφωμοίωται] Ita C. recte, ex quo et sequentia restituta, quum in V. legeretur male, ἐφ' ὁμοίῳ γὰρ τῷ πολέμῳ τοῖς ἐπὶ τοῦ γάμου. *Reitz.*

υ) τετελεσμένοις] „γεγενημένοις C.“

ς) κατὰ] „Καὶ Κένταυροι, omisso πόλεμος Edita, quibus *Solanus* ita adscripserat: Deest in Impr. πόλεμος. Posterior hujus

Pag. 44. l. 18. ἔξω βέλους] Δεξιώτατα κίχρηται τούτῳ, ἀπὸ τῶν πολέμων ἐπὶ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν μεταβαλὼν. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν πολέμων ἔξω φασὶ βέλους τοὺς ἀπώτερω) τυγχάνοντας βολῆς. ἐνταῦθα δὲ, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐστιᾷσει²⁾ πόλεμος μεθυόντων συνεβράγη³⁾, εἰτα τὰκεῖ γεγενημένα διηγέσθαι καθ' ἡσυχίαν προῦκειτο, παύων φησὶ, ὅτι διηγοῦ ἡμῖν προθύμως ὑπ' οὐδενὸς ἄτε διοχλοῦμενος τῶν πεπραγμένων. ἔξω γὰρ τυγχάνομεν ὄντες τοῦ χθρσινου πολέμου καὶ τῆς ἐκεῖ παροινίας. V.

Pag. 45. l. 13. καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν] Ἦνίκα συνέπινον ἀλλήλοισ⁴⁾ παρ' Ἀθηναίοις⁵⁾ οἱ νέοι, ἐπὶ ἐκάστου κρατῆρ οἴνου ἐτίθετο· καὶ εἴ τις ἐκαθεύδῃσε μὴ πιών τὸν ἴδιον κρατῆρα, πρωτὶ κατὰ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἐξεχέετο, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἑωλοκρασία. ἑωλον γὰρ τὸ χθρσινόν. εἴρηται οὖν ἐνταῦθα μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ ὕβριν. V.

Pag. 46. l. 4. ἀμυστὶ] ἄνευ τοῦ μῦσαι, καὶ κλείσαι τὸ στόμα. V.

Ead. l. 9. μὴ δὲν πρὸς ὄργην] Τὸ μὴδὲν πρὸς ὄργην, καὶ τὸ ἄλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἑρεῖς· τὰ δύο κῶλα ἑλλείπουσι τῶν αὐτοτελῶν ῥημάτων κατ' ἔθος Ἀττικόν. τὸ μὲν πρωτον, τὸ σχολίης⁶⁾ ἑλλείπει. τὸ δὲ, τὸ σκόπει. V. (ὡς πολλάκις παρεθέμεθα addunt C.)

Pag. 47. l. 14. ὁ Λαβύρινθος] Λαβύρινθος ἦν

Scholii pars in C. non exstat suo loco; sed in fine repetitur; unde et ex V. ultima in Impresso manca restituimus."

y) ἀπώτερω] ἀποτέρω in prioribus. *Lehm.*

z) ἐστιᾷσει] „Ἐστιᾷσει male Edita, et mox διηγοῦν, pro quo διηγοῦ ex V. dedit *Solanus*."

a) συνεβράγη] Inveneram συνεβράγει, cui vitio subesse genitivum poterat συνεβράγε aut, quod dedi, συνεβράγη. *Lehm.*

b) ἀλλήλοισ] „non adgnosunt C."

c) παρ' Ἀθηναίοις] παρ' Ἀθῆναις priores Edd. Correxī ex *Hesychio* s. ead. v. *Lehm.*

d) σχολίης] „Σχολίης V. neutrum recte: nam debuit dicere ποιοῖς. *Solan.* Ποιοῖς videtur scripsisse prima manus. Nota autem haec ellipsis in formulis, μὴδὲν ἄγαν, et similibus curtatis sententiis. De hac nostra phrasi μὴδὲν πρὸς ὄργην, confert *Fritzschius* Quaest. p. 74. locum *Sophocli*. *Electr.* v. 362. *Lehm.*

οἶκημα σχολιωτάτον^{ε)}). καὶ ἐπειδὴ σχολιὸς ἦν ἐν ταῖς ζητή-
σει, διὰ τοῦτο ἐπεκλήθη^{ς)} λυβύρινθος. V.

Ead. l. 17. καὶ κοπίδα^{ς)} καλοῦσιν] μάχαιραν. V.

Pag. 48. l. 2. ἐναγῇ] ἀκάθαρτον, μαρόν. G.

Ead. l. 13. αἱ γυναικες] Σημιοῦ δι. ἐπὶ τῶν
γάμων οἱ παλαιοὶ τὰς γυναῖκας ἐπὶ μιᾷ τραπέζῃ τοῖς
ἀνδράσι συνειστίων, καὶ ἀντιπροσώπους αὐτὰς ἐκάθιζον τῶν
ἀνδρῶν, ὅπερ οὐ σεμνόν, οἴμαι^{h)}). V.

Pag. 49. l. 1. ἐνεδοιάζετο] ἡμφισβητεῖτο. V.

Ead. l. 3. τοῖν Ἀνάκοιν] τῶν Διοσκούρων. Ἀνακας
γὰρ ἔλεγον αὐτοὺς, καὶ Ἀνάκειον τὸ ἱερὸν αὐτῶν. V.

Pag. 50. l. 11. χυμοὺς] ζωμούς. V.

Ead. καὶ πέμματα] πλακοῦντας. V. (πλακοῦντια. C.)

Ead. l. 12. καὶ καρυκέας] ἀρτύματα. V.

Pag. 51. l. 1. ἐκ περιωπῆς] ἀπὸ ἐψηλοτέρου τόπου.
V. (e specula. C.)

Ead. l. 3. ἐπιχαριεντισάμενος] εὐτραπελευόμενος,
σκόπτων. G.

Ead. αὐτόματον] Ἀλκιδάμας αὐτόματος ἦλθεν.
αὐτόκλητος. οἱ γὰρ οἰκεῖοι καὶ γνήσιοι. ἦν δέ τις μὴ
τοιοῦτος παρεῖσεφερέ σε^{ι)} τῷ συμποσίῳ διεβύλλετο. καθ'
ὃ δηλοῖ Ἀλεξίς ἐν τῷ, Ἀνθρῶπος εἶναι μὴ δοκεῖς
Κυρήναιος. καλεῖ γάρ τις ἂν ἐπὶ δεῖπνον ἔνα καλεῖ, πάρει-
σιν ὀκτωκαίδεκα ἄλλοι καὶ δέχ' ἄρματα καὶ συνωρίδες δεκα-
πέντε. τούτοις δὴ δεῖ σε τὰπιτήδεια ἐμβαλεῖν. ἀλλ' ἦν κρά-
τιστον μηδένα καλέσαι. 1148. παρ' Ὀμηρ. *Eustath.* Vide
et reliqua illic At... G. (Hos *Alexidis* versus emendatos

c) σχολιωτάτον] Ita *Solanus* correxit pro vulgato σχολιωτέ-
ρον. obtemperavi, quia est melius, et mutatio exigua; licet
haud addat, unde id hauserit. *Reitz.* An σχολιοπόρον scripse-
rit auctor? *Lehm.*

ς) ἐπεκλήθη] Ita V. recte. Ἐπεκλήθεν male Editi. *Solan.*

g) κοπίδα] „Πολίδα ante editum prave.“

h) οἴμαι] „Hoc οἶμαι adjecit *Solanus* non addens unde.“ Nec
est illud in Cod. Paris. 345. ap. *Bachmannum* Anecd. Gr. r.
Vol. II. p. 322. v. 5. *Lehm.*

i) παρεῖσεφερέ σε] Lege παρεῖσεφρησε. *Solan.*

a *Cassiodoro* et suis numeris restitutos invenies ad *Athen.* p. 199. *Solan.*).

Pag. 51. l. 6. ἀφραίνεις] μωραίνεις, παραφρονεῖς, παρανομεῖς. G.

Ead. l. 8. ὑποτονθορεύζοντες] ὑπογογγύζοντες^{k)}. V.

Ead. l. 10. τὸν Ἀλκιδάμαντα βόην] Ὁ ποιητὴς ἐπὶ Μενελάου βοὴν τὴν μάχην εἶπεν. ὁ Λουκιανὸς δὲ παραφώδησεν αὐτὸ εὐπρεπῶς ἐπὶ τοῦ Ἀλκιδάμαντος, λέγων βοὴν τὴν κραυγὴν. οὐ βοὴν δὲ ἐνταῦθα, ἀλλὰ βόην, ὃ ἔστι κρακτικόν, καὶ θορυβώδη. δ^m) καὶ διὰ τῶν ἐπομένων παραέστησεν κρακτικὸν ἐπενέγκαςⁿ⁾. V.

Ead. l. 16. σκίμποδος] κραββάτον, σκάμνον. G.

Pag. 52. l. 15. σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ ζωρ. ἐγχ.] G.

Pag. 53. l. 4. τῷ Φόλῳ] Φόλος ἐγένετο τῶν Κενταύρων εἰς, παρ' ᾧ ἔξενοδοχήθη Ἡρακλῆς. V.

Ead. l. 6. περισσοβεῖτο ἡ κύλιξ] ἐκινεῖτο, περιεφέρτετο. V. (προεφέρετο C. prave.)

Ead. φιλοτησίαι] φιλίαι, φιλικαὶ δεξιώσεις. G.

Ead. l. 7. ἐν τοσοῦτῳ] ἀντὶ τοῦ μεταξὺ τούτων^{o)}, ἢ ἀντὶ τοῦ, ὥς ὅτε ταῦτα ἐγένετο^{p)}. (ἐν ᾧ ταῦτα ἐγένοντο. C.)

Ead. l. 10. γλαφυρώτερον] ἥδιον. G.

Ead. l. 11. ὃ, τι] Οὐκ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος τὸ ὅτι, ἀλλ' ἀναφορικὸν ἄρθρον τὸ ὃ. τὸ τί παρέλκον ἀόριστον Ἀττικῷ ἔθε. V.

Pag. 54. l. 11. ὀρεωκόμον] τὸν ἐπιμελούμενον τῶν ἡμιόνων. V.

Ead. l. 17. καλοῖτο] Γράφεται καὶ καλεῖτο. V.

k) ὑπογογγύζοντες] „Misera antea edebatur ὑπογογγύζοντες.“

l) κρακτικόν] „Sic edita recte. Κρακτική V.“

m) ὃ] „On antea lectum. Mutavit Solanus.“

n) ἐπενέγκας] ἐπηνέγκας priores. *Lehm.*

o) τούτων] Omissum in Editis. Addidi ex V. C. et G. *Solan.*

p) ἐγένετο] ἐγένετο Bip. et Schm. imprudentes, opinor. *Lehm.*

Pag. 55. l. 2. προπίνω σοι] Σκόπει τὴν σύνταξιν, προπίνω σοι Ἑρακλέους ἀρχηγέτου. ὁ νῦν ἀγροικικῶς φαμεν, εἰς τὴν πρεσβείαν τοῦδε^{q)}, ἢ τὴν ὑγίειαν. δεῖ γὰρ λέγειν, προπίνω σοι τῆς σῆς ὑγείας, ἢ προπίνω βασιλῆως μεγάλου^{r)}, ἢ προπίνω σοι Μυρίας τῆς Θεοτόκου, καὶ ἐπὶ ἄλλων ὁμοίως. **V.**

Pag. 56. l. 7. σὺν δ' ἔβαλον ῥ.] καὶ μὴν Ὀμήρου ταῦτα, ἀλλ' οὐ Πινδάρου, ἢ Ἡσιόδου, ἢ Ἀνακρέοντος. **G.**

Pag. 57. l. 2. οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλῶν] Κοινῶς μὲν τὰ ἐν ταῖς παρυβάσει τῶν χορῶν ἱσχυατοῖς^{s)} ἰδίως δὲ τῷ ῥυθμῷ λύσις χοροῦ σκηρικοῦ τοῦ κυκλικοῦ σχήματος, καὶ κατὰ παράλληλον θέσιν^{t)} στάσις τῶν χορευόντων, ὅπως ἂν καὶ εἰς τὸ θέατρον ἀποβλέποντες οἱ χορευταὶ ἔλεγον τινα. **V.**

Ead. l. 3. ἀνάπαιστα] ἀνακλόουθα. **G.**

Ead. συγκροτῶν] διὰ τοῦ συγκροτεῖν τὰς χεῖρας εὐρυθμίας ποιῶν. **G.**

Ead. l. 6. Μελιταῖον] τὸ ἐκ Μελῆτης, ἔστι δὲ τρυφερόν, καὶ μικρόν, καὶ λεῖον, οἷα παρ' ἡμῖν τὰ νανώδη^{u)}. **V.**

Pag. 59. l. 1. ἀμυχὰς] Ἀμυχὴ ἐπιπόλαιον ἔλκος. Cicatrix, puto, est. **G.**

Ead. l. 3. παραβύσας ἐαυτὸν] μετὰ στενώσεως^{v)} κατακλίνας. βῦσαι γὰρ τὸ φράζει. **V.**

Pag. 61. l. 2. ἡ Ἀδράστεια] Ἀδράστειαν δαίμονά τινα λέγουσι τοῖς μέγα καυχωμένοις ὑπονεμεσῶσαν. **V.**

Ead. l. 5. ὁ μέντοι σωρείτης] σοφιστικὸς ἔστι λόγος ἐκ τῆς κατὰ μικρόν, ὥς φασιν, ἐρωτήσεως ἐπάγων, κατὰ τὴν ἔκλυσιν τῶν φαντασιῶν, ἐπ' ἄδηλον ἢ ψευ-

q) τοῦδε] Reliqua non erant in Scholio C. Sed in Exc. et V. habentur. *Solan.*

r) μεγάλου] In Impressis omissum, insequi ex V. et G. *Reitz.*

s) κατὰ παράλληλον θέσιν] „καταπαράλληλος θέσις Edit. Correx. *Solanus.*“

t) νανώδη] Addidi ex C. Lacuna enim erat in V. *Solan.*

δος προφανές. ζητοῦσαι γὰρ, πότερον ἢ πρώτη ῥάνις ἔδρα-
σέ τι εἰς τὴν πέτραν, ἢ οὐ. εἰ γὰρ ἔδρασε, πῶς οὐχ ὄρα-
τὸν τὸ πάθος; εἰ δὲ μὴ, οὐδὲ ἡ δευτέρα, οὐδὲ ἡ ἰσχάτη,
πῶς ἡ κοιλότης ἐγένετο τῆς πέτρας. G.

Ead. l. 6. ὄναι αὐτῶν] ἀπολαύσεως. V.

Ead. l. 12. ἐν τῷ Ἀνακλείῳ] Ἰερὸν τῶν Διοσκούρων.
οὕτω δὲ λέγεται Ἀνάκειον προπαροξυστόνως, ὅσα ἀπὸ κτητι-
κῶν συμπέτωκεν, ἢ ἐπιθετικῶν ἐχόντων τὴν εἰ διφθογγόν.
καὶ ἑκῆνα προπαροξυστόνως, ὅσον Ἡράκλειον, οὕτω") γὰρ
Ἡράκλειος ἄθλος. Χυρώνειον, Ἀνάκειον, Ἀνακτόρειον,
Βασίλειον, καὶ Μανυσώλειον ἔργον. V.

Pag. 62. l. 5. Εὐριπίδης] Quae hoc loco ex Me-
leagro Euripidis adducit, Aristoteles III. (Ed. Ald. 559.)
Rhetoricorum quibusdam visus est Sophoclis nomine addu-
cere. Vide tamen Victor. locum defendentem, item apud
Aristophanis Interpretem in Ramis, ex Euripidis Meleagro
haec et alia. G.

Ead. l. 6. Πελοπίης χθονός] Τῆς Πελοποννήσου
λέγει. αὕτη δὲ ἐστὶ Καλυδὼν, ἐν τοῖς ἀντικρὺ πορθμοῖς
Πελοποννήσου, πεδιάδας καλλίστας ἔχουσα. V.

Pag. 63. l. 2. αἰσχροῖς αἰτίαις") ἢ καταισχύν-
ους, ἢ ἀποστερήσεις. G.

Ead. l. 4. περισπάσεις] ἢ καταισχύνεις, ἢ ἀποστε-
ρήσεις. G.

Pag. 64. l. 16. ἐνδόσιμον] τὸ πρὸ τῆς ψδῆς κι-
θάρισμα. καὶ ἔνδοσις τὸ αὐτό. G.

Pag. 65. l. 2. Οἶνεός] Ὁ γὰρ Οἶνεὺς ἐπὶ τὴν θυ-
σίαν τὴν Ἀρτεμιν οὐκ ἐκάλεισε, ὥςπερ οὐδὲ ὁ Ἀρισταίνετος
τὸν Ἑτοιμοκλέα) ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ὥς ἐν εἰρωνείᾳ οὖν
ταῦτα λέγει ὁ Κλεόδημος). V.

α) οἶον Ἡράκλειον, οὐ] „Sic V. Quid sibi velit nescio.“
Solan. Pro οὐ scripsi οὕτω e Vat. 96., narrante Bastio com-
ment. palaeogr. ad Gregor. Cor. p. 828. Lehm.

1) αἰσχροῖς αἰτίαις] Vide Schol. sequens, ubi C. melius refe-
runt ad ἀποσπάσεις. Solan.

γ) Ἑτοιμοκλέα] Sic tacite correxerat Schmiederus vulgatum
nomen Τιμοκλέα. Lehm.

1) Ἐρμῆς] Lege Κλεόδημος, is enim haec loquitur apud Lucia-

Ead. l. 9. ὁ Μελέαγρος] Σβεσθείσης γὰρ τῆς λαμπάδος παρὰ τῆς μητρὸς, κατὰ μικρὸν αὐτὸς ἐμυραινέτο. τῷ Μελεάγρῳ γὰρ συνεγεννήθη λαμπὰς, περὶ ἧς ἐλέχθη, ὅτι ἐφ' ὅσον ἄπτεται, ζῇ ὁ Μελέαγρος. ὅτε οὖν, σχῶν^{a)} τὴν Ἀταλάντην σύμμουχον, καὶ τοὺς ἀδελφούς τῆς ἰδίας μητρὸς, ἐφόνευσεν τὸν Καλυδώνιον κάπρον, ἐρῶν τῆς Ἀταλάντης, ἔδωκεν αὐτῇ τὰ πρωτεῖα. ὠργίσθησαν^{b)} ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ^{c)}, καὶ γενομένης μάχης, ἀνέϊλεν αὐτούς. ἐπὶ τούτῳ ἐλυπήθη ἡ Μελεάγρον μήτηρ Ἀλθαιά κατ' αὐτοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφούς, καὶ ἀπελθοῦσα ἔσβεισε τὴν λαμπάδα. ἦν δὲ ὁ Μελέαγρος υἱὸς τοῦ Οἰνέως. V.

Ead. l. 13. φθελγύμενος] Πίνδαρος, θαρσαλέον παρὰ κρητῆρι φωνᾷ γίνεται. G.

Pag. 66. l. 9. Πολιάδος] Ἀθηνᾶς. G.

Pag. 67. l. 2. κατεσκέδασεν] ἐπέχυσεν. V.

Ead. l. 11. ὡς διασταῖεν] Γράφεται διωσταιώσιν. V.

Ead. l. 14. τὰ μαθήματα] Οὐ πάντων τοῦτο τῶν μανθανόντων ἐστίν, ἀλλὰ τῶν μὴ κεκριμένως καὶ προσεχόντως φιλοσοφούντων· περὶ ὧν καὶ Ἀριστοτέλης γηγασίν, ὅτι τὸν μὲν θύραθεν νοῦν προσεκτίσαντο, τὸν δὲ ἴδιον ἀπώλεσαν. V.

Pag. 68. l. 5. ἀτενὲς^{d)}] συνεχές. V.

Pag. 69. l. 6. ἐς τοῦ Πηλέως] Ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἣ Ἐρις μὴ κληθεῖσα, ἐξόρυψε

num. In C. est Ἐρμων. Solan. Potest ipsius Scholiastae hic error esse oscitantis. Nec tamen vel sic aegre ille feret, cum Schmiedero me restituisset verum nomen. Lohm.

a) σχῶν] σχῶν priores Edd. Lohm.

b) ὠργίσθησαν] „Edita ὠργίσθησαν. Emendarat Solanus.“

c) θεοὶ] Θεοί. V. Sed in Impress. recte mutatum est. Solan. At in iis θεοὶ legebatur; ego accentu ad usum adcommo-
dato jam θεοὶ reposui. Reitz.

d) ἀτενὲς] Invertendum hoc Schol. Solanus bene monet. Sed et praeterea συνεχδὲς male editum ante, quod facile emendavi. Reitz. Non solum natura harum vocum earumque ratio mutua, verum etiam trium quatuorve eorumque satis proborum Codicum auctoritas clare ostendunt, Solani et Reitzii sententiam de invertendis Scholii verbis infirmam admodum ac prope vanam esse. Lohm.

μῆλον ἐν τῷ ἀρίστῳ, ἐν ᾧ ἐνγράφη, *ΤΗΙ ΚΑΛΗΙ ΤΟ ΜΗΛΙΟΝ*. Ἡμεριβήτησαν περὶ τούτου Ἀφροδίτη, Ἡρα, καὶ Ἀθηνᾶ. καὶ ἐκρίθησαν παρὰ τῷ Πάριδι. Προκριθεῖσα ἡ Ἀφροδίτη ἐχυρίσατο τῷ Πάριδι ἀντὶ τούτου τὴν Ἑλένην· δι' ἧς ὁ Τρωϊκὸς γέγονε πόλεμος. V.

Pag. 71. l. 17. τηγάνου] ταγῆνον. G.

Ibid. σησαμοῦντες] εἶδος πλακοῦντος. G.

Pag. 73. l. 7. τὸν ζῆλον] Ποῦ κεῖται ὁ ζῆλος ἐπὶ τοῦ γυναικὸς ἐρᾶν; ἐξήτησεν ὁ Διονυσόδωρος. λέγουσι γάρ °) τίθεσθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν. οὕτω δ' ἐπὶ τοῦ ζηλοτυπεῖν, τουτέστι περὶ γυναικας μαίνεσθαι, *Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Παντολέοντος* °). V.

End. l. 12. τὰ ἐλεγεία] °) Ὅλα τὰ ἐλεγεία χωλά. καὶ τούτου χάριν εἶπεν ἐπ' αὐτοῖς κινήθῃναι γέλωτα. ἐξεπίτηδες καὶ τοῦτο Λουκιανὸν ποιήσαντος ἐς πλείονα ὕβριν τοῦ Συμποσίου, καὶ λοιδορίαν^{h)} καὶ κωμῳδίαν τῶν ἐστιωμένων; ὥς ὁ λόγος δεδήλωκεν ἐκ τῶν παρ' αὐτῶν λεχθέντων καὶ παραθέντων. V.

End. l. 14. ἐνδυκέως] ἐπιμελῶς. G.

Pag. 74. l. 7. ἀρέσθαι] Γρ. ἀνέλεσθαι. G.

End. l. 12. ἀπιόντι] Γράφεται ἀπόντι. V.

Pag. 75. l. 1. τὸν Πατρόκλου νεκρὸν] °) Ὁ γὰρ Ὅμηρος μεγάλην λέγει κινήθῃναι μάχην μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τρώων ἐπὶ τῷ τοῦ Πατρόκλου σώματιⁱ⁾. V.

End. l. 8. Πιμελεστέρα] λιπαρωτέρα. V.

Pag. 76. l. 8. χρηστῷ μάλα] ἀγαθῷ, μεγάλῳ^{k)}. V.

°) λέγουσι γάρ etc.] Potuit adicere, poni et ἀντὶ τοῦ μισεῖν, ut ex Aeschine observarunt Harpocration et Suidas. Cler.

°) κατὰ Παντολέοντος] Sic inscriptam orationem *Lysias* nec in novissima ejus Editione *Förtschiana* inveni verbo commemoratam. *Lehm.*

g) τὰ ἐλεγεία] „*Ἡ ἐλεγεία]* Ὅλα cum esset in editis, *Solanus* ἢ in τὰ mutato adscripsit, haec verba deesse in C.“

h) καὶ λοιδορίαν] „Haec et reliqua ad finem Scholii deficiunt in Editis. Adjiciebat ex Cod. *Solanus*.“

i) σώματι] σώματος omnes priores. *Lehm.*

k) μεγάλῳ] „*Ἀντὶ μεγάλῳ* edebatur ante. Delevit ἀντὶ *Solanus*.“

Pag. 78. l. 9. ὅπως μὴ¹⁾ ἀπόλοιτο] *Κηδόμενος*
καὶ φροντίζων ἵνα μὴ ἀπόληται. *V.*

Ead. l. 14. πορήρως²⁾] ἀντὶ τοῦ βαρέως. *V.*

Pag. 79. l. 4. ταινίαις] στεφάνοις ἤτοι φασκίαις. *V.*

Ead. l. 12. τὸ τραγικὸν] *Εὐριπίδους* τοῦτο ἐν
τῷ τῆς Ἑλένης δράματι, κατὰ τὸ τέλος. *G.*

Ead. l. 15. ἀέλπτως κραίνουσι] ἀνεπίστως τε-
λοῦσι *G.*

IN DE DEA SYRIA.

Pag. 83. l. 3. Ἡρακλῆος] Ἐξ Ἡροδότου τοῦτο λα-
βὼν ἔχει. *M.*

Ead. l. 7. Ἀστάρτην] Ἡ παρὰ *Σιδωνίοις* Ἀστάρτη
ἡ αὐτὴ ἐστὶ τῇ σελήρῃ. *Σιδώνιοι* δὲ *Εὐρώπην* φασὶν ἄρ-
πασθεῖσαν μὲν ὑπὸ *Διὸς*, τὸν δὲ ἀφανισθῆναι αὐτὴν εἰς
Θεὸν κατεγήμεσαν. *M.*

Ead. l. 15. τὸ νόμισμα] Τὸ νόμισμα *Σιδωνίων* βοῦν
ἐπίσημον ἔχει τὴν *Εὐρώπην* καυανειωτισμένον. *M.*

Pag. 84. l. 6. μνήμην] ἀντὶ, κατὰ μνήμην, ἥ, εἰς
μνήμην. *M.*

Pag. 85. l. 2. κεφαλῇ] Τοῦτο καὶ ὁ ἡμέτερος *Θεὸς*
προφήτης Ἡσαΐας ἐπικετομεῖ καὶ τρωάζει (ἐν) τῷ κατὰ
Δαμασκοῦ ῥήματι, δι' ὧν φησι (XVIII, 1.) Οὐαὶ γῆς
πλοίων πτέρυγες, ἐπέκεινα ποταμῶν *Αἰθιοπίας*. ὁ ἀποστέλ-
λων πρὸς πάντα τὰ ἔθνη³⁾ ὄμηρα ἐν *Θαλάσῃ*, καὶ ἐπι-
στολὰς *βυβλίνας*⁴⁾, ἐπάνω τοῦ ὕδατος. ἐπιστολὰς *βυβλί-
νας* τὴν ἐτησίαν τῆς παρούσης κεφαλῆς πομπὴν ἐπιστελλο-
μένην ὑπὲρ τῶν *πλανωμένων* ἀποσημαίνων. ὥς καὶ τῷ ἐν

1) ὅπως μὴ] „Hoc Scholion ad verba εἰτ' ἀπολογούμενος re-
latum, et bis eadem pagina repositum, sic restituit *Solanus*."

2) πορήρως] „Ei haec ita reſinxit *Solanus*, cum ante edere-
tur: *Πορήρου*] ἀντὶ βαρέως."

3) πρὸς πάντα τὰ ἔθνη] Haec verba in textu *Esae* non
reperiuntur. *Solan.*

4) *βυβλίνας*] In *Ed.* *βιβλίνας*, bis. *Solan.*

ἡγίοις Κυρίλλω δοκεῖ ἐν τοῖς εἰς τὸν ἅγιον Ἡσαΐαν ὑπομήμασιν αὐτοῦ. *M.*

Pag. 86. *l.* 6. μιλτώδεα] Μιλτος εἶδος χρώματος ἱερυθροῦ. *G.*

Ead. *l.* 10. συντυχίη] Συντυχία ἡ ἔνωσις καὶ ἡ αἰφνίδιος μεταβολὴ τῶν πραγμάτων. *G.*

Pag. 93. *l.* 13. τῷ Διονύσῳ] Τῷ Διονύσῳ ἑορτὴν ἄγοντες οἱ Ἕλληνες, φαλλοῖς ἐτίμων αὐτόν. Φαλλὸς δέ ἐστιν ἐκ δέρματος ἱερυθροῦ, σχῆμα αἰδοίου ἀνδρός. καὶ τοῦτο περιετίθουν ἑαυτοῖς, καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις, καὶ ἐν τοῖς μέσοις μηροῖς, καὶ ἔξωρχοῦντο τιμῶντες ἐκ τούτου τὸν Διόνυσον. τὴν δὲ τιμὴν ταύτην ἤγον τῷ Διονύσῳ διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ἐκ Σεμέλης τῆς Κάδμου θυγατρὸς γεννᾷται ὁ Διόνυσος. αὐτὴ δὲ κεραννωθεῖσα ἐζητεῖτο ὑπὸ τοῦ Διονύσου. περιπλανωμένη^{p)} δὲ τούτῳ καὶ ζητοῦντι Πολυῦμνος παῖς οὕτω λεγόμενος περιέτιχε τῷ Διονύσῳ, καὶ ὑπέσχετο δεῖξιν αὐτῷ τὴν μητέρα, εἰ παιδευαστήσῃ αὐτόν. ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο τοῦτο. λέγει αὐτῷ ὁ Πολυῦμνος, ὅτι ἐν Λέρνῃ ἐστὶν ἡ Σεμέλη· εἰτα εἰσῆλθεν ὁ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάσῃ, ἵνα περάσῃ ἐν τῇ Λέρνῃ^{q)}. συνηκολούθησεν αὐτῷ καὶ ὁ Πολυῦμνος, καὶ τέθνηκε. λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος, ὅτι ὁ ἑραστής αὐτοῦ ἔθνησκε, αἰδοῖον ξύλινον ἐκ συκίνου ξύλου πελεκήσας^{r)}, κατεῖχεν αἰὲς πρὸς μνήμην τοῦ Πολυῦμου. διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τοῖς φαλλοῖς τιμῶσιν τὸν Διόνυσον. Φαλλοὶ δὲ εἰσιν οἵτοι πάντες. ἰθύφαλλοι δὲ εἰς τοὺς μηροὺς ἐπ' εὐθείαν ἀποδεσμούμενοι. *V.*

Pag. 101. *l.* 12. Γάλλοι] οἱ πάντῃ ἀπόκοποι τὰ αἰδοῖα, οὓς νῦν καρτζιμοὺς καλοῦσιν. *M.*

Pag. 108. *l.* 5. οὐκ ἐρέω] Οὐδὲ γὰρ ὅσιον, οἶμαι, τὴν αἰτίαν, κιναιδείαν Διονύσου κατάγορον^{s)}. παρ' ὅσον

p) περιπλανωμένη] περιπλανομένη priores. *Lehm.*

q) ἐν τῇ Λέρνῃ] Corrupte. Sic tamen etiam *C. Solan.*

r) πελεκήσας] „πελεκίσας *C.*“

s) κατάγορον] Confer cum Scholio 8. Legendum autem videtur καταγορεύων. *Solan.* Et sic correxit *Schmiederus. Lehm.*

δὲ ὁ φαλλὸς τοῦ πεπορευκότος Κορύβου^{γ)} Διόνυσον ὑπόμνημα, μισθὸν τοῦτον αὐτῷ Διόνυσον ἐκτετικότα, Σεμέλης ἡς μητρὸς μήνυτρα. M.

Pag. 120. l. 5. ἀλεκτρυὼν^{ν)}] Πότερον ὄρνις, ἢ ἀνὴρ οὕτω καλούμενος; ὄρνιθι γὰρ τί συντελέσει μισθὸς καὶ τοσοῦτος; ἢ πῶς ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ ποίῃ μηχανῇ ὄρνις οὐκ ἀμφίβιος οἰκήσει; V.

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 127. l. 1. ΔΗΜΟΣΘ.] Οὗτος ὁ λόγος ἐνδὲ τῆς τοῦ Λουκιανοῦ ιδέας καὶ ἀγχινίας. G.

Pag. 128. l. 4. ἀμέλει μὲν] ἀπὸ τοῦ, πάντως. V.

Ead. l. 11. πολλὸν μέντοι πρότερον^{κ)}] Ἡ πλεονάζουσα φράσις αὕτη συνήθης Ἀτικοῖς, καὶ ποτὲ μὲν, ὥς ἀπὸ πρώτου προσώπου δραματικῶς, ποτὲ δὲ, ὥς ἀπὸ τρίτου ἀντηχηματικῶς, ὅπερ πολλὰ παρὰ Πλάτῳ τῷ φιλοσόφῳ ἐστὶν εὑρεῖν.

Pag. 129. l. 6. Ἑρμαιοῖν] Ἑρμαιοῖν λέγεται τὸ εἶρημα. παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ Ἑρμῆς, Ἑρμαιοῖν καὶ Ἑρμαιοῖν. οἱ γὰρ παλαιοὶ τὸν Ἑρμῆν ὥς ἔφορον τῶν ὁδῶν παρὰ τὰς ὁδοὺς ἔγραφον. ὥτε καὶ εἴ τι εὔρισχόν τινες ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὰς αἰτίας τῷ Ἑρμῇ^{ς)} ἀνετίθον, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ παρωνομάζον^{ε)} Ἑρμαιοῖν καὶ Ἑρμαιοῖν. V.

Ead. l. 10. τοῦ τὸν δόλιχον] Δύναται καὶ, τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκός, καὶ τὸ τὸν δόλιχον νενικηκός^{α)}. ἀλλ' ἐπεὶ τὴν περιττότητα τῶν ἄρθρων ὑποστέλλεσθαι

γ) Κορύβου] Debebat, credo, Πολυῦμον, ut haec cum narratione Scholii ad cap. 16. convenirent. *Lehm.*

ν) ἀλεκτρυὼν] Vide notam Palmerii ad h. l. *Cler.*

κ) πολλὸν μέντοι πρότερον] Notula haec non pertinet proxime ad praefixa vulgo verba, sed ad id quod deinceps sequitur, ἔφη, pleonastice h. l., ut millies a Platone in dialogis, perspicuitatis, vel etiam gratiae, causa insertum. *Lehm.*

ς) τῷ Ἑρμῇ] „Ex C, hoc insertum. Aberat ab V.“

ε) παρωνομάζον] „παρωνομάζοντι Editi. Emendavit *Solanns.*“

α) καὶ τὸ—νενικηκός] „Quinque haec absunt in C.“

εἰώθασιν Ἀστικοί, ἐν τῶν δύο ἀνάγκῃ παρελῆσθαι, συννπακούεται γὰρ τὸ λοιπόν. εἰ μὲν γὰρ τὸ τοῦ εἴη, λείπει τὸ τὸν, καὶ ἔσται οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νενικηκότος τὸν δόλιχον^{β)}, συννπακουέται γὰρ τὸ τὸ, δ καὶ φαυλότερον. εἰ δὲ τὸ^{γ)} δόλιχον εἴη, ἠλλείπει^{δ)} τὸ τῆς γενικῆς ἄρθρον συννπακουόμενον οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ^{ε)} νενικηκότος τὸν δόλιχον. ἐγκριτώτερον δὲ ἔσται τοῦτο τοῦ προτέρου, καθότι φίλον Ἀθηναίοις τῶν ἄρθρων ἠλλειπεστέρας τὰς πτώσεις προσφέρεσθαι, αὐτοὶ γὰρ, ἀφικόμεν, φασί, πρὸς βασιλεῖα, καὶ, προσῆλθε βασιλεῖ. V.

Ibid. δόλιχον] Δόλιχος ὄνομα δρόμον, ὅσπερ ἔστιν ὀκτὼ^{ς)} στάδια. ἔνταῦθ' Ὀμήρῳ^{ε)} συγκρίνει Δημοσθένην. καὶ δείκνυσι μεγίστην εἰς ῥήτορα^{β)} χάριν, καὶ τὸν βίον δὲ σεμνύνει Δημοσθένης, ἐν διαλέξει τοὺς ἐπαίνους εἰσφέρων. V.

Ead. l. 11. ψυχαγωγούμενος] παραμυθούμενος, τέρω. V.

Ead. l. 15. κατορθώοδοῦντι] φοβούμεν. V.

Pag. 130. l. 7. πρὸς Ὀμήρου] Πρὸς pro ἐπὶ Antiqui utuntur. Exempla ex Demosthene addita in Urbano. Πρὸς Ὀμήρου. πρὸς τοῦ Δημοσθένης τεύχεαι. G.

Pag. 131. l. 5. καὶ χαίρω] Ἐνταῦθ' Ὀμήρῳ συγκρίνει Δημοσθένην, καὶ δείκνυσι μεγίστην εἰς ῥήτορα χάριν, καὶ τὸν βίον δὲ σεμνύνει Δημοσθένης, ἐν διαλέξει τοὺς ἐπαίνους εἰσφέρων. V.

β) τὸν δόλιχον] Δὲ τὸν δόλιχον V. Absunt hic δὲ τὸν in C. Sed eadem mox post εἰ recte inserunt δὲ τὸ, quod in V. ibi deerat. Solan.

γ) δὲ τὸ] Admissi ex C. cum abesset in V. Reitz.

δ) ἠλλείπει] „ἠλλείπει Edit. Emendavit Solanus.“

ε) τὸ τοῦ] „τὸ αὐτὸ τοῦ C.“

ς) ὀκτὼ] C. x'. quod ad verum propius accedit Solan.

ε) ἔνταῦθ' Ὀμήρῳ] Confusa haec in V. ad vera verba sua retulimus. Commine autem, ut et alibi facitavit, argumentum Libelli exequitur. Solan. Id est, ad sequentia capitis quinti verba, καὶ χαίρω retulit, ubi igitur eadem repetit. Reitz.

β) ῥήτορα] „Ῥήτορας edida, et mox male σημύνει. Mutavit Solanus.“

Ead. l. 7. ἐνθουσιασμὸν] Ἐνθουσιασμὸς λέγεται, ὅταν ἡ ψυχὴ ἐλλάμπηταιⁱ⁾ ὑπὸ τοῦ θεοῦ. V.

Ead. l. 8. κορδακισμοὺς] Κορδακισμὸς ὁ ἀσχερὸς τῶν μύμων^{k)} ψόφος. V.

Pag. 132. l. 10. ἀνειμένος] ἐκλελυμένος, παρεμμένος. V.

Ead. l. 11. διαρκεστέρω δὲ τόνῳ] Ὅτι κατὰ τοῦτο κρείττων Ὁμήρου Δημοσθένους^{l)}. V.

Ead. l. 12. τοῦ μεταξὺ] Ὁμηρος γὰρ^{m)} πεποίηκε τὸν Διομήδην τῷ Γλαύκῳ, ὁργώσης ἤδη τῆς μάχης διεξοδικώτερον ἀναγνωριζόμενον τῷ λόγῳ. V.

Pag. 133. l. 12. πατρίδα] *Lege Gellium (III, 11.) Septem urbes certantⁿ⁾ de patria insignis Homeri: Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Ios, Argos, Athenae. G. Graece sic:*

Ἐπὶ πόλεις διερχοῦσι περὶ ᾧσαν Ὁμήρου,
Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφῶν,^{ο)} Σαλαμῖν, Ἴος, Ἄργος
Ἀθῆναι.

Pag. 137. l. 3. κομᾶν] κόμην τρέφειν. V.

Ead. l. 5. Φρύνης] πόρον. V. An πόρνην, vel πόρνης; Reitz.

Pag. 138. l. 2. μετελθεῖν] ἀσχεῖν. V.

i) ἐλλάμπηται] Priores ἐλλάμπεται. Recte scriptum in *Suida* et *Hesychio*, hujus Scholii fontibus, in quibus tamen ad ψυχὴ etiam ὀλη additur. *Lehm.*

k) μύμων] Sic scripsi, erat enim μύρων nullo sensu, cum *Hesychius* nos doceat Κορδακισμοὺς esse τὰ τῶν μύμων γελοῖα καὶ παίγνια. *Cler.* Scripsisse videtur μήρων. *Solan.* Quidni ergo μῆρων; *Reitz.*

l) Ὁμήρου Δημοσθένους] In V. et Editis erat Ὁμηρος Δημοσθένους. Sed cum hac in parte potiores *Demostheni* apud *Lucianum* hic laudes tribui manifestissimum esset, ego mutavi. Et ita recte est in C. *Solan.*

m) Ὁμηρος γὰρ] Ita refinxit *Solanus*. Edita enim, Οἷον πεποίηκε. Mox διεξοδικώτερον dedit *Idem*, pro vulgato διεξοδικῶς.

n) certant] Sic *Bip.* et *Schm.* Certarunt *Reitz.* *Lehm.*

o) Ἴος] Alias Χίος legitur; et sic alibi dedimus ex *Antholog.* Sed Ἴος ap. *Gell.* III, 11. f. edidit *Gronov.* Sed et ibi Χίος quasdam Edd. habere, addit; verum utrumque recte, confirmat *Idem.* *Reitz.*

Pag. 139. l. 7. συνε(ρων) συμπλέκων. V.

Pag. 142. l. 1. Ἰσμηγὸν καὶ χρυσάλακα] Ἀρχαίῳ ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ μελοποιοῦ ὕμνων. V.

End. l. 7. οὕτως δὲ καὶ σύγει] Γραι. οὕτως οἶδεν. καὶ οὐ ταῦτὸν ἔοικας ἀπορεῖν. G.

Pag. 144. l. 8. προὔργον] προέργον πλέον. Ἰσοκράτης φησὶ, ἵνα προέργον τι γένηται, ἀντὶ τοῦ πλέον. V.

Pag. 152. l. 12. ἀλλ' εἰ δὴ τινα πάντων] Ἀλλ' εἰ δὴ τινα θανυμάσας Δημοσθένην εἶχον. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ θανυμάσας. V.

Pag. 154. l. 8. οὐ Βοιωτίας] Scilicet τὴν ψυχὴν. Vel Βοιωτίας accusativi casus; sunt enim duae. Lege Stephanum. Sed illud ἀδύνατον, non est in Codice D. Marci. G.

End. l. 10. μηχαναῖς] κριοῖς, ἢ καταπέλτας, arietes, τεχομηχικὰ ὄργανα. G.

Pag. 161. l. 17. πῶς ἀπέθανεν;} De Demosthenis interitu Pausanias in Corinth. G.

Pag. 163. l. 1. παρὼν εἶναι νῦν] Παρέλκει τὸ εἶναι, ἐπισκοπητέον δὲ εἰ ὅμοιον τῷ ἐκὼν εἶναι. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἀπαγορεύσεως τάττεται, οἶον, οὐποτ' ἂν ἐγὼ ἐκὼν εἶναι πεισθῆην. V.

Pag. 166. l. 6. λεχθέν] Εὐριπίδου τοῦτο περὶ Πολυξένης. G.

End. Ναλομεν*)] Ἀρχίας. V.

p) Ἀρχαί] Unum est initium, non plura. Sic tamen etiam est in C. Solan. At sic saltem ἀρχαὶ scribendum fuisset. Forsan ἀρχεται dedit Scholiastes, idque per compendium ἀρχαὶ pinxerat. Reitz. Nimirum ἀρχαὶ videtur Reitzius in prioribus invenisse. Lehm.

q) προὔργον τι] Olim προέργον (προὔργον Schmied.) τοι. Correx. Fritzsch. Quaest. p. 21. ex Isocratis loco ipso Panneg. c. 19. Bekker. Lehm.

r) μηχαναῖς] Haec isthuc referre, cum commodius non possem, satius visum est, quam prorsus omittere. Solan. Commodius tamen haec ad cap. 38. referri potuisse existimo, hunc in modum: κριοῖς ἢ καταπέλτας] Arietes, τεχ. ὄργ. Lehm.

s) Ναλομεν] Hoc Scholium, quod ultimum in Ms. Cod. in fol. legitur, nec quo referam satis scio; nec, si ad quem locum referatur certo sciri possit, ullius videtur esse momenti. Solan.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 170. l. 3. μηκέτι τονθορούζετε] ἀντὶ τοῦ, ὕπ' ὀδόντας γογγύζετε. τονθορίζειν γὰρ τὸ γογγύζειν. V.

Pag. 171. l. 6. οἷς ἔξεστιν] Τὸ, οἷς ἐρεῖται, δὲ τὰς θηλείας καὶ τὸν ἔρωτα. οὐ γὰρ ἐξῆν θηλείας δημιουργεῖν. V.

Pag. 173. l. 10. οὔτε τὴν μίτραν] Μίτρα ὁ γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀναδεσμός· λέγεται δὲ μίτρα καὶ προγαστρίδιός τις ὀπλισίς ἀλυσιδωτῇ, τῶν πρὸ τοῦ ἤτερον φυλακὴ τις καὶ ἀσφάλεια. V.

Pag. 174. l. 2. ὁ δὲ φαλακρὸς] Τὸν Σιληνὸν λέγει. V.

Ead. l. 12. τὴν δὲ Ἰκάρου τοῦ γεωργοῦ] Ὁ Ἰκάριος οὗτος Ἀθηναῖος ἐγγόνει γεωργός· τούτῳ φασὶν τὸν Διόνυσον δοῦναι τὸ κλῆμα πρῶτον, ἅψ' ἱκαρία ἢ πρώτη ἄμπελος ὠνομάσθη, καὶ ἡ χώρα ἢ ἐνεγκοῦσα τὸ φυτόν. οὗτος ὁ Ἰκάριος ἔδωκε ποιμέσι τοῦ καρποῦ πιεῖν Ἀττικοῖς, οὐ πιόντας¹⁾, νομίσαντας τοὺς λοιποὺς, ὅτι τετνήκοιεν οἱ βαθεῖ τῷ ὕπνῳ διὰ τὴν οἶνονοσίαν κατασχεθέντες, ἀποκτεῖναι τὸν Ἰκάριον, νομίσαντας θανάσιμον φάρμακον δεδοκέναι οὐ μόνον ταῖς καθεύδουσιν, ἀλλὰ δὴ καὶ τοῖς ἐγρηγοροῦσι²⁾ καὶ τῇ μέθῃ βακχεύουσι μανίας ἐμποητικόν. οὕτω μὲν οὖν τὸν Ἰκάριον ἀποθανεῖν. ἐπεὶ δὲ κατέστησαν ἀπὸ τῆς μέθης, τὸν Διόνυσον χόλον αὐτοῖς ἐμβαλεῖν τοιόνδε. ἐλθὼν γὰρ πρὸς αὐτοὺς ἐν σχήματι ὠραίου παιδὸς, ἐξέμηνεν αὐτοὺς πρὸς ὀρμὴν μίξεως. καὶ δὴ ἐπιβουλεύειν αὐτὸν διαφθεῖραι. ἀλλ' ὁ μὲν εὐθὺς ἀφανὴς ἐγγόνει. οἱ δὲ, ἅτε δὴ ἐκείνου ὑποσχομένου τὸ καθ' ὀρμὴν αὐτοῖς ἔλ-

Pro corrupta haud dubiè voce *ναόμεν* si *scias* integram, fortasse non omnino spernendum habeatur Scholion. *Lehm.*

1) *πιόντας]* „πίοντες] *πίοντας* V. Sed in Impressis mutatum est. *Solan.* Deest tamen aliquid *Reitz.* Ego, si *πιόντας* e Cod. scribatur, nihil desidero, nisi limam auctoris in perpoliando stylo. Mirifice enim iste per hanc narrationem a recta in obliquam orationis formam, et vice versa, transilit. Ceterum *πίοντες* ediderant priores Edd. minus castigatae. *Lehm.*

2) *ἐγρηγοροῦσι]* *ἐγρηγορῶσι* in prioribus vitiose. *Lehm.*

ἐκτελέσαι, ὁρμήκεσαν ἄχρι κινήσεως. καὶ δὴ μεμενήκεσαν οὕτως αἰ ἐκ τῆς ὀργῆς Διονύσου, ἀκατάπανστον τὴν ὀργὴν ἔχοντες. ἐφ' οἷς^{κ)} ἐξίλασάμενοι τὸν θεὸν, τοιαῦτα κατὰ χρησμόν^{λ)} πεποιηκότες πῆλινα σχήματα, καὶ ἀνθ' ἐαυτῶν ἀναθέντες ἐπαύσαντο τῆς μανίας. V.

Pag. 175. l. 13. οὐτε Ἀχαιῶν Ἀλγιεῦσιν] Ἀλγιον καὶ Ἑλίκη^{κ)} καὶ Βούρα καὶ Ῥύπαι^{λ)} καὶ Πάτραι πόλεις εἰσὶ Πελοποννήσου. Πάτραι μὲν μικρὸν πρὸ τοῦ Κρισαίου κόλπου καταντικρὺ τῶν Ἐχινάδων νήσων, ὡς πρὸς τὴν ἔω. αἱ δὲ λοιπαὶ παραθαλάσσιοι, τῆς ἐπὶ Κόρινθον φερούσης. Ἑλίκης δὲ καὶ τὰ ἐρείπια ἔστιν ἰδεῖν παρὰ τὸν αἰγιαλόν. αὕτη δὲ πῦσα ἡ πόλις ὑποβρύχως ἔστι τῇ θαλάσσει, σεισμῷ πάλα τοῦτο παθοῦσα^{λ)}. V.

Pag. 176. l. 3. ἡ ἐλλόβιον ἡμῖν γένη] Ἑλλόβιον, τὸ ἐνώτιον παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι^{λ)} τοῖς τῶν ὠτῶν λοβοῖς. V.

Pag. 179. l. 6. καὶ μετρολόων^{λ)} υἱὸς ὦν] Ἀλκμαίωνος^{λ)} γὰρ ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου, ὃς Ἀλκμαίων τὴν μητέρα ἀπεκτονῶς^{λ)} ἐπλανῆτο κατὰ πάσης γῆς, μηδενὸς αὐτὸν διὰ τὸ ἄγος μητρὸς καταδεχομένου. Χρῆσαντος δὲ αὐτῷ Ἀπόλλωνος ζητεῖν γῆν εἰς κατοικησιν, ἥτις οὐπω ἦν, τῆς μητρὸς ὑπ' αὐτοῦ πτεινομένης, σκέψασθαι μὴ ἂν ἀλλαχοῦ εἰρεθῆναι ἤκει^{λ)} πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχελεύου. Θο-

κ) οἷς] Ωι erat in Impress. Οὗς Exc. G. et V. Loge οἷς, ut in C. est Solan.

γ) χρησμόν] „χρησμοῦ C.“

κ) Ἑλίκη] „Ἑλίαν V.“

λ) Ῥύπαι] „Ῥύται C.“

μ) παθοῦσα] Eadem ferme habet Scholium Coll. ex quo nonnulla emaculavimus. Solan.

ν) ἐνείρεσθαι] ἐνεύρεσθαι vulgatum vitium, quod recte mihi emendasse videor. Lehm.

ξ) μετρολόων] Sic editum inveni, nec quidquam varietatis notatum reperio, cum tamen in Luciano recte μητραλόου. Reitz.

ο) Ἀλκμαίωνος] Sic in V. recte legitur. In Impresso prave editum est Ἀλκμαίων. In C. vero scriptum: Ὁ Ἀμφίλοχος filius fuit Alcmaeonis Amphiarai. Solan. At pugnat hoc cum constante totius antiquitatis narratione, quae fratrem, non filium, Alcmaeonis facit Amphilocho. Lehm.

π) ἀπεκτονῶς] „Ita dedit Idem, pro vulgato ἀπεκτείνας.“

ρ) ἤκει] Quam C. Ergo legit ἦ, recte. Solan. Secutus Schmiaderus. Lehm.

Lucian. Vol. IX.

U

λερός γὰρ οὗτος ἀεὶ ῥέων, καὶ ταῖς Ἐχινάσις νήσοις εἰς
θάλασσαν ἐκδιδοὺς, ὑπωπευθῆ αὐτῷ πρόσχωσιν οὗτος^{h)}
ἐν τοσούτῳ ἐργάσασθαι, καὶ γῆν ἀναδείξαι, ἥτις ἱκανή
σῶμα ἀνθρώπου ὑποδέξασθαι, μὴ πρότερον οὖσι τοῦ τῆς
μητρὸςⁱ⁾ φόνου. καὶ δὴ πορευθῆναι φασί^{*)}, καὶ κατοικῆ-
σαι τὴν Κατοιτιάδα γῆν. καὶ ἔξ ἐνὸς^{k)} τῶν υἱῶν Ἀκαρ-
νῆος, Ἀκαρνανίαν τὸν τόπον ὀνομάσαι. V.

IN CYNICUM.

Pag. 185. l. 1. *KYNIKΟΣ*] Titulus hic fuit in C.
G. Πῶς δεῖ Κυνικὸν εἶναι φιλόσοφον (Deinde). Κινδυνεύει
οὗτος ὁ λόγος ἄλλον τοῦ νομισθῆναι, καὶ οὐ Λουκιανοῦ. G.

Pag. 186. l. 4. *τριβώνιον*] Τὸ τριβόνιον ἐνταῦθα
τὸ παλαιὸν καὶ διεφθνηκὸς ἱμάτιον, τρίβων δέ, τρίβωνος,
τὸ τῶν φιλοσόφων ἔνδυμα εὐτελές. Erat autem usque ad
pedes, καὶ χειρὶδας ἔχων πλατείας καὶ κεκολλημένας. G.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 205. l. 4. *Ἀρά γε*] Βουλόμενος^{h)} ἅπαντα εἰδέ-
ναι τὰ σόλοικα. ὁ οὖν Λουκιανὸς βουλόμενος — εἰσῆ-
γαγε^{m)} σολοικίζοντα, καὶ διὰ τοῦτο ψευδοσοφιστὴν αὐτὸν
ὠνόμασεν. ἐπίτηδες οὖν ὁ Λουκιανὸς σολοικίζων, ἵνα διεξῇ
τὸν σοφιστὴν μὴ δυνάμενον ἐλέγχειν τὸν σολοικίζοντα. V.

Pag. 206. l. 10. *ἄρτι δ' ἐσολοικιῶ*] Τὸ ἄρτι μιλ-
λοῦντι οὐ συνάπτεται. οὐκ ἄρα λέγομεν, ἄρτι σολοικιῶ. V.

h) οὗτος] „Οὗτου edita. Mutavit Idem, nescio unde; nec sa-
tis adridet illud οὗτος θολερὸς — οὗτος. Reitz.

i) τοῦ τῆς μητρὸς] „Τῆς τοῦ μητρὸς edita ridicule.“

*) φασί] „omissum erat in editis.“

k) καὶ ἔξ ἐνὸς] Hic aliquid deest, quod suppleri poterit ex
Pausanias Arcadicis, ubi hanc Alcmaeonis habet historiam
p. 492. Ed. *Sylburg*. Caeteroqui Κατοιτιάδος γῆς non memi-
nit. *Cler*. Sed sic etiam C. *Solan*.

l) βουλόμενος] Lacuna hic est in V. Deest nempe ἐλέγχειν,
aut simile quid. *Solan*.

m) εἰς ἡγάγε] Hoc fuit initium Ma. in 4. in quo videtur linea
aut aliquid amplius deesse. *Cler*.

Ead. l. 17. ἂ μὲν οἷσθ', ἂ δ' οὐ] Ἐχρῆν εἰπεῖν, τὰ μὲν, τὰ δέ. V.

Pag. 207. l. 3. ὄφελον] Τὸ ὄφελον οὐδέποτε μέλλοντος συντάσσεται ἀπαρεμφάτω^{η)}, ἢ ὑποτακτικῶ, ἀλλ' ἐνεστιῶτος, ὀριστικῶ, ἢ ἀπαρεμφάτω, ἢ εὐκτικῶ, ὡσαύτως καὶ παρωχημένῳ. ἔδει οὖν εἰπεῖν, ὄφελον ἀκολουθεῖν δυνήσθηναι. καὶ μάλιστα ὅτι καὶ τὸ νῦν πρόσκειται, ὃ οὐδέποτε οὐδὲ αὐτὸ μέλλοντι συντάσσεται. Διτιῶς οὖν ἐν τῷ ἐνὶ σεσολοίκισται. διὸ καὶ λέγει ὅτι τρίς^{ο)} σεσολοίκισται. V.

Pag. 207. l. 15. μέγα οὖν ἄθλον] Ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος οὐ λέγεται τὸ ἄθλον. V.

Pag. 208. l. 1. καὶ πρόϊθί γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν] Κακῶς τὸ εἰς τὸ ἔμπροσθεν προσέθηκεν. οὐ γὰρ λέγεται τοῦ προβαίνοντός τι ἔμπροσθεν ἄλλο. κακῶς οὖν καὶ εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ἐπεὶ πρόϊθί φησι. V.

Ead. l. 10. μεθ' ἧ καθεῖν λαγῶ] Καὶ τοῦτο σόλοικον γενικῇ χρῆσθαι ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὃ λαγῶς, τοῦ λαγῶ ἢ γενικῇ, ἢ δ' αἰτιατικῇ τὸν λαγῶν μετὰ τοῦ νῦν^{ρ)}, ἀλλ' οὐ χωρὶς τοῦ νῦν. V.

Ead. l. 18. οὐ γὰρ πρόσεστιν] Ἐπειδὴ, φησι, οὐ πρόσεστι τῷ σολοικισμῷ εἰς τινα^{α)} ἰσολοίκισα· τούτου χάριν οὐκ ἔγνωσ τὸν σολοικίζοντα. V.

Pag. 209. l. 4. τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων] Ἡ τίτθη θηλάζει· ὃ δὲ ἀντιστρέψας ἔφη, τὰ παιδία θηλάζει. V.

Ead. l. 5. οὐδὲ ἀξάνοντα παῖδία] Ἀξυνόμενα γὰρ ἔδει εἰπεῖν παθητικῶς, ἀλλ' οὐκ ἐνεργητικῶς. V.

Ead. l. 8. οὐδὲν γνωσόμεθα] Ὡφειλε γὰρ καὶ τὸν

η) ἀπαρεμφάτω] Videtur ἀπαρεμφάτω hic abundare. Vid. not. Græsvii. Cler.

ο) τρίς] Fallitur. Vid. infra adnot. ad h. l. Lehm.

ρ) νῦν] Nūn prave editum aute, et erat νῦν hic male in V. Sed mox V. tantum habet, etai in impr. νῦν utrobique editum sit. Solan.

α) εἰς τινα] An voluit εἰς τινα? Nullo autem pacto Luciani mentem cepisse videtur Scholiastes. Lehm.

δυνητικὸν προσθῆναι^{γ)} σύνδεσμον τὸν ἄν. οἶον, εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν ἄν γινώμεν, οὐ δὲ γνωσόμεθα. νῦν δὲ διπλῇ σεσολοικισται, καὶ τῇ ἑλλείπει τοῦ ἄν, καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος χρήσει, τοῦ γνωσόμεθα· οὐδέποτε γὰρ τοῖς δυνητικοῖς μέλλοντες συντάττονται. V.

In altero Vossiano sic: (ἄν) ἰστέον ὅτι μέλλοντες οὐδέποτε μετὰ τοῦ ἄν ἐκφέρονται. οὐ γὰρ εὐρηται ἔξω ἄν, καὶ ἐρῶ ἄν. διὰ τοῦτο γὰρ τὸ ἄν ἔν τε τῷ ἐνεστίῳ καὶ παρκειμένῳ, ἵνα μέλλοντα δηλώσομεν. μέλλοντος δὲ ὄντος, τίς χρεῖα τοῦ ἄν; σολοικισμός^{δ)} τὸ μὲν ὄνομα ἐνικόν, τὸ δὲ ῥῆμα πληθυντικόν. V.

Ead. l. 12. τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν] Πόσους^{ε)} παῖδας ἔτικες. V.

γ) προσθῆναι] Lege προσθεῖναι. Et confer Scholion sequens, in quo refelluntur quae hic prave observata erant. Reitz. Obtemperavit Schmiederus, scribens προσθεῖναι. Verum quum auctor etiam προσεθῆναι voluisse potuerit, intactum reliqui vulgatum vitium. Sed mox pro οὐδὲ γνωσόμεθα scripsi οὐ δὲ γνωσ. non vero. Οὐδὲ foret neque. Ceterum cf. seq. notam. *Lehm.*

δ) σολοικισμός] Novum incipere hoc scholium existimo. Sed quo referam non habeo. *Solan.* Imo huc vel maxime pertinet. Habet duas hoc scholion partes, quarum prior id agit, ut refellatur alter Scholiastes; quod frustra tamen fit, quum nec per se verum sit, Futurum Indicativi cum ἄν nunquam reperiri conjunctum, nec, si verum sit, id nunc velit iste alter, qui manifesto pro Futuro simplici γινώσκειν, quod soloecum habet, dictam malit ἄν γινώμεν (quamquam temere), nec vero γινώσκωμαι ἄν. Posteriore autem hac scholii parte ostendit auctor, quia in dictione insit soloecismus; inesse dicit in plurali verborum ἀγνοήσομεν et γνωσόμεθα, ad nomen singularis numeri referendo. Quod quum et ipsum minime tangat *Luciani* ipsius mentem, *Fritzschius*. Quaest. p. 156. sq. in ἐαυτῶν pro ἡμῶν αὐτῶν dicto quaerit affectatum huius loci vitium. At clarum mihi videtur, quando Lycinus dicit: ἐπεὶ καὶ τότε σολοικισθὲν ἀπέφυγέ σε, non dicere eum voluisse soloecismum in proxime antecedentibus: καὶ μὴν — ἐαυτῶν, commissum, quoniam utramque sententiam uno tenore pronuntiatam a Lycino fuisse consentaneum est, necdum Lycinus illud ἀπέφυγέ σε facile ad proxima spectans dicere poterat. Longe simplicius ac plane pro more suo haec ad verborum δηλάειν et αὐξάνειν usum, minus illum Atticum, relata voluit, quum e responso soloecistae: ἀληθῆ λέγεις, intellexisset, et illas stribligines eum, velut lepores venatorem, effugiasse. *Lehm.*

ε) πόσους] Absurdissima haec; incorrupta tamen; respicit enim non τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν, sed vocem συγγενόμην, ex qua

Ead. l. 14. πηνίκα ἔξεισι] Τὸ ἔξεισι δηλοῖ τὸ ἡμερον^{u)}, ἐνεστώτος γάρ. τί οὖν φησι ἐρωτῆς τὸ πότε ἐρχεται; ἢ αὐτόθεν; V.

Pag. 210. l. 1. τὰ πατριῶα] Πατρικὰ^{x)} ὅταν εἰπωμεν, τὰ τοῦ πατρὸς λέγομεν, ζῶντος τοῦ πατρὸς. ὅταν δὲ τὰ πατριῶα, τεθνηκότος. V.

Ead. l. 3. πατριώτης] Ὁμοίθης γὰρ ἔδει εἰπεῖν, ὁμόγλωσσος, ὁμόνομος. τὸ δὲ πατριώτης, ἐπὶ βαρβάρων· οἱ βάρβαροι γὰρ οὕτως ἀλλήλους φασί, ἀντὶ τοῦ πολίτης· καὶ ἴσως ὅτι κατὰ πόλεις οἰκοῦσι. Πλάτων μέντοι καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων ἐν τοῖς νόμοις, τὸ πατριῶν) ἐχρήσατο. V.

In altero Voss. Cod. sic: Ὡςπερ^{z)} Σικελὸς ὁ αὐτόχθων· λιώτης δὲ ὁ ἐν Σικελίᾳ οἰκῶν ξένος. οὕτω πάτριος, καὶ πατριώτης.

Ead. l. 4. μεθύσης] Μέθυσος γὰρ, ἀλλ' οὐ μεθύσης. V.

Ead. l. 6. λῆμμα πάρεστιν] Ἀῆμα γὰρ ἡ ἀνδρεία δι' ἐνὸς M. V.

Idem Schol. in altero V. (Ἀῆμμα) διὰ δύο μ τὸ λαμβανόμενον· Ἀῆμα διὰ ἐνὸς τὸ φρόνημα.

Ead. l. 9. ὁ μείραξ] Τὸ μείραξ οὐ φασὶν ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεσθαι^{a)}, ἀλλ' ἐπὶ γυναικὸς ἡβώσης· ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μετράκιον λέγουσιν. V.

frigidum hunc jocum capiat. Solan. Ad Scholium Verborum c. 4. αὐξάνοντα παῖδα hunc lepidum, quem dicit, jocum conferendum esse putat Frittsch. Quaestus. p. 156. Lehm.

u) ἡμερον] Lege σήμερον. Sed absurdum est Scholium. Idem mendum est in Exc. G. in quibus reliqua hujus Scholii pars non comparet. Solan. Σήμερον edidit Schmiederus. Lehm.

x) πατρικὰ] Scholium melius habet in Exc. G. Πατρικὰ ὅταν λέγωμεν (Reitz. λέγομεν), τὰ τοῦ πατρὸς ζῶντος· ὅταν δὲ τὰ πατριῶα, τεθνηκότος. Solan.

y) τὸ πατριῶ] Lege τῷ πατριώτης. Ex mendosa scriptura ortum hoc Scholium; non enim πατριώτης vituperatur, sed συμ —. Solan. Τὸ πατριώτης Schm. Lehm.

z) ὥςπερ] Hic videtur deesse vox πατριώτης, licet nullum lacunae vestigium appareat in apographo. Cler.

a) λέγεσθαι] Λέγεται edita, correxerat Solanus ex Cod. credo, quia eundem versum vulgatum φασὶ ex Cod. V. in φασὶν se mutasse notarat. Sed quia λέγεσθαι vel sine codice legendum adparet, facile obsecundavi. Reitz. Quidni vero, si

Ead. l. 10. δεδίττομαι] Τοῦτο ἐτέρωθεν, οὐ πάθος, σημαίνει. V.

Ead. l. 12. κορυφαιότατος] Κορυφή ἡ κεφαλὴ. τὸ οὖν κορυφαῖον οὐ δέχεται ὑπερθετικὸν τὸ κορυφαιότατον. V.

Ead. l. 13. ἐξορμῶ] Σημαίνει τὸ παρακινῶ ἕτερον καὶ ὁρμηθῆναι ποιῶ· ὁρμῶμαι δὲ ἐγὼ αὐτός. V. — Ἐξορμῶ γὰρ ἐξορμῶ ἄλλον, ἐξορμάω δὲ ἐξορμῶ ἐγώ. Cod. Vat. 90. (Inepti aliquid dicit Scholiastes, judice Bastio Epist. Crit. p. 107.)

Pag. 211. l. 1. συνετάξατό μοι] Ἐπὶ στρατοπέδον γὰρ τοῦτο διαθέστω. V.

Ead. l. 2. περιέστην αὐτόν] Ὑπηγαγόμεν γὰρ ἔδει εἰπεῖν, ἢ μετῆλθον αὐτόν. τὸ γὰρ περιστῆναι ἐπὶ τοῦ κύκλῳ λέγεται τινα περιχεῖν. V.

Idem Schol. in *Vossiano* majore ita habet: Περιέστη] Τὸ περιέστη δηλοῖ τὸ περίξ αὐτοῦ. πῶς οὖν εἰς ὧν περίξ αὐτοῦ ἔστηκε^{b)};

Ead. l. 4. συνεκρίνετο αὐτῷ] Συνεδικάζετο γὰρ ἔδει εἰπεῖν, ἢ ἡμφισβήτει, ἀλλ' οὐ συνεκρίνετο. τὸ γὰρ συνεκρίνεσθαι, ἐπὶ τοῦ πυκνοῦσθαι, ἢ δοκίμη χρήσις τῶν Ἑλλήνων οἶδεν. V.

In *Voss.* majore sic: Σύγκρισιν καὶ διάκρισιν φασιν οἱ φιλόσοφοι τὴν ἔνωσιν καὶ διάλυσιν, οὐχ ὥς φασιν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὴν ἀντίταξιν. οὖν^{c)} συνεδικάζετο ἔδει εἰπεῖν, ἢ ἡμφισβήτει.

Ead. l. 6. νῶϊ τοῦτο δοκεῖ] Τὸ γὰρ νῶϊ εὐθείᾳ^{d)}

φασιν extra nexum cogites, etiam λέγεται optime dictum esse appareat? *Lehm.*

b) ἔστηκε] Sic non puto scripsisse soloecismorum arbitrum. Forasan ἔστηκε simpliciter. *Lehm.*

c) οὖν] Excidit hic aliqua vox, aut συνεδ. οὖν legendum. *Solan. Schmiederus* edidit: ἔδει οὖν εἰπεῖν συνεδ. *Lehm.*

d) εὐθείᾳ] Εὐθείᾳ καὶ αἰτιατικῇ editum ante; ac deinceps quoque dativus ubique expressus. Sed adscripsit *Solanus*: nominativum in his omnibus pro dativo, qui in V. et Impr. erat, repositi. Huic igitur parui. *Reitz.* At εὐθείᾳ sic scribere debebat, non εὐθεία, ut vere edidit et post eum *Bip.* et *Schm.* *Lehm.*

καὶ αἰτιατικῇ, ἀλλ' οὔτε καὶ δοτικῇ. τὸ δὲ δοκεῖ δοτικὴν ἀπαιτεῖ^ε). καλῶς οὖν^ς) παύων αὐτὸν εἰρηκεν· ὥς σὺ καὶ τοῖν ἐρεῖς ὡς ἀμαρτάνομεν, ἔδει γὰρ εἰπεῖν καὶ τοῖν ἀμαρτάνομεν ἐρεῖς, τουτέστιν ἡμᾶς, ἀλλ' οὐχ ἡμῖν. V.

Ead. l. 9. μιχθεῖσα] Ἐμίχθη γὰρ ἀνὴρ, φαιμένε), γυναικί, οὐχὶ γυνὴ ἀνδρά. V.

Ead. l. 10. καρῆναι] Τὸ κείρασθαι ἐπὶ τοῦ κοσμήως^ς)· τὸ δὲ καρῆναι ἐπὶ τοῦ ἀτίμως, καὶ μετὰ ὕβρεως. V.

Ead. l. 11. ζυγομαχεῖν] Ἐπὶ γὰρ τῶν φίλως διαλεγόμενων ἐρεοχελεῖν λέγεται, ἢ ἀμφισβητεῖν, ἢ φιλονεικεῖν. ἐπὶ δὲ τῶν ἐχθρῶς, ζυγομαχεῖν ἢ διαδικάζεσθαι. V.

Ead. l. 13. βασανίζεσθαι] Βάσανος γὰρ ἐπὶ τῆς δοκιμίας λέγεται καὶ ἐπὶ πολαζομένων διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. V.

Ead. l. 16. εἰ μελετήσῃ] Οὐ γὰρ ἀξιοῦσιν Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ῥήματος^ς) τούτου ἐνεργητικῶς ἐκφέρειν, ἀλλὰ πυθνητικῶς τὸν μέλλοντα. οὐ γὰρ φασὶ μελετήσω, ἀλλὰ μελετήσομαι. V.

Ead. l. 18. τεθνήξει] Τεθνήσκει γὰρ ἐχθρὴν λέγειν ἐπὶ τοῦ τρίτου, ἀλλ' οὐ τεθνήξῃ^ς) ἐπὶ δευτέρου. V.

Pag. 212. l. 2. στοχάζομαι] Τὸ γὰρ στοχάζεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀκριβοῦν τάττεται¹⁾ τὴν βολήν, ἢ τοῦ τεκμαίρεσθαι. V.

e) τὸ δὲ — ἀπαιτεῖ] „In V. et Impress. τὸ δὲ δοτικῇ ἀπαιτεῖ absurde. quod vero jam editum ex G. et ingenio se refinxisse tractatur Solanus.“

ς) οὐν] „Ita ex V. restituit idem, in editis erat τοῦ sine sensu.“

g) φαιμέν] φασὶ editum ante. In V. per compendium exaratum hoc verbum editoribus prioribus imposuit. Reitz.

h) κοσμήως] „Κοσμηικοῦ Exc. G.“

i) τοῦ ῥήματος] „Τῶν edita male.“

k) τεθνήξῃ] Nihil varietatis notatum invenio. Sed aut hic legendum τεθνήξει, aut in Luciano etiam τεθνήξῃ. oportet enim hanc sibi respondere. Alioqui periude esse quodnam eligas, ut βούλει per βούλην aliaque secundam personam in se formantia, satis saepe vidimus. Sed τεθνήξῃ Luciano dedisse, certum. Reitz. Nihil sane certius. Quare in Scholio videtur mihi lacuna esse, sic fere illa explenda: ἀλλ' οὐ τεθνήξει, τουτέστι τεθνήξῃ ἔ. δ. Lehm.

l) ἀκριβοῦν τάττεται] Sic dedit Solanus pro vulgato ἀκριβῶς τάττεσθαι, non tamen addens unde. Quare, cui vulgatum rectius videtur, poterit id revocare. Reitz.

Ead. l. 6. χρῆσθαι] *Χρησθαι*^{m)} γὰρ λέγουσιν Ἀθηναῖοι. V.

Ead. l. 7. ἔκτιστε] Ἐξότου γὰρ τὸ δόκιμον. V.

Ead. l. 10. ἀντιλαμβάνομαι] Τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ κωλύειν ἢ ἀντέχεσθαι τάττουσι. μάλιστα ὁ Πλάτων. V.

Ead. l. 12. Βραδύιον] παρὰ ποιηταῖς. βραδύτερον παρ' Ἑλλήσι. V.

Ead. l. 14. τὸ λέλογχα] Τὸ λέλογχα Ἀττικοὶ εἴληχα φασί, καὶ τὸ λείψα, εἴληφα. V.

Pag. 213. l. 5. φακὸν] Ὁ γὰρ φακὸς ἐπὶ ἐνὸς εἴρηται ὤμου, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐψητοῦ φακῇⁿ⁾ λέγεται. V.

Ead. l. 9. δυνήσεσθαι] Βούλεται τὸ νῦν μέλλον τιμήσαντα^{o)}. ἐπὶ οὖν τὸ δυνήσεσθαι μέλλοντος, ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ, ὡς μὴ συνιέντος σολοικίσαντα. V.

Ead. l. 14. τὸ ἀνέφγε] Βούλονται μὴ λαμβάνεσθαι ἐπὶ παθητικῆς διαθέσεως, ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς τοῦτο. χρῆται γὰρ μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν ὁ Πλάτων παθητικῶς ἐν Φαιδῶνι ἀνέφγετο^{p)}, λέγων, ἡ θύρα σου πᾶν πρῶτ. V.

Pag. 214. l. 7. ἵππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν] καὶ τοῦτο παρὰ συνήθειαν. ἵππον γὰρ ἐς πεδίον φαιμέν καλεῖν, ἀλλ' οὐχ ἵππεῖς^{q)}. V.

m) *χρησθαι*] Recte. Sic *Lys. p. m. 182.* τοιαύτη εὐχὴ χρῆσθαι. Item *Thucyd. VII. c. 83.* χρῆσθαι vero *Herodot. VI. 388. A.* Quamquam apud alios promiscue. *Reitz.*

n) *φακῇ*] *Φακῇ* rectius habet aliud Scholion ad *Icarom. c. 18. Tom. VII. p. 331. Lohm.*

o) *τιμήσαντα*] quid hic faciat nescio. *ἐπεὶ* autem legendum existimo. *Solan.* Forte, μέλλοντι μὴ συντάσσεσθαι. *Wetst.* Non admodum curabo verba hominis, qui soloecismum ibi quaesierit, ubi haud dubie nullus est, ne ex auctoris quidem mente. *Lohm.*

p) *ἀνέφγετο*] Lege omuino *ἀνέφγε.* *Solan.* Minime vero. Verba *Platonis*, liberius paullo a Scholiaste adducta, leguntur in *Phaedon. c. 3.* ubi olim quidem ac vulgo (cf. *Thom. Mag. s. πρῶτ*) legebatur *ἀνέφγετο*, nunc autem in *Stallbaum.* Ed. video *ἀνέφγετο* expressum. Nec sententiam Grammatici nostri recte cepit *Solanus*, non accommodatam quidem illam ad *Luciani* consilium, at certe satis planam. *Lohm.*

q) *ἵππεῖς*] Peccavit in investigando peccato Scholistas, decipiens, nisi fallor, loco *Piscat. c. 9.* Verum peccatum ostendit *Graevius* in *Adnot. Lohm.*

Ead. l. 14. μαντεύεται γοῦν] Χοῦ μὲν ὁ Ἀπόλλων, μαντεύεται δὲ ὁ προσιών. V.

Pag. 215. l. 1. εἰ ἄρα καθ' εἷς] Οὐ γὰρ καθ' εἷς, ἀλλὰ καθ' ἑκαστος^{γ)} δεῖ λέγειν. V.

Ead. l. 7. τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ] Ἐπὶ γυναικὸς τὸ μνηστεύεσθαι· ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν τὸ μνῆσθαι. μνᾶται μὲν γὰρ ἀνὴρ γυναῖκα, μνηστεύεται δὲ γυνή. V.

Ead. l. 12. ἀπολείποι τὴν γυναῖκα] Ἀπολείπει γὰρ γυνή τὸν ἄνδρα ἑρεῖ. ἀνὴρ δὲ γυναῖκα οὐκ, ἀλλ' ἐκβάλλει. V.

Pag. 216. l. 1. νῦν ψοφοίη τὴν θύραν] Κόπτει μὲν γὰρ τὴν θύραν ἔξω τις ἐστὼς, ψοφεῖ δὲ ἔσω. V.

Ead. l. 9. νῦν δὴ] Πλατωνικόν, σημαῖνον τὸ ἄρτιως. ὥσπερ οὖν τὸ ἄρτι διὰ τὸ ἀκαριαῖον τῆς σημασίας τοῦ ἐνεστώτος, μέλλοντος ἀνεπίδεκτον^{δ)} σημασίας, οὕτω καὶ τὸ νῦν δὴ εἰς τὸ γενησόμενον ἀσυνάρτητον, ἵνα μὴ σολοικίζοι ὁ χρώμενος οὕτως. V.

Ead. l. 18. ἅττα] Τὸ ἅττα δασυνόμενον δηλοῖ τὸ ἅτινα, φιλούμενον δὲ τὸ τινά. λεγόμενον δὲ μετὰ τοῦ ἕτερου φιλοῦται, ἵνα δηλοῖ τὸ τινά. V.

Pag. 220. l. 10. καταδουλοῦσθαι] Ἰσοκράτης ἐν τῷ Εὐαγόρᾳ· καὶ τὴν νῆσον ὅλην βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ κατεδούλωσεν. οὐκ ἀσφαλές^{ε)} οὖν τὰ τοῦ Λουκιανοῦ. V.

IN PHILOPATRIN.

Pag. 222. l. 1. ΦΙΛΟΠ.] Καὶ οὗτος ὁ λόγος ἄλλου του, καὶ οὐ Λουκιανοῦ δοκεῖ εἶναι. καὶ τὰ λοιπὰ οὐ δεῖ ἐπιφέρειν. V.

γ) καθ' ἑκαστος] Error hic e Thoma Mag. s. v. καθ' εἷς, de quo infra Graevius monet. Lehm.

δ) ἀνεπίδεκτον] In Impr. est καὶ τῆς ἀνεπίδεκτοῦ. Sed in V. tantum extat ἀνεπίδεκτον, unde palam est, legendum esse, uti edidi. Solan.

ε) οὐκ ἀσφαλές] Corrupta textus verba secutus sic judicat Grammaticus. Lehm.

Ead. l. 4. βυσσοδομεύεις] ἐκ βάθους σκέπη. V.

Ead. l. 7. τριχάρηνον] Κέρβερον. V.

Pag. 223. l. 10. ἀποψύξω] ἀποθανοῦμαι, ξηρανθήσομαι. V.

Pag. 224. l. 7. ἀρίγνωτον] εὐδιάγνωστον. V.

Pag. 231. l. 1. προσηταιρίζετο] ἐταίρους προςέλαβεν. V.

Pag. 232. l. 2. ἐκ νεκάδων] νεκρῶν. V.

Pag. 233. l. 8. ἀναφаланτίας] φαλακρός. V.

Pag. 234. l. 5. φῶς] Θεός. V.

Ead. l. 7. ὁ βραδύγλωσσος] Μωσῆς. V.

Pag. 235. l. 3. ἀοίδιμος] ἔνδοξος. V.

Ead. l. 8. ἐ] αὐτόν. V.

Ead. l. 13. γινομένῳ] ἀνθρώπῳ. V.

Pag. 236. l. 2. τὸν νῆδον] Σαρπηδόνα^{u)}. V.

Pag. 238. l. 10. φλαῦρον] φαῦλον, ἢ κοῦφον κακόν. διαφέρει γὰρ φλαῦρον καὶ φαῦλον. φλαῦρον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ μικρὸν κακόν, φαῦλον δὲ τὸ μέγα. ἡ φλαῦρον ἀηδὲς, δύσφημον, λυπηρόν. V.

Ead. l. 10. δέρεῖν] δέρμα. V.

Pag. 239. l. 3. κόττιβος] παιδιά. V.

Ead. l. 13. ἀπαιδέησω] ἀπαγορεύσω. ἀπολέγομαι^{γ)}. V.

Pag. 240. l. 6. παπτήνας] σκοπίσας. V.

Pag. 258. l. 15. κακοείμων] κακὰ τὰ^{z)} εἰμῶτια ἔχων. V.

Pag. 259. l. 15. ἡ δ' οὐς] ἔφη ἐκείνος. V.

Pag. 260. l. 1. Μεσσηρί] Ἀγίουστὸν. V.

Ead. l. 5. λοιπός] ἐνδύματος. V.

u) ἐκ] „Aberat praepositio ab editis. Addidit Solanus.“

x) Σαρπηδόνα] Σαρπηδόνα priores. *Lehm.*

γ) ἀπολέγομαι] „non agnoscunt C.“ Est haec vox e *Suida*, qui ἀπαιδέω explicat per ἀπαγορεύω et ἀπολέγομαι. *Lehm.*

z) τὰ] „Kai male in Editis. Emendavit Solanus.“ Deinceps scribendum fortassis aut εἰμῶτια, aut, quod probabilius videtur, εἰμῶτια. *Lehm.*

Ead. l. 6. ῥήτηρην] ῥῆτραι, συνδῆχαι, λόγοι, νόμοι^{a)},
ὁμολογίαι, ψηφίσματα, συγγράμματα. V.

Ead. l. 15. ὁ νησιώτης] Πρωτεσίλαος^{b)}. V.

a) νόμοι] νόμοι lectum antea. Mutavit *Solanus*.“ Deinceps
pro ὁμολογίαι vide an legendum ex *Hesychio* sit ὁμιλίαι. cf.
etiam Schol. ad Pro Merc. Cond. c. 2. Tom. III. p. 363.
Lehm.

b) Πρωτεσίλαος] Errat: de Telemacho enim sermo est.
Vid. *Hom.* l. c. In Exc. G. Τρωτεσίλαος. *Solan.*

ADNOTATIONES.

IN SATURNALIA.

Pag. 1. l. 3. Ὡ Κρόνε — σοι τέθνυται] Saturno sacra fiebant, de quibus imprimis *Macrob. L. I. c. 8. et 10. et L. Gerald. de annis et mensibus*: haec Κρόνια dicebantur a Graecis, et primo uno die tantum, i. e. 14. Cal. Jan. celebrari solita, sed post in triduum propagata, primum ex adjectis a Cacsare huic mensi diebus, deinde ex edicto Augusti, quo trium dierum serias Saturnalibus addixit: a 16. igitur coepta, in 23. desinebant, quo solo fieri ante consueverant. COON. Singularis exstat de Saturnalibus dissertatio *Georg. Theoph. Börneri Lips. 1751.*, cujus auctor etiam horum Lucianeorum aliquam rationem habuit. LEHM.

ibid. Τό γε νῦν εἶναι] Sic supr. Adv. Indoct. c. ult. f. REITZ.

ead. l. 5. ἐπὶ τῶν ἱερῶν] *inter sacra*, reddidit *Gesnerus*: hic enim, non, ut *Börnerus* putavit, *Hemsterhusius*, inde a libro de Sacrificiis interpretationis ceterorum Latinac, quae in Ed. *Reitzianna* legitur, auctor est habendus. Vituperat autem *Belinus* pro more suo hanc interpretationem, falso ab ipso acceptam pro: *inter festum, durante festo*, de quo certe *Gesnerus* non cogitaverat. Reddit autem ipse: *pour prix de mes victimes, ἀντὶ τῆς θύολας ἀμοιβῆς*, quae verba huc confert e cap. 5. Et sic jam reddiderat *Erasmus*: *pro hostiis immolatis*. At alius generis est locutio περτεύειν ἐνὶ θυρῶν c. 9. et similes, alius haec nostra, quae vix aliter capi potest, quam sic: *inter sacrificandum*. In ipais enim sacrificiis preces fieri solitas satis constat. Praeter alia vide *Clytaemnestrae exemplum Sophocl. Electr. v. 624. sq. LEHM.*

Pag. 2. l. 3. Εἰδέναι] Καὶ εἰδέναι fortassis. GUYET.
 Et ego ita malui, quamquam exempla multa notata habeo
 ellipseos τῆς ὥς, εἰς, vel διὰ ante infinita, quae hic tamen
 durior videtur; nec juvat illud *Alciphronis* I. Ep. 9. f.
 οἱ — κερδαίνειν ἐμποροῦσιν ἔβρεις, qui, UT *lucrum fa-*
ciant, injurias inferunt. *Lysias* or. pro oliva, pag. Ed.
Lond. 145. οὐδ' ἡλικίαν ἔχων εἰδέναι περὶ τῶν τοιούτων,
 prope accedit; nec tamen adeo gemina est locutio, ut μάν-
 τιν εἶναι εἰδέναι similiter ab *Luciano* dictum adfirmem.
 Nec *Aristophanenum* Pl. 556. καταλείπει μηδὲ ταρῆναι,
 pro εἰς τὸ ταρῆναι, aliaque permulta, satis mihi faciunt ad
 stabiliendum *Luciani* vulgatum; inhibent tamen, ne quid sine
 gravi caussa innovem. *REITZ.* Scripsit auctor forsitan εἰδύτα,
 quamquam magis placeat *Guyeti* conjectura. Nam qua *Rei-*
tzius vulgatam structuram defensum ivit via ut ipsi non satis-
 fecit, ita nec aliis eam vereor ne satia probarit. *LEHM.*

ead. l. 4. Οὐκ ἀγανεύσω] Non agnoscitur a Salm.
et Bas. 4. illud ἄν, quod ante v. ἀγανεύσω ingerit *Rei-*
tzius Ed. et rectius abest. Omittit etiam Ms. Reg. 3011.
BIR. Mendum illud erat Editionis *Reitzianae*: nil amplius.
LEHM.

ead. l. 10. Ὡς τι καὶ αὐτὸν — αὐτῶν] Permu-
tata in plerisque libris pronomina: priori loco αὐτὸν ponen-
dum et Aldinac meae auctoritate, et, quod certius etiam,
 jubente sententia; quae ipsa quoque altero loco αὐτῶν po-
 stulat. Nec aliter vertit *Erasmus.* *GESN.*

ibid. Αὐτὸν — αὐτῶν] In L. Fl. et Ven. 2. recte
prius habet; posterius in omnibus αὐτὸν, prave. In aliis
inverso haec verba ordine minus concinne leguntur. SOLAN.
Αὐτὸν ἀπολαῦσαι] Lubens αὐτὸν praetuli prae αὐτῶν. ab-
surdus enim duplex ille genitivus αὐτῶν — τῆς σῆς ἀρχῆς.
Sed αὐτὸν pro ἐμὲ omnino probum. Nam ita αὐτὸς pro
ἐγὼ, non modo in Proverb. Amicus alter ego, quod Graece
Eustath. de Ismen. I. p. 14. Κρατισθένης — ἄλλος αὐτός. Sed
et frequenter in aliis locutionibus, huic Nostri similibus.
Supra Philops. c. 40. pr. καὶ αὐτὸς — τοιοῦτόν τι ἀπέ-

λαυσα τῆς διηγῆσεως. Ap. *Aesop.* Fab. IV. vulpes de se ipsa ait: ἀναδραμοῦσα διὰ τῶν σῶν αὐτῇ γότων καὶ περάτων — σὲ ἀνασπύσω. Fab. CIV. αὐτῇ ἐξελεύσομαι. Sic αὐτοὶ nos, *Hom.* II. H, 332. Τῷ σε χρὴ παῦσαι — Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροῖς. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 11. Μόνον αὐτῶν] Hic vero αὐτῶν praetuli, tum ne his sine ulla necessitate repetatur αὐτὸν, tum ne ἄμοιρος sine casu transiret, qui recte pr. *Epist.* Sat. legitur additus, μόνος ἄμοιρος τῆς ἐορτῆς. REITZ.

Pag. 3. l. 3. Ἐπὶ] Traditionis veteris vestigium, quo veritas creationis adumbratur, qualis a Mose descripta est. SOLAN. Cf. Scholion, et quem locum *Belinus* ad *Vers.* Francogall. Tom. V. 5. p. 54. laudat, *Macrob.* Sat. 1, 8. in. et extr. LEHM.

ead. l. 6. Σπουδαῖον μὲν οὐδὲ] *Marcilii* additamento non est opus. Vid. *Ver. Hist.* II. c. 30. δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. SOLAN. Non dubito, quin dederit auctor, σπουδαῖον μὲν οὐδὲν, οὐδὲ ἀγοραῖον. Repetitio ejusdem vocis, ut sexcenties, omittendae occasionem dedit. GESN.

ibid. Οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαι] Οὐδὲ ἀγοραῖον οὐδὲν διοικήσ. legendum. Οὐδὲν hic omnino desesse videtur. GUIET. Οὐδὲ ἀγορ. δ. μ. συγχεῖται οὐδὲν, πίνειν δέ. *Marcilius*. Cui assentior; sed nullo libro adjuvante nihil in contextu immuto. Nam supra quoque 2 *Ver. Hist.* c. 30. δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. Verum infra, *Cronos.* c. 17. πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν. REITZ. Cum *Gesnero* facit *Schaeferus* ad *L. Bos.* Ellipss. p. 777. Sed *Göllerus* ad *Dionys.* de Compos. Verbb. p. 23. maluit οὐδὲ ἀγοραῖόν τι διοικ. At docte vulgarem hanc orationis formam illustrat ac tuetur *Fritsch.* Quaestat. p. 93. Cf. etiam *Asin.* c. 22. in. LEHM.

ead. l. 9. Κροτεῖν ὑποτρεμ.] Haec ad imperium ejus, cui sors id muneris dabat, fiebant. Vid. *Plut.* 1004. 1. SOLAN. Γυμνὸν ἄδειν, quod modo dictum, *Belinus* reddidit chanter sans accompagnement. Sed rectius in nota subjecta

monet intelligi etiam proprie posse γυμνὸν de nuditate corporis, poenamque hanc delictorum convivalium similem fuisse ei, quam dederint *nudi saltantes*, de qua mox cap. 4. mentio injicitur. LEHM.

Pag. 4. l. 9. Ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπύσης ἀρχῆς] Interp. *si quis universi imperii vim expendat*. Illud potius vertendum erat, *si compararentur cum totius imperii potentia*. VITRING.

ead. l. 12. Πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐπειτίσαντο, οἷς ἔλεως καὶ φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει] Certissimum est mendum in ἐπινεύσει. Legendum omnino ἐπινεύσῃ· neque enim de futuro, sed praeterito intelligendum. JENS.

ead. l. 13. Καὶ φορὸς] Φορὸς ἄρεμος. GUYET.

ibid. Ὁ κύβος] Tessera lateribus constabat sex, quibus inter ludendum utebantur tribus. Suet. Augusto. COGN.

ead. l. 14. Ἐπινεύσει] Mutare Jentsius jubet in ἐπινεύσῃ. Sed innumera etiam alia refugenda forent, si rationem eam sequeremur. SOLAN. Nihil opus esse cum Jentsio vulgatum immutare, exemplis ex Xenoph. Aelian. aliisque Luciani, bene probat Th. Wopkens in Lectt. Tull. L. III. c. 13. p. 305. Adde supra T. II. not. Solani ad Dial. Mort. VI. §. 5. ubi μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποδάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κύλικας· ubi cum tantum ad Tim. cap. 19. remittat, secundum suam divisionem, quam Hemst. immutavit, tu jam vide sis Timonis §. 33. ubi οὔτος δὲ τάχα εἴσεται, οἷαν με οὔσαν ἀπολείψει multis defendit idem Solanus. REITZ.

ead. l. 17. Ἄμα] Aliter scripserat, ni fallor, Lucianus; nempe ἄσαι, vel ἄσμα, quod propius ad hanc accedit scripturam, ἄμα certe ferri non potest. Vid. locum Arriani infra laudatum ad hoc ipsum caput. SOLAN.

Pag. 5. l. 3. Ἐτι καὶ βασιλέα] La royauté de la febus. Horat. Non regna vini sortiēre talis. GUYET. Versus Horatii satis notus est I. Od. 4. f. Noster iterum infra cap. 9. post med. καὶ βασιλέας χειροτονοῦμεν. REITZ.

Pag. 6. l. 3. Γελοῖα ἐπιτάγματα] Consule de hoc ludicro Tacit. A. XIII, 15. et *Arrianum* ad Epict. I, 25. ἐν Σατορναλίοις κέλογγε βασιλεὺς, ἔδοξε γὰρ παῖξαι ταύτην τὴν παιδιάν, προστάσσει, σὺ πίε, σὺ κέρυσσον, σὺ ἄσον, σὺ ἄπελθε, σὺ ἔλθε, ὑπακούω, ἵνα μὴ παρ' ἐμὲ λύηται ἡ παιδιά. SOLAN.

Pag. 6. l. 3. Ἀφ' ἡμῶν σοι τὰ χρέα] Phrasin hanc pluribus firmat L. Bos. ad *Evang. Matth.* VI, 12. ubi ἄφες ἡμῶν τὰ δευτεῖα ἡμῶν, addito *Aeliano*, *Diog. Laërt.* et hoc *Luciani*. REITZ.

Ead. l. 8. Ὑποβαλλομένη] Licet λίθος communis sit generis, ut *Eustath.* de *Ism.* I. p. 10. ἐκ Τετταλῆς λίθου, sed *pag. 13. λίθος ὁ Τετταλός.* *Aristoph.* *Nub.* 764. λίθον ταύτην — καλὴν etc. *Noster* *Imag.* c. 1. f. ἡ λίθος Ἑρακλεία sed et de gemmis masc. gen. *ibid.* c. 11. idque usitatus: non placet tamen Florentinum ὑποβαλλομένην. Amant enim participia nominandi casu sic jungi sine copula. Vid. supra *Alex.* c. 19. *Tox.* c. 2. *Asin.* c. 37. *Ac T. I. Tim.* c. 45. f. ὁ ὀρέξας — ἐμνημεκίως. *Act. Apost.* XXV, 13. Et XXVII, 13. *Aesop.* F. XVIII. ὁ δὲ ἀναστὰς — στεατίνους βοῦς ἐκατὸν πλάσας ἐπὶ τοῦ βοημοῦ θείς ὠλοκαύτισεν. REITZ. Nunc diversitas temporum ne admisisset quidem copulam. LEHM.

ead. l. 18. Ἡσίοδος] *Hesiod.* *Θεογ.* 459. etc. SOLAN.

Pag. 7. l. 1. Γάρ τι] Γάρ τι — ὅγμις τι. Alterutrum τι delendum videtur; licet et *Diod. Sic.* XI. c. 45. ἄλλο μὲν μηδὲν τι — πρῶταί τι modo proba et ibi sit lectio. REITZ.

Pag. 8. l. 5. Εὖ ποιῶν] Sic recte disjunctim *Fl.* et *Bas.* 2. ut N°. 28. In reliquis prave εὐποιῶν. Vid. etiam N°. 31. SOLAN.

ead. l. 16. Οἶος] L. *Fl. Ven.* 2. *Par.* et sequentes impressi. In reliquis prave οἷς. SOLAN.

ead. l. 17. Ἀσπορα καὶ ἀνήροτα] *Homer.* *Od.* I, 109. SOLAN. Nisi quod ἄσπαρτα apud *Hom.* Sed ἄσπορα

Lucian. etiam supra *Rhet. Praec. cap. 8. f.* Et alibi bis, ter, ut infra cap. 20. etc. REITZ.

Pag. 9. l. 2. Χρυσοῖ..] Alludit non ad auream tantum aetatem, sed ad locum *Hesiod. Ἔργ. 109.* Vid. *Clor. Art. Crit. p. 223.* SOLAN. Commode etiam *Belinus* confert locum *Theocrit. Idyll. XII, 16.* ubi vid. *Harles. LXXM.*

ead. l. 7. Ἐγὼ δέ, ὦ Κρόνε, καὶ ταῦτα εἴκαζον εἰς τοὺς δούλους καὶ παιδοτρίβας φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε] Vertitur: *At ego, Saturne, conjecturam hanc ad servos et ludimagistros referebam, quasi ideo tibi fabula tribueret erga hos humanitatem.* Equidem sic vertendum existimo: *At ego, Saturne, o fabula ista conjiciebam, hoc te facere cum humanitate in servos et ludimagistros.* VITRING.

ead. l. 8. Παιδοτρίβας] Vox rarior fecit, ut usitationem substituerint quidam librarii. Retinuit tamen *παιδοτρίβας* Hagen. 1526. 8. *Erasmus* etiam hanc lectionem probavit, cum vertit, *qui bojas terunt*; nisi quod *bojas* ad collum potius, quam ad pedes pertinent. *Plautus* rectius *Pers. III, 3, 15. Compedium tritor*, quasi hoc ex Graeco vertisset. GERN. De accentu vocis vid. *Varr. Lectt. LXXM.*

ibid. Φιλάνθρωπον] *Φιλάνθρωπον. ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου. ποιεῖν σε* etc. Ita distinctionem *Solanus* mutarat. Et sic trahentio constructionis foret, de qua paullo supra, *Mort. Peregr. c. 45. pr.* Nec displicet: quia tamen et sic *Gesneri* versio aliquantum foret immutanda, quae sensum haud incommodum exhibet, nec satis certa est res, manum abstinui. REITZ.

ead. l. 15. Περὶ ταλάντων] Non igitur propria haec aetatis nostrae dementia. At rari olim aleatores; nunc omnes ferme eodem morbo laboramus; eoque res tandem devenit, ut aleatoris consiliis regno uno decepto, in alias etiam nationes pestis ista grassata, multos exitio, omnes damno affecerit. Rem tango posteris vix credibilem, historicumque poscentem *Thucydidi* parem, ut qua ille peritis pestem Atheniensium descripsit, hic furorem Epidemicum, qui in Europae praeci-

X

Lucian. Vol. IX.

paas ingenio opibusque gentes nuper tantis cum cladibus per aliquot menses incubuit, mentesque lucri cupiditate ita occaecavit, ut, dum singuli divitias summas ex nihilo prodituras exspectant, id quod erat opum misere perdiderint, ab aleatore, similibusque ejus perditis hominibus miserum in modum emancti, imo exenterati, ob oculos legentium, apud quos vix fidem inveniet, ponat. SOLAN.

Pag. 10. l. 18. Τὸ ἀτερπέστατον] Τοῦ ἔτους hic deesse videtur. GUYET.

ead. l. 19. Καὶ οὐδὲν ἔτι οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους] Nemo non politior magis probabit editionis Florentinae scripturam: καὶ οὐδὲν ἔτι δ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, et nihil est, quod non concrevit gelu. Sed pro ἔτι malletm ἐστί. GRAEV. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 11. l. 12. Βασιλέας χειροτονῶμεν] *Rois de la febue*. Supra cap. 4. GUYET.

Pag. 12. l. 4. Τῶν φίλων] Durior hic stilus. Ego τοῖς excidisse opinor. Similia tamen apud hunc credo reportum iri, quae mihi nunc nec memoria, nec observatio suppeditant. SOLAN. Παρέξιν τοῖς φίλοις requiritur. Sed potest stare vulgatum, modo recte acceptum: παρέξιν nempe sine casu ponitur, (intellecto pronomine τισι vel τούτοις) et ὅσοι τῶν φίλων ἄξιοι construendum. Immo sic nihil de mutatione cogitandum. Habuimus hujusmodi constructionem et ellipsin non semel, licet haud eodem cum verbo atque hic. At si infra c. 21. χρυσίου χολνικά γε ἡμῶν πάντων κατασκευάσαι recte habet, hoc tanto facilius se tnetur. REITZ. Ad τῶν φίλων intellige τισί, quod et Fritzschio placuisse video Quaestst. p. 201. LEHM.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 13. l. 4. Ἐπεμψα] Sic aliquoties mittere apud Livium usurpatur, quod Gronovii diligentiam non effugit. SOLAN. Rectius ἐγγράψας jungitur verbis: ἃ μὲν τοὺς πένητας χρη ποιεῖν, et ἄλλο βιβλίον verbo ἐπεμψα. Fefello-

rat *Solanum* comma importuno loco post ἐπεμψα vulgo positum. Sic et *Fritzsch*. Quaest. p. 207. LEXM.

ead. l. 11. Οὐκ ὄναρ ἐπιστάς] Deos ac daemones mortalibus adparentes frequenter dici ἐπιστάναι, (imo ἐπιστήναι) exemplis docet *J. Elsn.* ad *Act. Apost.* XXIII, 11. De vulgatissima autem ellipsi ὄναρ pro κατ' ὄναρ, vid. supra Gall. cap. 1. f. et *Macrob.* cap. 1. etc. REITZ.

Pag. 14. l. 6. Ἐστὶ] Scribendum fuit εἴη. SOLAN. Obsequeretur *Solano* εἴη rescribenti, propter adjunctum καὶ δυσχεραίνοιμι, si auctoritas accederet. Verum quia separatim aequè dicitur, ἔγνω τίς ἐστι, quam ἔγνω τί δυσχεραίνοιμι, nec exempla desunt dissimilium modorum, et casuum, in ejusmodi duplici regimine, nondum immutare quidquam audeo. Infinit. et Imperat. sic jungit *Hom.* II. Z, 273 — 4. Θῆς — καὶ ὑποσχέσθαι. Mox cap. 13. apud *Nostr.* μηδὲ γυμναζέσθω, μηδὲ ἀσκεῖν, et in sqq. *D. Paul.* ad *Rom.* XII, 14. 15. εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε. χαίρειν μετὰ χαίρόντων etc. quamvis ibi altero membro δαῖ intelligatur; sed habemus alia. Subjunct. et Opt. per καὶ copulata vid. *Hermot.* c. 24. et 57. *Asin.* c. 39. med. Subjunctiv. et imperativ. μήτε ἀπόθνησκε, μήτε — δῶς σεαυτὸν. Indicativ. et particip. *Diod. Sic.* XI, p. 438. οὓς μὲν ἀνείλεν, οὓς δ' ἐκβαλὼν ἡλευθέρωσε τὴν πόλιν. Indicativ. et optativ. ut hic, *Ptolem. Hephaest.* L. IV. pr. ὡς Ἑλένη πρῶτη ἐπειρήσε, — καὶ ἐνίκησε· καὶ ὡς Ἀφροδίτης εἴη θυγάτηρ· καὶ ὡς — παῖς γεγόνοι. Quod si ergo et in *Luciano* pro comminate post ἐστὶ μοι, punctum minus velis collocare, ut καὶ non ita arcte cohaereat cum seqq. per me licet, etsi id parvi referre puto. Nam rurs. *Ptol. Heph.* l. d. sine majore distinctione, καὶ ὡς ἐρεῖ τούτου Ζεὺς, καὶ ἀποτυχῶν κεραυνοῖ. Mox ibid. praemissos optativos excipit indicativus, ὡς λάβοι μὲν αὐτὴν ἡ Ἥρα — δοίη δ' Ἑλένη, κλέποι δ' αὐτὸν — ἀφείλοι δ' — Ὡς Ἥλιου θυγάτηρ καὶ Ἀθήας Ἑλένη, ἐκαλεῖτο δὲ Λεοντή. Imperativ. et subjunct. *Lucian.* Abdicat. c. 26. f. ubi ἀνάσχεσθε — καὶ μὴ ἡγήσῃσθε. Dissimiles casus *Pausan.* Vit. Aristom. ipso princ. Ἀνηκέστων

(sic enim lego pro ἀνηκάστων) κακῶν τοὺς Μεσσηνίους κατελιγρότων, καὶ ἅμα ἐς τὰ μέλλοντα οὐδέν ἐνορῶντες — ἐγίγνωσκον. Adde Gronov. ad Arr. VII. cap. 6. N°. 27. ubi κατ' ἀξίωσιν καὶ κάλλει aliis exemplis Graecis ac Latinis defenditur. Ac Duker. ad Liv. II. cap. 23. 11. Curt. ad Sallust. Catil. 21. 4. Wessel. ad Diod. Sic. IV. c. 41. 12. Et Elsner. ad Apoc. I, 4. 5. 6. qui et pag. 435. nonnulla prorsus huc facientia ex Thucyd. et Pausan. protulit. REITZ.

ead. l. 7. Μονοχιτιῶν] Μονοχιτών ὦν. An μονοχιτών ὦν scribendum pro μονοχιτιῶν. GUYET. Μονοχιτών] Sic recte una Ven. 2. reliquae Edd. μονοχιτιῶν. Non puto tamen cum Baifio pag. 211. ita necessario intelligendum, ut unica sit amictus tunica, qui μονοχιτών dicitur: superinductas tantum tunicae vestes respuit ea vox, pallium Graecorum, Romanorum togam. Ολοχιτών Od. Ξ, 489. legitur. SOLAN.

ead. l. 11. Παρασκευαζομένους] Hoc verbum frequens esse de adparatu convivii et sacrificii, vid. si operae est, apud Jac. Elsn. ad Act. Apost. X, 10. REITZ.

ead. l. 14. Προσεικάζειν] An προσπελάζειν legendum? GUYET. Legendum προσπελάζειν, vel potius πλησιάζειν, ut N°. 20. et Hermot. c. 82. SOLAN. Fateor, assumulandi notionem a me conciliari cum hoc loco non posse. Itaque fuit, cum cogitarem legendum προσπαίζειν, alludere. Sed mox damnavi, cum nec literae satis congruant, neque significatio. Magis jam placet προσπελάζειν, accedere, praesentem se demonstrare, apparere: idque interpretando expressi. GREN.

Pag. 15. l. 5. Μετακοσμήσαι] Infra N°. 21. μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίατον. KUTER.

ead. l. 14. Μάτην] Legendum est μὴ μάτην etc. Solan. Hoc certe magis placet, quam Reitzii οὐ μάτην, quo admissio etiam ποιῶσιν pro ποιῶσι scribendum foret. Vulgata vero non sine contorta interpretatione servari facile

potest. Retinui tamen eam, destitutus certa emendationis auctoritate. LERM.

ead. l. 17. Ὡς ἀγείροισεν τῇ Μητρὶ] An hi dies adhuc patiuntur, ut liceat Graecas istas voces sic Latine versas conspici, ut *Cybelae matri sese adjungant*? cum jam cap. 48. in Syria Dea, καὶ πολλαὶ μνῆες ἐκ τούτου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρονί ἀγείρονται, recte, ut vides, et aliter verterint: cum ap. *Maximum Tyr.* dissert. tertia μηδὲν τῶν ἐν τοῖς κύκλοις ἀγείρόντων διαφέροντα, οἱ δυοῖν ὀβολοῖν τῷ προστυχόντι ἀποθεσιζουσι, verterit *Heinsius*: *similem mendicis illis, qui in triviis stipem colligunt, et duobus obolis obvio cuique ventura praedicunt.* At jam in *Pseudomanti* has voces ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε καὶ ἐνθεύζοντες verterant, eorum more, qui a *Cybele Deorum matre afflati conveniunt.* Cur non servant eundem tenorem? Certum est, ubi ἀγείρειν habet additum casum tertium, illic agi de collectione pecuniaria et capturis: sin, easse congregationem hominum, et huc potius censeo referendum locum *Maximi Tyrii*, cum ἀγείροντες proprie dicantur tales circulatores in variis rebus, ut ostendit *Lud. Crescollius* in theatro *Sophistarum* libro III. Praecipue vero nugantur, cum legem *Saturni* mox sequentem λογισμοῦς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων *Κρονίοις* λαμβάνειν μηδὲ τοῦτο ἔξῃτω intelligunt *rationem exigere ab iis, qui res curant Saturnalicias, ne id quidem fas esto.* Quid enim? an putant, *Lucianum* construere verbum ἐπιμελούμενοι cum casu tertio? Cur igitur mox apud eum *Saturnus* scribit cap. 25. ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται; Immo sic quoque omnis Graecia; quae interdum et quarto casui id verbum adjungit, nunquam tertio. Omnino verte, *rationem exigere ab dispensatoribus per Saturnalia, vel tempore Saturnalium.* GNON.

ead. l. 18. Σὺν ἀύλοῖς καὶ κυμβάλοις βύκηλοι γενόμενοι] Non moverem huic scripturae controversiam, nisi pro κυμβάλοις scribendum unoneret *Ms. τυμπάνοις.* Nam quavis et cymbalis usi fuerint Galli, tympana tamen propria erant *Cybelae*, et ejus sacerdotibus. Hinc et ipsa

Dea et illius Prophetæ semper cum tympanis conspiciuntur in antiquorum monumentis. Nota hæc sunt omnia. *GRAEV.*

ibid. Κυμβάλοις] *Horat.* 1. Od. XVIII, 13. *Sacra tene cum Hærecyntio Cornu TYMPANA*, atque passim apud alios tympanorum in sacris Cybeles fieri mentionem quis nescit? atque inde τυμπάνοις et hic cum *Graev.* recipiendum credat. Non tam festine: nam et cymbalis in iisdem usum fuisse, vid. *Min. Fel.* Oct. p. 172. Et ex *Nonno* id docentem *F. A. Lampe* de Cymbalis vett. L. I. cap. 15. p. 91. et III. cap. 17. qui L. I. pag. 134. eos reprehendit, qui cymbalum ac tympanum idem instrumentum fuisse putarunt. Cymbalum enim definierat in f. cap. 1. *instrumentum musicum, semi rotundum, cavum, binum, et confectu motum*, tympani autem figuram ex frequentissimis nummis matris Deum notam esse: quod cum ita ait, plura addere supersedeo. *REITZ.*

Pag. 16. l. 3. Νόμοι πρῶτοι] (Distinguendæ hæc leges, æoraimque singulæ imprimendæ). Scripserat etiam *Aristoteles νόμους συμποτικούς*, teste *Athenæo* 186. B. Quamquam in catalogo ejus operum non exstet, nisi admittatur emendatio; quam illic in *Menagii* notis habes. *SOLAN.*

ead. l. 11. Ἐξεταζέτω, μηδὲ ἀναγραφέτω etc. μηδὲ λ. ἀσχεῖν ἢ ἐπιδείκνυσθαι] In marg. *Ald. Wess.* adscriptum erat ἐξετάζειν et ἀναγράφεσθαι, quod nescio num varia sit lectio, an suos in usus hæc verba tantum adnotare voluerit scriba, (quod et alias facitavit) posterius tamen suspicor, quia γυμναζέσθω intactum reliquit. At imperativos et infinitivos sic jungi nihil monstri esse, vid. ad c. 11. notatum. *REITZ.*

ead. l. 16. Γραφόντων — ἐχόντων] Recte, pro γραφέωσαν, ἐχέωσαν. Vid. similiter ἀποτρέχόντων, ἀπαιτούντων, cap. 15. Confer notam *Hemsterh.* ad Dial. Mort. X, 2. ad verb. ἀπερρίφθω pro ἀπερρίφθωσαν, et *Solani* ad *Charon.* f. Contempl. c. 14. (non 26. ut ad Dial. Mort. non mea culpa, adlegatur) ubi videbis ἐπαίρεσθω pro ἐπαίρεσθωσαν frustra sollicitatum a viris doctis. Item

nos ad Zeux. cap. 5. Adde *Alciphr.* II, 1. f. αὐτοὶ μὲν χαιρόντων. Ac III, 30. f. φθονούντων δὲ οἱ πονηροὶ τῶν γειτόνων. Ibid. Ep. 52. pr. ποιούντων ὅσα καὶ βούλονται. *Lucianum* rursus Jov. Trag. c. 12. f. et alibi. REITZ.

Pag. 17. l. 2. Καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν] Divitiores solitos tenuioribus munera vestesque mittere Saturnalibus, tangit etiam *Alciphr.* III, Ep. 57. Structura vero τὴν περιττὴν τῆς οὔσης scil. ἐσθῆτος, non absimilis est *Aristophaneae*, Plut. 694. τῆς ἀθάρας πολλήν, ubi *Kust.* alia similia dedit. Nec multum abeunt illa *Diodor.* Sic. τῆς χάρας πολλήν, ubi alia etiam addidit *Wesseling.* docuitque, modo τὴν πολλήν, modo πολλήν sine articulo in hisce dici. Vid. eund. III. 240. IV. c. 28. REITZ.

ead. l. 4. Τῇ δὲ πρὸ τῆς ἐορτῆς] *Caeterum ante solennitatem.* Non sufficit: nam et cum statim in praecedentibus dixit πρὸ πολλοῦ τῆς ἐορτῆς, etiam notavit tempus ante solennitatem. Verte *caeterum die ante solenn.* Nam clare distinguit inter longinquius et magis propinquum tempus. GRON.

ead. l. 17. Ἀποτρεχόντων] *Recurrunt*, ad domicilium scil. GUYET.

ead. l. 19. Διμοιρίτας] Ἀπὸ τῶν διμοιριτῶν στρατιωτῶν ἢ μεταφορά. GUYET. *Brod. Miscell.* T. II. pag. 484. ad hunc *Luciani* locum haec commentatur: *Ammian. Marcell.* 27. — adhibitis semiermibus paucis, quos Diocmitas appellant; milites vero διμοιρίζται *nuncupati*, dupla stipendia merent, ut *docent nonnulli.* *Aeliano* διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης ὁ ἄρχων τοῦ ἡμιλόχου καὶ τῆς μοίρας. *Lucianus*: ἐρυμάτιον ἐφρούρεις διμοιρίτης ὢν. Rursus in *Chronosol.* — ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶναι. *Arrianus*: καὶ ἐπὶ τούτῳ διμοιρίτην Μακεδόνα, καὶ δεκατάστηρον, οὕτως ὀνομαζόμενον ἀπὸ τῆς μισθοφορᾶς, ἣν τινα μέλανα μὲν τοῦ διμοιρίτου, πλείονα δὲ τῶν οὐ τιμῇ στρατειομένων ἔφερεν. *Curtius L. V.* Itaque delectis equitum VI millibus, trecentos, quos Diuichas appellant, adjungit. Dorso hi graviora arma

portabant: ceterum equis vehebantur; cum res locusque posceret, pedestris acies erat. *Nescio, an hic Dimoiriis, aut Diocmitas legere audeamus: tametsi Ammianus hos nullis paene armis instructos fuisse, literis mandet.* — Sed in *Curtio* recte jam *Dimachas* editum, qui et ἑμιπποι Graecis dicuntur, aliique sunt, quam hic διμοιρίται. In *Ammiano* vero priore loco *Diogmitas* legendum, ex *Salmasio* monuit *Freinsheim.* ad *Curt.* V. c. 13. §. 8. Habuimus διμοιρίτας apud *Lucian.* ter, quater, et *Suid.* ac *Scholias.* quoque exponunt, quem vid. ad *Dial.* meretr. IX. versus fin. ita ut rem nimis notam putem, quam ut multa addam. Origo est a διμοιρία. Ita διμοιρίας λαμβάνειν, duas praedae partes accipere, *Dionys. Halic.* VIII. p. m. 544. fin. REITZ.

Pag. 18. l. 2. Ἐπαχθές] Sic recte scribitur in *Fl. Bas.* 2. et *Par.* In reliquis prave ἀπαχθές. SOLAN.

Pag. l. 17. Αὐτοῦ] In omnibus nostris libris erat αὐτοῦ, quod sedulo sic mutavimus. SOLAN.

Pag. 19. l. 13. Τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν] Vid. et *Lexiph.* c. 4. et *Alex.* c. 9. Haec ratio temporis observandi ante horas inventas, qua de re eruditissimam, sed prolixiorē, quam ut hic inseratur, *Salmasii* dissertationem vid. in *Plin.* Ex. a. p. 445. ad 463. Hanc autem temporis indicationem respondere putat Romanorum V. vel VI. hoc est, undecimae nostrae, vel ipsi meridiei; qua hora convivia tempestiva agitari solita, ut moris erat diebus festis ac solemnibus. *Juvenal.* — *Quamvis solida hora supersit Ad sextam.* *Tertullianus* in *Apol. Saturnalibus* non labor diluculo, sed honesta et salubri hora. Putat tamen, nullam horam diei mense Decembri, quo Saturnalia celebrabantur, sex pedes habuisse; et παχυμερῶς ad rationem Atticam tempus illud a *Luciano* hic accommodatum, 457. a. A. Varias autem erant coenae horae: ea vulgata fuisse videtur, quae decem pedum signo notabatur. V. *Pol.* VI, 8. Haec ergo solita maturior, ut in festo lautitiis deliciisque sacro. Ut contra cum XX pedum in fabula Eubuli apud *Athen.* mentio est, ab avaro dictum puta; consule, si lubet, *Cusaub.* ad

Ath. 425. SOLAN. Quid sit στοιχεῖον, *Pollucis* verbis dicamus VI, 44. Τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. Itaque non guomon, sed ipsa guomonis, quidquid sit, quod vice guomonis fungitur, umbra, στοιχεῖον est. Quae ad hunc ipsum locum *Kuhnii*; quae ad *Athen.* VI, 10. *Cassaubonus*, ex Schol. ad *Aristoph.* Ἑκκλῆσ. 647. et comicorum ap. *Athenaeum* fragmentis; quae *Salmas.* Exerc. Plin. pag. 446. seqq. de umbrarum illa dimensione disputant, si bene perpende-
 ris, ad haec duo quasi capita referri possunt: 1) antiquissimis temporibus suae cuiusque umbrae dimensio fuisse illi videtur pro temporis indicio: qua in re, ne de climatum diversitate dicamus, ad anni etiam tempestatem respiciendum fuisse, quis non videt? cum hibernae umbrae meridianae ad aestivas per Italiam Graeciamque in guomone Palladii se habeant ut IX ad II; initium autem et finis diei in iisdem regionibus eodemque guomone, hiberni, umbram habeat pedum XXIX, aestivi modo XXII. Vagam admodum hanc computandi rationem fuisse, haec ipsa res, et staturae, i. e. guomonis, ac pedum cuiusque i. e. mensurae diversitas, satis ostendit: ubi tamen illud non negligendum, longioris hominis longiores plerumque esse pedes etc. 2) Inventis solariis paullo operosioribus, de quorum aetate imprimis copiosus est *Salmasius*, etiam illa pedum ratio fuit expeditior, et lineis quibusdam atque signis in ipsa machinatione sciotherica designata. Qualis in usu fuerit Palladii aetate, sub singulis mensibus operis sui ipse adnotavit; ac diserte admodum explicavit *Aldus* in praefatione ad scriptores R. R. quae in nostra editione locum octavum occupat. Haec qui cogitabit, non mirabitur, tempus coenae in locis comicorum, quibus a pedibus umbrae illam designant, fluctuare intra pedes VI et XX. Quod si horis responderent pedes, sequeretur, quod oppido absurdum est, alios quatuordecim horis maturius, vel serius aliis coenasse. Sed tempestatum anni, ipsorum praesertim guomonum, diversitas, pedum discrimen vel majus admittit. Add. supra *Gall.* cap. 9. GRAN.

Pag. 19. l. 16. Προνομήν] I. e. προνέμειν. Vett. Codd. consulendi. GUYET. Mallem προνομίαν, *praerogativam*, cum Pell. quam προνομήν, *praedam, pabulationem*. REITZ.

Pag. 20. l. 2. Μοῖρα] Videtur hic aliqua vox excidisse. SOLAN. Nil excidisse putes, si cum *Schaefero* levi mutatione legas κατ' ἴσον. LEHM.

ead. l. 4. Παραπεμπέτωσαν] Προπεμπέτωσαν legisse videtur interpres. Sed τὸ παραπεμπέτωσαν rectum est. Infra cap. 22. καὶ μὴ τὸν ἐμπορεύσθαι τῶν ὀνίων etc. GUYET. Locus difficilior est. De ferculis est sermo, quae a servo circumferebantur, quo suam quisque ordine partem sumerent. In eo duplex, si dolo malo ageretur, fraus fieri poterat: una, si serius ad pauperem devenirent; altera, si ab eo festinantius sese proriperent. Utrique caveatur hac lege oportet. Sed quo pacto efficias, ut id ex verbis, quae libri nostri hic exhibent, elicias? Si vulgatam scripturam sequaris, μὴ παραπεμπέτωσαν, idem ferme erit, quod iam expressum est per μὴ βραδυνέτωσαν. Et sic quidem cavetur, ne cuiquam nimis diu faventes famuli fercula circumferentes adstent, quo fieret, ut eis major, quam caeteris, aut portio, aut delectus saltem easset. Eumque sensum verba sequentia admittunt, cum additur, ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅποσα χρή ἀποφέρειν. Hoc enim valet, παραπέμπω, *comitor, adsto* etc. Vid. Hermot. cap. 72. διαναστάντια δὲ ἀξιῶ πρύττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὃ σε παραπέμψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου. Adde Navig. c. 1. παρέμψυ χειραγωγῶν· et Bis Accus. c. 1. ubi ventus dicitur παραπέμπειν τὰ πλοῖα. Rursus si Fl. Editionis scripturam perpendas, alia prorsus ratio ineunda tibi erit. Παραπέμποιαι enim non est *comitor* etc. sed *rejicio, amando* etc. Vide locum ea de re apud Nostrum *luculentum* Diall. Merr. XII. ubi meretrix amasio inter alia amoris sui signa hoc profert, οἶσθαι ὅσους ἐραστὰς παρεπιψάμην etc. Μηδὲ παρεπιπέσσωσαν itaque erit, *neve tam cito praetereunto*, et sic opponitur τῷ, μηδὲ βραδυνέτωσαν, non ut idem significans

adjungatur. Tibi, lector, rem in medio relinquo. Ego posteriori sententiae magis faveo. Confer autem locum hunc omnino cum iis, quae N°. 22. invenies, et N°. 32. De ὀπόσα χρὴ ἀποφέρειν vid. Conviv. c. 38. SOLAN. Vox ἀλλὰ significat praeceptum sequi oppositum ei, quod praecesserat: *Ministri nihil faciunt cuiquam in gratiam: verum, addit legislator, nec agunt in quemquam iniquo animo.* Id autem sic declarat: *nec cunctantur in ferculis circumferendis pro lubitu*, (i. e. nec serius pauperi cuiquam fercula afferunt, ut minuitiore aut viliore portione ille non possit non contentus esse) *nec vero tumultuario funguntur ministerio in quemquam ocyus adeundo, abeundo, honoris specie, impediētes, quo minus sedulo ille in ciborum delectu prospicere sibi possit.* Hanc vitiosam et malevolam ministro- rum festinationem quum idem scriptor noster infra c. 22. denotet verbis: ἔτι παρασκευαζομένων, ὡς ἐπιβύλοιμεν τὴν χεῖρα, παραμεΐβεσθαι, et c. 32. verbo παραθέ- ειν, h. l. perquam eleganti iudicio *Jacobsius* conjecturam suam commendavit παραπετίσθωσαν. *ne praetervolant.* Nihilominus tuendum duxi παρεπεπέτισσαν. *ne specioso dolo transmittant fercula, quoad ipsis lubeat.* Vere honorifici comitatus vis huic verbo est etiam in Lucianeis frequentis- sima. Speciei honestae adsumtae notionem habes in Necyoni. c. 8. Παραπεπέτισσαν vel propterea probare nequeo, quod in verbis ὀπόσα χρὴ ἀποφέρειν jure haereas, qua ratione sint cum ceteris jungenda. Quamquam nec ipsam verbi significationem *Solanus* recte vel cepisse vel applicuisse videtur. LEHM.

ead. l. 8. Καὶ ἐπ' ὀξύτερον] Legend. videtur, καὶ ἔτι ὀξύτερον ἀκούτω. Τὸ ἐπ' ὀξύτερον non placet. GUYET. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 10. Πάντες πῦσι προπινέτωσαν, ἣν ἐθέλωσι, προπιόντες τοῦ πλουσίου] An non scripsit auctor, πένητες πῦσι; Nam illud confusionem inducit. Sed videtur velle dare pauperibus privilegium, ut, si velint, primi invadere possint calices, sed et remittere id possint.

Utique πάντες non opponuntur πλουσίῳ, quod huc requiri videtur. GRON. Πένητες] Gronovii conjecturam in textum recipere visum est, quamvis omnes libri nostri πάντες habent. SOLAN. Πάντες] Gronovianum πένητες SOLAN. recepit. Nihil contra nitor; sine auctoritate tamen non audeo contextum immutare. REITZ.

ead. l. 11. Προπιόντες] Erasmus videtur legisse προπιόντος, dum vertit, ubi praeberit dives. Sed vix potest locum habere: nam si vel pauperibus, vel omnibus sine discrimine licet bibendo praeire, quomodo jam eodem spiritu addi poterit, divites praebibere debere? REITZ. Varie in his erratum a doctissimis viris. Πάντες πᾶσι sunt omnes invicem convivae, promiscue sibi propinanto. Nec opponuntur, ut Gronovius cogitavit, pauperes divitibus, sed convivae convivatori, τῷ πλουσίῳ. hunc enim per totum locum ὁ πλούσιος prae ceteris denotat. Denique qui, obsecro, fieri potuit, ut formulae diversissimae προπίνειν τινί et προπίνειν τινός in una eademque sententia invenirentur statuerenturque! Imo confidenter προπιόντες, auctore probissimo Codice, in προπιόντος muta, sententiamque sic cape: Omnes omnibus, si velint, promiscue propinanto, postquam ipse conviator propinaverit. Huic nempe hoc officii instar injungitur, ut primus omnium tantae aequalitatis et familiaritatis exemplum edat. LEHM.

ead. l. 12. Ἐπάνυγχες] Sic solent Graeci. Sic etiam usurpatur haec vox Act. XV, 28. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξέστω] An sic legend. σκώπτειν ἐξέστω, ἦν τις ἐθέλῃ, καὶ σκώμματος μέτρον ἔστω τὸ ἄλμπον; СУЕТ. Fl. sic dividit: Μῆτε ὀρχηστὴν μῆτε καθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν. ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἦν τις ἐθέλῃ, σκώμματος μέτρον ἔστω. τὸ ἄλμπον ἐπὶ πᾶσι πεττεύεσθωσαν etc. Bas. 1. vero: εἰς τὸ συμπόσιον μῆτε ὀρχηστὴν μῆτε καθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἦν τις ἐθέλῃ. σκώμματος καὶ μέτρον ἔστω, τὸ ἄλμπον. ἐπὶ πᾶσι πεττεύεσθωσαν etc. Junt. autem sic: εἰς τὸ συμπόσιον. μῆτε ὀρχηστὴν, μῆτε καθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι

μανθάνοντα. ἔξίστω, ἣν τις ἐθέλῃ, σκώμματος, καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον, cum qua *Par.* fere consentit. *Solanus* distinctionem *Juntinae* mutavit. *Gesnerus* aliter: hunc igitur, quantum possumus, sequemur, ut Latinis Graeca respondeant. *REITZ.* Nec tamen in omnibus *Gesneri* interpretationem secutus est textus *Reitzianus*: nam ἐπὶ πᾶσιν, quod *Reitzius* antecedentibus adnectit, reddiderat *Gesnerus*: *Super omnia*, sequentibus praefigens; et ἔξίστω *Gesnerus* ad sequentia, *Reitzius* ad antecedentia, retulit. In tanta autem distinctionis, quam Editiones ostendunt, confusione hoc certe patet, verba εἰς τὸ συμπόσιον non cum *Fl.* ad superiora, sed ad inferiora, referenda; non item, quo ἔξίστω pertinere voluerit auctor, quoque nexu ἐπὶ πᾶσιν cum ceteris contineantur. *Schmiederus Basileensem* 1., *Bipontinus* Editor *Reitzianam* secutus est. Mihi ἐπὶ πᾶσι, praecedentibus *Erasmio*, *Gesnero* et *Edd.* nonnullis veteribus, ad sequentem sententiam, pariterque ἔξίστω ad ea, quae sequuntur, ἣν τις ἐθέλῃ — τὸ ἄλυπον. accommodanda esse videbantur. Et cum hoc textu jam conspirat etiam *Gesneri* interpretatio. *LEHM.*

Pag. 21. l. 7. Οὔτε λοιμὸς] *Observabantur* menti scribentis haec *Luciani* amuletum *Alexandri*, de quo legisti illic cap. 36. *SOLAN.*

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 22. l. 3. Ἐν οἷς ἐΐην] Recte vertitur, in quo statu essem. *Diod. Sicul.* XIV. c. 48. f. καὶ τὰ μὲν περὶ Διονύσιον ἐν τούτοις ἦν. Iterum ib. c. 71. f. ac frequenter alibi. Et ita in *Epist. ad Philip.* IV, 11. ἔμαθον, ἐν οἷς εἰμι ἀντάρκης εἶναι. Ubi *L. Bos.* et haec *Luciani* verba addit. Noster supra *Peregr.* cap. 16. ἐν ὑπασιν ἀμθόνοις ἦν. *REITZ.*

end. l. 11. Τὸ ἄνισον τοῦτο ἀφελ.] Spectavit hanc sequestrationem *Plato*, et ante eum *Lycurgus* instituit. *Cic.* L. III. *Offic.* *SOLAN.*

end. l. 12. Ὡς καὶ νῦν] Legendum fors. ὥς γὰρ νῦν. Ed: Bas. ὥς δὲ habet. GUYET. Adsentirer, si libri addicerent. Potest tamen vel sine iis ita legi, quia perfacilis est in hisce et solemnis permutatio, et sine necessitate etiam mox bis δὲ rursum consequitur; verumtamen, cum usitatissimum sit Nostro, in narrando sic δὲ connectere, nil audeo mutare. Sic infra c. 23. ἐορτὴν δὲ, εἰ δὲ — ἡμεῖς δὲ. Deinde ibid. τὸν κύνα δὲ — τὸ νῦν δὲ — μᾶλλον δὲ. Et singulis fere Dialog. REITZ.

ibid. Ὡς καὶ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ κάμηλος, ὥς ἡ παροιμία φησὶ etc.] Queritur hic Pauper, quod tam male divisa sint inter homines bona, ut, dum alii opibus affluunt, alii omnino careant: rem autem hanc ita esse comparatam, ac si quis altero pede cothurnatus, altero plane non calceatus, nunc valde procerus, nunc humillimus videatur. Ad id utitur proverbio μύρμηξ ἢ κάμηλος. Sic namque in omnibus editionibus legitur, nec aliter ab paroemiographis adduci istud video, et quidem ex hoc *Luciani* loco. Ego vero nullus dubito, quin proverbium genuinum sit, Μύρμηξ ἢ κάμηλος, atque ita demum recte potest proverbialiter adhiberi de rebus maxime inaequalibus. Quae enim ἀνισότης, quam formica et camelus? Id ergo *Lucianus* noster, sive *Pauper*, ait: Si universum humanum genus respicias, et in eo pauperes ac divites, videre te vel μύρμηκας, vel καμήλους, putes; tanta est inter universos conditionis et fortunarum inaequalitas. JENS. "H] *Jensii* emendationem confirmant L. Coll. et Fl. In reliquis impressis prave legitur ἡ. SOLAN. Plus certe salis inest, si jam cum *Jensio* ἡ legis. Immo cum comparatio instituitur inter inaequalia, ἡ requiritur, ut sensus sit, modo formica, modo camelus; et sic plane respondebit sequenti, modo excelsus, modo humilis. Quare ἡ vel invitis Codd. et Edd. recepissem. Sed cum tres libros habeamus ita exhibentes, tanto magis certissimae *Jensii* conjecturae obsecundandum; quae eo melior, si nullam vid. Edd. sic habere: nam Fl. omnino habet illud ἡ,

quam non videtur inspexisse, cum tamen alibi consuluerit. REITZ.

Pag. 23. l. 1. Οἶοι] Sic recte Ven. 2. ut No. 24. ne te longius amandem. In reliquis impressis οἶον. SOLAN. Οἶόν εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται] Nondum recipio Venetarum οἶοί εἰσιν, licet τραγικοὶ sequatur. Supra Jov. Conf. c. 18. med. οἶον ἀνδροφόνους. Sed nemo dubitat, quin adverbii vice saepissime fungatur. Verum quia infra c. 24. οἶοί εἰσιν omnes praeferunt, possit et hic ita legi. SOLAN. ἐμβάδες corrigit: ego nondum; nam et mox rursus ὑποδησάμενοι ἐμβάτας. Conf. supra Adv. Indoct. c. 6. f. Ei Jov. Trag. c. 41. ubi tamen male in textu operae dedere τοὺς ἐμβάδας pro ἐμβάτας, et ibid. in nota ad Schol. male αἱ ἐμβάται, pro οἱ. REITZ. De vocibus ἐμβάτης et ἐμβάς vid. ad Schol. Necyom. c. 17. Tom. III. p. 321. LEHM.

ead. l. 2. Ἀνυπόδετος] Sic hic omnes libri nostri. Vid. Asin. c. 16. SOLAN. Sed ἀνυπόδητος Lys. p. m. 511. REITZ. Pace Fritzscheii dicam, qui in Commentat. II. De Atticismo et orthographia Luciani p. 3. ubivis locorum in Nostro ἀνυπόδητος scribendum esse praecipit, me nec h. l., adversantibus omnibus libris, a Lobeckii regula ad Phryn. p. 445., nec a mea ipsius sententia, ad Catapl. c. 15. Tom. III. p. 613. sq. proposita, recedere potuisse. LEHM.

ead. l. 10. Οὐ τοιαῦτα etc.] Hesiod. Ἔργ. 116. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀσπορος etc.] Homer. Od. I, 109. SOLAN. Sed alia et ibi constructione Homerus, nempe ἄσπαρα καὶ ἀνήροτα πάντα γίνονται. At solere Nostrum haec mutare, vid. supra ad cap. 7. Et γένω ita recte transitive construitur. Long. Past. III. p. 103. Ed. Moll. τοῦτο τὸ μῆλον ἔφυσαν ὄροι. Noster supra Icarom. c. 28. φύει πώγωνα, alit barbam. Et ipse Hom. Odyss. H, 119. Ζεφυρόν πνέουσα τὰ μὲν γύει, Zephyreus spirans haec crescere facit. REITZ.

ead. l. 15. Χρυσοῦς εἶναι] Hesiod. Ἔργ. 109. Primo observa, εἶναι de praeterito hic usurpari. Deinde memento, quid ad cap. 7. notatum sit. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. Τούτου] Ed. *Par.* mutavit hanc vocem, fecitque *τούτων*. *Solan.*

ead. l. 4. Παρὰ γούν] Forsan γε maluit *Solan.* Sed satis potest vulgatum stare, pro *certe quidem* acceptum, quo sensu frequenter poni, satis docuit *Bud.* in *Commentt.* p. 475. Conf. mox c. seq. ἄρτων γούν. *REITZ.* Invenit *Solanus* verba *παρὰ γούν ἡμῖν* etc. in *Edd. vett.* cum sequentibus juncta, quae res eum, nisi fallor, movit ad istam annotationem, non quod vim particulae *γούν* ignoraret, quam e singulis *Lucianeorum* paginis cognoscebat. Jam praecedentibus adjuncta haec verba ferri aliquo pacto possunt, quamquam et mihi satis jejunum tale additamentum videtur, ac paene absurda sententia: ἡ περία δὲ — — *παρὰ γούν ἡμῖν τοῖς πένησι.* Δὲ autem e *Cod. Par.* in locum *γούν* si velis substituere, multo etiam minus satisfeceris. *LEMMA.*

ead. l. 7. Ὅσας ἔχοντες] An *τόσας*; pro *τοσαύτας*. *Vett. Codd.* inspiciendi. *GUYET.* Nil varietatis invenio. Nec desidero: nam *ὅσας* interrogative acceptum belle se habet, sive exclamantis more malis, parum refert, prorsus ut in *Dial. Mort. II. fin.* ὅσον μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σ. ὅσῃς δ' ἐγὼ τρυφῆς. Neque *ὅσας* hic nectendum cum praemisso *τοσοῦτον*, quasi *tantum*, *quantum* significaret, ut saepe solet; idque *Guyetum* in errorem induxit, quod minus mirarer, si *ὅσον* legeretur; at cum ipse casus ac numerus diversae comparationem indicaret, facilis erat distinctio. *REITZ.*

ead. l. 8. Συνοικίας] *Insulas.* *GUYET.* Bene. At supra, *vicos* voluit idem. Me ibi non refragante, quod illic parum intersit. *REITZ.*

Pag. 25. l. 1. Θύμον] *Cepam agrestem, bullum.* *GUYET.* *Pravam* (fausse) dicit hanc interpretationem *Belinus.* Nec facilius *porrum*, quo *Gesnerus* interpretis usus est h. l., concoquere poterat delicatior, quam doctior, arbiter. Ipse enim *thymum* praetulit, ignorans hoc fuisse olerum genus, Athenis a pauperibus comedi solitum, de qua re insignis est locus *Aristoph.* *Plut. v. 283.* Grammatici veteres explicant fere per voces *βολβός, κρόμμυον.* Noster fere cum

κάρδαμον conjungit, ubi de vilissimo opsonio agit, ut Timon. c. 56., aut cum τάριχος, ut Fugit. 14. Omnino hoc θύμον hac vi saepe commemorat, memor potissimum Pluti Aristophanei. LEMM.

Pag. 25. l. 1. Ἐπιτρώγοντες] Ἐπιτράγοντες forsan. GUYET. Non capio, cur derivatum a τρώγω, *comedo*, *arodo*, hic sic mutandum. REITZ.

ead. l. 6. Ἡμῶν πάντων] Ἡμῖν πᾶσι requireretur. Sed hoc longius a scriptura abit, nec verosimile est, in structura tam vulgari omnes pariter aberrasse. Quare ἡμῶν πάντων absolute accipiendum. Vid. supra cap. 9. vers. ult. REITZ. Nihil prorsus hi loci simile habent, ut alterius exemplo lectio alterius vel illustrari, vel fulciri, possit. Genitivi autem, de quibus quaeritur, tantum abest ut absoluti sint habendi, ut legitime adeo juncti sint verbo κατασκευάζειν. Cf. Nigrin. c. 3. LEMM.

ead. l. 10. Ἐν ταῖς κοιτίσι καὶ κλισταῖς] Cavo veritas κοιτίσι, *cubilibus*: sunt enim *arculae*, in quibus mundus muliebris, corporis ornamenta, vestesque pretiosiores recondi solebant. Hesych. Κοιτίς, ἡ μικροτέρα κλιστή, ἐν ᾗ γυναικεῖος κόσμος ἀπειθεται. Adde etiam Pollucem X, 31. L. Bos.

Pag. 26. l. 5. Ἡμῶν] L. et Fl. recte. In reliquis impressis ὁμῶν· quamvis in versione sit nostram. Quam supine! SOLAN.

Pag. 27. l. 1. Τὸ τάριχος ἐς τὴν φακ.] Non minus enim hoc absurdum, quam τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον, quo proverbio usum Varronem in Satira docet Gellius XIII, 28. et usus est Cicero ad Att. I, 19. de rerum hominumque copulatione absurda. In ἀναισθήτον caractere apud Theophrastum est φακὴν ἔψων δις ἄλλα εἰς τὴν χύτραν ἐμβάλλων ἄβρωτον ποιῆσαι. Communis ergo valde cibus lentacula. GERN.

ead. l. 2. Τῶν ἰχθύων] Hoc glossema videtur. GUYET.

ibid. Παρεῖς πεσοῦσαν] Hic certe nolim παρεῖσαι. Lucian. Vol. IX.

ουσαν reponere, quod alii vellent, qui ἐπεισπέσας ubique in ἐπεισπαίσας mutant. Vid. supra Diall. Meretr. XV. Adde *Diod. Sic.* IV. pag. 256. παρεισπεσῶν ἐντὸς τῶν πυλῶν. Eundem XII. c. 43. a. m. παρεισπέσειεν εἰς το χωρίον. Et XIV. c. 51. p. 682. παρεισπεσόντες γὰρ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ δοκοῦντες ἤδη κυριεύειν. Item cap. 53. παρεισπέσειεν εἰς τὴν πόλιν. Ac persaepe alibi. Quin et alia composita a πίπτω *invadendi, irruendi* potestate invenias iis in temporibus collocata, quae a παίω corrupta dici nequeant, ut ap. *Herodian.* III, 4, 9. παρορμώντων ἐκατέρωθεν τῶν στρατηγῶν· προθυμία δὲ πάσῃ ἐνέπιπτον, ὡς — τελευταίως ἐκείνης μάχης. *Aelian.* V. H. XII, 23. f. ὅπλα λαμβάνοντες ἐμπίπτουσι τοῖς κύμασι, *irruunt, insiliumt in fluctus*, armisque contra eos pugnant. Ne repetam, quae ex *Diog. Laërti.* et *Herod.* dedi ad Meretr. l. d. Unde et intactum maneat *Nostri* Tim. c. 33. ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀθρόος εἰς ἐμὲ, *ille irruens* etc. ne plura ex eodem congeram. Cum et *Long. Past.* II, 78. λύκος ἐμπεσὼν *lupus in oves irruens* dicatur, ut jam notavi ad *Tox.* cap. 28. Etsi frequentius in mitiorem partem, de fortuito casu, ut *Asin.* c. 20. ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, aliaque, quae obiter *ibid.* indicavi, quia obvium. Adde *Diod. Sic.* XII. cap. 24. f. μετὰ τῶν ὀπλων νυκτὸς εἰς τὴν Ῥώμην εἰσέπεισον. Ubi rursus pro hostili invasione. *REITZ.*

ead. l. 6. Ὀμηρος — φησι] *Od. M.* 395. *SOLAN.*

ibid. Περὶ τῶν ἡλίου βοῶν] *Interfectorum a sociis Ulyssis Solis boum.* Ὀδυσσ. *M.* 395.

Ἐῖπον μὲν ῥίνοι, κρέα δ' ἄμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,

Ὀπταλὰ τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή. *GESN.*
Similem prorsus gentis cujusdam Africae interioris fabulam de tauris assatis et in vitam reversis narrat *John Campbell* in *Travels in South Africa* etc. Lond. 1822. Vol. II. p. 271. sq. referente illustri *Böttigero* in *Ephemeridd.* quae dicuntur *Vespertinis* a. 1822. N. 68. p. 270. sq. Ceterum ex hoc *Luciani* loco, comparato cum *Gall.* c. 2. egregie *Fritzschius* noster *Quaestat.* p. 187., praecedente tamen *Bar-*

nesio ad *Hom. Odyss. XII*, 129., in libro *De Astrol.* c. 22. pro incommoda lectione vulgata τοῦ ἡλίου τὰς βολὰς corrigendum vidit τ. ἡλ. τὰς βόας. LEHM.

End. l. 10. Οἷχεσθαι καὶ ταύται] Ex praecedentibus, et editionibus antiquis legendum ταύτας. JENK.

ead. l. 14. Τὴν ἐσθῆτα δέ οἱ] Illud οἱ non satis hic commodum locum habere videtur, cum plurium numerum postulet orationis series. Coeperat enim, ἐπειδὴν λουσάμενοι ἤκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς κ. τ. λ. Potest tamen ab ipso *Luciano* esse haec vel negligentia, vel figura, ut οἱ ponatur pro σφίσι vel αὐτοῖς, per distributionem. GERN. Δέ οἱ] Edd. δέ οἱ. Ego enclitice scripsi, ut οἱ sit dativus ab οὔ, pro αὐτῷ, quod probatione non indiget. REITZ. Hoc quidem probatione non egebat, illud vero tanto magis, de quo agit *Gesnerus*, quodque non ea, qua *Reüzio* placuit, levitate absolvi potuit. Aliquid fortassis est, quod in *Bas. 3.* οἱ plane omissum, et δέ secus atque in *Bas. 1.* gravi accentu notatum reperitur, unde colligas consulto, non temere, posteriorem *Basileensem* a priori recessisse. Nihilominus puto illud οἱ non tam ejiciendum, quam potius corrigendum esse. Et unice quidem veram, si quid video, rationem inest *Fritzschius* Quaestst. p. 207. qui pro δέ οἱ *Lucianum* δέ δέοι scripsisse censuit. De insolentia autem Optativi in hac syntaxi adiri jubet ille *Schüferum* ad *Demosth. Apparat.* Tom. I. p. 216., ubi *Bremi* laudat eundem in finem *Matthiae* Gr. Gr. §. 529. 3. LEHM.

Pag. 28. l. 5. Ἐπιθροεύσης τῆς κόμης] Ἀποθροεύσης τ. κ. MARCIL. Ὑποθροεύσης] In libris nostris omnibus legebatur ἐπιθροεύσης, quod cum hic ferri non possit, mutavimus. Vide, ne te morer, *Diall. Merett. XII.* versus finem, ubi recte in omnibus scriptum est, ὑπέρθρον γὰρ αὐτῇ αἱ τροχες. SOLAN.

End. l. 10. Ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν] In *utikintem* publicam divitias habere. Sic *Philostr. IV. Vit. Apoll.* c. 8. 146. ὁ δὲ θαυμασθήσεται ἀπὸ τοῦ ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν. REITZ.

Pag. 28. l. 12. ΤΩ TIMIΩΤΑΤΩ] Non nimium sibi arrogat, cum fingit se vocari a Saturno τιμιώτατον. Ille apud Theophrastum ἀνασχυντος ad ἀκόλουθον, servum pedisequum, εὐωχοῦ, inquit, τίμιε. GRSN.

Pag. 29. l. 1. Πέπauμαι τοῖς] Inter has voces in omnibus ferme impressis εἰς ὧν legitur, quod, quid sit, nemo intelligit. Unde et τις pro εἰς legendum arbitrabar. Sed Fl. cum non agnoscit, lubentes exulare et nos jussimus. GRSN.

ibid. Εἰς ὧν] Delenda videntur. GUYET. Merito Fl. haec omittit, misere enim ὧν repetitur unico tantum verbo interposito. Possem quidem conjicere πέπauμαι εἰς αἰῶνα, in perpetuum destiti, scil. regnare. Sed non satis certo: ideo uncis illa suspecta verba seclusi, ut simul eo facilius adpareat, quo Guyeti verba pertineant. REITZ. Herel. ep. crit. ad Meus. p. 41. pro εἰς ὧν voluit εἰς ὕστερον. Schmiederus autem suspicans, olim fortasse lectum fuisse: ὡς ἐγὼ μὲν πάλοι πέπauμαι βασιλεὺς ὧν, duas istas voces putavit e mala repetitione ultimarum syllabarum vocum βασιλεὺς ὧν ortas esse. Utcūque factum sit, haud dubie incommodae sunt h. l. et jejunae. Nam quae Fritzschius Quaestst. p. 147. comportavit e docta penu sua, efficiunt quidem, ut aptior distinctio verborum restituatur, commate non, ut vulgo factum, post βασιλεὺς ὧν, sed post πέπauμαι posito, ad tuendas autem voces suspectas nihil prorsus conferunt. Nam ut largiaris, in omnibus illis ac singulis, quos contulit, locis optime se habere formulam, hinc tamen nihil sequitur, quo h. l. comprobari illa possit. Dubia enim est ac paene multiplex earum explicatio; et si cum Fritzschio cogites unum patrem tribus filiis oppositum, vide primum, quam nihil dicat talis sententia, deinde vero circumspice, ubi tres filii, quos Fritzschius ipse in parenthesi notat, h. l. ab auctore ipso commemorantur. Denique, ne quid omittam, Jacobso visum legere εὖ ποιῶν, idque ipse per se finxit εὖ ποιῶν. Sed ego meo loco vix εὖ ποιῶν, quantumvis elegantissime editurus essem. LEHM.

ead. l. 5. Ἀφελεῖν] Scil. περι τοῦ ἀφελεῖν. GUYET.

ibid. Ἐκ τῆς ὁμοίας] Subaudi μόλρας, μερίδος, λέξως. GUYET.

Pag. 30. l. 5. Μὴ ὁ σῖτος φθειριζήσῃ] *Benedictus: ne frumentum vermibus corrumpatur.* Nulla est vox apud Graecos φθειριζέω. Sed est dispescenda, ut in Ms. φθειρὶ ζέσῃ, hoc est, *verme scateat.* Sed tamen puto legendum φθειρῶν ζέσῃ, ut alibi dixit *Lucianus* σκωλήκων ζέσας, *vermibus plenus:* quamvis et φθειρὶ possit ferri.

• GRAEV.

ibid. Φθειριζήσῃ] φθειριζάω, an φθειριζέω; GUYET. Alibi hoc verbum non invenio, φθειριζάω quidem ap. *Steph.* in Append. Sed ideo vulgatum *Luciani* non rejicio, nec tamen dicere habeo, num a ζάω vivo, adeoque quod vermibus quasi vivat, an a ζέω *ferveo* sit derivandum, utrumque enim aptum. Verum quia tum φθειριζέσῃ potius formaret, et supra etiam σκωλήκων ζέσας, *vermibus scatens,* habuimus, ita et hic forsitan φθειριζέσῃ scribendum. REITZ. Abeat improbe compositum verbum, cedatque dicendi formulae secretis partibus scriptae φθειρὶ ζέειν. Jam etsi alibi Alex. c. 59. noster simili tropo usus scripserit σκωλήκων ζέειν, non tamen propterea h. l. Dativus improbitatis notam trahit, quum et φθειρὶ ζέειν dici potuerit, non minus certe bene, quam sacra illa phrasis ζέειν τῷ πνεύματι *Paul.* ad Rom. XII, 11. e. a. Similiter fere judicavit *Abresch.* Dilucc. Thucydid. p. 603. nec non *Schneider.* Lexic. LEHM.

ead. l. 10. Φευκτέον] Ἑλληπτικῶς pro φευκτέον πρῶγμα. GUYET.

Pag. 31. l. 3. Ὡς] Hic pro *saltem* usurpari videtur. Omnes autem libri nostri agnoscunt. SOLAN. Non *saltem* significat ὥς, sed eorum est saepenumero, qui adversarii sententiam nunc quidem in suspensio relinquentes concedunt aliquatenus, nec tamen omni ex parte et in sempiternum. Non male *Gesnerus,* tum reddit per *forte,* ut Fugit. c. 1. καὶ τοῦτο μὲν ὥς. Diall. Deor. XIII, 1. ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ὥς ἀνθρώποις χρήσιμος. Verum nolo acta

agere. Paulo diversi generis usus hujus particulae est, ubi certam significat affirmationem, humanitate quadam temperatam, de quo usu scite agit affinis meus, meritiſſimus *Lysiae* editor, in *Observatt. Critt. in Lysiae oratt.* p. 52. LEHM.

ibid. [Ἐκότερον] Σῦες καὶ πλακοῦντες. GUYET.

ead. l. 3. [Ὡς δὲ μετὰ ταῦτα] Leg. fort. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα. GUYET.

ead. l. 7. [Τούτων τε] Καρηβαρίας καὶ ἐρυγμοῦ scilicet. GUYET.

ead. l. 9. [Ὁ τράγος] *Libido*, quod nota. GUYET. Nota hic τράγος pro libidine. MENAG. Non adscripsissem, nisi ut pateret, qui *Menagius* vix quidquam unquam notat, quam quod *Guyetus*, quem totum compilavit. REITZ.

ead. l. 10. [Συνεξελέξαντο] In omnibus antea scribebatur συνεξελλέξαντο. SOLAN. Non itaque inspexit *Bas.* 1. et 3., ubi recte συνεξελέξαντο. LEHM.

Pag. 32. l. 1. [Συγκεκομμένοι] *Συγκεκομμένοι* legendum videtur. Τὸ συγκεκομμένοι hic non placet. GUYET. *Συγκεκαττυμένοι*] Quid vulgatum συγκεκομμένοι sit, nemo credo edisserat: idcirco rejecimus, et hanc vocem *Luciano* alibi usurpatam, peropportunam, et rejectae satis similem, ut errorem indiligenti scribae faceret, substitutimus. Vide *Quom. Conscr. Hist.* cap. 23. ἐκ ῥακῶν π. ἢ ἐκ δερμάτων σαρκῶν συγκεκαττυμένος. SOLAN.

ead. l. 5. [Ἔστιν αὐτὸ] Ἡδὲ legit interpres. GUYET. Ἔτι ἐστὶν αὐτὸ] Non intelligi haec a me, fateor: intelligerem, si pro ἔτι legeretur ἡδύ. Sic enim oritur sententia, quam dedi, quamque *Erasmus* etiam placuisse observo. GREN. Cf. Varr. *Lectt.* LEHM.

ead. l. 7. [Ὡς περ οὐδὲ σὺ] Nihil hic adnotavit *Reitzius*. Unde suspicamur, excidisse in ejus Ed. typothetae culpa illud οὐδὲ inter ὥς περ et σὺ, quod habent *Salm.* et *Bas.* 4. adstipulante Ms. Reg. 2954. BIR. Recte illi suspicati. LEHM.

Pag. 33. l. 5. [Εὖ ἴστε. αὐτοὶ ἐφ' ἡμῶς ἰόντες ἰδόντο συνδειπνεῖν] Emendandum ὑμῶς, idque recte

observavit interpres. Immo sic clare dederunt Florentini. Si, inquit Saturnus pauperibus, vos contemneretis divites, nec lautas mensas, nec splendidas vestes eorum mirati; certi estote, eos ad vos sponte venturos fore, et ad coenam vocaturos. Simillime modo de divitibus loquitur Philosophus in Nigrino T. I. c. 23. Οὐκ ἂν οἶε τοῦναντίον αὐτοὺς ἔλθειν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν, μὴδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μὴδ' ἀνόητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπέζων τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐριῶσιν, ὥς διὰ τοῦ πλουτεῖν εὐδαιμονῆσθαι. *An non putas e diverso, divites ipsos ad pauperum fores esse venturos, rogantes, ne ignobilem et sine teste suam felicitatem relinquant, neve inutilem et ab omni usu remotum mensarum pulchritudinem et domorum magnitudinem perire sinant? Neque enim tantum ipsas divitias amant, quantum propter eas se felices praedicari.* JENS.

ead. l. 12. Ἀξιῶν] Antea in omnibus legebatur ἄξιον. Sed probabunt, sat scio, elegantes homines nostram emendationem. SOLAN. Imo vero, si recte et distinguatur locus et capiat, non erit, quod elegantes homines a probissima lectione vulgata recedant. LEHM.

Pag. 35. l. 2. Προκαλέσασθαι] Subaudi ἡμῶς. GUYET. Imo ὑμῶς. LEHM.

ead. l. 5. Δείπνων πέρι] Subaudi e superioribus, καὶ ὑπερχόμην γράψειν πρὸς ὑμῶς περὶ δείπνων. REITZ. Referam potius ad sequentia: καὶ τοῦτο προσθεῖναι ἡξίου τῇ ἐπιστολῇ. Quae autem modo dicta erant: ἃ καλῶς ποιῶντες ἔχετε, reddita a Gesnero et Erasmo adeo sunt ad Graecae phraseos naturam apte, ut Belinus prudentius secutus Gesnerum fuisset, quam pro more suo carpsisset. Ipse autem hanc interpretationem suam: *dans votre heureuse situation* unice verum habet, de qua praestabo ne cogitasse quidem auctorem. LEHM.

ead. l. 15. Ὅδυσσέως ἐταίρους] Hom. Od. M, 173. SOLAN.

Pag. 36. l. 4. Ἰσοδιαίτης] Sic omnes libri nostri. De Baccho usurpat *Plutarchus* hanc vocem, pag. m. 692. AB. Puto tamen veram et genuinam vocem esse ἰσοδιαιτητής. Lege omnino Numeri 36. ultima verba; unde satis, ni fallor, emendationis hujus ratio patebit. SOLAN. Difficile forte fuerit dicere, quis sit ille ἰσοδιαίτης, ὁ ἡγούμενος τῶν συμποσίων. Α δίαίτα διαιτιάω descendat ὁ ἰσοδιαιτητής, ut mox c. 36. habebimus συνδιαιτητήν, sed hic quoque nusquam est. Fallor, an est ἰσοδαίτης, quod Bacchi epitheton esse docet *Plutarchus* de EI pag. 692. ante med. H. Steph. Διόνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα καὶ Νυκτίλιον καὶ Ἰσοδαίτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. Ortum hoc ei cognomen puto ἀπὸ τῆς δαιτὸς εἴσεως, *Homero* familiaris, de qua Comment. ad Π. A, 468. it. *Athenaeus* I, 10. Laetitia datur Bacchus aequum amat hodie: idem apud Graecos, qui συμπόσιον, *combibium* dixere, non *convivium*, merito ἡγούμενος τῶν συμποσίων est. In eundem convenit, quod est apud *Harpocratonem* et *Suidam*, Ἰσοδαίτης ξενικός τις δαίμων, ὃ τὰ δημιώδη γόναια καὶ μὴ πάνν σπονδαία ἐτέλει. Laudat *Harpocraton* hic Hyperidem pro Phryne. Notum, quam libenter Dionysia agitet hoc genus. Idem nomen est, quod apud *Hesych.* legitur ἰσοδέτης, ἐπ' ἐνίων ὁ Πλούτων· ἐπὶ δὲ ἄλλων ὁ Πλούτωνος νείος. Certe id jam adnotatum video in *Schreveliana* editione, ubi etiam laudatur *Meurs.* Att. lectt. pag. 50. *Luciano* quidem restituendum τὸν ἰσοδαίτην, mihi indubium est. GESN. Nec *Belino* fuit dubium, nec *Wielandio*, nec mihi est. Velleum etiam *Reitzio* ejusque sectatoribus ita visum fuisset. Vulgata enim ἰσοδιαίτης forma est et natura plane exlex, nec ullo pacto in his finibus ferenda. Quod autem *Solano* placuit ἰσοδιαιτητής, per se quidem non male referatur ad aequum rerum convivalium arbitrum — noti enim sunt Atheniensium οἱ διαιτηταί — i. e. ad regem symposii, de quo hunc locum cepit *Wielandius*, falso ille quidem sic, si lectionem *Gesneri* ἰσοδαίτης probaret. Verum in eo graviter errat *Solanus*, quod similes quidem, at neutiquam ejusdem

potestatis, voces, quae c. 36. f. leguntur, huc confert. Illic enim priore voce *ισοδῆται* aut quaecumque sit vocis forma, significantur manifesto *divites* ipsi, epistolae auctores, posteriore autem *συνδῆταις* aut *συνδῆταιτῆς* (!) aut *συνδῆταις* *conviva* quilibet, a convivatore diversus. Nostro autem loco quis non videat intelligi aliquem, qui ab utrisque illis bene sit distinguendus, *praesidem* scilicet (*ἡγεμόνα*) *convivii*. At vero hunc praesidem convivii mihi quidem liquet non posse h. l. eum esse, qui ipsis divitibus auctoribus, ad quos universa accusatio spectat, constituatur, sed eum, qui *divino* quodam instituto omnibus conviviis ac symposiis praesit, et quo duce (*ἡγέται* h. l.) divites vel invitae aequo omnibus convivis convictu uti debeant. Utitur scilicet Saturnus argumento e *divinitate* instituti desumpto remque defert ad deum (*τὸν ἰσοδῆτην*) cuius auctoritatem laedere nefas sit, nec vero ad herorum arbitrium, penes quos sit privatas et domesticas leges vel observare, vel antiquare. Quae quum ita sint, colligimus, non *ισοδῆτην*, regem convivii sortito creatum, sed deum ipsam, conviviorum praesidem tutelarem, Bacchum, *τὸν ἰσοδῆτην*, h. l. cum *Gesnero* statuendum esse. Alia est posterioris loci argumentatio, ubi divites ipsi, admoniti a Saturno, ut aequali cum pauperibus convictu utantur, ad ipsum morem sibi semper observatum provocant probantque iam sibi non opus esse, ut imperentur ea facere, quae hucusque semper fecerint, *ισοδῆται καθεστώτες* etc. Verum de his videbimus suo loco. LEHM.

ead. l. 14. Πολλοὶ, καὶ] Οἱ πολλοὶ legisse videtur interpres. GUYET. Scil. quia vertit, *vulgus*. REITZ. Nec tamen propterea necessario requiritur articulus. LEHM.

ead. l. 16. Ἰστοῦσαν] *Discant*. GUYET.

ibid. Ἄντοὶ διαβαστάντες] Ἄντοὶ διαβαστάσαντες. MARC.

Pag. 37. l. 1. Καὶ τῆς ἱστορίας] Sic forte legendum: τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, καὶ τὸν χρυσὸν ὅσος etc. GUYET.

ibid. Τὸν χρυσὸν ὄσος, ὄς] Sic libri omnes nostri.

SOLAN.

ead. l. 2. Ὅς ἐπανθελί] Ὅς delendum videtur. GUYET. Probo, et pro non scripto habeo. REITZ. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 9. Αἰόντας] (Vid. Bourdelot. not. additam.) De leonibus quod hic tradi fertur, confirmatur ab *Aeliano*, de animalib. IV, 3. De lupis contrarium usu satis notum est: conspiciuntur enim frequenter gregatim ad praedam prodeuntes. Vide, quae supra ad Timon. c. 25. annotata sunt. SOLAN. Locus Timonis est cap. 42., quem vide cum iis, quae illic sunt notata, Tom. I. p. 447. hujus nostrae Editionis. LEHM.

ead. l. 10. Καὶ τοὺς μονιούς τῶν λύκων] Censebat vir clarissimus *Godofredus Maluynus* legendum esse μονιούς τῶν συνῶν. atque movebatur ea ratione, quod lupi soleant bini incedere, at apri μονιοὶ dicantur, ut apud *Lycophr.* πόρκος μονήρης, quod confirmat *Aelian.* lib. XV. cap. 3. loquens de Thynnibus: καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σῦς εἰσι μονιοὶ, οἱ δὲ συνδυσσθέντες καὶ εἰς τὸν κατὰ τοὺς λύκους σύννομον. Sed pace tanti viri dixerim, loquitur *Aelianus* de lupis, quatenus bini ad raptum prodeunt; at hic sermo est de victu solitario lupi, lupus solus comedit. Itaque Timon Lucianens (cap. 42.) statuit sibi μονήρη τὴν δίαιταν καθάπερ τοῖς λύκοις. Imo etiam μονιός proprium videtur esse lupi adjunctum. Sic *Antipater* lib. III. Anthol. Μονιός ἐκ θάμνοιο θοριὼν λύκος ἄσκοπον ἄνδρα ἔκτανεν. Hinc etiam apud *Swid.* μονιός est μονόλυκος. pro priori parte stat *Hesych.* Contra omnes Mss. Codd. nihil mutare ausus sum. BOURD.

Pag. 58. l. 3. Παρασκευάζουσι] Vel contra omnes libros legendum arbitror, παρασκευάσουσι, ne abhorreat ab ἐάσουσι et συνέσονται. GERN. Favet conjecturae Bas. 3. LEHM.

ead. l. 4. Εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίξοιεν, ἐποδώμεθα γὰρ οὕτως, οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠντίσταν

οὐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἀλουργίδας
 ἐσθ' ἤτας etc.] Ait Saturnus divitibus, *Si pauperiores ta-*
citi irent, (fingamus enim ita) nonne id maxime vos ure-
ret, non habentes, quibus purpureas ostenderetis vestes?
 Sed τὸ, ἐπιδείξασθε hic nihili est. Scribe ἐπιδείξαισθε,
 vel, quemadmodum habet Florentina, ἐπιδείξετε. JENS. Per-
 peram vertitur, *si pauperes abirent taciti.* Nam μύοντες
 βαδίζειν dicuntur, qui clausis oculis incedunt. Μύειν hic
 est *claudere oculos*, quod aliter καταμύειν et καμμύειν dici-
 tur. Recte itaque Schol. hic μύοντες, καμμύοντες, τούτέ-
 στιν ὁφθαλμοὺς κλείοντες. Atque ita optime cohaerent
 sequentia: *Nonne id vos ureret, cum sic non haberetis. qui-*
bus purpureas vestras ostentaretis? Nam licet pauperes ta-
 citi incederent per plateas, nihilominus videre poterant divi-
 tum vestes pretiosas; si vero clausis oculis, eas non vide-
 bant. L. BOS.

ead. l. 6. Ἐπιδείξετε] Fl. vid. JENS. In reliquis
 ἐπιδείξασθε. SOLAN. Ἐπιδείξασθε] Forte blandior medi-
 cina, et magis Graecismum olens fuerit, si legamus οἷς ἐπι-
 δείξασθαι. GREN. Ἐπιδείξαισθε legendum videtur. GUYET.
 Idem conjicit JENS. nec improbem; sed quia Florent. ἐπι-
 δείξετε longius recedit, ac defendi potest ex iis, quae ad
 c. 4. γ. ἐπινεύσει: pro ἐπινείσῃ sunt indicata: vulgatum im-
 mutare non sustinui. REITZ. Revera ἐπιδείξαισθε habet
 Ald. 2. pro foedissimo vitio ἐπιδείξασθε. Ceterum Florenti-
 na lectio ἐπιδείξετε, quam et Codex 2954. servavit, certe
 in ἐπιδείξεσθε mutanda foret. Ac nisi omnia fallunt, haec
 genuina est habenda lectio. LEHM.

ead. l. 14. Ὀπτῶμενοι μεταξὺ] Μεταξὺ ὀπτῶμε-
 νοι malletm. GUYET. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 39. l. 1. ψύτται] Lego ψύττα, i. e. ταχέως.
 Sic supra Lexiph. cap. 3. ψύττα κατατείνας legendum pro
 ψύτταν, quod depravatam est. GUYET. Ψύτταν] Mea haec
 emendatio est: cum enim in omnibus legeretur ψήγται, vel
 ψύτται, in Fl. et Schol. ψύττα, voces palam depravatae; ex
 Lexiph. cap. 3. malui hanc reponere, cum illic recte usur-

patum videham. Add. de ψήττα Piscat. cap. 49. et confer Ver. Hist. I. cap. 35. Una potest controversia moveri rectene sic scribatur, an ut apud *Hesychium* est, ψήττα, quem consule etiam in ψιττάζω et ψύττα. Rem ego in medio relinquo. Confer autem cum hoc loco, quae N°. 23. leguntur. SOLAN. Ψύτται κατατείνασαι] ψήτται habet *Alcina* posterior, quasi de anatibus sermo esset. Verum supra in ipsa pauperum epistola, ὀρνίθων modo fit mentio παχειῶν, id est, *gallarum pinguium*, quando nihil est, quod a nobilissima nos significatione depellat. Nimirum ψύττα legendum, atque interpretandum ex *Hesychio*, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est igitur ὀνοματοποιημένον, illi σίττα apud *Theocritum* simile: quod ad ludicras hasce minas, et actionem quandam, vitamque illis conciliandam oppido convenit: licet in seria oratione damnatum idem ψύττα κατατείνας putem Lexiph. cap. 3. 79. GESN. Ψύτταν] Obsecundavi *Solano*, quia sic supra in Lexiph. c. 3. ubi vide notas. Et ψύτται manifesto falsum est, sed vel ψύττα cum *Fl.* vel ψύτταν scribendum; quod cum utrovis more reperiam apud varios, non magni feci, utrum reciperem, quin et ψύττας φύγη *Alciphron*. III. Epist. 24. f. ubi tamen *Bergler*. ψύτταν etiam malit. REITZ. Vid. nostram adnot. ad Lexiph. l. I. Tom. V. p. 506. LEHM.

end. l. 10. Πρὸς γὰρ σε etc.] Sciagraphia totius hujus dialogi est epistola 53. L. III. *Alciphronis*; vid. notam 1. *Bergleri* ad *Alciph.* l. d. REITZ. Pertinet haec *Reitzii* nota, nisi egregie fallor, ad initium sequentis dialogi *Luciani*: nam de hac quidem *Divitum* ad *Saturnum* epistola nihil video ejus generis a *Berglero* notatum, aut quod notari in hanc sententiam ad *Alciphronis* epistolas potuisset. Novum hoc est festinationis ac levitatis *Reitzianae* exemplum. LEHM.

Pag. 40. l. 7. Ἰσοδ(αι)τοι καθεστῶτες] Syntaxis quartum casum postulat. Rectius itaque Ms. ἰσοδιαιτην καθεστῶτες, ὡς ἂν μηδὲ τὸν συνδιαιτητὴν αὐτὸν αἰτιάσασθαι τι, eodem cibo illum excipientes, ut convictor nihil

possit *accusare*. GRAEV. Ἰσοδιαιτητὰς — συνδιαιτητὴν] In impressis omnibus legebatur ἰσοδιαίτοι. Ms. Graevii ἰσοδιαίτην, quod ad veram scripturam manu ducit, quam nos in textum recepimus. Munus Saturnaliorum proprium fuisse existimo. Vide nos ad ultima verba N°. 32. Monendus autem lector hic est, me, dum novum videor sensum voci συνδιαιτητὸς affingere, verum tantum antiquumque ei asserere. Ubi enim usquam ostendas, διαιτητὴν de alio dictum, quam de arbitro? Quod miror fugisse hactenus et Lexicographos, et virum summum Graevium, qui hic cum vulgo erravit. Ultima vox in G. Salm. et Amst. exstat; in reliquis συνδιαίτην prave legitur. SOLAN. Primum casum, non quartum, a verbo καθιστῶτες requiri, adeo est perspicuum, ut jure mireris tum judicium Graevii syntacticum, tum vero maxime obsequium, a Solano recentioribusque Editoribus ei praestitum. Idque cum ita sit, non minus dubium est, quin in ea voce, de qua quaeritur, insint ipsi, qui ad Saturnum scribunt, Divites, et ipsi se ita appellent, quatenus non diverso, sed eodem, quo pauperes, utantur victu, ut propterea non habeant illi, quod querantur de herorum illiberalitate. Ad quam sententiam quis non videat unice quadrare vulgatam lectionem ἰσοδιαίτοι: neque illam ullo modo mutandam fuisse. Ac si hoc certum est, quo certius vix quidquam esse potest, sequitur, credo non minus certo, nec in proximis vulgatam συνδιαίτην, nec eam, quae in nonnullis libris invenitur, lectionem συνδιαιτητὴν stare posse, sed corrigendum esse συνδιαιτον ejusdem mensae convivam. Et sic jam video etiam judicasse Schneiderum in Supplem. ad Lexic. Graec. s. v. ἰσοδιαίτος cf. etiam, quae supra ad cap. 23. fin. de voce ἰσοδαίτης notata sunt. Ceterum post hanc posteriorem vocem malui ex Fl. et Ald. utraque αὐτὸν, quam αὐτῶν ex aliis Edd. vett. cum Reitz. et recentt. rescribere. LEMM.

ead. l. 14. Ὡστε δυοῖν θύτερον, ἢ μὴ διδόντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προἰεμένους, αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτούν-

τωρ καὶ αὐτὸν εἶναι] Vitiosissima oratio. Emenda ocysus προῖέμενον, quod fere ne indicio quidem, nedum probatione apud intelligentes indiget. Queruntur divites de pauperum insolentia, et animo nullis, quantiscunque beneficiis et donis contento. Adeo, inquit, ut alterutrum fieri necesse sit, vel ut non dans omnino sit inimicus, vel ut omnia largiens, sive profundens, brevi plane pauper sit, et ipse unus mendicantium. JENS. Commune librorum vitium prudenter in *Ald.* 2. vitatum, quam, *Jensii* iudicio subscribentes, non dubitavimus sequi. LEHM.

Pag. 41. l. 7. Κατελθόντες] Rarior vocis usus, nondum puto satis observatus Lexicis. Ponitur hic quidem, puto etiam alias, ut καθικνεῖσθαι, ut κατατρέχειν, ut Latinum *invehi* etc. GESN. Καταλέγοντες legendum videtur. GUYET. Non video mutandi necessitatem. REITZ.

ead. l. 12. 'Υφ' ὧν] 'Εφ' οἷς fors. GUYET.

Pag. 42. l. 2. Ἐργάσασθαι] Scribe ἐργάσασθαι. GUYET.

IN CONVIVIUM SEU LAPITHAS.

Pag. 43. l. 1. ΣΥΜΠΟΣ] Cave, lector, ne sequaris *Erasmus*, huius Dialogi Latinum interpretem: saepe enim alienus est ab auctoris mente. BOURD. Bene *Bergl.* ad *Alciph.* III. Ep. 55. N°. 1. Eadem est oeconomia et inventionis ratio in hac Epistola, quae in *Luciani Symposio*, dum utrobique occasione convivii philosophi tanquam indecenter se gerentes perstringuntur. Convenientiam eandem habent haec duo nomina *Alciphronis* [ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ ΕΤΟΙΜΑΡΙΣΤΩ] quorum primum denotat eum, qui se ipsum vocat, alterum, qui prandio est paratus, et *Lucianus* Ἐτοιμοκλῆς, (quem videbis cap. 21.) per allusionem a κλέος dictus, cum alias talia sint a κλέος, quasi paratus, si vocetur, ut satis ostendit eod. cap. 21. in epistola objuratoria, quam sane misere scriptam misit in convivio coram omnibus legendam, quod a convivatore praeteritus fuisset.

Alciphronis autem haec Epistola tota quasi sciagraphica est Lucianei Symposii, ubi omnia, quae hic intra modum consistunt, dilatantur et valde exaggerantur, plerumque supra fidem. REITZ. Si quis dubitare possit, uter utrum imitando respexerit, Lucianusue Alciphronem, an vice versa, neutrum ille recte noverit, aut dubitabit, num maximi ingenii et elegantissimi styli scriptor jejuni judicii rhetorem putidumque flosculorum sententiarumque alienarum venatorem in animum induxerit sequi, an probabilior sit contraria ratio. Mihi quidem nullo modo dubium est, quin *Alciphronis* illa epistola tota sit e Symposio nostro excerpta. cf. etiam adnotationes nostras ad *Hermotim.* c. 11. Tom. IV. p. 388. sq. et ad *Somn.* s. Gall. init. Tom. VI. p. 614. sq. Ceterum hunc libellum ad irridendum *Platonis* Symposium compositum esse, putavit *Creuzerus* ad *Plotin.* p. 520. nulla omnino idonea ratione adductus. Nam quae capp. 39. et 40. ab *Ione* Platónico profertur sententia de puerorum amore, nonnisi obiter illa, nec vero omnino, sed tantum loci illius ac temporis ratione habita, deridetur. LEHM.

ead. l. 2. ΦΙΛΩΝ] Idem haud dubie, cui suum de *Histor. Conscr.* librum inscripserat. Vide et hujus libelli finem, ubi eodem modo, quo illic, compellat. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀρισταινέτου] Hujus Dialogi Personae omnes verae. De hoc vide cap. 5. Qui aut em in *Diall. Merett.* X. et II. memorantur *Aristaeneti*, fictitii esse videntur. SOLAN. *Ἐν Ἀρισταινέτου]* Scil. οἶκῳ, ut supra *Philops.* c. 38. *ἐν Ἀμφιλόχου*, et alibi frequenter. REITZ.

ead. l. 9. Χαρῖνος] De hoc, cum persona Dialogi non sit, non opus est ut solliciti sinus. SOLAN.

Pag. 44. l. 1. Διονίχου] Vid. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Παραγένοιτο] B. παρεγένετο. Sed nihil mutandum. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοις] I. e. non effugies nos convivio excipere, s. quin convivio nos excipias. GUYET. *Conf.* supra fugit. c. 26. REITZ.

ibid. φθάνοις] Hic apprime notandum, in B. seu

Ox. Codice legi *φθόνοις*, quod hic quidem quadrare potest. Sed tritum adeo et elegans simul illud οὐκ ἂν *φθάνοις*, ut loco moveri minime debeat. Quamquam si infuitis aliis in locis, ubi occurrit, *φθόνοις*, ut hic quadraret, fateor, eo inclinaret animus, ut *φθόνοις* in ejus locum sufficeretur. Ratio enim nulla aut remotissima assignari potest, cur verbum *φθάνω* solum *necessitatem* importet, quam in ea phrasi semper designat. **SOLAN.** Cogitavit *Solanus* de *φθονοῖς*, vel potius *φθονοίης*. nam *φθόνοις* in hoc quidem verborum nexu nihili est. De formula autem tritissima οὐκ ἂν *φθάνοις*, si opus sit, adiri loco omnium potest *Matthias* Gr. Gr. §. 553. not. b. et c. **LEHM.**

ead. l. 18. Ἐμπαρόνησαν] Ni viderem, ejusmodi maculas tot editiones insidere, morari lectorem hisce puderet. In omnibus legebatur *ἐπαρώ* — in Ms. etiam **B.** **SOLAN.**

Pag. 45. l. 3. Νεανικώτερα ἐκφ.] *Strenuus offerre in vulgus.* **GUYET.**

ead. l. 4. Ἐπεξιέλναι] *Stylo persequi.* **GUYET.**

ead. l. 11. Μισῶ — μν. σ.] Vid. *Plut.* 1087. f. **SOLAN.** Locus est *Plutarch.* Quaest. Sympos. Praef. init. **LEHM.**

ead. l. 13. Καὶ πολλὴν τὴν ἐωλοκρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν φιλ.] Malim Latine dicere, *et multa contumelia adpersit philosophos*; quam cum interprete, *et pridianam hominum temulentiam divulgavit.* Vide Scholia ad hunc locum. **VITRING.**

ibid. Πολλὴν τὴν] Articulus retinendus. Amat enim Noster post adjectiva eum addere. In *Tox.* cap. 4. πολλοὺς τοὺς ἐμπόρους. Pro *imag.* c. 16. πολλὴν τὴν εὐμένειαν. *Asin.* cap. 42. f. μακρῶν τῶν λόγων. *Alciph.* III, 390. πολλὴν τὴν φιλανθρωπίαν. **REITZ.**

ead. l. 2. Ἐωλοκρασίαν] Sic *Demosth.* 152. **A.** **SOLAN.**

ead. l. 17. Ἀκριβῶς γιγνώσκων] Ὑποσόλοιον *Lu-*

ciani styli properantis. MARCIL. "Ὅς ἀκριβῶς οἶδα] Scripturam Ms. Ox. in textum recepinus: vulgatam enim ἀκριβῶς γινώσκων palam corruptam esse nemo non videt; pro qua Bas. 2. et Par. reposuerunt ἀκριβῶς γινώσκοντα, quod, si per Codd. liceret, probarem. Quid autem Marcilio in mentem venerit, cur mox ἐπιθυμῶν τὰ δὲ legeret, nemo, credo, expiscetur; neque credo, quidquam mutatum voluisse, sed tantum prave exscripsisse. SOLAN. Ἀκριβῶς γινώσκων] Illud ὅς ἀκρ. οἶδα, quod Solan. in textum receperat, mihi glossa videtur, quae τὸ γινώσκων exposuit per ὅς οἶδα, ut re vera exponendum est; ac, si quid mutandum, γινώσκοντα potius ex Par. ac Bas. 2. reciperem; sed et haec ex conjectura sic dedisse suspicor. JENS. ad Reviv. c. 13. f. soloeccismum id vocat, exempla tamen similis constructionis adfert, atque eadem omnia, nimis severe, damnat. Nam adeo frequens est nominativi usus pro obliquo, ut id linguae genio tribuendum potius, quam corrigendum sit. Et mihi hic perinde erit, absolutumne nominativum cum Grammaticis voces, an participium exponas per periphrasin, *quī sciō.* Diod. Sic. II. c. 35. pr. Ἡ τοίνυν Ἰνδικὴ τετράπλευρος οὖσα τῷ σχήματι — ἣ μεγάλῃ περιέχει θάλαττα, i. e. *quantum ad Indiam etc.* Idem ib. c. 48. οἱ δὲ, ἐπιδιώκοντες — οἱ μὲν ἀπόλλυνται. Ad priorem locum Wessol. duo similia addit, et ad Commentt. Ael. II. 11. et Gronov. ad Herodot. II, 66. provocans, recte ait, rem esse vulgarem: quare ex immensa copia quaedam tantum de *Notro* subjungemus, si forte vincatur, nihil hic in *Luciano* mutandum. Confer igitur praeter duo similia ὁμιᾶς — ἀνεχόμενοι, et Κρωνίονα Ἀστράπτων, ad Fugit. c. 2. jam adlegata, (licet alia nominativi structura occasionem ibi praebente (etiam Gesnerum ad Philopat. cap. 23. Et ex Novo Foed. Act. Apost. XX, 3. Ποιήσας τε μῆνας τρεῖς — ἐγένετο γνώμη. Apocal. III, 12. Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτόν. Et v. 21. Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ. Lys. Or. de Aristoph. bon. pag. 348. Ed. Lond. ἀκήκοα γὰρ ἔγωγε — ὅτι πολλῶν ἐλευσθήτε τῆς οὐσίας. καὶ (vel οἱ) ζῶντες μὲν πλου-

Lucian. Vol. IX. Z

τεῖν ἰδῶκουν, ἀποθανόντες δὲ, πολὺ παρὰ τὴν δόξαν τὴν ὑμετέραν ἑρῶν. Ibid. p. 349. Καλλίας τοίνυν ὁ Ἰππορίκου — τότε τούτου τοίνυν τίμημι' οὐδὲ δυοῖν ταλάντοις ζῆτι. Duoque alia in Indice Tayloriano v. *Nominativi pendentis*. Adde Kust. ad *Aristoph.* Plut. v. 277. ubi λαχὼν τὸ γράμμα, pro λαχόντος bene multis exemplis probat, Atticisque proprium docet; nec non Spanh. ad eundem vers. ac *Thucyd.* I, 2. p. 3. cum nota Hudson. Et Duker. in Indice, tit. *Nominat. absol. Maittaurium* de Dialectt. p. 82. Gronov. ad *Arr. Exp.* Alex. pag. 58. Clark. ad *Hom.* *Iliad.* B, 681. et Z, 410. Et Schol. ad *Aeschyl.* Pers. v. 123. quem cum *Salmasio* de modo Usur. p. 715, adlegat *Abresch.* in *Animadv.* ad *Aeschyl.* p. 170. Videbisque, in poëtis certe locum non esse mutationi, nec adeo in aliis, propter copiam. REITZ. Etsi haec exemplorum et auctoritatum congeries — *copiam* enim non sine injuria dixeris — nullo prope sit usu, laudandum certe et sequendum duxi circumspectum Reitzii judicium. Nam quae offeruntur variae lectiones, ejus generis sunt, ut suspicionem unaquaeque moveat spuriae originis. Quapropter et ego cum Reitzio et recentt. nec non cum Boissonadio ad *Philostr.* p. 373. in vulgata, licet illa, ut hic ait, sit *σολοικοφανής* constructionisque paullo durioris, acquiescendum putabam. LEHM.

ibid. Πολὺ πλεον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι] Πολὺ πλεον ἐπιθυμεῖν τὰ καὶ εἰπεῖν ἢ ἐμ. ἀκ. Terentius Hecyra: Quasi non tu multo malis narrare hoc mihi, quam ego, quae percontor, scire etc. MARCIL. Si explicatio est, bene: si emendatio, male; nam particip. hic idem, quod infinitiv. Solan. adscrips. Marcil. legere ἐπιθυμῶν τὰ δέ. quod uude habeat, nescio. REITZ. Rectius Marcilius illam Terentianam formulam (Hec. I, 2, 35.) confert, quam Boissonadius loca *Homeri* Il. XIX, 81. et *Virg.* Aen. I, 408., in quibus nihil inest, quod ejusdem sententiae non modo vim, sed ne speciem quidem, referat. Ceterum haec Philonis: Θρόνῳ ταῦτα etc. ad exemplum *Platonis* *Phaedr.* c. 4. Heind. expressa esse, observat

Fritsch. Quaest. p. 74., quod idem jam notaverat *Belin.* ad vers. Tom. V. p. 97. *LEHM.*

Pag. 46. l. 5. Ἐξείς] Sic, ut conjeceram, *Fl.* In reliquis est ἤξεις, et in O. Ms. *SOLAN.* Quid est vulgatum ἤξεις, *venies?* quare lubens Florentinum ξείς arripui, et *retinebis* in versione reposui. *REITZ.* Voluit igitur, sed non reposuit. Quare ego *Gesnerianum:* *venias* in *retineas* mutavi. Nam ἤξεις quidem ferri nec in versione amplius poterat. Quod autem *Fritschius* Quaest. p. 207. ξείν verum esse affirmat, hujus veritatis fateor me quidem non perspicere certam aliquam rationem. *LEHM.*

ead. l. 10. Ἀλλ' ὁπως] Pro ἀλλ' ὅρα ὁπως etc. *GUYET.* Habuimus tam crebro, ut neque explicatione, neque probatione indigeat. *REITZ.*

ead. l. 13. Δεήσῃ] Vides jam, nihil peccatum esse supra sic edendo, *Icar. c. 14. REITZ.* Peccatum non debebat peccato sanciri. In *Icarom. l. l.* recte *Schmiederus* e probis libris restituit δέσσει, quod h. l. facere idem neglexit, etsi monitus *Codicis Par.*, quam ipse refert, lectione genuina. *LEHM.*

*ead. l. 14. Τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀριστάντε-
τος ἀγόμενος γυναῖκα]* H. e. *filio Zenoni uxorem despondens*, non vero, *uxorem ducens*, uti habet versio: significat enim ἀγεσθαι νύμφην γυναῖκα, *uxorem despondere filio.* Exempla passim occurrunt. *VITRING.*

Pag. 47. l. 2. Τῇ Εὐκλείῳ] Τῷ Χαιρέῳ infra. *GUYET.*

ead. l. 13. Ζηνόθεμις] Eundem esse cum eo, quem in *Hermotimo* non nominatum exagitavit, facile evincet utriusque avaritia et gula usquequaque similes. Confer, quae c. 11. et f. 32. occurrunt cum *Hermot. c. 11. et 80. SOLAN.* Ζηνόθεμις ἦν ὁ πρεσβύτερος] *Alciphron* etiam Ep. 54. III. senem Stoicum primo loco nominat: παρῆν οὖν ἐν τοῦτοις Εὐκλῆς ὁ Στωϊκός, οὗτος ὁ πρεσβύτερος. *REITZ.* Cum *Solani* nota conferas nostram ad *Hermot. c. 11. Tom. IV. p. 388. sq. LEHM.*

ead. l. 14. Ἀπολλος] Hic alibi non memoratur. *SOLAN.*

ibid. Αιδάσκαλος] Ordo: Αιδάσκαλος ὦν τοῦ Ζήνωνος υἱὸς τοῦ Ἀρισταίνετου. GUYET. Αιδάσκαλος ὦν οὗτος τοῦ Ἀρισταίνετου, υἱὸς τοῦ Ζήνωνος] Ita per suas distinctiones inepte discerpunt editores in Graecis ea, quae conjungenda sunt. Ergo et *Benedictus*: *Aristaeneti Zenonis filii praeceptor*. Quo quid obscurius? et quis aliter haec adspiciat, quam facientia Aristaenetum filium ac discipulum, Zenonem vero patrem? At plane haec sunt inversa. Et quanto praeclarior *Erasmus*: *quod esset Zenoni Aristaeneti filio praeceptor*? Id retine, et tolle ex Graecis impristinam comma. ΓΚΟΛ.

ead. l. 16. Ἀπὸ τοῦ περιπάτου] *Alciph.* l. d. ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου. REITZ.

ibid. Κλέοδημος] Vid. *Philops.* c. 6. SOLAN.

ead. l. 17. Κοπίδα] *Plut.* 1899. 2. docet, hoc quasi cognomen jam ante de Chrysippo usurpatum, cujus statuae ab Aristocreonte inscriptus hic titulus: Τὸν δὲ νεὸν Χρύσιππον Ἀριστοκρέων ἀνέθηκε, Τῶν Ἀκαδημικῶν στραγγαλιδῶν κοπίδα. Vide et in Phocione. De Ulysse primus, ni fallor, usurpavit *Eur.* *Hec.* 134. Vide etiam *Nostrum Philops.* c. 29. SOLAN. In *Euripidis Hecuba κόπις* (non κοπίς) dicitur Ulysses: nec aliter h. l. voluisse videtur *Casaub.* ad *Theophr.* *Charact.* c. 5. §. 2. Quærere igitur possis, utrum h. l. κοπίδα recte, an κόπιδα scribatur. At mihi quidem h. l. scriptura κοπίδα non solum ob librorum consensum, sed etiam propterea, quod ξίφος tanquam synonymum adjungitur, et ob locum *Philops.* c. 29., ubi ejusdem generis homo πέλεκυς τις dicitur, extra dubitationem esse posita videtur. LEHM.

ead. l. 18. Ἑρμῶν] Hunc alibi non reperio. SOLAN.

Pag. 48. l. 4. Ἰστιαῖος] Obscurus homo. SOLAN.

ibid. Διονυσόδωρος] Hujus nomen in hoc solo opusculo video. SOLAN.

ead. l. 10. Καὶ ἐδεξιοῦντο ὥς τινα τῶν κρείττονων] Et ut deorum aliquem exceperunt; non vero, ut ille verterat, et ut quemquam ex praestantioribus salutarunt.

Οἱ κρείττονες sunt οἱ θεοί, ut recte *Hesych.* Sic passim Graeci auctores et *Lucianus* noster in Charidemo cap. 12. πῶς οἱ κρείττονες ἔχουσι περὶ τοῦτο* ubi itidem perperam, qui potiores habentur. Sequitur ibi mox οὕτω δὲ περισπούδαστον τοῖς θεοῖς. Item in Charidemo 6. 15. 23. et in *Demonact.* c. 11. *L. Bos.*

ead. l. 12. Ἰωv] *Philops.* c. 6. *SOLAN.*

ead. l. 14. Τὸν κλιντήρα] *Hesych.* Κλιντήρες. δάσσοι, κλίνειν. *MENAG.* Idem jam habebat *Guyet.* *REITZ.*

ead. l. 16. Ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον] Ἀντίθυρος, ellipsis pro ἀντίθυρος τοῖχος. Ipse *Lucian.* supra de Domo (c. 26.) κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυρος* sed ubi legendum videtur, ἄνω τῆς ἀντιθύρου, aut potius τοῦ ἀντιθύρου. *MENAG.*

ibid. Τὸ ἀντίθυρον] *Cod. Ox.* uti emendare statueram. In impressis omnibus τὸν ἀντ. Vid. *Alex.* c. 16. *SOLAN.* Supra de Dom. c. 26. diximus, variari in genere, dubiumque esse, τὸ ἀντίθυρον, an ἡ vel ὁ ἀντίθυρος voluerit auctor. Et cum plerumque gignendi accusandique causa apud alios occurrat, nihil inde conficias: nam e. c. quando *Homer.* *Od.* II. 159. ait, Στῇ δὲ καὶ ἀντίθυρον κλισίης — cuius ibi generis est? *Pollux* plane omisit. Verum tamen de partibus domus agens, p. m. 49. habet analogum ἀμφίθυρος, ἣν ὁ Ὀμηρος ὀρσοθύρην καλεῖ, ac femin. facit, μὴ ἣν ad ὀρσοθίρην referas; et cum paullo post ἐπέρθυρον et ἐπερθύριον neutro gen. etiam dicat, videtur adiectivum esse, ut recte etiam statuit *L. Bos.* de ellipsi p. 161. Sed nondum sequitur inde, necessario τοῖχον intelligi, et masc. esse; uti enim femininum est, quando januam januae oppositam significat, ita quando de loco januae opposito usurpatur, neutrum fit, et μέρος forte intelligitur, aut τεῖχος, ut *Solan.* vult: cumque supra in *Alex.* cap. 16. neutro gen. etiam habuerimus, nihil prohibet et hic ita dedisse; cumque supra l. d. dixerim, usitatius masculinum esse, id jam dictum nollem, etsi inveniri quoque masc. gen. non nego, ut hic in vulgato; et sicubi forte ναὸς intelligatur, ut *Germ.*

existimat. Neque ὁ ἀντίθυρ, quod Scholiast. supra notavit, improbo; verum tum acc. foret τὴν ἀντίθυρα. Neutrum genus certe in aliis compositis usitatum, ut διάθυρον, ἐπέρ-
θυρον, πρόθυρον, Stephanus indicat, de ἀντίθυρος nihil fere habet. Nec ego alia praeter jam indicata observavi, unde masc. gen. confirmetur. REITZ.

ead. l. 17. Ὡς — ἀξίας εἶχε] De πρωτοκλισίᾳ vid. Buleng. et Stukii antiqu. conviv. atque Olear. ad Philostr. III. c. 27. p. 118. No. 9. Ceterum ἀξίας genitivum esse usitatum in hac phrasi, non indiget probatione. Vid. tamen supra Jov. Trag. cap. 7. REITZ.

Pag. 49. l. 3. Τοῦν ἀνάκοιν] Mausacus (in Harpocrat.) et Gronovius (supra ad Timon. c. 10.) volunt hos a Castore et Polluce distingui; sed vid. c. 32. Unde liquere puto, eosdem hic intelligi; nisi etiam Διόσκουροι alii a Castore et Polluce statuendi sint. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῦ Ἐπικούρου πᾶν] Lege Ἐπικούρου τοῦ πᾶν. LA CROZE. Lubens ita edere, si in ullo libro reperirem. REITZ.

ead. l. 14. Εἶτ' ἐγὼ] Philosophorum uni et Rhetori antepositur Lucianus. SOLAN.

Pag. 50. l. 14. Γέροντα Ζηρόθεμιν] Similia habet Alciph. III. p. 410. ubi Bergl. ad verba ὁ Στωϊκὸς ἐπὶ πλησμονῆς ἐνεγχεν, haec inter se comparat. REITZ.

Pag. 51. l. 2. Ἐπειζέπεισεν] Malim ἐπειζέπαισεν. Vide Suid. v. ἐπειζέπαισι, et paroemiogr. in Μυκωνίου δίχην. Vid. etiam supra Diall. Merett. ultimo. KUSTER. Ἐπειζέπαισεν] In omnibus libris nostris erat ἐπειζέπεισεν. Kusteri emendationem in textum recepinus. SOLAN. Ἐπειζέπεισεν] Bergl. ad Alciph. III. p. 408. corrigit ἐπειζέπαισεν, quod ap. Aristoph. Plato v. 804. recte legatur, Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπειζέπαισεν. Conf. omnino supra Diall. Meretr. XV. bis. nempe init. ubi ἐπειζέπαισας, et med. ubi ἐπειζέπεισαν dedimus, licet Edd. ἐπειζέπεισαν, et vid. ibi notata. Unde et hic Berglero ac Solano rursus obtemperandum fuerat, quia perfacilis in his est lapsus amanuensium; sed propter nimia

exempla, quae pro — εἶναι, a πίπτω, faciunt, sisto gradum, et jam fere malim nihil supra mutasse, quamquam nihil adeo peccatum, cum ἐπεισέπαισαν sit aptissimum. At vid. Epist. Sat. cap. 23. med. ubi et παρεισπεσοῦσα legitur, quod ex Diod. Sic. ibi firmo, aliaque a πίπτω composita, irruendi potestate sumta, adfero. REITZ. Praeter Kusterum, Solanum et Berglerum ad Alciphr. Ep. III, 55. hanc emendationem ἐπεισέπαισεν etiam Hensterhusius ad Aristoph. Plut. v. 805. p. 271., Bastius ad Gregor. Cor. p. 403. et Schüferus ad hunc Gregor. tum probarunt, tum admodum probabilem reddiderunt. Et Schüferus quidem maxima cum probabilitate ad Athenaei verba provocat Tom. I. p. 28. ὡς ἀλλήτου ἐπεισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια. Nihilominus dubitavi tot in locis tot conspirantibus libris a lectione recedere, quae nec ipsa per se habeat, quod notioni exprimendae repugnet, nec sine aliqua vi in nonnullis formis mutari in alteram lectionem queat. Brevitatis caussa, quae mihi legis instar habenda, provoco tantum ad Anachars. c. 33. Tom. VII. p. 183. Diall. Merett. XV, 2. Tom. VIII. p. 261., ubi fortasse etiam paullo ante pro ἐπεισπάσας mihi e Codd. Pariss. scribendum fuerat ἐπεισπεσών. Toxar. c. 39. Tom. VI. p. 109. ibique praeter nostras adnot. etiam quae Jacobus in peculiari ejus libelli editione observavit p. 123. Ceterum vide an discriminis aliquid insit in utriusque verbi usu et natura haud illud omnino negligendum. Ut enim utrumque vim denotat irruentis in aliquam rem vel locum, ita ἐπεισπαλεῖν magis rusticitatis, asperitatis, ferociae, importunitatis, in impetu faciendo, ἐπεισπίπτειν autem inexpectati, improvisi, tumultuarii ac subitarii notionem praecipue exprimere videtur. Quamquam in singulis quidem locis difficile sit notiones illas acute secernere earumque discrimen subtiliter ac distincte declarare. LHHM.

ibid. Ἀλκιδάρμας] De hoc alibi nulla mentio fit. SOLAN. Nec de Pancrate, credo, illo apud Alciphron. Ep. III, 55. Sunt enim haec ficta nomina, ut saepe observatum. LHHM.

ead. l. 3. Μενέλαον] Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ etc.
GUYET. Hom. Il. B, 408. SOLAN.

ead. l. 5. Ὑπέκρουον] Ὑποκρούω, i. e. citharam pulso, cithara responso. Epigr. Hic ὑπέκρουον est ἀντήχουν, ἀντεφώνουν. A cithara metaphora. GUYET. Ὑπέκρουον] Id est, ἀντεφθέγγοντο, ἀντέλεγον. Schol. Aristoph. KUSTER. Singularis est in hoc verbo suavitatis, quam declarabimus e Longino s. 40. Reprehendit ibi rhetor acutissimus numeros in oratione nimis molles et canticorum numeris similes, unde hoc dicit consequi apud auditores, ὥς ἐνίοτε προειδόμενος τὰς ὀφειλομένας καταλήξεις αὐτοὺς ὑποκρούειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὥς ἐν χορῷ τινε προαποδιδόναι τὴν βάσιν, quas jam animo praecipiant consuetas oratori clausulas, eas ipsi submissa voce quasi subjiciant ac praeceant dicentibus etc. Sumtum credo a citharoeidis, cantus formulam leni fidium pulsu subindicantibus. Ita cum Homericam formulam praetexuisset impudentiae suae Cynicus, convivae alii alios inter se memorare inceperunt, submissa tamen voce, versiculos, ad retundendam illius impudentiam aptos. Non erat opus, inter homines eruditos, integris uti versibus: sufficebat initia indicasse etc. Vide, quae de vi τῆς ὑπὸ in compositis diximus ad De Salt. cap. 16. GESN.

ead. l. 6. Ἀφραίνεις] Hom. Il. H, 109. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀλλ' οὐκ — Ἀγαμ.] Iliad. A, 24. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐδεδοίκεσαν] Ms. Ox. et Fl. recte. In reliquis ἰδεδοίκεσαν. SOLAN. Solan. jota deleta ἰδεδοίκεσαν fecerat pro vulgato ἰδεδοίκεσαν. Recte: ita enim formari solet. Et sic Herodian. VIII, 1. f. ἤλπιζον δὲ καὶ ἰδεδοίκεσαν. Et Diod. Sic. L. XIV. Et Herodes. VII. sub initium similiter ἀναβεβήκεσαν. Ita διεφθόγγεσαν App. Al. pag. 325. 1. Et quia Grammatici, quos consului, nihil de hac terminatione plusquamperfecti, juvat addere Nostrum supra Dial. Meretr. XIII. (Tom. VIII. hnj. Ed. p. 250.) κατεπεπλήγεσαν, (nunc κατεπεπλήγεσαν) et paullo post ἰδε-

δοίξαι. Non tamen in omnibus verbis id imitarer. Sed variatur et infra c. 28. inter ἡδεσαν et ἡδεισαν. REITZ.

ibid. Τὸν Ἀλκιδάμαντα] Iliad. B, 408. SOLAN.

ibid. Βόην ἀτεχνῶς ὄντα] Sic impr. omnes et O. Ms. Ego βόην ἀγαθὸν ὄντα profectum a *Luciani* manu minime dubito; et si Mss. Codd. copia esset, ita in optimis repertum iri confido. SOLAN. Ms. Reg. 2955. β. ἀγαθὸν ὄντα, uti volebat *Solanus*. BIR. Βοήν, non βόην, videtur Cod. Par., quem *Belinus* contulit, habere, idque ad *Homericam* accommodare. Novam vocem βόης finxit *Scholias* e prava accentus positione. Ceterum optimo jure *Frützschius* Quæst. p. 128. tuetur vulgatam vocem ἀτεχνῶς exemplisque idoneis usum ejus probat creberrimum in similitudine ad rem transferenda. Locis autem sedulo illic congestis non sine utilitate addes Vit. Auct. c. 10., ubi plane sic, ut h. l. Cynico tribuitur φθέρμα ἀτεχνῶς ὁμοιον κυνί. LEHM.

ead. l. 11. Κυνῶν] Ita Ms. O. In impr. Κυνικῶν. SOLAN.

ead. l. 13. Θρόνον τινὰ λαβόντα] Oportet imaginari rationem triclinii veteris, quae hic pulchre descripta fuit. Tres magni lecti, tres κλινῆρες, tribus coenationis lateribus paralleli illi quidem, sed non applicati, ut a tergo liber accessus esset. Vacat plane quartum latus, in quo medio janua est. Sic convivae omnes et se invicem contueri possunt, et januam prospicere: et liber est in illo spatio accessus ministratoribus, et acroamatis. Hic jam impleti sunt tres lecti. Jubetur adferri sella alta Cynico, qua e regione Histiaei et Dionysodori posita, qui in tertio lecto ultimi accumbebant, ipse quoque exaequari quodammodo convivis posset, et mensae si non accumbere uti caeteri, tamen assidere. GERN.

ead. l. 14. Καθίξασθαι] Non opus est καθίξασθαι cum B. legere. REITZ.

Pag. 52. l. 1. Ἐστιῶσθαι] In *Ven.* utraque mendose hic legitur ἐστιῶσθαι. SOLAN.

ead. l. 5. Οἶον τὸν Ἡρακλέα γράφουσι]

Adleverat *Hemsterh. Aristid.* I. p. 63. ubi hunc locum notat. *Jebb.* Igitur evolvi, et vidi *Aristidis* verba, p. 63. Ed. antiq. (p. 35. novae) esse: οὐ τοίνυν ἐπὶ πράξεσι μόνον καὶ ἀγῶσιν, ἔχου τις Ἡρακλέους μνημονεύειν, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἐνθυμίαις τοῦ βίου πολλοῦ τινος ἄξιος. δηλοῖ δὲ καὶ τῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ τὰ πίνοντα. At quae *Jebb.* *Qualia fuerint haec simulacra, discere est ex iis, quae scribit Lucian. in Sympos. (h. l.) De scyphis Herculanis conf. Dempsterum in Antiqq. Rom.* REITZ.

ead. l. 15. Εὐμεγέθη σκύφορον] Εὐμεγέθη κύλικα *Alciph.* III. p. 353. ubi *Bergl.* et caetera cum *Lucianeis* comparat. REITZ.

ibid. Ἐναδοῦναι] Ita Cod. Ms. Ox. et Coll. recte; nam proprium est in ea re vocabulum. *Diall. Deor.* IV. SOLAN.

Pag. 53. l. 4. Ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς] Fieri nequit, ut si quis *Benedicti* versionem intuens *Herculem Pholensem*, ullo modo concipere possit ea Latina facta esse ex his Graecis, qui ita eximium illum *Leonardum Augustinum* deduxit, ut monimus in praefatione ejus geminis praefixa, quod tamen tunc non advertebamus. Sola Gallia est hujus putidi commenti origo. Nam doctior *Erasmus* noster rectissime dederat, *Herculem apud Pholum.* GRON.

ibid. Παρὰ τῷ Φόλῳ] Recte Scholiastes, quis fuerit, docet. Fabulam exhibet *Apollodorus* II. 46. B. Adde *Polyaen.* *Strat.* I. p. 10. quem omnino lege. SOLAN.

ead. l. 5. Δείκνυται] Δείκνυται pictorum esse, vid. *Hemsterh.* ad *Somn.* sive *Luciani vitam* cap. 8. REITZ.

ead. l. 6. Περιεσοβείτο] Hoc verum esse, adeoque *Th. Magist.* emendandum, vid. supra. *Alciph.* III. Ep. 55. p. 408. καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισοβουμένης, ubi *Bergl.* haec *Luciani* quoque contulit. REITZ.

ead. l. 11. Ὅτι καὶ μειδιάσειε] Iterum ὅ τι scribendum, id quod requirit sensus. Recte interpret, quid rideret. JENS.

Pag. 54. l. 10. Πραστοῦναι] Praesto esse, appa-

rere. Ita in Ev. *Matth.* XXVI, 53. παραστήσαί μοι πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων. Ubi *J. Elsn.* hoc *Luciani* aliaque addentem vide. Adde *Nostrum* supra *Deor.* Dial. XXIV. ubi *Mercurius* dicitur παρῆσταναι τῷ Αἰτ., REITZ.

ead. l. 11. Ὀρεωκόμον] Lege ὀρεοκόμον. GUYET. Et sic quoque, media brevi, *Pollux.* Alii promiscue. *Suidas* utrumque habet; sed statuit differentiam, ὀρεοκόμον montium, et ὀρειοκόμον mulorum custodem faciens, ut *Steph.* quoque notavit: quod si verum, vulgata *Luciani* scriptura non erit sollicitanda. REITZ. Non ob hanc differentiam, quam nullam esse ostendit *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 696., nec ob exquisitiorem verbi ὀρειονόλος Atticisumum, quem idem *Lobeckius* in dubitationem vocat, sed ob librorum consensum h. l. servandam putavi vulgatam formam; quem consensum et in aliis proborum scriptorum locis in gratiam scripturae ὀρεωκόμος reperiri ingenue indicavit idem *Lobeckius.* LEHM.

ead. l. 14. Διαφοιτήσαν] Cave cum *Par.* quicquam hic mutassis: recte enim omnia habent, quod sexcentis ejusmodi locis, si liberet, confirmare possem. SOLAN. Etsi ἡθάγω fere perpetuo cum participio construitur, ut *Liban.* Ep. 224. p. 208. ἡθῆθη συμμίζας. *Noster* Vit. Auct. cap. 26. Tox. 2. Diss. cum *Hes.* 8. Fugit. 27. tamen et cum infinito *Alciph.* III, 3. f. et Ep. 41. pag. 362. Sed recte *Solanus* ait, lectionem *Par.* non audiendam. REITZ.

ibid. Ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίχα) Ἀλλὰ μὴν κατ. αἰτ. MARCIL. Illud μὴ non mutandum censeo in μὴν uti voluit *Marcilius*: nec κατέσβη vertendum active, ut fecit interpres; sed passive, ita enim saepe apud optimos quosque auctores. Verto igitur et haec. ut praecedentia: Si prius ad omnes permanisset ea res, et non statim fuisset exstincta. L. Bos. Servavi μὴ, quod longe plurimae habebant, sed puncto ante ἀλλὰ in comma mutando, ut nexus esset, pudori fuisset, nisi. At si punctum serves ante ἀλλὰ, quod in plerisque erat, μὴν commodius foret. REITZ.

ead. l. 15. Δεξιῶς πάνυ τοῦ Ἀρισταγέτου τὴν

παροινίαν ἐνέγκαντος] Interpretantur, *inducta dextre admodum temulentia*. Desideratur alius, qui illud *inducta* interpretetur. Quid enim id sibi vult? At *Luciani* scopus est, *tolerante Aristaeo admodum dextre temulentiam*, non exasperato ad hoc factum in pueri sui tentatione. *Herodiani* libro I. Ταῦτα χαριστήρια ὑβριεῶς τε καὶ παροινίας τῆς σῆς, ἧς ἐτῶν τοσούτων ἡνεσχόμεν. GRON.

ead. l. 16. Ἐπεπόκει] Nondum biberat, certe poculum non exhauserat, utpote qui mox propinaturus describitur. Quin et supra, cap. 14. poculo illi malorum omnium caussa tribuitur. In Ox. est ἐπεπτώκει. Sed nihil hoc. Quid statuam, nescio. Tāmdiu enim jacuisse hanc belluam nec, quidquam interea bibisse, verosimile non fit. SOLAN.

Pag. 55. l. 2. Πρόπινω — Ἡρακλέους] Sic apud *Philostr.* p. 54. Διὸς, ἔφη, σωτήρος ἦδε σοι. Legi autem, si usquam, meretur scholium, quod ad haec verba monachus haud dubie vinosus adscripsit, unde discas, ab iis *sanitatem Beatæ virginis strenue potari solitam*. Quid non ebrietas designat? quot bibendi incitamenta quaeruntur! salus praesentium, absentium amicorum, amicarum, patronorum, et apud nos Anglos regum, ecclesiaeque ipsius. *Pudet haec opprobria nobis* etc. Hoc Scholium cum olim Praesuli venerando, et eruditione omnibusque probis artibus illustri, Loidio Vigorniensi Episcopo ostenderem, Nos ergo, inquit, non primi eam insaniam insanimus! et imprudentes exempla sequimur hominum, seculorumque vilissimorum! SOLAN. *Olear.* ad *Philostr.* II, 7. No. 1. b. REITZ.

ibid. Ἡρακλέους ἀρχηγέτου] Subandi κύλικα. GUYET. Cum *Guyeto* facit *Schäferus* ad *L. Bos.* de *Elipss.* p. 501., cum Scholiasta nostro, sed male intellecto, *L. Bos.* ipse. Sed *Musgravius* ad *Theocr.* Tom. II. p. 410. Wart. huius generis genitivos ita explicat, ut subandiet ἔνεκα. quod notavit idem *Schäfer.* ibid. p. 419. LENH.

ead. l. 7. Ἀτρεπτος] Ms. Ox. rectius, mea quidem sententia, ἄτρεστος, *Luciani* alibi etiam usurpatum *Musc.*

Encom. c. 5. sed et vulgata ferri potest, quam ideo loco movere noluimus. SOLAN. Eadem earundem vocum variatio illic deprehenditur, ubi Socrati moribundo tribuitur ὑπερτον vel in uno Cod. ὑπερτον πρόσωπον Diall. Mortt. XXI, 1., ubi vide, quae docte admodum pro more suo, nec vero minus modeste, disserit *Hemsterhusius* Tom. II. huj. Ed. p. 610. sq. LEHM.

ead. l. 17. Αὐτοῦ — ἐν μέρει] Quid hisce duabus ultimis vocibus intelligendum sit, fateor me nescire. Vid. Quom. Hist. Conscr. cap. 1. ubi in quibusdam Codd. ita etiam legitur, pro vulgato ἐν μέλει. SOLAN. *Fritzschius* Quaest. p. 42. nihil immutans (nisi quod αὐτοῦ pro vulg. αὐτοῦ, quod interpretes per illic reddiderunt, tacite rescripsit) sic sensit, rhetorem una ex orationibus, quas continua serie recitaret, absoluta ad alias perrexisse. Eundem in sensum Quom. Hist. Conscr. c. 1. ἐν μέρει explicat, quod nunc etiam mihi magis arridet, quam vulgatum ἐν μέλει. LEHM.

⚭ Pag. 56. l. 3. Πινδάρου] Homeram non neminat, quia in voce ἐρῶνψῶδε satis intelligitur. SOLAN.

ead. l. 7. Σὺν δ' ἔβαλον] *Hom.* Il. Δ, 447. et 450. SOLAN.

ead. l. 11. Τὰ ὄψα] Hinc discas, proprie de iis usurpari, quae in secundis mensis apponebantur. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν] Calvi erant mihi, ut apud *Artemid.* c. 23. L. I. ξυρῶσθαι δὲ δοκεῖν τὴν κεφαλὴν ὅλην πλὴν Αἰγυπτίων θεῶν ἱερεῦσι καὶ γελωτοποιῶσι etc. Sic in *Anthol.* 3. μωρὸν ὄρεῖς φαλαχρόν. *BOURD. Casp. Barth.* adv. L. VII. c. 5. haec verba (ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν) tanquam glossam ejicit; vide ipsum. ALMEL. Depravatum esse hunc locum, manifestius est, quam ut de eo moneundum sit. Sed in libris nihil est subsidii: (nam quod O. φέρων pro ἔχων habet, nihil juvat;) nec quidquam succurrit, quod ad emendationem viam aperiat. Vid. De Merc. Codd. cap. 27. ubi de hujusmodi saltatore sermo est. SOLAN. Nihil causae attulit *Barthius*, cur

glossam putaret haec verba: nec, puto, habuit idoneam. Vid. ad Philopatr. cap. 21. et *Marci.* ad Pseudom. cap. 15. *GESN.* Plura *Gesn.* ad Philopatr. cap. 26. *κεκαρμένον τὴν γνώμην.* Consulendum *Pignor.* de servis pag. 189. addiderat *la Croze.* In mea *Pignorii* Ed. est p. 256. ubi docet, fugitivos omnino rasos fuisse, pistrinarios et ustores semirasos. *REITZ.*

Pag. 57. l. 1. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ] Reddidimus *Luciano* ex *Ms. Reg. 2955.* pro vulgato *ἐπὶ τῇ κεφαλῇ,* quod minime erat ferendum propter proxime antecedens *κεφαλῇ.* *Bir.* cf. *Varr. Lectt. LEHM.*

ead. l. 3. Καὶ ἀνάπαιστα σ.] Ut *cinaedus Petronii.* *BOURD.*

ibid. Συγκροτῶν) Συγκροτεῖν χορόν. Et pedibus plaudunt choreas, et carmina dicunt. *GUYET.* Constructio illa transitiva in utraque lingua est notissima; quare plura non addo praeter *Herodot. L. II. pag. 126. D. καὶ τὰς χεῖρας κροτέουσι.* Ita *συγκροτεῖν συμπόσιον Long. Past. IV, 127. (al. 135.)* et *πανηγύρεις Herodian. V, 6, 14. ac Diod. Sic. IV. versus fin. Alciphr. III. pag. 368. eadem aliis verbis: καὶ ἀνάπαιστα εὐκροτοὶ ἐπιλέγοντες, σκωμμάτων ἄλκυων καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἰμυλλίας γέμοντα.* Misere igitur errat *Budaeus* in *Lexico minore, κροτεῖν* esse neutrum absolutum scribens. *REITZ.*

ead. l. 8. Κατέχοντι τὸ συμπόσιον] Ut *Quom. Hist. Conscr. c. 38. κατέχων τὸ βῆμα·* et *Diall. Merett. III. τυραννεῖν τὸ συμπόσιον. Barth. Advers. 319. SOLAN.*

ead. l. 16. Συγκεκροτημένου] Ab homuncione compacto *ramassé. GUYET.*

Pag. 58. l. 11. Καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιρρίψαι τάχιστα διὰ τῆς φωταγωγοῦ ἐς τὸ ὑπαιθρον τῆς αὐλῆς] *Gladium autem exemplo per fenestras in aream projecisse.* *Ἐπιρρίπτειν* hic non potest locum habere. Legendum *ἀπορρίψαι,* quod et *Ms. prae se fert. GRAEV.*

ead. l. 14. Ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γείτονας, ὅφ' ὧν ἀνασπασάντων τὸ θηρίον, σωθῆναι αὐτὸν]

Benedicti interpretatio haec est: *vicinos advocasse, a quibus revulsa fera fuit servatus*. Quid Graecis sit ἀνασπῆν τὸ θηρίον, et Latinis *refellere feram*, nec ego, nec quisquam norit dixeritve; ne dicam ἀνασπῆν nusquam esse revellere. Notat quidem *Bourdelotius* ad hunc locum: Ut apud *Petronium*, *tanquam cupientis exire belluae*; loquitur de poeta Eumolpo, ut hic de tibicine. Sed haec sunt ἀπροσδιόννσα, et ad *Lucianum* illustrandum nihil plane faciunt. In Ms. nihil est praesidii, in quo legitur quoque θηρίον, sed veram lectionem servavit nobis editio *Florentina*, in qua verissime legitur ἀνασπασάντων τὸ θύριον, revulsis, effractis foribus, quas tibicen ille insanus occluserat, ut paullo ante *Lucianus* ostendit: τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα ἐπικλεῖσαι τε τὴν θύραν, *at illum statim surrexisse, et fores clausisse*. Hae fuerant a vicinis effringendae, ut posset *Dionicius* ex illius furiosi manibus et aedibus elabi. GRAEV.

ead. l. 15. Ἀνασπασάντων τὸ θηρίον] Ut apud *Petronium* *cupientis exire belluae*; loquitur de poeta Eumolpo, ut hic de tibicine. BOURD.

ibid. Τὸ θύριον] Lectionem hanc Ed. *Fl.* tuetur etiam Mss. Ox. et L. auctoritas. In reliquis Edd. θηρίον legitur. Ἀνασπάω quid hic notet, optime te docebit c. 57. *Toxar.* SOLAN. Θηρίον] Lege θύριον. LA CROZE. Optime; quare, accedente etiam librorum auctoritate, id recepi. REITZ.

Pag. 59. l. 4. Οὐκ ἄνευ θεοῦ τινος ἡμῖν ἐπιπαρῶν ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γεγεννημένος] Interpres legit γεγεννημένοις, ut qui vertat, *imo prorsum usui futurus ad ea, quae postea contigerunt*; et forte id γνήσιον *Luciani* est. Possumus tamen vulgatam scripturam retinentes, commode exponere. *Non sine Deo aliquo ad nos accedens, sed et prorsus utilis factus ad sequentia*. Loquitur de *Dionico Medico*, quem opportune dicit in id convivium venisse, cum, ubi convivium istud in tristem desineret exitum, multique vulnerarentur, inter eos autem sponsus gravissime, vulneribus obligandis tempestivus adesset. JENS.

ead. l. 6. Γεγεννημένοις] *Fr.* et *Cod. Bar.* In reli-

quis γεγενημένος. SOLAN. *Jens.* vulgatum defendit. Sed si ad χρήσιμος pertinet, potius γινόμενος dixisset. REITZ. Utraque lectio habet, quo probetur, non item γινόμενος, quod Reitzius foedum orationis vitium non debebat scriptori nostro tribuere velle. Optione autem data eam praetuli lectionem, quam plurimis bonarum Editionum exemplis comprobata viderem. LEM.

end. l. 7. Ἐτοιμοκλέους] Scripturam hanc constanter tumentur ubique libri omnes nostri. Ego tamen suspicor eundem esse cum eo, cui suum de Mercede conductis etc. libellum scribit, quamvis Timocles illic dicatur, non ut hic Ἐτοιμοκλῆς vid. De Merc. Cond. c. 2. etc. SOLAN. Ἐτοιμοκλέους] I. e. quasi paratus, si vocetur, ut supra dictum cap. 1. Alciphroni III. Ep. 55. sub init. Ἐτοκλῆς ὁ Στωϊκὸς fingitur, qui a Berglero Ἐτεοκλῆς vel Ἐτοιμοκλῆς refingitur, quod vix credo opus esse. Sed quid demum refert? REITZ.

Pag. 60. l. 8. Ἐν γειτόνων] Adleverat Hemsterh. videndum Kust. ad Aristoph. Eccles. v. 420. Ibi invenio, ad verba Aristophanis ἐς τῶν συνλοδευῶν, commentatum, οἶκον intelligi, et post alia similia etiam hoc Luciani ἐν γειτόνων prolatum, non vero de hac posteriore locutione sedulo actum; sed vid. si quid opus, eund. Kust. ad Plinti v. 435. ubi ἐκ et ἐν γειτόνων nonnullis exemplis profert; et Nostrium supra Icar. c. 8. et 16. Bis Acc. c. 10. pr. et 31. f. Ac Philops. c. 25. Abresch. in Animadv. Aeschyl. p. 174. suspicatur, ne ellipsi quidem τοῦ οἴκου, τόπου aut similibus opus esse in his; cum et alias ἐν genitivo jungatur, ut apud Aristid. Or. Eleus. extr. οὐκ — ἔτι — ἐν ὑμῶν αὐτῶν ἴσασθε, item T. II. p. 402. γένεσθε ἐν ὑμῶν αὐτῶν, et p. 347. μένετε ἐν ὑμῶν αὐτῶν. At cum in usitatissimis illis et numero longe potioribus, ἐν et εἰς Ἀρισταίνετον, ἐν Ἀμφιλόχον, quae vide Symp. c. 1. et Philops. cap. 38. ac plus centies alibi) nemo negaverit ellipsin esse; quid prohibet, quaeso, eandem analogiam hic statuuisse? Et cum omnes fateri cogantur, in Latinorum phrasi, ad Dianae, ad Cereis, ac similibus, aedem intelligi, nec quisquam dixerit praepos. ad ibi genitivum regere, cur idem non agnosceremus

in Graecis? quando eadem est ratio. REITZ. Peculiaris est dicendi formula ἐν γειτόνων, a qua non minus, quam ab ejusdem generis aliis, ut ἐν Αἰδον, etc. aliena est quaestio, utrum per se praepositio ἐν cum genitivo jungi possit, nec ne. Quod autem h. l. *Belinus* e Codice suo rescribendum putavit ἐκ γειτόνων, erravit cum Codicis sui scriptore. Quemadmodum enim Bis Accus. c. 9. et similibus locis bene se habet ἐκ γειτόνων, e *vicinia*, ita h. l. et multis aliis requiritur ἐν γειτόνων, aut, si malis, ἐγγειτόνων, i. e. in *vicinia*. LEHM.

ead. l. 10. Ἀ παρ'] Sic omnes impressi et Cod. Ox. Suspectus mihi et hic locus est. SOLAN. Si, quod suspicor, ostendit *Solanus* in accusativo ᾧ cum verbo ἀπολαύειν juncto, quae structura sententiae loci non admodum convenire videtur: haud improbabilis quidem est *Schmiederi* ratio, qua pro πλακούντων, ᾧ legatur πλακούντος, (hoc e *Ms.*) ὢν, nec tamen ita certa est illa, ut non et alibi sedem vitii quaerere possis, ut in verbo ipso ἀπολαύω, quod saepe a librariis cum ἀπολαβεῖν confusum esse, non semel notavimus, ut ad Navig. c. 44. Tom. VIII. p. 187. ad Diall. Merett. XV. fin. ibid. p. 262. Quare locum reliqui intactum, nisi quod πλακούντος scripsi pro vulg. πλακούντων, cujus mutationis idonea satis esset ratio. LEHM.

Pag. 61. l. 5. Εἶπω τι] Pone comma post τι. KUSTER. Scribo εἶπω τι, κερ. Guyet. Bene. Et sic malam vulgatae interpunctionem jam correxeram. REITZ.

ibid. Κερατίνας] *Quintil. I. Ceratinae*. Stoici in his multi erant. *Diog. Laërt.* pag. 60. A. 174. E. meminit *Sen. A. Ep. (Senec. ep. 45.)* et *A. Gell. Noster* etiam saepe tangit. Vid. Diall. Mortt. I. cum notis. *Chrysippus* in ore frequens habuit, incertum an auctor; nam alii alios memorant, *Thes. Crit. II. De sophismatis Lil. Gyrald.* 392. *Brod.* 471. et *Cress. AG. X.* 73. *Noster* etiam plura memorat *Vit. Auct. c. 22.* SOLAN. Formae κερατίνας, quae omnes, quas consului, Edd. insidet, quid faciam, nescio, dubiusque tanto magis sum, quum taceant nostri Commentatores. Illegitimam

hanc esse formam, nec ulla ratione explicabilem, equidem habeo persuasum. Quis enim unquam audivit de vocabulo *κεράτινας* primae declinationis, *Cornutum* nostrum significante? Dicit enim ille solet *κεράτινος*, aut feminine *κεράτινη*, ut ap. *Diog. Laert.* in Zenone et Diodoro. Poterat etiam *κεράτιας* audire. Quae *Quintiliano* Inst. Orat. I, 10, 5. *Spald.* dicuntur *ceratīnas* et *crocodilīnas* (int. ambiguitates, s. quaestiones), his subsunt feminina Graeca *κεράτινη* et *κροκοδείλινη*. Hinc jam optionem dabo corrigendi h. l. aut *κεράτινον*, aut *κεράτινην*, aut denique *κεράτιαν*, nihil ipse discernens. Ceterum quem locum *Solanus* ex *A. Gellio* dicit, est ille, ni fallor, Noct. Att. XVIII, 2., cum quo haec *Lucianea* conferri poterunt praeter *Diall. Mortt.* 1, 2. et *Vit. Auct.* c. 22., quae jam laudavit *Solanus*, etiam *Piscat.* 11. *Hermot.* c. 81. et *Somm.* s. Gall. c. 11. *LEHM.*

ibid. Σωρε(την) Satis commode enarrat Scholiast. De hoc vid. *Diog. Laert.* l. cit. *SOLAN.*

ead. l. 6. Θερίζοντα] *Plut.* 1019, 1. ἀργοὶ καὶ θερίζοντες λόγοι καὶ ὁ παρὰ τὴν εἰμαρμένην ὀνομαζόμενος λόγος, σφρίσματα ὡς ἀληθῶς etc. Habet quoque ἀργὸν λόγον *M. Tullius* de fato. *Diog. Laert.* l. c. vid. supra *Vit. Auct.* c. 22. *SOLAN.*

ibid. Ὀναίο] *Leg. Mercer.* ad *Aristaen.* Epist. 6. lib. II. *BOURD.*

ead. l. 10. Πράγμασι] Sic, uti conjeceram, habet *Mz.* *Ox.* nisi me abbreviationes ejus fallunt: reliqui libri *πράγματι*. *SOLAN.* Mihi vero *πῶγμα*. h. l., i. e. convivii nuptialis apparatus, res scilicet ut patribus gravis, ita tamen grata admodum ac laeta, multo magis placuit, quam *πράγματα*, negotia, quae adjunctam habeant notionem molestiarum, aerumnarum, incommodorum ac laborum. *LEHM.*

ead. l. 11. Ἐπὶ τῆς οἰκίας] An *B.* rectius ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ; *REITZ.* Caussam non video. Et quod *Belinus* Dativum propterea praetulit, quod ad genitivum explicandum ellipsi opus esset vocis οὐδὲ (le *faul*) mira profecto haec est argumentatio, mira etiam sic argumentantis inscitia, qui nescirot,

τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ, *res domesticas*, et hujus generis phrases alias, proprie sic dici sine ulla ellipsi. Talem igitur auctoritatem immerito secutus est *Schmiederus*. **LEHM.**

ead. l. 9. Ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀπολεβ-
γημαι] Interpr. *atque his quidem de rebus haec responde-
rem.* Sed putem ego, τοῖς παροῦσιν non posse reddi, *de his
rebus*, quoniam hic non est neutr. sed masc. et subaud. ἀν-
θρώποις vel συμπόταις. Jusserat enim Eteocles, ut haec
sua epistola palam, et praesentibus omnibus convivis recitare-
tur, ut cap. 21. habetur. Hinc c. 28. ὁρῶν τοὺς παρόντας
γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ. Praeterea *de rebus praesentibus*, Graeco
non dicitur τοῖς παροῦσι, sed περὶ τῶν παρόντων. Quare
verba ita reddenda sunt: *Haec ego praesentibus (convivis)
pro defensione dixi.* **L. Bos.**

ead. l. 14. Ὀμηρος] **Il. I, 533.** Euripidis pariter
ac Sophoclis laudantur Tragoediae *Meleagri*, e quibus sum-
tos esse versiculos hosce suspicari fas est: et Euripideos
quidem e principio fabulae, in quibus ille locorum facere
mentionem soleat. Sed fuit etiam Euripidis *Oeneus*. Fugit,
si recte attendi, *Barnesii* diligentiam hoc fragmentum. De
ipsis illis *Dianae iris τραγῳδαὶ Noster* etiam *De Sacriff. c. 1.*
SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Ἡ λάθετ'] **Hom. Il. I, 533.** ubi δὲ
Ed. Ox. Al. δέ. REITZ.

ead. l. 3. Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα Πελοπίης
χθονὸς, ἐν ἀντιπόροθμοις πεδ.] Ubi mens fuit vel
editorum vel interpretum, equidem nescio: longe eam ab
ipsis abfuisse, cum hunc locum tractarent, facile colligas.
Ut enim in Graecis distinguunt, sic in Latinis *Benedictus*:
*Haec terra Calydon Pelopii est soli, fretum quae est parte,
campus divites pingues habens; Erasmus: Calydon quidem
haec Pelopii regio soli, Qua parte saevum spectat adversum
fretum.* Atque ita Calydon ope illorum ex Aetolia trans-
mittitur in Peloponnesum, satis ridicule. Distingue et
verte, Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς Ἐν ἀντι-
πόροθμοις, πεδὶ ἔχουσα εὐδαίμονα. *Haec terra est Calydon,*

Peloponiae terras in transmarinis, obiacens Peloponneso trans fretum, *habens campos uberes*. Res ipsa clamat. GRON. Eurip. Meleagr. SOLAN. Auctius fragmentum habes in Ed. Euripidis Beckiana Tom. II. p. 455. ubi vid. Barnes. LEMM.

ead. l. 4. Ἐν ἀντιπόρθμοις] Calydonium fretum apud Heliod. lib. V. GUIET.

ead. l. 10. Ἡδὺς γὰρ ἐστί τῷ μειρακίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν] *Benedictus* vertit: *jucundus enim est adolescenti, et cum ipso ad gratiam versatur*; inepte. Verte, *ad obsequium*. Sic enim Latini dicitur per εὐφημισμὸν illud obsequium turpe, quo quis corporis sui copiam facit alii, ut Graecis χάρις. *Plutarchus* in Erotico: χάρις γὰρ, ᾧ Πρωτογένης, ἡ τοῦ Θήλεος ὑπαίξις τῷ ἄρρενι πρὸς τὸ παλαιὸν κέκληται, *mi Protogenes, χάρις ab antiquis dicitur mulieris obsequium erga virum*. Sic et χαρίζεσθαι τινι est consuescere cum aliquo. *Hesych.* χαρίσασθαι, παρασχεῖν. λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι αἱ ὑπὸ συνουσίᾳ ἐαυτὰς ἐκδιδούσαι. *Χαρίσασθαι est dare. Dicuntur enim mulieres χαρίζεσθαι, quae ad concubitum sui copiam faciunt*. Hinc puella ἄχαρις, *cujus flos virginitalis nondum est delibatus*. GRAEV.

ead. l. 11. Πρὸς χάριν] Quod a Graevio hic observatum est, laudo; sed scias etiam velim, probo quandoque sensu usurpari, ut apud *Plut.* in Pyrrho 728, 1. et *Isocr.* π. Νίκ. πρὸς χάριν ὁμιλοῦσιν. Unde melius patebit veteratoris occulta calumnia. Sic πρὸς ἡδονῆς ὁμιλεῖν apud *Dio-gen.* Laërt. pag. 192. AB. SOLAN.

ead. l. 13. Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ] *Alciphron* eundem paedagogum inducit, III. Epist. 57. pr. scribens: ἐσκαψάμην τὸν τροφέα τὸν νεανίσκου Ζώπυρον· ubi malim τοῦ νεανίσκου pro τόν. REITZ. *Wagnerus* τὸν νεανίσκον. Quod autem uterque hunc paedagogum et illum nutritorem, quod ejusdem sunt nominis, eandem habuere personam, nimia haud dubie fuit alterius sagacitas, alterius credulitas. LEMM.

Pag. 63. l. 3. Ἀποσπάσας] Si probatione indigeret vulgatum, ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ex *Act. Apost.* XX, 30.

et quae *J. Elsner*. ibi ex *Josepho* atque *Aeliano* protulit, adderem. *REITZ*. Res sane est vulgaris. Sed vel propter hanc ipsam causam praetuli exquisitius verbum, quod *Codd.* servarunt, *περισπάσας*, in quo juxta notionem *avellendi*, *abstrahendi*, illud quoque inest, quod blanda quadam vi alienum discipulum ad tuam disciplinam vel amicitiam pertrahas ab altero vel amico vel magistro abalienatum. Eleganter sic *Indic. Vocal.* c. 8. littera *T* dicitur *περισπάσασα τῶν μελισσῶν οὐκ ὀλέγας*. *LEHM.*

ead. l. 12. *ἤδειςαν*] Sic *Ms. O.* In reliquis *ἤδεσαν*. *SOLAN.* Saepe in ultima *εσαν* an *εισαν* terminanda fluctuant auctorum editiones. Grammatica postulat *εισαν* in temporibus plusquamperf. Licet *ἔδεδε/κεσαν*, non *εισαν* frequentius in auctoribus reperiatur. Vid. supra cap. 12. Ita *Scholias.* *Aristoph.* alio loco *Euripidem* *ῆσαν* pro *ῆδειςαν* dixisse ait, alio loco id esse pro *ῆδεσαν* scribit, modo bene descripserit *Maith.* de *Dial.* p. 52. Ego *Codici B.* cum *Solano* parui, quia sic terminari solet, ab *ῆδειν*. Ut *Genes. XLII*, 23. *αὐτοὶ δὲ οὐκ ῆδειςαν, ὅτι ἀκούει Ἰωσήφ.* Iterum *Exod. XVI*, 15. Et *Esai. LV*, 5. ac bis ter deinceps: item in *Nov. Foed. Marc. XIV*, 40. etc. Apud *Herodian.* vero *I*, 13, 11. *ῆδεσαν*, quod nec improbare ausim, quia, ut in aliis, utraque terminatio locum habere potest, sive plusquamperf. dicas, sive ab antiquo aoristo *ῆδεσα*, qui certe formaret *ῆδεσαν*, quem tamen in usu esse non credo. *REITZ.*

Pag. 69. l. 15. Διεῖρ' ῥήγγυντο] *I. e.* propemodum disrumpebatur. Sic solent ejusmodi verba sine effectu, ut vulgo dicimus, poni. Conf. omnino supra dicta de *Mort. Per.* ad cap. 37. *ἀποπνιγείς ἐπ' αὐτοῖς, Ἀπλωμεν, ἔφη.* Adde *Evang. Luc. V*, 6. *Διεῖρ' ῥήγγυντο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν*, et quae *Elsner.* ibi notat. *REITZ.*

Pag. 70. l. 5. Αἱ ἐπιστολαὶ ὁρᾷτε ὡς πρεσβυτικάι] Verterat *Erasmus*: videtis quam, et ipsae epistolae graves sint ac seniles. *Benedictus* volens esse brevis, amputat postrema, relinquens quae graves sint epistolae,

contra prorsus, quam oportuit. Non enim graves esse demonstrat, sed seniles, hoc est, frigidas, nullarum virium, infirme scriptas, plane qualis est appendix Observationum ad *Melam*, Londini nuper impressa. GRON.

ead. l. 10. Καλυδωνίου] Sic plerique impressi et O. In *Fr. Hag.* et *Par.* Καλυδονίου. SOLAN.

Pag. 71. l. 4. Ἀφ' ἐνὸς] Sic *Tacit.* Ann. XII, 49. *ne ceteri quoque ex Peligno conjectarentur. Terent.* Heaut. III, 3. *Ego de me conjecturam facio.* Sic *Noster De Merc. Cond.* cap. 11. et cap. 61. SOLAN.

ead. l. 8. Διοσκούρων] Hic locus cum eo, qui cap. 9. exstat, ubi ἱερεὺς τοῦ ἀνάκτοιν dicitur, collatus, evincit, eosdem, qui ibi ἄνακτες dicuntur, hic Διοσκούρους audire. Non audiendus ergo *Mausacus*, qui ad *Harpocrat-ionem* negat Castorem et Pollucem intelligi, cum ἄνακτες nominantur; vid. etiam *Aelian.* V. H. IV, 5. SOLAN.

ead. l. 12. Μαστροπὸς] Vid. supra *Amor.* c. 16. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δαν.] *Mentruus* haec usura erat: unde liquet atrocitas illius foeneratoris, qui quotannis pro centum, uti nos loquimur, 48 foeneris loco exigebat. SOLAN.

ead. l. 17. Οὐδὲ ἄλλω] Vid. *Hermot.* c. 80. et 81. SOLAN.

Pag. 72. l. Ἐτυχε γὰρ πίνων] Ita *Ox.* optime, pro eo, quod in reliquis est, πίνων. καλ. SOLAN.

ead. l. 6. Οὐκ ἀνάξιός ὢν] Legend. videtur, οὐκ ἂν ἄξιός ὢν. *Demosthen.* καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ' ἂν ἔχων εἰπῶν. GUYET. Nihil hactenus ab *Ione* admissum lectum est, quapropter hoc sit meritis. Lege ergo ἐναίτιος, vel ἄξιος, vel denique, quod propius est, divisim ἂν αἰτίος, aut ἂν ἄξιος. Alias ad sequentia respexisse putandus est, quod haud temere admiserim. SOLAN. Reddidit sic, ut voluerant *Guyetus* et *Solanus*, interpret vernaculus, nec *Belinus* non profitetur, magnopere sibi placere eam emendationem. Modo sit emendatio. Atqui bene habet vulgata ratio.

Quae enim capp. 39. et 46. de Ione narrantur perquam absurda gravique philosopho indigna, causam praebent idoneam, ob quam non magna etiam huic pseudophilosopho iniuria illata videri posset. Ceterum omnis narrationis indoles et color et ipsius quoque narratoris, quod c. 34. de omnium, qui convivio intererant, ac singulorum philosophorum moribus et ingenio fert, iudicium ejus generis est, ut magis commendetur vulgata, quam ficta, lectio. Sic etiam sentit *Fritzschius* noster Quaest. p. 208. ΛΕΗΜ.

ead. l. 7. Ἀπεξέτετο] Sic *Fl.* In reliquis ὑπέζυετο, minus apte. SOLAN.

Pag. 73. l. 1. Ὡς οὐδὲν ὄφελος] Accedit huc sententia *Menandri* cauentis, ὥς οὐδὲν ἢ μάθῃσις, ἂν μὴ νοῦς παρῇ. Sed longe ulterius spectat sententia *Luciani*, sapientissime hic monentis, inutilem esse omnem scientiam, qua mores et vita humana non fiunt emendatiores, et jucundiores, nihilque absurdius esse, quam virtutem, adde et religionem, profiteri ac docere, dum is ipse, qui proficitur et docet nihil eorum praestat, quae laudat et praecipit. SOLAN.

ead. l. 2. Εἰ μή τις] Post haec verba in Edd. praeter *Fl.* omnibus legebatur ἄρα, male repetitum ex antec. ὄφελος ἦν ἄρα etc. Nos jubente Ms. Reg. 2954. illud delevimus. BIP.

ead. l. 14. Καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται] Mitius haec paullo exagitat *Alciphron* III, Ep. 55. pag. 408. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, αἰτ, ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος παραπλησίαν τινὰ καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἐστιώσεως τὴν ἀκολουθίαν· οἱ φιλόσοφοι δὲ, προϊόντος τοῦ συμποσίου, καὶ τῆς φιλοτιμίας συνεχῶς περισσοβουμένης, ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξαντο. Quo loco *Bergl.* observat, *Lucianum* haec et reliqua multo acerbius tractare. REITZ.

Pag. 74. l. 5. Ὁ θανμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας καὶ ἐνούρει] Eadem fere rursus *Alciphr.* Ep. saepe adlegata L. III. p. 412. Nempe: ὁ Κύων δὲ πρῶτα οὔρει κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σύρμα χαλάσας καὶ καθεὶς τὸ

τριβώνιον etc. Ubi *Bergler*. haec *Luciani* conferens, ὃ δὲ θανύσιος mutato ordine dedit, (studione, an incuria, nescio, nec quidquam refert) additque: *Hoc loco praecipue quasi monstrare Lucianus videtur, quem imitatus fuerit. Siquidem Alcidas et Alciphron idem ex parte nomen habent. Quod si hoc accipias, ut Horatianum illud I. Sat. X. v. 36. Turgidus Alpinus jugulat dum Memnona; perinde erit, ac si dixisset Lucianus, Admirandus ille Alciphron etiam mejentem in convivio introduxit Cynicum.* REITZ.

Pag. 69. l. 5. Τῷ συμποσίῳ] Ex Ms. Ox. est hic articulus. Deest enim in omnibus impressis. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ μῆλον] *Discordiae malum.* GUYET. Non adderem pueris notam hanc notam, nisi studio *malum* pro *pomo* videretur dixisse *Guyetus*, ut luderet in ambiguo. REITZ.

Pag. 70. l. 3. Ἀπόκρ. οὖν μοι] Ex Ms. Ox. est illud οὖν, quamquam ibi post *μοι* reperitur. SOLAN. Neque ab illa sede detrudendum erat οὖν, quoniam sic saepius dicitur. Recte igitur *Reitzius* hac in re a *Solano* dissensit. LEHM.

ead. l. 12. Ἐσθλόντες, τοσαῦτα] *Θναιοῦσθε*, quod hic impressi omnes habent, non agnoscit Ms. Ox. nec *Fl. Ed.* et omnino abesse sine sententiae detrimento potest. SOLAN. Mirum tamen unde manifesto alienum verbum hac migraverit. LEHM.

ead. l. 15. Ἀύσας ἀπορρίπτειν] Absunt hic et ista a Ms. Ox. αὐτὴν μὲν, quae in reliquis impress. exstant. SOLAN.

Pag. 71. l. 12. Ἀπαλλάξασθαι] Ms. Ox. In impr. ἀπαλλάξασθαι. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸ ἐντελές—δεῖπνον] Ultimus, credo, missus (δεῖπνον alias etiam partem coenae esse, ostendit *Casaubon.* ad *Athenae.* IV, 20. extr.) sicciore cibos habens, et quos auferre non incommodum. Hanc puto esse *Ματτίαν*, quam ἐπιδόρησιμα Atticis, aliis Graecis ἐπίδειπνα dictam, tradit *Athenaeus* libro XIV. extremo. Certe hoc

suadent ista *Athenaci* verba: *Ματτύην ἐκέλευσεν εἰσφέρειν Λακκινύ τις· καὶ εὐθέως περιεφέρετο περδίκια ὀλλύγα, καὶ χηνία ὀπτὰ, καὶ τρυγὴ πλακούντων.* Vides hic in *Mattya* perdices, anserculos assos, placentas: apud *Lucianum* haec paullo auctiora, ut in solemnitate nuptiarum. Caeterum quod legitur apud *Athenaeum* *τρύγῃ πλακούντων*, et convertitur *placentarum lauticiae*, non videbatur mihi usquequaque accuratum, legendumque putabam *τρύφη πλακούντων*, *frusta placentarum*. GESN.

ead. l. 17. Ἰχθὺς ἐκ ταγήνου] Insigne exemplum, ut error soleat augeri, et quotidie invalescere. Verterat *Erasmus piscis Tagenicus*. Id eodem modo retinnit *Benedictus*: sed ne quid deesset, nunc video in hac editione Graecam vocem postreinam quoque incipere ab majusculo T. Habeant hoc et fruantur, quibus placet: nos censemus interpretandum *piscis ex sartagine*, quod non modo probant multa antiquorum fragmenta, sed hodieque etiam placet. GRON.

ibid. Ταγήνου] Sic in impr. et in textu Cod. Ox. Sed ab eadem manu rescriptum est *τηγάνου*, quod in *Coll.* etiam legitur. Vid. Lexiph. c. 6. SOLAN.

ibid. Καὶ ὅσα ἐντραγεῖν] Bellaria hisce connotat. Quod addit, *licuisse etiam auferre*, confirmant ex eodem loca sequentia *Cronosol. No. 17.* SOLAN. Haecne periphrasis τῶν τραγημάτων, s. bellariorum? Sic puto, et sic interpretatus sum. Hoc suadere videtur orationis series, qua haec verba junguntur superioribus, et ab sequentibus separantur. Si hoc voluisset *Lucianus*, quod *Erasmus* dedit: *quaecunque liberum est, seu velis in alvum condere, seu domum asportare malis*, ita videtur informaturus Graecam orationem fuisse, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν ἔξῃν ἢ καὶ ἀποστρέσθαι· illud autem ταῦτα plane omisurus. Verbi ἐντραγεῖν hanc vim esse, etiam ex *Hesychio* conjicias, apud quem sunt ista ἐντραγεῖ, ἐντροφεῖ. Ἐντραγεῖν, ψωμίσει, ψωμίσασθαι. Vidit hoc etiam *Kuhnii* ad *Polluc. VI, 40.* τὸ ἐντραγεῖν saepius usurpatum de tragematibus, et id genus aliis scitamentis. GESN.

Pag. 72. l. 3. Καὶ τὰ παρ' αὐτῶν] Quae juxta se erant. GUYET.

ead. l. 16. Μὴ δεῖσθαι γάμων] Ἀκαιρίας hujus meminit in Char. *Theophrast.* p. 39. B. SOLAN.

Pag. 73. l. 4. Ἐκείνων] Depravata haud dubie vox, et nihili prorsus. Lege ἐχρῶν, vel πάντων. SOLAN. Depravatam esse vocem ἐκείνων, facile est intellectu; difficilior dictu, quae subsit vera lectio. *Jacobsio* quidem videbatur corrigendum ἔδει, plenius *Fritzsche* Quæst. p. 170. ἔδει ἡμῶν. Sed *Seagerus* *Diar. Class.* Vol. XIX. p. 30. sq. ἐκείνως proponit, interpretans: isto ritu, ita ut praecepit *Plato*. Quod ut jejuna reddit sententiam, ita etiam per se est admodum improbabile. LEHM.

ead. l. 12. Ἦν γὰρ ταῦτα — τὰ ἐλεγεία] *Bergl.* ad *Alciph.* III. p. 410. haec ait ridiculo modo ex diversis poëtis, *Pindaro*, *Hesiodo*, et *Anacreonte* consarcinata. Bene, quantum ad materiam; sed ad metrum tamen redacta Elegiacum, ut *Lucian.* profitetur: quare ad id emendatio instituenda. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ οἷη πότ'] Monitus jam ab ipso Luciano de hujus carminis absurditate, curam solitudinemque omnem deponito, si sapis: id unum ego monebo, ἢ οἷη scribendum esse, ad quod proxime accedit *Fl. ἡόλη*. idque *Hesiodi* imitatione factum, qui carmen satis prolixum scripserat, quod ἡόλης et Ἡόλης μεγάλας vocabant; cujus etiam aliquot fragmenta in *Graeviana* *Hesiodi* editione exstant. SOLAN. Mali poëtae pessimos versiculos ninis bona interpretatione donaverat *Erasmus*. Quam hic damus, meliorem putamus ea ipsa causa, quod mala est, iisdem nempe vitiis inquinata fere, quae ridiculum faciebant ipsum auctoris carmen. GESN. Ἡ οἷη πότ' ἄρ' ἦρ' ἐν Ἀρισταινέτον μεγάροισιν.] An ἢ οἷη dixit alludens ad ἡόλης *Hesiodi*? vid. *Casaub.* *Guyetus*. Nihil obloquor. Sed quod praemittit οἷη, quasi sic legeretur in Edd. *Luciani*, nescio unde habeat, cum illae tamen οἷη laevigent. Sed vide not. sequent. REITZ. In carmine adeo insipido exscribendo sapere sane quidem est insipere

cum insipiente poeta. Quamquam non liquet, quo usque insipientiae liceat cum auctore progredi, quantumve eius tribuendum sit ipsi auctori, quantum librario. Graecus enim ille certe quidem fuit natus, non barbarus, cujus absurditates vel logicae, vel aestheticae, vel metricae, non ultra Graecismi terminos ad barbaram usque indolem extendendae videntur. Nihilominus in textu *Reitziano* ego acquiescens etiam in iis vocibus, quas vix stupidissimus Graeculus scribere sic potuisset, ut in exitu primi versus, in nominibus *Σελήνης, Νηρηός*, e. a. manum de tabula tollere malebam, quam in negotio tam ingrato oleum et operam perdere. *ΛΕΗΜ.*

ibid. *Μεγάροις*] *Lege* *μεγάροιςιν* et *ἦγ'* pro *ἦγε*, si verum velis hexametrum: ac totum potius sic refinge cum *Salmas.* in *Lamprid.* *Alex. Sev.* 38. p. 956. (quod *la Croze* etiam admonuit) *Ἡ οἷη πότ' ἄρ' ἦγε Ἀρισταινέτ' ἐν μεγάροις.* Et vid. *L. Bos.* *Obs. Crit.* p. 114. seq. *Guyetianum* *ἦοιη, matutina*, rejicientem, ac nobiscum *ἦ οἷη* probantem, i. e. *μία, μόνη, sola, praecipua*, licet metrum in ceteris non sanet, quod *Solan.* et *Gesn.* etiam vitiosum volunt manere. *REITZ.*

Pag. 74. l. 1. Προῦχουσα] *Προῦχουσ' ἀλλήων πασῶν παρθεν.* *GUYET.* Optime: nam sic versus constabit, qui jam claudicat, cum media in *προῦχουσα* corripitur. *REITZ.*

ead. l. 2. Ἡδ' αὖ τῆς Σελήνης] Corrige *ἦδ' ἄμια τῆς Ἑλένης.* *Placet.* *GUYET.* *Ἑλένης* etiam legi jussit *la Croze.* At non placebit, quibus ita decrescere videbitur oratio, si dicas, *potior Venere, immo vel Helena*; immo sic pejor erit illa correctio, quam vulgata, in qua licet non crescat oratio, nec praestantius nomen postponatur, cum *Venus* vulgo formosior credatur, quam *Diana*, tamen comparatio a Dea ad Deam rectius procedit. Potest tamen *Guyeti* emendatio locum habere, si veritas, *potior Venere, aut certe Helena.* Ac si versus requiritur pentameter, melior erit *Guyetiana* lectio, et sensus eo melior, quia magis ridiculus. *REITZ.*

ead. l. 3. Κατερων] *Καλῶν.* *GUYET.* Non video

quare: nam prima in καλὸς etiam longa est. Ac si versum velis formare hexametrum, pro κρατερῶν lege κρατῶν, a κρατύς. Tumque subsequentem habebis pentametrum, si mox παιδὸς resolvas, ut fiat trisyllabum παῖδός. Quod sic edi curavi, cum neglectum esset in Edd. prioribus. REITZ.

ead. l. 6. Πολλάκις αἰσιώμεθα] Lege αἰσόμεθα, vel πολλάκ' αἰσόμεθα, quod pl. est ap. *Plut.* ex Sapphone. GUYET.

Pag. 75. l. 1. Πατρόκλου] *Hom.* Iliad. II. et P, 389. et Σ, 155. SOLAN.

Pag. 76. l. 7. Κἄκείνου μὲν ἄμαρτε] Iliad. A, 233. et E, 187. SOLAN. Manifeste nimis παρωδεῖ ad illud Iliad. A, 233. Ἀτρείδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δέ οἱ ἔτραπεν' ἔγχος. Quare hic etiam ἦμαρτε et παρ, quod habent editi, immutandum censeo. GERN.

ibid. Παρὰ] Cod. Ox. παρά. Impressi omnes παρ'. *Homerus* παρὰ, ut edi curavimus, et hic et supra Pseudol. cap. 27. SOLAN. Ἄμαρτε παρὰ] Illud παρὰ pro vulgato παρ' *Solanus* ex *Homero* restitui jussit, oblitus tamen τὸ ἦμαρτε, quod ego eadem metri necessitate in ἄμαρτε mutavi. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς δ' οὖ] Supra Dial. Meretr. XIII. med. Et Tox. c. 54. med. REITZ.

ead. l. 14. Τῇ βακτηρίᾳ] Aeneis clavis confixum baculum ei tribuit *Alciph.* II. p. 408. REITZ.

Pag. 77. l. 7. Αἰμ' ἐμῶν] *Hom.* II. O, 11. SOLAN.

ead. l. 17. Ἀνατετραμμένας] Ex Cod. Ox. In impr. ἀνατρεπομένας. SOLAN.

ead. l. 18. Πιπτουμένους] Cum ῥιπτῶ aequè dicatur ac ῥέπτω, non auscultandum duxi Codici Ox. *Herodian.* VII, 7. 6. ὑπέρκειται συρέντες — ἐῤῥιπτοῦντο. REITZ. Propius, si opus erat, exemplum erat ῥιπτῇ supra c. 44. et alia non pauca in ipso hoc *Luciano*. LEMM.

Pag. 78. l. 2. Εὐπόρησαν] Forsan ὑπόρησαν, quod magis Atticum foret, quaesivit *Solan.* Bene tamen, quod nihil immutarit: frequentius enim εὐ, quam ὑ, in hujusmodi compositis habuimus. Vid. *Alex.* c. 22. Pro

Imag. c. 19. f. Amor. c. 6. pr. Jov. Trag. c. 16. REITZ. Jovis Tragoedi locum, quem *Reitzius* indicat, non invenio. In locis Alexandri et Pro Imagg. ἡὐδοκίμουν jam a me correctum, quum vulgo fuisset scriptum εὐδοκ. Et sic etiam ἡὐδοκίμῃται. Pro Merc. Cond. c. 3. ἡὐτρέπιστο Amor. c. 6. ἡὐτύχῃται. De Merc. Cond. c. 12. ἡὐφραίνοντο ibid. c. 1. In his autem et similibus orthographice exarandis quam rationem ego ac normam in *Luciano* quidem nostro sequendam putaverim, vid. ad Diall. Marr. XIII, 1. Tom. II. p. 456. LEHM.

ead. l. 4. Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα] Idem facientem Cynicum inducit *Alciphr.* III. Ep. 55. fin. Non vero extincto ante lumine, sed palam in omnium conspectu, dicentem principium generationis esse naturam. REITZ.

ead. l. 5. Συννεχθῆναι] An συνεῖναι; placet. GUYET. Quidni ergo συμμυχθῆναι; REITZ. Quidni potius tacite servetur verbum vulgatum de hac re satis probum? Immerito illud etiam *Hermot.* c. 34. in suspicionem vocatum. Cf. *Toxar.* c. 14. extr. LEHM.

ead. l. 14. Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥίνος, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος] Haec olim conversa, *Zenothemis* pariter tum oculo, tum nare mutilatus, *Solanus* ita emendarat: *Zenothemis* manibus hac oculum, illa nasum tenens. Sed et *Gesn.* errorem pristinae versionis correxit sponte. Post ἀμφοτέραις autem, χερσὶ intelligi, qui nescit, adeat *L. Bos.* de Ellipsi pag. 185. REITZ. Ed. *Schäfer.* p. 527. LEHM.

ead. l. 19. Ἐπειλημμένος] *Ox. Par. J.* et *Amst.* In reliquis ἐπιλημμ. prave. SOLAN.

Pag. 79. l. 6. Ἐμελλε] Videtur et *Erasmus* sic legisse, qui verterat, quo sponsam fuerat abducturus. REITZ.

ead. l. 8. Καθευδῆσαντες] In omnibus legitur καθευδῆσαντες, haud dubie corrupte: nemo enim praeter *Polydamanta* (imo *Alcidamanta*) illic pernoctavit. Puto ego rescribendum καταδεθέντες, quod menti scriptoris optime convenit; nec a scriptura vulgatae multum abhorret. SOLAN.

καθενδήσονται, ut conjicit *Fritzscht*. Quacstst. p. 209., vere habet *Bas.* 3. nescio unde. Quodsi error sit, non minus facile ad *καθενδήσαντες* aberrari potuit a genuino Futuro. Ceterum idem ille *Fritzscht* apte confert verba *Homericæ* *Odys.* III, 396., quibus addas similem narrationis epicæ formam *Iliad.* I, 606. sq. *LEHM.*

ead. l. 12. Ἡ] Ex *Ms. Ox.* et *Fl.* In *Ven.* vero utraque ἦ in reliquis ἦ, corrupte. Versus autem sequentes in fine quarundam tragoediarum Euripidis leguntur. In *Med. Alc. Androm. Bacch. et Hel.* *SOLAN.*

ead. l. 14. Πολλὰ μορφὰ] Tres versiculos totidem verbis habet *Euripides* in fine *Alcestidis*, *Andromaches*, *Baccharum* et *Helenæ*, quibus subjiciuntur isti, *Τῶν ἀδοκίτων πόρον εὔρε θεός. Τοῖον δ' ἀπέβη τόδε πρῶγμα.* *GESN.*

Pag. 80. l. 1. Ἐκεῖνό τε] Legendum puto levissima mutatione ἐκεῖνό γε, et sic verti. *GESN.*

ead. l. 2. Ἀπράγμονα ὄντα συνεστιᾶσθαι — φιλοσόφοις] Addam, quod *Hemsterk.* in marg. *Græv.* monuit, *L. Bos.* *Obs. Crit.* p. 79. qui versionem *Erasmii*: *Non esse tutum, cui non sit opus, cum ejusmodi philosophis agitare convivium*, reprehendit, dicens: *Imperite admodum vocem ἀπράγμονα vertit, cui non sit opus. Ἀπράγμων Atticis scriptoribus dicitur, qui lites fugitat, litium amans non est: πρῶγματα enim sunt lites, ut alibi pluribus ostendam. Atque ita Lucianus hic etiam usus est vocabulo ἀπράγμων. Verte igitur locum, non esse tutum ei, qui litium amans non sit, convivium agitare cum hujusmodi philosophis. Depinxerat enim hoc Dialogo philosophorum mores praveos, utpote qui in conviviis sæpe, postquam mero incaluerant, pro sua quisque secta inter se verbis primo contenderent, mox ad manus et vulnera quoque pervenerint, adeo ut saucii ac mutilati nonnulli e conviviis ablati fuerint.* Haec ille: πρῶγματα vero lites esse, ita in vulgus notum, ut nesciam, numquid opus sit exempla addere. Vid. modo *Aristophan.* *Plut.* sub init. ἀλλά σοι παρῆξ πρῶγ-

ματα. *Menandri* fragm. 31. in Peregrinos: *Ξένος ὦν ἀπράγμων ἴσθι, καὶ πράξεις καλῶς*. REITZ.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 81. l. 2. Ἔστιν ἐν Συρίῃ] *Lucianus* hic de Dea Syria varias recenset opiniones, seu illa Atergatis, seu Astarte, seu quaecunque alia illa fuerit, quae in Hierapoli urbe colebatur: addit et sacra et eorum ritus, quae ridenda potius, quam referenda erant. *Cic. L. III. de Natur. Deor. Coen.* Utrumque sit per hunc libellum: *refert* auctor, tecte *ridens*, nec vero sacra tantum ista eorumque cultores, sed etiam narrantium talia, velut Herodoti, cujus quasi personam egregie indutam imitatur, simplicem credulitatem. *Lucianum* autem auctorem esse, longe facilius credo *Wielandio* Vers. Tom. V. p. 289. et *Fritzschio* Quaestst. p. 209., quam non credo cum *Gesnero* in Epist. ad *Frid. Reitzium* huj. Ed. Tom. I. p. CLVI., *Belino*, *Schmiedero*, *Schäfero* in compluribus ad *Gregor. Corinth.* locis aliisque viris erudit. *Gesnerumne* libros de Astrologia et de Dea Syria ejusdem farinae habere potuisse? Adeo ille non perspexit leonem (aut, si malis, vulpeculam) sub asinina pelle latentem. Vide modo callidissimum auctoris de Adonidis fluminis colore judicium cap. 8. extr., narrationem, cui ipse testimonio suo fidem facit, de parvo terrae hiatu c. 13., et complures alios locos, ubi Criticae suae historicae veracitatem scriptor argumentis interpositis probat, anus instar, gravi vultu et ore facundo puerulis inhiantibus prodigiosa ac vix credibilia, et tamen credenda, quoniam vel ipsa viderit vel sic tradita acceperit, referentis. LEHM.

ead. l. 3. Ἱερή] Quae apud *Xiph. Ἱεράπολις τῆς Ἀσίας* audit, 252. C. Olim Bambyce a Seleuco Hierapolis nuncupata. *Alcian.* de anim. XII, 2. Quod et Noster mox innuit. SOLAN. Vid. *Mannert. Geogr. T. VI. Part. I. p. 510. sq.* LEHM.

ead. l. 4. Δοκέειν] Saepissime hac in voce erratur.

Hic in omnibus erat *δοκέει*, etiam in M. Cod. V. et cap. 38. etc. rectius c. 10. *Herodoto* autem frequens hoc *ἐμοὶ δοκέειν*. SOLAN. *Δοκέει ἐγένετο* vix quidem sensum habet. Aliud enim est infra cap. 8. f. ubi bene habet *ἐμοὶ μὲν δοκέει χάρις θείη*. male *δοκέει* rursus c. 29. Sed cap. 10. vicissim vulgatum *ἐμοὶ δοκέειν* male habet, ubi *δοκέει* W. recte. Illud autem absolutum *μοὶ δοκέειν*, pro *ὥς μοι δοκεῖ*, non solum *Herodoto*, sed et Nostro aliisque familiare, ut supra indicatum de Luct. §. 5. Adde Philops. c. 25. ubi obiter notamus, interdum eodem redire, *δοκεῖ* an *δοκέειν* dicas, et *Herodot.* VI. pag. 390. E. ὁ δὲ οὐδ' ἂν ἐπαθε κακὸν οὐδὲν, *δοκέειν ἐμοί*. REITZ. Accurate de his agit *Frittsch.* Quaestst. p. 25. sq., quo praecipiente h. l. restitui communem librorum lectionem. LENH.

ibid. Οὐνομα] Sic scribi jubet Dialect. huj. opusculi, quod hic in impr. omnibus neglectum, alibi recte scribitur. SOLAN. Τὸ ὄνομα] Immo τὸ οὐνομα Ionice, sine apostropho, quamvis Edd. *Hippocr.* et *Herod.* variant in his, ut vid. ad c. 2. REITZ.

end. l. 5. Πόλει] Lege πόλι, et vid. notam ad c. ult. hujus Dial. REITZ. In his ad dialectum pertinentibus profiteor omnino per totum hunc libellum libros me, quotquot penes me sunt, unice esse secutum, primum, ubi fieri potuit, manuscriptos, deinde vero editos, nunquam tenere inanem corrigendi pruritum, qui in Ionissante Luciano probatus admodum ridiculus apparet. LENH.

end. l. 6. Γίγνομένων] Lege Ionice γινομένων. Ita enim *Herodot.* ubique, singulis fere paginis. Item *Hippocr.* vid. modo L. IV. de morb. pr. ubi quinquies una pag. Sed in *Aret.* γίγνεται ubique editum; at in aphorismis *Hippocr.* promiscue. Cumque mox hic bis cap. 7. γίγνεται habeant omnes, et fere semper deinde, in re tam parvi momenti nihil muto. REITZ.

Pag. 82. l. 1. Ἐρχομαι ἐρέων] *Herodoto* frequens. Sic *ἐρχομαι* φράσεων II, 105. C. *ἐρχομαι* λέξων *ibid.* D. *Ἐρχομαι* ἐρέων I. pag. 3. B. SOLAN.

ibid. Ἐρξέω] Ita amat idem efferre futura secunda, ut σημανέω indicabo II, 103. E. οὐνομανέω 272 A. ὑπομενέουσι *permanebunt* IV. init. Adde mox ἱστορέω, et similia. REITZ.

ead. l. 4. Εἰσαμένων] Εἰσαμένων ab ἔσμαι *statuo, instituo*. GUYET. Debebat sane εἰσαμένων scribi, quia εἰσασθαι verbum illud est, quod proprie conditoribus templorum tribuitur. vid. *Plutarch.* Themist. c. 22. et ipsum *Herodot.* I, 66. Sed quum vel decies per hunc libellum constanter in omnibus libris εἰσασθαι scriptum reperiatur, non εἰσασθαι, et quum cap. 14. etiam ἔδος (pro ἔδος) εἰσασθαι conjunctum sit: satius videbatur intactam relinquere tum communem, tum adeo frequentatam, scripturam. LEHM.

ead. l. 5. Ἀσσύριος ἔων] *Syrium* veritas necesse, ut et cap. 17. SOLAN.

ead. l. 6. Μαθὼν] Ἐμαθὼν legendum videtur. GUYET. Certe melius sic procedit oratio. Quapropter praetuli hanc Codicis Paris. lectionem, praeueniente *Schniedero*. LEHM.

ead. l. 7. Ὅκῳσα ἔόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω] Uter hic interpretum laudandus, *Benedictus* interpretans, *Quaecunque antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipio*. an *Micyllus*, quem postremus fere expressit, *Quaecunque igitur antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipiam*? Sic uterque particularem ex his facit periodum, sic uterque ἱστορέω putat verti posse *incipio narrationem*. Quae sunt utraque ab vero alienissima. Distingue, τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθὼν, τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱρέων ἰδάνην, ὅκῳσα ἔόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα ἐγὼ ἱστορέω, ac verte: *et ex iis refero, alia quidem cognoscens, quae ipse vidi; alia ab sacerdotibus edoctus sum, ea nempe, quae meis annis antiquiora commemoro*. GROM.

ibid. Πρῶτοι μὲν ὧν ἀνθρώπων — Ἀλγύπτιοι etc.] Concinit *Diod. Sic.* I. cap. 11. pr. ubi et hoc *Luciani*, et *Ammian.* XXII, 16. adfert *P. Wesseling.* REITZ.

ead. l. 8. Ἡμεῖς] Quidni ἡμεῖς Ionice? Verum utrumque est in *Herod.* Ἡμεῖς VI, 387. E. Ἡμεῖς II, 102. *Lucian.* Vol. IX. B b

D. Ita et ὑμεῖς IX, 588. B. ὑμέες VI, 384. C. Et creberrime utrovis more. REITZ.

ead. l. 10. Ἀποδέξαι] Cum varietates marg. A. 1. W. hic et Dial. seqq. fere omnes ex Fl. sint desumptae, quas jam ex eadem excerpseram, easdem non bis addam. Sed ἀποδέξαι praetuli prae ἀποδέξαι, quia vere Ionicum. *Herodot.* pr. L. I. ἱστορίης ἀπόδεξις ἦδε. *Ibid.* pag. 7. D. Ed. *Steph.* ἀπέδεξάτο, δ' ἔργα · quamquam et προςδέξαντα editum in eodem IV. p. 258. B. Conf. infra c. 19. REITZ.

ibid. Οὐνόματα ἱρὰ] Prioris vocis scriptura ex W. est. In impress. ὀνόματα legitur. SOLAN. Ὀνόματα] Οὐνόματα *Solan.* in contextum receperat. Non male. Nam hoc proprium Ionibus. *Maitt.* de Dial. p. 365. C. Ex *Plutarch.* de Dial. Homeri. Τῶνων ἴδιον — τὸ λέγειν οὐνομα καὶ νοῦσον τὸ ὄνομα καὶ τὴν νόσον etc. Noster infra c. 14. μητρί — οὔνομα · c. 19. οὔνομα ἦν Κομβάβος. *Herodot.* I. p. 1. C. et 2. A. etc. Sed quia et modo τὸ ὄνομα omnes, et Ionismo nihil repugnat ὄνομα, non statim id immuto. Apud *Hippocr.* ter quater una pag. ὄνομα. E. c. S. I. de Art. p. 3. τὰ ὀνόματα αὐτῆς — ἀπὸ τῶν ὀνομάτων τὰ εἶδε — τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα φύσιος νομοθεήματά ἐστι etc. nisi haec omnia ex negligentia nata dicas. Sed quia hic studiosè adfectat Ionicam dialect. et *Herodot.* imitari studet, id ubique praefendum, quod a communi Attica plurimum abit. Οὔνομα et τοὔνομα autem *Herod.* ubique, ut pag. 256. A. 271. A. et B. ter, 330. C. 338. C. 587. B. ac millies alibi: licet pag. 271. τοῦ ὀνόματος quoque editum. REITZ.

ead. l. 10. Λόγον Ἀσσύριοι] Λόγων legend. videtur. GUYET.

ead. l. 12. Τὸ δὲ παλαιὸν] Observandum hoc imprimis est, antiquissimos religionis auctores nulla in templis suis simulacra numinis habuisse. Adde *Diogen. Laërt.* in Prooem. 2. D. SOLAN.

Pag. 83. l. 3. Ὀπωπα] In marg. *Bas.* descriptum:

Hoc itaque non minus Ionum est, quam Atticorum. Conf. c. 29. ubi rursus bis occurrit. REITZ.

ead. l. 7. Ἀσιόρτης] Leg. Scaliger ad Varron. IV. Ling. Latin. *Achill. Tat. l. I. Tertullian.* Apolog. cap. 24. unicuique etiam provinciae et civitati suus Deus est, ut *Syriae Astartes. Xiphilin.* Quidam Iunonem esse contendunt, alii Venerem. BOURD. V. Cas. ad *Athen.* VIII, 8. pag. 602. Cogn. 737. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐς] Minime auscultandum lectioni *Pl. ἔς* enim *Herodot. et Hippocr.* singulis paginis. REITZ.

Pag. 84. l. 5. Ἀδωνιν ὑπὸ τοῦ συδὸς] Vid. *Bionis* ea de re *Idyllium.* SOLAN.

ead. l. 7. Τύπτονται] Mos Aegyptiorum. Vid. *Herodot.* LA CROZZ. Vid. ejus *Euterp.* s. L. II. p. 127. Ed. *Steph.* REITZ.

ead. l. 16. Παραλέται] Alias παραλέται in singulari. Ut διαλέται et προσλέται *ibid.* 134. D. et κέται *Herod.* II, 170. f. Et hic. c. 7. ἀπικλέται bis recte, item cap. 10. etc. et cap. 29. ἐπικλέται. Sed quia collectivum ἄγορῃ recte verbum plurale adsciscit, posset haberi pro plurali, de qua terminatione deinde; at cum et mox c. 8. οὐνομα ἐπικέται, et cap. 27. ἀναλέται αἰτή, et cap. 34. κέται θρόνος, et alibi, quae deinde videbis, nil mutandum. REITZ. Per se quidem κέται pro κείται in singulari numero dictum nec legibus, nec exemplis, veteris Ionismi probari potest. Nihilominus religioni ducebam hanc erraticam seu malis spuriam serioris Ionismi progeniem emendare velle. Cautius in hanc ipsam sententiam judicat *Buttmann.* Gr. maj. Tom. I. p. 566. quam *Struvius* qui in *Gramm.* Gr. p. 256. hoc κέται per totum hunc libellum, ubi pro κείται dictum sit, in κείται mutandum censet. LEMH.

ead. l. 17. Γίγνεται] Magis *Herodoteum* esset γίνε-ται. Sic γινώσκειν, non γιγνώσκειν, ap. *Hippocr.* I. de morb. p. 5. fin. intra duodecim versus legas octies. REITZ.

Pag. 85. l. 2. Κεφαλὴ ἑκάστου ἔτεος] Id ipsum quoque docet *Cyrillus* lib. II. Tom. II. in *Esaiam*, et *Pro-*

copius in eundem Prophetam ad cap. 18. quippe cuius rei meminit Propheta in initio dicti capituli, qui quod Lucianus vocat caput papyraceum, ajunt ollam fuisse papyraceam, cui Alexandrini injecerint epistolam scriptam ad mulieres Byblinas, qua significetur, inventum esse Adonidem. Deinde obaignatam eam immisiisse in mare, quibusdam sacris ritibus adhibitis, et affirmare illos, qui mittant, istam ollam sponte deferri per mare Byblum, et finem luctus indicere mulieribus Bybliis. Has vero esse mulieres, quas dicat *Ezechiel*. VIII, 15. lugere *Thamuz*, qui sit Adonis, uti observavit eruditissimus *Seldenus* de Diis Syris lib. II. cap. undecimo. Vid. et *Bocharti* Phaleg. IV, 2. Tom. I. *GRAEV.* Byblos autem Syriae, non Aegypti urbs est; ne erres. *SOLAN.*

ead. l. 4. Ἐπὶ τὰ ἡμέρῳ] Subaudi διὰ. *GUYET.*

ead. l. 10. Οὐρεος] Cur οὔρεος non aequè Ionicum esset, atque ἔτιος, πάθεος, modo praemissa, et πελάγεος, quod sequitur? Immo magis Ionicum, quam per ω in fin. *REITZ.*

ead. l. 13. Θάλασσαν] Et hoc *Herodot.* atque *Hippocrat.* praeferunt, non θάλατταν. Et ita in ceteris, ubi Attici vel ττ usurpant, vel promiscue scribunt, hi semper σσ, in ταρασσω, ἀπαλλάσσω, Θεσσαλῶν, τάσσεισθαι, κρέσσειν, ἐλάσσειν, πράσσειν, περισσόν, ἀποφράσσειν etc. *REITZ.*

ead. l. 15. Τῇσι ἡμέρῃσι] In vet. Ed. *Hippocrat.* jota in his non subscribitur. In *Herodoti* Ed. *Steph.* vero subjicitur, ut p. 22. τῇσι λόγῃσι etc. *REITZ.*

ead. l. 16. Ἀλλάσσει] Sic decebat; vid. paullo ante θάλασσα. *REITZ.*

Pag. 86. l. 3. Ξεῖνε] Bene, non ξένε. Conf. c. 12. et *Herodot.* IX. 588. C. bis, ac saepe. *REITZ.*

ead. l. 5. Ἐκείνησι τῇς ἡμέρῃσι] Scribe τῇσι, ut recte observatum initio hujus paginae, ταύτῃσι τῇσι ἡμέρῃσι. Libellus hic Ionica scriptus est dialecto. *JENS.* Τῇσι *W.* solus; in impress. enim τῇς. *SOLAN.*

ead. l. 11. Ὅδον] Si adfectatio Ionismi ἀκριβῶς secunda, οὐδὸν scribendum cum *Herodot.* II, 103. A. quam-

quam et ὁδῶν ibid. paullo ante legimus, et ὁδὸν ob praemissum οὐ euphoniae causa hic melius; atque in talibus variatur tam crebro, ut suspicio sit, utrumque usitatum fuisse; (ubi tamen aliquid centies aliter exaratum invenio, ac bis, ter ab eo recessum, ibi scribarum vel editorum negligentia forsitan in culpa est, veluti plus centies ἰρὸν in *Herod.* bis, ter tamen ἱερὸν.) Ita fere aequae frequenter ὁρῶν et οὐρῶν. apud *Herod.* Prius vid. II. 102. D. et 103. B. ac C. bis. Alterum II. 103. D. bis. Item 104. A. et IV. sub init. ne plura. Misera enim haec est diligentia in his, quae inanis tantum sunt sonus, ad intellectum nihil faciunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἰρὸν Ἀφροδίτης] Libanitidis puto, a Aphacitidos, de qua ad libellum Adv. Indoct. cap. 3. Add. *Selden.* de Dts Syr. II, 4. pr. Aphaca inter Byblum et Heliopolin sita, satis constat. Hoc etiam cum hujus auctoris itinere pulchre convenit, qui Byblo venit in Libanum ad hoc templum, hinc Heliopolin. GESN.

ibid. Κινύρας] Quis ille Cinyras? Myrrhaene pater, rex Cyprius. Vid. Rhet. Praec. c. 11. SOLAN. Cyprius sane est ille, pater Adonidis e filia Myrrha. Narrat fabulam *Ovid.* Met. X, 298. sq. Assyrium autem Cinyram faciunt etiam *Hygin.*, fab. 58. et 242. et *Apollodor.* Bibl. L. III. LEHM.

ead. l. 15. Δοκέει] Ita recte W. In rel. δοκέειν. SOLAN. Ἐμοὶ δοκέει] Cf. supra ad c. 1. Et si quid probatione indiget, vid. *Herodot.* IV. sub init. μοὶ δοκέει τόξα μεταίναι. REITZ.

ead. l. 3. Μεῖζον] Immo μέζον cum *Herod.* II. 105. A. et crebro alibi, ut indicabit *Maitt.* de Dial. pag. 113. Et *Noster.* ipse cap. 12. et 19. f. REITZ.

Pag. 87. l. 2. Ἰδρώει γὰρ] De his imaginum sudoribus *Joseph. Scaliger* ad *Tibull.* lib. II. et *Dan. Heins.* ad *Sil. Ital.* BOUND. Alias inter prodigia ingentis calamitatis habitum fuisse, si Deorum simulacra sudarent, vid. pluribus indicatum ab *J. Elsn.* ad *Evang. Luc.* XXII, 44. quod tamen causis naturalibus vel tribuat *Cic.* de *Divin.* II.

c. 27. Adde, et fraudibus sacerdotum; veluti statuas beatae Virginis lacrimantes efficere norunt Pontificii. REITZ.

ead. l. 5. Ναὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν ἐστι] Non acu rem tetigit interpres, qui habet, *quin etiam in iis, quae novi, praecipue sunt opes.* Cum sensus sit: *quin immo, quod ad divitias attinet, inter ea, quae ego novi, primum vel praecipuum est* (hoc templum.) VITRINS.

ead. l. 9. Φέρουσι] Φορέουσι suspicor; verum nihil muto, quia *φέρουσι* deinde frequenter omnes, etsi et *φορέουσι* eadem hac historia in verbis composit. *Φέρειν* et *φέρουσι* Hippocr. etiam in aphor. frequenter; nimirum pro *perferre, pati.* At *φορέειν* pro *adferre, portare*, unde *φορέως bajulus*; usitatus Ionibus. Neque tamen perpetuum hoc est: et sane in *Herodoto* *φέρουσι* tam frequenter invenio, portandi notione, ut nihil certi statuere liceat. Vid. eum IV. 331. E. VI. 382. B. IX. 585. B. et 587. C. etc. Confer. infra cap. 13. 15. 16. 31. et 27. etc. REITZ.

ead. l. 11. Ἀποκρίνεται] Sic impress. omnes, et M. ipse. SOLAN.

ibid. Ἑορταί] Forsan ὁρταί, ut deinde cap. 49. et *Herodot.* IV. 256. E. REITZ.

ead. l. 13. Ἀποδεδέχεται] Pro ἀποδεδεγμέναι εἶσι, i. e. admissae, receptae. An ab ἀποδέχομαι, seu ἀποδείκνυμαι; *designatae, constitutae.* GUYET. Est ab ἀποδέχομαι, s. ἀποδέχομαι. Conf. infra cap. 42. REITZ. Prudentius contulisset *Reitzius* nos'er supra cap. 2. πανηγύριος ἀποδέξαι, ut intelligeret, tum h. l., tum infra cap. 42. ἀποδεδέχεται ab ἀποδείκνυμι esse repetendum. Versonem tamen *Gesneri*, quia ferri potest, non mutavi. ad hanc rationem. LEHM.

ead. l. 17. Δέχομαι] Bene. Sic et δέχεσθαι *Herod.* VI. 382. C. δεικνόμεθα IX. 586. E. praeter illa, quae *Maitt.* habet, de *Diall.* p. 98. Sed in *Hippocr.* adspiratio servata. Nam ἐπιδέχεται I. Aph. 5. ἐνδέχεται I. Aph. 7. προεδέχεσθαι III. Aph. 5. ib. C. et 7. etc. REITZ.

Pag. 88. l. 1. Δευκαλίωνα τὸν Σκύθῃα] Scytham cur faciat, nescio, cum Thessalum alii tradant: sunt et qui ex Aegypto oriundum statuant. Vid. *Marm. Ox.* 106. SOLAN. Cf. Varr. Lectt. et quae *Wielandius* de duplici Deucalione, tum Scythico nostro, tum Graeco, disputat in nott. ad vers. vernac. Tom. V. p. 299. et 301. LEMM.

ibid. Σκύθῃα] Pro Σκύθην. GUYET. Sed bene: nam et sic deinde cap. 15. f. Ἀττεα pro Ἀττην· cap. 25. a. m. δεσπότεια pro δεσπότην, quod et *Herodoto* sic scribi, veluti et Καμβύσεια, vide apud *Maitt.* de Dial. p. 106. qui et Ἀριστογόρεια et Ἀριστογόρην in *Aretaeo* reperiri notat. Ita et alios nomina propria eadem diversae declinationis facere, ut Ἀριστεύς et Ἀριστεύς, Βορέις et Βορέας etc. vide indicatum in nota *Hemsterh.* ad Dial. Mort. XI. c. 1. REITZ.

eod. l. 6. Ἐκείνη μὲν ἡ γενεή] Τῶν πρώτων ἀνθρώπων scil. GUYET.

eod. l. 12. Πολλὸν] Satis jam audiui πολλοὶ et πολλόν. An ergo et in hoc verbo nunquam ionizabit? Πολὸν enim et πουλοὶ aliquando dicendum fuerat. Ita πουλὸν *Hippocr.* I. de morb. p. 10. v. 15. Πολλά *ibid.* initio libri bis, et p. 7. f. πουλλοὶ p. seq. Πουλοὶ uno l pag. 5. Ἐπιτοπουλὸν III. Aph. 7. Verum et πολλῶν I. de morb. sub init. Πολλοὶ p. 5. πολλήν p. 9. 43. et πολλὸν quoque pag. 10. Idque *Herodoto* frequentius; quare vulgatae controversiam non moveo: miror tamen, cur alterum non tangat. REITZ.

eod. l. 14. Ἔστε ὁ πάντα — ὄλοντο] Antea legebatur ἔστ' ὁ — ὄλοντο et ultimam quidem vocem M. recte, uti emendaveramus, habet; primam corrupte cum reliquis. Vid. finem huius ipsius capituli. SOLAN.

Pag. 89. l. 3. Δάρναχα] Vid. etiam De Salt. c. 39. SOLAN.

eod. l. 4. Ἐχε] Ita *Homerus* fere perpetuo; sed poëtice. At cum et Iones quoque augmenta saepe negligent, nihil quidem muto; licet suspicer ἔσχε forsan scribendum. *Herod.* IV, 269. C. τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιὰ. At

quia *ἔχε* ex bonis libris est, nec *Herodotus* respuit, si fides editionibus, ut VII. pag. altera ab initio D. et pag. 437. iterum *ἔχετο* etc. neque illud improbum. At conf. c. 17. f. ubi iterum *ἔχετο*, item *ἄρξατο*, et cap. 24. ubi et *ἔχε* vulgo; in W. et Fl. tamen rursus *ἔχεν*. At cap. 17. rursus *ἔχε*, et sic ter, quater, deinde. Quis igitur haec incerta certa reddet? Plura de augmento neglecto ad c. 17. adjiciemus. REITZ.

ead. l. 13. Χάσμα μέγα ἐγένετο] Similis narratio de tali voragine in templo Jovis Olympii Athenis, ut vulgo credebatur, a Deucalione exstructo, in quam omnem diluvii aquam defluxisse narrabant, et in quam quotannis placentam e melle et farina projectam fuisse, est apud *Pausaniam* in Atticis et ex illo *Octavius Falconerius*, vir, natalibus, doctrina et dignitate conspicuus, mibique, cum in vivis esset, peramicus, in nummi Apamensis explicatione, ubi plura de hoc diluvio habet, idque Noachicum fuisse ostendit, cui adstipulor, etsi de explicatione illius nummi aliter sentiam, de quo alias plura. GRAEV. Adde *Xiph.* 252. C. SOLAN.

Pag. 90. l. 6. Φέρουσι] Hic et permultis in locis hoc in opusculo prave antea legebatur *φέρουσι*. Vid. cap. 15. 16. et 31. SOLAN. *Φέρουσι*] Reciperem *φορέουσι*, nisi nimis frequens esset *φέρουσι*, tum hac dissertatione, tum apud alios, ut indicatum ad c. 10. REITZ.

ead. l. 14. Αὐτοῖσι] Sic W. recte. In impress. αὐτοῖς. SOLAN.

Pag. 91. l. 1. Τῆς Δερκετῶ] Leg. *Scal.* ad *Varr.* locum cit. BOURD. Vid. *Spanh.* 253. qui similem ex nummis formam exhibet. SOLAN.

ibid. Δερκετοῦς δὲ εἶδος etc.] Vid. *P. Wesseling.* ad *Diod. Sic.* II. c. 4. N°. 33. REITZ.

ead. l. 2. Ἐόνον] Malim *ξείνον*. Vid. cap. 8. et 12. ubi recte. Item c. 27. *ξείνη γυνή*. REITZ.

ibid. Ἡμιστή μὲν γυνή] Haec culta fuit in urbe Phoenices Joppe, alia ab Dea Syria, quae numen fuit Hierapolitanorum, mulieris formam prae se ferens, nihil piscis

habens. Vide magnum *Salmas.* in *Plinianis* Exercitationibus. *GRAEV.* *Salm. Plin.* Exerc. 405. a. A. Joppe. Vid. *Ovid.* Met. IV, 44. De Atergati vid. *Strab.* XVI. SOLAN.

end. l. 5. Ἰχθύας χοῖμα ἱρὸν νομίζουσι] Et hac de causa piscator Heliodorus cum frustra multoties rete jocisset, huic Deae suspendit lib. VI. *Anth. Λαίμονι τῇ Συρίῃ μάτην τρίβεν Ἡλιόδωρός Δίκτυον, ἐν νηοῦ τοῦ δ' ἔθετο πορθύροις.* *BEURN.* Vid. *Xen. Saep.* 150. 36. et *Aelian.* de anim. XII, 2. et 30. *Porphyr.* de abstin. IV, 15. ubi insigne in eam rem *Menandri* fragmentum adducit, quod hic legere operae pretium est:

παράδειγμα τοὺς Σύρους λάβε.

Ὅταν γάγωσιν ἰχθὺν ἐκείνοι διὰ τινὰ

Αὐτῶν ἀκρασίαν, τοὺς πόδας καὶ γαστέρα

Οἰδοῦσιν· ἔπειτα σαρκίον ἔλαβον, εἰς θ' ὁδὸν

Ἐκάθισαν αὐτοὶ ἐπὶ κόπρον, καὶ τὴν θεὸν

Ἐξιλάσαντο τῷ ταπεινῶσαι σφόδρα.

Add. *Plut.* de superst. T. II. pag. 170. Τὴν δὲ Συρίαν θεὸν οἱ δεισιδαίμονες νομίζουσιν, ἃν μαινίδα τις ἢ ἀγῆας φάγη, τὰ ἀντικνήμια διεσθίειν, ἔλκεσι τὸ σῶμα πιμπλᾶναι, συντήκειν τὸ ἥπαρ. SOLAN. Ἰχθύας χοῖμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὐκοτε ἰχθύων ψαύουσι. *Artemid.* On. I. 9. ἰχθύας πάντες ἐσθίουσι πλὴν Σύρων τινῶν τῶν τὴν Ἀσιάρτην σεβομένων. Quod mox de Aegyptiis dicit, apud eos esse nonnullos, οἳ ἰχθύας οὐ σιτέονται, id *Herodotus* de sacerdotibus Aegyptiis tradidit L. II. c. 37. ἰχθύων δὲ οὐ σφί ἔξεστι πάσασθαι. *Plutarch.* Sympos. quæst. L. VIII. Quæst. 8. de iisdem loquens, ἰχθύων δὲ, inquit, καὶ τοὺς ἱερεῖς ἴσμεν ἔτι νῦν ἀπεχομένους. Addit hic *Lucianus*, sacerdotes illos hoc non facere in gratiam Dercetus, καὶ τὰδε οὐ Δερκετοὶ χαρίζονται. Caussam vero, ob quam a piscibus abstineant illi sacerdotes, docet *Plutarch.* loco dicto, esse, τὸ πρὸς τὴν θάλατταν ἔχθος, ὡς ἀσύμμελον ἑμῖν καὶ ἀλλότριον, μᾶλλον δὲ ὅλως πολέμιον τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου στοιχεῖον etc. *Idem* de Isid. et Onir. p. 363. Διὸ τὴν τε

θάλασσαν οἱ ἱερεῖς ἀφοσιοῦνται, καὶ τὸν ἅλα τυφῶνος ἀγρὸν καλοῦσι καὶ τῶν ἀπαγορευομένων ἐνεστὶν αὐτοῖς ἐπὶ τραπέζης ἅλα μὴ προστίθεσθαι. καὶ κυβερνήτας οὐ προσ-
αγορεύουσιν, ὅτι χρωῶνται θαλάττῃ, καὶ τὸν βίον ἀπὸ τῆς
θαλάττης ἔχουσιν. οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ τὸν ἰχθῦν ἀπὸ ταύ-
της προβάλλονται τῆς αἰτίας, καὶ τὸ μισεῖν ἰχθῦν γράφου-
σιν. L. Bos. Adde Wessel. ad Diod. Sic. L. II. cap. 4.
docentem, alios caussam superstitionis aliunde derivare, ut
Hygin. II. Poët. Astr. 30. Cum *Luciano* vero consentire
Menandr. in Porphyr. IV. A. A. 15. Athen. VIII, 8. etc.
REITZ.

ead. l. 6. Οὐκοτε ἰχθύων ψαύουσι] Illustravit ex
hoc etiam loco *Casaubonus* in *Athen. VIII, 5.* illos *Timoclis*
in *Hyperidem* oratorem, eundemque piscium ligurritorem ver-
siculos: Τοὺς ἰχθυοπάλας οὗτος ἡμῖν πλουτιεῖ Ὀψοφάγος
γάρ· ὥστε τοὺς λάρους εἶναι Σύρους. Ultimorum verborum
hanc simplicissimam puto sententiam, *Lari*, insidiatrices piscium
aves, si cum *Hyperide* comparentur, *Syri* sunt, adeo ille
multo eos appetit avidius. Ita neque illa nimis monstrosa hy-
perbole opus est, quasi piscibus ita exhausturus sit mare *Hy-
perides*, ut *Lari* cogantur esse *Syri*, h. e. abstinere a piscibus:
nec ut *Laros* dicamus hic intelligi luxuriosos alios. GERN.

ead. l. 10. Τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περιστε-
ρὴν ἀπρίκετο] De eadem *Semiramide* hoc narrat *Diod.*
Sic. II. c. 20. Sed originem fabulae indicans his verbis:
ταχὺς ἠφάνισεν ἑαυτήν· ἔνιοι δὲ μυθολογοῦντες quasi
αὐτὴν γενέσθαι περιστερὰν, καὶ πολλῶν θορνέων εἰς τὴν
οἰκίαν καταπετασθέντων, μετ' ἐκείνων καταπετασθῆναι.
Ubi adi *Wesseling.* REITZ.

ead. l. 12. Δέξομαι] Sic *W.* et *Fl.* recte. In *Par.*
δέχομαι, in reliquis δέχομαι. REITZ.

ead. l. 13. Παρ' Αἰγυπτίων] Forsan *Αἰγυπτίοις.*
GUIET. Παρ' Αἰγυπτίοισιν ἐνίοι εἰσι οἳ] Prave antea in
omnibus impressis legebatur hic παρ' Αἰγυπτίων etc. In *M.*
et *Fl.* melius παρ' Αἰγυπτίων ἐνίοισιν sine οἳ. Sed sic
sotius visum locum refingere, ex utrisque aliquid decerpando;

quo facto nitet jam sententia. Absurda enim et *σολοικίζουσα* scriptura impressorum, si a *Fl.* abeas: et ipsa *Fl.* non satis commoda. Quod facile sentient, qui Graece sciunt, et elegantiarum istarum non sunt expertes. SOLAN.

ead. l. 17. Ἀττις δὲ γένος Λυδός] Vulgatus Ἀττις dicitur *Luciano* quoque in aliis locis. *Hesychius* notat, Ἀττις a Lacedaemoniis vocari Ἀττις, τὸν Ἀττιν παρὰ Λάκωνες. *Pausanias* in Achaicis etiam Ἀττις dicitur. GRAEV. Vid. *Hesych.* quem hic emendandum censeo. SOLAN. Ἀττις quidem infra *Deor. Conc. c. 9.* Sed Ἀττις rectius scribi videri, probavi ad *Diall. Deor. XII, 1. Tom. II. p. 321. cf. Icarom. c. 27. LEHM.*

Pag. 92. l. 9. Σημήϊα δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ ἐς Πέην ἀπικέται] A Belgicismo non abludens locutio, pervenit ad illam, pro similis est. Sed ut Latini *prope accedit*, pro fere simile est, ita et Graeci verbo ἤκω utuntur. *Liban.* *Epist. XVI.* ἐγγὺς ἤκει. *Aristid.* in *Panath.* (referente fratre *G. O. Reitzio*, in *Belg. Graec. p. 482.*) ἄνδρας κρατίστους καὶ τῆς γιγνομένης ἀρετῆς ἐπὶ πλείστον ἤκοντας ἤνεγκεν. Cumque frequentissimum sit ἀπιδεῖν ἐς τινὰ, et ἀπελθεῖν εἰς, ut etiam *c. seq. ἐς Συρίην ἀπύκετο*, non movi vulgatum ἀπικέται, etsi hic forte ἐπικέται melius. REITZ. Si id quod dubium esse vix potest, recte cum *Frütschio* post σημεία δέ, interpunximus, ἀπικέται saltem, quod nihili est, legi nullo modo potest: debebat hand dubie scribi ἀπικνέται, ut legitima esset forma, ut bis *cap. 7.* habuimus. Jam ἐπικέται, pro ἐπικνέται dictum, ut infra et *c. 29.*, suam quidem habet auctoritatem; et propterea hoc praetuli. Verum quum verbi ἐπικνέσθαι vis propria non satis cum huius loci sententia conveniat, mallet, invenissem aliquibi ἐπικνέται, quam ego lectionem pro unice vera haberem. LEHM.

ead. l. 10. Φορέουσι] Hic iterum peccant omnes impressi, et ipse *M. φέρουσι* legentes. SOLAN. Confer supra ad *cap. 13.* REITZ.

ead. l. 14. Ἀττεα] Pro Ἀττην. Conf. supra c. 12. Σκύδα pro Σκύδην, ibique notata. REITZ.

Pag. 93. l. 2. Ἡρην] Marmor Oxoniense primam *Veneris Stratonices* meminit; vid. etiam not. p. 23. et *Plut. Crass. 1011.* ἦν οἱ μὲν Ἀφροδίτην, οἱ δὲ Ἡραν, οἱ δὲ τὴν ἀρχὴν καὶ σπέρματα etc. Vid. etiam *Tacit. III, 63. SOLAN.*

ead. l. 4. Κέλνην] Pro ἐκέλνην, recte, ut rursus infra §. 60. Ita κέλνους *Herodot. VI, 385. B. Κέλνων IX. p. 584. E.* ac non semel alibi. Cur igitur supra ter quater apud *Nostrum* ἐκείνος reliquimus? quia et hoc frequentatur *Herodoto*; nam ἐκείνου *L. II. sub init. ἐκείνοι*, etiam praecedente vocali, *II. 102. C. ἐκείνον IV. 256. C. ἐκείνοι* rursus *IX. p. 588. REITZ.*

ibid. Ἐπ' Αἰθιοπλήν] *Ald. Bas. Hag. ἀπ' Αἰθιοπλήν*, quo loco uti possint forte recentiores Graeci ad suam circa praepositiones *μυξοβαρβαρίαν* defendendam, ut usus est illo ἀπὸ τὸν Ταῦρετον *Dial. Deor. XIV, 2.* non Scholiastes modo, sed etiam *Alex. Helladius*, tum in sua Grammatica p. 438. tum *Stat. praes. Eccl. Gr. p. 95.* quibus quantum tribuendum sit, hic non disputo: sed, si quid in ista lectione veteri peccatum sit, non in praepositione peccatum, sed in casu arbitror, legendumque ἀπ' Αἰθιοπίας. nam in reditu suo hic fuisse Bacchum, ea probant, quae sequuntur, illud praesertim τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπίων ἦνυκε. *GESN.* Ad hanc textus mutationem reddiderat *Gesnerus: ea via, qua rediit ab Aethiopia.* Nec aliter *Wieland.* Sed mihi potius in praepositione, quam in casu nominis, peccatum inesse videbatur, et ἡ ἐπ' Αἰθιοπίας ὁδὸς significare omnino viam, qua Bacchus e Graecia in Aethiopiam (orientalem illam, ut monet *Wiel.*, non meridionalem) profectus et inde in Graeciam reversus sit; ergo iter *Bacchi Aethiopicum.* In reditu illud a Baccho factum, patet e sequentibus. *LEHM.*

ead. l. 6. Καὶ ἐλεφάντων κέρα] *Et elephantum cornua.* Vulgo *elephantum dentes* dicuntur, nimirum ebur. Id vero cornu esse, non dentem, contendit *Pausanias* in

Eliacorum primo, et *Aeliam*. IV. Hist. anim. 31. et XIV, 5. Sic et in sacris literis *Apoc.* XVIII, 12. cornu tribuitur elephantī, et *Martialis* lib. I. Ep. 19. de elephante taurum interficiente:

Qui modo per totam, flammis stimulatus, arenam

Sustulerat raptas taurus in astra pilas:

Occubuit tandem cornu potiore petitus,

Dum facilem tolli sic elephantia putat.

Sic istud epigramma legendum. Vulgo sine sensu legitur, *cornuto ardore petitus*. Mss. *cornuto dore*: hinc facile videre licet scribendum esse *cornu potiore*, hoc est, fortiore, meliore cornu sc. elephantis, quam est cornu bovis. GRAEV.

ibid. Κέρρα] Elephantorum dentes prominentes Graecis vocari cornua, vid. ap. *Diod. Sic.* aliquoties. Et Romani eas belluas primum videntes *Boves Lucas* vocasse, in vulgus notum. REITZ. Adeundus *Bolinus Animadv.* in *Oppianum* T. I. p. 303. BIF.

ead. l. 7. Ἡνεικε] Recte, pro ἡνεγκε, ab antiqu. ἐνέγκω pro φέρω. Sic ἀνήνεικαν Herod. VI. 391. A. Ἀπήνεικε VI. 390. A. Alia dabit Maitt. de Dial. p. 124. ubi tamen male editum, ea esse ab ἐνέγκω, nescio mea, an operarum negligentia, certe ἐνέγκω auctorem dare voluisse, ex illico adjecto Scholio patet, ubi *Corinth.* ait: τοῦ ἐνέγκω ἀφαιρέται τὸ γ, καὶ — ἐπετίθεται τὸ ι, ἐνείκω etc. REITZ.

ibid. Φαλλοὶ] Tangit haec verba Schol. *Aristoph.* vid. infra c. 22. De horum origine vide *Clem. Alex.* 15. B. SOLAN.

ead. l. 10. Φαλλοὺς etc.] *Scholiast.* *Aristoph.* ad Nub. v. 71. ubi habemus αἴγας ἐκ τοῦ Φελλέως, αἰτ: Τόπος οὕτω καλούμενος ἐν Ἀττικῇ. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστὶ τις ἔορτῇ τοῖς Ἀθηναίοις Φέλλος καλουμένη, ἣτις τῶν Διονυσίων ἀρχεται. Λουκιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ· Φαλλοῦς, φησιν, Ἕλληνες Διονύσῳ ἐγείρουσιν. ἐπὶ etc. ut hic. Dein vero pro καλλόνται δὲ ταῦτε,

habet καλέεται, non male. Cumque in *γέρονσι* consentiat, id in *γορέουσι* contra omnem auctoritatem convertere non sustinui, cum et in *Herodoto* promiscue legas, etsi *γορέειν* potius eidem sit portare, *γέρειν sufferre*, *pati*, et suspicio quaedam resideat, ubi contra confusum adparet, a librariis neglectum. REITZ.

ead. l. 14. Φορέουσι] Locum citat *Schol. Aristoph.* pag. 127. B. cum eodem in hac voce, quo omnes hic impressi laborabant, mendo. SOLAN.

ibid. Άνδρας μικρούς] Phalli sive Priapi pingebantur nanorum specie, ut monui ad *Petron.* Sequitur mox, *μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας*, et paullo post *ἔχων αἰδοῖον μέγα*. Sic apud *Hesych.* *νάρος ἐπὶ τῶν μικρῶν, ὡς νάνον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα, οἱ γοῦν νάνοι μεγάλα ἔχουσιν αἰδοῖα*. Talis erat pictura Dei hortorum, cujus meminit *Tzetzes* ad *Lycophronem*, vocans eum *δυσειδῆ καὶ βαθυαἰδῖον*, lege *βαθυαἰδοῖον*. BOURN. Disertius longe *Herodotus* II, 48. de Aegyptiis, *ἀντὶ γαλλῶν ἄλλα σφὶ ἐστι ἔξευρημένα, ὅσον τε πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κώμας γυναικες, νεῦον τὸ αἰδοῖον οὐ πολλῶν τέω ἔλασσον ἔὼν τοῦ ἄλλου σώματος. προηγέεται δὲ ἀλός. αἱ δὲ ἔπονται αἰδουσαι τὸν Διόνυσον. διότι δὲ μέζον ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ κινεῖ μοῦνον τοῦ σώματος κ. τ. λ.* haec ultima verba, ut et illa, *νεῦον τὸ αἰδοῖον*, satis indicant, cur *νευρόσπαστα* fuerint, et dicta fuerint ista simulacra: solum illud membrum, quo censebatur, nervis moveri nimirum poterat. GERN.

ead. l. 2. Νευρόσπαστα] Priapos. Conf. *Diod. Sic. I.* cap. 88. pr. REITZ.

ead. l. 3. Σμικρὸς] Ut in aliis Dialogis *μικρὸς* et *σμικρὸς* promiscue scribitur, ita hic *σμικρὸς*. Ionice omnino requiritur. Nam sic *Hippocr. et Herodot.* adeo frequenter, ut exempla addere pudeat; ac si bis vel ter aliter legas, id euphoniae caussa forsan factum suspicere, ubi aliud *σμι* et *σφ.* praecedit. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν πρὶν ἰόντα] Legendum videtur τὸν

νῦν ἰόντα. GUYET. Optime. Et quia Codd. addicunt, sine mora recepi. REITZ.

ibid. Νῦν] Omnes impressi πρὶν, corrupte, lege νῦν. Quod jam et in W. et L. reperiri comperio. SOLAN.

ead. l. 10. Βασιλῆος] Seleuci Nicatoris, regis Syriae post Alexandrum primi. Vid. *Aeliani* locum ad initium hujus libri a me laudatum. SOLAN. Non audienda exemplaria, quae aliter legunt: βασιλῆος enim *Herodoteum* et *Hippocraticum* est. Vide saltem *Herod.* IX. pag. 585. bis. Et VI. pr. ter. Βασιλῆα V. 330. C. et 489. B. bis Βασιλῆες V. 331. C. et IV. 256. D. Contra vero, quod mirere, dativ. βασιλεῖ semper penultima brevi. Vid. V. 330. C. VI. sub init. et p. 384. D. ac 390. E. REITZ.

ead. l. 11. Στρατονίκη ἐκείνη] Seleuci uxor, noverca Antiochi: Medicus autem Erasistratus, si recte narrat *Plutarchus* in *Demetr.* p. 1660. seqq. *H. Steph.* GESN.

ead. l. 12. Ἰητροῦ] Erasistrati. V. *Plut.* *Demetr.* 1660. SOLAN.

Pag 95. l. 4. Μαθὼν δέ] Legebatur ante μαθὼν δέ ταῦτα, ἐποίη. Ego distinctionem mutavi. REITZ.

ibid. Ἐχε] Quia sic supra bis ter, jam eo minus εἶχε rescriberem. Vid. ad c. 12. REITZ.

ead. l. 8. Ἀρξάτο] Quia ἡλλάζατο suum habet augment. etiam ἤρξατο dicas scribendum: at quando illico quoque sequitur ἔχετο dubium an εἶχετο, et ἄρχετο iterum c. 21. scribitur, ubi plura similia commonstramus; ac tam crebro in hac Dissert. augmenta adduntur, omittuntur; quis certam rationem inierit, quid scribae sibi indulserint, quidve *Lucianus* Ionismi causa dederit? nec res est tanti. Conf. tamen supra ad c. 12. in ἔχε an εἶχε dicta, ac lege, ut volueris: nostrum est in re non satis certa servare vulgatum, ubi id pluribus firmatur. Augmenta praecipue syllabica, Ionibus extra carmen plerumque addi, singulae auctorum paginae docent. Temporalia vero saepius, quam Atticis, negligi, vide ex his speciminibus: μένεσθον *Herodot.* IV. p. m. 269. B. φεύγεσθον 270. B. ἄκουσαν IX. 586. f. ἐργά-

ζοντο p. seq. B. et 592. B. ἀπαλλάσσειτο 588. E. οἶκεον VI. 387. D. κατοίκεσε ibid. aliaque duodecim, ut ἀμείβετο, ἀφῶθη etc. vid. ap. *Maitt.* p. 124. Plurimum vero addita iisdem verbis augmenta, ut ἤκουσε pag. 588. E. ἤκουον, 590. ἠπείγοντο 588. C. ἤγε 589. etc. λίσσειτο infra c. 22. Plura mitto enumerare Grammaticaster. REITZ.

ead. l. 12. Τῇν] Artic. praepositivo pro postpositivo Iones uti, nihilque opus esse τῇν recipere, juniorum tantum caussa moneo. Vid. *Hippocr. Aret. et Herodot.* singulis paginis. REITZ.

ead. l. 13. Φρενοβλαβείτη] Si φρενοβλαβίτη legas, vulgatum cum W. conciliaveris. REITZ.

ead. l. 15. Τοιῦδε] Sublato puncto subscr. malim τοιῦδε, accusandi casu, ut referatur ad ἐψεύδετο, ait frater. Nondum video, quare necesse sit. REITZ. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 96. l. 3. Προξενείεις] Προξένειε legendum videtur, ut τῷ ἔγειρε conveniat. GUYET. Etsi προξένειε magis regulare hic videtur, ut jungatur imperativo ἔγειρε, cave tamen mutes quidquam, quia μὴ recte futuro tempori jungitur, ut modo aoristo junctum fuit in μὴ μοι παῖδα ὀλέσῃς, et προξενείεις pro futuro quasi secundo habendum, ut ἐρίω, dicam, c. 37. pr. et crebro deinde. Periunde enim est, utri Grammaticorum parti accedas, quorum hi ajunt, verba in ἔω carere futuro secundo, illi praesens in talibus usurpari pro futuro 2. vel futurum 2. idem sonare, quod praesens contractum. REITZ. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 14. Γυναῖκα καὶ βασιλητῆν] Diserte asserit etiam *Plut. Demetr.* 1661. et M. 697. 2. SOLAN.

Pag. 97. l. 1. Καὶ πόλιν] Seleuciam, quam Bagdad hodiernam esse existimant magni nominis Geographi. Verum Bagdad cum ad Tigridis ripam sinistram, seu orientalem, sita sit, Seleucia non est, sed in adversa ripa nova urbs; qua de re vid. omnino *H. Prideaux.* P. I. L. VIII. versus finem libri. SOLAN.

ibid. Εὐφροῇτη] Seleuciae situm a *Luciano* fuisse

ignoratam, quis credat? Atqui audis hic asserentem in Euphratis ripa sitam eam urbem; quam *Strabo* XI, 522. D. XVI. p. 738. D. et 743. C. discrte in *Tigridis ripa*, cum caeteris geographis historicisque, ponit. Quid ergo? mutabimur, absque Mss. Codd. auctoritate? non placet. Nec nobis in veterum libris tantum licere existino. Ita enim fiet, ut si quid humani passi sint, sic sciri nunquam possit. Interim tamen caveri etiam decet, ne librorum auctoritate decepti falsa pro veris a legentibus accipiantur. Cum hic itaque in libris nostris nihil subsidii sit, textui quidem Luciano *Euphratem* relinquam; sed monebo, errorem esse aut *Luciani* ipsius, aut ejus exscriptorum. *Tigridem* enim, non *Euphratem*, aut scripsit, aut scribere debuit. Adi eundem *Prideaux* l. c. qui *Plinium* etiam adducit ejusdem rei testem VI, 62. SOLAN. Cum in *Iunt.* esset *Εὐφροῆτι*, adjunxerat, nihil variare Edd. Frustra; nam eas excutiens aliter rem habere vidi. *Εὐφροῆτι* tamen verum esse, vide sic sexies exaratum in *Herodoti* L. I. p. 82. 84. 85. REITZ.

ead. l. 2. *Ἐνθα — τελευτῇ ἐγ.*] Errat iterum hic, quisquis est, auctor hujus libelli: non enim Seleuciae diem obiit Seleucus, sed in Europa, Macedoniam invasurus a Ptolemaeo Cerauno pugione percussus. Vid. *Prideaux* P. II. L. I. anno ante C. 280. et scriptoribus ab eo laudatis adde *Strab.* XIII. p. 623. D. sed hic regionem non nominat, in qua percussus est. SOLAN.

ead. l. 5. *Ἐθῆσας*] Et sic supra, c. 14. REITZ.

ead. l. 7. *Ὀρεν*] Sic spiritu tenui *Bas.* in reliquis cum aspero scribitur; vid. et *De Astrol.* cap. 27. SOLAN. *Ὀὐδεμίην ὄρεν ἐποίητο*] Sic *Herodot.* I. p. 2. D. Et laevigato in *Ed. Steph.* spiritu, *μηδεμίην ὄρεν ἔχειν ἀρπασθείσων*, nullam raptarum curam habere. Adde *Nostrum* supra de *Astrol.* c. 27. REITZ.

ead. l. 17. *Ἐπεδέξασθαι*] *Ἐπιδέξασθαι* pro *ἐπιδέξασθαι* Ionicum esse, v. ad c. 1. REITZ.

Pag. 98. l. 4. *Λίσσασθαι*] *Ἐλίσσασθαι*, ut supra. GUYET. Etsi in talibus amant etiam Iones augmentum, nihil tamen *Lucian.* Vol. IX. Cc

mutavi, quia et sic c. 22. med. *λίσσεται τε καὶ γούρων* etc. Possis tamen conjicere, augmentum a scribente omissum, quia ab dictante ob vocalem praecedentem absorptum erat: nam cum cap. 18. pr. plane legas *αὐτίχα ἐλίσσεται*, credibile est, et hic ita dedisse auctorem. Sed cum et mox *χρῆν* pro *ἐχρῆν*, recte et usitate, nihil satis certi statuas. REITZ.

ead. l. 13. Ταύτης τῆς] Subaudiendum videtur *ἔδει*. GUYET. Aptius alii supplent *κέρδος* vel *ὄφελος*. Vid. omnino *L. Bos.* Ellips. p. 365. sq. *Schäff.* et qui ibi laudantur. LEHM.

ead. l. 16. Χρῆν] pro *ἐχρῆν* recte *Herod. VII. 440. C.* Ne plura, nam urgent operae; itaque properandum est. REITZ. Cf. *Calum. N. Tem. Cred. c. 30.* ibique *Adnott. Tom. VIII. p. 417. sq. LEHM.*

Pag. 99. l. 3. Τρωῦμα] Ego *τρώμα* verum credo. Sic *τρώματα Herodot. I. p. 8. A. Ed. Steph. Et Hippocr. de morb. I. p. m. 3. et 4. ter, ac saepe deinde. Τρώμασι Aret. Capp. pag. 113. m. τρώματι p. 85. A. et ubique.* Sed cum et alibi *αν* eidem sit *ων*, ut, *θωῦμαστὰ pag. 1. et sexcenta similia, vulgatum non tetigi. REITZ. Τρώμα* voluit *Koenius* ad *Gregor. Cor. p. 420. Schäff.* At cf. *θώματα* supra c. 10. *θωῦμα* cap. 7. Quamquam eodem hoc capite *ἐωῦτοῦ* et *ἐωῦτόν*, et saepius per hunc libellum ad hanc normam, de qua potissimum agit *Koenius l. l. LEHM.*

ead. l. 4. Βασιλῆα] Hoc verum esse, vid. ap. *Herodot. I. p. 1. C. p. 2. A. et B. et sexcenties deinde. REITZ.*

ead. l. 6. Ἀπεκέατο] *Etsi ἀπικέτο* supra frequens, et recte, in hoc tamen verbo terminatio *εατο* proba. Sic *Ἀθηναῖοι ἐπεκέατο Herodot. IX. 592. f.* Sed nec in altero verbo improba: nam et *ἀπικέατο αὐτοὶ IX. 590. f. et VI. 386. C. Περικαθέατο VI. 388. C. Περιβαλλέατο 389. C. REITZ.*

ead. l. 8. Ἐχτειν] Infinit. ille pro imperativo, ut *Attī-*

cis non inusitatus, (vide modo supra plus decies Cronos. a c. 13. ad 20.) ita Ionibus perfamiliaris. Vide etiam plus decies ita scribentem *Hippocr.* I. Aphor. 19. 20. 21. 22. 23. 24. REITZ.

ead. l. 10. Ἀὐτίς] Recepi ex *Herodoti* more, quamquam et αὐθις editum in *Hippocr.* I. de morb. 9. pr. et infra cap. 26. et 27. REITZ.

ead. l. 12. ὧν] Pro οὖν millies apud quosvis Iones et *Nostrum* supra de Astrolog. aliquoties. Adde mox c. 22. ἐπινοέει ὧν, et supra non semel. Nec obstat, quod in *Hippocr.* saepe οὖν legamus, ut I. de Morb. 9. v. 8. Item I. Aph. 3. bis. Ibid. Aph. 5. ac 10. Non dicerem, nisi varietas moneret, vulgatum hic probare. REITZ.

Pag. 100. l. 2. Ἀρχετο] Vid. supra c. 17. f. ἄρξαιτο, et mox οἰκοδόμειον c. 22. ἀλλέξειτο, λίσσεται, ἄπτετο etc. itidem sine augmento; et c. 24. ἄρχεται rursum. REITZ.

ead. l. 6. Νῆδον] Non ausculto Codici W. νεὼν scribenti. Νῆδος *Herod.* II. 170. D. et paullo post ib. quater. Et ita bene *Noster* infra c. 26. etc. REITZ.

ibid. ἥν] Jam contracte: at supra ἔην, c. 18. post med. quod quidem magis Ionicum. Sed et contracte tam crebro *Hippocr.* et *Herod.* ut nihil mutem. Ὅταν ἔη apud illum I. de Morb. pag. 11. pr. ἡ I. Aph. 3. Plura hujus farinae addere taedet. Nisi quod itidem varietur in ἡρ' III Aph. 9. cum ἔαρ ibid. 11. et 12. Sed ἡρ eodem Aph. et ἡρος Aph. 20. ejusdem Sect. REITZ.

Pag. 101. l. 1. Ἐκ δειπνοῦ] Proba phrasia. *Leop.* 127. SOLAN.

ead. l. 2. Λίσσεται] Et sic supra c. 19. cumque et ἄπτετο adjungatur, non ἡπτετο, nihil muto. REITZ.

ead. l. 7. Ἦνεικε] Ita scribo; v. ad c. 16. REITZ.

ead. l. 8. Τὰ οὐποτε ἔλπειτο, μανίης μὲν οὕτω ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδαμᾶ ἑλήθητο] Haud dubie legendum ἀπέσχετο. Interpres quoque destitit reddidit. Nimirum Stratonice, cum frustra Combabum in amorem sui pellicere omnibus viribus contendisset, Combabus tandem

ostendit, se μεγάλοις μυστηρίοις non esse aptum; quippe qui id sibi exsecuisset, quo virum potuisset agere. *Illā itaque, visis, quae nunquam speraverat, sic quidem a furore illo destitit, nunquam tamen amoris oblita est.* Pro eo c. 39. dicitur μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο. Forte et οὔποτε, non οὐποτε, scripsit Ἰωνικῶς, ut supra c. 14. med. οὔποτε ἰχθύων ψαύουσι. JENS. Certe οὔποτε leg. etsi ὁπότε quoque in *Herod.* VI. 387. C. pro ὁκότε, quod mihi pariter suspectum, quia sexcenties aliter habet. REITZ.

ibid. Μανίης — ἔσχετο] Ad verbum, tenuit se, constitit furoris, vel, quantum ad furorem. *Homeric* dicendi ratio, id est optima. II. P, 696. et aliquoties alias, θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή, vox faucibus haesit. Od. P. 238. φρεσὶ δ' ἔσχετο, ut Germani, *er hielt an sich.* Hymn. XXVII, 12. ἔσχετο δ' ἄλμῃ, constitit mare. II. X, 416. it. Od. B, 70. Σχέσθε φίλοι, ut nostri, *halt! continete vos.* Et cum genitivo Od. A, 422. σχέσθαι βίης. et II. E, 747. μάχης σχήσεσθαι ὄϊω. Servemus itaque erudito scriptori suam elegantiam, a qua nec *Herod.* neque *Plutarchus* alieni sunt. Alioqui facile esset legere, unica literula paullum immutata, μανίης μὲν οὔκω ἐκείνης ἔσχετο, non amplius tenebatur illa insania. Sed melius est nihil tetigisse. GESN.

ead. I. 9. ἔχετο] Vid. JENS. In omnibus impress. et M. ἔσχετο. Sed idem Ms. Cod. et Ed. Fl. οὔτῳ non agnoscunt. SOLAN. Ἐσχετο] SOLAN. diserte ἔχετο scripserat. At si hoc sensus patitur, possis et ἔσχετο legere. Verum non *servandi*, *perseverandi*, sed *desinendi*, *cohibendi*, sensus requiritur, unde JENS. recte quidem ἀπέχετο diceret, quod scil. magis perspicuum esset. At cum verba cohibendi, desinendi, genitivum ament, ut notissimum ex *Aur. carm. Pylh.* v. 9. κρατεῖν — γαστρὸς, — ἔπρου, — θυμοῦ, ita et σχέσθαι hac potestate invenitur crebro apud *Homer.* cujus exempla a *Gesnero* occupata non repeto. Hoc tantum addo, *tenere fugam, cursum*, utrovis more Latinis dici, modo pro *sistere*, modo pro *pergere*, *obtinere*, ut monstro

in libro de Ambigg. p. 604. — 5. Et sic ὡς εἶχεν ὀργῆς, qua ira percitus erat, etiam contrarium fere τῷ ἔσχετο μανίης significat. Vid. Steph. Thes. T. I. p. 1317. Addo εἶχετο τῶν ἔργων, opus strenue aggreditur, vel proprie, gnaviter urgebat coepta, ap. Diod. Sic. XI. c. 43. atque non semel deinde. Quae opposita verbi εἶχειν vel σκέσθαι notio in dubium impulit viros eruditos, ut non crederent vulgatum hic stare posse, quod tamen omnino sanum esse, Gesn. satis docet. REITZ.

Pag. 102. l. 3. Ἐς τὸν ἄνδρα] Conf. supra c. 20. ἀπικόμιενος ἐς τὸν βασιλῆα. Ne plura in re nota. REITZ.

ead. l. 5. Σθενεβολίης] Quae Anteia etiam dicitur; vid. II. Z, 155. et seqq. SOLAN.

ead. l. 11. Ἡλεν] Sic M. In plerisque impress. ἦτε. Sola Fl. ἦεν. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐχε] Conf. supra ad a. 12. REITZ.

Pag. 103. l. 8. Εἵνεκα] Non audiendus W. Εἵνεκα et εἵνεκεν vere Ionica sunt; vid. Herodot. et Hippocr. ubi vis. VI. 390. E. IX, 585. B. et 589. A. Εἵνεκεν seq. vocali II. 101. bis. Nec in eorum Edd. observatur discrimen, quin et εἵνεκα sequente vocali, et εἵνεκεν sequente consona edatur contra euphoniā, ut in Aph. Hipp. I, 3. τουτέων οὖν εἵνεκεν τὴν εὐξίην. Sed cum etiam ament hiatus Iones, talia non curemus, alioqui εἵνεκεν hic rescriberemus. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπέδειξε] Lege Ion. ἐπέδεξε V. c. 19. med. Sed et ap. Herod. IV. p. 250. B. editum προσδέξαντα, non προσδέξαντα. REITZ.

ead. l. 16. Δεσπότεια] Pro δεσπότιην. GUYET. Conf. supra c. 12. Σκύθεια pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

Pag. 104. l. 11. Ἐσαγγελέος] Ab ἐσαγγελεύς. GUYET. Quis vero hoc nescit? REITZ.

Pag. 105. l. 2. Αὐθις] Scribe αὐτις. Quod vid. ap. Maist. p. 133. ut κατότι apud Herodot. VII. sub init. et alibi. Ita αὐτις recte deinde c. 20. 30. et 57. hac Diss. Sed cum et alibi hoc Dial. αὐθις editum, sine varietate Codd.

ut ante vidimus, et c. 27. videbimus, non mutavi vulgatum. REITZ. At αὐτῆς *Salm.* et *Bas.* 4. BIF. Nec aliter *Bas.* 1. et 3. cum *Ald.* utraque et *Hag.* Nec aliis locis aliter. Vid. supra c. 12. et 18. Et infra c. 27. conspirant Edd. Vett. in αὐτῆς. Adeo incerta est in talibus *Reitzii* fides! LEHM.

Pag. 106. l. 2. Ἔργα γυναικῶν] *Plaut.* *Asin.* *Opto* annum hunc perpetuum mihi hujus operas. *Barth.* SOLAN. *ead.* l. 9. Ἐνεδύσατο] M. uti emendaram. In omnibus enim ante impressis legebatur ἐνεδήσατο. SOLAN. Vide tamen Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 107. l. 5. Ἀποκέκρινται] Sic M. et impr. omnes, (excepta J. quae ἀποκέκρται.) Nisi quod Fl. prave ἀποκέκρνται. SOLAN. *Juntinae* lectio forsán vera. Quia tamen non perpetuum verbum singulare cum neutro plur. nihil mutavi. REITZ.

ibid. Μέγυθος] Hand quaquam credibile est, tantae altitudinis fuisse templum. Corruptum esse hunc locum etiam inde patet, quod mox ejusdem altitudinis fuisse Phallos additurus, trecentorum cubitorum fuisse ait. Nodum solvant alii. In M. nihil subsidii. SOLAN. Errat quidem, *Wieland*io notante, *Solanus* noster in eo, quod propylaei loco ipsum templum, et pro magnitudine ejus altitudinem, finxit; et rectius opinor, *Wielandius* μέγυθος capit de longitudine et latitudine vestibuli. Nihilominus suspicor, aliquid vitii in verbis τε ἑκατὸν nec solum in voce ἑκατὸν, inesse. Quod autem *Belinus* pro ἑκατὸν scripturam εἰ καὶ ν', i. e. *quinque et quinquaginta*, auctori ut veram adscribendam putat, id quidem satisfacere non omnino potest. LEHM.

ead. l. 7. Ἡλικίην καὶ οἷδε τριηκοσίων ὀργυρίων] Numerus hic excedit fidem, et est justo major. Interpres ita vertit: *etiam hi statura trecentarum ulnarum.* Nescio quare: nam ὀργυριὰ est τετράπηγος vel ἑξάπους: at quatuor cubiti vel sex pedes multum excedunt unius passus mensuram. Pro τριηκοσίων credo legendum esse τριάκοντα, (immo τριήκοντα, *Palmeri*, *Ionice*) et sic debere

legi, evincunt ea, quae inferius ait de catena, qua homo in summitate Phalli positus, ea, quae sunt ad victum et alios usus necessaria, vestes, vasa et alimenta attrahabat. Nam nullius hominis, nedum hominum quatuor, aut plurium sunt tantae vires, ut possint catenam pedum mille et octingentorum tractare, et in tantam altitudinem attrahere. PALM. *Palmerii* et *Guyeti* iudicio, τριήκοντα pro τριηκοσίων volentium, omnino etiam *Belinus* et *Wielandius* subscripserunt. Ego de his vix iudico, tantum abest ut dijudicem. LEHM.

ead. l. 8. Τριηκοσίων] Τριήκοντα fors. *GUYET.*

ead. l. 12. Ἀγαθὰ πάση] Ex variatione Fl. et W. facile colligitur, ἀγαθὰ συμπάση legendum. Sed quia et vulgatum probum, non refert. REITZ.

Pag. 108. l. 3. Φαλλοῦς] Conf. supra c. 16. REITZ.

*ead. l. 7. Σειρῇ μακρῇ — ἢ ἐν Αἰγύπτῳ — οἶδε τὸ λέγω] Hic locus apprime facit ad locum Plinii intelligendum, quem sollicitavit, sed infelicitur, summus vir *Salmasius*, in suis ad *Solinum* exercitationibus pag. 1329. Ut igitur emendetur ille *Plinii* locus, et illustretur hoc loco *Lucianus*, *Plinii* verba hic apponam. Exstant in c. 4. lib. XIII. ubi de palmis loquitur: *Reliquae teretes atque procerae densis gradatisque corticum pollicibus auctoribus, faciles se ad scandendum Orientis populis praebent, utilem sibi arborisque induvīs circulum mira pernicitate tum homine subeunte. Pollices auctiores vocat Plinius amputatorum vel decidantium ramorum reliquias eminentes et ex cortice protuberantes, ut pollex exsertus ex manu. Id Gallice dicimus chicots. Hinc Plinii locum sane salebrosam et mendosum ita debere legi contendit Salmasius, utilem sibi arborique inductis circulum. Quae lectio mihi videtur aliquid habere absurditatis: qua enim utilitate affici potest arbor tali circulo? Ego igitur pridem in margine nostri Plinii Codicis emendaveram, vitilem sibi arborique indutis circulum, et ita censueram legi debere doctus a quodam nobili navarcho de modo, quo incolae Palmiferae regionis in Africa celeriter**

cum suo circulo scandunt excelsas palmarum arbores: scilicet induunt se una cum arbore ipsa circulo e vitili ligno facto, et pedibus in arboris pollicibus illis nitentes, et lumbis circulo innixi, manibus vero ambabus circulum gradatim et subsultum attollentes, celerrime usque ad arboris summum, ubi sunt rami et fractus, scandunt; id saepe facientes, ut lagenas suas ramis succisis appendeant, vel eas plenas vino palmeo reportent. Quae emendatio mea firmatur omnino ex hoc *Luciani* loco: unde non mediocriter gavisus sum. Expende rem accuratius, lector candide, et confer cum nostra emendatione, et, ut spero, non solum eam approbabis, sed plausum dabis. PALM. Σειρῇ μακροῇ] Lege μικροῇ. Vid. sequentia verba, ubi catenae alterius et ab hac diversae (quae sc. esset, uti *Jensius* emendare jusserat et ex W. restitutus, μακρὰ] mentio fit. KUSTER.

Pag. 109. l. 1. Μίμνει τε χρόνον, τὸν εἶπον ἡμετέρων] Puto, *Lucianum* scripsisse τῶν, Ionice pro ὧν, ut passim in hoc libello, (quamvis et τὸν pro ὧν scriptum sit) *Et manet tempus eorum, quos dixi, dierum.* Nempe dies septem (ut cap. 28. med. dictum) quotannis homo aliquis in aliquo Phallorum, qui in προπυλαίῳς templi Syriae Deae sunt erecti, persistit. JENS.

ibid. Τῶν εἶπον ἡμ.] Egregie *Jensius* hoc viderat; idque accedente jam Codice, omnino recipiendum duxi. REITZ.

ead. l. 3. Κομίζουσι — ἀπιῶσι] W. et FL. aliter, nempe τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκείνον πρόσθε κείμενον κατέασι. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπικέεται] Sic M. et FL. In reliquis ἐπικύεται. SOLAN. Etsi vulgatum non damnable, (ut vid. ad c. 6.) tamen quia optimaе notae libri — ἐται hic habent, idque optimum, facile hoc dedi *Solano*, ut hic reciperem; etsi deinde non facio idem, quia ob utriusque frequentiam probabile est utrovis more dedita opera scriptum. Cf. c. 32. REITZ.

ead. l. 12. Δοκέειν] Sic scripsimus, ut supra c. 1. In omnibus impr. et ipso M. erat δοκέει. SOLAN.

Pag. 110. l. 1. Ἐδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ τῆς] Leg. videtur Ἐδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκτὸς, μέγαθος etc. GUYET.

ibid. Ἐκ γῆς μέγαθος] Ita Cod. L. In omnibus impr. ἐκ τῆς, quod unde sit, facile perspicis. SOLAN. Ἀνέχει ἐκ τῆς] Non dubito, quin scripserit auctor ἐκ γῆς. Quam facile Γ in Τ, tum majusculae huius formae, tum minusculae antiquioris, quae in *Aldinis* adhuc libris frequens est, permutentur, intuenti constat. Quam conveniat γῆς sententiae, ex versione nostra apparet: quam nihili sit ἐκ τῆς, inde colligas, quod omiserunt plane interpretes. GESN.

ead. l. 2. Ἐπικέεται] Sic etiam hic scribi oportet. *Fl.* tamen cum reliquis hic errat. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀὐτὸν] Sic W. et *Fl.* ut ad templum referatur, melius, quam in reliquis αὐτήν. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ πρόνηος] Quidquid sit de usu aliorum scriptorum, qui nescio an hic satis inter se conveniant; hic certe auctor partibus templi sic utitur, ut *propylaeum*, τὰ προπύλαια, *vestibulum*, sit locus subdivalis, magnus, centum passuum, non ipsi modo portae, orientem spectanti, objectus, unde nomen habet, sed ad latus boreale, (non item ad australe, nec ergo aequabiliter) multum excurrens, in quo phalli positi. Ex hoc *propylaeo* demum per gradus ascenditur in crepidinem duos passus altam, cui templum s. aedes imposita est. Hic *pronaus* est, atrium templi, aedes anterior aperta undique, columnis subnixa, tectum commune ipsius *pronaï*, et *aedis* proprie dictae, τοῦ ναοῦ, sustentibus. Hic *pronaus* (*porticum templi* etiam dixeris) ἡσκηται θύρῃσι χρυσέῃσι, *excultus est valvis aureis*, non quasi ipse sit clausus; sed valvae, quibus apertis in ναὸν intratur, exteriore ornatu suo, *argumentis*, in quibus describendis multi sunt poetae et antiquarii, porticum illam, illum *pronaon*, exhibarat. Per has igitur valvas in ναὸν itur, *eadem* proprie dictam, quae *cella* saepe Latinis est, ejus magnitudinis, ut aliquot centum armatos ceperit *cella Concordiae Cic.* Phi-

lipp. III, 12. et in *cella Jovis Capitolini cremare* Caesaris cum lecto cadaver quidam voluerint. Ab hac *cella* diversus hic et minor est θάλαμος, interior et sanctior recessus, cum choro templorum nostrorum comparari qui possit. Alius est in Cnidiae Veneris templo ille νεὸς, s. σιγὸς ἀμφιθυρός, augustior, quaedam aedicula, cui inclusa imago, de qua diximus ad illum locum Amor. c. 11. ἐπισθύδομος, posticum templi, plane separatus et bene munitus ad thesauros asservandos etc. GREN.

ead. l. 5. Θύρησί τε] Lege γὰρ pro τε. SOLAN.

ibid. Ἥσκηται] *Elaborata est instructa.* GUYET. Habuimus crebro supra, ut Amor. c. 3. ἡσκημένη κόμη. Ibid. cap. 10. εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκετο. Rursus *ibid.* 33. Imag. 11. post m. λέθοις τοῖς πολυτελέσιν ἡσκημένος. *Plutarch. T. II. p. 1162. κάπρον χρέσειον εἰς προτομὴν ἀνθρώπου ἡσκημένον. Diod. Sic. IV. c. 77. πτέρυγας θανμαστῶς ἡσκημένας.* REITZ.

ibid. Χρυσέησιν] W. recte. In impress. omnibus χρυσεοῖσι. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐνδοθεν] Τὸ ἐνδοθεν hic pro ἐνδοθι, ut et supra. GUYET. Verum est, ἐνδοθι proprie esse intus, ut *Hom. II. A, 243.* — σὺ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Sed et ἐνδοθεν eidem familiare eodem sensu: ut *Z, 247.* — ἐνδοθεν ἀνλῆς Ἀώδεκ' ἔσαν etc. Exemplorum satis habet *Seberus.* REITZ.

ibid. Οὐκ ἀπλόος] Nihil opus emendatione. Adspirationem enim sic negligere Iones, nimis notum. Ita οὐκ ὁμοίως et οὐκ ὥς, vide ex *Herodoto* adferentem *Maitt. de Dial. pag. 133.* et satis patet in compositis ἀπικνέομαι et similibus. Ita ἀπ' οὗ *Herod. IV.* Et ἀπ' ἐσπέρας IV. 272. B. Licet in *Hippocr.* adspirata plerumque adscita, ut ἀφ' ὀκοίων I. de Morb. pr. et ἐφ' ὀκοῦ ib. ἀφ' ὧν ib. οὐχ ὁμαλῇ ib. p. 9. ἀφ' ἐωυτόῃ pag. 8. contra, ἀπὸ ἐωυτόῃ, ib 9. 15. cum illico tamen rursus ἀφ' ἐωυτόῃ, et ἐφ' ἐαυτῇ, ib 9. f. Item ἐφ' ἧς p. 8. f. Sed desino nugarum. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς] Sic W. et Bas. 2. recte. Sic enim postulat haec Dialectus. Nec unquam in eo Ms. ea in voce peccatur. Reliqui impr. οὕ. SOLAN.

Pag. 111. l. 1. Ἐξέρχονται] Sic in M. Ex manu tamen recentiore. Omnes impr. prave εἰσέρχεται. SOLAN.

ead. l. 4. Ἦτε Ἡρην, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἰόντα] Interpretandus hic locus est de Jove Dolicheno, auctore Luca Holstenio in notis ad Stephanum de urbibus, in ΔΟΔΙΧΗ. ALMEL. Belum s. Baalem, Assyrium coeli deum, sub hoc Jove intelligit Wielandius, ut Junonem sub Astarte, terrae deam. Conveniunt cum hac opinione quodammodo, quae Seldenus in Syntagmate de diis Syris disserit p. 200. sq. Ed. II. anni 1662. Lips. LEHM.

ead. l. 5. Ἀμφω δὲ χεῖρσιν] Adscripsit la Croze vid. Blond. de Sibyllis L. I. c. 13. p. 65. Non vero satis designaverat, ad quae verba haec pertineant, cumque librum illum nec possideam, locum investigare nequeo. REITZ.

ead. l. 6. Φορέουσι] Recte hic habent plerique impressi. M. et Fl. γέρονται, prave. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁ δὲ ταύροις ἐφέξεται] Vid. Spanh. ad Callim. 255. et Holst. ad Steph. Byzant. Sine ν in omnibus impr. excepta Fl. scriptum erat ταύροις. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐῖματα] Scriptura haec ex W. est, quam nos lubenter arripuimus, utpote praestantiorem vulgata ὄματα. SOLAN. Potius εἶματα scripsi, ut habuimus non longe ante, ac bis deinceps, et c. 51. etsi εἶματα laevigavit Solan. ex W. Forsan imprudens, ut interdum in accensibus et spir. manus ejus erravit. At recte adspirari, ut sexcenties ap. Homer. et in Herodoto L. II. 134. B. constat. REITZ.

ead. l. 10. Ἡ δὲ Ἡρην — τοι] Non placet illud τοι, quod omnes libri nostri exhibent. Mallem σοι. SOLAN.

ead. l. 11. Ξύμπαντα] At Herod. σύμπαντα semper. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτινῶς τε φορέει] Bene monuit Hemst. adeundum Kuster. ad Aristoph. Av.

v. 1114. Ibi is docet, recte *Camerarium* ex illo *Aristoph.* loco observare, statuarum capitibus apud vet. lunulas addi solitas fuisse, ne avium stercore inquinarentur. Sed refutat eundem opinantem, inde Christianis manasse morem sanctos suos cum ejusmodi orbibus in capite pingendi; cum et veterum Deorum Dearumque imagines apud vet. Graecos circulo radiato honoris gratia ornari solerent, ut ex hoc *Luciani* non modo pateret, sed et ex ejusd. *Tim.* c. 51. ubi cum *Hemsterh.* jam plura dederit, eo lectorem remitto. REITZ.

Pag. 112. l. 1. *Κεστὸν*] Vestem fuisse opinatur eruditissimus auctor notarum ad marmor. *Oxon.* p. 24, 2. Vide tu *Hom.* II. *Ξ*, 214. SOLAN.

ead. l. 2. *Περικέται*] Cur jam non etiam *περικέται* emendat *Solanus*? An quia sensit, et saepiuscule sic deinde legi, ut c. 34. *κέται* — *θρόνος*, et ibid. iterum etc. Et *ἀποκέται* c. 51. Vid. nos ad c. 6. Sed *κέται* plurale est *Herodoto*, L. IX. 587. C. ubi *ἀναπεπτάται*, *patefactae sunt*. Atque in praeteritis etiam sic solere pluralem, vid. supra cap. 10. f. et c. 42. Haec itaque nihil officunt. REITZ.

ead. l. 3. *Υδατώδεις*] Florentina tribus verbis ditior, sic habet: οἱ δὲ ὑδατιώδεις· πολλοὶ δὲ οἰνώδεις· πολλοὶ δὲ πνρῳώδεις. Sed nescio, anne illud *οἰνώδεις* lepidus quidam joci causa adjecerit, quasi a *Luciano* praetermissum. Licet vini color pro nigricante purpura possit accipi. *Οἰνώδεις* etiam in W. esse, sed ante πολλοὶ, adleverat *Solan.* quod si verum, recipi posset. REITZ.

ead. l. 5. *φορέουσι*] Peccant hic iterum omnes impr. et ipse M. SOLAN.

ead. l. 12. *Θωυμαστὸν*] De tabula picta minime hoc mirum foret, sed de signo dictum, non mirum solum, sed impossibile etiam, nisi quis intus latens oculorum aciem in omnes pro lubitu partes direxerit. SOLAN. Vide tamen *Wielandium* ad h. l. 1. LEHM.

ead. l. 15. *Ἰστορέη*] Mallem *ἔσορέη*, ut supra. Nihil tamen hic invitis libris mutare ausus sum. SOLAN.

Cum ἱστορεῖν sit etiam spectaculi et curiositatis caussa ali-
quid contemplari, explorare, inquirere, *experiri*, ut reddidi;
ferri forte potest haec lectio. Sed cogitandum tamen, an
non praestet ἐσορέει. GESN. Volebat ἐσορέη. Et in hanc
sententiam jam reddidit *Micyllus*: *intuetur*. Verum nec ego
mutare quidquam audeo, ubi, ut h. l., vulgata aliquo modo
explicari ac defendi potest. LEHM.

Pag. 113. l. 3. Σημηΐον] Confer c. 36. KUSTER.

ead. l. 6. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ] Etiam apud Graecos
italia. *Aristoph.* Ὄρν. 514. — ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βα-
σιλεύων Αἰετὸν ἔστιχ' ὄρνιν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασι-
λεύς ὢν. Ἡ δ' αὐτοῦ θυγάτηρ γλαῦχ'· ὁ δ' Ἀπόλλων,
ὥςπερ θεράπων ἱέρακα. GESN.

ead. l. 10. Ἐσιόντων etc.] Interpunctionem immutavi,
quae antea haec fuit: Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ εἰσιόντων. ἐν
ἀριστέρῃ κείται etc. REITZ.

Pag. 114. l. 2. Ποιέουσι] Mirum, ni semel ποιεῖσι
et ποιῦντες dixerit, quod Ionibus usitatissimum, licet et
alterum persaepe invenias. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπόλλωνος γενειήτεω] De barbato
Apolline *Macrob.* Sat. I, 17. et 18. Plane πολὺς, *canus*,
et apud *Pausaniam* Boeot. 9. p. 559. 34. etc. GESN.

ibid. Γενειήτεω] In nullo nummo barbatus unquam
conspici, docet vir harum rerum indigator sagacissimus Ez.
Spanhemius, quem adi ad *Callim.* p. 68. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐν] Ita emendandum esse videram, nondum
conspecto Cod. M. in quo ἐν, uti edidi, non, ut in impres-
sis est, ἐν. Idem tamen Codex mox prave ἄλλω, pro ἄλλο,
quod in omnibus impressis recte habet. SOLAN.

ibid. Ἐν δὲ καὶ] An sic legendum: ἐν δὲ καὶ ἄλλο,
τὸ σφετέρω. GUYET. Nihil opus est mutare interpunctio-
nem, si ἐν pro ἐν legas, quod facimus. De locutione autem
ἐν δὲ vid. ad c. 39. REITZ.

ead. l. 15. Οὔτε ἰρλέων] Pro οὔθ' ἰρλέων, observante
Dulzero ad *Thucyd.* II. c. 71. ad imitationem *Herodoti*
Thucydidem etiam dixisse οὔτε ἰμῶν, (ubi operae tamen

male dedere *ἰερέων*.) Sed apostrophum negligi, si in *Thucyd.* rarius, apud *Herodot.* et hic eo est frequentius: exempla singulis pagg. occurrentia non adferam, nisi varietas Codd. testibus, optioneque indigeat. Vide modo statim iterum οὐτε ἰρὸν πρῆγμα — οὐδὲ ἴδιον etc. Sed scribas pro arbitrio modo apostrophos addidisse, modo neglexisse, in Attica etiam et communi dialecto, notavimus alias. REITZ.

ibid. *Προφητέων*] Sacerdotes a Prophetis distinguit. SOLAN.

ibid. *Ὁ δε δὲ*] *Ἀπόλλων*. GUYET.

Pag. 115. *l.* 7. *Ἀρχιεὺς*] M. a secunda manu. Recte omnino. Sic enim postulat dialectus. In omnibus impr. *ἀρχιερεύς*. SOLAN.

ead. *l.* 9. *Προσφέροντας*] *ὑποφέροντας* forsan. Supra, *εἶτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι*. GUYET. De bajulatoribus utique intelligendum, non de iis, qui dona afferunt, qui fere hujus vocis sensus est. Vide, an non satius sit *προφ.* legere. SOLAN.

ead. *l.* 10. *Συναγείρουσι*] An *συντηροῦσι*; *Τὸ συναγείρουσι* locum hic habere non videtur. GUYET.

ead. *l.* 13. *Οὐκ ἔσσονται*] Excidit hic, ni fallor, aliqua vox. Sed in libris nostris nihil subsidii invenio. Omnes enim consentiunt. SOLAN. Suppetias fert loco a scribis corrupto *Gisb. Koen. Animadv. ad Gregor. Cor. de Dial.* p. 193. legendo *ὅκοτε κὼν ἔσσονται* BIF. Vid. *Gregor. ed. Schäf.* p. 414. „Videlicet, ait *Koenius*, *statas temporum iuces* ostendebat iste Apollo, ut *Babylone Chaldaei*. Vid. *Curt. V*, 1, 22.“ Assentitur *Belinus*. Mihi quidem gravior loci corruptela, forsan lacuna, suspicanda videtur. LEHM.

Pag. 116. *l.* 1. *Ἐρέω δὲ καὶ ἄλ.*] *Ψεύδεται Λουκιανός*. LA CROZE.

ibid. *Οἱ μὲν μιν — ἐφορέετο*] Credat *Judaens Apella Luciano*. GUYET.

ead. *l.* 6. *Κέταται*] Taedet hoc rursum tangere; sed quia *Solan.* ait, emendatum esse, vid. cap. 6. et videbis, nihil interesse. REITZ.

ibid. Ἐν δὲ καὶ] I. e. ἔνεστι. GUYET. Ἐστὶ suban-
diri quis non videt? Locutio alias in enumerandis adcurate
minutulis usitata; vide *Hesiodi* scut. Herc. a. v. 154. ad 157.
ubi quinquies ita ἐν δὲ repetitur. Ita *Homer.* ἐπὶ δὲ sae-
pissime. Et ἐκ δὲ II. A, 436. seqq. ubi *Clarkium* vide.
Alia ex *Herodot.* et *Callim.* vid. ap. *Horreum* Obs. ad
Herod. pag. 26. qui saepe αὐτοῖς, saepe aliud nomen prae-
missum intelligi docet. REITZ. Cf. supra c. 35. et infra
c. 49. et de Astrolog. c. 4. denique *Pritsch.* Quaestst.
p. 210. LXXM.

ead. l. 7. Ἰερέων] Admodum verosimilis est *Belini*
conjectura, pro ἱρέων legentis ἱρώων. BIP.

ead. l. 9. Νεὼ] At hoc potius Atticum est: quare mal-
lem νηὸς, ut jam plus sexies supra, et infra c. 50. f.
REITZ.

ead. l. 10. Τοιήνδε] Sic rescripsi, cum invenirem
τοίην δέ. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπλκοντο] Audacter ita dedi contra Edd.
quia cum *Herodoto* ita adhuc semper scripsit. Nec me mo-
vet, quod in *Hippocr.* I. de morb. p. 8. 20. ἀφίκηται edi-
tum, et ἀφιγμένοι I. Aph. 4. bis. Nam alia res in prae-
terito, quod ἀφιγμένον etiam *Herodoto* centies. REITZ.

ibid. Συμφορῇ] Mallem συμφοραί. Ἀπύκοντο autem,
quod dialectus Ionica poscebat, ego pro ἀφ. reposui. SOLAN.

ead. l. 15. Ὡμολόγεε] W. SOLAN.

Pag. 117. l. 11. Χειροθήθεις] In omnibus impress.
χειροῖθεις. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀὐτοῖσι] Ἀν τοῖς Ἱερουπολίταις; GUYET.

ibid. Ἀποδεδέχεται] Ἀν pro ἀποδεδειγμένοι εἰσὶ.
supra p. 881. (Ed. *Bened.*) ab ἀποδέχομαι ductum est juxta
interpretis expositionem. Ἀποδεδειγμένοι, i. e. creati, con-
stituti. GUYET. Ἀποδεδέχεται M. et impr. omnes. SOLAN.
Supra c. 10. f. ἀποδεδέχεται aequae ac hic: ibi vero idem
ab ἀποδεκω deductum suspicatus est *Guyet.* quod et hic
ratione significatus non malum; sed quia formatio potius est
ab ἀποδέχομαι, nec illud sensum absurdum fundit, ei adhae-

reo. Terminatio autem illa praeter. passivi Ionibus frequens: ita γεγράφεται, τετρίγεται etc. *Herod.* et *Aret.* Vid. *Maitt.* p. 129. REITZ.

ead. l. 13. Σπονδηφορέουσι] M. et *Fl.* In reliquis impressis σπονδὴν φορ. SOLAN. Eleganter compositum verbum facile reposuissem, si hunc scriptorem in hujus generis compositionibus fugendis aliquid quaesivisse scirem. LEHM.

ead. l. 14. Πλέονες καὶ τριηκοσίων] Καὶ pro ἢ positum est. Sed sic libri omnes nostri. SOLAN. *Plures quam vel trecenti*; ita recte explicat *Fritzs.* Quae stt. p. 8. Quod sexcenti scripsit, imprudenti calamo excidisse puto. Finitur h. l. numerus, nec vero incertus relinquitur. LEHM.

ead. l. 15. Ἀντέοισι] Ἀν τοῖς Ἱεραιολίταις; GUYET.

ead. l. 16. Πᾶσι] M. et *Fl.* In reliquis πᾶσα. SOLAN.

ibid. Ἀρχιρεὺς] Sic M. sed a posteriore manu, uti et supra omnes impressi, ἀρχιερεῖς. SOLAN.

Pag. 118. l. 1. Τιάρῃ] Vid. *Spanh.* 467. SOLAN.

ead. l. 5. Κατ'] Hoc praefero, ut magis Ionicum, licet ἀφ' ὧν, ἀφ' ὧτων, (?) in *Hippocr.* frequentissime editum. REITZ.

ead. l. 11. Γίγνονται] Sic et paullo ante ἐπιγίγνεται. Et mox γίγνεται c. 50. f. et γίγνονται c. 51. etc. at γίνονται *Herodot.* praefert cum *Hippocr.* qui et γινώσκειν, non γιγνώσκειν, quater quinquies p. 5. L. I. de morbis, et milies alibi. Sic γίνεται aliquoties vid. ib. p. 6. etc. At initio Aphorismorum γίγνεται fere semper editum, deinde vero promiscue. Et quid demum refert? REITZ.

ead. l. 12. Ἐρχονται καλεόμενοι] Horum meminere etiam *Plinius*, *Varro*, et *Martialis*, a *Casaubono* laudati ad *Athen.* VIII. 1. p. 577. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν τῇ πτέρυγι] In M. et *Fl.* haec paullo aliter leguntur, nempe ἐν τῇ πτέρυγι ποίημα χρύσειον αὐτίω

ἀνακέετο. Ego, quocunque demum pacto legas, ἀρεκέετο rescribendum existimo. SOLAN.

ead. l. 14. Ποίημα χρύσειον αὐτέων] Non habet αὐτέων in vicinia, ad quod referatur. *Hagenone* 1535. ubi raro admodum peccatur, excusum est αὐτέων. Vix dubito, verum id esse, et Ionicum, pro ἀνθέων, ut κολοκύντη, ut apud *Nostrum* αὐτίς etc. Florum quorundam effigies, corolla, ornamentum pisci datum. Ita certe interpretatum esse, fraudi non fuerit. GESN. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 119. l. 1. Ἐλχεν] Ita M. In *Fl.* ἐλχε. In reliquis ἔχε. SOLAN. Ἐχε] Conf. supra c. 12. et 24. REITZ.

ead. l. 6. Ἐφειστεῶς] Legendum arbitror ἐφειστεῶς, certe sic transtuli. GESN. Ἐφειστεῶς legitur vulgo. Ergo ὑφειστεῶς, ni fallor, voluit. Certe sic transtulit: *subjecta*. At sic etiam *Micyllus* jam transtulerat: *subesse*, sensum ille potius suum, quam proprium verbi vulgati usum, secutus. LEHM.

Pag. 120. l. 5. Ἀλεκτρονὸν] I. e. homo ita dictus, sed quare? GUYET. Mirum est profecto, ἀλεκτρονὸν de homine dici: at supra pluries, ubi de gallis Cybeles sacerdotibus castratis mentionem fecit, semper eos Γάλλους, non ἀλεκτρονάς vocat. Ea vox, ut puto, ex versione in textum irrepsit. Quidam sciulus putavit, γάλλον non esse vocem Graecam, et *gallum* Latine dictum debere dici ἀλεκτρονά, et mutavit in eam vocem, quae nunc in Graeco legitur: vel forte scripserat *Lucianus*, ἀλέκτωρ, quae vox etiam de castrato potest usurpari, qui est sine lecto conjugali. Nam ut Ἠλέκτρα dicta est secundum Scholiasten *Euripidis* in *Oreste*, a privativa α, et λέκτρον, διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον μέναι χόλῳ Κλυταιμνήστρας· sic et ἀλέκτωρ potest dici castratus, ab eodem etymo, quod videlicet coelebs maneat. Ejus vocis in ea significatione reperiuntur exempla, sed duntaxat in foeminino, forte et in masculino *Lucianus* usurpavit, ut sit ὁ καὶ ἡ ἀλέκτωρ. PALM. Melius *Scholiate*, *Guyeto*, *Palmerio* et, qui totus a *Palmerii* partibus stat, *Belino* versutiam istorum sacerdotum introspexit *Wielandius*, quamquam, qua ratione galli gallinacei natura

D d

Lucian. Vol. IX.

tantas res perficere potuerit, quam *Lucianus* bono consilio explicare omiserit, nec ipsum se curiosis lectoribus enucleare posse fatetur. LEHM.

ead. l. 8. Ἀπαιτῆται] Ἀπαιρέται dedisse arbitror auctorem. GESN. Probam conjecturam confirmat GORL. LEHM.

ead. l. 11. Ἐορτέων] An ὠρτέων; vel an ex W. ὀρτέων, mutato tantum spiritu, quod malim, quia sic statim iterum in eodem, ὀρτήν; et quia hoc magis Ionicum: v. *Herodot. IV. 256. E. REITZ,*

ead. l. 13. Πυρρήν] Legendum videtur πῦρ ἐνιῶσι. GUYET. At quomodo tum καλέουσι cohaereret? Quare nihil mutes potius. REITZ.

Pag. 121. l. 4. Τὰ ἱρὰ] Ἱρὰ sunt signa ipsa, antiqua religione sacrata, Dii quasi ipsi, ut modo habuimus τὰ ἱρὰ, numina: σημύια horum signorum imitatione expressae imagines. Ut lucidior esset interpretatio, τὰ ἱρὰ Deos reddidi. Poteram etiam *sacra. Ovid. Met. X, 696. Sacra retorserunt oculos*, de simulacris. *Justin. XXXVI, 2, 13. de Mose, sacra Aegyptiorum furto abstulit. GESN.*

ibid. Πυρρήν ἐνιῶσι] Accuratius dici puto πῦρ ἐνιέ-
ναι. Sic certe est apud *Suidam* πῦρ ἐνέουον, ἐνέβαλον. Forte πυρρήν fecit aliquis, qui paullo ante legerat, πυρρήν vocari totum hoc solenne. Si ἐνιέναι simpliciter esset *incendere*, stare posset πυρρήν, ut vocaret hoc nomine totam illam arborum succendendarum multitudinem. GESN.

ead. l. 5. Πολλοί] Miror iterum, numquam πολλοί legi. An igitur Noster hoc oblitus? an librarii hanc Ionicam scilicet elegantiam nescivere? REITZ. Scilicet auctor minus curavit formas, quam res; quod noli mirari miratos semper esse eos, qui syllabarum aucupes esse malunt, quam internae indolis et universae styli venustatis observatores ac iudices. LEHM.

ead. l. 7. Φορέουσι — ἱρὰ] *Sacra. De φορέουσι* saepius supra monui. SOLAN. Φέρουσι] *Solan. φορέουσι* emendarat, siue auctoritate. Licet recte forsan, tamen quia id c. 48. et bis 52. etc. non tantum reliquit, sed alibi quo-

que in hac Dissert. plus decies ita occurrit, nihil ego contra libros ausim. Tum ne verum quidem est, φορέειν semper Ionicis dici, ut supra satis indicatum. REITZ.

Pag. 122. l. 1. Ὀργια] In omnibus impressis et Ms. M. legitur ὄρκια. Sed hic necessario mutandum. Vid. supra c. praeced. et 15. Unde ratio emendationis satis patebit. SOLAN. Quid sibi ὄρκια hic velint, non intelligo. Ὀργια postulari arbitror, et interpretatus sum. GESN.

ead. l. 4. Ποιέουσι] Quare non ποιεῦσι, ut Herodot. Sed utrumque Ionicum est, et ποίεουσι etiam deinde in hoc opusculo. REITZ.

ibid. Ἀποκέεται] Vid. ad c. 32. REITZ. Pro ἀποκείται Ms. Reg. 2954. legit ἀπικνέεται inde facilis permutatio in ἀπικνέεται, quam lectionem interpretando expressit Belinus. BIF.

ead. l. 6. Τὰ δέ] In eos enim asservantur usus. Ego τὸ δὲ reponendum censueram, quod et margini L. ab aliquo vetere grammatico observatum esse video, qui scripsit ἴσως, τό. SOLAN. Optime habet pluralis in sententia parenthetico, sive plures simul eodem tempore illic asservatos cogites gladios, sive unum tantum per vices annorum in eum usum ibi repositum. LEHM.

ead. l. 7. Τάμνει] Hoc Herodot. amat; vid. L. IV. REITZ.

ead. l. 14. Ὑπερθε] Anne ὑπερτε; ut Herodot. L. IV. Sed quia τε ambiguum foret, an pro et valeat, nihil muto. REITZ.

Pag. 123. l. 1. Φυλάξαντες δὲ ἐπὶ ἡμερέων ἀριθμὸν] Observato septem dierum numero. Ms. ἐννέα ἡμερέων ἀριθμὸν, novem dierum numero. GRAEV. Primo ἐπὶ praestare credo τῷ ἐννέα, ob sacrum numerum septenarium. Dein tirones notare velim, ut φυλάττεσθαι τινά, etsi cavere aliquem significat, ut fugias, veluti φυλάττεσθαι τὸ δέλεαρ Aelian. l. V. et φυλάττεσθαι ἄχοςμα XIV, 19. vitare indecora, et Aesop. fab. 23. τούτους φεύγειν καὶ φυλάττεσθαι χρῆ, et fab. 86. f. et Act. Apost. XXI,

25. item φυλάττεσθαι ἀμαρτίας *Plutarch. Cat. Maj.* pag. 341. B. ita φυλάσσειν ἡμέραν esse *observare, expectare*, ut obeas eum. *Long. Past. III.* 98. Ed. *Jungerm.* τῶν προβατευτικῶν ἀμέλειαν φυλάζας, et *observata, capitata pastorum incuria.* Et L. IV. p. 109. Ed. *Moll.* νύκτα δὲ φυλάζας, quod et Lib. I. p. 5. Ed. *Jung.* habetur. *Alciph.* similiter Π. Ep. 1. fin. οὐ δὲ ἐμοὶ μέμνησο φυλάξαι τὴν ἡμέραν τοῦ δείπνου. REITZ.

ead. l. 5. Ἀὐτέων] Ita emendandum fuit, ut Dialectus postulat, et recte c. 45. legitur. SOLAN. Et paucis verbis ante haec. LEHM.

ead. l. 14. Δικαιέουσι] Sic *Ven.* 2. M. et reliquae δικαιεῦσι. SOLAN. Δικαιεῦσι] Hoc verum, etsi nec alterum improbum. Vid. satis testimoniorum ex *Herodoto* adferentem *Maitt.* de Dial. p. 212. REITZ.

Pag. 124. l. 1. Πέρι] Ego hanc voculam, quae in omnibus deerat, cum sententia postularet, inserui. SOLAN. Non opus erat. Vid. *Fritsch.* Quaestst. p. 211. LEHM.

ead. l. 11. Ὑδασί τε ψυχροῖσι χρ. λουτρῶν τε καὶ π.] *Haverk.* ad *Joseph. T. II.* pag. 162. pr. ubi legimus, οὕτως ἀπολούονται τὸ σῶμα ψυχροῖς ὕδασι, haec *Luciani* conferri jussit. Sed non solum locutio convenit; verum et ritus quidam *Esseniae* sectae, ceterorumque *Judaeorum* eo libro ab *Josepho* describuntur, quos et *Lucianus* tangit, et quorum vestigia quaedam vel in templo illo *Syriaco* invenit, vel finxit. REITZ. Quae his juncta sunt verba: ἄρας ἀπὸ τῆς ἐωντοῦ, imprudenter a *Gesnero* sic translata: *Tum ablata iterum de suo capite*, castigavi, monitus a *Schüfero* ad L. *Bos.* Ellipss. p. 376. LEHM.

ibid. Χρεώμενος] In M. χρεόμενος, sed a recentiore manu est litera χ, unde constat, primo scriptum fuisse ῥεόμενος. SOLAN.

ead. l. 12. Χαμοχοιτέων] *Florentinae* lectionem veram suspicor, et licet in aliis compositis saepe α in ο migret, et vicissim, tamen hic diphthongum αι servandum arbitror, quia in ceteris compositis manet, ut χαμῳαβατος, χα-

μαιγενής, χαμαικλήνης et pluribus aliis, unde merito dubitat Steph. num in Hesychio, qui χαμώκοιτος cum ω scribit, non etiam χαμαίκοιτος sit scribendum. REITZ.

ead. l. 14. Ἀντίς] Ita recte M. Fl. et Bas. 2. Nam Fr. hic cum reliquis aberrat. SOLAN.

Pag. 125. l. 2. Καὶ τόδε πατρόθεν οἴκοι δέχονται] Mirifice interpretes, quorum prior, *et quod ex patria cujusque venit, id denovo apud se recipit*; citerior, *atque hoc e patria domi recipiunt*. Imo atque id ab patribus, majoribus, in domibus et familiis suis retinent. Tessera illa et conjunctio hospitalis ab patre propagatur in filium, et ab hoc exercetur conservaturque. Neque sane innox dicerem sumptis libamentis ἐπισπείσας, sed datis et finis libamentis. GRON. Non persuadet mihi Gronovius, οἴκοι δέχσθαι significare in familia sua retinere. Est sine dubio οἴκοι δέχσθαι opus hospitis, qui domum suam aliquem recipit. Itaque τόδε πατρόθεν significare puto, *quidquid est ex illa patria, quae ipsis assignata est*. GRON.

ead. l. 12. Στίζονται] Imo etiamnum mos ille ridiculus in illis regionibus obtinet. Omnes enim, qui terram sanctam invisunt Christiani, stigmata referunt, hic servatoris in cruce pendentis, ille sepulchri, alius alterius alicujus rei itidem sacrae. Quae superstitio non ridicula tantum, sed cum summo dolore conjuncta, quandoque etiam non sine ipsius vitae periculo est. In balneis itaque aliquando videas, quorum corpora tota sacris illis figuris cooperta sunt; quoque plura stigmata gerunt, tanto sanctiores habentur: sancto enim titulo omnes decorant, qui vel tantillum ridiculo isto sacro initiati sunt; sed longe facilius corpori notae inuruntur, quam, quae vera sanctitas est, animi maculae abstergantur. SOLAN. Ut ii, qui hodie Hierosolymam eunt. LA CROZE.

ead. l. 13. Καρπὸς] De carpis, manuum partibus, hic sermonem esse, perspicuum est; sed quia καρπὸς etiam fructus, deceptus est Augustinus, verba Psalmi 128, 2. τοὺς πόρους τῶν καρπῶν σου γάγισαι, reddens, *labores fructuum tuorum manducabis*; cum sit, *labore manuum tua-*

rum vescitor; bene observante *Gataker*, in *Cinn.* p. m. 245. REITZ.

Pag. 126. *l.* 1. *Κεῖνοι*] Bene, pro *ἐκεῖνοι*, v. supra, c. 16. REITZ.

ibid. *Τῇσι παρθένοισι*] *Leg. Jul. Pollux* libr. III. *Demosthenis Encomium*, quod sequitur, non esse *Luciani*, jam monui praefat. ad lectorem: satis prodit stylus. *Attamen Thomas Magister ἐν ταῖς ἐκλογαῖς Ἀτιλίδος*, in dictione *ἐπιδρομῇ* citat locum huius encomii, ut *Lucianum*. Atque etiam quidam dubitarunt, an tractatus de Dea Syria esset *Luciani*. *BOURD.* *Τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι ἡϊθέοισι*] Si ridere Ionismos in animo habuisset frequenter repetendo ingratas illas in *σι* terminationes, sive perpetuos *σι, σι, σι*, sibilos, potuisset et in hoc imitari *Herodotum* septies ita jungentem p. 262. *D.* *τούτοις ἐν τοῖσι αὐτοῖσι τόποισι κατοικημένοις εἰσι τοῖσι.* Et p. 264. f. etc. REITZ.

ead. *l.* 2. *Γάμον ἔχει*] Pro *πρὸς* vel *εἰς γάμον* ut *ἐλθόντας τὸ ἱερὸν*, *Paus.* p. 259. 9. *Ed. Fr.* referente *Maittair.* p. 74. Sic *ἔρχεσθαι κλισίην*, *Homero* familiare, recte observante *L. Bos.* de *ELL.* p. 268. quod tamen in verbo *ἰκάνω* ei nondum concedo: nam cum *ὄν μὲν ἰκάνω Homerus* ait, et *ἰκάνω invado* significat, potest *quemcumque invadam* etiam sine ulla ellipsi exponi. REITZ. Ellipsis prae-positionis *εἰς* in verbis motum significantibus in aliquem locum, quum, ipso illo *L. Bos.* p. 678. sq. *Schäff.* monente, magis poetis, quam prosaïcis scriptoribus, sit usitata, dubitari sane potest de lectionis veritate; magis etiam dubites, qua ratione omnino loco subvenias. Vid. *Varr. Lectt. LXXII.*

ead. *l.* 4. *Πόλει*] Qui delicias Ionicas amat, *πόλει* scriberet; ita enim ablat. sive dativ. formatur *Herodot.* Vid. *L. VI.* 383. *A.* (*Ed. Steph.*) item 389. *A.* et *IX.* 589. *B.* etc. aut saltem *πόλει* corrigeret. Sed quia *πόλει* perpetuo in hoc *Dial.* ut c. 1. 10. 13. 21. ac 22. etc. nihil mutavi, etsi scribarum vitium puto. REITZ.

ead. *l.* 5. *Τοῖσι δὲ νέοισι*] Malle *αἱ δὲ παρθένοι*, vel, quod ad scripturam magis accedit, *τῇσι δὲ παρθένοισι*,

nam de *virginibus* antea dixerat; nisi mox a se id praestitum narraret. Vid. *Theophr.* Char. 21. SOLAN.

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 127. l. 1. ΔΗΜΟΣΘΕΝ. ΕΓΚ.] Stylus hujus libelli a Luciani lepore, gratia et perspicuitate longe abest, Sophistamque potius olere videtur. KUSTER. Luciani si genuinum foetus censendus hic libellus, a juniore scriptum esse, et ante XXX. aetatis annum crediderim. Sed suppositivus est. Vid. notas ad c. 24. NB. editis cum notis in suo Demosthene Wolfus. SOLAN. Esse non videtur Luciani, sed alicujus Lucianum κακοζηλοῦντος. Marcil. Si Lucianus auctor est hujus libelli, quod in neutram partem facile confici posse arbitror; prior pars Satirica esse videtur, in laudatores ineptos, magno conatu magnas nugas vel poëticas vel solutae orationis agentes. Altera pars autem, quae ex Macedonicis deprompta commentariis fingitur, digna Luciano, et maximo quovis ingenio. Hinc tumidum illud et plus fere, quam Sophisticum dicendi genus, quod movit Marcilium, ut Luciani esse negaret, itemque quod Aristotelis, Xenocratis, Theophrasti, condiscipulorum forte suorum, auditor fuisse dicitur Demosthenes; haec, inquam, non imputanda sunt auctori, non magis, quam quae in aliis id genus libellis ex alia persona dicuntur. Quia veniam etiam ab aequis lectoribus spero, si interpretatio nostra quibusdam locis parum candida et facilis videatur, quippe quae, quantum ejus fieri potest, etiam dictionem et formam exempli sui referre debeat. GESN. Διατριβή indigna Luciano, scripta Alexandriae. Vid. c. 8. 9. 24. 35. etc. Ad stylum Plutarchi mihi valde accedere videtur. LA CROZE. Communi doctorum consensu non creditur ab Luciano compositum; et revera stylus adfectione plenus et rudis valde differens a Luciani caractere justam dat suspicionis causam etc. Vid. Misc. Obs. Maji et Jun. 1733. p. 368. Nomina personar. Grae-

cis addidi, quae *Gesnerus* versioni inseruerat. REITZ. Secuti quidem sunt recentiores Editores. Sed quum haec narratio sit, vel potius declamatio, quod vel interposita ἔφη, ἦν δ' ἐγὼ, et similia, docent, nec vero dialogus natura sua ac forma: ad communem veterum Editionum rationem reverendum putavi. Quod autem ad auctorem hujus recitationis attinet, eorum sententiae, qui Lucianum esse negant, in quorum numero etiam est auctor Scholii ad titulum, e recentioribus accesserunt *Belinus* in not. ad vers. Tom. V. p. 187. et *Wannowski*, Rastenburgensis grammaticus, in commentatione scholastica inscripta: De initiis Theoriae casus qui dicitur absolutus (*absoluti*) a. 1825. Regiomonti edita. Contra *Wielandius*, omnino cum *Gesnero* consentiens, recte censet in not. ad vers. Tom. VI. p. 123. sq., ex ipsa inventionis et compositionis novitate et insolentioris formae audacia patere, egregii hujus opusculi neminem, nisi Lucianum ipsum, esse potuisse auctorem, quoniam ex aetate illa magnorum et elegantium ingeniorum satis sterili, nemo innotuerit, cui talis libellus merito adscribi possit. Recitationem autem (προσλαλιάν) esse hoc summi oratoris encomium, facile ex iis locis colligo, ubi ad auditores praesentes sermo convertitur, ut cap. 1. τάχα τινὲς αὐτὸν ὑμῶν ἐπίστανται. cap. 2. ἵστε δῆπου τὸν — νεώ. cap. 27. ἡμῶν ἀναλῆξομαι. Athenis porro, non Alexandriae, ut nonnullis visum est, aut alibi, hanc acroasin esse recitatam, nemo rerum Atticarum vel mediocriter gnarus idemque attentus hujus encomii lector inficias iverit. Respice imprimis capp. 1. et 2. et quae ibi de Ptolemaei templo sunt dicta. Denique non a juniore Luciano, sed a viro cultioris doctrinae subactique jam judicii, scriptum hunc libellum esse, ut omnino ex universa ejus indole ac forma propria, ita maxime ex iis, quae cap. 24. leguntur, clarissime apparet; ubi vide quae ad verba τοσούτων ἐτῶν a nobis sunt monita. LEXM.

ead. l. 3. Βαδίζοντί μοι] Luciani non videtur. GUYET.

ead. l. 4. Ἐκτῆς ἐπὶ δέκα] Eo die mensis Pyane-

psionis obiisse Demosthenem, auctor est *Plut.* sub fin. ejus vitae pag. 1576, 2. V. *Dem.* 164, 1. SOLAN. Cum mensem non nominet, nihil inde de natali die vel Homeri vel Demosthenis colligas. Et lusit, credo, auctor in hoc etiam, quod natalem inducit celebrantes poëtae et oratoris maximi, cum de neutro aliquid constaret. GESN.

ead. l. 5. Θερσαγόρας] Quis hic sit, nescio. Poëtam fuisse, mox audies. Ad nos aliunde ejus fama non pervenit. SOLAN.

Pag. 128. l. 2. Θερσαγόρας] Adjecerat *Hemst.* videndum *L. Bos.* ad *Evang. Luc.* XVIII, 13. ubi cum itidem nominativus legatur, ὁ θεὸς, ἰλασθητί μοι, post exempla alia etiam hoc Luciani adfert, addens: *Neque tamen Atticismum hunc animadvertit Luciani interpretes h. l. quando reddidit:* Hic Thersagoras poëta est. *Debebat:* Thersagora poëta, quonam, et unde? — At *Gesnerus* vel sine hac admonitione pristinum errorem jam correxit. Conf. *Bis.* Accus. c. 20. f. et 33. pr. Adde, si vis, *Aesop.* F. 129. f. τῶν ἐδείπνησας, φίλος; REITZ.

ead. l. 6. Ὁμήρου γενεθλοῖς] A quo oraculo edocti natalitia Homeri, et quando celebrari coepta sint, alii doceant. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅπερ οὖν ἔφηεν, δεῖ μὲν μοι καὶ τοῦ περιπάτου] *Salmuriensis* interpretes accipit, ac si mutetur persona, et cum antea locutus fuerit Thersagoras, nunc incipiat Lucianus: unde voculam καὶ hic praecipue efficacem omittit in versione, quam vides esse: *Ego vero, ut dixi, deambulatione opus habeo.* Hanc sententiam admisit ab *Melanchthone*, qui prorsus eodem modo, *Tum ego: Et mihi opus est deambulatione.* Sed profecto non ita est, et continuatur persona Thersagorae, qui, cum ante jam dixerat de ambulando καὶ τοῦτον δέόμενος, id nunc repetit, dicens, *Quod igitur dicebam, etiam deambulatione quidem opus habeo; multo autem prius, aiebat, venio hunc salutare optans.* GRON.

ead. l. 12. Ἵστε δὴ πον τὸν] Vid. *Plut.* 1557, 1.

Erat etiam in Ceramico statua intra urbem, quam a Polyeucto factam tradit *Plut.* in ejus vita. *Meurs.* Ath. Att. 23. AG. IV. 974. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεώ] *Hunc in templo Ptolemaei ad dextram collocatum esse.* Ms. τοῦτον Πτολεμαίου νεώ. Lego, τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πτολεμαίου νεώ, ut et legisse videntur interpretes. Ptolemaeus autem Philopator Homero templum dedicavit, ut auctor est *Aelianus* Var. Hist. XIII, 22. GRAEV. Templi Homero a Philopatore Ptolemaeo structi mentio est apud *Aelian.* V. H. XIII, 22. quod Alexandriae collocat, nescio quam bene, *Marshamus* in Can. Chron. p. 441. An illud idem templum hic signari dicemus, et scenam dialogi esse in Aegypti Alexandria? Nolim sane hoc solo argumento: cum praesertim Ptolemaei Gymnasium in ipsis Athenis Atticis inveniam. *Pausan.* L. I. pag. 29, 31. GESN. *Graeviani* Codicis lectionem ita puto respici posse, ut inde corrigatur: τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦτον τοῦ Πτολεμαίου νεώ. Nec verebor, ne sic τοῦτον in ore celerius loquentis incommodo loco interpositum videatur. Verum quum et pluralis Πτολεμαίων, de unius Ptolemaei templo acceptus, si quidem illud, quod par est, Athenis esse cogitatur, satis defendi possit, nolui conjecturam, etsi forsitan haud improbabilem, ratae lectioni praeferre. LEHM.

ibid. Τῶν Πτολεμαίων νεώ, τὸν καθεμμένον τὰς κόμας] *Homerus comatus.* CUYET.

ead. l. 17. Δημοσθένην] *Solanus* non semel dubitasse videtur, Δημοσθένη, an Δημοσθένην rectius ederet. In paradigmatis quidem grammaticis accusativus formatur Δημοσθένη. Sed saepius apud Nostrum Δημοσθένην ut supra bis ter vidimus, ac mox rursus. Et sic ap. *Aeschin.* frequentius accusat. in ην terminatur, quam in η. Vid. ejus Orat. contra Ctesiphontem pag. 420. D. Edit. Par. Et 437. A. et D. Item 436. B. et E. 438. A. etc. Et ipsum *Demosth.* de Corona p. 481. D. Δημοσθένη tamen *ibid.* pag. 451. B. et 467. B. Conf. quae Tom. I. ad Scholiast.

dixi. Item T. V. p. 465. v. Ἀρη. Rursus quae ad Scholiast. Eunuch. Schol. 5. ubi Ἀριστοτέλην quoque Λαέρτιο usitatus esse, quam Ἀριστοτέλη, notavi, etsi Διογένη, Σοκράτη, et similia occurrant ibidem. Ἀριστοφάνην vero Bis Accus. c. 33. ubi Fl. tamen Ἀριστοφάνη. Sed quid tricamur in iis, quae utrovis more formantur? Notavimus tamen, ut alii editores deinde non nimis solliciti sint in hoc nominum genere. REITZ.

Pag. 129. l. 2. Συμβουλομένην ἄν σοι] Legendum puto συμβαλομένην. Certe hoc interpretatus sum. GESN. Nec rationem ego, nec necessitatem, corrigendi intellexi. LEHM.

ead. l. 4. Τῆς εὐροίας τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψασθαι] Sic omnino legendum ex Aldina editione, quamquam vitiose ibi εὐροίας. Homero se debere ait, quod sponte sua carmen numeros venisset ad aptos, et flumene quasi bonorum versuum licuisset effundere. GESN.

ead. l. 7. Εἰ ἄρα τῷ] Ἑγκλιτικῶς et Attice τῷ pro τινί, ut infinita magis sit oratio. GESN.

ead. l. 9. Καὶ πέπονθας τὸ τῷ τὸν δόλιχον νενικηκότος] Vertitur: cui idem accidit, ac illi, qui dolicho victoriam est adeptus. Cur non? cui idem accidit, ac illi, qui in stadio vicit. Sic enim Latini loquuntur, qui ignorant vocem *dolichum*. Sic et statim, καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικηκὼς τὸν δόλιχον τῶν ἐπιῶν, inepte vertitur, et tu certe mihi videris verborum dolicho devictus; cum sit vertendum, et tu mihi videris in carminum stadio vicisse. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐπίδοξον κληθήσεσθαι] Barbare prorsus antea legebatur ἐπιδόξου. L. Codex hanc scripturam suppeditavit, ex qua sensus jam aliquis erui potest, ex vulgata nullus. SOLAN.

Pag. 130. l. 1. Ὡς δὴ σοι] Δὴ τοι forsan. GUYET. Ὡς δὴ σοι] Haec etiam impeditiora. L. quidem et Fl. σὺ, sed ne sic quidem satis explicita. SOLAN. Ὡς δὴ σοι — λογασμένῳ] Sic legendum arbitror, ut pendeat ab κατορθοῦσθαι. GESN. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 5. Σμικρὸν] Euphoniae caussa leggerem μικρόν.

REITZ. Delicatus hoc vel linguae, vel anris judicium non inuidebo *Reizio*. LEHM.

ead. l. 7. Πλέτων εἰμι] Ut supra saepe vidimus ὅλος εἰμι, totus sum in eo; ita hic *potior sum*, pro, *magis eo inclino*, usurpat. REITZ.

ibid. Πρὸς Ὅμηρον] Πρὸς pro ὑπὲρ ait Scholiastes recentior, (ut qui etiam Urbanum Grammaticum adlegat) quod non plane falsum; nempe quantum ὑπὲρ tum valet *pro*, quo sensu oratoribus est frequens. Conf. supra Deor. Dial. XX. §. 3. τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις, quod accuratius *Hemsterh.* reddit, *o re mea narras*, ac Scholiasten *Aristoph.* leviter reprehendit. Quia πρὸς τινὸς λέγειν proprie est, *ab aliquo dicere*, ut *ab aliquo stare*, i. e. *a partibus* alicujus. Ita et hic τεύχθαι γνώμην πρὸς Ὅμηρον, erit: sententiam meam adjungere partibus *Homeri*: metaphorice, copias meas adscribam ordinibus *Homeri*. REITZ.

ead. l. 8. Πρὸς τοῦ Δημοσθ.] Subaudi τεύχθαι. GUYET.

ead. l. 10. Κατὰ] Forsan καί. GUYET.

Pag. 131. l. 8. Οἰνοβαρεῖς] *Hom.* II. A. 225. SOLAN.

ibid. Φιλίππου μέθας] *Demosth.* Ol. II. p. m. 16. C. εἰ δέ τις σώφρων ἢ δίκαιος ἄλλως, τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου, καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς οὐ δυνάμενος φέρειν, παρεωρᾶσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον. SOLAN. Respicit ad Olynth. II. p. 23. E. (Ed. *Wolf.* 1604. f.) ubi τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς conjungit. Ibi *Ulpian.* Κορδακισμὸς ἐστὶ εἶδος ὀργήσεως αἰσχυρῆς καὶ ἀπρεποῦς. GESN.

ead. l. 9. Εἷς οἰωνὸς ἄριστος] *Hom.* Iliad. M, 243. Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Idem Od. 496. οὐ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένη περὶ πάτρης Τεθνάνεμεν. SOLAN.

ead. l. 10. Δεῖ γὰρ τοὺς] Locus exstat in Or. pro Cor. p. m. 162. A. quem ob praestantiam mox integrum

exhibebimus ad πέρας μὲν etc. SOLAN. Pro Coron. cap. 28. Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα· φέρειν δ' ὁ, τι ἂν ὁ Θεὸς διδῶ γενναίως. GESN.

ead. l. 12. Ἡ κε μέγ'] Hom. II. H, 125. SOLAN.

ead. l. 13. Πηλίκον] Perlectis Ol. et Phil. aliisque multis haec verba apud Demosth. nondum reperire valeo. Liv. XXI, 53. Quantum ingemiscant, inquit Sempronius, patres nostri, circa moenia Carthaginis bellare soliti, si videant nos, progeniem suam, duos consules, consularesque exercitus, in media Italia paventes intra castra? SOLAN. Orat. contra Aristocr. p. 759. med. Πηλίκον ποτὲ στενάξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες, καὶ πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων ὑπομνήματα καταλείποντες, εἰ ἄρα αἰσθόιντο, ὅτι νῦν ἡ πόλις εἰς ὑπερήτους σχῆμα καὶ τάξιν προελέλυθε. GESN.

ead. l. 15. Πέοντα Πύθωνα] Dem. Or. pro Cor. c. 43. p. m. 172. A. ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῶν ῥέοντι καθ' ὑμῶν οὐκ εἴσα οὐδ' ὑπεχώρησα. Quem locum respicit et Philostr. pag. 482. Ubi a doctissimo interprete alio amandamur: unde factum etiam, ut phrasin mutatam voluerit, minus commode. SOLAN. De hoc Philippi oratore Dem. pro Cor. c. 84. GESN.

ibid. Ὀδυσσ. νιφάδας] Hom. II. Γ, 222. Cetera vid. II. M, 323. SOLAN. Ex quo Lucianum etiam emendavi. REITZ.

ead. l. 19. Πέρας μὲν] Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις [ἐστὶ] τοῦ βίου [ὁ] θάνατος. καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθεύδων τηρῇ· δεῖ [δὲ] τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς τὴν ἀγαθὴν προσβαλλομένους ἐλπίδα. φέρειν δ' ὁ, τι ἂν ὁ Θεὸς διδῶ γενναίως. Omnibus enim hominibus vitae terminus est mors. Etiam si quis in cellula conclusum se tenuerit. Viros vero fortes honesta semper aggredi oportet, bona interim spe munitos: quidquid vero Dii voluerint, generoso animo perferre. SOLAN. Demosth. pro Coron. c. 28. Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν —

τηρῇ. Deinde statim illa, quae modo dedimus, Αἰ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ. Ceterum de οἰκίσκῳ *Ulpiani* observationem adscribere placet: φασὶ τὸν ὄρνειον οἶκον οὕτω καλεῖσθαι παρ' Ἀττικοῖς. Αἰεὶ οὖν, ὅτι καὶ μεταβάλλῃ τις τὴν διαίταν, καὶ ὄρνις εἶναι νομίζεται, ἀποθανεῖται πάντως, καὶ μὴ δεικνὺς ἑαυτὸν, ἀλλ' οὕτω κρυπτόμενος. Itaque caveam vertimus. GESN.

ibid. Θάνατος] *Demosth.* de Cor. 28. qui ὁ θάνατος. SOLAN.

ibid. Καὶ ἐν οἰκίσκῳ] Utitur et *Alciphron* totidem verbis I. Ep. 25. nisi quod αὐτὸν tantum postponat, scribens: καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις καθεύδων αὐτὸν τηρῇ, ubi *Bergler.* bene: Sunt *Demosthenis* verba ex *Orat. de Corona*, quae crebra allusione auctorum quasi in proverbium abiierunt. Mutuatus autem est hanc sententiam ex *Homeri Demosthenes*, ut annotant *Plutarch. de Poësi HomERICA — Lucian. in Enc. Demosth. et Clem. Alex. VI. Strom.* ubi parallela colligit ex antiquis, et posterioribus. Locus *Homeri*, quem adumbravit *Demosth.* est II. M, 322. cujus summa: Si post hoc bellum essemus immortales futuri, dissuaderem pugnam; sed quia mille modis instat mors, pugnemus gloriose. — Sed non satis constat argumentum, si post bellum reddas *Homeri* sententiam: nam post bellum, esset bello patrato, quae minime dictant verba poetæ, contrarium dicentis, nempe, — εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυχόντες Αἰεὶ δὴ μέλλομεν ἀγέρωι' ἀθανάτω τε Ἑσσεσθ', id est, quod si bello hoc evitato senii mortisque expertes essemus etc. REITZ.

Pag. 132. I. 1. Μυρίασι] Locum laudat *Thomas Mag. v. ἐπιδρομῇ*, ubi corrupte legitur κυρίασι, et deest vox αὐδῆς. SOLAN.

ead. I. 6. Σὺν τῷ καιρῷ] Verius puto καιρῶ, ut intelligatur vis illa, qua animum feriunt. Quae sit καιρίος vel καιρία πληγὴ, nemo temere ignorat. GESN.

ibid. Τὸ τοῦ τρ.] I. e. orationis moratae. GUYET.

ead. I. 9. Παρόρησιαν — ἀνειμένος] Petita phra-

sis videtur ex Iliad. I, 372. ἀναίδειαν ἐπειμένος. Ἀνεμένη ψυχὴ aliud est. Vid. *Philostr.* p. 767. libera mens (curis). Ad Ἀγαῖδας vid. II. B, 235. H, 96. SOLAN.

Pag. 133. l. 2. Περιφρονολήν] *Wolf.* ὑπερφ. Sed omnes libri nostri consentiunt; nec mutare opus est. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν σὺν] Lege σήν. GUYET.

ead. l. 5. Δημοσθένην] Vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 7. Τοῦ μὲν] Scilicet ἀγώνισμα. GUYET.

ead. l. 11. Οὐκ ἦν] *Euripid.* Phoen. 503. ubi tamen quidam Codd. *Eurip.* hoc male. Εἰ πᾶσι ταῦτό καλὸν ἔφν σοφόν θ' ἅμα, οὐκ ἦν ὃν ἀμφιλεκτός ἀνθρώποις ἔρις. Quod mendose in *Canteri* Ed. sine ἄν legitur. SOLAN.

Pag. 134. l. 1. Σμύρναν] Sic *Hag.* (?) *Bas.* utraque, *Gr.* et *Fr.* Reliquae *Συνπλίαν*, et, quod mireris, *Par.* et *Salm.* quae *Συνπλίαν* retinent, *Smyrnam* vertunt. *Stephanum Byz.* frustra consului. SOLAN. Interpretes *Melanchthon* et *Bened.* *Smyrnam* etiam dederant, etsi *Συνπλίαν* in Graecis edidere uterque. REITZ.

ibid. Θήβας τὰς Αἰγυπτίας] De Homero vel Aegypto vel Ind. adeo. v. quos laudat *Casaubon.* ad *Athen.* IV, 14. Aegyptium etiam vocat Calasiris apud *Helliodor.* Aethiop. I. III. p. 148. GESN.

ead. l. 5. Ἡ τὸν Ἰωνικὸν] Forte *Ionicum* hoc tempus pertinet ad migrationem illam Ionicam, quae facta est Attico anno 536. id est, post Trojam captam annis 163. Sane Arundellianum marmor posteriorem facit Homerum Trojanico bello annis 168. V. *Marsham.* Ca. Chron. p. 352. et 360. sq. GESN.

ead. l. 6. Ὅπου γε] Aut haec loco mota sunt, aut valde absurdus scriptor censendus est: nam quod *Melanchthon* vertit, quidam etc. ex ingenio isthaec mutavit. SOLAN. Liberior quidem est *Melanchthonis* versio, et vero *Gesneri*; at neutra a mente auctoris ejusque verbis aliena. Nec vero auctor ipse absurdus, licet tumidior ejus oratio. Verbis hoc fere dicit: *Ac ne de aetatis quidem Homericæ ad Hesiodæam ratione liquido quidquam scias, quandoquidem etiam*

de nomine ipso ambigitur. Mente autem id vult, quod suo quisque modo expresserunt interpretes. LEHM.

ead. l. 7. Πενίας] Πενίαν fortasse. GUIET.

ead. l. 8. Ἀλλὰ μὴ] Corrige μὴν. GUIET. (Idem habet *Menag.*) Μὴν] Ego μοι conjiciebam pro μὴ, quod in impress. est. Nunc μὴν, quod *Menagio* placuerat, in L. reperiri cum videam, in textum etiam recepi. SOLAN.

ead. l. 9. Περὶ στενὸν] Ego unica voce περιστέρον scribi debere censeo. SOLAN. Nimirum περιστέρον, ut in nota *Reitz.* Ed., non περιστέρον, ut e textu *Reitz.* prave correxit *Bipontinus* Editor. LEHM.

ead. l. 16. Αἱ λιπαραί] *Pindar.* Isthm. II. §. 4. *Λιπααῖς ἐν Ἀθήναις* l. c. Ἑλλάδος ἔρσημα Ἀθῆναι etiam *Pindaricum* est, teste *Plut.* 414, 2. Ed. *Steph.* quem vide et 623. De reliquis verbis accipe *Philostrati* locum pag. 829. et 830. αἱ δὲ εἰσω μέλιται περιεργάζονται τὸ παιδίον, *Pindarum*, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι.... ἔξ Ὑμηττοῦ τάχα ἤκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ αἰοδιμῶν Ἀθῆνῶν. καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτάς ἐνστάζει Πινδάρῳ. Vox Ἀθηνῶν, quae hoc in loco a *Morello* inserta est, nupero *Philostrati* enarratori non placet. Nescivit scilicet vir doctissimus, ῥῆσιν esse *Pindaricam*; necessarioque aut requiri vocem, aut intelligi, quod vel sequentia verba, etiamsi disertis in eam rem deessent auctores, satis evincunt. Imo ipse *Graevius*, qui caetera recte interpretatur, dum locum hunc *Philostrati* ad Quom. Hist. Conscr. c. 15. profert, hoc ignorasse videtur, cum putat voce τοῦτο *mel Hymettium* intelligi; cum palam sit, *Elogium* hoc ipsum intelligi debere, non *mel Atticum*. Vid. *Eur. Tr.* p. 503. A. SOLAN. *Pindaricum* hoc *Athenarum* *elogium* agnoscit *Schol. Aristophan. Neq.* 298. cujus *Lyrici* loca pluscula laudat *Spanh.* ad l. c. qui non *pingues* intelligi vult *Athenas*, cum *λεπτόγεων* sit solum *Atticae*, sed *splendidas*. Videtur tamen neque altera illa exsulare significatio debere, quod *olearum* ferax fuit *Attica*, vel ob id ipsum, quod *λεπτόγεως*. *Florentinus Geopon.* 9, 4. extr. de oleis Ἡ δὲ λεπτόγειος ἐπιτηδεύα, καὶ μαρτυρεῖ ἡ Ἀττική. Add.

Cerda ad *Virg. Ge. II*, 179. seq. Deinde nisi λιπαραί Ἀθῆναι sint pingues, vix intelligitur jocus *Aristophanis* *Acharn.* 640. ubi ridet eos, qui hoc epitheto Athenarum ita delectentur, cum eodem plane modo laudentur apud. *Et* δὲ τις ὑμᾶς ἐποθωπέυσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθῆνας. Ἐγὼ τὸ πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαρὰς, ἀγέων τιμὴν περιώψας. *Vid. Casaub.* ad *Athen.* V, 3. Interim nitidas dicere in versione placuit, quia nitere dicuntur, qui bene habitati sunt, inprimis ab oleo etc. *GESN.*

ibid. Τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα] Sic supra *T. I. Tim.* §. 50. pr. ὃ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, ubi plura *Hemsterh.* Adde *Gatak.* *Cinn.* cap. 20. p. 392. Edit. min. Majoris 384. Ac *Drelincourt.* *Homeric.* *Achil.* pag. 53. qui plurima auctorum testimonia collegit, a quibus Achilles aliique Heroës patriae vocantur munimentum, turris, murus, columen. Sed parum habet utilitatis talia hic collegisse. *REITZ.*

Pag. 135. l. 1. Ἐπὶ τῇς] An ἐπὶ; *GUYET.*

ead. l. 2. Ἐρωτας θεῶν] *Vid. De Salt. c. 39. SOLAN.*

ibid. Κρίσεις] Neptuni et Minervae lis nota, quam tangit etiam *De Salt. c. 39. SOLAN.* Hoc argumentum ipse tractat *Demosthenes* contra *Aristocr.* p. 735. fin. ubi tum quinque celebria Atticae judicia recenset, tum Areopagum eo nomine commendat, Ἐν μόνῳ τούτῳ τῇ δικαστηρίῳ θεοὶ δίκας γόνου καὶ δοῦναι καὶ λαβεῖν ἡξιώσαν, καὶ δικασταὶ γενέσθαι διενεχθεῖσιν ἀλλήλοις, ὥς λόγος. Λαβεῖν μὲν Ποσειδῶν ἐπὲρ Ἀλιφρόδιον τοῦ υἱοῦ παρὰ Ἄρεως, δικάσασθαι δὲ Ἐμμένισι καὶ Ὀρέστη οἱ δώδεκα θεοί. Est et apud *Liban.* *Or. XXII.* et *XXIII.* conficta Neptuni actio, et defensio Martis. Κατοικήσεις intelligo praeter ipsam Minervae in arce commorationem, illam Panis infra Pelasgicum, de qua *Lucian.* Bis *Accus.* p. 219. pr. *GESN.*

ead. l. 3. Ἀωρεάς] Olivam, equum, frumentum. *SOLAN.*

ead. l. 6. Οὐδ' ἂν εἷς] Respicit ad formulas *Demolucian.* *Vol. IX.*

sthenis, v. g. pro Coron. cap. 2. extr. οὐδ' ἄν εἰς ταῦτα γήσκει· c. 39. οὐδ' ἄν εἰς εἴποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον οὐδέν. GESN.

ead. l. 7. Φησὶν δ' Ἀημ.] Verba haec apud *Demosth.* π. τῶν συμμ. non invenio, sed iis proxima sunt, ad eaque respicit laud dubie, quae de Atheniensibus habet, qui contra Persas fortiter pugnando, urbe sua relicta, gloriam erant assecuti immortalem. Phil. II. (144. A.) ἄξιός δ' εἰπεῖν οὐδείς δεδύνηται... ἐστὶ γὰρ μελὶς τὰ κελευσὶν ἔργα ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις ἄν εἴποι. SOLAN.

ibid. Ἀφθονία μὲν ἦν ἄν μοι περιττὴ πάντως τόδ' ἐγκώμιον. οὐκ ἄν ἀπαρτῆν ἐνομιζόμετην] Turpis macula ex *Salmuriensi* editione in haec propagatur, dum sic editur, cum voces illae τόδ' ἐγκώμιον pertineant ad sequentia, ad quae retulit etiam interpres, sed infelicissime vertens, *idque encomium non distrahendum putarem*: neque enim ἀπαρτῆν est distrahere, sed suspendere. Certe melius *Melanchthon*, *idque encomium non existimarem praetermittendum esse*. Sic ex eadem *Salmuriensi* paulo ante video editum monstrose *Συνπλίαν* pro *Συμόναν*. GRON.

ead. l. 8. Τὸ δ' ἐγκώμιον — ὅν] Sic interpungendus hic locus, quod in sola *Bas.* praestitum est. In varia reliquae abierunt, et absurda. SOLAN.

ibid. Ἀπαρτῆν] Verte *adnectere*. GUYET. Ἀπαρτῆν ἐνομιζόμετην] Etiam hac *Demosthenica* formula, pro Coron. c. 18. extr. Καὶ με μηδεὶς ὑπολάβοι ἀπαρτῆν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, ἐὰν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω. Ne quis me putet a caussa et accusatione aberrare. GESN.

ead. l. 10. Ἰσοκράτης — τῆς Ἑλ.] Vide *Isocr.* Ἐλεν. ἐγκ. hodieque exstans. SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦπίσαγμα] *Erasmii* emendationem in textum recipiendam duximus, Chil. IV, 2, 69. Quid enim hic ἐπίγραμμα, quod in omnibus nostris libris legitur? SOLAN. Τοῦπίγραμμα] Placuerat mihi quoque illud ἐπίσαγμα *Erasmii* et *Wolfii*: sed reduxit me in viam doctissimus *Hem-*

sterhusius, cum illud ambitiose factum a mercatoribus mone-
ret, ut pittacia, tabellas, inscriptiones s. titulos affigerent
saccis. GESN.

Pag. 136. l. 1. Πατήρ] De quo jam ad Somn. c. 7.
dictum est. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσέα κρηπίς] *Plut.* 623. f. de Herod.
mal. *Pindaro* tribuit. Ἐπ' Ἀρτεμισίῳ παῖδες Ἀθηναίων
ἐβάλλοντο Φαεινὰν κρηπίδα ἑλευθερίας. et 1593. Vide
etiam apud eundem 979. f. et 1, 2. et in *Themistocle*
210. f. Perit hoc *Pindari* opusculum. SOLAN. *Χρυσέα*
κρηπίς κατὰ Ἰλινδαρον] *Pythior.* 7. pr. patriam et genus
Megacis tanquam crepidinem aut fundamentum laudibus ejus
substerni scribit. Jam respexerat ad hunc locum paullo ante,
ubi negat ejusmodi ἑδραίων κρηπίδα laudum *Homeri* esse.
GESN.

ead. l. 11. Ἡσιόδου δάφνην] Vid. *Theogon.* 30.
SOLAN.

ead. l. 13. Καλλίστρατος] Hunc oratorem cum au-
diisset *Demosthenes*, eloquentiae tanto amore incensus est,
ut statim relicto *Platone* *Callistratum* sectari coeperit, et elo-
quentiae studio totus incubnerit: qua de re legendus *A. Gell.*
III, 13. meminit et *Plut.* SOLAN. *Gell.* III, 13. narrat
ex *Hermippo*, ut *Demosthenes motus, demulctus et captus*
oratione *Callistrati* *Demagogi*, nobilem illam τὴν περὶ Ὁρω-
ποῦ δίκην dicentis, ut eum inde sectari coeperit, *Acade-*
miam cum Platone reliquerit. GESN.

ibid. Ὁ κατάλογος] Oratorum scil. i. e. eloquentiae
exempla. GUYET.

ead. l. 14. Ἀλκιδάμας] Is est, quem *Cic.* *Tusc.* I.
nobilem *Rhetorem* appellat; nisi quod ibi prave legitur *Al-*
cidamus. *Plutarchus* *Alcidamantem*, ut *Lucianus*, vocat.
SOLAN.

ibid. Ἰσαῖος] *Chalcidensem* fuisse, tradit *Plut.* 1543.
SOLAN.

ibid. Εὐβουλίδης] *Philosophus* is *Milesius.* Vid. *Plut.*
1553. SOLAN.

Pag. 137. l. 2. Ἀπολισθαίνειν] Potest verum esse, quod *Fl.* refert, quae et alibi sic scribit. Sed quia vulgatum frequentius occurrit, nihil propter hanc solam immutem, nec refert. De *Dom. cap. 12. f. διολισθαίνουσιν* etiam legimus, ubi *Schol. διολισθάνουσιν* idque crebro permutari, ibi obiter diximus. REITZ.

ead. l. 3. Κοιμᾶν] I. e. *τρυφᾶν*, luxuriari. GUYET. Immo *κοιμᾶν* prima brevi, ut invitis Edd. dedi. REITZ.

ead. l. 5. Φορύνης] Duae hujus nominis fuere meretrices. Haec est, quam Fontenellus de gloria cum Alexandro in *Dialogis* venustissimis facit contendentem. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀριστοτέλους] Vide, quae ad ipsum principium hujus libelli observavimus. GESN.

ead. l. 8. Ἐν ἀνθρώποις] In omnibus libris legitur *ἐν*. Tragicum videtur. Vide et *Amor. c. 37.* et confer haec cum *Pseudol. c. 11.* et *Diall. Merett. VII.* SOLAN.

ead. l. 12. Ἐλξεν] *Ἐλξιν*. GUYET.

ead. l. 15. Ὅσαι Ζηνὸς] Unde habeat, nescio. SOLAN.

ead. l. 16. Πάντα πόριμα] Quae de studio hoc Demosthenis dicuntur, ea copiose enarrata habemus a *Plutarcho* in utraque vita, a *Libanio* in vita, ut *Ciceronem* de *Orat. I, 61.* reliquisque taceam. GESN.

Pag. 138. l. 1. Κοιρὰ] Haec omnia *Plutarchus* enucleabit in vit. *Rhetor.* et *Dem. Libanius* etiam vit. *Dem.* SOLAN.

ead. l. 10. Μόρος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης. ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, οὐ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον] *Benedictus: Ac utique solus oratorum, ut Leosthenes dicere non dubitavit, animatam, non malleo fabricatam orationem protulit.* Quae sit malleo fabricata oratio, doceant fabrorum filii: nobis, qui Musis operamur, ignota est utique. *Σφυρήλατος λόγος* laudatur, non vituperatur. *Plutarchus* de oraculis *Pythiae*: ὥστε ταυτὶ μὲν τὰ προγεγραμμένα τῶν σοφῶν, τὸ γινῶθι σεαυτὸν, καὶ τὸ, μηδὲν ἄγαν ἀποδέχεσθαι, καὶ θαυμάζειν οὐχ ἥκιστα διὰ τὴν βραχυλογίαν, ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλα-

τον νοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσιν ὄγκῳ, et quae sequuntur. *Sicuti praecepta sapientum, quae proscribuntur, Nosce te ipsum, et illud, Ne quid nimis, probamus et admiramur valde ob brevitatem, quod sapientem et solidam complectantur sententiam in paucis verbis, sive sine verborum tumore.* Legendum itaque in Luciano, ut est in Ms. ἔμψυχον καὶ σφρηγῆλατον παρεῖχε τὸν λόγον, *vivam et solidam orationem edidit.* Utraque vox, qua laudat orationem Demosthenis, est translata a statuariorum arte. Signa enim vivere dicuntur et spirare, cum singulari artificis ingenio sic ficta sunt, ut videantur non statuae esse, sed viva animantia. *Claudianus IV. Consul. Honorii, quamvis ibi loquatur de vestibus acu pictis:*

Vivit opus, multaque ornatur iaspide cultus,

Et variis spirat Nereia bacca figuris.

Σφρηγῆλατα, quae et dicuntur ὀλοσφύρα et ὀλοσφύρατα, sunt solida, compacta, plena, non conflata. *Plinius Histor. Nat. XXXIII. c. 4. Aurea statua prima omnium nulla inanitate, et antequam ex aere aliquo illo modo fieret, quam vocant holosphyratam, in templo Anaitidis posita dicitur.* Est igitur σφρηγῆλατος oratio, solida, plena gravissimis sentiis, in qua nullus est inanis verborum strepitus: cui opponitur oratorum inanis sentiis verborum volubilitas, uti vocatur ab Augusto. GRAEV.

ibid. Αἰωσθένης] Vid. not. ad Prom. in Verbb. c. 2. (Tom. I. p. 18. et 214.) SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ σφρηγῆλατον] Obsequamur Graevio, id est, libris antiquis, de καὶ pro οὐ ponendo. Alioquin mihi videbatur pulchre etiam dici ἔμψυχος οὐ σφρηγῆλατος, *viva et spirans, non rigida ac dura, ut quae malleo ducuntur.* GESN. Et ob hanc rationem ego in vulgato nihil mutavi. REITZ. At sic factum, ut interpretatio Gesneri cum Reitzii textu non conspiraret. Mihi quidem aequae ac Gesnero et Wielandio persuasit Graevius, laudari his verbis in Demosthenis orationibus tum internum spiritum quasi divinum, tum artis externae summam praestantiam, quae virtutes in

nullo alio oratore sic, ut in hoc, consociatae reperiantur.
LEHM.

ead. l. 12. Καλλισθενῆς] Idem de Aeschilo dictum narrat *Plut. Symp. VII, 10.* sed Callisthenem auctorem non landat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀλλ' ὕδωρ πίνων] *Brod. Misc. part. II. p. 525.* *Servius Demosthenem abstemium fuisse refert, ob idque acrioris naturae. Valer. Maximus, ejus patrem cultellos vendidisse. Quae minime mihi probantur: nec enim Demosthenes a vino abstinebat, nisi si quando philosophiae studiis vacaret, orationes scriberet, caussam orare vellet. Athenaeus, χρόνον τινὰ ὕδωρ μόνον πεπωκέναι ostendit: et Lucianus in ejus encomio. Libanius, καὶ μὴν ὅτι τε ὕδωρ ἐπετήδευε πίνειν ἵνα ἐργηγορῶν μᾶλλον παρέχεται τὴν διάνοιαν, ἅπασιν ὁμολόγηται. Nec ejus pater cultellos uquam vendidit: fuit enim καλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν, (auctore apud Plutarch. Theopompo) et, ut temporibus illis copiosus plane et locuples. Indicat ipsius Demosthenis κατ' ἀφόβου oratio: ὃ γὰρ πατὴρ (inquīt) κατέλιπε δύο ἐργαστήρια τέχνης οὐ μικρὰς, ἐκάτερον μαχαιροποιοὺς μὲν τριάκοντα καὶ δύο, quibus (non enim hoc curabat ipse) aut ex libertis ejus quispiam, aut atriensis praecesset. Idcirco iamen ab Aeschine per contumeliam et probrum, μαχαιροποιού υἱός, vocatus est, cui Satyra adstipulatur Juvenalis. Idem κατὰ Μειδίου· εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχούσης οὐσίας, ὑπὸ γὰρ ἐπιτρόπων ἀπεστερήμην, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης, ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε etc.* REITZ.

ibid. "Υδωρ πίνων] *Demosth. Phil. II.* SOLAN.

ead. l. 16. Δημάδην] Dicacitate hic notus, quem ex nauta repente oratorem factum tradunt veteres. Ad illud Demadis dictum alludit palam *Demosth. Phil. II. (152. C.)* λέγοντας, ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων εἰκότως δέσκολος καὶ δέστροπος εἰμὶ τις ἄνθρωπος. Philocrates etiam, teste ipso *Demosthene, p. m. 217. C.* idem risit. SOLAN.

ead. l. 17. Δημοσθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράγειν] *Hemsterhusius* notarat, videndum *Davis. ad Cic.*

Tusc. D. p. 164. i. e. ad L. II. c. postremum, plane in fin. ubi is de more ad clepsydram dicendi adlegat Scholiasten *Aristoph.* in *Acharn.* v. 693. et *Suidam*, tum et hunc *Luciani* locum, *Plinium*, *Synesium*, aliosque, unde haec adlusio ad aquam scribendi satis intelligitur. Sed his nimium notis non immorabimur. REITZ.

ead. l. 18. *Πυθέα*] Vid. *Plut.* in *Demosth.* et *Ciceronis* comparatione, ubi hoc ipsum *Pythae* dictum tangit his verbis: ὁ μὲν γὰρ Ἀθηνοσθενικὸς (λόγος) ἔξω παντὸς ὠροῦσμοῦ καὶ παιδιᾶς εἰς δεινότητα καὶ σπουδὴν συνηγμένος, οὐκ ἑλληνίων ὄδωδεν, ὥσπερ ὁ Πυθέας ἔσχωπτεν, ἀλλ' ἐδροποσίου καὶ φροντίδων, καὶ τῆς λεγομένης πιζορίας τοῦ τρόπου καὶ στυγνότητος. pag. 1624. Ed. *Stephan.* et *Libanium* in vit. *Dem.* SOLAN.

ibid. *Κρότος*] Sic infra cap. 32. κρότῳ καὶ τόνῳ τῶν λέξεων. KUSTER.

Pag. 139. l. 4. *Μετέλοις*] An *μετίοις*; GUYET.

ead. l. 9. *Καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον*] Puto hic servandam suam vim verbi ex etymologia, quam expressimus, et ab eo pendere accusativos, qui sequuntur, *χορηγίας*, *τριηραρχίας*, reliquos. Nec tamen ignoro, quam pulchre ex Medicorum disciplina hoc verbum apud *Longinum* cap. 12. extr. interpretetur *Tollius*, *fovere*, et *amabili ac jucunda verborum sententiarumque copia rigare, animumque ulcera emollire atque lenire*. Caeterum ipsa haec *Demosthenis* *κατορθώματα* repetiisse videtur auctor ex illius oratione pro *Corona*, v. g. c. 93. ubi *τειχισμὸν καὶ ταφρεῖαν* commemorat, cap. 81. εἴ τινες ἐκ τῶν πολέμιων *ἑλυσάμην*, εἴ τισι *θυγατέρας συνέξεδωκα* κ. τ. λ. GESN. Cf. *Platon.* *Lys.* c. 3. p. 212. B. citante *van Heusde* in *Specim. crit.* in *Plat.* p. 127. qui omnino videndus. Imitatus *Lucianus Platonem* de republ. p. 344. D. *Ταῦτα εἰπὼν ὁ Θρασύμαχος ἐν νῆϊ εἶχεν ἀπιέναι, ὥσπερ βαλανεὺς ἡμῶν καταντλήσας κατὰ τῶν ὥτων ἀθρόον καὶ πολὺν τὸν λόγον*. Quorum non memor *Gesnerus* rem non expediit, observante *Heindorfio* ad *Plat.* *Lys.* c. 3. — Ceterum totus

hic locus implicatior factus effusione eloquentia et structura insolentiore sic est capiendus: Inceperat Thersagoras ampliorem periodum ab hac protasi: Ἀλλ' εἰ μετιοῖς ἐπὶ τὰς φιλικῶν καὶ etc. et voluerat postremum carpere amicum hac apodosis: γέλῳ ἔπεισέ μοι etc. Verum in medio orationis cursu post verba ὅλην τὴν λαμπρότητα ab impatiēte Lycino interpellatus, celeriter periodum abruptam nectit verbis δημοδοινίας τε etc. missa jam praepositione superiore ἐπὶ, usque ad verba μέγεθος πολυτελείων ἐμπεσόν. Neque igitur hi Accusativi sunt absoluti, nec jungendi cum verbo καταχεῖν, sed referendi omnes ad verbum μετιοῖς. Quem periodi nexum non cepit Wąrowski in libello scholastico supra in prima harum Adnotationum laudato p. 25. LEHM.

ead. l. 13. Πρόσβεις] Προσβείας correxerat Gesn. Optime. Et legationes etiam interprete Melanchthone Parisina, quamvis πρόσβεις reliquerit in Graecis. In quo Edd. cett. consentiunt, sed vellem dissentirent, et προσβείας eligerem. Sed et iterum πρόσβεις c. 18. f. REITZ.

Pag. 140. l. 11. Σοὶ δέ μοι φαίνεται] Scribendum σόν. *Tuum opus*, laudatio Homeri scilicet, quae comparatur cum laudatione Demosthenis, utra majoris difficultatis res sit. JENS. Rectius omnino est *Jensii σόν*· sed scripturam veterem repraesentare satius duxi. SOLAN. Parum abest, quin invitis omnibus *Jensii* emendationem recipiam. Ita enim non modo sensus postulat, sed et supra σόν δέ τοῦτο Noster etiam dixit. At quia et σοῦ possit legi, et *Solan.* vulgatum exhibuit, scribam cum vulgo, sentiam hic cum *Jensio*. REITZ. Si pro μοι cum Edd. nonnullis μὴν legitur, σοὶ autem ad ῥῆον refertur, non ad φαίνεται, denique si καὶ τοῦτο est: haec quoque negotii tui pars: sententia, quae sic existit, multo potior mihi esse videtur, quam quae ex *Jensii* conjectura conficitur. LEHM.

ead. l. 16. Περὶ τὸν λόγον ἄτιτων] Glossema videtur. GUYET. *Guyeti* sententiam non perspicio. Potest enim putasse, aut formulam περὶ τὸν λόγον ἄτιτων, aut

simplex verbum ἤτιτον, ipsi videri glossema. At neutri sententiae subscribam. Adeo enim quaesita ac vere affectata est haec orationis forma, ut tota spiret Thersagoram, minime vero glossatorem. Nisi fallor, formula haec est compilata ex aliquo poeta, nec quidquam omnino in ea mutandum, nisi quod jota sub a vulgo omissum subscribere placuit. LEHM.

Pag. 141. l. 8. Ἀνδρίας] Etsi *Florentinae ἀνδρείας* forsitan praefendum, nolui tamen hic ei obsecundare, quia ἀνδρία frequentius apud Nostrum occurrit; vid. supra ad Macrobios cap. 8. REITZ. Vult, opinor, ad *Patr. Encom.* c. 8., ubi quidem haec res tangitur, Tom. VIII. p. 486. LEHM.

Pag. 142. l. 1. Ἵσμενον — ὑμνήσομεν] *Pindari* locus. GUYET. Inter *Pindari* opera, quae hodie supersunt, non reperio. SOLAN. Vide tamen *Plutarch.* de gloria Atheniensium c. 4. Ed. *Tauchnitz.* Tom. II. p. 433., observante *Belino.* LEHM.

ead. l. 6. Ὑμνήσομεν] De variis hymnorum sic notis nominibus vid. *Spanhem.* ad *Callim.* v. 1. REITZ.

ead. l. 12. Ἰκανὴ γούν σοι ἢ ἡ Περικλέους. ἐκείνου μὲν γε τὰς αὐτὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι κέντρον δόξη παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτόν γε οὐχ ὁρῶμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχοντες, οὐδ' οἶον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βύσανον καὶ κρῖν] In hoc loco nihil sani, si attendas animum. Vertit *Benedictus*: *Hic satis erit eum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, tonitrua, et suadellae quoddam calcar accepimus fama, sed orationem ipsam non videmus. Unde constat, ejus nihil praeter opinionem stetit, nec temporis probationem et judicium sustinere potuisse.* Quam multa hic sunt in Latinis infarta, ut sententia nascatur, quae in Graecis non habentur! quam multa male sunt versa! Primum ἢ Περικλέους, num est Pericles? Ἀπὸ κοινοῦ ex praecedentibus repetendum est ῥητορικῇ. Sufficiet tibi *Periclis*, sc. eloquentia, si conferatur cum De-

mosthenis. Dein, πειθοῦς κέντρον non recte vertitur *calcar eloquentiae*, sed *aculeus*, quem infligebat animis auditorum, ut recte *Melanchihon*. Mox, ἀλλ' αὐτόν γε οὐχ ὁρῶμεν, sed *ipsum non videmus?* quemnam? Periclem? non mirum ante tot secula placida compostum quiete: sed nec de Pericle locutus erat, sed de τῇ τοῦ Περικλέους, de eloquentia Periclis; itaque recte Ms. et editio *Florentina*, nec non *Basilcensis*, ἀλλ' αὐτήν γε οὐχ ὁρῶμεν, *ipsam non videmus*, sc. eloquentiam. Nulla enim oratio ejus posteris est prodita. Verba, quae sequuntur, obscurius vertantur, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχοντες. *Salmuriensis*: Unde constat, ejus nihil praeter opinionem stetisse. Pejus *Melanchihon*: Quare constat, eas praeter actionem, nullam habuisse solidam ac durabilem laudem, sc. orationes. Et sic Latinus quoque interpretes videtur legisse. Num φαντασία est *actio*, quod *Melanchihoni* placuit? Pro ἔχοντες Ms. ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχουσιν, οὐδ' οἷον ἐξαρχέσαι: quae praeter imaginationem nihil, quod duret, habet, quippe quae non potuit sustinere temporis examen et iudicium; quamvis ἔχοντες aequae ferri possit, ac ἔχουσιν, hoc est, ex qua Periclis eloquentia nihil ad posteros est transmissum, nihilque superest, quam illa imaginatio, illa species, quam animo informamus ac concipimus, de ejus fulguribus et tonitribus, quibus miscuisse Graeciam audimus, non legimus, non videmus, ut in Demosthene. Φαντασία hic non est illa oratorum, ὅταν αὖ λέγεις ἐπ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθος βλέπειν δοκῆς, καὶ ἐπ' ὅσιν τιθῆς τοῖς ἀκούουσιν, cum scilicet ea, quae dicis, quasi entusiasmo et vehementi motu correptus, videris cernere, eandemque auditoribus ob oculos ponere, ut eam definit *Longinus* de sublimi dicendi gen. c. 14. sed illa, qua rem auditam cogitatione informamus. Οἷον autem non pertinet ad φαντασίαν, sed ad ῥητορικὴν. GRAEV. Locum hunc molestissimo tumore laborantem sic ego intelligo: In Demosthene laudando, inquit, non est, quod de materia eligenda haereas: ejusmodi est haec res, ut facile dubitationem (τὴν πλάνην h. l. = τὴν

ἀπορίαν) devitare possis. Una tantum, quaecunque demum sit, rerum (ad Demosthenem pertinentium) arrepta, sive rhetorica sola per se spectata (Nota, quod ad ἡ spectet, alterum ἡ non sequi, ob ingentem rerum abundantiam) in hac colloca encomium tuum, quod agis. Et hic quidem ne Periclis quidem ars (ἡ Περικλέους int. ῥητορικὴ) tibi parem dicendi materiam praebuerit: quippe de illius quidem fulminibus ac tonitruibus, ac de suadela quodam aculeo, traditum accepimus: ipsam vero (αὐτὴν scil. τὴν ῥητορικὴν) certe non videmus, quae quidem ultra speciem nihil stabile habeat, (ἔχουσιν, non ἔχοντες) nec quod (οἶον) sufficiat ac temporis examen ac iudicium. Demosthenis vero (ars dicendi)... At tibi haec permissa sunt dicenda, hanc si elegeris viam. Vides, post verba τὰ δὲ τοῦ Δημοσθένους ipse orationis suae flumen praeceptis interruptit Thersagoras, et impeditissimam orationem ita jam expedit, ut haec uberius persequenda omittat amico, transiturus jam ad alia rerum tractandarum genera. Vides simul, errasse graviter Gesnerum, qui post verba βύσανον καὶ κρίσιν abrumpi orationem, et jam ἄλλα pro ἀλλὰ scribendum esse putaverit, quod etiam Fritzsche monuit Quaest. p. 104. sq. Vides etiam, Wielandium, cui nimium imposuisset Gesneri auctoritas, non opus habuisse suspicari aliquam lacunam post verba κατάθου τοῦτον τὸν λόγον. Denique jam liquido per se patent singularum quarundam mutationum per hunc locum rationes. LEHM.

ibid. Γ' ἂν σοι οὐδ' ἡ] Sic recte Ven. utraque. In plerisque impressis γοῦν σοι ἡ ἡ. Fl. vero μὴ etc. SOLAN.

ibid. Σοὶ ἡ ἡ] Lege εἴη. GUYET.

ibid. Περικλέους] Plutarchus docet, nihil ejus praeter decreta superesse, ejus tamen aliqua ferri Cicero in Bruto auctor est n. 7. teste Quintiliano III, 1. p. 126. A. qui haec verba addit: *equidem non reperio quidquam tanta eloquentiae fama dignum. Ideoque minus miror, esse, qui nihil ab eo scriptum putent: haec autem, quae feruntur, ab aliis esse composita.* De Orat. tamen II, 22. constare scri-

pta Periclis ait: nisi forsan ea tantum intelligit, quae apud *Thucydidem* exstant. *Ab Aristophano poeta fulgurare, tonare, permiscere Graeciam dictus est*, Cic. Or. 9. Vide autem *Nigrin.* c. 4. ubi versus *Eupolidis* legitur, in quo κέντρον illud Periclis memoratur. SOLAN.

ead. l. 13. Τι κέντρον] Τὸ κέντρον legi jubet *Hemsterh.* ad *Nigrin.* §. 7. f. ubi ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπε τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι, etiam minus apte legitur. REITZ. At vide ibi nostras quoque notas, Tom. I. p. 256. sq. LEHM.

ead. l. 15. Ἐχουσιν] Sic praeter *G. Fl.* et in prima quidein voce *Fr.* et *Bas.* 2. quae in postrema cum reliquis aberrant, in quibus legitur αὐτόν.... ἔχοντες. Inter ὡς et ἐπὶ *Fl.* inserit οὐδὲν ὁποῖον, quod in reliquis non exstat. Illud monendum restat, pro οἶον, quod mox sequitur, in *Fl.* legi οἶον, quod respondet suo ὁποῖον. SOLAN.

Pag. 143. l. 1. Οὐδ' οἶον] Lege οἶον. GUYET. Bene divinavit, cumque et *Fl.* confirmet, recepi. REITZ.

ibid. Βάσανον καὶ χρίσιν] Hic arbitror abrumpi orationem. Thersagoras satis habet viam quasi monstrasse dicendorum in comparatione Periclis cum Demosthene: reliqua ingenio amici permittit. GESN. Errasse *Gesnerum*, e supra dictis jam liquere puto. LEHM.

ead. l. 12. Πρὸς τῶν ποιητῶν] Glossam esse τὸ ὑπὸ, est apertum: nam πρὸς cum genitivo, et verbo passivo, pro ὑπὸ, habuimus adeo frequenter, ut operae hand sit repetere. Vid. tamen *Icar.* c. 15. 21. f. Bis *Accus.* c. 17. f. *Rhet. Praec.* cap. 1. *Adv. Indoct.* 28. et *Bergler.* ad *Alciph.* pag. 120. REITZ.

ead. l. 14. Ἐφ' ἅπαξ ἐλθεῖν] Ἐλθεῖν τῶν εὐεργεσιῶν an significare possit *enarrare beneficia*, vehementer dubito. Suspicio post *Wolfium*, legendum ἐφ' ἀπάσας ἐλθεῖν, idque tanto magis, cum compendium syllabae σας in litteram § transire facile potuerit. GESN.

Pag. 145. l. 3. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον] Quod in interpretatione huic responsioni verba praemisi *male narras*, lucis inferendae caussa factum est. Nempe sic abrupte

loquuntur Graeci et Latini, cum concedunt quidem, quod aliter dixit, sed ad se nihil pertinere ostendunt. Aliquoties ita Noster in Hermotimo. De Latinis diximus ad *Quintil.* II, 7. extr. Caeterum hanc de Anniceri narrationem habet etiam *Aelian.* H. V. II, 27. *GESN.*

ead. l. 4. Ἀννίκεριν] Ille ipse, qui Platonem, cum jussu Dionysii vaeniret, redemerat. *Diog. Laërt.* 74. E. et 54. C. ubi tamen alium Annicerim esse contendit *Menagius*, quem vide pag. 70. D. ubi plura de eo testimonia conegessit. Idem de eo narrat et *Aelianus* V. H. II, 27. teste *Men.* et *Lactantius* III, 25. ubi et pretium addit octo sestertia. Pro ἡ male *Fl.* et *Ven.* 2. ἡ. In *J.* autem ζῆ, nisi quod mendose ἡ. Illud enim haud dubie editor volebat, ut c. 15. ζῆ καὶ τὸν Δημάδην etc. quod sane minime spernendum, immo verum puto. *SOLAN.*

ead. l. 5. Πρὸς Πλάτωνα] *Aelian.* Var. Hist. II, 27. *GUYET.*

ead. l. 10. Ἀρματοτροχίας ἀλείνειν] *Hom.* dixit, ἄρματοροχίας ἀλείνων, quod diversum est. *GUYET.*

ead. l. 12. Παύσωνος] *Menagius* ita emendandum esse viderat, et *Ms. Gr.* et *Fl. Ed.* confirmant. In reliquis enim prave ubique legitur Πάσσωνος etc. vid. *Plut.* 705. f. *Aelian.* V. H. XIV, 15. De hoc Pausone judicium *Aristotelis* vide de Poët. c. 2. pr. (Non viderat forte *Menagius*, sed *Guyeto*, ut solet, surripuit.) *SOLAN.* Pauson pictor. Pauson dicitur *Aeliano* Var. Hist. XIV, 15. et *Plutarcho* de Pythiae oraculis, et aliis, ex quibus hic legendum Παύσωνος. *Guyet.* Eadem ad verbum habet *Menag.* in *Ed. Graev.* qui cum ubique eadem dederit, quae ille, plagii omnino reus esto. *REITZ.*

ead. l. 13. Πάσσωνι τῇ ζωγράφῳ] Verissime ingeniosissimus et amicissimus *Menagius* emendat Παύσωνι. Ejus emendationem, ne quid dubii supersit, firmat *Ms.* et editio *Florentina.* *GRAEV.*

Pag. 146. l. 2. Μέμψεσθαι] Καὶ μέμψεσθαι. *GUYET.* Bene, et parum abest, quin invitis Edd. inseram.

REITZ. Optime tuetur vulgatam rationem *Frützsch.* Quaest. p. 150. LEHM.

ead. l. 7. Τοσοῦτον ἐτῶν] Si Luciani sit opus, a sene conscriptum hinc et ex c. 22. statuendum est: unde subit suspicari supposititium, cum nec elegantia solita insit, ne orationis quidem perspicuitas. Juvenile opus est (vide et not. ad tit.) sed cujus nescio. SOLAN. Veterani scriptoris, quin ipsius Luciani, hoc opusculum esse, vel haec ipsa ejus comparatio cum Proteo, tandem denno i. e. puro puto hominum irrisore, arguit; ut scite monet *Wieland.* ad h. l. Sed vide omnino primam harum adnotationum. LEHM.

ead. l. 12. Κατηναλώσει] Forsan recte *Fl.* sine augmento, quod et *Herodot.* negligit; ut L. VII. p. 437. C. ἀναβεβήκεσαν pro ἀνεβ—. Conf. c. 41. ubi eadem rursus καταναλώκοτα. Sed et exempla ex aliis tam crebro indicavimus, ut pluribus hic non opus sit: vulgatum tamen hic praestat servasse. REITZ. Cf. et supra c. 22. κατηνάλωται, ubi tamen eadem etiam *Fl.* κατανάλωται habebat. LEHM.

ead. l. 16. Παρεῖς τὴν ἐπηρτημένην φροντίδα] Vertitur, *dimissa ex animo impendente cogitatione: malim, demissa, suspensa illa cogitatione.* VITRING. V. *Dem.* Phil. I. p. 108. A. ubi ἀπηρτημένοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς, καὶ ταῖς γνώμας. SOLAN.

Pag. 147. l. 6. Γραμματεῖον] Sic variat scriptura etiam supra Tox. c. 13. 14. 16. et ante, in hac Dissert. et mox cap. 27. REITZ. Vid. supra ad cap. 2. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 8. Ἄλλ' ὅπως] Subaudi ὅρα, σκόπει. GUYET.

ead. l. 11. Ὑπομνήμασι] A M. Aemilio captos regum Macedoniae commentarios legimus in ejus vita a *Plut.* conscripta; sed ab hoc visos etc. non credo. SOLAN. Vid. Misc. Obs. Brit. Maj. et Jun. 1773. p. 368. REITZ. Fictam esse hanc de commentariis regum Macedonicorum narrationem, quo encomio suo auctor majorem tum gratiam, tum veri speciem, daret, probabiliter observavit *Wieland.* ad h. l. LEHM.

ead. l. 12. Οἷκαδε] Pro οἷκοι positum. GUYET. Ita vicissim οἷκοθεν fere pro οἷκοι *Herodian. II, 7, 3. οὔτε γὰρ οἷκοθεν ἦν αὐτῷ τοσαῦτα χρήματα, ὅσα ἡλαζονεύσατο.* Sed potest vulgaris significatio et ibi salva manere; ut sit, *domo*, vel *de suo* non suppetebant opes. Sed pro οἷκαδε forsitan hic οἷκαδι scribendum. REITZ. Imo οἷκαδε ἔχειν consueto more dictum esse, bene monet *Fritzscher*. De Atticismo et Orthogr. Luciani Commentat. I. p. 4. respiciens simul *Lobeckii* disputationem ad *Phrynich.* p. 44. LEHM.

ead. l. 16. Καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν] Aliquid excidisse videtur: petit enim, quod sequentia indicant, ut reliquum poëma sibi peragat. SOLAN.

ibid. Τῶν ἐπῶν] Ἀκούσομαι legisse videtur interpr. GUYET.

Pag. 148. l. 11. Ἀλίσσοδῆμον] Hunc poëtam ab aliis laudatum non memini. SOLAN.

ead. l. 12. Σοφοκλέους] Scripserat ergo et Sophocles hymnos. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκλέλειπται] Hujus ergo aetate neque Tragoediae, neque Comoediae novae Athenis scribebantur. SOLAN.

Pag. 149. l. 1. Δράμα τοῦ βιβλίου] Sic legendum videtur: τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος τὸ δὲ φησὶν Ἀντιπάτρω etc. Τὸ δράμα τοῦ βιβλίου insititium videtur. GUYET. Quid in his veri sit, ex *Plutarcho* intelligis in vita Dem. pag. 1574. qui, excepto Antipatri colloquio, eadem ferme habet. SOLAN. Legebatur, τὸ δὲ δράμα τοῦ βιβλίου, praemisso etiam puncto ante τὸ δέ. Sed parenthesi addita, distinctioneque mutata, et pro τοῦ βιβλίου, rescribendo βιβλίον, *Gesnerus* vulgatum emendavit, cui obsecundavi, quod vulgatum sensu carebat, nec aliter ex Codd. restitui poterat. REITZ.

ead. l. 4. Καλαυρία] Saepius in hac voce apud *Plut.* peccatur hac in historia: pro Calauria enim ubique Calabriam libri impressi habent. V. 615. C. in Dem. SOLAN.

ead. l. 6. Μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος] Conf. supr. JOV. Trag. cap. 4. REITZ.

ead. l. 9. Εἰς ἡλθεν] Ὁ Ἀρχίας. GUIET.

ead. l. 11. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε] Hic incipit monumentum antiquum et lectu dignum: cetera non sunt magni pretii. LA CROZE. Hic incipit quasi novus dialogus. Vid. Miscell. Obs. supra laudat. p. 368. f. et 369. REITZ.

ead. l. 16. Τί γὰρ τῶν ὁσιῶν] Subaudi δῆ. GUIET. Imo ὕψελος. Vid. supra ad De Dea Syr. c. 20. notata. LEHM.

ead. l. 18. Πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατειλήφατε;] In omn. Edd. haec ita habebantur confusa: πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. οὐ Βοιωτίας, οὗθ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες etc. a c. 34. fere ad fin. 37. huc infarta, quae transpositione sananda etiam monet *Anonym.* in Misc. Obs. Britan. Maj. et Jun. 1773. p. 370. Aliquid deesse viderat et *Wolf.* initio operum *Demosth.* Transpositione etiam sanaverat *Solan.* exceptis duobus versib. quos aliter constituit. At nos *Gesnerum* sequimur. Differentia cuique ex collatione alius Ed. patebit. REITZ.

ead. l. 19. Κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ] Potuitne, lector, melius continuari oratio? Quam male vero in libris omnibus tum editis, tum, quantum mihi constare potuit, Mss. ab hoc inde loco partes commentariorum, ut fingitur, Macedonicorum inter se cohaeserint, vel distractae fuerint potius, facile intelliget, si quis conferre cum hac editione quamcunque aliam voluerit: (ne opus sit ad alium librum decurrere, rogavi doctiss. *Reitzium*, ut subjici ad finem libelli totum locum, quomodo antea editus fuit, curet.) Igitur putabam me vidisse aliquid, cum ante hos viginti annos observarem, translocata in libro, unde reliqui, qui exstant, omnes derivati sunt, duo folia aequalia, vel paginas adeo ejusdem folii, (versuum in *Aldina* editione 37. et 40. in *Basileensi* 71. et 75.) quibus repositis hic libellus, qui tribus locis vitium antea prodebat, sanus, integer, et optime

continuatus appareat. Ad hoc intelligendum nihil opus est, quam ut attendat lector ubique, quis loquens inducatur, et de qua re agatur. Probata est jam tum illa curatio doctissimo viro, quem mihi nunc collegam et vicinum esse impense gaudeo, *C. A. Heumanno*, ad quem illam perscripseram: probata est doctissimo itidem viro *Tib. Hemsterhusio*, cui specimen mearum in hunc libellum observationum miseram. Is, sibi quoque eam in mentem venisse, mihi respondit, et a *Mose Solano* etiam sibi plures ante annos demonstratam, docuit. Postea illam publicavi an. 1731. in libello tertium jam *Lipsiae* edito, *Chrestomathia Graeca*: unde in *Actis Eruditorum* quoque facta est illius mentio. Denique in *Miscellaneis observationibus eruditorum Britannorum*, Ed. Belg. Vol. II. Tom. III. p. 368. seq. viri docti mihi incogniti observatio vulgata est, quae ab illa nostra vix quidquam differt. Cum itaque ita manifesta sit haec emendatio, ut magis mirandum sit, tot editores *Luciani* atque interpretes illam fugisse, quam intra exiguum tempus aliquot hominibus eruditis eam in mentem venisse; et a nemine plane, quod ego sciam, quidquam contra monitum sit: credo ego morosae cujusdam superstitionis potius nos postulari potuisse, si non admissemus eam medicinam in ipsum corpus hujus libelli, quam audaciae, quod admisimus. GESN.

Pag. 150. l. 13. Οὐκ ἐγγε ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες] Addititium videtur. GUYET. Vanum commentum omnino non respiciendum puto. De falsa autem lectione *μελήσαντες* vid. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 151. l. 3. Πάντως οὐδὲν ἄν αὐτόν, ἣ ἀπέκτεινας] De eleganti hac ellipsi vide quae diximus ad *Advers. Indoct. c. 17. Tom. VIII. p. 360.* et quod ad Latinos attinet, adde, quem *Gesnerus* in *Chrestom.* laudat, *Gronov.* ad *Liv. XXXI, 24.* LEHM.

eud. l. 8. Ἰμεραῖον] Vid. *Plut. Dem.* qui omnes eosdem recenset, nisi quod pro Eucrate Hyperidem habet; et 1555, 1. SOLAN. Ἰμεραῖον τὸν Φαληρέα] De Himeræo Phalereo, Demetrii fratre, et Aristonico Maratho-
Lucian. Vol. IX. Ff

nio, atque Hyperide, *Plut.* in V. Demosth. sub fin. p. 859. C. narrat, eos Aeginae ab Archia ex Ajacis monumento detractos, Cleonas missos ad Antipatrum, et ibi perisse. GESN.

ead. l. 11. Ταπεινοὺς — ἐπιπολάσαντας] Τὰ, ταπεινὸς, ἐπιπολάσαντας, ἀντίθετα. GUYET.

ead. l. 13. Αἰχὴν τῶν δειλινῶν πνευμάτων] Hanc observationem, ventos quosdam vespertinos mox ponere, firmat *Aristoteles* Probl. 26, 35. Αὐτὰ τί ὁ ζῆγρος πρὸς τὴν δειλὴν πνεῖ, πρῶτ' δ' οὐ; GESN. Idem *Gesnerus* in *Chrestom.* versum hunc e comoedia vetere laudat, quem servavit Schol. ad *Sophocl.* Ajac. v. 248. Ἄλλ' ἔπεσε ταχέως, δειλινὸς γὰρ ἤρξατο Ἀλγεῖν. cf. *Suid.* s. v. στεροπή. ubi tamen male legitur ἐπέσχε pro ἔπεσε. LEMM.

ead. l. 14. Ὑπερίδην] Hic enim amicum professus Demosthenem accusavit, (vid. *Plut.* in X. Rhet. 1559.) et jam reconciliato alteram accusationem parabat, 1560. et 1561. Vehemens hic et acerbus, ῥῆξόν σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἰ πικρὸς ἐστίν, ἀλλ' εἰ καὶ προῖκα πικρὸς. *Plut.* 116, 1. SOLAN.

ibid. Τὸν ἄφιλον δημόλακα] Sic vitiose *Salmuriensis*: pejus *Amstelodamensis* διμόλακα. Scribe δημοκόλακα: sic recte editiones priores. JENS.

ead. l. 15. Δημόλακα] Δημοκόλακα. Ἀν Δημοκόλακα κύριον; GUYET.

ead. l. 18. Αὐμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβ.] *Magnus* *Demetrius* apud *Plut.* Dem. p. 158. F. refert, in illo suo reditu Demosthenem ἀνατείναντα τὰς χεῖρας μαχαρίσαι τῆς ἡμέρας ἐκείνης αὐτόν, ὥς βέλτιον Ἀλκιβιάδου κατιόντα. πεπεισμένους γὰρ οὐ βεβιασμένους ἐπ' αὐτοῦ δέχεσθαι τοῖς πολίταις. GESN.

Pag. 152. l. 3. Ἦν ἐχρῆν δέχον] Hoc ut recte intelligatur, meminisse oportet, linguam Hyperidi ab Antipatro praecisam, (*Plut.* 1560.) et a priore accusatione Demostheni reconciliatum novam deinceps parasse. SOLAN. Excisam illi linguam quidam tradidere apud *Plut.* V. De-

mosth. p. 859. C. Alii praemordisse sibi linguam, ne consocios proderet: idem in Hyperide. GESN.

ead. l. 10. Βοῦλειν] Vid. *Herod. Z.* 269, ubi *Σπερθίης* dicitur, qui hic *Σπέρχης*. SOLAN. Historia est *Herod. VII*, 134. quamquam *Σπερθίης* ibi vocatur. GESN.

ead. l. 17. Ὁ Πύθων] Orator Byzantinus eloquentissimus, cujus Demosth. et Aeschines in oratt. meminerunt. GUYET.

ibid. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ῥήτορες παῖδιὰ παραβάλλειν] Οἱ δὲ Ἀττ. ῥήτ. παῖδιὰ παραβάλλειν. MARCIL. Recte. Vid. Addenda. REITZ. Sed nihil ibi adnotatum. BIP.

ibid. Παραβάλλειν] Subaudi εἰς τὸ, πρὸς τὸ παραβάλλειν. GUYET.

Pag. 153. l. 2. Ἀποδέλξεων] Quidam artiore Ionismo ἀποδέξεων. Conf. supra ad Deae Syt. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Ἀντι τοῦ λόγου] Lege αὐτοῦ. GUYET. Non credo, tum quia stilus solito est intricatior in hoc Dial. tum quia facile unus vel alter liber exhibuisset αὐτοῦ nam in re tam facili solent potius obvia, et quae cuique obiter legenti in mentem venirent, obtrudere, quam difficiliora pro facilibus. Quare modo ita construxeris, ἀλλ' ἡ δέσμιος τοῦ λόγου, αὐτῷ (sc. ἐστὶ) ἀπρόσιτος ἡμῖν, videbis nihil opus esse αὐτοῦ. REITZ. In Bas. 4. legitur αὐτοῦ. BIP.

ead. l. 10. Ἀκλινῇ] Confer cap. 43. KUSTER.

ead. l. 11. Ἐπ' ὁρθῆς] Int. γραμμῆς, linea, s. via, in qua mentem suam tanquam navim tenuit. Respicitur ad Rhodium illum gubernatorem, ὃς ἔφη, ut est apud *Aristidem Rhod.* p. 542. *Jebb.* Χειμαζομένης αὐτῷ τῆς νεῆς, καὶ καταδύσασθαι προσδοκῶν, τοῦτο δὲ τὸ θρηνούμενον· ἀλλ', ὃ Πότειδαν, ἴσθι ὅτι ὁρθὰν τὰν ναῦν καταδύσω. Dum clavum rectum teneam, ut est in *Quintil.* II, 17, 24. ubi reliqua dedimus. Sed fractum animo fuisse in exsilio illo Demosthen. similemque Ciceroni, monet *Plutarchus*. GESN.

Pag. 154. l. 3. Ἐφη] Magni Demosthenem faciebat Philippus. Vid. *Plut. Demosth.* SOLAN.

ead. l. 6. Καίτοι μᾶλλον] Illic inseri vult *J. Pellet.*

locum mox a me commodius inserendum. Ac *Polletus* solus a me huc usque, qui lacunam hic observasset, visus est. Immouisse tamen et viro docto in Germania, ex *Hemsterhuisio* audio an. 1723. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσίον] Subaudi τὸ, κατὰ. GUYET.

ibid. Οὐ Βοιωτίας] Sic legisse videtur interpres: οὐκ ἐπὶ Βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. GUYET. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες] Haec verba in *Salnuriensi* versione sic prioribus annectuntur, ac si Archiae essent, cum sint Antipatri, quod recte vidit *Philippus Melancthon*. Sed animanda sunt interrogationis nota. Non in *Bocotia*, non hic a me auro accepto? eum scil. potuistis capere vivum. GRAEV.

ibid. Βοιωτίας] Si sana haec, mirum, quid Antipatro in animo fuerit: neque enim de pecunia, ut Archias accipit, cogitabat, utpote qui Demosthenem hac parte inexpugnabilem compertum haberet. Vid. cap. 36. ubi corrumpi posse Demosthenem negat Philippus. SOLAN. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τι] Haec ita apparet arcte cohaerere, ut sine injuria et internecone sententiae divelli non possint: et tamen longe erant distracta. Scrupulum quidem injiciunt verba, quae posuimus, in quibus multa varie tentata per hosce XX annos cum ab aliis, tum a nobis quoque et nostris amicis. Ponam illud, in quo non δευτέραις, sed δεκάταις minimum χροντίσιν acquiescere mihi visus sum. Primo igitur ajo, cum ἕκαστος ἀπογέγραπται pulchre cohaerere participium παρ' ἐμοῦ λαβόντες, plurali ad distributivum nomen relato. Deinde Boeotiam Atticae illam conterminam, et Demagogis Atticis commodam, in potestate Philippi bis fuisse constat, in tantum certe, ut inde ligna, redditus s. vectigalia, pecora, praedia dare et assignare suis illis amicis mercenariis posset, semel in bello sacro, et deinde post pugnam Chaeronensem. Igitur legendum videtur: Νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρόνματα, γῆν, ὅς Βοιωτίας, ὅς δ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες, ea sententia, quam interpretando expressi, sen magis ad verbum placeat,

Nunc illorum unusquisque scriptus est aurum — alius Boeotiae, alius hic aliquid eorum, a me accepisse. Ita sanari potest locus difficillimus, nulla litera immutata, nisi illa negatione, quae orta videtur ex studio conglutinandi, quae tamen cohaerere nullo modo possunt. Nisi poëticum esset, (certe non satis attendi, an etiam in soluta oratione adhibeatur) poteramus etiam suspicari, ὅν κ' i. e. ὁ ἐκ Βοιωτίας, ὁ δ' ἔνθα τι λαβόντες, sententia plane eadem. GESN.

ead. l. 10. Βυζαντίων τεῖχος] A qua urbe capienda depulsus Demosthenis consiliis fuerat Philippus. Vid. Orat. de Coron. cap. 27. Μυσῶν τῆς Ἑλλάδος vocat apud Athenaeum VIII, 10. Stratonicus, quod scilicet uti homo ala, ita Graecia Byzantio capi possit. Vid. Casaubon. pag. 384. GESN.

ead. l. 11. Χρυσίῳ. τί δ' οὐ ζῶντα κ.] Perturbatissima haec erant antea in omnibus editionibus: nec quisquam ante me repertus, qui saltem conquestus sit, abrumpi subito in iis Antipatri et Archiae colloquium, ut nescio cujus, minime enim ex iis patet, quis loquatur, ut, inquam, nescio cujus subito verba Parmenioni dicta, et alia multa infererentur, antequam Antipater tandem roget, an mortuum ergo intervenerit? Quatuor ergo integris capitibus hinc remotis, suoque loco redditis, (nempe tricesimo quarto, quinto, sexto et septimo) nunc tandem addicentibus avibus procedet Antipatri cum Archia colloquium; et quae hinc ejecimus, locum suum tandem obtinebunt; resque ipsa restitutionem hanc abunde confirmabit, quam ante annos viginti a me repertam non meis tantum libris adscripseram, sed in Codice viri doctiss. Jo. Laughton, Bibliothecae Cantabrigiensi Praefecti, amicitiae causa, non tanto post intervallo in lucem proditurum mea opera Lucianum putans, annotaveram his verbis: [*reliqua pagina et pars magna sequentis alterius loci sunt, quem infra pag. 1090. B. indicabimus, quae si nunc missa feceris, et in alio illo loco inseras, quae nunc mire perturbata in omnibus editionibus leguntur, plana tandem et facilia fient. M. S.*] (Quibus literis Mosem Solanum

intellige, quo Latino nomine hic etiam discas me *Dissertationem de stylo Novi Testamenti* edidisse, quae in *Rhenferdii* syntagmate conspicitur et iterum p. 1088. (erat enim Ed. *Par.* ante τί δ' οὐ ζῶντα etc. linea 29.) [Haec missis ad tempus intermediis cum iis coniungito, quae in pag. praeced. ante uncinulas sunt.] Tandem pag. 1090. ante *Τοιαῦτα* etc. lin. 16. [Hic inserenda sunt ea, quae supra notavimus (p. 1087.) loco suo fuisse mota. M. D. S.] Hinc autem liquido patet, hunc libellum ex uno Codice Ms. descriptum, in quo folium unum, dum compiungebatur, loco suo motum errori huic ansam dedit, qui tandiu indeprehensus evasit. SOLAN.

Pag. 155. l. 1. Προείμην ἄν] Objecerim, ut canibus, ut latronibus, ad incommoda majora effugienda. *Herodotus* I, 24. de Arione inter nautas latrones constituto. Τὸν δὲ συνέντα τοῦτο λίσσασθαι, χρήματα προϊέντα σφί, ψυχὴν δὲ παραιτούμενον. GESN.

ead. l. 12. Τῶν γὰρ μετὰ Διοπείδους] Pro quo scripta exstat oratio Demosthenis de Chersoneso, ex qua Diopithes in Philippi regnum excurrerat. GESN.

Pag. 156. l. 6. Τὸ γέ τοι κατ' αὐτὸν οὐκ Ἀμφίπολιν εἴλομεν, οὐκ Ὀλυνθον, οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔσχομεν] Manifestissimum mendum non vidit doctissimus interpres *Phil. Melanchthon*. Nam quid de Pylo hic loquitur? quem nunquam habuit Philippus, et qui in ultima Laconia vel Messenia situs, remotissimus fuit ab Antipatri ditione et Macedonum negotiis. Emenda igitur et repone meo periculo Πύλας. Eam emendationem firmat *Demosthenes* ipse in oratione de Chersonneso: κείριος δὲ Πυλῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς Ἑλλήνας παρόδιον. Et in oratione de falsa legatione: τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ἡμῶν, ὅτι τῷ Φωκέων πολέμῳ καὶ τῷ κυρίους εἶναι Πυλῶν Φωκέας, ἣ τε ἀπὸ Θερβαίων ἄδεια ἐπέρχεν ἡμῖν. Et rursus ibidem: περὶ τῶν δὲ τῶν ἑγγὺς καὶ τῶν μεζόνων, λέγω δὲ Φωκέων καὶ Πυλῶν. Is locus, qui Θερμοπύλαι, et saepius Πύλαι dicebatur, erat Graeciae porta et aditus, et nunquam potuiss-

set Philippus Phocenses evertere, nisi potitus fuisset illis angustiiis. Ideo saepissime *Demosthenes* in suis Philippicis de iis facit mentionem, ad quod respicit hoc loco Antipater, quem loquentem inducit *Lucianus*. PALM. *Ὁ Φοκίας, καὶ Ἡέλον ἔχομεν*] Sic quidem etiam Ms. Sed *Palmerius* vidit scribendum esse *Ἡέλας*, verissime. Sic clare *Florentina*, ut nihil dubii in posterum sit relictum editoribus ad veram lectionem restituendam. GRAEV.

ead. l. 8. Ἡέλας] Ita Ed. Fl. uti *Palmerius* emendare jusserat: in reliquis enim *Ἡέλον* legitur. Quod autem *Palmerius* in erudita illa nota ait, haec ab Antipatro dici, inde est, quod exemplaria sua secutus non vidit a Philippo dici: cum tamen vel ipsa orationis series ostendat, haec ab Antipatro, ut sibi ab aliquo dicta. Ut mirer, viro sagacissimo nihil suboluisse, unde verum erueret. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀπὸ τῶν θεάτρων] Longe aliter de eo *Potterus* pag. 154. SOLAN.

ead. l. 16. Χρόνον] Subaudi διά. GUYET.

ibid. Ἡρὸς τὴν δραχμὴν] Drachma, τὸ συνηγορικόν, h. e. pretium oratori solutum, quoties vel in privata causa, vel in publica adesset. Triobolum τὸ δικανικόν, s. merces iudicis Vid. *Spanh.* ad *Aristoph.* *Plut.* v. 329. GESN.

ibid. Δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον] Ἀν τοὺς δικαστικοὺς μισθοὺς; GUYET. Quidni? de triobolo autem iudicium mercede jam ter quater alibi mentio facta. Vide modo *Bis Accus.* c. 15. REITZ.

Pag. 157. l. 1. Τοῦτους κατακεκλιμένους] Τοὺς Ἀθηναίους πολίτας. GUYET.

ead. l. 3. Τῶν Μαραθῶνι] Ἐν Μαραθῶνι. GUYET. Si ἐν tantum subaudiri voluit, bene: si addi, frustra. Quando quidem μάχη, vel aliud substantivum additur, dubium non est, quin ἐν adjungatur, ut *Thucyd.* I, 18. ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη. Et II, 34. τοὺς ἐν Μαραθῶνι. *Aeschin.* contra *Ctesiph.* p. m. 301. A. ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη γέγραπται. *Demosth.* de *Class.* p. m. 76. A. οἱ ἐν Μαρα-

θῶνι τῶν προγόνων. *Noster* c. ult. f. hujus Dial. τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτοκώτων. *Ibid.* paullo ante, τοὺς ἐν Μαραθ. πεπτ. At quando abest ejusmodi substant. omitti etiam potest praepositio. *Lys.* Orat. de Aristoph. bonis, fin. ἐνίκησεν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμῆϊ. *L. Bos.* de Ellipsis. p. m. 281. ex *Aristoph.* Acharn. Μαραθῶνι ἤμεν. Adderem *Homer.* Π. E, 137. ubi ἀγροῦ quoque pro ἐν ἀγροῦ, aliaque, quae in promptu habeo, si necessitas postularet. *REITZ.*

ibid. Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι] Tum alias, tum nusquam fortius, quam eo loco, quem etiam *Longinus* laudat s. 16. nempe de Corona c. 60. ubi jurat, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, καὶ πολλοὺς ἐτέρους τοὺς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι κειμένους ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ. *GESN.*

ead. l. 8. Ἀποστόλους] I. e. duces classis. *GUYET.* Imo ipsas intellige classes vel expeditiones navales, ut mox στόλους, et supra c. 18. ipsum hoc vocabulum ἀποστόλους. *LEHM.*

ibid. Ὁ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τούτοις νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα] Perspicuum est, legendum τοῦτο. Quod priscis Atheniensibus Themistocles et Pericles fuit, id nunc est Demosthenes, par Themistocli quidem prudentia, Pericli autem animo. Idque recte consideravit interpres. *JENS.*

ead. l. 10. Τοῦτο τοῖς νῦν] Impr. omnes τούτοις νῦν. *Jensius* τοῦτο νῦν. Ego sic integre edendum censeo, et ita interpungendum, ut ἐφάμιλλος ad sequentia referatur, non, ut ante fiebat, ad τούτοις. *SOLAN.*

ead. l. 12. Ἀκούειν] Pro ὑπακούειν. *GUYET.*

ead. l. 18. Περὶ τῆς Μακεδονίας ἂν κατέστησέ μοι τὸν λόγον] An, de Macedonia ipsa rationem a me exegisset. *GUYET.*

*Pag. 158. l. 2. Δύναμιν συλλέγει, *ἐπιμήχεις στόλους*] Sentisne, lector, haec olim miserum in modum distracta, ita jam commissa inter se et tam firma compage cohaerere ut divelli nullo modo possint? Si haec non est certa emendatio, ilicet de tota arte actum est; exsequias eamus criticis. GESN.

ead. l. 3. Ἀντιμεθίσταται. Ἐγὼ δὲ] Hic jam incipiunt quatuor illa capita, loco suo in omnibus editionibus mota, a me vero suo loco reddita, ne vacula quidem mutata. SOLAN.

ead. l. 9. Περὶ μὲν γὰρ Χαιρωνείας] Post proelium ad Chaeroneam, quo Atheniensium, quin Graeciae liberae, opes prostratae sunt, Philippus initio quidem se gessit insolentius; post autem, periculo licet defunctus, ἔφριττε τὴν δεινότητα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ῥήτορος, ἐν μέρει μικροῦ μιῦς ἡμέρας τὸν ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας καὶ τοῦ σώματος ἀναρρίψαι κίνδυνον ἀναγκασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ. *Plut. in V. Demosthenis pag. 1567. H. Stephan. GESN.*

ead. l. 11. Καὶ γὰρ εἰ παρ' ἐλλείδα] Sic legendum etiam ego puto, nisi velimus ellipsin satis difficilem statuere, *an enim ideo minus magnum periculum etc.* Blandius forte sic corrigas, *Μὴ γὰρ ἢ παρ' ἐλλείδα, neque enim nisi praeter spem vicimus.* Sed primum illud, quod etiam *Wolfio* placuit, probo unice. GESN.

Pag. 160. l. 4. Ἀριστοτέλει μάρτυρι] Προσεπεπνῶθαι scil. ГУҮҮЕТ. Rectius *Gesnerus* in not. ad Chrestom. de Dativis absolutis cepit, de quibus vid. *Matthiae* Gr. Gr. maj. §. 562. 2. LEHM.

ead. l. 5. Πρὸς γοῦν Ἀλέξανδρον] Sic omnino legendum, cum αἰτιολογικὴν particulam series orationis postulet. Et quam facile est Γ in Τ mutari? GESN. Exempla in hoc ipso libello obvia. LEHM.

ead. l. 6. Αἰγών] Ita recte *Fl.* et *Veneta* utraque: in reliquis ἄγων. SOLAN.

ead. l. 7. Προσεφοιτηκότων] Malit *Wolfius* συμπεφοιτηκότων, ut notentur condiscipuli: et est illud sane

temporum rationibus magis accommodatum. Sed meminimus, jam supra ab auctore libelli non Aristotelem tantum, sed hujus etiam Theophrastum auditorem inter praeceptores Demosthenis relatam. GESN. Vid. cap. 12. extr. LEHM.

ibid. Θαυμάσαι] Subaudi ἔλεγε. GUYET. Imo refer proxime ad λέγων, quod modo praecessit. LEHM.

ead. l. 8. Ἐγκρατείας] Si abstinentiam reddas, quid fiet voce ἄσκησις; SOLAN. Facile quaestionem hanc ipse Solanus expedire potuit, modo tenuisset, ἄσκησιν h. l. ut frequentissime alibi, e. g. supra cap. 12. in., in re oratoria significare meditationes et exercitationes, quibus operam dat orator futurus. His autem Demosthenem incubuisse constat summa cum ἐγκρατεία, i. e. continentia et abstinentia, cujus rei testimonia proferuntur supra cap. 14. κοῦρά, σπήλαιον, κάτοικον, ξίφος, γλῶττιαν διαρθροῦσαν, etc. quae jam juverit in memoriam revocasse. Ergo ἡ περὶ τὴν ἄσκησιν ἐγκρατεία est continentia in exercitationibus dicendi probata. LEHM.

ead. l. 10. Εὐβούλον] Inimicus hic Demosthenis summus. Vid. Dem. Mid. SOLAN. Εὐβούλον, καὶ Φρόνωνος, καὶ Φιλοκράτους] Hos patriae suae Athenarum proditores nosse datur ex oratione Demosthenis de falsa legatione. GESN.

ead. l. 11. Φιλοκράτους] Et hic Demosthenis inimicus, quem proditorem patriae alicubi vocat. SOLAN.

Pag. 161. l. 17. Ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν; APX. Ἔοικας ἔτι μᾶλλον, ὃ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθραυμένοι, διεφθρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων] Mira oratio. An illi, qui viderunt, non aliter ac qui viderent, obstupuerunt? Quae haec dicendi ratio? Suspicio ὁρώντων corruptum ex ἀκροώντων. Ita scilicet stupenda est maximi hujus viri mors. ut etiam nos, qui vidimus eam, non minus stupuerimus, et ipsis nostrum oculis diffisi fuerimus, ac illi, qui audiunt, percelluntur, ac relationi fidem non habent. An potius unius literulae mutatione defungentes, legimus διαφρομεν; Et nos, qui vidimus hanc mortem, stupore et ἀπιστίᾳ ne nunc quidem minus correpti sumus, quam ubi eam

conspiciebamus. Studiosus lector arbitretur. Nam vulgatam stare posse, non puto cuiquam fore persuasum. JENS.

Pag. 162. l. 2. Διαγέρομεν] Locus conclamatus, nisi legas μὴ ὀρώντων, quod etiam Lamb. Bos. placere video. Aut cum hoc vellet, nos ipsi, qui vidimus, stuporem rei praesentis nondum excutere valemus, parum feliciter expressit, etiamsi cum *Jensio* διαγέρομεν legas; vide tamen Imagg. c. 10. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ ἀπιστία τῶν ὀρώντων] Forsan legendum, τῶν μὴ ὀρώντων. L. Bos. Sententia postulat, ut aut negationem omissam dicamus οὐχ, vel μηδέν, aut cum *Jensio* suspicemur fuisse in autographo τῶν ἀροώντων, vel ἀκουόντων, quorum hoc inter describendum, illud inter dictandum facilius potuit permutari. Sed quoties ipsis scriptoribus talia humanitatis indicia excidunt? GESN. Ipsi *Gesnero* h. l. una cum *Jensio* aliquid humani excidit ἀροώντων, quam formam (pro ἀροομένων) non modo Atticam, ut *Schmiederus* tradit, sed etiam prorsus usitatam Graecis fuisse negat *Koppiers*. Observv. philol. p. 17. et in *Valckenar*. Opusc. philol. Ed. Lips. Tom. II. p. 331. Ceterum si διαγέρομεν cum Gorl. legamus, sic nemo negaverit totum locum optime esse restitutum: quae etiam *Fritzscheii* est sententia Quaestst. p. 213. Ceterum *Solanum* miror, quum confert locum ex Imagg. c. 10. nostro simillimum, omnino adhuc dubitare potuisse de hujus sententiae *Jensianae* veritate non minus, quam de ipsius dictionis elegantia. LEHM.

ead. l. 5. Καθῆστο] Ut supplex: de quo genere hoc verbum velut solenne est. Vid. v. g. *Thucyd.* I, 24. et 136. Cui ἀνάστασις opponitur, ibid. 133. Demosthenem autem salutis servandae causa huc confugisse, satis ultima illius verba, quae mox referentur, indicant. GESN.

Pag. 163. l. 4. Ἐφύλαττεν] *Jens.* διαφύλαττεν. sed nihil varietatis invenio. Et cum sic quoque legatur c. 33. nihil muto. REITZ.

ead. l. 7. Ἐς τὸν πρότερον βίον] *Histrioniam* fe-

cisse Archiam multi auctores sunt: qua de re consule *Plut.* in vita Dem. et ipsum *Dem.* pag. mihi 17, 1. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπιστήσας ἄρα] Antipatri verba interrogative pronuntianda. GUIET. Id jam curaverat *Par.* additis etiam in versione personis, quas *Salm.* omisit, quia in Graeco non comparebant. REITZ.

ead. l. 11. Οὐκ] Archiae responsum. GUIET. De verbis mox sequentibus: Μακεδόσι μὲν οὐδὲν ἀπώμοτον, οὐδὲ παράδοξον etc. notat *Schüfer.* ad *L. Bos.* Ellipss. p. 91. esse in iis imitationem carminis *Archiloei*: χρημάτων ἄελπτον οὐδὲν ἐστίν, οὐδ' ἀπώμοτον, Οὐδὲ θανμαστὸν etc. et severe admodum carpit *Gesneri* versionem: *de Macedonibus nihil non sceleris credibile est*, similemque ejusdem explicationem in *Iudic.* ad *Chrestom.* Ego itaque versionem magis ad verbum effinxi. LEHM.

Pag. 164. l. 4. Αὐτὴν παρ'] Τὸ δόξω hic desiderari videtur, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν δόξω παρ' Ἀντιπάτρου δεδοροδοκῆναι. GUIET. Nemo hodie facile δόξω desideraverit. LEHM.

ead. l. 5. Μηδ' ἦν ἐμαυτὸν ἔταξα, τάξιν λιπὼν etc.] Posset quis suspicari, excidisse hic praepositionem εἰς, legendumque εἰς ἦν ἐμαυτὸν ἔταξα τάξιν λιπὼν. Ita certe *Epictetus* c. 29. τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχον, ὡς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν τάξιν. Qui tamen in hoc *Demosthenis* encomii loco praepositionem κατ' ἔλλειπιν omissam esse velit, huic non magnopere contenderim. Ex *Epicteto* ergo discimus, quemadmodum istiusmodi ellipsis sit supplenda. JENS. Ἦν ἐμαυτὸν ἔτ.] Sic absque εἰς usurpat *Abdic.* c. ult. Aliter *Xen. Ed. Bas.* 373. et a *Jensio* laudatus *Epict.* 29. SOLAN. Non opus esse addita praeposit. εἰς ἦν cum *Jensio* scribere, praeter locum ab *Solano* indicatum etiam probant verba *Aeschini* in *Orat. contr.* Ctesiph. p. m. 275. B. sive non ita longe ab init. orationis: αἰσχύνθητε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν, ἦν τέταχθε ὑπὸ τῶν νόμων. REITZ. Cf. *Leisner.* ad *L. Bos.* Ellipss. p. 684. *Schüf.* LEHM.

ead. l. 10. Ἐχορήγουν ἐγὼ] Χορηγός, id est, *praebitor*, fuerat Demosthenes Liberalibus, s. Διονυσίοις ἐν ἄστει. Quo in munere quomodo se gesserit, apparet ex argumento et narratione orationis Midianae. GERN.

ead. l. 13. Πολλάκις ἐστεφανώσθων] Vid. *Dem. Or. de Coron.* cap. 64. inprimis c. 78. Ἐπειδὴ πρὸς τὰ κοινὰ προσῆλθον, ἔδοξε μοι τοιαῦτα πολιτεύματα ἐλίσσθαι, ὥστε καὶ ὑπὸ τῆς πατρίδος, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐστεφανῶσθαι. GERN.

Pag. 165. l. 3. Περὶ τοῖς] Lege παρὰ. GUYET. Παρὰ τοῖς οἰκείοις *Fl.* et *Ven.* utraque. Reliquae περὶ, mendose. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλυσάμην αἰχμαλώτους] Nobile hujus magnificentiae exemplum praebet argumentum orationis *de falsa legatione*: cum ea inprimis caussa legationem Macedonicam a se testetur susceptam, uti captivos, quibus id promiserat, liberare posset. GERN.

ead. l. 5. Ἡ οἷς τοὺς ἑράνους συνδιελυσάμην] *Phil. Melanchithon* verterat: *aut quibus donavi pecunias. Benedictus* vero: *aut quos dandis contributionibus juvi.* Sed vereor ut recte, ait *Jac. du Port* in praelectt. ad *Theophr.* *Charact.* p. 192. Edit. *Cantabrig.* Vult enim ibi Demosthenes, se eos adjuvisse in dissolvendis debitis *erani* nomine, quem collegerant, contractis. Ἐράνους συνδιαλύεσθαι: concise et eleganter dictum, pro *debita dissolvere erani nomine conflata*. Vertendum igitur esset: *Quorum ego dissolvi debita, erani nomine, quem ab amicis collegerant, contracta.* Tantaе molis est alicubi Graeca Latinis exprimere; adeo Graecanicam volubilitatem Romana lingua sequitur non passibus aquis. Contra apud Romanos *ἐρανον* nunquam fuisse restituendum, docet ibid. p. seq. velut p. 191. tradiderat, *ἐρανον* fuisse genus mutui gratuiti, apud Graecos frequentati. Ubi enim quis aere alieno premeretur, aut etiam alias in inopiam incidisset, nec haberet, unde viveret, ad amicos erat paratum refugium, qui, quod poterant, unusquisque ἀνδρακᾶς *pro sua virili* conferebant. Aliaque de

eranis vid. *ibid.* Sed et coenam collatis symbolis fuisse ἔρανον, satis notum est. Vid. *Causaub.* ad *Theophr.* Char. περὶ αὐθάδ. c. 15. ad verba καὶ φίλῳ δὲ ἔρανον κελεύσαντι εἰσενεγκεῖν, εἰπόντι ὅτι οὐκ ἂν δοίῃ etc. Item *Feith.* Antiq. Homer. III, c. 4. *Longolium* ac *Buchner.* ad *Plin.* L. X. Epist. 93. qui *Livium* aequae ac *Plin.* etiam Latine *eranum* dixisse indicant. REITZ.

ibid. Συνδιελυσάμεν] *Simul solvo.* GUYET.

ead. l. 7. Τουτουῦ Ποσειδῶνος] Clarum enim Calauriae Neptuni, ad quod confugerat, templum. SOLAN.

ead. l. 13. Πυθέου] Inter Demosthenis accusatores recens apud *Plut.* 1555, 1. Ubi Πυθίου legendum, non Πυθαίου, ut fit. SOLAN.

ead. l. 14. Δημάδου] Pro Philippo hic Athenis faciebat. SOLAN.

ibid. Τῆς ψυχῆς μεταρμόσασθαι] Corrige τὴν ψυχῆν. GUYET. (*Menagius* sic: Nota hoc verbum cum genitivo. Sed scripserat forte *Lucianus* τὴν ψυχῆν. Dicerem idem utrique in mentem venisse, nisi *Menagii* mos mihi notus esset.) An τῆς ζωῆς; ut jungatur ὁπὲρ τῆς ζωῆς, i. e. etiam sera aetate mores mutare, quae sententia et constructio melior: nam ut ψυχῇ alibi saepe pro ζωῇ accipitur, ita hic non potest. Sed vide, anne vulgatae structura sic defendi queat, ut media forma μεταρμόσθαι τῆς ψ. valeat μεταρμόζειν ἑαυτὸν διὰ τῆς ψυχῆς. Etsi enim vulgo accusativum adsciscit μεταρμόσθαι, ut *Aelian.* XIV, 7. εἰς μὴ τὸν βίον — τοῦ λοιποῦ μεταρμόσθαι: neque exempla mihi suppetunt, ubi genitivo jungatur; tamen non videtur repugnare analogiae, si forte auctor cum genit. construxerit, quorum et alia ex μετὰ composita interdum construuntur, ut μεθέσθαι τιος, dimittere aliquem, vel μεταδιδόναι τούτου, ut *Herodian.* Item μεδίσταμαι, in *Evang. Luc.* XVI, 4. ὅταν μετασταθῇ τῆς οἰκονομίας. Nec non μεταποιεῖσθαι τῆς ἐνέσεως ap. *Thucyd.* I. c. 140. aut denique ut καταλλαχθῇ χάριον, *Sophocl.* teste *Stephano.* Sive regatur genitivus ratione praepos. quae in composito inest, ut

in ἀπαλλάττεσθαι νόσου, ἐπιβαίνειν ὕμματος, et similibus solet: quod tamen in μεθαρμόζεσθαι nondum definitio. Ideoque ψυχὴν, quod Gesnerus quoque adscripserat, praefero, donec certioribus exemplis de genitivo constet. REITZ. Non desunt exempla, quibus probetur μεθαρμόττεσθαι τιος bene dici, quando significet, ex alio statu se transferre in alium. Prior, qui mittitur, ex ipsius linguae legibus requirit, non admittit tantum, genitivum; in quem quis transit, ponitur in accusativo. Injuria tentatus est probissimus versus Eurip. Alcest. Ed. Wüstemann. v. 1176. Νῦν γὰρ μεθαρμόσμεσθα βελτίω βίον Τοῦ πρόσθεν. Omnino non tentatus locus in libro, quem Luciano vulgo adscribunt, Amorum c. 4. Tom. V. huj. Ed. p. 249. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τῆς συν-ῆθους μεθαρμουςμένη σπονδῆς, ἰλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευούτω. Quamobrem nec hunc nostrum locum tentandum censeo. LEHM.

ead. l. 15. Ἐρεχθέως θυγατέρας] Vid. Hyg. Fab. 238. et Apollod. III. p. 102. A. SOLAN, „Similem „pudorem incussere Romano Demostheni, qui pro Sext. „c. 21. Mortem, ait, quam etiam virgines Athenis, regis, „opinor, Erechthei filiae, pro patria contempsisse dicuntur, „ego vir Consularis, tantis rebus gestis, timerem? Vid. Ma- „nut. ad h. l.“ Belle haec notavit Gesn. in Chrestom. LEHM. Pag. 166. l. 4. Προέμενος] Vid. Plut. 25, 2. et 290. SOLAN.

ead. l. 6. Ἡ δὲ καὶ Θρήσκουσ'] De Polyxene. GUYET. (Idem et adscripsit Menag.) Eurip. Hecub. 568. De Polyxena mactata sermo est. SOLAN. Cf. Ovid. Met. XIII, 479. sq. Similis pudoris exempla legas Lucretiae ap. Ovid. Fast. II, 833. sq. Corneliae Vestalis in Plin. Epist. IV, 11, 9. quin etiam tyranni Caesaris moribundi ap. Sueton. Jul. 82. Caeterum h. l. quod Demosthenes ad Archiam olim histriionem dicit: ἀλλὰ δίζαιον γὰρ σοὶ τῶν τραγωιδιῶν μνημονεῖν, animadvertite dicti τὴν πιζούτητα. LEHM.

ead. l. 7. Εὐσχέμως] Nihil veritus sum consulere metro, quia versus totus est ex Eurip. Med. (imo Hecub.)

568. ubi recte εὐσχήμως. Mox malim καὶ ταῦτα κόρη, monente Wetsten. REITZ.

ead. l. 9. Ξενοκράτους] *Diogenes Laërtius* IV, 12. et 13. memorat Xenocratis de Morte et de Anima libros, in quorum utroque de immortalitate animorum potuit disputare. GESN.

ead. l. 14. Ἐπείσθην ἄν, ἔφη, τούτοις Ἀρχίας ὢν] Ex Alexandri dictis sumtum. GUYET. Eadem rursus ad verbum plagiaris *Menagius*. Alexandri autem dictum quale est? An quod Diogeni Cynico respondit, *Nisi Alexander essem, Diogenes esse mallet*, quod ex *Plut.* et *Pausan.* narrat *Freinsheim.* in *Suppl. Curt.* L. I. c. XI. §. 11. Non. Sed alterum, quod Parmenioni; vid. *Curt.* IV. XI. §. 11. qui, cum oblata pro reddendis captivis ingentem pecuniam accipere suaderet, responsum hoc tulit: *et ego pecuniam, quam gloriam, mallet, si Parmenio essem: nunc Alexander — fortunam meam non vendo.* REITZ.

Pag. 167. l. 10. Εὐκτήμονος, οὐκ Ἀριστογ. οὐ Πυθ. καὶ Καλλιμ.] De Euctemone satis constat ex oratione contra Midiam. Aristogitonem oppugnavit Demosthenes duabus contra illum scriptis orationibus. Pytheas et Callimædon tum alias ex *Plutarcho* noti, tum conjunguntur in *Vita Demosth.* p. 858. C. D. Πυθείας ὁ ῥήτωρ, καὶ Καλλιμέδων ὁ Κάρυος ἐξ Ἀθηναίων γένοντες, Ἀντιπάτρῳ προσεγένοντο, καὶ μετὰ τῶν ἐκείνου φίλων καὶ προέσβων περιούντες οὐκ ἔβαν ἀφίστασθαι τοὺς Ἕλληνας, οὐδὲ προέχειν τοῖς Ἀθηναίοις. Δημοσθένης δὲ τοῖς ἐξ ἄστεος προσβένουσι προσμιξας ἑαυτὸν ἠγωνίζετο καὶ συνέπραττεν, ὅπως αἱ πόλεις συνεπιθήσονται τοῖς Μακεδόσι, καὶ συνεκβαλοῦσιν αὐτοὺς τῆς Ἑλλάδος. Narrat deinde pluscula acute dicta, quibus se invicem Pytheas et Demosthenes impetierint. Cf. ipse *Demosth.* Ep. 2. GESN.

ibid. Ἀριστογέλτ.] Errat *Loidius* de hoc disserens. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδὲν παράνομον] *Asylum* enim erat; vid. *Strabon.* VIII. SOLAN.

Pag. 168. l. 1. Δὴ ποτε] *Etsi cum Fl.* δὴ omitti queat, cum jam satis particularum adsit; tamen quia et *Herodot.* non semel δὲ δὴ jungit, nihil notavi. Ut L. VII. p. 442. D. ὁ δὲ δὴ ἀπὼν, et alibi. REITZ.

ead. l. 3. Φάρμακον — τεταμειῦσθαι] Cautē Noster loquitur. Quantus enim dissensus inter auctores de hoc veneno olim fuerit, satis indicavit *Plutarchus* in Vita. Qui enim veneno sponte sumto perisse dicunt, (nam ne in hoc quidem conveniunt omnes) ii vel nihil addunt amplius, quo in numero est etiam *Pausan.* Att. p. 7. 21. *Wech.* vel ex calamo scriptorio volunt suxisse, quod *Plutarchus* probare videtur; vel, quod idem ex *Eratothene* refert, ex annulo armillari excavato, (φόρημα περιβραχιόνιον illi fuisse τὸν χρῆλον) quem *Plinius* XXXIII, 1. s. 6. in anulum digitalem gemma ornatum parum probabiliter transformat. Quantilla enim veneni portio in ejusmodi annulo contineri queat? GERN.

ead. l. 8. Τοὺς ἐν Μαραθ. πεπ.] Clarum hoc Demosthenis jusjurandum, quod et apud ipsum vide pro Coron. c. 60. et apud *Longinum*, ὕψος, quod ei inest, rite enarrantem. SOLAN.

ibid. Χαίρειν] Ridicule sane. Famae Demosthenis aliquanto melius consulunt, qui epistolam scribentem faciunt, in qua Δημοσθένης Ἀντιπάτρῳ solum adscriptum. Vid. *Plut.* 1556. et in fine vitae Demosth. Στεφ. 60. SOLAN.

ead. l. 11. Δημοσθένους γε] *Antipater.* GUYET.

Pag. 169. l. 4. Ὅπαδός τις δαίμων] Vide *Herodian.* I. in Commodi oratione, ὁ μὲν γὰρ πατήρ εἰς οὐρανὸν ἀναπτάς ὁπαδὸς ἤδη καὶ συνεδρός ἐστὶ Θεῶν. De Mort. Per. c. 29. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐλευθέριον Διὸς] Qui colebatur praeter caeteros apud Plataeenses, post liberatam proelio ibi facto Graeciam. Auctor *Pausan.* Boeot. p. 283. 33. GERN.

IN DEORUM CONCILIUM.

*Pag. 170. l. 3. Τονθορίζετε] Τονθορίζω et τονθο-
ρῖζω utrumque usitatum. GUYET. Sic etiam Jens. ad Ne-
cyom. c. 7. Tom. III. p. 389., ex hoc nostro loco formam
τονθορίζειν vindicans. At vero h. l. rectius legitur τονθο-
ρῖζειν cum Schol. et tribus Codd. Vid. Lobeck. ad Phryn.
p. 358. et Fritzs. De Atticismo Luciani Comment. I.
p. 21. LEHM.*

eod. l. 4. Συστρεφόμενοι] Conglobati. KUSTER.

*Pag. 171. l. 5. Ἄκουε, σίγα] Legitiima verba etiam
apud Aristoph. Θεσμοφ. 379. Ἄκουε πῦς. Ἔδοξε τῇ βουλῇ
τάδε. — τίς ἀγορεύειν βούλεται; Et v. 389. Σίγα, σιῶπα,
πρόσεχε τὸν νοῦν. Add. Kuster. ad Ἐκκλησι. v. 130. it.
Ἄκουε. 45. Ipse Demosthenes de Coron. c. 53. Ἡρώτα μὲν
ὁ κήρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; κ. τ. λ. GESN.*

*ibid. [Τῶν τελείων θεῶν] Vid. Spanh. ad Callim.
H. in Pall. v. 131. et 135. ubi perfectos Deos esse τελεί-
ους docet. Sed mihi hic videbatur ad perfectionem civilem
et plenum jus civitatis potissimum referri, ut sint οἱ ἐν τέλει,
qui etiam τὰ τέλη vocantur, (vid. Duker. ad Thucyd.
l. 58. et ipse Noster τὰ τέλη τῶν κρυῶν vocat de Morte
Peregr. c. 36.) principes civitatis, quibus magistratus, quem
gerunt, aut dignitas concionis habendae jus tribuit. Classi-
cos vocavi, ex moribus Romanis, quasi primae classis cives,
qui primi ad suffragia vocantur, et rem fere conficiunt. De
μετοίκους vid. Flor. Christ. ad Aristoph. Lysistr. 580.
GESN.*

*eod. l. 16. Μετὰ παῖρ' ῥησίας — εἰπεῖν] Adde
supra Jov. Conf. cap. 19. pr. Et Elsner. ad Act. Apost.
IV, 29. ubi similiter: καὶ δὲ τοῖς δούλοις σου μετὰ παῖ-
ρ' ῥησίας πύσης λαλεῖν. REITZ.*

*Pag. 172. l. 14. Νέμονται] Participant, possident.
GUYET.*

*Pag. 173. l. 8. Ἐμπόρον τοῦ Κάδμου] Puto hic
ἔμπορον Homeri intellectu, Deorum lingua, dici, cum ex*

vi originis suae eum notat, qui mare trajicit, speciatim aliena navi, quem ἐπιβάτην postea dixere, cum ἔμπορος mercatorem, negotiatorem significare coepisset, quod testantur *Eustathius* pariter et minor *Scholias* ad *Odyss. B.* 319. Huc respicit, arbitror, etiam *Pollux I.* 95. εἴη δ' ἂν τῶν ἐμπλεόντων καὶ ἔμπορος. Itaque vectorem interpretatus sum. Neque enim puto mercatorem ab ullo veterum esse vocatum. Sed nave pervenisse in Graeciam inter omnes constat. *GESN.*

ead. l. 10. Μίτραν] Hinc supra *Θηλέμιτρος*, quod vide *Bacch. cap. 3.* *SOLAN.* Imo *Θηλέμιτρος*, uti jam ibi correctum. *LEHM.*

ead. l. 13. Φρατρίαν] Sic *Ven. 2. Bas. 2. et Par.* In reliquis prave γατρίαν. Vide *Hermot. c. 24.* et notam. *SOLAN.*

ead. l. 15. Σειληγόνων] Omnes impressi hic prave Σιληγόνων habebant. Vide supra *Bacch.* ubi frequenter occurrit et recte scribitur. *SOLAN.* Σειληγόνων] Non dubitavi et hic ita rescribere, invitis Edd. quia sic *Bacch. c. 4.* item *c. 6.* et alibi aliquoties recte legitur. *REITZ.*

Pag. 174. l. 2. Φαλακρὸς γέρον] De Sileni figura ex diversis monumentis, deque illius a Satyris differentia, plura *Perizon.* ad *Aelian. Hist. III.* 18. ubi *Lucianum* imprimis illustrat. *GESN.*

ead. l. 5. Κεράσται, οἷα] Οἷα ad κεράσται simul et κέρατα referri, vid. supra dictum *Bacch.* sub init. *REITZ.*

ead. l. 12. Ίκαρίον] Vid. *Hygin. 224.* *SOLAN.*

ibid. Θυγατέρα] Τὴν Ἡριγόνην. *GUYET.*

ead. l. 13. Τὸν κύνα τῆς Ἡριγόνης] *Tatian. p. 37.* Et *Apollod. III.* 100. *A.* *SOLAN.*

ead. l. 15. Τὸ ξόννηθες ἐκεῖνο καὶ ὅπερ ἡγάπα κυνίδιον] *Th. Mag. v. κυνίδιον.* *SOLAN.*

Pag. 175. l. 2. Πολλῶν ἀντάξιος] *Hom. II. A.* 514. *SOLAN.*

ead. l. 12. Τάγον] Vide not. ad *Timon. c. 4.* *SOLAN.*

ead. l. 14. Αἰγυῖσιν] In *Marg. A. 1. W.* adscriptum: Αἰγιον urbs Achajae, hinc Αἰγυῖς *Steph.* *REITZ.*

ibid. Ὑποβολιμαῖον] Unde habet, mihi non constat. Sed facile nothum crediderim, qui clam patre educatus etc. SOLAN. Aliam conjecturam, nixam illam loco *Pausan.* VII, 24., proponit *Wicland.* in not. ad vers. Tom. II. p. 427. LEHM.

Pag. 176. l. 3. Ψέλλιον] *Th. Mag.* v. ψάλλιον, quod a ψέλλιον disferre docet. REITZ.

ead. l. 11. Λέαρχος] De hoc ejusque cum Baccho cognatione, vid. *Loyd.* Lex. et iterum in vit. Athamas. SOLAN.

ead. l. 15. Τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίσην, καὶ τὸν Τιθωνόν, — καὶ τὸν Ἰάσωνα;] Sic legit interpres, et, licet obvium sit emendare, Iasonem iis accenset, qui Dearum concubitu potiti sunt, et Medae ἀποθέωσιν parat. Lege Ἰασίωνα, qui ob Cereris amores a Jove zelypto fulminatus est. *Homer.* *Odyss.* E, 125.

Ὡς δ' ὁπότε Ἰασίῳ ἐπλόκαμος Δημήτηρ

ὦι θυμὸν εἷσατο μέγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ,

Νειῶ ἐν τριπόλῳ, οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος

Ζεὺς, ὃς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀγροῇ χειρυνῶ. PALM.

ead. l. 16. Τὸν Ἰάσωνα] Ἰασίωνα legendum videtur. Iason, Jovis et Electrae filius, a Cerere adamatus est. GUYET. Ἰασίωνα] Secuti sumus *Palmerii* emendationem certissimam; vid. *LL.* et *Aelian.* V. H. XIII. 1. Atalantae pater. At *L. Tziona.* Fl. vero Ἰάσωνα. Reliqui impressi Ἰάσωνα, prave. SOLAN. Ἰασίωνα] Ἰάσωνα tertiam habebat longam, cum brevis sit Graecis Latinisque poëtis. Ἰάσωρος etiam et Ἰάσων in prosa recte *Ptol. Hephaest.* L. II. med. *Iasionem* vero vid. apud *Apollod.* L. III. c. 11. ubi in nonnullis Edd. Ἰασίονος quoque o brevi; sed quia et *Aelian.* cum Homero Ἰασίωνα per ω scribunt, hoc praeferendum. REITZ.

Pag. 177. l. 10. Ὁ Κορύβας] Iasonis, seu potius Iasionis et Cybeles filius, teste *Diodoro Siculo.* GUYET.

ead. l. 11. Σαβάζιος] Per se Deum, ut vides, facit. E nostris quidam unum cum Baccho statuunt. Vid. *Pott.* 396. SOLAN.

ibid. Ἐπεισεκκληΐθῃσαν] Sic *Fl.* Ed. optime; ut Philops. c. 29. a *Kustero* recte emendatum est. Ibi enim, uti et hic, non reliqui tantum impressi, sed ipsa *Fl.* corrupta est. In reliquis hic legitur ἐπεισεκκληΐθῃσαν. *SOLAN.*

ead. l. 12. Ὁ τὸν κάνδυν, καὶ τῇν τιάραν] *Habitus* ille *Mithrae* in simulacris pluribus hodie superest, quae videre licet tum alias, tum studiose collecta, comparata inter se, et explicata apud *Philippum a Turre* in monumentis veteris Antii P. II. p. 157. seq. et *Monifauc.* Antiq. Expl. I, 4, 3. qui etiam II, 2, 6. ex hoc ipso loco cum imaginibus antiquis collato conficit, candyem esse brevem chlamyda, tiaram autem pileum antrosum reflexum. *GESN.*

ead. l. 14. Ὁ ρῶντες αὐτῶν] Τῶν ἡμιθέων scil. *GUYET.*

ead. l. 15. Μυκρὰ] *Fl.* fere ubique in hac phrasi μυκρὸν legit. Vid. c. 2. *Navig.* sed cur prius praeferramus, vide ad *Rhet. Praec.* c. 10. atque *Jov. Conf.* c. 32. atque alibi. *REITZ.*

Pag. 178. l. 6. Ποικίλος] Rescribitur (*Descr.*) ab *H. Prideaux.* P. I. L. III. ex *Herod.* III. *Plin.* VIII, 46. *Solino* XXXV. et *Ammiano Marcell.* c. 22. Unde illud tantum decerpam, quod ad rem praesentem facit, nempe nigrum totum fuisse, nisi quod in fronte macula alba quadrata fuerit, et in tergo aquilae, aut, ut alii tradunt, crescentis lunae figura. Quod autem de scarabaeo sub lingua ex *Plinio* monet, *Plinii* verba sic habent: *Nodus sub lingua, quem Cantharum appellant.* *SOLAN.*

ead. l. 8. Ἀλλὰ πολλῷ γελ.] Sic *crocodilum* adorabant *Ombitae.* Vid. *Ael.* de anim. X, 21. et *Nostr.* *Jov.* *Trag.* c. 42. *Felem* alii. *Athenag.* p. 50. C. add. *Clem.* *Alex.* p. m. 66. A. *SOLAN.*

Pag. 179. l. 6. Μητρολοτον νίδος] Cum *Alcmaeone* confundit, a quo mater occisa. *Ovid.* *Met.* IX, 407. *Natus erat facto pius et sceleratus eodem.* Vid. p. 255, 1. et 266. Quidam tamen una matrem occidisse tradunt, (vid. *Apollod.* III. p. m. 81. pen.) et ita pater iusserat (p. 77.

C.) SOLAN. Utrum auctorem secutus, an memoria lapsus, filium facit, qui frater erat ejus Alcmaeonis, qui Amphiarai patris ulciscendi caussa matrem Eriphylen interemit? GESN. Si, de quo nulla omnino inter veteres dissensio est, sub *matricida* h. l. pater Amphiloichi, i. e. *Amphiaras*, non frater Alcmaeon, intelligatur, nec de errore Luciani cogitetur, Alcmaeonem cum Amphiarao confundentis: Amphiaras eatenus, *Wielandio* arbitro, dici possit *matricida*, quatenus filium Alcmaeonem eo adduxit, ut matrem suam interficeret. At minus mihi simplex haec ratio esse videtur, quam pro auctoris natura, a quo sane haud alienum est putare memoria lapsum esse. LEHM.

ead. l. 7. Ἀνοῖν ὀβολοῖν] Confer omnino Alex. c. 19. a me hinc praecipue nitori suo redditum. SOLAN.

ead. l. 11. Πολυδάμαντος] De hoc dictum est ad Herodot. c. ult. Vide etiam *Athenagoram*. SOLAN. Hujus Polydamantis Scotussaei, athletae cum Dario Notho viventis, facinora, mortis genus, statuam quoque Olympicam commemorat *Pausanias* Eliac. II. pag. 182. seq. sed de vi illa febrifuga nihil. GESN.

ead. l. 13. Θεαγένους] De eo vid. Quom. Conscr. Hist. c. 35. et notas. SOLAN. De hoc omnia *Pausanias* Eliac. II. p. 188. seq. qui etiam hoc addit: *Θάσιοι δὲ νομιζουσιν αἰτε θεῷ θύειν. Πολλαχοῦ δὲ καὶ ἐτέρωθι ἔν τε Ἑλλήσιν οἶδα καὶ παρὰ βαρβάρους ἀγάλματα ἰδουμένα Θεαγένους, καὶ νοσήματά τε αὐτῶν ἰόμενον, καὶ ἔχοντα παρὰ τῶν ἐπιχωρίων τιμὰς.* GESN.

Pag. 181. l. 7. ΑΓΛΘΗ TYXH] Praescriptio solennis in omnibus fere monumentis Graecis. Vid. quos laudat *Huds.* ad *Thuc.* IV, 118. ubi etiam principio decreti est, nempe sic: *Ἐδοξε τῷ δήμῳ. Ἀζάμαντις ἐπρωτάνει, Φαίρυππος ἐγραμμάτει, Νικιάδης ἐπιστάται, Δάχης ἐλε, Τέλλῃ ἀγαθῇ τῇ Ἀθηναίων κ. τ. λ.* GESN.

ead. l. 8. Ὁ Ζεὺς ἐπρωτάνει] Proprie tribus *πρωτανείειν* dicitur, id est, quinquaginta ex illa viri, decima pars magni Senatus quingentorum. Sic ordinarie in ejusmodi

decretis, v. g. apud *Thucyd.* l. c. et plusculis in *Demosthenis* oratione pro Corona. Sed hic Jovi hoc tribuit *Lucianus*, nempe qui hoc egerit, quod refert *Pollux* VIII, 95. οἱ Ἱερῶν τῶν βουλῶν συνάγουσι, καὶ προοράγουσι πρὸς τῆς βουλῆς καὶ πρὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Caeterum lubet hic indicare, quod prodesse possit illa de προτυανεύουσα γυλῇ observatio *Andocidi* in oratione de mysteriis p. 13. *Ald.* ubi legitur, Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, εἰάν τις ἐπρυτάνευε, Κλειογένης ἐγραμμάτευε, Βοηθὸς ἐπιστάται. Quod summus vir *Ezech. Spanh.* Diss. XI. p. 715. ita convertit, *Si quis Prytanin agebat* etc. Legendum absque haesitatione videtur *Αἰαντῖς* (γυλῆς hoc nomen est apud *Suidam*) ἐπρυτάνευε. Dicam, quomodo *Αἰαντῖς* mihi ita facile in mentem venire potuerit. Occupatus paullo ante in laudatione *Demosthenis*, orationem pro Corona perlegeram, et in ea ψηφίσματα. Horum vero unum c. 55. factum est, γυλῆς προτυανεύουσης *Αἰαντίδος*. Satis, credo, est. *GESN.*

ead. l. 9. Προήδρευε Ποσειδῶν] Neptuni mentio nulla praecessit. Sed puto, quod clamorosus est admodum ille Deus, et plus quam Stentorea voce, ideo προεδρίαν hic illi tribui. *Ulpian.* ad *Demosth.* contra Midiam, quem laudat etiam *Kuhn.* ad *Poll.* VIII, 96. Οἱ πρόεδροι ἦσαν οἱ διὰ τοῦ Κήρυκος λέγοντες τῷ δήμῳ. Δοκεῖ ἡμῖν περὶ τοῦτου βουλευέσασθαι. *GESN.*

ibid. Ἐπιστάται Ἀπόλλων] *Ἐπιστάτου* erat mittere populum in suffragia, quod ἐπιψηφίζειν est, ut luculenter ostendit *Ernestus* ad *Xenoph.* Memor. Socr. IV, 4, 3. Quam congrue autem ἐπιστάτην faciat Apollinem, indicat *Pollux* VIII, 96. ubi de ἐπιστάτῃ, ἔχει οὗτος τὰς κλειῆς τῶν ἱερῶν, ἐν οἷς τὰ χοήματα, καὶ τὰ γράμματα. Apollo praeses literarum etc. Ab hoc munere incipit decretum apud *Aristoph.* Thesmoph. 379. Τιμόβλει' ἐπιστάται· Ἀσύλλ' ἐγραμμάτευεν· Εἶπε Σωστράτη. *GESN.*

ead. l. 10. Ἐγραμμάτευε Μῶμος] Etiam hoc apposite. Γραμματεὺς ap. *Poll.* VIII, 98. inter alia ἀναγι-

νώσκει τῷ τε δέμῳ καὶ τῇ βουλῇ, quod facile plurimis oratorum locis firmari posset, si hoc ageremus. Nam quae de *Prytanum, Proëdrorum, Epistatarum, Scribarum* munere diximus, eo modo allata sunt, ut conversionis nostrae ratio etiam his, qui non satis exercitati sunt, appareat. GERN.

Pag. 182. l. 9. Περὶ τροπᾶς χειμερινᾶς] Cum longae noctes benignam dormiendi, et somniandi adeo, occasionem praebent. Dicit enim sententiam Somnus. GERN.

ead. l. 10. Τελέλους θεοῦς] Supra Jov. Tr. c. 18. REITZ.

ead. l. 14. Ὀρκον, τὴν Στύγα] *Hom. Od. E.* 185. SOLAN.

Pag. 183. l. 1. Ἥρ' α] Humilium volunt hac voce designari sepulcra. SOLAN. Vid. supr. *Contempl. c. 22. pr.* REITZ.

ead. l. 5. Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι] Erat Athenis signum Ἀθηνᾶς Ὑγίης, teste *Pausan. Att. p. 21, 17.* et ara, ibid. p. 31, 3. *Wechel.* De Aesculapii oraculis vel solus *Nostri* Pseudomantis satis testatur: ad quem fallor an referenda est tabula aenea apud *Gruterum* p. 81. GERN.

ibid. Ἀσκληπιὸν χρησµωδεῖν] Alexandri Abonoteichitae oraculum petere hisce videtur. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκείνοις δὲ τάφον — καὶ θύλην ἐπιστῆσαι] Pro θύλην, quae vox est nihili, manifestum est debere legi στήλην. Sed interpres, qui statuam vertit, nescio quomodo legerit: nam licet στήλη ab ἵστημι derivari videatur, ἵστημι vero sit statuo, tamen statua Latinis dicitur Graece ἄγαλμα, ἀνδριάς, βρέτας, non vero στήλη, quae hoc loco cippus debebat verti. PALM.

ead. l. 16. ΖΕΥΣ] Delevi supra Jovis nomen, quod in omnibus libris nostris ante τοῦτο reperiebatur, et hic suo loco reposui ante Δικαίωτατον. Decretum autem Momus legerat, quod observare omiseram. Isque adeo recitato jam decreto ait: τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήγισμα. SOLAN.

Pag. 184. l. 9. Νομίζουσιν] Sequebantur in *Ed. Junt. Ald. Fl. Fr. Hag. et Bas. 1.* ac 2. (non in *Par.*

Salm. et Amst.) duo Dialogi inscripti: ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ. Alter ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ. Iis tamen additum in iisdem: Οἱ ἐφεξῆς δύο διάλογοι τῶν διαλόγων εἰσὶ τῶν Θεῶν· quo indicarent, hos binos Dialogos Deorum. Sed uterque jam suo loco insertus est Tom. II. N°. XXV, et XXVI. REITZ.

IN CYNICUM.

Pag. 185. l. 1. KYNIKΟΣ] D. *Joan. Chrysostomus*, vir plane sanctus et incomparabilis, non veritus est ejus partem in homiliam quandam, quam in *Johannis* evangelium commentatus est, inserere. COEN. Supposititium credo: gravior enim est, nec ludentis Luciani. SOLAN. Mira vero argumentatio! Quasi omnis gravitas a multiplici Luciani ingenio et oratione aliena fuerit, nec ille quidquam aliud sciverit, nisi ludere. Quin ipse *Solanus* bene norat gravissimi et consilii et styli libros, a nemine illos, ac ne ipso quidem, unquam in suspicione habitos, Hermotimum, Nigrinum, Toxarin, Anacharsin, multosque alios: qui quum et ipsi inter se pro materiae ratione et auctoris aetate valde diversi sint habitu ac forma, facilius tamen quisque infinitam prope ac plane inexhaustam ingenii varietatem et agilitatem in scriptore, qui ipse Demosth. Encom. c. 24. se proficitur πάσας στροφὰς καὶ περιαγωγὰς ἐναλλάττοντα, admirari volet, quam ob hanc ipsam ac solam varietatem de unius vel alterius libelli auctoritate dubitare. Mihi quidem videtur Lucianus sibi ipse defuturus fuisse, nisi hunc scripsisset Cynicum suum, quum parum sibi de Cynica disciplina judicans constituisse videri potuisset, qui nunc Cynicia, ut Antisthene, Diogene, Menippo, uteretur ad errores hominum ac vitia perstringenda et corrigenda, nunc eosdem Cynicos, ut in Lapithis, Vitarum Auctione, et alibi, acerbe carperet ac derideret. Jam de consilio libelli ipso cf. Argum. ΛΕΗΜ.

ead. l. 3. Κόμην] Diserte hic *coma* tribuitur Cynico; quam apte, viderint alii. Ego certe contra optimorum scri-

ptorum morem id factum censeo, apud quos ἐν χορῷ κεκαρμένοι, quales Cynicos fuisse certissimum est, nunquam credo invenientur κόμην ἔχειν dici. In hoc tamen libello iterum c. 13. iidem diserte dicuntur, aut innuuntur κομιῇν, c. 16. et 20. Nihil igitur restat, nisi ut moneam, opus esse supposititium, de quo non multum laborandum est. De aliis Luciani ipsius locis quid dixerim, vide ad De Morte Peregr. c. 15. SOLAN.

ead. l. 4. Χιτῶνα] Sic *Aelian.* V. H. VII, 13. ἀνυπόδετος πολλάκις καὶ ἀχίτων προῆμι. Philosophi enim omnes, exceptis Cynicis, et tunicam interulam et superariam (verbis utor *Salmasii* ad *Tertull.* de pallio p. 70.) habere consueverant Cynici solam interulam, inquit, unde ἀχίτῶνες. Vid. fin. huius Dial. ubi plerique Dii ἀχίτῶνες pingi dicuntur. Non semper veteres Graeci calceati erant, inquit *Casaubonus* (ad *Theophr.* Char. p. 240.) ut hodie nos sumus: multus enim fuit τῆς ἀνυποδησίας usus. *Spartanos* quidem etiam lex *Lycurgi* coëgit esse discalceatos, ut refert *Xenophon* in eorum *Politia*. *Athenienses* quoque, paullo qui essent in ratione vitae adstrictiores aut severiores, non nisi necessario tempore, ad vitandum scilicet frigus aut itinerum asperitates, calceis utebantur. Vide *Plut.* in *Phocione*: et, ait idem auctor in vita *Lycurgi*, εὐν ταῖς ἀναγκαῖαις tantum ἡμέραις calceos induisse. *Oppianus* etiam in venatoris institutione, jubet eum nudis pedibus ad venationem ire, γυμνοῖσι δὲ ποσσὶν ὀδεύειν Κεῖρους τοῖσιν ἵχνη μέλεται, δυσδερέα θηρῶν. *Clem. Alex. Pseudag.* III. libro II. ἀνδρὶ δὲ εὖ μάλα ἀρμόδιον ἀνυποδησία· πλὴν εἰ μὴ στρατεύοιτο. καὶ γὰρ πῶς ἐγγὺς τὸ ἐποδεδέσθαι τῷ δεδέσθαι. Nota est et *Romani Catonis* ἀνυποδησία· item *Neronis*; vide *Suet.* c. 51. — Haec et plura *Casaubonus*. *Xen.* ἀπομν. 1. — τε καὶ ἀχίτων διατελεῖς. *Aristoph.* apud *Diog. Laërt.* p. 40. C. ἀνυποδητεῖς in Nub. tamen est ἀνυπόδητος. SOLAN.

ibid. Γυμνοδερεῖ] An γυμνοδερεῖ, a γυμνοδερεῖμαι, i. e. cute nuda sum? GUYET. Idem rursus ad ver-

bum *Menag.* REITZ. Nihil dum probabilius video conjectura *Menagii*: hanc itaque interpretando secutus sum. GESN. Nec *Schneiderus Lexic. h. v.* perhorruit admodum improbabile verbum *γυμνοδεσμοῦμαι*. Sed vid. *Lobeck. ad Phrynich. Parerg. c. XIII. p. 624.* qui conjicit *γυμνὸς θέρη*, i. e. *ελληθερεῖς*. Ego certe non habeo, quod proferam melius. LEHM.

ibid. *Ἀνυποδητεῖς*] Infra c. 16. f. *ἀνυποδητεῖν* iterum sic scribitur int. omnibus, penult. longa. Item *ἀνυπόδητος* c. 13. ac saepe. Licet et interdum *ἀνυπόδετος*. REITZ.

Pag. 186. l. 1. Τοῖς ἐναντιοῖς] Locus mendosus videtur: vet. Codd. inspiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, neque desidero: nam recte *διαχρήσασθαι* cum accusat. construitur; vid. *Herodian.* plurib. locis; atque *interficio* significat. Verte igitur: *tu corpus contrariis rebus enecas*, i. e. *crucias duriter habendo*, non vero ut vulgo homines solent. REITZ.

ead. l. 3. Ἐξροῦ] I. e. *ἀστροφῶτον*, *sine strato*. GUYET.

ibid. *Ἄσην*] *Ἄσιν*. GUYET. Frustra. Nam vulgatum praestat, nec *luto* etiam conspersum requiritur pallium, sed *ἄση fastidium*, hic *squalorem* luctui proprium significat, et ad vocabula luctus bene refertur a *Polluce III, 98.* REITZ.

ibid. *Πάμπολλον*] *Ἄν παμπόλλην*; GUYET. Ne credas, lector, qui scis composita Atticis communia. *Aelian. IV, 8. παμπόλλους μυριάδας.* REITZ. Sic quidem leviter res confici non poterat. In *Πάμπολλοι μυριάδες*, quae dictio passim occurrit, potest sane de communi genere cogitari, quia forma nil impedit; quamquam rectius cogites, *μυριάδας* tunc a scriptore masculine fingi, quasi scriptum habeas *μύριοι*. Sed in *ἄσην πάμπολλον* de forma communis generis cogitari nequit, quod ipsa haec forma vetat. Debebat enim sic scribi *πάμπολον*, quod in feminino genere me nunquam memini scriptum legisse. Poëticam autem formam *πάμπολος* et *πάμπολλον* nullo jure huic scriptori nostro intrudas.

Ergo non displicet h. l. *Guyeti* παμπόλλην, modo ὕσιν sit vera scriptura, aut etiam ejusdem *Guyeti* ὕσιν. LEHM.

ead. l. 8. Παρέχον] Fors. παρέχοι, adjecerat *Gesnerus*. Idem habet *Guyet.* in nott. Mss. quas ille non vidit. Tanto verisimilius fit, utrumque recte conjicere. REITZ.

Pag. 187. l. 4. Τί τὸ ἐνδεές] Non assequitur Latinus sermo, certe in quantum nobis hic paruit, plenam vim hujus loci. Ἐνδεής apud Graecos et hominis epitheton est, cui aliquid deest, quo aegre caret, et rei, quae sic deest. Objicitur Cynico, vivere illum in *defectu*, h. e. in summa inopia: ille rogat, quid est igitur *deficiens* etc. GESN.

ead. l. 16. Οὐχὶ σκέπη] Σκέπη legendum videtur. *GUYET.* Minime: nam connectendum cum seq. χάριν et εἶνεκα, quod ab eadem persona statim additur. REITZ.

Pag. 188. l. 5. Εἶνεκα] Non itaque poeticum est εἶνεκα. Habuimus id crebro apud *Nostrum*, de Dom. c. 8. Amor. c. 49. Navig. cap. 20. etc. Quamvis Ionibus potius perpetuum τὸ εἶνεκα. REITZ.

ead. l. 9. Μάθους· τί ποδῶν ἔστ' ἔργον;] Sic omnino interpungendum fuit, non, ut in plerisque fit, sine interrogatione, aut post μάθους mora. Solae *Bas. 2.* et *Par.* hoc observarunt: quamvis recte verterit *Thom. Morus.* SOLAN.

ead. l. 14. Οὐδὲν χεῖρον] Vulgatum εἰ χεῖρον nihili esse, bene etiam senserat *Gesnerus*, qui pro οὐδ' εἰ rescripserat οὐδέ. At cum *L.* et *Fl.* οὐδὲν habeant, quod verissimum, quodque mox repetitur, in οὐδὲν γαίνομαι χεῖρον, omnium nostrorum librorum consensu, nihil haesitavi in hoc recipiendo. Cumque *Fl.* οὐδὲν cum spiritu exhibeat, adparet vulgatum ceterarum οὐδ' εἰ hinc natum esse. REITZ.

Pag. 189. l. 12. Οὐδὲ τρέφεται γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοῦ μὲν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται. *ΑΥΚ.* Δῆλον γάρ. *ΚΥΝ.* Οὐδὲ εὔρωσιον, εἰ κακῶς ἐτρέφετο] Hiulca sunt haec ultima, sed facile patet, quid interciderit; nimirum εἴη, idque proclive fuit ob affinissimam sequentem voculam. Lege igitur,

Οὐδὲ εὐρωστον εἶη, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. Id ait Cynicus, *sed nec propterea corpus meum videtur pejus nutrirī, quod nutritur ab rebus vilibus.* (Id vero manifestum esse, respondet Lucianus) *Neque bene firmum foret, si male nutriretur.* JENS.

Pag. 190. l. 1. Οὐδὲ εὐρωστον] *Gesnerus* etiam adleverat: supple εἶη. Lubens id adderem, sicubi invenirem. Jam poterit subaudiri, donec id inveniamus. At quidni aequè intelligeretur, ac paullo supra hoc capite, εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον. REITZ. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 192. l. 2. Ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δεόμενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων] *Benedictus: paucisque, ut nutriatur, opus habeat, diutius tamen, quam alii multi, immoretur.* In qua interpretatione secutus est auctorem *Thomam Morum*, dubito, an Graeca rite considerantem. Certe res ipsa non patitur, ut in his sit justa oppositio; nec si vir valens diutius, quam aegroti multi, immoretur convivio, propterea sic culpari potest, ut hic postea culpatur ab colloquentibus. Errarunt certe, cum τῶν πολλῶν putarunt dici masculine; sunt enim neutra. Et utique illud *diutius* nullibi in Graecis. Verte, *paucisque, ut nutriatur, opus habeat, cum a multis, si multa degluti-rit, futurum sit ut enecetur.* GROS.

Pag. 194. l. 10. Ἐριφύλην] *Amphiarai uxorem.* SOLAN.

Pag. 195. l. 7. Καίτοι ῥᾷδιον θεραπεύειν ταύτην τῇ ἐπιθ.] Latet hic Cynicum ulcus, de quo Dio illa parte minime *Chrysostomus* in Diog. seu de tyrannide pag. 90. GESN.

ead. l. 8. Εἰς ταύτην] Subaudi ὁδόν. GUYET.

Pag. 196. l. 2. Μὴ] Edd. pleraeque καὶ μὴ. Delendum illud καὶ jam olim videram, nondum inspecta *Fl.* Ed. in qua non reperitur. SOLAN.

ead. l. 6. Νὴ Δία] Concedentis est νὴ Δία, non negantis. Hic autem non concedit Lucianus, sed negat. Scri-

bendum ergo μὴ Δία. SOLAN. Νῆ tamen et negationi addit *Aristid.* T. II. p. 116. Ed. *Jebb.* Sed *Solano* adsentior hic mutandum; aut saltem negative vertendum. REITZ. Assentior *Solano* ipse quoque. Sed illud recte sane, quod in versione posui, ita intelligebam, recte sane utuntur: quod, si rem ipsam spectes, eandem vim habet, ac posuissim, non per *Jovem.* GESN. in *Addend.* Ergo refert *Gesnerus* affirmandi formulam ad simplex verbum praecedens χρῶνται, quod vereor, ut fieri possit, quum formula παρὰ γένειν χρῶνται unam contineat eamque indiscretam notionem. Mihi praestare videbatur, post Δία lenius interpungi, ut jam haec assertio cum sequenti sententia nectatur, et reddenda sit: Imo vero, per *Jovem*, etiam inficiendi vim habet. Sic censeo videlicet, si vera est lectio νῆ Δία, in qua certe omnes libri consentiunt. Nec vero puto hanc rei expediendae rationem ab indole dialogi Attici alienam esse. LAUM.

Pag. 197. l. 8. Τὸν Ἡρακλέα] Meminerimus, Herculem peculiariter numen esse Cynicorum, quem sibi imitandum Herculisci novi sumserint. Pluscula sunt in *Proteo Luciani.* Clava etiam illum imitabantur, cujus rei imago est in *Sexto Empir.* *Fabric.* p. 39. De regno illo *Herculis*, cujus statim fit mentio, splendidissime *Dio Or. de Regno* pag. 12. D. Ἐκεῖνος δ' οὐ μόνον τῆς Ἑλλάδος ἦν βασιλεὺς, ἀλλ' ἀπ' ἀνίσχοντος ἡλίου μέχρι δυσμεῖνον, πάσης ἔρχετο γῆς, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπάντων, παρ' οἷς ἱερὰ ἔστιν Ἡρακλέους κ. τ. λ. GESN.

ibid. Τῶν πάντων] In mutatione tam exigua, errore orto a scribendi compendio in articulis pingendis usitato, contra *Edd. Gesneri* emendationem recepi. Etsi enim vulgatum satis intelligi queat, friget tamen prae altero, quod *Luciano* aliisque proprium esse, testimoniis haud eget. REITZ.

ead. l. 16. Ἡ σὺ δοκεῖς στρωμάτων καὶ ἐποδημάτων ἀπόρως ἔχειν, καὶ διὰ τοῦτο περιῖναι τοιοῦτος;] Cynicus contendens, labores, molestias, pericula, non reddere per se aliquem miserum et egentem, utitur exemplo *Herculis*, qui nudus, pellen modo indutus,

peragrarit terrarum orbem, monstra domuerit, omnibusque superior fuerit. *At*, inquit Cynicus, *non id Hercules prae paupertate fecit, quippe qui mari et terrae imperavit, non propterea fuit miser, quippe qui alios miseria liberavit. An vero*, pergit, *tu putas, eum, qui talis erat, eguisse stratis et calceis, ac ob illud circumerrasse?* Sed Graeca sunt soloecismo inquinata, οὐ δοκεῖς περὶέναι τοιοῦτος; nam illud τοιοῦτος pertinet ad Herculem. Possemus legere σοὶ δοκεῖ. Possemus minori mutatione, τοιοῦτον· nec dubito, quin ita scripserit Lucianus; (immo, ut video, dubitandum non est: nam clare τοιοῦτον habet *Florentina*.) Quis enim tam turpem sermonem ab tersissimo scriptore speret? JENS. *Περὶέναι τοιοῦτον*] Etsi περὶέναι τοιοῦτος alio sensu recte dicitur, et nominativum cum infinito alibi recte stare demonstravimus; hic tamen minime tolerabile erat τοιοῦτος, quia sic ad praemissum οὐ pertineret, a quo cum necessario divellendum ac distinguendum sit, non haesitavi *Florentinae* ac *Jensio* obsecundare. REITZ.

ead. l. 17. Τοιοῦτον] Secutus sum *Pl.* In reliquis τοιοῦτος est. SOLAN.

Pag. 199. l. 9. Πάντα γὰρ τὰ κακὰ] Quanta ex auri argentique cupiditate mala oriantur, hoc aliisque testimoniis enarrat *L. Bos.* ad *Ep. Timoth. VI, 10.* ubi ὅτι γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία habemus. REITZ.

Pag. 200. l. 6. Ἀναιδέστατον] Vox haec, si recte habet, sensu plane novo sumitur. Non enim *inverecundum*, ut assolet, sed *quod pudorem incutere valet*, hic necessario significat. Sed sanum esse locum, dubito. SOLAN. Nescio, quid sibi velit ἀναιδέστατος, quod *impudentissimum* notat; neque quid interpretes, qui *pudendum* vertit. Puto corruptum esse inter dictantem et excipientem vocabulum, legendumque ἀνῆδιστατον superlativo, quasi gradus quarti ex ἀνῆδιστος. Atque sic interpretatus sum interea. Nisi tamen potius audienda vetera Lexica, in quibus ἀναιδέστος est ἄμοιρος, ἄτιμος· quae si sequamur, σχῆμα ἀναιδέστατον τοῖς ἀχο-

λάστοις fuerit habitus, cujus minime participes esse velint homines luxuriosi. GESN. Forte ἀηδέστατον, vel ἀειδέστατον. J. J. WETST. Si mutanda erat vox vulgata, abstinendum saltem erat a barbaris, quales Gesneri istud ἀηδέστατον, pro quo aequae in promptu fuit probius illud, in quod Wetstenius incidit ἀηδέστατον. Poterat etiam de ἀειδέστατον cogitari. At nondum equidem video corrigendi necessitatem. Cynicus enim dicit habitum maxime decere probos viros, quem delicati homines omnium maxime pudori sibi ducant gerere, quemque hi maxime aversentur. Impudens igitur, ἀναιδής, dicitur habitus Cynicorum ex mente hominum ἀκολάστων, quos pudeat imprudenter se gerere, i. e. ut mox ipse Cynicus explicat, ἀχμηρὸν εἶναι, λάσιον εἶναι etc. Atqui hanc imprudentiam tum morum, tum habitus, ipsi affectare solebant, et vero jactare, Cynici nostri. Loco omnium conferas Diogenis Cynici professionem Vit. Auct. c. 9. sq. imprimis c. 11. Quemadmodum ergo in voce ἀναιδέστατον nihil mihi est offensionis, ita tamen non dissimulo suspicionem quandam, quam vox sequens μᾶλλον mihi injicit. Quam vocem malo errore e praecedenti μᾶλλον iteratam esse suspicor. LEHM.

ead. l. 9. Κομᾶν] Dixi jam supra ad cap. 1. et ad De Mort. Peregr. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 15. Τί ἂν δώῃ τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιδοῖς ὁδμητὴν ἔχοντος] Imperite versum: et quidem quid facies, cum vir eundem cum cinaedis odorem habeat? Debuit: Quid daret quis pro viro, (quantum aestimaret virum) qui eundem cum cinaedis oleat odorem? Vide, quae dixi in Ellipsi praepos. ἀντί. L. Bos. Vid. Lamb. Bos. de Ellipsi praep. ἀντί. SOLAN. I. e. Ed. Schäf. p. 667. De forma autem δώῃ vid. ad Hermot. c. 19. Tom. IV. p. 397. Adde ibi μεταδότης nunc editum. De Paras. c. 1. e Codd. duobus. LEHM.

Pag. 201. l. 11. Ὑμῖν δέ] Al. ἡμῖν δέ. GUYET. Sed vulgatum praestat, quod J. Par. Salm. etc. exhibent. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ πεῖτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι, καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἄσχεπτοι ὄντες περὶ τῶν ἰδίῳν etc.] Non semel haec verba inspexi, et congruentem rei, qua de agitur, sensum in iis perspicere conatus sum. Sed frustra. Interpres vertit: *Atque haec ita cum sint, jam nos in vitam vestram traducere aequum censeatis, nostramque corrumpere, cum saepe male consulta sint, quae facitis, ipsique vestris in negotiis minime circumspecti sitis.* Satis patet, interpretem non secutum esse vulgatam lectionem; idque me de alia lectione, alibi forte exstante, cogitare fecit. Et, ecce, sic dederunt *Florentini*: Καὶ πεῖτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν· αὐτοὶ ἄσχεπτοι ὄντες περὶ τῶν ἰδίῳν. Unde tanta scripturae diversitas nata sit, non divino. Alium hand dubie *Aldus*, (quem secuti sunt editores reliqui) quam *Florentini*, expressit Codicem. Sed nec *Florentina* scriptura vitii expers, quantum ego video: legendum nimirum βουλευόμενοι. Id vult Cynicus: *Vosne, qui luxu estis perdit, multisque morbi ac infirmitatis generibus saepe affecti, aequum censeatis, nos Cynicos componere nos ad vestram vivendi rationem; vos, inquam, qui saepe de iis, quae nos agimus, secus cogitatis, rerum vestrarum conditionem ipsi non habentes perspectam et exploratam?* Nam et per interrogationem haec prolata esse, nullus dubito. JENS.

ibid. Τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε κακῶς βουλευόμενοι πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν] Sic *Fl.* nisi quod *L.* et *Jensii* conjecturam, βουλευόμενοι pro βουλευομένων scribere jubentium, secutus sum. Grammaticus enim aliquis margini Cod. *L.* adscripsit ἵσως, βουλευόμενοι. Reliqui libri omnes haec verba sic exhibent: τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσιν. SOLAN. Τὰ ἡμέτερα — βουλευομένων] *Florentinam* lectionem interpretatus sum, quae sola sententiam convenientem huic loco efficit: in qua etiam participium βουλευομένων

H h

Lucian. Vol. IX.

λενομένων servandum est, quod ad ἡμῶν refertur in τὰ ἡμέτερα delitescens. Μετατίθεσθαι autem media, id est, reciproca significatione accipio, de his, qui sua acta retractant, ut *Xenoph. Memor. Socr. IV, 2, 19. μετατίθημαι τὰ εἰρημένα εἰπερ ἔξεισι* et *IV, 4, 14. νόμους, οὓς γε πολλάκις αὐτοὶ οἱ θέμενοι ἀποδοκιμάσαντες μετατίθωνται. Plutarchus de discr. Amic. p. 58. C. καὶ λόγον κατὰρχοντας ἐν συνόδοις καὶ συνεδρίοις, εἴτα παραχωροῦντας ὡς κρίντοσι, καὶ μετατιθεμένους ὅσατα πρὸς τοῦναντίον. Lucian. Jov. Conf. c. 10. εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὐθις τὰ εἰρημένα. (conf. Galat. I, 6.) GERN. Cf. Varr. Lectt. LEHM.*

ead. l. 13. Βουλευομένοις] An βουλευόμενοι; GUYET.

Pag. 202. l. 14. Ποτέ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμῶς ἐκφέρειν φαίνεται] Interdum aliud quidpiam hujusmodi vos auferre videtur. Ms. non male ἐκφέρειν δύναται, vos auferre potest. Sed illud etiam tolerari potest. GRAEV.

ead. l. 15. Πολλῶν ὑμεῖς γε] Cum Par. haberet πολλῶν γε ὑμεῖς γε, adii ceteras, et geminatum γε in omnibus inveni, excepta Bas. 2. quae prius γε recte omisit: hanc ergo expressi. REITZ.

Pag. 203. l. 12. Θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων] Corruptus haberi debet hic locus. Nam quod in Ven. 2. abest οὐ, nihil juvat. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνθρώπων] Vel εὐδαιμόνων omissum videtur ut bene admonuit J. J. Wetsten. vel id pro ἀνθρώπων substituendum est. REITZ. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 205. l. 1. ΨΕΥΔ. Η ΣΟΑ.] Negarunt multi, hunc Dialogum esse Luciani, quoniam, inquit, nihil habeat salis: sed longe mihi videntur falli, nec attente hunc Dialogum explorasse. Est enim mire fabricatus propter varias texturae significationes. De quibus copiose Ammonius, qui Dialogi hujus sufficiens interpres esse poterit. Dialogi

sequentes nullo modo Luciani thymum Atticum redolent, atque ipse Lucianus hoc testatum voluit, dum his verbis huic tractatui finem facit: *νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον*. BOURD. Luciani non videtur. GUIET. In eadem sententia et *la Croze*; vid. ejus not. ad cap. 7. v. *λέλογα*. Ego sane non ausim affirmare Luciani esse. Nimis enim, nimis frequenter iisdem alibi utitur, quae hic soloecismi damnantur. Immo dimidia saltem pars eorum falso soloecismi accusantur, quippe quae et alii probati auctores, Atticismi non rudes, adhibuere, quod recte etiam sensit *Duker*. quem adlego ad c. 7. v. *τεθνήξει*, quodque pluribus post *Graevium* ostenderem, nisi notarum jam esset tantum, ut copioso esse non liceat. Si tamen Lucianus auctor est, joculari hic maximam partem credendus erit, ut qui alibi non sollicitè *ὑπεραττικίζειν* necesse duxerit. REITZ. Hic Dialogus inter eos est, quos nulla lingua alia expresserit, cum lepos omnis sit in quadam verborum imparilitate, perturbatione et miscela, quam, sententia verborum salva, raro licet transferre in sermonem alium. Quo itaque magis studeas exprimere omnia, tanto magis insulsus fatuusque his, qui comparare Graeca non possunt, evadas necesse est. Haec itaque, quam non sine molestia et pudore quodam damus, interpretatio non potest juvare nisi eos, qui de singulorum verborum sensu celerius, quam ex Lexico edoceri cupiunt, et per haec ad indagandos soloecismos deduci. Ne quis, Graece qui plane nesciat, legere interpretationem velit, deprecor, cum metus sit, ne Lucianum et interpretem, illum plane innoxium, hunc sola commodandi quibusdam voluntate peccantem, ineptiarum difficilium condemnent. Expressi autem in illis, quae striblinem habent, locutionibus, naturalem singulorum verborum significationem, sive eam contextus admittat, quo facto soloecismus non apparet Latine tantum scientibus, sive minus, ubi deinde laborat sententia, quam utcumque positus in parenthesi verbis explicare studui. GRSN. Luciani hunc esse libellum, facile intelligitur e comparatione aliorum, ubi idem Noster grammaticas res tractat et vindicat

adversus putidos suae aetatis sophistas eodemque iniquos et insulsos styli sui censores; quo refero potissimum Promethea in verbis, Pro lapsu in salutando, De die nefasto, e. a. Fuisse enim credo, qui in Luciani scriptis nonnulla minus Attice dicta notaret et carperet. Hunc jam vicissim ipse notat et carpit ita, ut non tantum ignorantiae, sed etiam stupiditatis, convincat, ostendatque ea via, se quidem, quid Atticum, quidve sit soloecum, bene scire, illum autem *Pseudosophistam* esse nec parem omnino judicando stylo Luciano. Hoc si teneas scriptoris nostri consilium, facile quum omnino iudicium ejus de singulis quibusdam soloecismis verum cognoscetur, tum ii Luciani loci, ubi contra haec, quae proponuntur, praecepta Atticae dictionis ipse peccasse videtur, cum hac admodum salsa et acerba, Socratica etiam dicerem, si minus esset malitiosa, censura optime couciliabuntur. **ΛΕΗΜ.**

ead. l. 4. Σολοικίζοντα] *Σολοικισμός* ab antiquis Latinis vocabatur *stribligo*. *A. Gell. XX, 5.* vocem improbat; *l. 7.* tamen usurpat; *Plutarchus* saepius. Deducitur autem a *Σόλοικοι*, qui cum Attici essent, et habitarent *Solis* Ciliciae urbe, *τὴν εὐγενῇ παρεκόπησαν Ἀττικὴν γλῶτταν καὶ ἐξηγροικίσθησαν διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμὸν*, ut *Eustathius* loquitur in *Dionys. de situ orbis*. **LEED.**

Pag. 206. l. 9. Ἄρτι δὲ σολοικισῶ] Hoc est, *modo soloecissabo*. Quae locutio jam soloecismo foedatur. *Ἄρτι* enim non cum futuro iungebant Attici, sed aut cum praesenti, aut praeterito. *Ἄρτι ἦξω*, inquit *Thomas Magister*, οὐκ εἴπης, ἀλλ' ἄρτι ἔρχομαι καὶ ἀφικόμην. Et *Phrynichus* in *Eclogis* dictionum Atticarum: ἄρτι ἦξω μηδέποτε εἴπης ἐπὶ μέλλοντος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος καὶ παροχήμενον, ἄρτι ἦκω καὶ ἄρτι ἀφικόμην. Ubi male doctissimus interpres *Joannes Nunneseus*, ἄρτι ἦξω *nuper veniam*, cum vertendum, *nunc veniam*. Et ἄρτι ἀφικόμην *modo veni*. Quibus significant, ἄρτι particulam futuro junctam non carere soloecismo, caeterum praeterito et praesenti recte jungi. Fallitur interpres, qui vertit, *jampridem enim soloecissare*

gestio; quippe qui putarit, σολοικιῷ hic desiderantis vim habere, et esse praesentis temporis, cum a themate σολοικιῷ sit futurum Atticum. Secundam hujus futuri σολοικιῆς infra videbis, dum in verbo διέφθορας referemus *Moschopuli* verba. Idem male credidit, ἄρτι non posse jungi praesenti, quod tamen contendit ex *Gaza* probare. Is quidem ἄρτι πεποίηκα scribit dicendum, non negat tamen τὸ ἄρτι etiam praesenti. jungi. Alioqui parum Attice dixisset *Plato* in *Critone* ἄρτι δὲ ἦκεις ἢ πάλα; Paria his *Pollux* et *Suidas*, quorum hic ἄρτι dicit ἐξ ὑπογύου significare, hoc est, modo, nuper, dicique de praeterito, ut αὐτίκα de futuro. Ille, ἄρτι, inquit ὁ ἔστι πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ ὁ ἔστι τανόν. Quod igitur hic praecipimus de ἄρτι, idem infra repetemus in νῦν δὴ. Proinde αὐτίκα μάλα σολοικιῷ dicendum. Sic et modo futuro junctum invenies. *Terent.* *Andria*: *Modo ibo, ut appareatur dicam, atque huc renuncio.* Utriusque exemplum habes apud *Aristophanem*. In *Avibus*: οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτην ἐγώ· καὶ τοῦτομα ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ ἐθέμην. Idem in *Pace*: ἴθι νῦν ἀκουσον οἶον ἄρτι μ' ἤρετο. *Eustathius* ad *Iliad. A. p. 75.* male putavit ἤδη δὲ σολοικιῷ hic legi. Τὸ δὲ ἤδη, inquit, κατὰ τοὺς παλαιοὺς τοῖς τρισὶ χρόνοις συνεπιμερίζεται, τῷ παρασχημένῳ, ὡς ἐνταῦθα ἐν τῷ ἤδη γάρ ποτε ἐγώ· καὶ τῷ δ' ἤδη δύο γενεαὶ ἐφθιντο. τῷ ἐνεστώτι, ὡς τὸ ἤδη γάρ μοι εἰκοστὸν ἔτος ἔστί. καὶ τὸ μέλλοντι, εἰ καὶ δοκεῖ ὁ Λουκιανὸς εἰς τοῦτο ἀπαρέσκεισθαι, ὡς τὸ ἤδη λογιῶ ἔργα τάδ' ἔσσειται. εἰ δὲ τινες τοῦτο ἄλλως γραφουσιν, ἢ δὴ λογιῶ ἔργα ἔσται ἀντὶ τοῦ, ὅντως δὴ. Idem alio loco: Καὶ τοῦτο ὁρθὸν, ποῦ λοιπὸν θήσομεν τὸν Λουκιανέιον σολοικισμὸν, τὸν λέγοντα ἤδη σολοικιῷ· qui locus etiam a *Suida* refertur, sed ab interprete Latino male ille *Suidae* locus versus est et intellectus. Recte *Matthaeus* IX, 18. ἄρτι ἐτελεύτησε, modo defuncta est, jam obiit. Sic III, 15. XXVI, 53. *Joh.* IX, 19. 25. XIII, 38. XVI, 12. ἄρτι apud Latinos eleganter exprimitur per *tantum quod*, et *commodum*: quae et ipsa futurum respuunt. *Sueton.* *August.*

cap. 94. *Juliam primum Marcello Octaviae sororis suae filio tantum quod pueritiam egresso, deinde, ut is obiit, M. Agrippae nuptum dedit.* Idem 94. *Vectores nautaeque de navi Alexandrina, quae tantum quod appulerat.* In Ner. c. 6. *Nero natus est Antii etc. XVIII. Kalendas Januarias, tantum quod exoriente sole.* Vespas. c. 4. Cic. XV. ad Atticum Ep. 13. *Haec cum scriberem, tantum quod existimabam ad te orationem esse perlatam.* GRAEV. Leopard. 37. SOLAN. Vid. *Eustath.* p. 75. vel p. 100. Ed. Rom. LA CROZE. I. e. ad *Iliad.* A, 260. ubi docet, ἤδη tribus temporibus jungi, quamquam id improbare videatur Lucianus. At Lucianus non hic de ἤδη, sed de ἄρτι agit, adeoque lapsus memoria *Eustath.* REITZ.

ead. l. 14. Παλζεις ἔχων] Nihil varietatis desidero: est enim pleonasmus usitatus. Vid. *Bud. Commentt.* p. 211. Et supra ad Asin. c. 20. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς οὐκ ἐπιστάμενον] Sic *Fl.* et *Bas.* 2. ut oportuit. In reliquis ἐπιστάμενος. SOLAN.

ibid. Ἐπιστάμενος] Ἐπιστάμενον legend. videtur. GUYET. Id jam correximus. REITZ.

ead. l. 17. Ἄ μὲν οἷσθ', ἃ δὲ οὐκ οἷσθ' α] Hunc locum exponit *Thomas Magister*: Ἄ μὲν, ἃ δὲ, μὴ εἰπῆς, ἀλλὰ τινὰ μὲν, τινὰ δὲ, εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει, οὐκ οἶδα εἴτε παλῶν, εἴτε σπουδάζων. λέγει γὰρ ἐν τῷ ῥητόρων διδάσκαλος. Ἐπειτα δὲ καὶ αὐτὸς ἃ μὲν προϊόντι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδὸν, ἃ δὲ καὶ παραινῶν. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι. Διδόνς ἄπυσι τοῖς δεομένοις, ὧ μὲν πέντε δραχμῆς, ὧ δὲ μνᾶν, ὧ δὲ ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξελέγχει τοῦτο ἐν ψευδοσοφιστῇ αὐτοῦ. Male legitur in editis ψευδολογιστῇ, qui alterius dialogi index est. Hic vero *Thomas*, duobus productis locis, altero ex Rhetorum magistro, altero ex Timone, docet, Lucianum eo ipso usum, quod in Pseudosophista suo damnat. Nec respuunt alii. *Herodianus* in tertio, ὧν μὲν ἐπιστολὰς οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων Idem in V. οἷς μὲν ἀπέκτεινεν, οὗς δὲ ἐφυγάδεν· et in octavo, ἃ μὲν ἐκπορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας. Ibidem in

eodem: δένδρα πάντα ἐξέκοπτον, ἃ δὲ ἐνἐπίμπρασιν. *Josephus*: οὓς μὲν πατρὶα φίλῃ προσῆγεν, οὓς δὲ τὸ αὐτοῦ κλέος. *Polybius in primo*: οὓς μὲν ἐξέβαλον τῶν πολιτῶν, οὓς δὲ ἀπέσφαζαν. Et in decimo sexto: οὓς μὲν ἐτίρωσκον, οὓς δὲ παρέλκον αἰεὶ τι πρὸς τὴν χρεῖαν ἀναγκαίων. *Apostolus ad Romanos IX.* ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκεῦος, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Et *ad Timoth.* καὶ ἃ μὲν εἰς τιμὴν, ἃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. *Aelianus*: Οὓς δὲ ἀπέδοντο, οὓς δὲ ἀπέκτεινον. *GRAEV.* Verum est, τὰ μὲν, τὰ δὲ dici, ut *D. Sic. XIV.* cap. 50. τὰ μὲν συνέτριψε, τὰ δ' ἔκτανεν, ne plura in re nota. Sed et alterum usurpāri, ad *Rhetor. Praec. cap. 15.* demonstravi. *REITZ.*

Pag. 207. l. 3. Ὁφελον δυνήσῃ] Hic rursus *Thomas*: Ὁφελον ἀντὶ τοῦ εἶθε, ὅπερ αἰεὶ εὐκτικῇ μὲν συντάσσεται, ἢ παρεληλυθότι. ὥς τὸ, ὄφελον κατενθυνηθείσαν αἱ ὁδοὶ μου. Παρεληλυθότι δὲ, ὥς τὸ παρὰ Θεολόγου. ὄφελόν γε μηδὲ ἦν προεδρία. καὶ ἀπαρεμγάτω δὲ, ὅτε ἀντὶ τοῦ εἶθε ἔμελλον τίθεται. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ, μήτε ἰδεῖν ὄφελον. quo significat, ὄφελον semper cum optativo jungi, quando significet utinam, et ponatur pro εἶθε, aut cum praeterito, aut cum infinitivo, praesertim cum pro εἶθε ἔμελλον accipiat. Vide *Moschopulum* in collectione vocum Atticarum, qui pluribus hoc exemplis declarat. Vides igitur in ὄφελον δυνήσῃ soloecismum: hic enim conjunctivo conjungitur. *GRAEV.* In *Epist. ad Gal. V. v. 12.* ὄφελον ἀποκόπονται. et sic in *N. F.* cum indicativo plerumque, ut *I. Corinth. IV, 8. etc.* Et apud *LXX. Job. XIV, 13.* εἰ γὰρ ὄφελον ἐν ἤδῃ με ἐφύλαξας. Sed et cum optativo *Psalms. CXVIII, 5.* Apud *Aristoph.* ac *Demosth.* vero ὄφελον, ὄφελος, verbi figura potius usitatum, et variis modis, ea plerumque temporibus praeteritis junctum. Ὡς ὄφελον *Homerus* jungit, et cum praes. infin. construit. Vid. *Odys. A, 217. A, 97. etc.* *REITZ.* Erravit primum *Gracivius*, quod δυνήσῃ pro Conjunctivo accepit, quum sit Futurum, non minus quam supra in φωρῶσαι δυνήσῃ, ὄφελον autem cum Indicativo Futuri junctum h. l. pro soloeci-

amo notetur, in quo et Scholiastes assentitur. Sed erravit etiam idem Scholiastes in numero soloecismorum hucusque prolatorum. Quodsi enim in una hac formula: ὄρελον καὶ νῦν ἀκολουθεῖσαι δυνήσῃ duplex inesset soloecismus, ut vult Scholii auctor, non conspirarent, quae mox Lucianus dicit: Καὶ πῶς ἂν δύναιτο τὸν ἕνα (ergo non duo) μαθεῖν τοὺς τρεῖς (ergo non quatuor) ὀγνοήσας; Scilicet prima strigilo erat in usu vocis ὄρετι, secunda in formula ἂ μὲν ἂ δέ, tertia jam, eaque simplex, non duplex, est in falsa vocabuli ὄρελον junctura cum Indicativo Futuri. LΞΗΜ.

ead. l. 8. ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς] Cur Gesn. hic et deinceps personam Soph. quae in Ed. non comparet, loquentem iuducat, rationem non addidit. Jure quidem id suo videtur fecisse, quod inscriptio Pseudosophistae id suadeat, et editores priscos pro arbitrio quoque Soloec. personam ubique inseruisse credas, cum Lucianus forte una tantum litera eas designarit; vel in Codd. spatia tantum vacua relicta sint. Ego vero nomina in Graecis servaram, qualia inveni in Par. Nam in Junt. ΣΟ. tantum ubique; in aliis ΣΟΛ. et interdum Σολοικιστῆς integre. Vid. Lectt. var. ad init. Sed operae sponte ΣΟΦ. dedere, quod jam non doleo, quia et Gesner. sic voluit. REITZ.

ead. l. 9. Ὅλους ἀρτιγενεῖλους] I. e. omnes pubescentes, cum ἀρτιγενήτους nuper natos, sive recentes dicere debuerit; quemadmodum ea voce utitur in Alexandro: φέρων, inquit, ἅμα καὶ τὸν ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιόν. Idem in Deorum dialogis: αὐτὴν τε καὶ τὸ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· pro quo alibi νεογνόν, et ἀρτίτοκον dicit, de furto Mercurii adhuc infantis agens, qui cum id aetatis esset, fertur etiam testudinem, id est, chelyn fabricatus in cunis, de qua Aratus: [Καὶ χέλυσ ἦτ' ὀλλγῇ, τὴν δ' ἄρ' ἔτι καὶ παρὰ λίχνῃ [Ἐρμείας ἐτύρησεν.] Ubi recte vertit Cicero:

Inde fides leviter posita et connexa videtur,

Mercurius parvis manibus quam dicitur olim

In cunis fabricatus.

Sic enim legendum. Vulgo ἀπρὸς διονύσιον in finis fabri-

catus. *Appianus* in *Libyca historia*: διέπλευσεν ἐς Σικελίαν ἔχων ἄμφ' ἐαυτὸν ἄρτιγενεῖους ἐπιλέκτους τριαχοσίους· ubi ἄρτιγενήτους non potuisset dicere. GRAEV.

ibid. Ἀρτιγενεῖους] *Adultos*, qui nuper barbam emisserunt. GUYET.

ead. l. 11. Ἐγὼ δέ σε] *Ex Bas. 2. et Amst.* est illud σε. In reliquis deest. SOLAN.

ead. l. 15. Μέγα οὖν ἄθλον κατέπραξας ἄν] Hic μέγαν ἄθλον dicendum fuit, masculino genere. Proprie igitur *Lucianus*, ἄθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. Idem in *Fugitivis*, τρισκαδέκατον γοῦν ἄθλον οἶον τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν. Et in *Deorum judicio*, τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸν ἄθλον εἶση ἀναγνοῦς τὸ μῆλον. Ubi legendum, τὸ ἄθλον, ut praemium significet. Idem in *Gymnasiis recte* τὰ ἄθλα δύναιτο ἀναιρεῖσθαι. Et in *Saturnalibus*, καὶ ἄθλα ἀναιρεῖσθαι τὸν ἁλόντα. Quod autem *Lucianus* ἄθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id *Plato* in secundo de legibus φέρειν νικητήρια, accipere praemia. Ἀθλα, βραβεῖα, ἀριστεῖα, γέρα, ἐπίχειρα, ἔπαθλα et νικητήρια idem significant prope modum. *Demosthenes* in epistola ad Athenienses de *Lycurgi liberis*: καὶ μὴ γῆρας καὶ φυγὴν ἐπίχειρα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πεποννημένων ἔχων. *Ammonius*, ἄθλος, inquit, et ἄθλον διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, σὺνδετέρως δὲ τὸ ἔπαθλον. Paria his scribunt *Moschopolus* et *Thucydidis* interpretes ἀνώνυμος. Ἀθλον, inquit *Moschopolus*, τὸ βραβεῖον, ἄθλος ὁ ἀγών. GRAEV.

Pag. 208. l. 2. Συνήσω ἄν, εἴπερ θελήσειας] *Intellexisses utique, siquidem voluisses.* Sic interpretare. Ut συνήσω dictum inusitate, pro quo Atticis dixisset συνῆκας ἄν. *Medius* scilicet aoristus pro activo. *Micyllus* tamen συνήσω putavit esse futuri activi primam personam, et in εἴπερ θελήσειας verbo optandi modo juncto soloecismum esse. Forte non male. Nam εἴπερ indicativo junctum omnino usitatus est. GRAEV. *Micylli* rationem interpretando secutus sum. Excitat *Lycinus* Soloecisten, ut, quandoquidem male sequatur praecuntem, id est, soloecismos a se commissos

non sentiat; ipse permutatis vicibus jam praecedere velit, hoc est, vitiose aliquid dicere, a se, Lycino, deprehendendum. Et in hoc ipso fallit per illud εἴπερ ἐθελήσεται, pro εἴπερ ἤθελες. Quin etiam συνήσω ἄν soloecum pronuntiat Scholiastes, qui ipse quoque de futuro intelligit. GERN. Mirum quod Graevius in συνήσω de Aoristo Medii cogitari potuerit, qui si auctori in mente h. l. fuisset, formatus certe fuisset συνήκω. At vero Futurum simplex haud dubie est συνήσω nec vero soloecismus in forma quaerendus, sed in syntaxi; nec tantum in constructione particulae εἴπερ cum Optativo, quae minime offendere poterat, aut in particula ἄν cum Futuro Indicativo, quae ratio nullo modo soloeca haberi poterat, sed in junctura utriusque sententiae. Cf. ad Diall. Mortt. XIV. fin. Tom. II. p. 478. sq. LEHM.

end. l. 7. Κακῶν] Κακόν. GUYET. Bene: nam etsi κακῶν redolet Graecismum usitatissimum, facile alibi defendendum, hic tamen κακόν praeferrem, eoque magis, quia auctoritas accedit. REITZ.

end. l. 10. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγῶ] De hoc accusativo Athenaeus lib. IX. p. 400. Τρώων δέ γησι, τὸν λαγὼν ἐπὶ αἰτιατικῆς ἐν Δαναοῖσιν Ἀριστοφάνης ὁξυτόνως, καὶ μετὰ τοῦ ν λέγει· Ἀύσας ἴσως ἄν τὸν λαγὼν συναρπάσειεν ἡμῶν. καὶ ἐν Δαιτυλεῦσιν· Ἀπόλωλα, τίλλων τὸν λαγὼν ὀφθῆσομαι. Ξενοφῶν δ' ἐν Κυνηγετικῷ χωρὶς τοῦ ν λαγῶ καὶ περισπωμένως, ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγός. Ὡςπερ γὰρ ναὸν λεγόντων ἡμῶν ἐκεῖνοί φασι νεῶν, καὶ λαὸν λεῶν, οὕτω λαγὼν ὀνομαζόντων ἐκεῖνοι λαγῶν ἑροῦσι. τῇ δὲ τὸν λαγὼν ἐνικῇ αἰτιατικῇ ἀκόλουθός ἐστιν ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκλῳ Σατυρικῷ πληθυντικῇ ὀνομαστικῇ.

Γέραννοι, κοριῶνοι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί.

Τῇ δὲ λαγῶν ἢ διὰ τοῦ ω παραπλησίως προσμαρτυρομένη, λαγῶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξιν, ὥτα μὴ παρὰ μὲν βατίδης καὶ λαγῶ, καὶ γυναικες εἰλίποδες. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ταῦτ' ἀλόγως κατὰ τὴν τελευτῶσαν συλλαβὴν περισπωμένως προ-

φέρονται. δεῖ δὲ ὀξύτονεῖν τὴν λέξιν. ἐπειδὴ τὰ εἰς ος λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμότονά ἐστι, καὶ μεταληφθῇ εἰς τὸ ω παρ' Ἀττικοῖς, ναὺς, κάλος, νεὺς, κάλως. οὕτως δ' ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ὁ τοὺς Εἰλωτας ποιήσας, εἰτὺ ἐστι τὸ μὲν Ἰαχὸν λαγὸς.

Λαγὸν ταράζας πείθει τὸν θαλάσσιον.

Τὸ δὲ λαγὸς Ἀττικόν. λέγουσι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγός. ὡς Σοφοκλῆς·

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγῶι.

Τὸ μὲν τοι ἢ πτωκα λαγῶν, εἰ μὲν ἐστιν Ἰωνικόν, πλεονάζει τὸ ω· εἰ δὲ Ἀττικόν τὸ ο. *Tryphon inquit: Aristophanes in Danaidibus τὸν λαγῶν accusandi casu acuto notavit accentu, addita γ littera. Sic pedicis solutum fortassis leporem nobiscum ille rapiet. Idem in Epulonibus: Perii, dum leporem vello, me quisquam adspiciet. Xenophon libro de venatione λαγῶ dixit absque γ, accentu circumflexo. Nos enim λαγός nominandi casu dicimus, et accusandi casu λαγὸν, veluti ναὸν, λαὸν, quod Athenienses λαγῶν, νεῶν, λεῶν, cum ω. Accusativo singulari λαγὸν respondet apud Sophoclem in Amyclo Satyrice nominativus pluralis λαγῶι. Grues, cornices, noctuae, milvi, lepores. Accusativo vero singulari λαγὸν pluralis nominativus λαγῶ scriptus per ω apud Eupolidem in Assentatoribus: ubi aderant raiæ, lepores et feminae inflexis pedibus incedentes. Quidam praeferunt rationem horum ultimam syllabam cum accentu circumflexo proferunt. Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda est, quandoquidem quæ vocabula in ος finiunt, etiamsi ab Atticis in ω mutantur, retinent tamen eundem accentum, ut ναὺς, κάλος, νεὺς, κάλως. Sic Herodotus videlicet usus est hoc nomine, sic Epicharmus, et qui Eilotas composuit. Ionicum est λαγός. Ut λαγὸν, id est, leporem turbatum ferit. Et λαγὸν (h. e. leporem) marinum edit. Λαγὸς quidem cum ω Atticum est, quatenus et interdum Attici λαγός per ο dicunt, ut Sophocles: Grues, cornices, milvi, λαγῶι. Quod vero dicunt πτωκα λαγῶν, id est, timidum leporem, si Ionicum est, redundat ω, sin*

Atticum, redundat o. Ex quo loco discimus, Atticos dixisse λαγών in quarto casu, non λαγώ, ut hic Lucianus: qui et de Domo sua, ἀνέγων τὸν λαγών. *Herodotus*, λαγὼν μηχανησάμενος. Ibid. διδόντα τὸν λαγὼν κύρω. Idem in Polyhymnia, ἔππος γὰρ ἔτεκε τὸν λαγών. *Herodotus* in Thalia etiam λαγῶς dixit, et in Melpomene λαγὼν in accusativo. Quod autem *Athenaeus* recte observavit, *Xenophonem* τὸν λαγὼ dixisse, docent loca subjecta ex venatione: ὅταν δὲ περὶ αὐτὸν ᾧσι τὸν λαγώ. Ibidem: ἐστὶ δὲ καὶ ἄνθρωπος τοῦ εὐρίσκειν τὸν λαγὼ ἄγειν τοὺς κύνας. Et in primo institutionis Cyri: πρὸς δ' αὐτὸν λαγώ. Et in secundo: αἰετὸς δὲ ἐπιπτάμενος αἰσίος ὥς κατεῖδε τὸν λαγώ. Quae omnia loca circumflectenda erunt contra fidem exemplarium, si *Athenaeo* credimus. Videtur etiam Lucianus in θεῖν pro θέιν ὑποσολοικίζειν. *Libanius* certe in ἀντιρόητικῳ, Ἀγαμέμνονα, inquit, περιθέιν ἄνω καὶ κάτω. Et *Gregorius Theologus* in priore in Julianum iunctiva, διὰ τῆς ἀγορᾶς θεῖν βοῶντες καὶ λέγοντες Χριστιανοί. Caeterum pro ἄρα παρῆξαι, lege ex Ms. Codice, cujus excerpta in meas manus pervenerunt, postquam hae notae typis fuerunt descriptae, ἄρα παρῆξεν, sane praeteriit. GRAEV. Eruditissimo amico meo *J. Georg. Graevio*, (qui hunc Luciani libellum, hand cuiquam, nisi Atticae dictionis et elegantiae guarissimo, intellectu facilem, atque adeo imperitioribus ac praecipue tiro-nibus obscurum, ea politarum animadversionum luce persudit, ut eruditus orbis cum gaudeat, se multas Atticae locutionis Veneres beneficio viri cl. doceri, tum summo desiderio exspectet similes, quorum salivam movit vir cl. ingenii ac eruditionis, foetus in alios Luciani libellos, pari ratione Oedipo indigentes, doleatque, se prae densissimis iisque gravioribus viri cl. occupationibus, adhuc iisdem carere) videtur Lucianus etiam in θεῖν pro θέιν, ὑποσολοικίζειν. Saepe tamen idem Noster hoc verbo tam simplici, quam composito, ita utitur. Sic in Quom. Hist. c. 57. καὶ τοι ποιη-τῆς ὢν (Ὀμηρος) παραθεῖ τὸν Τάνταλον. Ibid. c. 45. ἄμεινον οὖν ἐφ' ἔππου ὀχουμένη τότε τῇ γνώμῃ τὴν ἐρη-

νεῖαν περὶ συμπαρεῖν. In Amoribus c. 41. καὶ στεφάνη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ. In de Merced. cond. cap. 24. post med. συμπεριθεῖς ἄνω καὶ κάτω. Demosthenes I. contra Philipp. συμπαρεθεῖτε ἄνω καὶ κάτω nisi quis malit (ita certe ego suspicor) et hic συμπεριθεῖτε legere. Supra quidem apud Lucianum τὸ, συμπαρεθεῖν habuimus; at illud notat (nec aliter ibi sumitur) pone sequi, comitari: ap. Demosthenem vero, quemadmodum et in adducto ex Luciano de Merc. Cond. loco, requiritur sensus τοῦ una circumferri, circumagi, circumcurrere. Ita enim ad Athenienses suos orator, Vos si Philippum audieritis agere in Chersoneso, illum decernite auxilia; si in Pylis, illum; sicubi alibi, una cum eo circumferamini sursum, deorsum. Porro et ἀναθεῖν habet Lucianus in Saturnalib. c. 7. ἀλλ' αἰεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω. Ita et διαθεῖν idem in Amoribus c. 53. post med. τὰ τῆς ἀπολαύσεως, εἰς ἅπαν διαθεῖ τὸ σῶμα. At ne quis ipsum θεῖν, per contractionem etiam ab Atticis usurpatum, desideret; ipse Lucianus in Pseudomanti cap. 14. pr. εἴτ' ἔθει δρόμον ἐπὶ τὸν ἐσόμενον νεώ. In Lexiphanē cap. 15. σὺ μὲν εἰ βούλει, πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος. In Icaromenippo cap. 19. θεῖ γέρον· in Bis accusato c. 1. med. εἰς Κολοφῶνα θεῖ. Sed et Aristophanes ita in Vespis pag. 458. Ed. Genev. Ἄλλα θοιμάτια λαβόντες ὡς τάχιστα παιδίᾳ θεῖτε, καὶ βοῦτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε. In veteri proverbio apud Comici huius Scholiasten in Ἐκκλησ. v. 109. Ὅπου ἀργύριον ἦ, πάντα θεῖ κάλαύνεται. Sic enim emendatius hoc proverbium legi iubet illic Bizetus. Non tamen haec a me prolata sunt exempla, ubi θεῖν, ejusque composita per contractionem usurpantur, quasi contendere velim, tantum per contractionem usurpata haec reperiri; sed ut pateat, promiscuum haec verba apud Graecos, eosque Atticos, habere usum. Certe Xenophon in una eademque periodo duplicem huius verbi usum ponit. Ἐνταῦθα κατέμεινεν, ait de Assyriorum rege I. Κυροπαίδ. pag. m. 14. in fine, ὡς μὴ βοηθοῖεν, οἱ φρουροὶ τῶν Μήδων ἐπὶ τοὺς καταθρόνους·

τοὺς δ' ἐπιτηδείους ἀφῆκε κατὰ φυλὰς ἄλλους ἄλλοσε κα-
ταθεῖν. JENS. De θεῖν et θέειν et quae hujus gentis sunt,
vid. Fritzsch. De Atticismo etc. Luciani Comment. I.
p. 4., nec tamen fastidiose despectis iis, quae antea a me
modeste, ut decet in talibus, notata erant in Varr. Lectt.
ad Icarom. c. 19. Tom. VII. p. 25. sq. LEHM.

ibid. Μεθῆκα] Dictionis hujus in eo pravitas sita est,
quod cum μεθῆκα dixisset, θεῖν addit, quod sensum pertur-
bat, et alio pervertit: est enim μεθῆκα λαγῶ, non ut vulgo
vertitur, *leporem sivi*, aut *permisi*, quod sane optime θεῖν
admittit; sed *leporem e manibus elabi sivi*, quod additamen-
tum θεῖν respuit. Ita autem rem habere, in exemplorum
magna copia unico ero contentus. Soph. in Ajace (apud
Constantinum) χερσὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας. Apud
veterem poetam tamen scriptum est, εἰ μὲν νῦν σε μεθῆκα
θανεῖν. Grot. pag. 59. Flor. SOLAN.

eand. l. 12. Πολλοὶ γενόμενοι λαγῶ] Hic λαγῶι
dixisset Sophocles, ut vidimus supra. Licet Pausanias λαγῶ
δὲ καὶ ἔλαφοι, et οἱ λαγῶ εἰσι λευκοί. et Xenophon etiam
λαγῶ dixit in primo institutionis Cyri, καὶ πρὸς οἷα χωρία
φεύγειν αἰροῦνται οἱ λαγῶ, ἐν τοῦτοις τὰ δίκτυα δυσό-
ρατα ἐνεπετάννυες, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτὸς
ἐαυτὸν ἐμπέπτωι (ἐνέδω. Quae male sic vertunt: In
quas venatoribus capiuntur. Hic casses visu difficiles
tetendisses, quo in vehementi cursu ipse se ipsum incidens
convinceret. Sed quis haec intelligit? Verte: Quaeque ad
loca lepores fugere institerint, in eis latentia retia intende-
bas, ut rapido cursu ipse se in retia indueret. Dicimus
enim φεύγειν αἰροῦμαι, pro fugam adorno, meditor. GRAEV.

eand. l. 16. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διε-
φθοράς] Corruptus es, vel periisti, passive; cum tamen
hoc verbum proprie perdidisti significet. Sic sane docuit
Moschopolus: διέφθορος ἦθος τὸ διεφθείρον, οὐ τὸ διε-
φθαμένον. Ἀριστοφάνης ἐν Κόροις· διέφθορος τὸν ὄρ-
κον. Μένανδρος Ἀδελφοῖς· εἰ δ' ἔστι τὴν κόρην διεφθο-
ρῶς. Ὅμηρος· φρένας ἤλὲ διέφθορας, (id est, διεφθάρης

τὰς σεαυτοῦ φρένας) ὅθεν εἰ διεφθορὸς αἷμα' αἴποις ἀτεχνῶς
 οἰλοικιεῖς. *Phrynichus*: Διεφθορὸς αἷμα τῶν ἀμαθῶν τινες
 λατρῶν οὕτω σολοικίζοντες. δέον λέγειν διεφθαμμένον αἷμα.
 Τὸ γὰρ διέφθορε, διέφθειρεν. *Ammonius* ferme eadem
 omnia. Non satis igitur Attice *Plutarchus* in praeceptis Po-
 liticis: Ἀφελὼν πολὺ τοῦ διεφθορότος αἵματος. Idem in
 praeceptis valetudinis: Τοῖς μὴ καχετοῦσι μηδὲ διεφθορόσι
 φλέγμα καὶ χολὴν τινεῖ. Idem in libello εἰ πρεσβυτέρῳ
 πολιτευτέον· Διεφθορόσι τελείως ὑπὸ ἀργίας. Etiam in
 Phocione: Ἡ Κάτωνος ἀρχαιοτροπία ἐπιγενομένη βίοις διε-
 φθορόσι. *Josephus* V. Orig. γάλα δίδωσι διεφθορὸς ἤδη,
corruptum lac. *Synesius*: Ἦν μὴ κρίνωσιν οἱ διεφθορότεες
 τὴν δίαιταν, nisi judicent, qui corruptis sunt judiciis. An-
 diamus nunc *Thomam Magistrum*, qui in diversa est sen-
 tentia. Διέφθορεν, inquit, ἀντὶ τοῦ διεφθάρη. Λοκκιανὸς
 ἐν τῷ Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιοῦ διαλόγῳ· Ὑπ' ἀμφοῖν
 διεφθορώς τὸ σῶμα. ἅπαξ δ' ἀντὶ τοῦ ἐφθειρε. Σοφο-
 κλῆς ἐν Ἡέκτρῳ· τὰς οὐσας τέ μου καὶ τὰς ἀπόσας ἐλ-
 πίδας διέφθορεν. ἔστι δὲ καὶ ὁ παρακείμενος ἐν χρήσει.
 Ἀριστείδης ἐν Περικλεῖ· Ἡ πῶς τοὺς Ἀθηναίους εἴη διε-
 φθαρκώς. *Joseph.* ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν διεφθορότων τοὺς
 ὀφθαλμοὺς συνωμοσμένος, id est, captus oculis. *Cleomedes*
 lib. II. Κυκλικῆς θεωρίας· τὰ κατὰ τὴν ἐρημνείαν αὐτῷ
 διεφθορότα, passive. Utraque significatione utitur *Philostratus*.
 In Critia: Ὑπὸ Θετταλίας καὶ τῆς ἐκείνη ὁμιλίας διε-
 φθορέναι αὐτὸν, id est, corruptum esse. Idem in Scopeli-
 liano: ἐκέλευσε τούτους λίθοις βάλλεσθαι ὥς διεφθορότας
 αὐτῷ τὸν υἱόν, jussit *Rhetorum* imagines lapidibus peti,
 propterea quod sibi filium perdidissent. Idem in Pole-
 mone: φορέδην δὲ ἐξεφοῖτα διεφθορότων ἤδη αὐτῷ τῶν
 ἄσθρων. Et in eodem: ὄνομα δὲ τῷ μειρακίῳ Οὐαρος,
 διεφθορὸς ὑπὸ τῶν κολάκων. *Lucianus* in Nigrino, ἀκούων
 διεφθορότων ἁσμάτων· quod active et passive potest accipi,
audiens corruptas cantilenas, aut corrumpentes. GRAEV.
 Vid. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 160. sq. et quae nobis sunt

notata ad Nigrin. c. 15. Tom. I. p. 269. et ad Diall. Deor. XIII, 2. Tom. II. p. 330. LEHM.

ead. l. 17. Οὐ γὰρ πρόσεστιν αὐτῷ τὸ τινὰ] Eundem habet intellectum, quem his verbis expressit *Ammonius*: διέφθαρται μὲν γὰρ ὕψ' ἑτέρου, διέφθορε δὲ τὸν ἕτερον, ut τὸ τινὰ et τὸν ἕτερον idem significet. Nimirum διέφθορε cum activum proprie sit, exigere post se accusativum. Interpres τὸ τινὰ putat referendum ad λαγῶ. GRAEV. Haec verba non interpretatus sum, quod e Scholio irrepsisse arbitror, quibus aliquis indicare voluit, in quo insit atribligo, nempe in hoc, quod διέφθορας intransitive positum sit, abaque casu accusativo, contra usum Atticorum. Parum obtemperatum hic esse Grammaticis, Graeviana annotatio, et quae ad *Phrynichum* adferuntur, satis ostendunt. GESN.

Pag. 209. l. 3. Ὅταν τι τῶν παιδίων γένῃ, τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων] Hoc est, *nutrices lactentium*, ut soloecismo soloecismum explicemus. Audiamus nunc *Thomam* et *Moschopulum*, quorum haec sunt verba: Θηλάζει τὸ θῆλυ μεταβατικῶς ἃ ἔτεκε, καὶ θηλαζοῦσι τὰ τεχθέντα ἀμεταβάτως, *lactat mulier quos peperit, et lactent natī absolute*. Attice igitur *Aelianus* XIII, 1. Ἡσθεῖσαι τῷ βρέφει ἐθήλασεν αὐτὸ, *delectata infante ubera ei prae-buit*. Et *Philostratus* Sophista in Imaginibus, λέγεται οὖν περὶ τοῦ θήλεος θηλάζειν τε αὐτὸν ἃ ἔτεκε. Et *Lysias*, ἐπειδὴ παιδίον ἐγένετο ἡμῖν, ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζεν. Recte habet et illud in hymnis Davidis, ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων, *ex ore infantium et lactentium*. Nec illud male in sacris Codicibus, Οὐαὶ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις. καὶ ταῖς θηλαζούσαις. Cum illo, μακάριαι αἱ στεῖραι, καὶ κοιλίαι αἱ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἱ οὐκ ἐθήλασαν. Contra illud *Luciani* praeceptum vero facit: Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βασιτάσουσά σε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας. Dic igitur τῶν ἐκ τῆς τίτθης θηλαζόντων, non autem τὰς τίτθας, auctoritatem secutus *Luciani* in Antiocho (s. Zeux.) Τὸ δὲ ἕτερον, inquit, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει εἰς τὸν πολικὸν τρόπον, de Hippocentauro agens, pullorum instar sugente.

Male *Plutarchus* in *Romulo* matrem aut nutricem *Θηλαζομένην* vocat, et pueri *Θηλάζοντες* ὤφθησαν τὸ *Θηρίον*. *Galenus* ὑγεινῶν primo: *Ἀφροδισίων* τε παντάπασιν ἀπέχσθαι κελεύω τὰς *Θηλαζούσας* παιδία γυναικας. Idem eodem in loco: ἔγωγε συμβουλεύειμαι ἂν εἰ κηρύσειεν ἡ *Θηλάζουσα* τὸ παιδίον. *Suidas* de hac voce paullo aliter: *Θηλάζειν* ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβάνομεθα τοῦ ῥήματος ἐπὶ τῶν παιδίων τῶν *Θηλαζόντων*. *Λυσίας* δὲ παθητικῶς ἐπὶ γυναικὸς παρεχούσης γάλα. Attice igitur *Lysias* in supra posito exemplo. Interpres hic a vero longissime aberravit. GRAEV. Cf. *Lobeck*. ad *Phrynich.* p. 468. sq. LEHM.

ead. l. 5. Οὐδὲ ἀνξάνοντα παιδία σολοιχισμὸν ποιήσει] Carpit hic eos *Lucianus*, qui verbo ἀνξάνω utuntur pro ἀνξάνομαι, vel ἀῖξομαι. Et sane apud idoneos auctores, *Aristotelem*, *Theophrastum*, *Platonem*, *Demosthenem*, *Isocratem*, *Xenophontem*, *Thucydidem*, *Plilostratum*, *Lucianum*, verbum ἀνξάνω in notione passiva, ut loquuntur, nusquam invenitur. Active vero nonnunquam. *Plato* in *Timaeo*: Σπείρας καὶ ἐπαρξάμενος ἐγὼ παραδώσω. Τὸ δὲ λοιπὸν ὑμεῖς ἀθανάτῳ θνητὸν προσυγαίνοντες ἀπεργάζεσθε ζῶα καὶ γεννᾶτε, τροφήν τε δίδόντες ἀνξάνετε, καὶ φθίνοντα πάλιν δέχεσθε. *Cicero* elegantissime vertit in libro de universo, ut omnia: Quorum vobis initium statusque traditur. Vos autem ad id, quod erit immortale, partem attexitote mortalem. Ita orientur animantes, quos et vivos alatis, et consumptos sinu recipiatis. Sed pro status in hoc loco legendum est satus. Nec enim rationem et conditionem harum rerum tradit, sed originem et causas originum. Et sic legendum esse, ex Graeco satis constat, ubi σπείρας legitur, quod *Cicero* satus vertit. Hac voce vero *Cicero* et alibi utitur. In eodem fragmento, et eodem cap. 2. paulo ante: Sic igitur, ut ab his traditum est, horum Deorum ortus habeatur, atque dicatur, ut Oceanum salaciamque Coeli satum, Terraeque conceptum, generatos editosque memoremus. Ibid. Haec vos, qui Deorum satum orti estis, attendite. *Lucian.* Vol. IX.

*dite. Tuscul. Quaest. lib. II. Cultura animi Philosophia est, quae extrahit vitia radicitus, et praeeparat animos ad satus accipiendos. Idem de senectute: Quid ego vitium ortus, satus, incrementa commemorem? Sed redeamus in orbitam. Scriptor incertus apud Stobaeum, αὔξανειν δ' οἰκους. Nam illud Euripidis apud Stobaeum, καὶ τοὺς πονηροὺς μήποτ' αὔξανειν πόλει, alibi apud eundem legitur castigatius, αὔξειν ἐν πόλει. Est tamen alius locus Euripidis, in quo active capitur. In Supplicibus: πολέμιους τ' αὔξανουσ' ἄνεν δίκης. Et in illo Zoroastri: μὴ σύγε αὔξανε τὴν εἰμαρμένην. Synesius περὶ φαλάκρας passive dixit: ὅτι τριῆες κἄν τοῖς ζῶσιν ἐστί νεκρὸν, ἀλλ' ὅτι τεθνεώτων αὔξουσιν, id est, crescunt. Active autem, οὗτος μὲν οὖν κἄν αὔξησειεν ἡμῖν ἐν τῇ πόλει τὸν τῶν ἐξωλεσμάτων κατάλογον. Synesius idem περὶ προνοίας· αὔξειν δὲ ἅπαν ἀνάγκη τὸ τιμώμενον, καὶ ἔρῃειν ἀνάγκη τὸ ἀμελούμενον. Ratione autem caret, quod illud Sophoclis in Trachiniis, Τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὔξει βίотου πολύπονον, id est, *Herculem alit et auget industria*, interpres Graecus ita interpretatur, αὔξει ἀντὶ τοῦ αὔζεται. Condonandum autem est reverentiae sacrae scripturae, quae his superstitiosis Grammaticorum et Atticorum legibus semper soluta fuit. Magnus Erasmus in illud Apostoli scribens quarti ad Ephesios, αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, negat verbum αὔξανω aliam habere significationem, quam neutralem. Sed praeter superius a me adducta, hic producam unum locum, ubi citra controversiam bis capitur active. Is est in prioris ad Corinthios capite tertio: Ἀπολλῶς ἐπότισεν, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἡὔξανεν, ὥστε οὔτε ὁ φυντεῦνών ἐστί τι, οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλὰ ὁ αὔξανων Θεός. In iis vero omnibus, quae subijciemus, exemplis, passive capitur. *Matth. VI, 28. Luc. I, 80. et XIII, 19. Act. VI, 7. VII, 17. XII, 20. Joh. III, 30. Coloss. II, 19. II. Thess. I, 3. Petrus II. Ep. cap. ult. αὔξανετε δὲ χάριτι καὶ γνώσει τοῦ Κυρίου. Josephus in quarto antiquitatum: πολλῶ μᾶλλον αὔξειν καὶ γέμεσθαι. Thomas Magister sentiens cum Ecclesiasticis scri-**

ptoribus dissentit a Luciano, quem operae pretium est audire. Τὸ αὖξεν, inquit, ἐπὶ ἐνεργητικοῦ, οἷον αὖξει ὁ ἥλιος, καὶ ἡ ἐγγρότης τὰ φυτά. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεράνον· Τὰς εὐδοξίας τῆς πατρίδος θεραπεύειν, ταύτας αὖξεν, μετὰ τούτων εἶναι. Καὶ αὖξει ἀντὶ τοῦ αὖζεται, Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Ῥώμην· Ἀλλὰ καὶ εἰκότως ἤρξηνεν ἡ ἀρχή· αὖξάνει ἐπὶ παθητικῆς σημασίας, καὶ αὖξάνει τὰ φυτά, οἷον αὖξην δέχεται καὶ αὖξάνομαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημασιολογίου, ὃ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· Οὐκὼν ἐπείγει καὶ ἡ πατρις ἠρξάνετο. Hic docet, αὖξεν esse augere, facere ut aliquid crescat; interdum tamen accipi pro crescere, quod unico ex Aristide exemplo probat: αὖξάνειν vero accipi passive pro crescere, quamvis etiam in illa notione legatur αὖξάνομαι. Haec quidem *Thomae* sententia. Tu vero, quisquis Atticus esse voles, active dicas αὖξω, et αὖξάνω, passive vero αὖξομαι et αὖξάνομαι, tametsi elegantissimus scriptor *Josephus* in secundo ἀρχαιο-λογίας passive dixerit, καὶ αὖξοντες (αὖξοντος fors.) τοῦ πάθους. Et eodem capite active: τὴν οἰκίαν αὖξουσιν εὐδαιμονίαν. Et in octavo ἀλώσεως rursus passive: φίλιν ἀπὸ τούτων ἠρξῃσι. Nec nobis ob stare debet unius *Aristidis* exemplum a *Thoma* adductum. GRAEV.

ead. l. 10. Μὴ τολύνν ἔτι λέγειν] Pro μὴ λέγε. Lucianus in *Amoribus*: Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλιν κλέα τῆς ἐρωτικῆς περᾶναι, pro πέραινε. Poëtis hoc et legum latoribus familiare, haud scio an barbarum in prosa. GRAEV. At vid. *Schüfer* ad *L. Bos.* Ellipsis. p. 591. LEHM.

ead. l. 11. Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου] Quis hic Socrates, quis ille Mopsus? forte difficile dictu est. Socrates Grammaticus laudatur in *Etymologico* M. An a *Mopso* patriam signat Mopsuestiam, aut Mopsopiam? GERN.

ead. l. 12. Ὁ ἀπὸ Μόψου] Grammatici huiusce nominis meminit auctor *Etym.* v. *Ἐβροις*. Hinc autem liquet, scriptum hunc *Dialogum* a Luciano, si geminus sit, post reditum ex Aegypto. Quare apud *Jensium* L. I. de *Histor. Phil.* cap. 2. SOLAN.

ead. l. 14. Πηνίκα ἔξεισι] Hic soloecismus in hoc vertitur, quod *πηνίκα* posuerit, pro *quando* vel *quo tempore*, cum Atticis significet tantum *qua hora?* Docet *Suidas*: *Πηνίκα* ἐστὶν ὥρα (leg. ἄρα, vid. *Kusteri Suidam* et *Aristoph.* Av. pag. 610.) τῆς ἡμέρας; ἀντὶ τοῦ, ὅποια ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; ὥρας γὰρ ἐξήταζον, οὐ καιροῦς. *Πηνίκα* δὲ ἐξώρμησε τῆς νυκτός; Τὸ δὲ ἀνταποδοτικόν, ὀπηνίκα; μικρόν τι μετὰ τὴν μεσημβρίαν. Τὸ δὲ *Πηνίκα* ἄττ' ἀπώλετο; οὐκ Ἀττικόν, οὐδὲ ἀρχαϊκόν, οὐδὲ ἀκριβές· ἐστὶ δὲ ἀντὶ τοῦ πότε δῆτα; παρέλκει γὰρ τὸ ἄττα· ἐπεὶ οὔτε τὸ τινὰ σημαίνει, οὔτε τὸ ἄτινα. οὐδὲν γὰρ τοῦτιον ἀρμόζει τῷ ὀπηνίκα. Sic hic locus legendus ex Scholiaste *Aristophanis*, cujus haec sunt verba: ποία ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; τοῦτο δὲ ἐπὶ ὥρας ἐξήταζον οὐ καιροῦ. Sic enim legendum ex *Suida*, non *εὐκαιρως*. Apud *Suidam* vero male legitur ἐξήτουν, pro ἐξήταζον. Sed alia quoque in hoc loco restituta sunt. Interpres vero *Suidae* hic nihil vidit, et varie hallucinatur. Sic autem hic locus est vertendus: *Πηνίκα* ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας, dicitur pro ὅποια ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; (h. e. *quota est hora diei?*) *Horas* enim sic *explorabant*, non *tempora*. *Quota* vero *noctis hora egressus est?* Quod vero huic respondet, est ὀπηνίκα, (id est, *illa hora*) paullo post meridiem. Illud vero: *Πηνίκα* ἄττα ἀπώλετο, (*quando periit?*) neque *Atticum* est, neque *obsoletum*, neque *rectum*. Est vero dictum pro πότε δῆτα, *quando*. Abundat autem illud ἄττα. Quia neque τινὰ significat, neque ἄτινα. Nihil enim horum quadrat ad vocem ὀπηνίκα. In eadem sententia est *Thomas Magister*. *Πηνίκα*, inquit, μὴ εἴπης ἐπὶ χρόνον· ἐστὶ γὰρ ὥρας δηλωτικόν. Εἰπόντος δὲ τινος, *πηνίκα* ἀποδημίσεις; ἐὰν εἴπης μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ὀρθῶς ἔρεῖς. Οὔτω γὰρ ὡς ἔφημεν εἴρηται παρὰ πᾶσι τοῖς δοκίμοις. ὥσαύτως καὶ τὸ τηρικαῦτα καὶ τὸ τηρικάδε, καὶ ἡνίκα λέγε. Πλάτων ἐν Κρίτωνι· Τί τηρικάδε ἀφίξαι, ὦ Κρίτων; ἢ οὐ προϊῶ ἐῖ ἐστί; Κριτ. Πάνν μὲν οὖν. Σωκρ. Πηνίκα μάλιστα; Κριτ. Ὅρθρος βαθύς. Καὶ αὖθις ἐν Φαίδωνι· Μὴ αὔριον

τηνικάδε οὐκ ἐστὶ ἢ ἀνθρώπων οὐδείς. Hunc *Platonis* locum imitatus est *Aristidis* in legatione ad Achillem: *Τί κιολύει καὶ ἡμῶς αὐρίον κείσθαι τηνικάδε;* id est, *cras hoc hora. Phrynichus* fere eadem omnia. *Πηνίκα*, inquit, μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ πότε. ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν· οἷον εἰπόντος τινός· *πηνίκα ἀποδημήσεις, ἂν εἴπῃς ἔωθεν ἢ περὶ μεσημβρίαν ὁρθῶς ἔρις.* Male *Joannes Numnesius* ὥρας exponit hic *horas anni*, et per eas quatuor anni tempora intelligit; cum de partibus diei, ut et ex *Suida*, et ex subjecta responsione apud *Phrynichum* apparet, sint capienda. Recte igitur *Philostratus* Atticorum canon in vita Polemonis: *Ἦρτο ὁ παντοκράτωρ τὸν ὑποκριτὴν, πηνίκα εἶη ὅτε τῆς σκηνῆς ἡλάσθη, τοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς μεσημβρία τυγχάνοι οὔσα.* Attice etiam dixit *Lucianus* in Gallo, καὶ πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. Et *Aristophanes* in Avibus, *Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; ὀπηνίκα. μικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν.* Quota est hora diei? *Ea, paullo post meridiem.* Pro πότε dixit *Lucianus* in *Electro* πηνίκα· Ἄλλ' οἷγε κύκνοι πηνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκείνο ἤδουσιν. Et in *Timone*, ac *Aristophanes* ibidem in loco supra allato. GRAEV. Eleganter idem vir cl. hic disputat de usu τοῦ πηνίκα apud Atticos; nimirum id certam spectare horam, ut si quis interroget, πηνίκα ἔξεισι; sit *qua hora exhibi?* et sic recte *Nostrum* dixisse in Gallo, πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. Minus ergo Attice idem in eodem Gallo, Σὺ δὲ πηνίκα, ὦ *Πυθαγόρα*, διηγῆσθαι τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; Hic πηνίκα est simpliciter *quando*, πότε. Similem ex *Electro* locum producit ibi vir cl. Addas licet id, quod *Timon* apud *Nostrum* c. 4. f. rogat *Jovem*, Ταῦτα τολύν, ὃ θανμάσιε, πηνίκα παίσεται οὕτως ἀμελῶς παρορώμενα; *Quando tandem erit*, inquit, *ut non amplius negligentur et contemnantur fulminis tua, quas jactas, vires?* Hic πηνίκα incertum aliquod tempus denotat. Sed in de *Merc. Coud.* [ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πηνίκα γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἥτοι μετὰ ξὺ κοσμούμεναι, καὶ τὰς χήμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δειπνον] πηνίκα exponere *qua diei hora?* licet verba videantur ἀναχόλουθα, neglecta nimi-

rum ea, quae necessaria est, distinctione. Sermo fit de potentibus femiuis, quae in convictu suo habeant ostentationis causa homines philosophos; eos, ait, *audiunt quidem illae; sed quando?* jam quasi ipse sibi respondet, *vel dum comuntur et adornantur, vel super mensam.* Graeca ergo ita dispones: Ἀκροῦνται δὲ αὐτῶν· πηνίκα; γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἥτοι μεταξὺ κοσμοῦμεναι etc. JENS. Breve horarum spatium indicat πηνίκα, et ultra diem ipsum nunquam exspatiatur: moras etiam aegre ferentis est. SOLAN. Cf. etiam adnot. ad Phrynich. p. 49. sq. Lobeck. LEMM.

Pag. 210. l. 1. Ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρῶα] Hoc est, acquiesco patriae legibus et consuetudinibus; cum proprie et Attice haec verba significet, *habeo satis amplum patrimonium.* Πατρῶα, inquit Thomas, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα, καὶ πατρῶοι φίλοι. Πάτρια δὲ τὰ τῆς πόλεως ἔθνη. Divus Basilius contra foeneratores: Ὑστερον καὶ τῶν πατρίων ἐκτίσθη, postmodum etiam cedes et everteris patrimonio. Laërtius in Solone: Ὁ τὰ πατρῶα κατεδηδοκώς. Idem in Anaxagora: Ὅς γε τὰ πατρῶα παρεχώρησε τοῖς οἰκείοις. Lucianus in Dial. Meretric. Εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατρίων. Ammonius eadem omnia, nisi quod πατρικοὶ φίλοι et ξένοι censet dicendum, non πατρῶοι, ut Thomas. Pro Ammonio facit illud Aristophanis in Avibus, Ὡν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος. Pro Thoma facit Lucianus in Timone. Πατρῶον, inquit, φίλον ὄντα. Et Herodianus in primo, Τιμὴν πᾶσαν ἀπένεμε τοῖς πατρίοις φίλοις. Et non longe post, τοὺς τε πατρίους φίλους πρῶτος διαβάλλειν ἤρξατο. Et Basilius contra foeneratores, καὶ πον καὶ πατρίας ἀπεμνήσθη φίλας. Moschopulus: πάτρια ἔθνη τὰ τῆς πόλεως, πατρικὸς φίλος καὶ πατρίος κληρός. Operae pretium est, et Pollucem, qui inter haec nullum facit discrimen, audire lib. II. cap. 11. Ἡ διὰ πατέρων κτήσις πατρῶα, πατρικὴ, πάτριος, προγονικὴ. καὶ ἱερὰ πατρῶα, καὶ πάτρια, καὶ πατρικά, καὶ προγονικά. Suidas vero Thomae et Moschopulo consentit: vide verba pag. 465. Quia autem πάτρια ἔθνη scribendum esse dicunt, notandum

est, τὰ πάτρια, vel κατὰ τὰ πάτρια, frequentia esse eo sensu apud *Heliodorum Episcopum*. Si quis igitur ἰκανὰ ἔχω τὰ πατριῶα dixerit, pro ἰκανὰ ἔχω τὰ πάτρια, ut dixit *Josephus*, ἐξέβαινε τῶν πατριῶων ἐθῶν, pro πατριῶν, ut alibi dixit, vel si quis vivo adhuc patre dixerit, se satis amplum habere patrimonium, non effugiet soloecismum. Si apud *Lucianum* in Dialogo Alexandri et Hannibalis recte legitur ἀποστὰς τῶν πατριῶων προσκυνεῖσθαι ἡξίου, καὶ δίαυταν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, abusus est pro πατριῶν. Sicut et *Dion.* in XXIV. libro de C. Caesare: Ἀλλὰ ζῶντ' αὖτις τινος πατρίδος καὶ μὴ ἀναγκασθέντα, μήτε ἐκ πατριῶων, μήτε ἐξ ἐτηγορίας τινὸς, ἐκοιτῆται, ac ipse vivus, et neque legibus patriae, neque ob aliquam culpam eo sc. consulatu se abdicavit. Ubi male πατριῶων pro πατριῶν dixit. Recte *Suidas* in vita *Chriatodori Coptitae*, ἔγραψεν, inquit, πάτρια *Κωνσταντίνου* πόλεως ἐπικίως βιβλία β. πάτρια *Θεσσαλονίκης* βιβλία κε etc. *De moribus urbis Constantinopoleos*, *Thessalonicae* etc. *Eumolpidarum* πάτρια. *Cic.* ad Atticum. *GRAEV.* Quemadmodum πατριῶος et πάτριος distinguantur ab elegantioribus Graecis, cum ex Grammaticis, tum ex ipsis auctoribus docet *Graevius*. Πατριῶων nimirum id dici, quod quis a patre relictum habeat: πάτριον, quod ad universam patriam spectet. Sic dici πάτρια ἔθνη. Esse tamen, ubi discrimen illud non observetur, ostendit vir eruditissimus exemplo *Josephi*, *Luciani* ipsius, et *Dionis*. His addo alios locos, ubi *Lucianus* pro πάτριος usurpavit πατριῶος. In *Scythia* cap. 4. ait *Anacharsis*, ἀλλὰ πρὸς Ἀζινάκου καὶ Ζαμιόλξιδος, τῶν πατριῶων ἡμῶν θεῶν. In Patriae encomio §. 4. εἰ δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον; καὶ γὰρ εἶχε τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὥς καὶ τοῦτον τὸν θεόν, εἰ καὶ κοινός ἐστι, ἀλλ' οὐκ ἐκάστῳ νομιζέσθαι πατριῶον, διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου θέαν. Locum integrum adscripsi, ut eadem opera eum vindicem ab inficetissima vulgati interpretis versione. Verto, Si vero apud Deos nomen patriae valeat, qui non multo magis apud homines? Numque

unusquisque primum ex patria solem vidit; adeo ut Deus ille (Sol) etsi communis est, tamen unicuique existimetur patrius, propterea, quia eum primum ex illo loco vidit. Patet clarissime, πατρίους θεοὺς hic esse πατρίους, sive πατρικούς. Iterum *Noster* in *Eunucho* c. 3. ὑπὲρ πατρίδος κινδυνεύουσής, καὶ ἱερῶν πατρίων, καὶ τάφων προγονικῶν ἀγωνίσεσθαι. Sed et apud *Aelianum* VII. Ποικιλ. 19. πατρίων ἔθος pro more patriae, non patris. *JENS. Plut.* 306, 1. *SOLAN. Conf. Diod. Sicul.* III, cap. 71. vers. fin. τὰ πατρίῳ βασιλείᾳ, ubi *Wess.* No. 81. πατρικὸς φίλος praeferit. Ita πατρικὸς ξένος, φίλος, quando non ad patrem solum respicitur; vid. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 6. Sed πατρίους νόμους potius, quam πατρίους, idem ib. cap. 76. Nec repugno: nam πατρίους νόμους *leges paternas*, i. e. a patre suo latas, *Aelian.* VI, 10. f. non *patrias*, s. ab universa patria. Licet ab Latinis confundatur, in *patria potestas*, quae ad solum parentem spectat. Verum πατρίῳ φίλοι *Herodian.* III, 15. 13. de patris defuncti amicis. Eod. sensu γνώμη πατρίων φίλων, ib. I, 6. pr. Tamen et L. I. c. 9. pr. ὅσοι πατρίῳ ἀντὶ ἔννοιαν ἐπεδείκνυντο· ubi paternus affectus non adeo qualis *patris defuncti*, sed qualis *patris* esse solet, generaliter significatur. *REITZ.*

ead. l. 3. Συμπατριώτης ἐστὶ μοι] Pro civis meus est, cum dicendum sit πολίτης ἐστὶ μου, vel μοι. Ut hic locus intelligatur, adscripsimus *Pollucis*, *Hesychii*, *Moschopuli*, et *Ammonii* verba. *Pollux*: οἱ βάρβαροι ἀλλήλους οὐ πολίτας, ἀλλὰ πατριώτας λέγουσιν. Ἀρχιππος δὲ καὶ συμπατριώτας ἔφη. Πλάτων μὲν τοι ἐν τοῖς νόμοις καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ πατριώτας εἶρηκε. Locus *Platonis* est in sexto de legibus: δύο δὲ λείπεσθον μόνα μηχανά, μήτε πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥῆον δουλεύσειν ἀσυμφωνοῦσιν εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα. *Hesychius*, πατριώτης παρ' Ἀθηναίοις ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. *Moschopulus*, Πατριώτης, inquit, πατριώτον, Ἀττικόν ἐστίν. ὥς γάρ φαμεν πολίτην τὸν συμπολίτην, καὶ ἡλικιώτην τὸν

συνηλικιώτην, οὕτω καὶ πατριώτην τὸν συμπατριώτην. Καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ ἡ πατριώτης (Imo πατριῶτις. *Lehm.*) στολή ἡ κατὰ τὰ πάτρια γινομένη. Sic *Lucianus in Scythia*: Ἡ στολή αὐτὸν ἐπεσπάσατο πατριώτης (πατριῶτις) οὕσα. *Xenophon* etiam πατριώτην ἵππον dixit. *Ammonius*, Πολίτης, inquit, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δοῦλος δούλω. *Thomas*, Πολίτης, inquit, δημότης, φυλῆτης, ἄνευ τῆς σὺν λέγων Ἀττικῶς ἑρεῖς. Nimirum antiqui magistri docent, ita inter se differre πολίτης et πατριώτης, ut πολῖται inter se dicantur Graeci, eique ingenui, πατριῶται barbari et servi; neque dicendum esse συμπολίτης, συμπατριώτης, συνηλικιώτης, συνδημότης, συμφυλῆτης, sed πολίτης, πατριώτης, ἡλικιώτης, δημότης, φυλῆτης. Sane nec apud Latinos recte dicitur, concivis, conequalis, contribulis. Haec barbara sunt, pro quibus melioris aetatis scriptores dicunt civis, aequalis, tribulis. Insignis igitur error est *L. Vallae*, qui existimavit, concivis esse vocabulum Latinum. Notavit autem *Pollux*, Archippum Comicum συμπατριώτας dixisse. Scribit idem, *Euripidem* dixisse συμπολίτην in Theseo et Heraclidis, quod et *Aristoph.* Scholiast. annotavit, ad haec verba in Pace 909. Ἡ χρηστός ἀνὴρ πολίτης ἐστὶν ἅπασιν. In quem locum scribens interpres: Οὔτε συμπολίτην, οὔτε συνδημότην λέγουσιν. Ὁ μὲν τοι Εὐριπίδης ποὺ λέγει, ὦ ξυμπολίται τῇδε βοσκούση χθονὶ καὶ τῇ τηκούση νῦν τιν' ἀρκέσαι χρεῶν. Hic est locus ex Heraclidis. Thesens intercidit. Legitur et haec vox apud *Josephum* lib. XIX. Ἀρχαιολογία. Οὐ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας, ἀλλὰ καὶ εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους. Et *Aelianum* III, 24. Νεανίσκοι τρεῖς εἰς Δελφούς ἀφικόμενοι Θεωροὶ συμπολίται κακούργοις συμπεριτυγχάνουσιν. Apud eundem (XIII, 46.) legitur etiam συνήλικες. Ἀθηταῖς περιπεσιὼν μετὰ τῶν συνηλικῶν βοῆς γενομένης ἰδοὺ ὁ δρᾶκων, καὶ τοὺς μὲν διεσχόρπισεν, οὓς δὲ ἀπέκτεινε. Quae vox et apud *Euripolin* legitur, teste *Polluce*. Sicut apud *Isocratem* in Panathenaico συμφυλῆται. Τοὺς δὲ προκριθέντας ὑπὸ τῶν συμφυλετιῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Quare minus mirandum de Apostolo, qui

ad Ephesios capite secundo dicit συμπολῖται τῶν ἁγίων. Idem in primo capite epistolae *ad Galatas*: Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συναγωγίους ἐν τῷ γένει μου· et epistola *ad Thessalonicenses*: Ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν. *Sophocles* in *Oedipo Tyranno* montem *Cithaeronem* vocat πατριώτην *Oedipi*: Ἀπείριον, ὃ Κιθαιρῶν, οὐκ ἔση τὰν αὖριον πανσέληνον μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν *Οἰδίπου* καὶ τροφὸν, καὶ μητέρα αὖξιν καὶ χορεύεσθαι, dies crastinus haud abibit, quin te ut civem *Oedipi* et nutricem et matrem augeamus et celebremus, in te quoque choreas ducamus. *Athenaeus* *Nicostrati Comici* fabulam adducit nomine Πατριώτης. Apud Latinos conterraneus, qua voce in hoc *Luciani* loco utitur *Micyllus*, aequè vitiosa est, ac Graeca συμπατριώτης· quamvis non ignorem a *Plinio* eam usurpata. Pro hac elegantiores dicunt popularis, civis, municeps. Sed de his nimis fortasse multa. GRAEV. Quae Graev. ad probandum vocab. συμπολίτης adfert, iis adde auctoritates *Polybii* ac *Dinarch.* apud *Raphel.* et *Elsn.* ad *Ephes.* II, 19. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ δεινὰ ἐστι μεθύσης] Soloecismus in eo versatur, quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim dicunt ἡ μέθυσος vel μεθύση, τῆς μεθύσης. Barbari vero de viro etiam utuntur μεθύσης. *Thomas Magister*: Μεθύση γυνή, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν *Νεφέλαις*. Γραῦν μεθύσην, τῆς κόρδακος ἕνεκα. Θεόπομπος ὁ Κομικός. Πρεσβύτες φίλοις μεθύση. Μέθυσος δὲ ἐπὶ τῶν ἀρσένων οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν. ἐπὶ δὲ *Θηλυκοῦ Αἰβάνιος* ἐν τῇ περὶ τῆς λάλου μελέτῃ. Οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι μέθυσος. Σὺ τοίνυν Ἀττικοῖς ἐπόμενος ἐπὶ μὲν ἀρσενικῷ μεθύων λέγε καὶ μεθυστικός. Ὡς *Φιλόστρατος* ἐν τῷ Ἡρόδου βίῳ. Εἶορα δὲ αὐτὸν καὶ μεθυστικὸν καὶ ἀνοήτως ἐρῶντα. Ἐπὶ δὲ *Θηλυκοῦ*, μεθύουσα καὶ μεθύση. Illud legitur apud *Ecclesiasten* cap. XXVI. ὁρῇ μεγάλη γυνὴ μέθυσος. Idem tamen XIX. πῶς γὰρ μέθυσος καὶ πορνόκοπος πτωχεύσει. *Pollux* *Menandrum* etiam de viro μέθυσος dixisse auctor est. Non caret igitur exemplo, quod *Apostolus* dixit in prioris ad

Corinthios cap. V. ἡ λοῖδορος ἡ μέθυσος ἡ ἄρπαξ. Et VI. οὔτε μέθυσοι οὔτε λοῖδοροι. Nam *Lucianus* etiam in *Timone* de viro μέθυσος καὶ πάροις dixit; quamquam et *Phrynichus* scribat, Μέθυσος ἀνὴρ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μεθυσιτικός· γυναῖκα δὲ ἐρεῖς μέθυσον ἢ μεθύσῃν. Barbari igitur, ut supra dixi, etiam de viro μεθύσης dicunt: quare μεθύσης per soloecismum est nominativus, et per Atticismum genitivus. *Alexis* tamen in fragmento apud *Athenaeum* lib. XV. ἐξ οἴνου δ' εἴρηκεν τὸν μεθύσῃν Ἰλἐξις. Ubi recte *Casaubonus* notavit, male non neminem emendare μέθυσος. Et apud *Arrianum* lib. IV. c. 2. ubi tamen pro πότερον μεθυσιτῆς εἶναι θέλεις, legendum μεθύσης. In his, quae statim apud *Lucianum* sequuntur, ἐτέρου δὲ λέοντας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς λέοντας, nemo unquam deprehendet soloecismum. Locum esse corruptum, dudum vidi; sed quomodo emendandus esset, nec ego, nec facile quisvis alius me longe doctior potuisset subodorari. Absque excerptis illis vetusti Codicis, quae modo laudavi adhuc in mendo cubaret. Illa scribunt: ἐτέρου δὲ ἐκλελογότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς ἐξειλογότας. Attici enim respuunt ἐκλελογός. Vide, quae supra notavi de λέλογχα, et infra c. 7. GRAEV. De μέθυσος ejusque gentilibus cff. *Commentt. ad Phrynich.* p. 151. sq. et qui ibi laudatur *Schweighäuser.* ad *Athen.* Tom. VIII. p. 185. LEHM.

ead. l. 5. Ἐκλελογότας] Nimis ineptum erat vulgatum λέοντας, ideo haud cunctanter ejeci. REITZ.

ibid. Διπλασιάζεις] Tolerabiliorem puto *Graevianam* lectionem, eamque interpretari utcumque conatus sum: nempe ut illud *duplicare* referatur ad primam litteram praesentis in augmento praeteriti geminatam praeter Atticorum consuetudinem pro λε et με ponunt ει. GERN.

ead. l. 6. Ἀἷμμα πάρεστιν αὐτῷ] *Lucrum* adest illi, cum λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ, id est, fiducia animique praesentia vel obstinatio adest illi, dicere debuerit. Ἀἷμμα et λῆμμα auctore *Ammonio* διαφέρει. Ἀἷμμα μὲν γὰρ δι' ἐνὸς μὲν τὸ παρόστημι τῆς ψυχῆς, (sic enim legendum est,

non τήχης, ut habent edita exemplaria) λῆμμα δὲ διὰ δύο μμ· hoc est λῆμα animi praesentiam significat, λῆμμα quidquid accipitur. Si *Heliodori* Episcopi Codex emendatus est, λῆμμα ab illo dictum est pro λῆμα. *Λῆμμα*, inquit, ἀσθενέστερος, in secundo libro. Idem in decimo: ἀνδρείῳ δὲ λήμματι. *Josephus* VII. ἀλώσεως· Καὶ πολλοῦ λήμματος πλήρης γενόμενος· pro quo *Lucianus* in *Demosthen. Encom.* ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐτοῦ τὸ λῆμα. In *Neophrone* quoque λῆμμα legitur pro λῆμα in quibusdam libris. Κάτισχε, inquit, λῆμμα καὶ σθένος θεοστυγές, *compesce ferociam et vim*. Ipsum carmen legitur in *Stobaeo*. Quin et in *Philostrati* Heroicis λῆμμα impressum est pro λῆμα. Τὸ δὲ λῆμμα, inquit, τοῦ Ἀχιλλέως δηλοῦσθαί φησι. In *Dion. Halicar.* libro VI. eadem menda est. Ὑπὸ λήμματος καὶ προθυμίας ὠπάμενοι. Apud *Plutarch.* in *Caesare* quoque male legitur τοιαῦτα λήμματι ὁ Καῖσαρ ἀνέθρεψε, pro λήματι. *Heliodor.* tamen in sexto recte dicit, γενναῖα μὲν τὸ λῆμα, συνετὴ τὸ φρόνημα. *Euripides* in *Oreste*: Μελέαι παύσαι λῆμ' ἔχων τεθνημμένων. Idem in *Iphigenia*: ὦ λῆμ' ἄριστον ὡς ἀπ' εὐγενοῦς ῥίχης πέφυκας. Et in *Heraclidis*: Ἄλλ' οἷδ' ἐγὼ τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν. Id est, τὸ φρόνημα, τὴν ὁρμὴν, τὴν ἀνδρείαν τὸ ψυχῆς παρὰ στήμα, τὴν προθυμίαν. *Joseph.* III. Ἀλώσ. Δεῦ δὲ πόνου πρὸς τῷ τάχει καὶ λήματος. Παράστημα ψυχῆς autem, ut emendandum censuimus apud *Ammonium*, saepissime pro φρόνημα accipitur. *Diodorus* de rebus *Alexandri*: Οἱ δὲ *Θηβαῖοι* τῷ παρὰ στήματι τῆς ψυχῆς ἐνεκαρτέρουσαν τοῖς δεινοῖς. *Josephus* in VI. Ἀλώσ. Κακῶς ἐπάνω τῷ παρὰ στήματι τῆς ψυχῆς Ἰουδαίοις. *Polyb.* Ῥωμαῖοι δι' αἰκλὴν σώματος καὶ παρὰ στήμα ψυχῆς ὀλέγου δεινὴ τῆς οἰκουμένης ἐκράτησαν. Sed ut revertamur ad λῆμα, *Aristophanes* in *Nebulis*: Ἀῖμα μὲν πάρεστιν τῷδε οὐκ ἄτολμον. Idem in *Ranis*: καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων. *Simonides*: ἐντόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι, *spiritibus freti*, id est, intrepidi pectoris. Ponitur autem haec vox fere cum adjectivo laudis vel vituperationis. *Euri-*

pides in Iphigenia: ὦ λῆμα ἄριστον. Idem in Alceste: Κακὸν τὸ λῆμα κοῦκ ἐν ἀνδράσι τὸ σόν. Idem in Medea: Ἥκιστα τοῦμόν λῆμ' ἔφν τυραννικόν. *Aristophanes* in *Equitibus*: Νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξιέναι καὶ λῆμα θούριον φορεῖν. Ubi perperam *Erasmus* legit λῆμια, et interpretatur *et lemma ferre vehemens*, quod dudum *H. Stephanus* notavit. *Sophocles* in *Oedipo Coloneo*: ὦ ἀναιδὲς λῆμα. *Herodotus* tamen sine laudatione λῆμα posuit pro praesentiatibet praestantia in *Polyinnia*. Ἀπὸ λήματος, inquit, καὶ ἀνδρείης ἐστρατεύετο οὐδεμιᾷς λούσης ἀνάγκης. Et in *Calliope*: Λήματι μὲν νῦν καὶ ῥώμῃ οὐκ ἔσσανες ἔσαν οἱ Πέρσαι. Quo utroque in loco perperam μμ impressum est. Nam λῆμια duplici μμ lucrum, capturam, quaestumque significat, et syllogismi partem, quam *Aristoteles* πρότασιν, *Cicero* sumtionem vocat. Hiuc componitur dilemma et monolemma. Lemma etiam *Plinio* et *Martiali* argumentum significat. *Catanaeus* male λῆμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium exemplarium auctorumque fidem. *Lucianus* *Demosthen.* *Encom.* Λημμάτων πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπεροψίας, id est, *contentus magnorum et multorum emolumentorum*. *Josephus* in I. Ἀλώσ. Ὡς μὴ κατάφορον τὸ λῆμμα ποιήσῃ. Idem in XIV. Ἀρχαιολογίας. Ἦνα δὲ μὴ κατάφορον γένηται τὸ λῆμμα, *ne tamen quantum pecuniae extorserit, cognosceretur*. Ubi exemplaria τολμήματα habent; et male *Gelenius* vertit, *ne tamen fraus deprehenderetur*, *Demosthenes*: Τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος πωλοῦντες, *Sophocles* in *Antigone*:

Οὐκ ἔξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.

Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχυρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας

Ἀτιομένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους. GRAEV.

ead. l. 8. Ἠρόσεισιν ὁ μείραξ οὐμὸς φίλος]

Hiuc convitiari amico suo ideo dicit *Socrates*, quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice sunt locuti, ἡ μείραξ dixerunt, non ὁ μείραξ vel μειραξίσκος, nisi cum mollem et pathicum vellent intelligi. Ita illud intelligendum in *Vita Demonactis*: Ἦκεν οὖν τις μειραξίσκος

ἰσχυρῶς, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων, *venit igitur quispiam effeminatus adolescentulus egregia forma*. Itidem in *Votis*: καὶ μὲν οὐ πᾶν καλὸς ὁ μειρακίσκος ἔδοξέ μοι. Sed praestat, haec ita sese habere, ut testimoniis evincamus. Primus itaque et maxime idoneus testis est *Thomas Magister*. Μείραξ, inquit, καὶ μειρακίσκος ἐπὶ ἀρσενικοῦ ἀδόκιμα· μειράκιον δὲ οὐδετέρως πάντες οἱ ῥήτορες λέγουσιν. Μείραξ μὲν τοι ἐπὶ θηλυκοῦ, καὶ μειρακίσκη μόνος Ἀριστοφάνης ἐν *Πλούτῳ*. Σὺ δ' ἄπιθι χαίρων συλλαβίων τὴν μείρακα. Καὶ πάλιν· ὦ μειρακίσκη πυνθάνη γὰρ ὠρικῶς. Σὺ δὲ μειράκιον καὶ ἐπὶ θήλειος λέγε. *Lucianus* in *Gallo, de Danaë* agens: Ὅς ποτε ἡρώσθη τῆς Ἀρσολικῆς ἐκείνης μείρακος. Idem in *Νεκρικοῖς*. Δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων. *Aristophanes* in *ἐκκλησιαζούσαις*. Ἄγειν σε καὶ ταύτας μεῖά σου τὰς μείρακας. Idem in *Pluto*: Ἄλλ' ὦ νεανίσκε οὐκ ἔω τὴν μείρακα μισεῖν σε ταύτην. Et in *Ranis*: Καὶ γὰρ παραβλέψας τι μειρακίσκης. *Lucianus* in *Merced. Conduct.* Τιμώμενος μειρακίσκος, id est, masculinum scortum. Parum igitur *Attice Patathenius* in *Eroticis*: Μειρακίσκος τις τῶν πᾶν δοκίμων Ἀνθίππης ἡρώσθη. *Ammonius* quoque haec notavit differentiam: Μείραξ καὶ μειράκιον καὶ μειρακίσκος διαφέρει. Μειράκιον γὰρ καὶ μειρακίσκος ὁ ἄρσην· μείραξ δὲ ἡ θήλεια. Haec *Ammonii* sententia de μειρακίσκος intelligenda non de omnibus masculis, sed impudicis, pathicis. Postremo *Phrynichus* id confirmat: Μείρακες καὶ μείραξ. ἡ μὲν κωμωδία παίζει τὰ τοιαῦτα. Τὸ γὰρ μείραξ καὶ μείρακες ἐπὶ θηλειῶν τάττουσιν· τὸ δὲ μειρακίσκος καὶ μειράκιον καὶ μειρακύλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν. Ubi perperam *Nunnesius* vertit: Μείρακες καὶ μείραξ adolescentuli et adolescentulus; cum sit *puellae et puella*, ut ex sequentibus verbis apparet et exemplis, quae attulit. Sic et *Etymologici* magni auctor, quem vide. Et *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* Atticos hoc semper observasse ait. Attice igitur dixit *Lucianus* in *Asino*: Τῇ μείρακι συνετραζόμενον. Et *Heliodorus* in primo: Ὑποδέχεται αὐτὸν ἡ μείραξ. Idem tamen male in

quarto ait: *Θεαγένης* ἐστὶ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ *μειρακες*. Et in X. Τὸν *μειρακα* παραλλάττων, *excedens ex ephēbis*, vel ἄρτι μὲν τὸν ἔφηβον παραλλάξας, quemadmodum in secundo eleganter dixit. *Aristophanes* etiam in *Ἐκκλησιαζούσαις* de masculo dixit *μείραξ*, sed impudico: "Ἦν *μείρακ* ἰδὼν ἐπιθυμῆσῃ καὶ βούληται τούτον σκαλαθῆραι, id est, συνουσιᾶσαι, ut Scholiastes inquit, si adolescentulum videns cupiet et volet hunc subagitare. Ubi Scholiastes: *Μείρακα* δ' ἐνταῦθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρημένον. Deinde productis *Ammonii* verbis, quae superius retulimus, subjicit: ἢ πρὸς τὸ γυναικῶδες τῶν *κιναιδῶν* scilicet respexit: quod verum est. Non enim alio sensu *μείραξ* Atticis de masculis dicitur, quam Latinum *nubere*. *Micyllus* ingenue fatetur, se soloeicismum hic deprehendere non posse. GRAEV.

ead. l. 9. *Μείραξ*] Verum est, Atticos plerumque femininum facere *Aristoph.* Eccl. v. 692. et alibi. *Hemst.* in Ed. min. Dial. Luciani, pag. notarum 9. *Lucianum* in Dial. Mort. IX. commisisse contra nitidiorem Atticismum, notat, qui ibi *μειρακίσκος* masc. gen. dicat; quam notam editioni majori non inseruit. At si videris, *pincernam* et ibi significari, adeoque et *mollem* posse designari, quales et hoc nomine venire *Graevius* recte docet, nihil illic a se dissenserit *Lucianus*. Sed et est ὁ *μειρακίσκος* apud *Alciph.* I. Epist. 2. p. 12. ubi suspicio, de effeminato sermonem esse, non est certa. Utuntur et alii de non suspectis, quos tamen satis in eo ἀτιμίζειν non dixerim. REITZ. Cf. *Pauw.* et *Lobeck.* ad *Phrynich.* pag. 212. sq. LXXII.

ead. l. 10. *Δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ φεύγω*] Soloeicismus hic in eo est, quod *δείττομαι* posuit pro *metuo*, cum sit *terreo*. *Thomas Mag.* *Δεδίττομαι τὸν δαῖνα* ἔχον ἐκφοβῶ, καὶ παρὰ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐκφοβῶμαι παρὰ ποιηταῖς μόνοις. Ὅμηρος ἐν Β' *Ίλιάδ.* *Αἰμῶνι* οὐ σε ἔοικε κακὸν ὥς δεῖδασσέσθαι. *Aristoph.* Scholiast. ad *Plutum* notat, *δέδοικα* poni pro *metuo*, *δεδίττω* autem esse *terreo*. *Δέδοικα μὲν* ἐγὼ ἀμεταβύτως, *δεδίττω* δὲ ἕτερον πρὸς αἰτιατικὴν συντασσόμενον. Attice igitur

dixit *Lucianus* de *Luctu*: Κύων τῷ χάσματι δεδιττόμενος, *canis rictu sive oris hiatus terrens*. Idem in *Philops.* καὶ δεδίττεσθαι καὶ με ἐλπίζων. Et in *Bis Accusat.* καὶ μὴν οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, *terrent*. *Aristophanes* pro *metuo* videtur usurpasse in pace: *Εὐλαβεῖσθ' ἐκείνον τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττεσθαι*. *Justinus Martyr* in epistola ad *Zenam* et *Serenum*: Μηδὲ δεδιττόμενον τοὺς χειμῶνας· ubi aliter δεδιότα, *metuentem*, legitur. *GRAEV.* Cf. *Pierson.* ad *Moerid.* p. 118. *LEHM.*

cod. l. 12. Φίλων ὁ κορυφαϊότατος] *Amicorum summissimus*, ut *Graecum soloecismum Latino* exprimam. De hac voce *Thomas*: Τελευταῖον μὲν λέγε· τελευταῖότατον δὲ ἀδόκιμον, ὡς καὶ κορυφαῖότατον. Idem alibi: Οὐ κορυφαῖότατον δεῖ λέγειν, οὐ γὰρ πρὸς τῇ ὑπερθέσει καὶ ἐτίραν ὑπέρθεσιν δεῖ ἐπάγειν· εἰ καὶ ὁ *Λουκιανὸς* παίζειν λέγει. Locus *Luciani*, quem innuit, est in libello *Quom. Hist.* sit conscrib. δύο μὲν ταῦτα κορυφαῖότατα οἰκοθεν ἔχοντα. Negat hic *Thomas*, superlativo addendum superlativum. *D. Joannes Theologus* tamen a comparativo formavit alterum comparativum in tertia Canonica: Μειζοτέρων τούτων οὐκ ἔχω χαράν. *Phrynichus* summo opere improbat hanc vocem. Κορυφαῖότατον, inquit, ἐνεκαλυψάμην ἐξῶν παρὰ *Φαβρίνῳ*. λέγε οὖν κορυφαῖον. *Suppuduit me*, cum κορυφαῖότατον reperi apud *Phavorinum*. Tu dic igitur κορυφαῖον. Simile huic est ἰσχυρώτατον a *Thoma* merito improbatum, et κεφαλαιωδέστατον, quod in *Polemone Sophista* notat *Phrynichus*. Parum igitur Attice *Plutarchus* πρὸς *Κολωτήν*. Περιπατητικῶν ὁ κορυφαῖότατος *Στράτιον*. Idem in *Pompejo*: Ὡν *Περπέννας* ὁ κορυφαῖότατος. Idem ibidem: Κορυφαῖότατοι γὰρ ἦσαν ἐν κατεινασταῖς καὶ τιθνηοῖς οὗτοι σύμβουλοι. Nec *Dion. Halicarn.* lib. VI. Ἀπρίον δὲ ἦν γνώμη τοῦ κορυφαῖοτάτου τῶν προεστικώτων τῆς ἰστισοκρατίας αὐσπρὰ καὶ αὐθάδης. Nec *Joseph.* συνέλεγον δὲ οἱ κορυφαῖότατοι. Idem in VIII. Ἐλεῖο. συνέλεγοντιν ἔξ τῶν κορυφαῖοτάτων. Utitur et alibi hac voce, ut et *Laërtius* in *Socrate* et *Aristippo*, *Justin. Martyr*

in παραινέσει ad gentiles, et *Herodian.* in fine libri secundi: τὰ κορυφαῖα τῶν καὶ συντέλειαν ἔχοντα τῶν κατὰ μέρος πεποιημένων Σεβήρων ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Et *Clem. Alexandr.* Paedagog. lib. I. c. 13. καὶ μὴν τὸ κορυφαῖατον, quod est supremum omnium. *Graev.* Errat *Thomas Magister*, cum a ludente Luciano ait alibi usurpatam hanc vocem. Vide *Quom. Conscr. Hist. c. 34.* Serio enim, et ut probam adhibet. Nec solus, ut ex *Graevii* nota videre potes, id fecit. *Solan.* Adde nunc etiam *Lucianum* ipsum De Paras. c. 42. et quae *Lobeckius* monet ad *Phrynich.* p. 69. sq. *Lehm.*

eud. l. 13. Καὶ ἐξορμῶ δέ] Ἐξορμῶ absolute usurpatur pro exeo et proficiscor, sive erumpo; cum proprie apud Atticos activum sit significans, incito, urgeo, impello. *Moschopulus*, Ὁρμάω ὀρμῶ, inquit, τὸ πορεύομαι ἐγὼ, ἐξορμῶ δὲ ἄλλον. *Philostrat.* certe Atticos imitatus semper illo active utitur in Heroicis: Ἐξορμᾷ τοῦτον τὸν κῆνα καὶ τοι χορηστὸν ὡς ὀρᾷς ὄντα. Et in eodem opere: τοῦ Τελαμῶνος ἐξορμῶντος τὸν Αἴαντα. *Euripides* in *Iphigenia Aulid.* 130. eodem loco utramque significationem conjunxisse videtur, activam et passivam: Κλήθρων ἐξόρμα· ἦν γὰρ νῦν πομπᾷς ἀντίσαις, πάλιν ἐξορμάσεις τοὺς χαλινούς. Improperie igitur, si Luciano credimus, *Heliodor.* in secundo. Καὶ μοί τις ἀπήγγειλεν ὡς ἐξώρμησεν. Idem in IV. ὁ δὲ τὰς μὲν κόρας ἔγρασεν ἐξωρμηκέναι. Et sic saepius ille scriptor; ut et *Dio* lib. XLII. αὐτὸς δὲ πρὸς τοὺς στρατιώτας ἐξώρμησεν, et sic idem frequenter, ut et *Josephus*, quin et *Xenophon*, et plures alii, ut egregie ostendit incomparabilis *Budaeus* in Commentariis utriusque linguae. Sed ipse etiam *Lucianus* hujus praecepti sui oblitus dicit in Dialogo *Diogenis et Antisthenis*: Πολὺ τῶν ἄλλων προεξορμίσας, ante alios erumpens. Idem in Dialogo *Alexandri et Hannibalis*: Ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλέων ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν. Qui tamen Atticos voluerit imitari, cum *Thucydide* dicat, παρόξενέ τε τοὺς Αἰακιδαιμονίους καὶ ἐξώρμησεν. *Graev.*

Lucian. Vol. IX.

K k

ead. l. 14. Ἐξ ἐπιπολῆς δέ τις εἰπόν-
 τος] *Cum quidam dixisset* ἔξ ἐπιπολῆς, addita prae-
 positione ἔξ, pro quo doctissimus quisque ἐπιπολῆς, omissa
 praepositione. *Pausan.* in Corinthiacis: Ἐπὶ θαλάσῃ τελέ-
 ματιώδει καὶ ἐπιπολῆς μᾶλλον. *Aristophanes* in *Pluto*:
 Ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις ἔπεται ἀνωτάτω γρουῖς. ἡ
 ταύτης δὲ τῶν τῆς γρουῖς ἐπιπολῆς ἔναισιν αἱ χύτραι. *Idem*
 in *Concionantibus*: Ἀνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος. *Herodot.*
 Ἐπιπολῆς δὲ ἔπεται αὐτὸ τὸ ἐλλεγχιον, id est, *superne in-*
est ipsum ellychnium. *Valla* hic labitur, legens ἐπὶ πολλοῦ
 ἐλλεχνίου, id est, *cum multo lychno.* Locus exstat in *Eu-*
terpe. *Idem* in alio loco: Τάρον ἐαυτῇ κατεσκενέασατο
 ἐπιπολῆς τῶν πυλέων. *Theophrast.* in primo de caussis:
 Εἰ καὶ τινες εἰς βάθος καθιᾶσιν, ἀλλ' ἐνίας καὶ ἐπιπολῆς.
Plutarch. in eo libello, cui titulus πότερα τῶν ζώων φρονι-
 μώτερα· παραπετόμεναι ψάουσι τοῖς πύλοις ἐπιπολῆς.
 Et in libello περὶ κοιτῶν ἐννοιῶν· οὐκ ἐπιπολῆς ψάουσα
 τῆς ἐπιφανείας, ἀλλὰ πάντῃ διὰ βάθους εἰς πλάτος ὁμοῦ.
 Sic *Attice Plutarchus*, qui tamen minus *Attice* dixit in
Dione, εἴρισκον ἔξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταγορεῖς· quod
 etiam apud *Dioscoridem* cum in capite de papavere, tum
 alibi, uti et passim apud Graecos interpretes occurrit. *Phry-*
nichus haec, quae diximus, confirmat: Ἐξ ἐπιπολῆς λέγουσί
 τινες οἰόμενοι ὁμοιον εἶναι τῷ ἔξαίρτης. οἷον ἔξεπιπολῆς,
 ἔξαίρτης, ἀτόπως. Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἄνευ τῆς ἐκ προθέσεως
 ἐπιπολῆς. *Thomas* est in eadem sententia: Οὐδεὶς τῶν δο-
 κίμων ἔξ ἐπιπολῆς εἶπεν· ἀλλὰ πάντες χωρὶς τῆς ἐκ προθέ-
 σεως ἐπιπολῆς. *Αριστέδης* ἐν τῷ *Αἰγυπτιῷ*. Ἐπειδὴ σοι
 διὰ βραχείων καὶ ἐπιπολῆς ἀπεκρυνάμην. *Θουρυδίδης* ἔκτε, γ
 διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλον εἶναι, de *Epipolis* agens *Syrac-*
usanorum loco, custodiis frequenti, ut loquitur *Livius.* *Lu-*
cianus tamen hic non cavet, quod aliis vitio dat. Dicit enim
 in secundo *Verarum* narrationum, οὐκ ἔξ ἐπιπολῆς μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος. *GRAEV.* Adde *De Luct. c. 16.*, ubi
 itidem eadem vox, cujus usus h. l. reprehendi videtur.
 Quod nemo mirabitur, qui consilium *Luciani* in conscribendo

hoc libello captum recte tenuerit. Ceterum de ἐξεπιπολῆς cf. Commentt. ad *Phrynich.* p. 126. sq. Ed. *Lobeck.* ΛΕΗΜ.

Pag. 211. l. 1. Συνετέτατό μοι] *Jussit mihi.* Sic interpretor; non, ut *Micyllus*, composuit. In hoc enim videtur soloecismus esse, quod συνετάσσειν dixerit pro κελεύειν, cum συνετάσσειν proprie sit ordines instruere, componere. Pro jubere tamen utitur *Heliodor.* in secundo: Ἐπὶ τὸν νεὼν τῆς Ἰαίδος οὐπερ συνετέτατό μοι πρὸς τὸν ξένον ὤρημα. Idem in eodem: Ἐπὶ τὴν χέμμιν τὴν κώμην οὗ τῷ Θεαγέει συνετέτακτο ἔσπευθεν. *Diodor.* saepe συνέτασσε pro jussit, et συνετέτακτο pro jussus erat, utitur. Qui igitur Atticos imitari volent, συνετάσσειν utentur de ordinibus instruendis, ut *Xenophon.* Apud *Josephum* ἐπιβουλὰς τε καὶ λόγους συνετάσσοντες dixit, id est, *insidias ponentes.* *Lucianus* alio sensu in *Asino* dixit, συνετάττοντο ἐν' ἔργον, accingebantur operi; et *Plutarchus*, συνετάττετο πρὸς τὴν πρᾶξιν, ad negotium componebatur. Eodem pertinet illud *Periclis* ἀσύντακτός εἰμι, *imparatus sum*; illudque *Plutarchi* de *Solone*, συνεταγμένον ὑποβάλλειν τοῦ νομα, *paratum subicere nomen.* *Demosthenes*: οὐ συντέταγμαι, *non sum paratus, meditatus, instructus.* ΓΡΑΕΥ. Ἐπετάξατο volebat ille *Soloecus.* GESN. Rectius *Dorvil- lius* ad *Charit.* p. 291. Ed. *Lips.* interpretatur et explicat: *valledixit mihi.* Verum sic interpretatio Latina non facile ita componetur, ut utriusque mens, tum soloece loquentis, tum *Socratis* faceti censoris, simul expressa luculenter pateat. ΛΕΗΜ.

ead. l. 2. Περιέστην αὐτὸν] *Circumstisti ipsum.* Manifestus soloecismus, ut docet *Thomas*: Μὴ εἶπης περιίσταμαι τὸν δαῖνα. Πῶς γὰρ ὁ εἰς τινα περιϊσταίη; ἀλλὰ περιϊστάμεθα. *Λιβάνιος* ἐν ἐπιστολῇ· καὶ περιϊστάμεθα τὰς ἐπιστολάς. *Laërtius* in *Menedemo* parum Attice dixit περιϊσταμένον αὐτὸν ποτε Κράτης. Περιίσταμαι etiam fugio, vito, significat. *Lucianus* in fine *Hermot.* Οὐ- τιος ἐκτραπήσομαι καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λευτιῶντας τῶν κυνῶν, *non secus ac rabiosos canes fugiam, et vitabo.* *Josephus* Ἀρχαιολογίας libri primi capite secundo: πρότερον

ῥέδμενος τῇ πρὸς αὐτὸν ὁμιλίᾳ νῦν φεύγει ταύτην καὶ περιίσταται. Idem *Αρχαιολογίας* lib. IV. cap. 6. Περίστατο γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς τῶν λόγων ἀσελγείας αὐτοῦ μιμηταὶ γενόμενοι ταράξωσι τὸ πλῆθος, id est, *verebatur*. Idem locus et a *Suida* refertur cum eo, qui sequitur: Τὸν ὄχλον γὰρ ἐκείνος ἀεὶ καὶ τοὺς θορύβους περιίστατο μάλιστα. Idem *Suidas* ἀνυπακούειν, περιίστασθαι, ἐκκλίνειν, φεύγειν, *cavere*, *declinare*. In qua notione etiam legitur II. *ad Timoth.* II, 16. et *ad Tit.* III, 9. Vide et *Casaub.* ad *Athen.* Animadvers. lib. XV, 5. et *Andream Dunacum* ad *Jo. Chrysostom.* in epistolam ad Titum orationem sextam. GRAEV.

ead. l. 4. Ἐτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο αὐτῷ] *Judicio experiebatur*, vel *contendebant*, aut etiam *cum eo comparabatur*. Sic barbari loquuntur. Attice vero συνεκρίνετο αὐτῷ significat, una oriebatur, nascebatur, sive giguebatur, quemadmodum διεκρίνετο αὐτῷ significat, una interibat, atque dissolvebatur. Διακρίνεσθαι tamen pro *judicio experiri* dixit *Demosthenes*: Εἰ μὲν οὖν ἐν τῷ 'Ροδίων δικαστηρίῳ διεκρινόμεθα. Sed de συγκρίνειν audiamus *Thomam*: Ἐπὶ δικαστηρίου συνεδικάζετο χρηὴ λέγειν, οὐ συνεκρίνετο. Συνεκρίνετο γὰρ ἀντὶ τοῦ ἡνοῦτο, ὡς ἔχει καὶ ἡ παρὰ φιλοσόφοις σύγκρισις, ἥς τὸ ἐναντίον διάλυσις. ἐπεὶ καὶ ὁ φάμεν ἐν τῇ συνηθείᾳ συγκρίνειν, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν δεῖνα τόνδε παρεξετάζειν, οὐχ εὔρηται παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν· ἀλλὰ ἀντὶ τούτου παραβάλλειν, καὶ παρεξετάζειν, καὶ παρατιθέναι. Pro quo et dicunt εἰκάζειν, παραθεωρεῖν. Attice igitur dixit *Epicharmus*: συνεκρίθη καὶ διεκρίθη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθεν, πύλιν γὰρ μὲν ἐς γῆν, πνεῦμα δ' ἄνω, τί τῶνδε χαλεπόν; Attice etiam *Chrysost.* in *comparatione Monachi et regis*: Καὶ παραθεῖναι νῦν ἀλλήλοις τάτε κατεβόαθυμιμένα παρὰ πολλοῖς, τάτε πολλῆς τευχάνοντα σπουδῆς. Et *Lucianus* in *Imaginibus*: Καὶ τοὶ Νηρείοι ἐκείνη παρεξετάζετο. Ibid. ἐγὼ δέ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἡΐστον ταῖς Ἡρώιναις παραθεωρεῖν με. Et paullo post: Οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα γυνδράν. Ibid. Αἰγείρω δ' αὐτῆς εἰκάζειν ἐκεῖνος τὸ εἴμη-

κίς τε καὶ ὄρθιον. Quare minus Attice dixit *Athenaeus*: Τὸ δὲ Διονυσίου χορηγεῖον παντελῶς ἂν εὐτέλές τι φανείη πρὸς ἐκείνο συγκρινόμενον. Confudit etiam hanc differentiam ipsemet *Lucianus* in *Parasit.* Ἄξιος, inquit, συγκριθῆναι παρασίτου τῇ σώματι· et *Philo*: Ὃς ἔνεκα εὐγενείας οὐδενὶ θνητῷ σύγκριτος, nobilitate cum nemine mortalium comparandus. Quare minus mirum de Apostolo, qui II. ad *Corinth.* cap. 10. inquit, Οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγκρίναι ἢ συγκρίναι ἑαυτοὺς τισι τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων. In eadem sententia *Phrynich.* Σύγκρισις. Πλούταρχος ἐπέγραψε συγκρομήματα τι τῶν αὐτοῦ, σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Αλενάνδρου. Καὶ θαυμάζω πῶς φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀηγμέμενος, καὶ σαφῶς εἰδὼς, ὅ, τι ποτὲ ἐστὶν ἡ σύγκρισις, ἐχρήσατο ἀδοκίμῳ φωνῇ. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ συγκρίνειν τόνδε τῷδε, καὶ συνέκρινεν, ἡμάρτηται. Χρὴ οὖν ἀντιξετάζειν, καὶ παραβάλλειν λέγειν. *Cicero* recte I. de *Natura Deorum* σύγκρισιν vertit concretionem. *Theophranes Cera-meus*, supra sui saeculi captum scriptor elegans, Hom. LVI. in festo S. Procopii, hoc sensu posuit σύγκριμα· Κόσμος λέγεται τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ἐν μέσῳ σύστημα καὶ σύγκριμα. Vertit *Franciscus Scorsus*: *Mundus dicitur, quod ex coelo terraque, et his, quae in medio sunt interjecta, constitutum atque compactum est.* Male vero *Plutarcho* σύγκρισις ponitur pro comparatione. GRAEV. Adeas docentem *Lobeckium* ad *Phrynich.* p. 278. LEHM.

ead. l. 6. Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ] Ut soloecismo soloecismum explicemus, nos hoc videtur. Ubi νῶϊν, nobis, dicendum fuit, quemadmodum *Plato* loquitur in VI. de legibus: Θαυμάσιως τόγῃ ἀκοῦσαι νῶϊν πάντως ξυνδοκεῖ. Idem in *Sympos.* Πράξομεν δ' ἂν γαίνηται νῶϊν. GRAEV.

ead. l. 7. Σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἐρεῖς, ὥς ἄμαρ-τάνομεν] Tu etiam nobis peccamus dices pro νῶϊ ἄμαρ-τάνομεν, id est, nos peccamus. Utrunque hoc non videtur animadvertisse interpres, ut ejus versionem legenti constabit. (Nam dedit: Tu, inquit, etiam νῶϊν dices, ut peccamus.) GRAEV.

ead. l. 8. Ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα] Haec

Luciani verba ex sequentibus *Thom. Magist.* erunt intellecta facillima. *Μίγνυται*, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικί, οὐχ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ. Nimirum *μίγνυσθαι* recte dici de viro cum muliere consuescente, male vero de muliere, quae cum viro rem habet. Hanc differentiam tamen non esse perpetuam, argumento est illud *Parthenii* in *Eroticis*, *Τίς αὐτῶν μιχθεῖη τῷ ξένῳ*. *Herodot.* in *Clio*: *Δεῖ δὲ πᾶσαν γυναικα ἐπιχωρίην ἱζομένην ἐς ἱερὸν Ἀθηροδίτης ἄπαξ ἐν τῇ ζῳῇ μιχθῆναι ἀνδρὶ ξένῳ*. Attice igitur *D. Jo. Chrysost.* de *Babyla* martyre: *Ποῖον δὲ ὕψελος μίγνυσθαι μητροῖσιν καὶ ἀδελφαῖς ὅπερ ὁ τῆς στοῦς προεστὼς φιλόσοφος ἐνομοθέτει*, de *Zenone* agens. Sic apud *Hesiod.* *μιχθεὶς ἐν φιλότῃ*, frequentissime. *Homer.* hymno in *Lunam*: *Τῇ ῥά ποτε Κρονίδης ἐμίγη φιλότῃ καὶ ἐνῇ*. Quin et *Esdrae IX.* *Hebraei* dicuntur miscuisse semen sanctum cum populis peregrinis, qui gentilium filias duxerant uxores. *GRAEV.*

ead. l. 9. Μιχθεῖσα] Falsa est Scholiastae observatio: nam de feminis aequae frequenter dicitur. *Aristoph. Ran. v. 1112.* *Καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, Καὶ μὴ γυνῆνας τοῖσιν ἀδελφοῖς*. *Aelian. V. H. I, 15.* αἱ θήλειαι — ὅταν τῆς πρὸς ἄρρενα μίξεως ἀντήχησι. *Homer. Odys. A, 72.* *Φόρκυος θυγάτηρ — Ποσειδάωνι μιγεῖσα*. Et *A, 267.* de *Alcmena* — ἐν ἀγκόνῃσι Διὸς μέγαλοιο μιγεῖσα. *Hesiod. Theog. v. 53.* — πατρὶ μιγεῖσα *Μνημοσύνη*. Ne plures addam. *REITZ.*

ead. l. 10. Καρῆναι δὲ τινος ἐλπόντος] Cum quidam pro *κείρασθαι* tonderi, dixisset *καρῆναι*, quod erat ignominiosum verbum. Differentiam pulchre docet *Thomas*: *Καρῆναι καὶ ἐκάρην κερίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπ' ἀνθρώπων τοῦτο κατακριθέντων. Τὸ δὲ κείρασθαι οὐκ ἐπ' ἀτίμον. Αἰβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ· (Ἀν τῷ? *LEHM.*) Οἶμαι καὶ δάκρυον ὑπὸ σου τετιμῆσθαι *Κασιόριον*. τὴν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίῃ κείρασθαι νομίζω. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ προβάτων. *Philostrat.* in *Heroicis*: *Τὴν κόμην ἦν ἐκείρατο ἐπὶ τῷ Πατρόκλη*. *Lysias* in *Epitaphio*: *Ἄξιον ἦν ἐπὶ τῷδε τῷ τῷρῳ τότε κείρασθαι τῇ Ἑλλάδι καὶ περθεῖσθαι**

τοὺς ἐνθάδε κειμένους. *Phrynich.* adsentitur *Luciano* et *Thomae*: καρῆναι enim tradit dici de infami tonsura, κείρασθαι autem de hominibus. Et *Moschopul.* Ἐκάρην, ὃ αἰεὶ τάττεται ἐπὶ ἀτίμῳ κορυφῇ. Nimirum καρῆναι dicebatur de infami illa rasura, qua utebantur in morionum et stupidorum, et γελωτοποιῶν, qui ad ciendos risus inducebantur, capitibus radendis. Illi enim ad cutem radebantur, cum alii tonderentur. Quo alludit *Tertullian.* de spectaculis: *Eos infideles erga faciem suam esse, quam novaculis mutabant, et insuper contumeliis alaparum obiciebant: ita de domini praecepto ludentes. Docere scilicet et diabolum maxillam verberandam patienter offerre.* Nam illi moriones raso capite alapis offerebant males percutiendas. Sed de hoc ritu dudum viri docti plura. *GRAEV.* Cf. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 319. *LEHM.*

ead. l. 11. Ζυγομαχεῖν δέ τις λέγοντος] Cum quidam dixisset ζυγομαχεῖν pro contendere cum familiaribus; cum hoc verbum proprie significet apud optimos quosque auctores tantum cum hostibus contendere. Probat hoc, quod dixi, *Thomas*: Οὐ δεῖ λέγειν περὶ τοῦ φίλου, ὡς πρὸς τὸν δεῖνα περὶ τοῦδε τινος ἐζυγομάχουν· ἀλλ' ἡμιφισβήτουν, ἡριζόν, ἐφιλονείκουν. Τὸ γὰρ ἐζυγομάχουν ἐπὶ ἐχθροῦ λαμβάνεται, ὡσαύτως καὶ τὸ ἐδικαζόμεν. Οἶον ἐδικαζόμεν τῷ δεῖνι, περὶ τοῦδε. *Hesych.* in diversa est sententia, qui ait, hoc verbum significare τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεισθαι, cum familiaribus contendere; quo sensu accipi debent *Plutarchi* loca a *Budaeo* in commentariis collecta. Proverbium tamen, quod affert *Aristot.* III. Rhetoricorum, φιλάμων ζυγομαχῶν τῷ κορύκῳ, pro *Thomae* et nostra facit sententia, ut et *Demosthenes*, apud quem ζυγομαχεῖν cum hoste contendere est. *GRAEV.* Cf. *Ruhnken.* ad *Timaeum* p. 130. *LEHM.*

ead. l. 13. Βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα] Reprehendit hic *Socrates* eos, qui βασανίζεν, quod est probare, explorare, quaestionem exercere, quaestioni subijcere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur

et usurpabant de homine, qui morbo vexabatur. Eosdem et *Thom.* redarguit inscitiae. Τὸ βασανίζειν, inquit, ἐπὶ δοκιμασίας λαμβάνεται, καὶ τῆς διὰ λόγων, καὶ τῆς διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. μὴ λέγε οὖν βεβασάνισται ἐπὶ νόσον, ἀλλὰ ἐξήτιστα. *Suidas* paulo aliter: βασανίζειν οὐ τὸ αἰκλῆσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι καὶ μαστιγοῦν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν, καὶ ἐλέγχειν τὰ λυγρὰ διὰ λόγων. Adducit tamen idem *Aristophan.* locum hunc contra se: Πῶς βασανίζω. πάντα τρόπον ἐν πίνυκι δίψας, χρημάσας ἑστροχιῇ μαστιγῶν, δέρον, στρεβλῶν, ἔτι δ' εἰς τὰς ῥίνας ὄξος ἐγχέων, πλίνθους ἐπιτιθεῖς. Quae profecto omnia sunt τιμωρητικὰ ὄργανα. Locus est in *Ranis*. Contra hoc praeceptum facit illud *S. Matthaei* capite octavo. Κρίτε, inquit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραληττικὸς δεινῶς βασανιζόμενος. Adstipulatur *Luciano* et *Thomae, Harpocraton*, et ostendit ex *Dinarcho* βασανίσας esse δοκιμάσας, idque esse ex voce βύσαρος, quae lapidem significat, in quo aurum exploratur. *GRAEV.* Βασανίζεσθαι etiam Atticis de iis dici, qui tormentis tensi verberantur, si non satis notum, vid. *J. Elsner.* ad *Evang. Marc. V, 7.* ubi et *Suidam* refutat, qui negavit, βασανίζεσθαι de quaestione per tormenta Atticis dici, sed solis verbis in veritatem inquirere, quia metaphora sit desumpta a βύσαρος lapis aurum explorans. Sed recte Scholiast. hic utrumque agnoscit; nec de iis, qui per quaestionem torquentur, unice usurpatur. Ita ut carpendi studium fingens, risumque captans, talia reprehendat *Lucianus*, si is auctor: non enim omnes sunt mere soloecismi, quos in hoc libello arguit scurra *Noster*. De male affectis vero adhibetur in *N. F.* aliquoties, quod notum. Quo sensu tamen Atticis usurpatum ignoro. *REITZ.*

ead. l. 14. Προχόπτει δέ τις οὗτος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν] Quod hic *Socrates* ait ἐπιδιδόσθαι, non προχόπτειν, dicendum esse, in eo forte illi assentitur *Plato*, *Isocrates*, et *Philostrat.* pro προχόπτειν, ἐπιδόσθαι λαβεῖν et ἐπιδιδόσθαι dicentes, progressionem facere, procedere, ut loquitur *Cicero*. Dissentiunt ab eo *Thomas*, *Phrynichus*,

Suidas, *Thucydides*, *Euripides*, denique ipse etiam *Lucianus*, qui ait in *Hermot.* ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν ταῖς μαθήμασιν. Et in *Parasit.* ἐν ταῖς τέχναις προκόπτοντας. Idem in *Amor.* ἐγὼ δὲ ἐνὸ μῦθον ἄχρη παιδιᾷς ἱλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι. *Aristid.* ὅσον γὰρ ἂν προκόψωσι τῆς σοφίας, τοσοῦτ' ἀντισταροῦσι μεγάλα φρονοῦντες. *Phrynich.* προκόπτειν, inquit, λέγονσι. Τὸ δὲ ὄνομα προκοπὴ ἀδόκιμον. *Suid.* ἐπίδοσις, inquit, προκοπὴ, προσθήκη, αὔξησις. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἣ δὲ προκοπὴ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων. *Hesych.* in verbo ὑποσακκίζειν, προκόπτειν dicit significare hanc vocem: quod *Coellius* interpretatur *praecidere*, vel *praecastrare vinum*, quod tum fit, cum vini vires sacco franguntur, ut *Plin.* ait. Tale vinum *Theophrast.* VI. de causis plant. cap. 24. διηθίζον, quod male vertit *Gaza morale vini genus*, cum sit saccatum, colatum, ἀπὸ τῆς ἡθίσεως, ut pulchre docuit *Thom. Reinesius*, magno eruditorum cum dolore nuperius extinctus, lib. III. Var. Lect. cum quo ipsae litterae in illa plaga videntur elatae esse. In *Hesych.* pro προκόπτειν legitur προσκόπτειν. Quare Lexicographi ὑποσακκίζειν impingere interpretantur? cum tamen in eodem *Hesychio* recte legatur ἐπεσάκκισεν, ἐπὶ θει τῷ σάκκῳ ἢ προέκοπτεν, sacco colabat, aut praecidebat. Apud *Eustath.* ad *Iliad.* V. Καὶ ὑποσακκίζειν τῆς ὁδοῦ τὸ προκόπτειν καὶ ἐγαιρεῖσθαι. Τοῦτο δὲ ἴσως καὶ ἀπὸ τοῦ κατὰ μικρὸν ἐκκενουμένου σάκκου. Ὑποσακκίζειν est etiam furari in itinere. Nimirum προκόπτειν dicitur de iis, qui saccos et marsupia praecidunt, qui nobis dicuntur *Beurs-snyders*. Sed ut redeamus ad priorem notionem τοῦ προκόπτειν, quam culpat *Lucianus*, in ea legitur apud *Euripidem* in *Hecuba*: Προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν, quibus nihil proficimus ad levanda mala, quae sumus passi, nihil facientia ad priora mala mitiganda. *Herodot.* lib. 1. voce passiva: Οὐδὲν τῶν πραγμάτων προκοπτομένων, nihil rebus procedentibus. Idem in *Thalia*: Ἐς τὸ πρόσω τε οὐδὲν προεκόπτετο τῶν πραγμάτων. *Thucyd.* in. IV. καὶ τῆς

ἀρχῆς ἅμα προκοπόντων, id est, nobis augmentibus illorum imperium. Προοδοποιούντων, εὐτρεπιζόντων, ἵχονν προκοπὴν καὶ ἐκίδουσιν ποιούντων. Haec Thucydidis interpret. Eodem sensu Lucianus in Saltat. verbo ἐκιδιδόναι utitur. Οὐ πάλοι, inquit, ἀρξάμενῃ ἐς τοσοῦτο κάλλος ἐκιδιδόναι, ἀλλὰ κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα· non olim initio facto tanti incrementi in eam pulchritudinem, sed circiter Augusti maxime tempora. Plutarch. cuidam libellorum suorum titulum fecit πῶς ἂν τις αἰσθοίτο ἑαυτοῦ προκόποντος ἐπ' ἀρετῇ, saepe utens in eo opere verbis προκόπτειν et ἐκιδιδόναι, et nou abstineus interim a nomine προκοπή. Εἰ δὲ μηδεμίαν, inquit, αἱ προκοπαὶ ποιοῦσιν ἄνεσιν. Lucianus quoque in Alexandro, ἐλπίδας καὶ προκοπὰς ἀνεβάλλετο. Epictetus in Enchiridio: Παρὰ μίαν ἦταν καὶ ἔνδοσιν ἢ ἀπόλλυται ἢ προκοπή, ἢ καὶ σώζεται. Josephus, etiam utroque utitur vocabulo. Καὶ γὰρ, inquit, οὐδ' ἂν ἦν ἀλώσιμος ἢ πόλις, εἰ προῦκοπτε τὸ τεῖχος, ὡς ἤρξατο, neque enim urbs ullis viribus capi potuisset, si murus processisset, ut coeperat. Idem: Εἰς μεγάλῃν παιδείας προῦκοπτον ἐκίδουσιν. Et in I. Ἀλώσ. Γίνεται παραδόξως Ἀντιπάτρω μεζονος προκοπῆς αἰτίας. Idem in X. Antiquitatum: Τῶν γραμμάτων καὶ σοφίας ἐν προκοπῇ γενομένοις εἶχεν ἐν τιμῇ καὶ στέργων διειλέκει. Diod. Sicul. de Dione, ἀνὴρ ἐν φιλοσοφίᾳ μεγάλῃν ἔχων προκοπὴν. Cicero XV. ad Attic. Epist. XVI. Sed mehercule literae πεπινομένως scriptae, quod ipsum προκοπὴν aliquam significaret. Non caret itaque exemplo, quod dixit Apostol. I. ad Corinth. 4. ἵνα σου ἡ προκοπὴ γανερῇ. Et Epistolae ad Philip. cap. 1. εἰς προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου ἐλήλυθεν. Utitur eadem voce etiam Heliod. in VII. Πολλὰ καὶ παρ' ἑαυτῆς εἰς προκοπὴν τῶν φαινομένων λυσιστελῇ προστιθεῖσα. Videtur autem hic auctor in plerisque non satis accurate locutus, quippe qui saepe peccet in id, quod hic aliisque in libris reprehendit Lucianus. Improbabat iste in Νεφαστὸ Θάτερος pro ἄτερος vel ὁ ἕτερος, Θάτερον pro τὸν ἕτερον, et ἄτερον pro Θάτερον· quae omnia invenias in Heliod. Is in secundo, Θάτερον, inquit, τῶν

παίδων τὸν πρεσβύτερον pro τὸν ἔτερον. Idem in VI. Θάτερος ἐπιχλευάσας θάτερον, ubi dicendum fuit ἄτερος, pro ὁ ἔτερος. Et in VIII. ἦν δὲ τῶν Ἰωνικῶν ἄτερον τῶν εἰς διακονίαν παρὰ τὴν πρώτην ὑπὸ τῆς Ἀρσάκης τοῖς νεοῖς δωρηθέντων, pro θάτερον. Sed de hoc minus miror, quam de *Plutarcho*, qui in libello de lectione poetarum, δοῖν οἶν ἄτερον ἢ τοιαύτη ποιήσει παράθεις dicit, pro θάτερον. Vide et *Thom. Magistrum*. GRAEV. Προκοπή, pro progressu in literis, *Ciceroni* adhibitum in Epist. ad Att. XV, 16. aequae ac in N. Foedere I. ad *Timotheum*. IV, 15. ubi *Elsn.* et *Polybii*, et *Arriani* auctoritates *Graevianis* addit. REITZ. Nomen προκοπή merito a Grammaticis contemptum esse arbitratur *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 85. LEHM.

ead. l. 16. Εἰ μελετήσῃ ὁ δεῖνα] Vitium est in μελετήσῃ, quod apud Atticos est secundae personae, pro declamabis. Barbaris vero est tertiae personae vocis activae, ut loquuntur γραμματικῶν παῖδες, pro declamabit. Meminisse hic debet studiosus lector, verbum μελετῶ, tametsi futurum medium usitatius habeat, quam activum, apud Attice loquentes, utendum tamen esse aoristo activo, non medio. Testantur hoc *Philostratus* et *Lucianus*. *Philostrat.* in Marco Sophista: Καὶ προβαλοῦμαι, ἔρη, καὶ μελετήσομαι. Idem in eodem: Μελετήσας δὲ καὶ μελετῶντος ἀκουσάμενος, καὶ ἐθαυμάσθη καὶ ἐθαύμασεν. *Lucian.* in Merced. cond. Οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα μελετήσαντα μὴ τὸν Δία οὐκ ἀπαιδέτως. Et in *Demnonact.* Ῥήτορι δὲ τινι χάκιστι μελετήσαντι. Proinde dicendum: μελετῶ, μελετήσομαι, ἐμελέτησα, μελετήσας· ut ab ἐπαινῷ, ἐπαινέσομαι, ἐπῆνεσα, ἐπαινέσας, ab ἀκούῳ, ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκούσας. GRAEV.

ead. l. 18. Ἀττικίζοντες δὲ τινος καὶ τεθνήξει εἰ λόγος ἐπὶ τρίτῳ] Cum quidam Atticorum aemulus dixisset in tertia persona τεθνήξει, quod apud germanos Atticos est secundae personae: quare sequitur, βέλτιον καὶ ἐτιυῖθα μὴ Ἀττικίζειν καταρώμενον. Hoc est: praestaret vel hic te non Atticissare mortem imprecantem

mihī; dicis enim, mihī morieris (Vult Graevius haud dubie: *dicis enim mihī: morieris*; quamquam nec ipse aliter, ac Reitzius, edidit. Lehm.) *Aristophan.* in *Nebulis*: Σὺ δ' ἐγγυανὸν τεθνήξει, *tu morieris*. Hoc, quod diximus, declarant etiam *Thomas* verba ideo a nobis non omissa. *Τεθνήξεται*, 'inquit, ἐπὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος λέγε. Πλάτων δὲ ἐν *Γοργίᾳ* ἐπὶ μέλλοντος ἐνεργητικοῦ λέγει· *Τεθνήξει* οὗτος ὃν ἂν δόξῃ. καὶ *Λιβάνιος*. Εἰ μὴ τις ἄρτου μεταδοίῃ, *τεθνήξει*. ὅπερ καὶ *Λουκιανὸς* ἐν τῷ *Σολοικιστῇ* ἀπαγορεύει. Graeca tamen *Platonis* exemplaria, quae ego quidem viderim, *τεθνήξεται* habent, non *τεθνήξει*, ut placet *Thomae*. Proinde vitandae amphibologiae causa dices cum *Luciano* in *Dialogo Terpsionis* et *Plutonis*, πότε καὶ *τεθνήξεται* τῶν γερόντων ἕκαστος. *Micyllus* hic perperam vertit ἐπὶ τρίτου in diem tertium, cum vertere debuerit in tertia persona: subintelligitur enim προσώπου. Alioqui εἰς τρίτην, ut *Attice* subintelligatur ἡμέραν, in diem tertium, vel perendie significat. *Synes.* εἰς τρίτην ἤκειν ἐπήγελε. *Aristid.* καὶ ἤκεν εἰς τρίτην. *Thomas*, Οὐ λέγουσιν, inquit, οἱ Ἀττικοὶ εἰς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτην μόνον. *Heliod.* εἰς τρίτην ἐξώρμησαν. Addit tamen *Aristophanes* ἡμέραν in *Lysistratē*: ἀλλ' ἐς τὴν τρίτην γ' οὐν ἡμέραν. GRAEV. Ἀττικίζοντος] Id vitium ὑπεραττικίζουσαν ἰδέαν vocat *Philostrat.* in vit. Ap. pag. 21. SOLAN. *Gesneri* versionem: de tertio (ἐπὶ τρίτου) mutavi ad *Graevii* rationem, monente *Schüfero* ad *L. Bos.* Ellips. 421. LEHM. *ibid.* Τεθνήξει] *Th. Mag.* h. v. SOLAN. Non damnat *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 74. f. cum et *Aristoph.* Ach. v. 324. ὥς *τεθνήξων* ἴσθι νῦν γε habeat, quod forsitan frustra suspectum *Stephano* ait, ob *Luciani* auctoritatem, quam minus ponderis habere statuit, quod non raro reprehendat ea, quibus ipse et probatissimi scriptores usi sint. Sed hic tantum reprehenditur ambigua tertiae pers. in ei terminatio, quae *Atticis* est secunda. REITZ.

Pag. 212. l. 2. Στοιχάζομαι αὐτοῦ] Hic omnes Graeci magistri tacent. Apud unum *Lascarem Constantinum*

legitur, στοχαζομαι, φείδομαι significat, ἀκριβολογοῦμαι et ἔλειψ, praeparatum esse et misereri; quod an hic locum habeat, nescio. Ea certe significatione videtur verbum στοχαζομαι positum esse secundi *Maccabaeorum* cap. 14. Καὶ τῶν ἰδίων πολιτῶν στοχαζόμενος, id est, parcens, vel misertus, vel consulens, ut vertit interpres illic. GRAEV.

ead. l. 4. Ἀφιστῶν δέ τινος ἐλπόντος] Negat hic Lucianus, recte dici ἀφιστῶν et ἀφιστάνειν· pro eo enim dicendum ἀφιστάναι. Thomas: Ἰστάναι, οὐκ ἰστάνειν. Non imitandus igitur *Heliod.* ἀνίστων καὶ ἀνελάμβανον, quemadmodum nec illud *Basil.* in Epistola πρὸς τοὺς ὕφ' ἑαυτοῦ ἀσκητάς. ὅτι αἰ πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον βλέποντες ἢ διαβύλλειν τινὰς ἢ συνιστῶν ἐπιχειροῦσι. Sic τὰ ὄρη μεθιστάνειν legitur in sacris literis pro μεθιστάναι. *Diod.* Sic. libro 19. Τούτοις μὲν πολλῶν ἀκουόντων ἐπετίμησεν ὥς διίστάνουσι τὴν φίλιαν. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλεσιν ἀποκαθιστῶν τὴν ἐλευθερίαν. Idem tamen eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπεχείρησεν ἀφιστάναι τὸν Πολυσπέρχοντα τῆς Ἀντιγόνης φίλιας. *Polyb.* Ἐπὶ δὲ πῶσι τούτοις συνίστατε τὴν συνακολουθήσασαν εὐνοίαν σφισιν. Quo verbo idemtidem ita utitur Apostolus. GRAEV.

ead. l. 5. Πλὴν εἰ μὴ] Ideo a Socrate reprehenditur haec locutio, quod, qui paulo accuratius locuti sunt, πλὴν εἰ tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum: auctor est *Phrynichus*. Ceterum Thomas est in diversa sententia, cujus haec sunt verba: Ἀμφότερα λέγει καὶ χωρὶς εἰ μὴ τότε, καὶ χωρὶς εἰ τότε, εἰ καὶ Φρύνιχος ἀδόκιμον εἶναι λέγει τιθέμενον μετὰ τοῦ μὴ. Ὡς περ γὰρ φαμεν πλὴν εἰ τότε, καὶ πλὴν εἰ μὴ τότε, καὶ ἐκτὸς εἰ τότε, καὶ ἐκτὸς εἰ μὴ τότε, οὕτω καὶ χωρὶς εἰ τότε, καὶ χωρὶς εἰ μὴ τότε. Λουκιανὸς ἐν τῇ βίῳ πρῶσι· πλὴν εἰ μὴ σκαπανέω γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικνύειν. Κριττον μὲν τοι εἰ χωρὶς τοῦ μὴ λέγοιτο. *Lucianus* hanc praeceptionem suam saepe non servavit. Dicit enim in dialogo Diogenis et Mausoli: Πλὴν εἰ μὴ τοῦτό φης, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς. Idem in *Merc. cond.* Πλὴν εἰ μὴ κἀκείνων τις; moxque, πλὴν εἰ

μὴ ἀποχρῶν σοι. Idem in *ratione Conscr. Hist.* Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο ὑπολάβοι τις. Ibidem: Ἐκτὸς εἰ μὴ εὖξασθαι δεῖν. Idem in *Imag.* Ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν ἐπέληφας. Et paulo post: Ἐκτὸς εἰ μὴ τινα νομίξεις ἀκροάσεως εὐθύτην εἶναι. Idem in *Piscat.* Ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμειρον ἢ τὸν Εὐρυτον εἴη τὴν γένειν, ὥς ταῖς Μούσαις ἀντίδειν. *Demosthenes* περὶ τῶν ἐν Χερῶν νόσῳ· πλὴν εἰ μὴ τοῦτο λέγουσιν. Idem in *IV. Philippica:* Πλὴν εἰ μὴ τῇ περὶ τῆς τέχης βοηθείᾳ γεγονυῖα. Sic et *Heliod.* in *VIII.* Πλὴν εἰ μὴ τις θανματοποιεῖται ἐστὶ δαίμονος. *Plutarch.* in *Coriolano*, πλὴν εἰ μὴ τις θέλοι τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποφαίνειν τελειότερον στρατηγόν. Idem in *Demosth.* Ἐκτὸς εἰ μὴ νῆ Δία πρὸς τὸν ὑπὲρ Ἀλονίσου λόγον ὁ Ἀντιφάνης τοῦτο πέπαιχεν. *Apostolus I. ad Timoth.* V. ἐκτὸς εἰ μὴ διερχημεύῃ. Et cap. XV. ἐκτὸς εἰ μὴ εἰκὴ ἐπιστεύσατε. GRAEV. Hos locos sacros confuse notavit *Graevius*. Priora verba: ἐκτὸς εἰ μὴ διερχημεύῃ. leguntur *Epist. I. ad Corinth.* XIV, 5. Quae deinceps laudantur, ibid. XV, 2. Epistolae autem ad *Timoth.* I. cap. V. v. 19. habes haec, quae non diserte proferuntur: ἐκτὸς εἰ μὴ ἐπὶ δύο ἢ τριῶν μαρτύρων. De formula autem πλὴν εἰ μὴ plura exempla addit *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 459. LEHML.

ead. l. 6. Διπλᾶ χαρίζοι] Haec, inquit, gemina gratificaris, vel largiris. *Micyllus* gratificatur vertit, cum tamen χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod et *Salmurien-* sis editor, *Jo. Benedictus*, vidit. GRAEV.

ibid. Χρᾶσθαι δέ τις εἰπόντος] Cum quidem dixisset χρᾶσθαι pro χρῆσθαι, uti vel oraculum consulere. *Philostr.* in *Heroicis:* Χρῆσθαι μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἴκοι μαντείοις Ἀχαιοῦς. *Herodot.* tamen χρῶν et χρᾶσθαι dixit in *Terpsichore:* Καὶ οὕτω αὐτοῖς τε ἔξεν χρήμασι χρᾶσθαι. Ibidem: Ἡ δὲ Περσίη οἱ χρῆσθαι ἀνέστη, respondet. Idem in *Clio:* Τοὺς πορθμέας αὐτὸν διαχρᾶσθαι, i. e. occidere. *Pausanias* *Achaicis:* Ἐχρᾶτο ἐπὲρ τῆς πόσεως. Caeterum de χρᾶσθαι et χρῆσθαι *Moschop.* Οὐ χρᾶται, inquit, ἀλλὰ

χοῖται, καὶ οὐ χρῶσθαι, ἀλλὰ χοῖσθαι. *Homer.* Ψυχῇ
 χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο, *consulturus.* *Liban.* in
 Antirrhetico: Τῷ Θεῷ χρησόμενος, *Deum consulturus.*
 Latini eadem notione utuntur adhibere. *Cicer.* IX. ad fam.
 Cum adhibuisset domi meae Lupus me, et Libonem et Ser-
 vium consobrinum tuum, quae mea fuerit sententia, cogno-
 scere te ex Cn. Seio arbitror; id est, cum me et Libonem
 et Servium, quos in aedes meas arcessierat consulisset.
 Id III. de Offic. Gratidianus cum praetor esset, collegium-
 que praetorum tribuni plebis adhibuissent, id est, in consi-
 lium vocassent. *Sueton.* Claud. Adhibitis principibus. *Flo-*
rus l. I. Gemini erant, uter auspicaretur et regeret, adhi-
 bere placuit Deos, id est, Deorum sententiam per auspicia
 explorare, consulere Deos per aves, χοῖσθαι θεοῖς. Sic
 hic locus ex *Jornande* et antiquis *Flori* editionibus legen-
 dus, [at non sic habere Edd. vett. testatur *Duker.*] ut prae-
 clare vidit *Gronov.* ὁ πάν. Vulgo male, adhibuere ora-
 cula. *Cic.* IV. ad fam. 7. A tuis reliquis non adhibemur,
 hoc est, consulimur. Sed de hac istius vocis notione pluri-
 bus egit vir doctissimus et ingenii elegantissimi ac sollertis-
 simi *Jo. Schultingius*, qui non ita pridem in ipso flore aeta-
 tis cum magna et praeclara minaretur, exstinctus est, flebilis
 omnibus, iis praecipue, quibus literarum interiorum salus
 curae, candor autem et morum sanctitas amoris sunt, in notis
 in *Senecae* declamationes propediem bono publico edendis.
GRAEV. Accurate de formis χρῶσθαι et χοῖσθαι egit
Buttmann. Gr. Gr. Tom. II. p. 255. sq. *LEHM.*

ead. l. 7. Τῷ δὲ λέγοντι ἔχτοτε] De eo *Phry-*
nich. Ἐχτοτε κατὰ μηδένα τρόπον εἴπης, ἀλλ' ἔξ ἐκείνου.
 Idem inferius: Ἀπὸ τότε καὶ ἔχτοτε μὴ λέγε. ἀλλ' ἔξ ἐκεῖ-
 νου, καὶ καὶ δόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιρρήμασιν οὐ συν-
 τάττουσι τὰς προθέσεις. Et *Thom.* eadem fere, qui et
 alibi negat, praepositionem recte componi cum adverbio.
 Quare ἐκπαλαι, ἔχτοτε, ἀποπέρυσιν, ἐκπέρυσιν, et ἀπὸ
 τότε non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἔξ ἐκείνου,
 ἀπ' ἐκείνου, ἐκ παλαιού, ἐκ τούτου. *Herodotian.* in IV.

Καὶ ἔξ. ἑκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν Θεῶν θρησκειέται. Et paulo post: ἔξ. ἑκείνου δὲ ἱστασάμενος πρὸς ἀλλήλους. *Xenoph.* in tertio Institutionis Cyri: Ἐκ δὲ τούτου ὁ Κῦρος ἐπιτελείας τὸ γροῦριον. Idem in eodem: Ἐκ τούτου εἰποντό τε πάντες καὶ ἔλεγον. Sic tamen sacri scriptores. *Matth.* cap. XVI. Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν· pro quo *Lucianus* in *Demonact.* καὶ τοαπεκείνου ἀρξάμενος τιμῶν καὶ αἰδεῖσθαι. Idem in *Dialogo Cyclopi et Neptuni*: Καὶ ἀπ' ἑκείνου τυφλὸς εἰμι σοι, ὦ Πόσειδον. Invenies apud *Matthaeum* etiam ἀπάρτι, cap. 23. et 26. et apud *Joannem* cap. 13. In II. *ad Corinth.* 8, 9. legitur ἀπὸ πέρουσιν. *Pollux* in primo, προπέρουσι, inquit, τρίτον ἔτος τουτὶ. *Lucianus* ommissa praepositione in *Hermot.* Μακρῷ τινι ἄμεινον εἶχε πέρουσι. *Demosthen.* in III. *Philippica*: Οὐδὲ αἱ πέρουσι προσβεῖται. *Xenoph.* in III. Ἑλληνικῶν· ἡμεῖς μὲν οἱ αὐτοὶ νῦν δὲ καὶ πέρουσι. *Plato* in *Euthydemo*: πέρουσι δὲ ἢ προπέρουσι οὐδέπω ἦσθην σοφῶ· male προπέρουσι impressum est. Meliores scriptores semper, opinor, sine praepositione utuntur πέρουσι· quare in eo, quod sequitur, εἰρωνείαν esse censeo. Καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπὼν ἐκπέρουσιν. Invenies tamen προπέρουσιν etiam in epistola quadam *Libani*. Αναμιμνησκόμενος, inquit, οὖν, ὅπως ἤλγεις προπέρουσιν. Ἐκπαλαί legitur II. *Petr.* c. 2. et 3. Sed de hoc minus mirandum, quam de *Arriano*, qui in primo inquit, ἐς λογισμὸν τοῦ ἐκπαλαί. Utuntur etiam D. *Basilius* et *Plutarch.* Ille quidem ad *Athanasium* scribens, ἦν, inquit, ἐκπαλαί περὶ τῆς σῆς τιμιότητος ὑπόληψιν ἔχομεν. Hic vero in *Themistocle*, παρεσκευακῶς ἐκπαλαί Πισίδας. Et περὶ βραδέως τιμωρουμένων· ἐκπαλαί δὲ ἡγανάζονται. Idem tamen *Attice* dixit in *Timoleonte*: ὅλων τε-θησαυρισμένων ἐκ παλαιοῦ. Et *Philostrat.* in *Heroicis Dialogis*: ΦΟΙΝΙΞ· καὶ ἐκ παλαιοῦ ἄρα ἐδύζαμιόν τε καὶ σογὸν ἦν ἡ ποίησις; ΑἰΘΙΟΠΙΟΣ. ἐκ παλαιοῦ, ἔφη. *Herodot.* Ἐπέγχε ἀπεκρίθη ἐκ παλαιότερον. Idem in eodem primo libro: Ἦν γὰρ ἀνιόθι ματιήϊον ἐκ παλαιοῦ ἰδρυμένον. Idem in *Urania*: ἡμεῖς ἡμετέρῃ τε ἐστὶ ἐκ παλαιοῦ.

Pollux. in primo, Πάλαι, inquit, πρόπαλαι, τρίπαλαι. *Aristophan.* in Equitibus: Τρίπαλαι κάθηνται βουλόμενος σ' εὐεργετῆν. Ἄλλ. Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαι γε καὶ δωδεκάπαλαι, καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι πάλαι πάλαι. Jam vero de illo ἔκτοτε quid mirum, a scriptoribus sacris usurpari, cum ne ipse quidem Lucianus ab eo prorsus abstinerit? Ἐκτοτε, inquit in Asino suo, ἐξ ἐμοῦ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, ἐξ ὄνου παρακύνειος. *Athen.* in Dipnosophistis: καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσιοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν. *Arrian.* I. ἀναβίς. καὶ ἔκτοτε οἱ Σιδῖται ἐβαρβύριζον. *Joseph.* Ἐκτοτε μετ' ἀδείας ὁ Ἀσχάνης αὐτὸς ἐλάμβανεν. *Graev.* Nusquam fere magis, quam hic, interpretationis me poenituit. Aut corrupta hic sunt quaedam, aut mihi certe ignorabilia. Quid facerem igitur? Graeca reponerem, ut superior interpres? Hoc promtissimum erat. Sed antiqui interpretis ratio tolerabilior, quia tum interpretationes non cum Graecis edebantur. Quis nos feret, si juxta se Graeca et Graeca ponantur? Quid ergo? hoc agam. Permutabo utcumque Latinis Graeca; sed monebo lectorem, me non satis intelligere, quae crucibus inclusa sunt, et gratias habiturum, qui sensum et cohaerentiam sermonis aperiat. *Geen.*

ibid. Ἐκτοτε] Ἐκ τότε scribit *Gron.* in *Arr. Exp.* Al. p. 54. sive I. c. 27. quod *Gronov.* mutat in ἐκ τούτου. Sed ἐν τῷ τότε idem p. 59. et alibi; ut vid. in nott. viri cl. Item ἐς τὸ τότε, et εἰς τότε. Immo et ἐκ τόθεν ex *Apollon.* 4. Argon. Quae incautis excidere credit idem. Verum et ἀντιπέρας ita componit *Thucyd.* II. c. 66. καίται ἀντιπέρας Ἡλιδος. *Reitz.* De ἔκτοτε, εἰς τότε, ἐκπέρουσι et hujus generis aliis vocibus uberrime exponit *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 45. sq. *Lehm.*

ead. l. 9. Τῷ δὲ ἰδοὺ, ἐπὶ τοῦ ἰδε] Cum quidam ἰδοὺ pro ἰδε uteretur. Haud scio, an velit Lucianus, ἰδοὺ adverbium poni sine accusativo post se. Nam ita video plerosque omnes eo usos, ἰδε vero verbo addi accusativum. Nam quod ἰδοὺ Attice dici pro ἰδε scribit *Thomas*, id nobis *Lucian.* Vol. IX.

non obstat. Nam ἰδοῦ, de quo *Thomas* agit, verbum est imperativi modi, scribiturque tono circumflexo. Ἴδοῦ, inquit *Thomas*, Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἴδε. Εὐριπίδης Ἐκάβῃ· Ἴδοῦ με κῆνθάρησος οἷα ἔχω κακά. GRAEV. Scripturam Imperativi ἴδε pro ἴδε in Luciano semper restituendum putavi, ut legitimam ac vere Atticam. Vid. Varr. Lectt. LXHM.

ead. l. 10. Ἀντιλαμβάνομαι δέ, ἐπὶ τοῦ συν-
[λημι] Cum quidam diceret ἀντιλαμβάνομαι *affirmo*, pro συνλήμι *intelligo*. Sic tamen *Joseph. VI.* Ἀλώσ. Πρωτον μὲν κινήσεως ἀνταβέσθαι ἔφασαν καὶ κτίπον, id est, se *sensisse, audisse, intellexisse*. *Suidas* dictione κογχύλη, κόνες τῶν ὁσμιῶν ἀντιλαμβάνονται. Scholiastes *Sophocl.* in illud in *Ajace Mastigophoro*, Καὶ ξυναρπάζω φρενὶ, ἤτοι, inquit, ὁξέως συνλήμι καὶ ἀντιλαμβάνομαι. *Suidas* θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβανόμεθα, id est, *accipimus, intelligimus*. Vide etiam *Budaeum*, qui duobus *Alexandri Aphrodisieci* locis ostendit, ἀντιλαμβάνεσθαι esse sensu percipere, et ex *Basil.* ἀντίληψιν perceptionem. GRAEV.

ead. l. 12. Βράδιον δέ τινος εἰπόντος] Cum quidam dixisset βράδιον pro βραδύτερον. Βραδύτερον, inquit *Thomas*, οὐ βράδιον· ποιητικὸν γὰρ, καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἠμέραις· βράδιον δέ παρ' Ἑλλήνεσι φαίνει. ἐκείνον δέ μάρτυς *Διβάνιος* ἐν ἐπιστολῇ· καὶ σε εἰ καὶ βραδύτερον ἀλλὰ καὶ σεμνότερον ὀψομαι. Attici igitur *Lucianus* in *Mort. Dial.* Εἰ καὶ ὀλίγῃ βραδύτερος ἦν. Et *Diod. Sicul.* Καὶ ταῦτα μὲν πολὺ βραδύτερον καταφέρεται. Audiendus et *Phrynich.* Βράδιον, inquit, τοῦτο Ἡσίοδος μὲν ἔλεγε· βράδιόν τε παρ' Ἑλλήνεσι φαίνει. Πλάτων δέ καὶ *Θουκυδίδης* καὶ οἱ δοκιμώτατοι βραδύτερον. *Thucyd.* in II. Τὸ ὕδωρ τὸ γινόμενον τῆς νυκτὸς ἐποίησε βραδύτερον αὐτοὺς ἐλθεῖν. *Plato* in *Timaeo*: Οὗττον μὲν τὰ τὸν ἐλάττω, τὰ δὲ τὸν μείζονα βραδύτερον προϊόντα, τῇ δὲ ταυτοῦ φορῇ τὰ τάχιστα περιόντα ὑπὸ τῶν βραδύτερον ἰόντων ἐφαινετο καταλαμβάνεσθαι καταλαμβάνοντα. πάντας γὰρ τοὺς κύκλους αὐτῶν στρέφουσα ἑλικά διὰ τὸ διχῇ κατὰ τὰ ἐναντία

ἅμα προῖναι τὰ βραδύτατα ἀπὸν ἄφ' αὐτῆς οὐσης ταχίστης ἐγγύτατα ἀπέβαινεν. Haec Platonis verba Cicero elegantissime vertit: Cum alia majorem lustrarent orbem, alia minorem tardius, quam majorem, celerius quae minorem, motu unius ejusdemque naturae, quae velocissime movebantur, ea celeritate vinci a tardioribus, et cum superarent, superari videbantur. Omnes enim orbis eorum quasi helices inflexione vertebat, quia bifariam contrarie simul procedentia efficiebant, ut quod esset tardissimum, id proximum fieret celerrimo. Parum igitur Attice Plutarch. in Daemone Socratis, Κελεύειν, inquit, ἀνοίγειν καὶ ἀγανακτεῖν βράδιον ἑπακουόντων. Sic et loquitur in Pompejo, in Catone majore, in libello περὶ ἀστρονομίας, Heliod. in III. et initio libr. VI. Joseph. in IV. Orig. βράδιον γὰρ ἀπέλυνον οἱ γονεῖς τὴν θυγατέρα. Notandum porro, in Plat. loco Attice dictum esse θῦττον· pro quo minus eleganter τάχιον, et Ἰωνικῶς ταχίτερον diceretur. Heliod. in IV. εἰ μὴ θῦττον ἐξίστοιμεν. Idem, ἐκείνης μὲν δὴ καὶ λόγον θῦττον, melius dixit, quam in primo καὶ λόγον ταχίων ἀποδειχθεῖσα. Thomas, Θῦττον, inquit, Ἀττικοὶ, τάχιον Ἕλληνες. Idem Phrynich. Quare ea verba, quae sequuntur ap. Lucianum, omnino per ironiam vel cum interrogatione sunt legenda, οὐχ ὅμοιον τῷ τάχιον; an non est simile? vel scilicet non est simile. Philostrat. in Heliodoro: Εἰςκαλούμενος δὲ θῦττον ἢ ᾤετο εἰς τὸν νοσοῦντα ἀνεβάλλετο. Lucianus in ratione Conscrib. Histor. Θῦττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον. Idem in Toxari, θῦττον γοῦν τοῦνομα ἕκαστος αὐτῶν ἐπιλάθοιτο, et mox, καὶ θῦττον ἐνδύσω. Non dicit tamen sine exemplo Apostolus I. ad Timoth. ἐλπίζων ἐλθεῖν πρὸς σε τάχιον. Et ad Hebraeos, μεθ' οὗ ἐὰν τάχιον ἔρχηται· ibid. ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Plutarch. enim in connubialibus praeceptis, σβέννυται δὲ τάχιον ἂν μὴ τινος ἐτέρου δυναμένου στέγειν ἅμα καὶ τρέφειν ἐπιλάβηται. Joseph. IV. ἀρχαιολογίας. Ἀναλίσκομένων τε τῶν ἐπιτηδείων τάχιον ὑπ' αὐτῆς. Idem in secundo Originum: Ἀλλὰ τάχιον ἐλθοῦσιν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν τοῦ σίτου. Idem, τάχιον ἐξῆλθον ἀλύον-

τες· qui tamen alibi fere θᾶττον dixit. *Dion. Halic. lib. VI.* ἀγωνισταὶ ταχίους ἢ φρονιμώτεροι. *Herod. in Melpomene*, τάχιον συμμίσγοιμεν ἂν ἐς μάχην ἡμῖν. *Diod. Sicul. in XX.* καὶ τάχιον μὲν ἔπλεον αἱ τῶν βαρβάρων. *Idem in eodem*, τάχιον τῆς προσδοκίας ἀπάντων ἐπιτελουμένων, id est, *expectatione celerius.* *Arrian. in Periplo:* Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ τάχιον. *Idem in VIII. expeditionis Alexandri*, qui liber solus Ionice scriptus est, ταχύτερον, dicit, ἥς γὰρ τότε γῆρας τοσῶδε ταχύτερον ἐπέρχεται. Et paulo post: Καὶ γὰρ τοὺς καρποὺς ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ πεπαλνεσθαι τε ταχύτερον μὲν τῆς ἄλλης αὐτὸς οὗτος Μεγασθένης ἀνέγραψε καὶ φθίνειν ταχύτερον. Sed hoc facit hic imitatione *Herod.* qui in *Thalia*, ἐποίησε, inquit, ταχύτερα ἢ σοφώτερα· quod et *Diodor. Sicul.* imitatus est in XX. libro suae bibliothecae: Ταχύτερον ἐκινδύνειον αὐτιανδρα τὰ σκάφη συγκλυσθῆναι. GRAEV.

ead. l. 13. Βαρεῖν δὲ τινος εἰπόντος] *Idem Thomas docet.* Βαρύνειν, inquit, χρήσιμον, βαρεῖν δὲ ἄχρηστον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν. πλὴν ἐπὶ παρακειμένου οὐ βεβάρυνκα λέγουσιν, ἀλλὰ βεβάρηκα εἰς παθητικὴν σημασίαν. Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν· Οἱ δὲ ἦγον οἶνον βεβαρηκότες οἱ ναῦται. *Plato* tamen in *Symposio* hoc ipsum passiva voce dixit. Βεβαρημένος, inquit, ὁ πόρος μεθυσθεὶς τοῦ νέκταρος (οἶνος γὰρ οὐπω ἦν) εἰς τὸν τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν βεβαρημένος εἶδεν. *Suidas* in eandem sententiam, quam *Thomas* probavit, dixit: Ἐβαρύνετο κυριώτερον, οὐ γὰρ δεῖ λέγειν ἐβαρεῖτο, ἢ βαροῦμαι, ἢ βαρούμενος. Οὐδὲ ἄλλην τινὰ κλίσιν ποιῆσθαι, ἀλλὰ βαρύνομαι, καὶ βαρυνόμενος. Πολύβιος· Ὁ δὲ ἔξαναστὺς προῆγε, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀρρώστιας, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρυνόμενος. εἶχε γὰρ ἐβδομηκοστὸν ἔτος. καὶ αὐθις· Ὅρων δὲ τοῦτο βαρυνομένην τὴν σύγκλητον. *Improprie igitur Lucianus* in *Aëtionē*: ὁπότε δοκὸν φέροντας βαροῖντο. GRAEV. Cf. *Buttmann. Gr. Gr. Tom. II. p. 88.* LEHM.

ead. l. 14. Ἀέλογχα δὲ τὸ εἴληχα λέγοντος]

Cum quidam pro εἴληχα dixisset λῆλογχα. Ἐξέληχεν, inquit Thom. οὐκ ἐκλέλογχεν. Lucianus tamen sui oblitus dicit in Amorib. Χαρικλῆς ἐλελόγγει. Tametsi idem in eodem libello Attice dixit, ἀνδράσι σύγκληρον εἴληχα τάξιν. GRAEV. Cum Graev. Lucianum in Amorib. tamen ita locutum dicat, la Croze adscripsit: at hic liber non est Luciani. Id est, hunc Soloecistam Luciano non tribuit; vid. supra notata ad c. 1. REITZ.

Pag. 213. l. 2. Ἰπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτασθαι πολλῶν λεγόντων] Cum multi dicerent Ἰπτασθαι pro πέτασθαι. Sic legitur, sed perperam, uti apparet ex Thoma et Luciano in Nefasto. Ἐὼ, inquit iste, τὰ ἀρχαῖα τῶν τριῶν μνηστῶν, καὶ τὸ ἀνηνεμία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν. Thomas vero: πέταμαι οὐδεὶς τῶν Ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ πέτομαι. Quare hic pro πέτασθαι omnino legendum πέτεσθαι. Sed ut ad Ἰπταμαι redeamus, reprehenditur Ἰπτατο a Luciano in Lexipliane. Locus infra referetur. De πέτομαι vero et Ἰπταμαι Thomas. Πέτομαι, inquit, οὐκ Ἰπταμαι. Καὶ Αἰβάνιος ἐν τῇ, Οἶδα ὅτι σε εὐφραίνει σκῶμμα ἐμὸν ἐπιστολῇ· σὺ γὰρ ἐκεῖνος ὁ πετόμενος μὲν ὅπως ἂν ἡμῶν ἀκούσαις. πετόμενος δὲ αὐτῆς ὑπὸ τῶν λόγων ἐν τῷ συλλόγῳ. Phrynich. Ἰπτασθαι παραιτητέον, εἰ καὶ ἄπαξ εἴη πον κείμενον, ἢ δις. πέτεσθαι δὲ λέγε. Utitur Lucianus utroque vicissim, frequentius tamen τῷ πέτομαι. In Dialogo Tritonis et Nereidum: Ἦδη πρόςγειος πετόμενος. Et in Muscae Encom. ἀλλὰ μετ' ᾧδῆς πέτεσθαι. Idem in libello de ratione Conscr. Hist. Καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδοσίῃ τὴν ἐκάστου γνώμην περιπετομένον. Idem tamen in Amor. dixit, ἐλάττονι ῥολῷ διῦπτάμεθα. Et in Deor. Judic. ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. Ibidem: ὁπότε ἤδη ἐν τῷ αἰετῷ ἦν, συμπαριπτάμενην αὐτῷ. Heliodor. initio V. Μονοноῦ διῦπταμένην τὴν ὀκλύδα παρημέιβοντο. Gregorius Theologus Basilio: Τούς τε ᾧδικούς ὀρνίθας ἄδοντας μὲν ἀλλὰ τὸν λιμὸν, καὶ παριπταμένους μὲν ἀλλὰ τὴν λημίαν. GRAEV. Plato Θεαίτητος — πέτεται. Ed. Bas. 113. f. SOLAN. Formae Ἰπτασθαι usum recentiori Graecitati vin-

dicat *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 325. sq. De πείσθαι autem, πείσθαι et πειῦσθαι vid. ejusd. disputationem ibid. p. 581. sq. et quae post eam sunt praecepta a *Buttmanno* Gr. Gr. Tom. II. p. 211. sq. LEHM.

ead. l. 3. Ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα] Jocatur Grammaticus. Quantum, inquit, ex usu populari verbi hujus intelligo, a πτήσει derivant ἵπταμαι, indicare volunt usu verbi, se intelligere, haec duo cognata esse: sunt boni Etymologi. Quod ὄνομα si nomen est in Graeco, ego verbum dixi; quia generaliter accipi apparet ὄνομα, pro omni parte orationis, ut a rhetoribus, cum περὶ ἐκλογῆς, περὶ συνθέσεως ὀνομάτων disputant. GERN.

ibid. Περιστερόν δέ τινος εἰπόντος] Adversatur *Luciano* recta *Athenaeus* Dipnosophist. IX. Ἀττικοὶ δὲ ἀρσενικῶς περιστερόν καλοῦσιν. Ἀλέξης Συντρέχουσιν. Ὁ λευκὸς Ἀφροδίτης εἰμὶ γὰρ περιστερός. Φερεκράτης ἐν Γραφεῦσι φησὶν, ἀπόπεμψον ἀγγέλλοντα τὸν περιστερόν. GRAEV.

ead. l. 5. Φακὸν δέ τινος εἰπόντος ἐδηδοκέναι] Cum quidam dixisset, se edisse φακόν, id est, vasculum olearium; cum φακὴν lenticulam dicere debuerit singulariter, vel φακὸς pluraliter. Φακὸν pro vasculo oleario legitur IV. Reg. 9. Λάβε τὸν φακὸν τοῦ ἐλαίου· moxque, λήψη τὸν φακόν. Latinis dicitur lenticula, *Plinio* auctore, ut egregie *Casaubon.* ad *Athenaeum* observavit. *Plutarchus* in discrimine adulatoris et amici, φακὸς dixit pro lentigine morbo: ἀλλ' ὥςπερ οἱ φαῦλοι τῶν ζωγράφων, τῶν καλῶν ἐφικνεῖσθαι μὴ δυνάμενοι δι' ἀσθένειαν, ἐν ῥυτίσι καὶ φακοῖς καὶ οὐλαῖς τὰς ὁμοιότητας ἀναφέρουσιν, rugis, lentiginibus et cicatricibus similitudines referunt. Quid praeterea φακὸς significet, pete ex *Hesychio*. Nunc *Ammonium*, si placet, audiamus. Φακὸς, inquit, φακῆς διατέρειν γαστήρ. φακοὶ οἱ ἔτι ὠμοὶ οὐχ ἐνικῶς· φακὴ δὲ ἡ ἠψημένη. τετήρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά. Vitandae igitur amphibologiae caussa φακὴ dicendum unius numero pro legumini cocto, et φακοὶ numero multitudinis pro cruda lenti-

cula: pro vasculo autem φακὸν dicendum in numero unitatis. Illi certe auctores, quos *Athenaeus* adducit, modo φακοὺς modo φακὴν dicunt pro legumine. *Lucianus* quoque in Saturn. Epistolis, ἡ φακὴ δὲ ὑμῶν σαπέρδην ἐντετηκότα ἔξει. Et in Hermot. καὶ οἱ φακοὶ εὐταχεῖς. *Theophrastus*, *Dioscorides*, *Paulus Aegineta* etiam de legumine φακὸν dicunt, quod hic improbat *Lucianus*. GRAEV. Scio ego, φακὸν non esse lentiginem; et discere poteram significationem hujus nominis ex annotatione *Graevii*. Sed volebam in simili voce similem soloecismum dare. *Lentigo* enim vicina *lenti* vel *lenticulae* non minus, quam φακῇ est φακός. GESN. Φακῇ, non φακῇ, recte scribitur. Vid. supra Epist. Sat. c. 23. Varr. Lectt. omninoque quam illic commemoro notam nostram ad *Schol.* Icarom. c. 18. LEHM.

ead. l. 8. Τοῦς βελτιστοῦς] Ut aliquid significant haec verba, intelligere licebit soloecismos, de quibus tanquam de personis loquitur. Cur autem ὅλους dicat, non comminiscor; nisi forte toto hoc libello Antisophistae cujusdam librum s. orationem exagitandam sibi sumpsit, et hic indicat, se reliqua non jam sub Socratis persona, sed sub priori schemate risui expositurum. GESN.

ead. l. 13. Ἡ γὰρ θύρα σχεδὸν ἀνέωγέ σοι] Ἀνέωγε male dicitur pro ἀνέωκται. *Phrynich.* Ἀνέωγε ἡ θύρα, σολοικισμὸς, καὶ γὰρ λέγειν ἀνέωκται. Contra tamen hoc praeceptum ἀνέωγε passive posuerunt *Herodianus* IV. Πυλίδας ἔχον καὶ θύρας ἀνεωγυίας. *Lucianus* περὶ Γυμνασίον, καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. Idem in *Votis*: ἦν πως ἀνεωγυίαν ἔτι τὴν πάλαιστραν καταλάβομεν. *Plutarch.* in vita *Pyrrhi*: Τῷδε Πύρρῳ πολλὰς ὁδοὺς ἀνεωγμέναι πρὸς θάνατον. Sic in vita *Marcii Coriolani*; et *Sozomen.* V. *Histor. Ecclesiast.* οἱ ναοὶ ἀνεώγεσαν. *Joseph.* in III. *Originum*: Εἴκοσι μὲν πῆχεις ἀνεώγεσαν κατὰ πύλας. *Apostolus* I. ad *Corinth.* 16. Θύρα γὰρ μοι ἀνέωγε μεγάλη. Passive tamen dixit *Lucianus* in Gallo, ἀνέωκται αὕτη ἡμῶν ἡ θύρα. *Thomas Magister* hic dissentit a *Phrynich.* Ἀνέωγε ἐπὶ μὲν παρατατικῷ ἀντὶ τοῦ ἡνοιγεν. *Αρι-*

στείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· Ἱερὰ τε γὰρ πάντα ἀνέωγε, καὶ τὰ τῶν ἱερῶν γένη συνῆγε, καὶ διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς τὸν ὀρχαῖον τρόπον. καὶ Δημοσθένης· ἢ γράμματα ἐκλεπτεν ἢ ὑπανέωγεν. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνοίγω, ἀνέωγον, ἀνέωγες, ἀνέωγεν. Ἐπὶ δὲ μέσῳ παρακειμένου τὸ ἀνέωγεν ἀντὶ τοῦ ἡρεώθη. Ἀνοίγω γὰρ ἀνοίξω, ἀνέωγα, ἀνέωγας, ἀνέωγε. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, (τῷ in ipso *Thoma* Ed. *Blancard*. Unde scribendum τῷ. *Lehm*.) Ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον· τίνες οἰκίαι τοῖς ληστοῖς ἀνέωγασιν. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μικυλλος ἢ Ἀλεκτριῶν, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς etc. pag. 12. *Suidas* Comicos citat Pherecratem in Crapatallis et Amipsiam in Moechis, qui ἀνέωγε active dixerunt. Sic et *Homer*. II. II. Χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶ μ' ἀνέωγε. Et *Herodot*. in Clio: Εἰ μὴ ἄπληστός τε εἴης χρημάτων καὶ ἀσχροκερδής, οὐκ ἂν νεκρῶν θήκας ἀνέωγες. *Apostolus* passive dixit: Τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέωγε πρὸς ἡμᾶς, ὧ Κορίνθιοι. *GRAEV*. Cf. *Fischer*. Animadv. ad *Weller*. Vol. III. a. p. 36. sq. *Lobeck*. ad *Phrynich*. p. 157. sq. et *Buttmann*. Gr. Gr. Tom. II. p. 194. *LEHM*.

Pag. 214. l. 7. Ἰππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν] Nomina in εὐς apud medios inter Atticorum veterum et Sophistarum aetatem, *Diodorum Siculum*, *Polybium*, *Laërtium* et ejusdem notae scriptores fere εἰς contractum habent in accusativo plurali: apud veteres Atticos *Aristophanem*, *Demosthenem*, *Aristotelem*, *Theophrastum*, *Isocratem*, *Platonem*, *Lysiam*, *Thucydidem*, *Xenophontem*, et ejus imitatore *Arrianum*, tum apud Sophistas, *Pausaniam*, *Heliodorum*, *Libanium*, *Aristidem*, *Lucianum*, alios ejus aetatis scriptores, *Dionem*, *Appianum*, *Herodianum*, et ex nostris *Chrysostomum*, *Basilium*, *Gregorium Theologum*, *Synesium*, sine contractione fere in εὐς, quod et notavit vir summe eruditus *P. Leopardus* in Miscellaneis. *Thomas Magist*. Ἐρμηνέας, βασιλέας, ἱερέας, καὶ ὅσα τοιαῦτα Ἀττικῶι, τὸ δὲ συνηρημένως ταῦτα λέγειν οὐκ ἔστιν ἐκείνων. *Plato* in Theaeteto, unde hic *Luciani* sumptus est; Ἰππεῖς εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκρά-

την εἰς λόγους. Luce igitur clarius est, in ἱππεῖς esse solocismum, ut recte *Thomas* observavit contra omnium Grammaticorum praeceptiones. *Plutarch.* et *Joseph.* modo εἰς, modo εἰς dicunt, nisi illud quoque typographis aut intempestivis emendatoribus debemus. Plethon certe Gemistus, *Plutarchi* et *Diod. Sicul.* verba transcribens, pro ἱππεῖς accusativo semper ἱππέας habet. *Plutarchus* in Timoleonte: Οἱ Κορίνθιοι πέμπονσιν αὐτῷ δισχιλούς ὀπλίτας καὶ διακοσούς ἱππεῖς. Pro quo Plethon: Κορίνθιοι Τιμολέοντι πέμποσι δισχιλούς μὲν ὀπλίτας, ἱππέας δὲ διακοσούς. *Diod. Sic.* Θεβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλούς, ἱππεῖς δὲ φ. Gemistus autem: Θεβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλούς, ἱππέας δὲ πεντακοσούς. Sic et alibi. Illud *Luciani*, quod mox sequitur, σὺ δὲ τοὺς ἱππεῖς κατενόησας, ita vertendum fuit, an tu vocem ἱππεῖς notasti, vel animadvertisti? Pro quo interpres, tu vero equites cogitasti. *Aristoph.* in Equitibus: Μήτ' ἐν γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ διαφυγεῖν τοὺς ἱππέας. Idem in Acharnensibus: Ταῦτ' ὥς ἐγανώθην καὶ φιλοῦ τοὺς ἱππέας. *Plato* in VI. de legibus: Χωρὶς δὲ τοὺς ἱππέας. *Xenophon* in primo Institutionis Cyri: Πολλοὶ δὲ οὗς αὐτὸς ἔχων ἤκειν ἱππέας καὶ πεζοὺς. Et in eadem pagella, καὶ τοὺς ἱππέας ἡσυχίαν ἄγοντας. Sic idem in sexto, et septimo libro. *Thucydides* in sexto: Ἐψηφίσαντο τὴν τε τροφὴν πέμπειν τῇ στρατιᾷ καὶ τοὺς ἱππέας. Et in eadem pagella: Καταλαμβάνουσι τοὺς τε ἱππέας ἡκοντας ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. *Demosth.* I. Philipp. Μετὰ τούτων ἱππέας διακοσίους. Idem III. Philipp. Ψιλοὺς, ἱππέας, τοξότας, ξένους. Ibidem: ἢ πότεροι τοὺς ἱππέας προὔδοσαν. Sic et *Philostat.* in Heroicis, *Heliod.* in VIII. *Lucian.* in Votis, et in Toxari, *Arrian.* in VI. expeditionis Alexandri, *Josephus* in fine VII. Ἀλώσεως, *Pausanias* in Atticis, *Plutarch.* in Alcibiade. *Chrysostom.* in comparatione monachi et regis: καὶ τοξότας, καὶ ἱππέας, καὶ στρατηγούς. Sic usi sunt jam dicti auctores semper, praeter *Plutarch.* et *Josephum*. Nam quod apud *Platonem* XI. de legibus legitur ἱππεῖς καὶ ἱππέας in accusativo, eodem loco, typographis adscribendum

est: ἱππέας, inquit, εἰς τοὺς ἱππεῖς. Quare viderint Grammatici, qui hos accusativos docent contralii. Eodem modo etiam veteres dicebant νομέας, βασιλέας, φονέας, σφαγέας, τροφέας, γονέας, τοκέας, σέας, κουρέας, κρυφέας, σκαφέας, ἱερέας, ἀρχιερέας, ἐρμηνέας, ἀμφορέας. Sic gentilia Ἐριτρέας (An Ἐρετριέας? *Lehm.*), Ἀγαρνέας, Φωκέας, Μαρτινέας, Χαλκιδέας, Δωριέας, Πλαταιέας, Μεγαρέας etc. Apud *Herodianum* semper βασιλέας leges, nunquam βασιλεῖς in accusativo. Ergo scribis debetur, quod illic ἱππεῖς, τροφεῖς, φονεῖς legitur pro ἱππέας, τροφέας, φονέας. Apud eundem etiam et *Joseph.* recte invenitur ἀμφορέας. Sic et *Alciphron*: Ἐς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐχέμεν πῖθους. Librariis etiam debet acceptum referri, quod *Isocrates* in oratione ad Philippum habet, βασιλεῖς μεγάλους προσυγορευομένους, cum in aliis locis semper scribat βασιλέας, praesertim in ad Nicoclem παραινέσει, sive hic ipse *Isocrates* illius orationis sit auctor, sive alius. Simili forte errore legitur apud *Demosthenem* in ea oratione, qua respondetur Philippi literis, γονεῖς pro γονέας. Τέκνα, inquit, γονεῖς, γυναῖκα. Certe in quarta Philippica recte habet: Οὕτω συμπάσης τῆς πόλεως κοινούς δεῖ γονέας τοὺς ἑμπαντας ἡγήσθαι. Sic νομέας apud *Herodot.* Clio cap. 194. et aliis locis ponitur, costas navium significans, non pastores, ut *Valla* vertit, sicut viri eruditissimi *Brodæus* et *Leopardus* hoc pridem notarunt. De his costis vide, quae docuit *Joannes Schefferus* de re militari Navali lib. I. cap. 6. Non dissimilis locus est *Luciani* in *Votis*: Ὡςπερ οἱ βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγωδοὶ, pro quo alibi semper βασιλέας dixit. In *Longaevis*: οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας. Ibidem: καὶ ἐπιτροπένους πολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας. Et paulo post: τοσοῦτους ἐδυνάμην βασιλέας ἀθροῖσαι. GRAEV. Piscat. c. 9. singulari numero in hoc proverbio effertur. Vid. *Plat. Ed. Bas.* 85, 1. ἱππέας εἰς πεδίον προκάλει, Σοκράτῃ εἰς λόγους προκαλούμενος. *Leopard.* 37. SOLAN. ead. l. 8. Κατενόησας; ἀλλὰ] Videtur post κατενόησας insistere paululum, et responsum expectare *Lycinus*,

deinde pergere, quod punctis illis exprimere studui. GRSN.

ead. l. 9. Κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν] Luculentus soloecismus, ut si dicam *inter eos ipsos narravimus*, cum de nobis ipsis loquimur. Dicendum igitur cum *Plat.* in *Gorgia*, ἀδικοῦσι σφᾶς αὐτοὺς, eos *injuria afficiunt*. Et *Thucyd.* καὶ παρέδσαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτούς. Omnes enim σφᾶς αὐτοὺς, tertiae personae pronomen, junxerunt verbo tertiae personae. Male igitur *Clemens Alexandrinus* *Paedagog.* II, 1. ἐναργοῦς ὑπόδειγμα ἀρετῆς σφᾶς αὐτοὺς παριστάντας, evidens virtutis exemplar nos ipsos exhibentes. Et cap. 21. σφᾶς αὐτοὺς πρὸς τὸ ἄμεινον σχηματίζειν, nos ipsos ad meliorem vitam componere. GRAEV.

ead. l. 14. Μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι] Recte notavit *Micyllus*, μαντεύεσθαι dici proprie de consulentibus. *Aeschines*: οἱ ἄλλοι Ἀμφικτύονες μαντείαν ἐμαντεύσαντο παρὰ τῷ Θεῷ, τίνι χρῆ τιμωρία τοὺς ἀνθρώπους τούτους μετελθεῖν. *Herodot.* Μαντήϊα εἰς τὰ ἐπεμψε μαντευσόμενος ὁ Κροῖσος. *Plato* in *Apologia Socratis*: Χαιρεφῶν ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύεσθαι. *Xenoph.* in initio *commentariorum*: Εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευσόμενοις. *Moschopul.* hoc paulo aliter. Χρῆ, inquit, ἀντὶ τοῦ πρέπει βαρύνεται. Χρῆ δὲ περισπωμένως ἀντὶ τοῦ χρησιμὸν δίδωσι, καὶ χρῆν ἀπαρέμφατον. Χρῆ γάρ ἐστι καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η χρῆ. καὶ ὁ μὲν Θεὸς χρῆ, ὁ δὲ Θεὸν μαντεύεται. Hanc *Moschopuli* sententiam de χρῆ adeo non probo, ut contra censeam omnino χρῆ dicendum, non χρῆ, fretus maxime auctoritate *Herodoti*, qui licet Ionica lingua sit usus, cui peculiare est η, identidem tamen χρῆ usurpavit. Ὁ Ἀχαρνᾶν, inquit, χρησιμολόγος ἀνὴρ, ὃς οἱ προσίων χρῆ ἐν ἐξαμέτρῳ τόνῳ. Et paulo post: Ὁ μὲν δὴ οἱ ἐνθεύζων χρῆ τάδε. Moxque: Ἡ δὲ Πυθίη σφι χρῆ ἐν τριμέτρῳ τόνῳ. *Lucianus* in *Dialogo Menippi* et *Trophon.* Χρῆ, ὃ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. Sed pro *Moschopulo* stat *Eustath.* ad *Iliad.* I. p. 625. Ἵσως δὲ ὠξυτονήθη πρὸς διαστολὴν τοῦ χρῆ, ὃ ἐστι μαντεύεται. οἶον χρῆ μοι τοι-αῦθ' ὁ Φοῖβος. Sed ut ad μαντεύεσθαι revertamur, non

semper observatur illud Luciani de hac voce praeceptum, sed ab accuratissimis et Ἀττικωτάτοις scriptoribus μαντεύεσθαι etiam dicitur de Diis et hominibus respondentibus. *Demosthenes* περὶ στεφάνου· Καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον μαντευόμενον. Idem in Alexandro: Κοσκίνω τὸ τοῦ λόγου μαντευόμενος. Pauloque post: Προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις ὡς μαντεύεται ὁ Θεός. Sic et loquitur in Dialogo Menippi et Tiresiae, et Dialogo Menippi et Trophonii, ut et Apollinis et Mercurii. In hoc Apollo dicit: Πλὴν ἀλλὰ ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι. Malunt tamen optimi quique pro hoc dicere χρῆν καὶ ἀναιρεῖν. *Isocrates* in Archidamo: Ὁ δὲ Θεὸς περὶ ὧν μὲν ἐπηρώτησαν οὐκ ἀνέειλεν. *Libani* in Antirrhético: Ὁ δὲ ἀνέειλε παρὰ τῷ τρώσαντι καὶ τὴν ἴασιν ζητεῖν. *Herodot.* in II. ἦν μὲν δὴ ἀνέλη μιν βουσιλία εἶναι. *Chrysost.* in Babyla martyre: ἐπέκειτο σφοδρῶς τὸν δαίμονα χρησμὸν ἀπαιτῶν καὶ ἄξιῶν ἀναιρεῖν περὶ τῶν κατὰ γνώμην αὐτῷ. Urgebat, inquit, *daemonem ab oraculis reposcens postulansque, sibi ut ille responsum daret iis de rebus, quas animo versabat.* GRAEV. Μαντεύεται] *Aristophan.* Av. 594. et 597. de consulentibus adhibet. Sed alii tam frequenter de respondente, quod Graevius jam indicavit, ut pluribus haud opus sit. REITZ.

Pag. 215. l. 1. Εἰ ἄρα καθ' εἰς λανθάνει σε περιϋών] Nam singuli soloecismi tibi latent circummeuntes. Sic legendus hic locus et vertendus. Sensus est: singuli, qui circa te oberrant, a me tibi obijciuntur soloecismi, te fugiunt, a te non animadvertuntur. Soloecismus versatur in καθ' εἰς. Attice enim dicendum fuisset καθ' ἓνα, *Micyllus* hic putavit καθ'εἰς esse participium, fecitque locum suspectum de mendo, cum nihil sit scrupuli. Occurrit vero ista locutio, quam hic reprehendit Lucianus, saepe in sacris scriptoribus. In epistola ad Roman. c. 12. Ὁ δὲ καθ' εἰς ἀλλήλων μέλη. *Maccab.* libro. III. Ὁ καθ' εἰς δὲ τῶν φίλων σκυθρωπίως ὑπεκρέων. *Marc.* XIV. Οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἰς καθ' εἰς, μή τις ἐγώ; Et *Joan.* VIII. ἐξήρχοντο εἰς καθ' εἰς, exhibant singuli. Ubi

Beza καθ' εἰς putat positum pro καὶ εἴτα εἰς· inde et in quibusdam editionibus scribitur καθ' εἰς, in nonnullis καθ' εἰς, in aliis καθ'εἰς perperam. Καθ' εἰς enim per Hebraicam enallagen dicitur pro καθ' ἓνα, quo Attici scriptores utuntur. *Philostrat.* in Heroicis: καὶ καθ' ἓνα τοὺς ἥρωας, *singulos heroes*. Dicit idem in eodem opere εἰς ἓνα. *Κοινῇ* δέ, inquit, καὶ εἰς ἓνα, *publice et privatim*. Idem in vita *Herodis*: Τῷ τῶν Ἀθηναίων δήμῳ καθ' ἕκαστον ἔτος μῶν καθ' ἓνα, *singulas minas*. *Plutarchus* in praeceptis Politicis: καθ' ἓνα καὶ κοινῇ. *Heliodorus* II. καθ' ἓνα συλλεγόντες ποτέ. *Aelian.* XXI. Εἰ τῶν καθ' ἓνα. *Lucianus* Dialogo Martis et Mercur. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἓνα πάντων ἀμείνων. Ubi male legitur, καθ'εν' ἀπάντων. Idem in *Harmonide*, et Dialogo *Platonis* et Mercur. Μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἑξῆς. *Basilii Libanio*: ἀσχύνομαι καθ' ἓνα σοι προσάγων τοὺς Καππαδόκας. Et sic *Apostolus* quoque more Atticorum in epistola *ad Ephes.* c. 5. πλὴν καὶ ἡμεῖς οἱ καθ' ἓνα. Et *I. Corinth.* XIV, 31. δύνασθε γὰρ καθ' ἓνα πάντες προφητεύειν. *Demosthen.* in III. Philippica ἕκαστον addit: καθ' ἓνα ἕκαστον οὕτως περικόπτειν. Idem ἄνδρα addit in *Corona*: καὶ ὅσον καθ' ἓνα ἄνδρα. *Thom. Mag.* οὐ καθ' εἰς, ἀλλὰ καθ' ἕκαστος δεῖ λέγειν. Sed nec καθ' ἕκαστος recte dicitur; sed pro eo dicendum καθ' ἕκαστον. Vide *Budaci* commentaria utriusque linguae. Et sic puto apud *Thomam* legendum esse. Scriptores tamen Ecclesiastici sacrorum librorum auctoritatem sequuntur. *Socrates* Ecclesiasticae historiae lib. XVI, 13. Ἐπειδὴν γὰρ ἄλλος ἄλλον δόγματος ὁ καθ' εἰς ἐπελάμβανον. *Eusebius* historiae Ecclesiasticae X. Καὶ μὴ μόνον γε ὁ καθ' εἰς, ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθρόως ἀνευφημοῦμεν. Ad eandem formam factum ἀνὰ εἰς pro ἀν' ἓνα. *Joannes* Theologus *Apocalyps.* XXI. Καὶ οἱ δώδεκα πνύωνες, δώδεκα μαργαρίται, ἀνὰ εἰς ἕκαστος τῶν πυλῶνων ἦν ἑξ ἑνὸς μαργαρίτου. Attici dicerent ἀν' ἓνα ἕκαστον, *singulae portae*, aut potius καθ' ἓνα ἕκαστον. Porro notandum quoque est, καθ' εἰς *Lucianum* di-

xisse cum singulari λανθάνει, at Soloecistam conjunxisse cum plurali λοίκασι, quemadmodum et *Marcus* et *Joannes*, ut duplex forte hic sit soloecismus. GRAEV. Εἰ ἄρα καὶ εἷς] Sic L. et Fl. *Leopard.* εἷς ἄρα κ... 37. Plerique libri εἰ ἄρα καθεῖς. SOLAN.

end. l. 5. Μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον] In hunc locum *Thomas*, ἐπ' ἀνδρὸς, inquit, τὸ μνᾶται, οἷον μνᾶται γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς τὸ μνηστεύεται ἀνδρὶ. *Moschopolus* in eadem est sententia: Μνᾶται ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς, μνηστεύεται ἡ γυνή. Nimirum magistri docent, μνᾶσθαι proprie esse ambire puellam, sive foeminam, et dici de viris Attice, μνηστεύεσθαι vero de puellis et foeminis, quae despondentur et nubunt. Attice igitur Evangelium: Μνηστευθείσης γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ. Proprie etiam *Lucianus* in Nefasto: Πρώην γοῦν ἐπειδὴ γάμον ἐν Κυζικῷ μνᾶσθαι ἐτόλμησας. Et *Plutarchus* in amatoriiis narrationibus: Ταύτην μνῶνται Στράτων Ὀρχομένιος καὶ Καλλισθένης Ἀλιάρτιος. *Herodot.* quoque in Clio: ταύτην πέμπων ὁ Κῦρος ἐμνᾶτο τῷ λόγῳ, θέλων γυναῖκα ἣν ἔχειν· ἡ δὲ Τόμυρις συνεῖσα οὐκ αὐτὴν μιν μνῶμενον. *Plutarchus* in Erotico etiam unus est eo verbo de muliere vidua nobili et praedivite, ultro ambiente nuptias adolescentuli cujusdam; quemadmodum *Martial.* dixit, *Uxori nubere nolo meae.* Οὐ γὰρ ἀπορῶψασα δόξας, inquit, καὶ γένῃ τηλικαῦτα καὶ πλοῦτος ἐμνᾶτο μειράκιον ἐκ γλαμύδος ἐτι παιδαγωγεῖσθαι δεόμενον. Improproprie igitur *Lucianus* in Toxari: Καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι. Ibidem: Δεῖ δὲ τῶν μνηστήρων ἕκαστον προσαγγεῖλναι αὐτὸν διότι μνηστευόμενος ἔχει. Et paulo post: Μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα πολλὰ ἐπαινοῦντα αὐτόν. Parum igitur Attice *Plutarchus* in narrationibus amatoriiis, ἐμνηστεύοντο αὐτὴν τριάκοντα νεανῆαι. Moxque in iisdem: μὴ μνηστεύεσθαι τινὰς τὰς κόρας. Sic et *Pausanias* in Laconicis, *Heliodor.* in V. *Laërtius* in Hipparchia, *Joseph.* Orig. Jndaicarum lib. V. et XIII. Activa tamen voce μνηστεύω γάμον legitur apud vetustissimum quem-

que. Dicit enim *Plato* in sexto de legibus, *μνηστεύειν γάμον αὐτῷ*. Apud *Euripid.* in *Iphigenia Aulidensi* *Achilles* dicit: Ἄλλ' ἢ πέπονθα δεινὰ μνηστεύων γάμους οὐκ ὄντας. *Isocrat.* βουλευθέντος αὐτοῦ μνηστεῦσαι κόρην. *Diodor.* XX. ἀξιολογώτατοι τῶν ἡγεμόνων ταύτην ἐμνήστευον. Sic plures alii. *Nubere* quoque dicitur semper, si proprie accipiat, de puellis et foeminis, ut *ducere* de viris, apud auctores Latinae linguae locupletes. Nam de *Tertulliano*, *Hildeberto* et *Fulgentio*, quos et de viris *nubere* dixisse honeste *C. Barthius* docet *Adv. VI. c. 14.* non contenderim. Nam et multa alia apud illos leguntur scriptores, quae a melioris aetatis usu longe absunt. Sed haec inter eruditos jam decisa sunt, ut risum debeant, qui aliter sentiant.

GRAEV.

ead. l. 12. Ἀπολείποι τὴν γυναῖκα] Et hunc soloecismum *Thomas* aperit: Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Ἀπολιπούσα γὰρ αὐτὸν ὄχρετο. ἐκβάλλει δὲ ὁ ἄνθρωπος τὴν γυναῖκα. Λιβάνιος ἐν Μελέτῃ τῆς λάλου. Ἐκβάλλει τὸ γύναιον. Nimirum uxor cum a viro divortit, nuntium remittit, dicitur Graecis ἀπολείπειν ἄνδρα, Latinis *divortere*, *discedere a viro*. Vir vero cum repudiat uxorem, ἐκβάλλειν γυναῖκα. Latinis *exigere*. *Cic. Mīnam exegit.* Eleganter igitur *Josephus*, ἔπειθε τὸν ἄνδρα καταλιποῦσαν αὐτῷ γήμισθαι. Attice idem dixit in undecimo Ἀρχαιολογίας de Esdra: λογιζόμενος δὲ ὅτι ἐὰν ἐκβαλεῖν αὐτοὺς τὰς γυναῖκας προστάξῃ. Pro quo eodem in loco etiam dicit ἀποπέμψασθαι. Quare minus Attice ipse *Lucian.* in II. Dialog. Junonis et Jovis, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμφ γαμετήν. Ibidem in Bis Accusato, τὴν νόμφ γαμετὴν οὕτως ἀτίμως ἀπολείπει. *Plutarch.* in Stoicis controversiis confundit etiam hanc differentiam, ὥςπερ τις τὴν γαμετήν ἀπολιπὼν ἑταῖρα δὲ συζῶν. Attice dixit idem in Romulo: Νόμος μὴ διδοὺς γυναικὶ ἀπολείπειν τὸν ἄνδρα, διδοὺς δὲ ἐκβαλεῖν γυναῖκα ἐπὶ φαρμακείᾳ τέκνων. Ibidem, ἀπεπέμψατο γυναῖκα. *Hermogenes Sophista*, ἔξιστι γαμεῖν, ὅθεν βούλεται τις, καὶ ἀποβαλέσθαι

τὴν οὖσαν γυναῖκα. GRAEV. Nec Atticismum, nec vero omnino receptas loquendi cogitandive leges, laeserunt *Lucianus* et *Plutarchus*, dicentes de viro, ἀπολείπειν τὴν νόμῳ γαμετήν. Quippe non attendit *Graevius* noster, posse virum dici ἀπολείπειν τὴν γυναῖκα, qui legitima uxori, ut Jupiter Junoni, minus praestet debitam fidem, nec vero eundem simul ἐκβάλλειν τὴν γυναῖκα, quod proprie in eum tantum cadit, qui civile et externum matrimonii vinculum divortii actione legitima dissolvit. LΞΗΜ.

Pag. 216. l. 1. Εἴ τις γε νῦν ψοφοίη τὴν θύραν εἰσιῶν, ἢ ἐξιῶν κόπτοι] Haec verba bene vertit interpres per *concrepuit ostium et pulsavit*. Nam quod apud Latinos discrimen est inter *ostium crepat et pulsatur*, idem est apud Graecos inter κόπτειν et ψοφεῖν. Exiturus cum fores ferit et percutit, ut illo strepitu admonerentur, qui foris erant, cavere sibi, atque absistere, ne laederentur, apud Atticos enim fores non introrsum trahendo, sed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt *Turnebus*, *Cujacius*, *Muretus*: exiturus itaque hoc crepitu aignum cum dat, dicuntur Latinis *fores crepare*, Graecis ψοφεῖν: cum vero introitus fores percutit, ut aperiantur, dicantur Latinis *fores pulsari*, et *pultari*, Graecis κόπτεσθαι, ut docent *Suidas*, *Thomas*, *Ammonius*, *Phrynichus*, *Moschopolus*. Attice igitur dixisset κόπτοι τὴν θύραν εἰσιῶν ἢ ψοφοίη ἐξιῶν. *Lucianus* in *Philops*. Ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκίνη. Idem in *Fugitiv*. Ὡς τε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν. *Aristophan*. in *Ran*: Ἄγε δὴ τινα τρόπον τὴν θύραν κόψω. Moxque: Οὐ μὴ διατρέψης, ἀλλὰ γεῦσαι τῆς θύρας. Et in *Nubibus*: Γεῦσαι τῆς θύρας. *Lysias* in *Apologia* de *Eratosthenis* adulteri caede: Ἐρομένου δέ μου, τί αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῖεν. *Heliodorus* in I. Τὰς τε θύρας ὅτι πλείστον ἐψόφησεν. *Phrynich*. addit, male quoque προῦσαι τὴν θύραν pro κόπτειν poni. Sed contra hunc facit illud *Xenoph*. in *Symposio*: Φίλιππος δὲ ὁ γελωτοποιὸς προῦσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι. Et

Εὐαγγελιστά: *Μὴ ἄρξῃσθε ἔξω ἐστάναι καὶ κρούειν τὴν θύραν.* GRAEV.

ibid. *Ψοφοίη τὴν θύραν*] Vid. Spanh. ad *Aristoph.* *Plut.* 1098. Et supra *Icar.* c. 22. Quod ad κρούσαι θύραν, de quo *Phryn.* vid. *Elsn.* ad *Apocalyp.* III, 20. REITZ.

ibid. *Θύραν*] De forium aperiendarum ratione, consule locum *Plut.* in *Publ. Hort.* 909. SOLAN.

Pag. 216. *l.* 9. *Νῦν δὲ γενήσομαι*] Soloecismus est hic, quod νῦν δὲ cum futuro conjungatur, cum debeat cum praesente jungi. Attice enim dicendum erat νῦν δὲ γίνομαι. *Pollux*: Ἄρτι, ὃ ἐστὶ πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὲ, ὃ ἐστὶ ταυτόν. *Suidas*: *Νῦν* δὲ, ὀλίγον ἔμπροσθεν, ἀρχῆς. *Πλάτων* νόμων ἡ· *Νῦν* δὲ ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτεχόντες τοῖς λόγοις, οὕτω ταῦτα ἐτίθειμεν, νῦν δ' ἐπιτελέσμεθα. Καὶ αὖθις ἐν πρώτῳ νόμῳ, *Πλάτων* διαλελυμένως εἶρηκε ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου, τὸ δὲ δὴ ἐπὶ συνδέσμου· ὃς δὲ πάντων τῶν πολέμων χαλεπότητος ὡς φασιν ἡμεῖς νῦν δὲ. καὶ *Εὐριπίδης* ἐν *Ἰππολύτῳ*· *Νῦν* δὲ μὲν ὄρος βῦσ', ἐπὶ θήρας πόθον ἐστέλλον. *Νῦν* δ' αἶψαμάθοις ἐπ' ἀκυμάντοις. καὶ ἐν *Μελέαργῳ*· Ὅρῃς σὲ νῦν δὲ μ' ὡς ἐπράυνας τύχην. *Homer.* *Νῦν* γὰρ δὲ γένος ἐστὶ. *Idem*: *Νῦν* δὲ ἑξαπόλωλε δόμων κεκμήλια καλά. *Eustath.* *Νῦν* δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀρχῆς ἐν ἐνὶ τέλει, ὃ καὶ φασὶ μόνῳ παρωχημένῳ συντάσσεσθαι. *Euripid.* *Phoenissis*: ἄκουε δὲ νῦν θεσμάτων ἐμῶν ὁδόν. *Ibidem*: Ἄκουε δὲ νῦν καὶ τὰ πρὸς τούτους κακά. *Plato* in *Gorgia*: ἄρ' οὖν καὶ ἦν νῦν δὲ λέγομεν *λατρικὴν*· et sic frequentissime cum in illo *Dialogo*, tum in aliis ejus libris. In his autem, quae attuli, exemplis, τὸ νῦν δὲ nusquam junctum invenitur futuro. Proin si quis dixerit νῦν δὲ γενήσομαι, is soloecismum commiserit. Nec est soloecismus in simplici voce γενήσομαι, quod putavit interpres, sed in νῦν δὲ futuro γενήσομαι hic juncto, ut dixi. Huic simile est ἄρτι soloικισμῷ, de quo in initio harum notarum disputavi. *Plato* enim pro eodem dixit νῦν δὲ, ἄρτι, πρόσθεν, ἔμπροσθεν, τὰ νῦν, *Lucian.* Vol. IX. M m

πρὸ ὁλίγων; ὁλίγων πρότερον, πρότερον et προτοῦ. Cum futuro autem αὐτίκα, μάλα, αὖθις, εἰσαῦθις, ὅσον οὐπω, ὅτι τάχιστα, οὐκ εἰς μακράν. Occurrunt tamen etiam loca quaedam, ubi νῦν δὴ futuro jungitur, contra hanc *Luciani* et magistrorum praeceptionem. *Homer. Iliad. H.* Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην. Et alio loco: Νῦν δὲ δὴ *Αἰγέλαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει* et saepius aliis in locis. Νῦν δὴ, inquit *Plato*, de legibus libro III. μᾶλλον βεβαιώμεθα. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὴ μυθησόμεθα ὅτι θανμαστὸν οὐδέν. Idem in *Phaedone*: Ὡς Σώκρατες, ἔστατον δὴ σε προσεροῦσι νῦν οἱ ἐπιτήδειοι. *Xenoph.* IV. institut. *Cyri*: Νῦν δὴ σὺ δηλώσεις. *Thucyd.* VI. Καὶ ἀσφάλεια νῦν δὴ καὶ πολλὴ ἔσεσθαι. *Thomas* ait, etiam νῦν aliquando futuro junctum soloecismum esse. *Εἰ παράτασιν*, inquit, δηλοῦσι, τότε τὸ νῦν τιθέμενον σολοικισμόν ποιῶ, ὥς τὸ νῦν σοφὸς γενήσομαι. δεῖται γὰρ ἡ σοφία χρόνον. Sed nihil videtur tam firmum esse, quod non alicubi labefactetur, ut superius posita exempla ostendunt. *GRAEV. Leopard. 37. SOLAN.*

ead. l. 18. Νῦν δ' ἔτιρ' ἄττα etc.] Non accuratus satis interpres fuit in his verbis vertendis. Lucem huic *Luciani* loco foenerantur, quae habet *Thom. Mag.* in voce ἄττα, sed sic legenda: Τὸ ἄττα, ἀντὶ τοῦ ἄτινα, ἐν ἀρχῇ κώλου μόνον εὔρηται, προὑπάροχτος τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλῳ, ἔφ' ᾧ ὀνόματι τοῦτο ἐπιφέρομεν, οἶον, πάντα ποιῶ, ἄττα ἂν βούλομαι. τὸ δὲ ἄττα ἀντὶ τοῦ τινα, καὶ προηγείται τοῦ ὀνόματος ἅπαρ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ, καὶ ῥηται αἰέ. ἔπεται μὲν, ὥς τὸ ἔτιρ' ἄττα, καὶ πόσ' ἄττα, προηγείται δὲ, ὥς ἔχει τὸ τοῦ *Πλάτωνος* ἐν *Παίδωνι*· ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιαύδε, ἀντὶ τοῦ, τοιαῦτά τινα. *L. BOS.*

Pag. 217. l. 1. Ὁρῶς — συντιθέμενον] Hoc lectoris eruditi vel Scholiastae iudicium, in margine positum, malum pedem in ipsam *Luciani* orationem videtur intulisse. Sic vera sunt, et cum *Thomae Magist.* observatione conveniunt, sed sententiam et connexionem turbant. *GESN.* Recte haud dubie iudicat *Gesnerus*. Verum sic ἔτιρ' ἄττα

in textu Luciani invenit censor noster scriptum, non *ἔτι* ἄττα, quod *Schmiederus* suspicatur. Ergo vetus certe est lectio ἄττα, quamquam vix dubium esse potest, quin ἄττα scripserit ipse Lucianus. LEHM.

end. l. 3. Ἦν με φῆς ὑβρίσαι] Puto excidisse ob soni affinitatem σέ post ὑβρίσαι. Aperte enim indicare vult differentiam inter ὑβρίσαι σε, et ὑβρίσαι εἰς σέ. Sic certe interpretatus sum. Deinde verba ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν sunt Soloecistae, ita distinguenda, nisi fallor, ut interpretatione nostra factum est. GERN.

end. l. 6. Σέ ὑβρίζειν καὶ εἰς σέ] Ὑβρίζω σέ scilicet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σέ, est cum in tuos amicos, aut quidquid ad te pertinet, contumeliosus et injurius sum. *Moschopolus* eadem docet: Ὑβρίζω σε καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ πάντα τρόπον ἀτιμάζω σε. δηλονότι δι' ὕβρεως καὶ πληγῶν, καὶ ἄλλης τινὸς ἐπηρεας. Ὑβρίζω εἰς σέ ἀντὶ τοῦ, ὑβριστικά τινα εἰς φίλον σὸν, ἢ εἰς τὰ περὶ σε ἐνδείκνυμαι, ὥς ἀναφέρεσθαι τὴν ὕβριν ἐπὶ σε. Attice igitur *Plato* in VI. de legibus: Μήτε τινὰ ὕβριν ὑβρίζειν εἰς τοὺς οἰκέτας. Quod vero *Lucianus* subjicit, ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὥς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. *Platonis* verba sic se habent: Ὅμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ ὑβρίσαι εἰς τὴν παροιμίαν. *Lucianus* in Bis Accusato: Ὑβρίζεις εἰς τὸν διάλογον. GRAEV. Illam differentiam inter ὑβρίζειν τινὰ et εἰς τινὰ, non observari perpetuo ab Atticis, vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* *Plut.* v. 900. ubi id ex eo *Aristophan.* versu, item ex *Euripid.* *Phoen.* 623. et *Lucian.* *Dial. Vener. et Cupid.* probat, in quibus εἰς μὲ ὕβρ. adhibetur pro me ipso, non in meos. Adde *Aristoph.* *Nub.* 1507. — ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεούς. *Ac Nostrum* de Salt. cap. 24. Et *Aeschin.* de fals. leg. pag. altera, διατετέληκε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζων· ubi quidem posuit ad eos, qui cum *Aeschine* faciunt, trahi; sed minus accurate, quia statim subjicit, eum et λοιδορεῖσθαι aliis. REITZ.

ead. l. 12. Ὁ Πλάτων] Plato Συμπ. p. 315. G. SOLAN.

ead. l. 14. Ταῦτα ὑπαλλάττειν] *Moschopol.* videtur nonnihil a Luciano dissentire. Ἐναλλάττειν, inquit, τὸ μετατιθέναι τὴν τάξιν ἀντιστρόφως, καὶ ἐναλλάξ ἐπὶ τῶν ποιοῦντων ἐναντία λέγεται. Ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν, καὶ ἀπλῶς τὸ ἕτερον ἀνθ' ἑτέρου εἰσάγειν. Sic hic locus legendus. Nec est in Luciano, *quod si dicam ταῦτα ὑπαλλάττειν, soloecismum vocant*, ut vertit *Micyllus*; sed ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν σολοικίζειν καλοῦσιν, hoc est, *enarrando vel per hypallagen* hisce abuti dicunt *soloecismum committere*. Sic ἐναλλάττειν est his abuti per ἐναλλαγὴν. In iis, quae sequuntur in Luciano, αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν, lacuna est, sic ex vetere Codice, uti patet ex excerptis, supplenda: αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἴ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν. Nihil certius. GRAEV.

ead. l. 16. Νῦν εἴσομαι] Si superiores de ἄρτι et νῦν futuro non jungendis observationes bene habent, hic etiam Soloecista sui nominis mensuram implet. GERN.

Pag. 218. l. 1. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἴ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν] Sic *Ms. Graev.* Forsan legendum ἴσα σοι δόξει λ. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐτέρου πρὸς ἕτερον] Nomina a verbis ὑπαλλάττειν et ἐναλλάττειν derivata rem declarare aliquo modo possunt. Nempe *enallage* est, cum pars pro parte, casus pro casu, non immutata sententia ponitur; *hypallage* cum duo nomina vices suas *permutant*, et *mutuo* alterum pro altero ponitur. Itaque *enallage* pro eo, quod ponere debebat, sed non ponit, substituit aliud; *hypallage* duo ponenda ratione constructionis inter se permutat. Sed non semper definitiones accuratas ponunt Grammatici; non semper bonas definitiones recte applicant. Etiam hic Soloecista non bene cepit, quod se dicit assecutum. Supplementum illud *Graevianum* ex Scholio potius corruptum arbitror. GERN. *Schmiederi* prudentiam sequens pro explorato simul habeo, pro δόξειν in supplemento *Graeviano* corrigendum e

Solani conjectura esse δόξει. Ἵσως autem intactum relinqui, quia, si e conjecturis corrigendum sit, variis id modis tentari poterit. LEHM.

ead. l. 8. Λέγων ἐστὶ] Λέγειν interpretes legisse videtur. GUYET. Certe sic legit: nam et λέγειν expressit *Par.* aliaeque plurimae. REITZ.

ead. l. 11. Σπουδάζειν πρὸς — περὶ τινὰ] De his non convenit *Moschopulo* cum *Luciano*. Σπουδάζω, inquit *Moschopulus*, πρὸς σε ὅταν σε ἀξιῶ ἐπιμελείας τοῦ σώματος, σπουδάζω περὶ σε, ὅταν ἐπιμελῶμαι τῶν περὶ σε πραγμάτων. GRAEV.

Pag. 219. l. 2. Ἐκάστω] Ἄν ἔκαστον; GUYET.

ead. l. 4. Καθίσειν] Sic legendum videtur: καθίζειν, καὶ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο. GUYET.

ead. l. 8. Ἀλλὰ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο διαφέρειν φημί] Nihil aliud vult *Lucianus*, quam κάθισον dici ad stantem, quem jubemus sessum capere, κάθησο vero ad eum, qui jam sedet; quemque rogamus, ne surgat. *Thomas* eadem tradidit, quae *Lucianus*. Ἄλλο, inquit, κάθισον, καὶ ἄλλο κάθησο. Τὸ μὲν γὰρ κάθισον πρὸς τινα ἱστάμενον λέγεται ἵνα καθίσῃ· τὸ δὲ κάθησο πρὸς τὸν καθήμενον ἵνα κάθηται, καὶ μὴ ἐξαναστῇ. ὥς τὸ παρ' Ὀμήρῳ· Ἦσο ξεῖν' ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δῖομεν ἔδρην. Sic lege hunc locum in edito libro satis mendosum. Quod vero paulo antecedit, τὸ καθέσθῃτι ἤκουόν σου λέγοντος ὥς ἔστιν ἔκφυλον, *audivi te dicentem, imperativum καθέσθῃτι, sede, vocem esse peregrinam vel barbaram*, *Luciani* forte respicit verba, quae in *Lexiphane* suo posuit: τὸ ἵπτατο, καὶ ἀπαντώμενος, καὶ τὸ καθεσθεις οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. *Micyllus* ex superioribus *Luciani* verbis colligit, hic aliquid desiderari. Cui equidem non invitus assensero vel propter haec verba, quae infra habentur: Οὐκ οἶσθα οἷόν ἐστι συγγραφεὺς ἀνὴρ. Σολ. Πάνν οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος. Nam *Lucianus* de proprietate vocabuli συγγραφεὺς nusquam in hoc libello locutus est. Nunc vicissim *Thomam* et *Phrynichum* audia-

mus. Ἐκαθίσθην, inquit *Thomas*, καθισθεῖς, καθισθήσομαι, (leg. καθισθήσομαι. *LEM.*) καθισθῆναι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. λέγε οὖν καθίζομαι, ἐκαθίζομαι, καθιδοῦμαι, καθιδοῦμενος, καθιῖσθαι, (leg. καθιειῖσθαι, ut apud *Thomam*. *LEM.*) καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων. *Phrynichus*: ἐκαθίσθη, καθισθεῖς, καθισθήσομαι καὶ πληθυντικὰ καθισθίσονται, ἔκφυλα. *Parum igitur Attice Heliodor.* in IV. Καθισθεῖς δὲ πλησίον θάρσει, θυγάτηρ, ἔλεγον. Et *Basilii* in epistola: Ταῦτα λογιζόμενοι πολὺν χρόνον ἐκαθίσθημεν. *Lucianus* in priore verarum narrationum: Ὅπτιωμένων δὲ περικαθισθέντες ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν. *Herodian.* in V. Συγκαθισθεῖς αὐτῷ ἐν τῷ βασιλικῷ φορείῳ. *Joseph.* Ἀρχαιολογίας libro II. Καθισθεῖς ἐπὶ τινος θρόνου. Idem libro VIII. Καθισθεῖσα δ' ἡ Βεθσαβή· et pluribus aliis in locis. De καθίζω, et καθίζομαι *Thomas Magister*: Καθίζω ἐγὼ, καὶ καθίζομαι, καὶ καθίζω ἕτερον. *Pollux* scribit, *Xenophontem* καθίζειν usurpasse pro καθίσαι ποιεῖν. Locus est in II. ἀναβάσειος· Καὶ ἀπαγγελλόμεθα δὲ Ἀριαίῳ, ἐὰν ἐνθάδε ἔλθῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλῆιον καθιεῖν, collocaturos esse. Sic καθίζειν δικαστὴν apud *Demosthenem* et *Galenum*. *Moschopul.* Καθίζω ἕτερον, μεταβατικῶς, καὶ καθίζω ἐγὼ, ἀμεταβάτως. Κάθημαι δὲ ἐγὼ, ἀεὶ μετάβιτον etc. Τὸ καθισθήσομαι, καὶ ἐκαθίσθην βάρβαρα. Alibi *Thomas*: Τὸ καθίζω οὐ μόνον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιεῖν καθίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐμμαντόν. *Lucianus* in *Nigrino*: Καὶ καθίσας ἐμμαντὸν ὥσπερ ἐν θεάτρῳ. *GRAEV.*

ead. l. 10. Εἴη διαφέρων] V. *Th. Mag.* v. κάθισον. *SOLAN.*

ead. l. 13. Ἦσο ξεῖν'] *Hom. Od.* II, 44. *SOLAN.* Apud *Homerum* *Od.* II, 44. editur Ἦσ', ὦ ξεῖν'. Notavit *Barnesius*, forte ipsius huius loci auctoritate, Ἦσο. Ceterum apud *Homerum* manifesto Ἦσο significat, sede, hoc est, sedem, quam occupasti, retine: nam praecessit τῷ δ' ἔδρης ἐπὶ πόντῳ πατὴρ ἐπόειξεν Ὀδυσσεύς. Τηλέμαχος δ' ἐπέρωθεν ἐρήνυτε, γῶνρησέν τε. Caeterum apparet, me in

interpretatione *scde* posuisse, pro *sedem tuam retine*; *asside* autem pro *sessum abi*: quod a bonis auctoribus ita dictum, facile demonstrari potest; non ausim dicere, nunquam positum aliter. GESN.

Pag. 220. l. 2. Τὸ καθίξειν λέγειν] Si quis intelligat hanc lectionem, ab illo etiam edoceri cupio. Caeterum hoc videre mihi videor, λέγω huic loco optime convenire, et sic interpretatus sum. GESN.

ead. l. 7. Χυγγραφεὺς ἀνὴρ] Ξυγγραφεὺς, inquit *Thomas*, οὐ μόνον ὁ συγγραψάμενος πόλεμόν τινα, ἢ τι ἄλλο ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενον, οὗτος ἦν Θουκυδίδης; ἀλλὰ καὶ γράφοντας ψηφίσματι ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγραφεὺς ἐκά- λουν. Θουκυδίδης. Καὶ εἰσέηενκαν οἱ Ξυγγραφεῖς ἄλλο μὲν οὐδέν. *Ammonius* quoque paene eadem habet: Ἱστοριογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ γεγονότα συγγραψάμενος, ὡς Ἡρόδοτος. Ξυγγραφεὺς δὲ ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γε- γνότα, ὡς Θουκυδίδης. Itaque secundum horum sententiam Ξυγγραφεὺς dicitur non solum de scriptore et auctore libro- rum, sed et de scriba senatus, aut alius collegii. GRAEV.

ead. l. 8. Πάνυ οἶδα — λέγοντος] At nihil dixit, quod ad declarandum hoc nomen pertineret. Itaque est, ut excidisse descriptionem τοῦ συγγραφέως putemus; facile illam quidem aliunde resarciendam. GESN.

ead. l. 9. Τὸ καταδουλοῦν] Τὸ μὲν καταδουλοῦμαι ἐτέρῳ, τὸ δὲ καταδουλοῦν ἑαυτῷ. *Moschorul.* paulo aliter: δουλῷ ἑμαυτὸν, καταδουλοῦμαι τὴν Ἑλλάδα. Pro Luciano facit illud *Thucyd.* Τοὺς μὲν συγκαταδουλοῦν ἂν σφίσιν αὐτοῖς τὸ τῆς θαλάττης μέρος. Ex *Moschoruli* sententia dixit idem in III. τοὺς μὲν καταδουλουμένους τὴν Ἑλλάδα. GRAEV.

Pag. 221. l. 4. Νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλο- γον] Nihil argumenti in his verbis video pro eo, quod Luciano hunc Dialogum, Soloecistam, tanquam corovidem imposuisset omnibus, quos ante scripsisset, dialogis; (quae est sententia *Bourdelotii*) cum simpliciter innuatur finis huius dialogi. Ex verbis proxime praecedentibus liquet, non alie-

num fuisse ab Luciani instituto, scribere post hunc et alios dialogos, quibus ulterius de soloecismis esset acturus. Ait enim, οὐκοῦν τὰ λοιπὰ εἰσαυθις ἀναβαλώμεθα· τὴν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. Fateor, non sequi post hunc alios super hoc argumento dialogos; satis tamen manifestum puto, illud τὴν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον, tantum de hoc dialogo capiendum esse. JENS. Non audiendus est *Bourdeltius*, cum ex his verbis argumentatur, hunc esse ultimum dialogorum ipsius Luciani, reliquos suppositicios. Vera esse potest ipsa propositio, sed argumentum lubricum. Sic paulo ante dixit, μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσωμεν τὸν διάλογον. GESS. Quippe non satis hoc respiciunt viri docti, verba haec postrema ad formam hujus dialogi fictam pertinere; nec quidquam ultra hujus ipsius libelli terminos colligi hinc posse puto. LENK.

IN PHILOPATRIN.

Pag. 222. l. 1. ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ] Non est hujusce Luciani, sed antiquioris alicujus. Multa id arguunt, primumque ineptiae styli, cum aliae omnibus paginis, tum illae φὺ, φὺ, etc. Deinde ratio temporis. Nam Syrus noster Lucianus pervixit ad tempus belli Marcomanici, anno Christ. 171. ut patet in *Pseudomante*: at hic nebulo se baptizatum significat a D. Paulo. Paulus vero martyrii palmam accepit imperantis Neronis anno 13. Falliturque *Baronius* Neronis anno 12. verba illa hujusce Dialogi, Γαλιλαῖος ἀναβαλόντις, ἐπίρρονος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, adscribens huic Luciano. Nam qui potuit Lucianus hic a Neronis anno 12. et Christi 68. ad annum servatoris 171. pervivere, sive annis 103? Atqui etiam post bellum Marcomanicum, quin Lucianus hic aliqua commentatus sit, negari non potest. Saperdae autem prorsus illi sunt, qui propter ea, quae in extremo Dialogo isto, de Babyloniiis, Aegyptiis, Persis, Scythiis verba fiunt, lu-

jusce distortissimi foetus parentem ad tempora imperatoris Trajani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quivis facile lolio non victitans perviderit. Plane quidem qui tam belli pueri pater est, Neronis principatu eum suscepit. MARCIL. Spurius *Spanhemius* alii-que multi, genuinum videntur existimare *Cavus* 129. et Theologi nonnulli; sed palam est, esse spurium. SOLAN. De nomine *Φιλόπατρις* inter elogia honorum ac laudum posito, v. *Perizon.* ad *Aelian.* III, 26. collatis addendis, ubi neque hujus inscriptionis obliviscitur, neque quod in *Peregrino*.... plebs illum impostorem vocat *ἔνα φιλόσοφον, ἔνα φιλόπατριν*. Metellus est Consul *Φιλόπατρις* *Ciceroni* ad Att. II, 1. GREN.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ] Ab Inquisitoribus et hic libellus in exemplari *Aldino*, quo utor, rescissus est. SOLAN. (In meo exemplari, quo *Wesselingi* beneficio utor, adest; sed nihil varietatis in margine notatum. REITZ.) Hunc Dialogum Luciani non esse mihi certissimum est, ex stylo et ingenio hominis Luciano multum inferiore. Adfectata autem est Lucianae locutionis imitatio, quae ab ipso proficisci nequivit, quia sua ipse non excerpit; auctorem vero aetate posteriorem esse, satis demonstravit *Gesnerus* in singulari *Dissert.* quam calci hujus tomi adjungemus; ibique statuit scriptum Constantinopoli, tempore Juliani, ab Luciano quodam Sophista Imperatoris illius amico, ad quem hodiernum exstat scripta a Juliano epistola. Ita vero studiosae hunc Dial. pertractavit *Gesnerus*, ut vix mihi, quod addam, relictum sit. Summis laudibus has ejus lucubrationes effert *Heuman.* in *Poecil.* p. 248. seqq. Sed p. 250. miratur ejusdem timiditatem, quod nihil in Codicum inopia corrigere ausus fuerit. (Sed de hac opinione forsitan in praefat. agemus.) Bis ejus versionem, bis, ter Graeca emendat, quod suo loco obiter indicamus. REITZ. Juniorem hunc Philopatrin esse Luciano nostro Samosatensi, cum alia multa probant, quae *Gesnerus* magna cum diligentia et doctrina exposuit, tum hoc potissimum arguit, quod cap. 12. dogma

Christianum de Trinitate iis verbis propositum deridetur, quibus ante concilium Nicaenum locum nondum fuisse, ex historia dogmatum ecclesiae satis constat. Ac vel hac sola de causa maxime miror, quod non solum *Aug. Kestnerus* in libro inscripto: Versuch einer Schilderung der Agape. Jen. 1819. p. 418. sq. et p. 513. sq. propria sua audacia ac temeritate usus contendere potuit, librum hunc aetate anni 166. p. Chr. a Luciano Samosatensi conscriptum esse, quam conjiciendi levitatem merito castigavit *Eichstadius* in prolusione academica, Tomo primo hujus Editionis praemissa p. XCIX. sq.; sed quod etiam *Kellius* in peculiari commentatione, quam tamen non ego novi nisi ex *Aug. Neandri* historia religionis et eccl. Christ. Tom. II. Part. I. p. 191., hanc ipsam opinionem de Luciano hujus libelli auctore denuo tueri sustinuit. Licet enim negari non possit, in ipso libello esse nonnulla, quae, si ad amissam examinentur, cum conjectura *Gesneriana*, qua Philopatris paullo ante Juliani necem compositus credatur, non satis facili explicatione conciliari possint; ut quod de Aegypto subigenda sub finem legitur scriptum, quam difficultatem certe non omni ex parte sustulit *Neander* l. l. certius tamen vix potest quidquam esse, quam hunc foetum tribus prioribus aerae Christianae seculis in lucem edi nullo modo potuisse. Et ex iis quidem conjecturis, quae hactenus prolatae sunt, probabilissimam habeo eam, quam *Gesneri* eximiae doctrinae et judicio elegantium debemus, cui praeter *Wielandium* Vers. Germ. Tom. VI. p. 382. sq. et alios, nuper etiam *Neander* l. l. et b. *Tzschirnerus* in libro posthumo: Verfall des Heidenthums. Tom. I. p. 317. subscripserunt. Quod autem, eodem *Neandro* ibidem monente, clarissimus *Niebuhrus* hunc Philopatrin imperante Nicephoro Phoca a. 968. Constantinopoli conscriptum esse suspicatur, ejus sententiae, per se quidem illius haud sane improbabilis, argumenta satis valida adhuc desideramus. LEHM.

ead. l. 2. ΤΡΙΕΦ.] Nothus. An Τρίφτων vel Τρίφτων;

τὸ Τριέγων non placet. GUYET. At Τριεγῶν integre et crebre in ipso Dial. occurrit. Quare nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Συνένευκας] Lego συννένευκας. GUYET.

ibid. Βυσσοδομεύεις] Βυσσοδομεύειν quid sit, explicat Scholiast. minor. *Homer.* ad Od. Θ, 273. βυσσοδομεύων, κατὰ βύθους τῆς διανοίας βουλευόμενος, quasi dicas in profundo aedificantem. Add. Od. I, 316. *Lucian.* de Deolat. c. 24. βυσσοδομεύει τὴν ὁργὴν. GESN. Vid. de hoc verbo *Toll.* et *Solan.* ad Calumn. c. 24. Adde *Hom.* Od. Α, 676. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ τὸν ποιητὴν] Π. Α, 149. ubi Schol. κερδαλέοφρον, πανοῦργε τὸ φρόνημα, καὶ περικερδῇ τὸν νοῦν ἔχων, τοῦτ' ἔστι, κερδαίνειν φρονῶν. Sed ad Π. Α, 339. eadem Schol. κερδαλέοφρον, πανοῦργε, καὶ φιλοκερδέστατε. Ἦγουν, ἀπατηλὲ, δολερὲ, ἀλωπεκώδης. κερδάλῃ γὰρ ἀλώπηξ. Et ad Π. Κ, 44. βουλῆς κερδάλῃς, συνετῆς, ὠφελίμου, ἢ πανοῦργον· παρὰ τὴν κερδῶ, ἤγουν τὴν ἀλιόπεκα. A vulpina igitur astutia hoc nominis deductum est, quod proinde non adeo inepte reddi videtur *Horat.* phrasi ex arte Poët. vers. 437. GESN.

ibid. Ὠχρὸς τέσει] *Hom.* Π. Γ, 35. *Solan.* Iliad. Γ, 35. *Lucian.* Jove Tragoedo init. GESN.

ead. l. 7. Ἐκάτην] Hecates, cum ex inferorum regione in terram nostram venatum egreditur, quam terribilis sit adspectus, et ad mentem sano etiam excutiendam comparatus, graphice descripsit *Lucianus* in *Philopseude* cap. 24. seqq. GESN.

Pag. 223. l. 1. Τινι θεῶν — συνήντηκας] Mirum non est, insolito aliquo visu turbatis, cum ipsa mente, spiritibus, quos vocant, animalibus, corpus etiam ad languorem dari, totumque ejus immutari habitum; cuius rei nec in sacris nulla sunt vestigia. Vide mihi *Dan.* IX, 27. *Jud.* XIII, 22. *Athenagoras* in Legatione pro Christianis c. 15. p. 63 Ed. Oxon. Dechair. ex *Homer.* Π. Υ, 131. Χαλεποὶ δὲ θεοὶ, inquit, φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Add. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Pall. 54. p. 592. et 610. et viri

docti ad *Petron.* c. 17. p. 58. Nota sunt, de antro Trophoni quae dicuntur. GESN.

ibid. Ἐκ προνοίας] I. e. ex Dei providentia. GUIET. Miserrima affectatio. *Spanh.* ad *Callim.* 610. consulto vertit, quamvis idem *inopinatum conspectum* dixisset. Vid. pro Laps. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 4. Ὡ καλὲ Κριτία] Προσφώνησιν hanc, utut Latinis paullo videatur insolentior, non putavi refugiendam, scilicet ipsum secutus *Ciceronem*, qui, cum ex Graeco vertendum esset, προπίνω τῷ καλῷ Κριτία, dixit *Tuscul.* I. c. 40. *propino hoc pulchro Critiae*. Quamquam nec illud ignoro, Critiam illum Socraticum a corporis pulchritudine celebrari. GESN.

ead. l. 5. Δυσχεραίνεις] *Lucianus* in *Votis* sive *Navi* c. 10. ἡ δυσχεραίνει κατ' ἡμῶν, ἡ ἐκκεκώφωται. GESN.

ead. l. 6. Ἡ καὶ τῆς χειρὸς] An ἡ καὶ ἐκ τῆς χειρός; GUIET.

ead. l. 8. Διενειλημμένον] Omittunt hoc verbum *Lexica*. Sed tamen quid sit ἐλλαμβάνεσθαι, tradunt ex *Dioscoride*, nimirum amplecti, circumplecti, cum de capreolis vitium, vel claviculis sermo est, quarum illae arcto complexu ad palos arboreasque sese applicant. Erit igitur διενειλημμένος λόγος, intricatus, implexus, difficilis. GESN.

ibid. Ἀναπεμπάζω] *Lucianus* in *Gallo* c. 5. ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον. GESN.

ead. l. 10. Ταῦτα, καὶ] Lege ταῦτά. GUIET.

ibid. Ἀποψύξω] Gloss. Graecol. ἀποψύχω, dirigeo. GUIET. Idem habet *Menagius*. REITZ.

ead. l. 12. Σκοτοδινησας] *Lucianus* in *Philopseud.* c. 24. ὥς μὴ σκοτοδινησας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλὴν. GESN.

ead. l. 13. Κλεομβρότου] Hic, lecto *Platonis* de animae immortalitate libro, praecipitem se de saxo dedit. SOLAN. Notissimum est *Callimachi* in eum Epigramma, sed nimis pulchrum, ut non hic adscribatur. Est autem in *Antholog.* Graeca l. 3. ultimum:

Ἐπας, ἦλπε χαῖρε, Κλεόμβροτος Ἀμβρακιώτης.

Ἦλκετ' ἄρ' ἐψίστην τείχεος εἰς ἄλαδαι,

Ἀξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος

Ἐν περὶ τῆς ψυχῆς γράμμι' ἀναλεξάμενος. GERN.

end. l. 17. Ἐμβρόντητοι] Ἐμβροντήτους ποῆτας etiam Lucian. vocat Timon. init. GERN. Cur hoc epitheton poëtis tribuatur, vid. supra *Hemsterh.* T. I. Tim. §. 1. REITZ.

Pag. 224. l. 2. Οὐ γὰρ παροπτέος] Solebant ita fere loqui, cum aliquid aut narrari ostendive sibi cuperent, aut ipsi narrare aggredierentur. Prioris generis exemplum est apud Lucian. in *Scyth.* cap. 4. ubi Anacharsis ad Toxarin: μὴ περιῖδης ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέφοιτα. *Necyom.* c. 21. ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ περιῖδης με κ. τ. λ. *Contempl.* c. 1. περιόψει οὖν με κ. τ. λ. et *Icarom.* c. 3. μὴ δὲ πρός φίλου με περιῖδης. Huc refero obscuriorem paullo in *Nigrin.* locum c. 6. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἄν, εἰ οἶόν τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ΑΥΤΩΝ οἶμαι θίμης, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἔσπουδακώς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη. Illud ΑΥΤΩΝ non ad λόγων refero, quod praecesserat, ita enim nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaereret; sed auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat praecepisse quasi, idemque sibi voluisse existimò, ac si dixisset, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ οἶμαι θίμης κ. τ. λ. neque omnino insolens esse arbitror, ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat. Licet nunc magis fere *Hemsterhusii* emendatio mihi placeat. Caeterum propius ad locum, qui prae manibus est, quadrat, quod est apud *Comicum* in *Ranis* v. 512. ubi muliercula *Pseudo-Herculi* aliquid, quod e re illius esset, narratura ita προσιμιάζει, Οὐ μὴ σ' ἐγὼ περιόψομαι ἀπελθόντα. De aliis precibus passim *Lucianus*, quod *Index* docebit. Jam *Herodot.* I, 24. ἐπειδὴ ἴσθι οὕτω δοκέοι περιῖδειν αὐτόν. *Julian.* Or. V. quae est in Deum matrem, gratias eidem se habere ait, ὅτι μὴ περιεῖδεν ὥσπερ ἐν σκότει πλανώμενον, sed edocuerit rationem mysteriorum etc. GERN. Sed

verba illa ex Nigrin. c. 6. ab *Gesner.* adlegata, aliter exponit *Hemsterh.* quem vide. (sed video ipsum hoc jam notasse. REITZ.

ead. l. 4. Οὐ μικρόν] *Lucian* in *Navig.* c. 11. οὐ μικρόν οὐδ' ἐνκαταφρόνητον πρᾶγμα ὡς δοκεῖς ἀνακυκλῶν. *GESN.*

ead. l. 9. Μή τι κακὸν παθήης] *Hemistichion* veteris poëtae videtur. An *Homeri*? *GUYET.*

ead. l. 12. Καὶ πον καταπεσῶν] *Lucian.* in *Icarom.* 3. μὴ καὶ σὺ πον τῆς θαλάσσης καταπεσῶν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι. *GESN.* *Heuman.* in *Poecil.* p. 249. verti vult *spiritu meo*, ne quis intelligat substantiam spirituales; sed *Gesner.* videtur ambiguum studio servasse. *REITZ.*

ead. l. 15. Σοφιστῶν] *Christianos* notari τῶν σοφιστῶν voce, infra apparebit. Caeterum *Lucianus* de *Mort. Peregr.* c. 13. *Christum* ipsum σοφιστὴν appellavit: et apud *Prudentium* *Peristephan.* X, 40. *Christianis* *Asclepiades* *Syriae* *Praefectus* hoc nominis tribuit: *Quis hos Sophistas error induxit novus?* *GESN.*

ibid. Ἐξώγκωσε] Etiam hic *Lucianum* imitatus est noster, nisi quod paullo modestius ille hyperbola utitur, in *Philops.* cap. 39. τοιαῦτα ἀκούσας ἤκω, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκους πiónτες, ἐμπεφνημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δέομενος κ. τ. λ. Simili fere metaphora, sed alio instituto, utitur *Elihu*, *Job.* XXII, 18. sq. *GESN.*

Pag. 225. l. 1. Φὺ, φὺ, φὺ] Τὸ φὺ hic pro *γεῦ* admirantis videtur. *GUYET.* Φὺ — ἰοὺ — αῶ] Praeterquam quod pueriles valde exclamationes istae, ne *Graecum* quidem illud φύ. Forsan legendum *γεῦ*. *SOLAN.*

ead. l. 4. Ὡς τὰς νεφέλας φνσήματος] Horum verborum omissa est interpretatio a *Micyllo* ex editione *Paris.* 1615. f. et *Basil.* 1619. 8. quem sequuntur *Gallus Ablancurtius*, et *Drakius Britannus*. Fingitur autem ructibus *Critiae* excitatus in *Propontide* *Boreas*, quo adversum tenente, ingredi *Euxinum Pontum* naves nisi funibus de

litore adjutae non potuerint. Nam ὄχεσθαι πόντον (frequenti praepositionis εἰς ellipsi) hic valere ingredi, nemo negabit, nisi si quis putet, secundo Borea intrari e Propontide Pontum, id est, versus septemtrionem navigari posse. Sed etiam illud hinc apparet, Critiam, ut excitare halitus Boream posset, debuisse constitutum esse eo circiter loco, ubi est Constantinopolis. Quod quorsum valeat, in disputatione dictum est, §. 26. GESN.

ead. l. 5. Αύβρον] *Homeric* vox, *Iliad. B*, 148. *Odyss. O*, 293. GESN.

ead. l. 6. Προποντίδα] De alia absurditate non dicam; sed id rogo, ubinam gentium stantes hos facit, ut a flatu alterius Boreas Propontida perflet? Ego, ut quod sentio dicam, Constantinopoli hoc scriptum puto. Alioqui cur de Propontide Scriptor cogitarit, non video. Addo votum ejusdem de compescendis Scytharum excursionibus in fine Dialogi; unde satis liquet, in ea regione habitasse, quae iis gentibus vicina esset. Vide etiam *Neron. c. 6.* unde conjicio, tres hosce libellos ab eodem viro scriptos, qui Lemni habitaret. SOLAN.

ead. l. 7. Κάλων] Α κάλος σχοινίον, pro κάλως. GUYET.

ibid. Τὸν Εὐξεινον] Τὸ εἰς excidisse videtur librario. GUYET. Sed saepe omittitur cum verbis veniendi, maxime *Homero*, ut *Il. E*, 773. Τροίην ἴξαν. Plura ex eod. *L. Bos.* de Ellips. p. m. 268. Adde *Nostrum* supra *Dea Syr. c. ult. γάμον ἔναι*, et *Theogn. v. 1172.* — ἤλυθες ἀθανάτους. Quare nihil inserto εἰς opus erit. REITZ. Ellipsin praepositionis εἰς h. l. etiam *Fritzschius* agnoscit *Quaestst. p. 212.* Ineptam temere vocat *Belinus*, qui tamen bene monet, in formula διὰ κάλων ὄχεσθαι respici proverbialem illam locutionem πάντα κάλων κινεῖν, de qua praeter *Erasmus* *Adagg. 1, 4, 140.* *Barnesius* egit ad *Eurip. Iphig. Aul. v. 1249.* Significat enim auctor, qui h. l. summi tumoris exemplum ipse se praebet, remissis omnibus funibus abreptas ferri naues a Propontide in Eu-

acinum. Quamobrem castigavi paullum *Gesneri* versionem, eandemque etiam in inferioribus, ubi ὅσον οἶδημα etc. cum praecedentibus verbis arctius, quam factum est, nectenda erant e singulari illo, de quo inter omnes constat, idiotismo pro ὅτι τόσον οἶδημα etc. Quippe *Gesnerus* ὅσον, quasi πόσον esset scriptum, ut exclamativam reddiderat sententiam, ad similitudinem sequentium: πόσος κορκορυγμός etc. LEHM.

ead. l. 9. Πόσος κορκορυγμός] Locus videtur expressus ex illo *Aristoph.* in *Neb.* v. 38. seq. εἰτ' ἐταράχθη τὴν γαστέρα καὶ κλόνος ἐξαφνης αὐτὴν διεκορκορύγησεν. Ubi κλόνος secundum *Schofiasten* est σιρόφος τις καὶ εἰλιξ· διεκορκορύγησε autem ponitur ἀντὶ τοῦ ἤχησε — ἣ ἐμιμήσατο τῇ φωνῇ (ὁ ποιητής, ut interpretor) τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον. *GESN.*

ead. l. 10. Πελύωτον] Forte, ut famam finxere. *Virg.* *Aen.* IV, 181. seq. — Cui quot sunt corpore plumas, Tot vigiles oculi subter, — tot subrigit aures. *GESN.* Ut regibus multas aures tribuit *Xenoph.* quod indico ad *Schol.* de *Calumn.* cap. 5. REITZ.

ead. l. 11. Τερατώδες] Τὴν τερατώδη παροιμίαν, τὸ τερατώδες ἔπος. *GUYET.*

ead. l. 12. Τῶν ὀνύχων] Non reperio apud praemigraphos, quid sit δι' ὀνύχων vel ἐξ ὀνύχων ἀκούειν, *Jo. Alb. Fabricius* in literis ad *Reimarum*, διὰ τῶν ὀνύχων ἀκούειν, inquit, dictum de homine, qui totus auris, perinde ut *Argus* oculus, qui διὰ ὀνύχων videbat. Quae si vera est ratio, et quidni vera sit? comparandus cum h. l. est ille apud *Lucian.* in *Dear. Judic.* c. 8. ubi optat *Paris* ὥςπερ Ἄργος ὅλην βλέπειν τῷ σώματι. Item *Catullian.* illud 13. ult. Quod (unguentum) tu cum olfacies, Deos rognabis, Totum ut te faciant, Fabulle, nasum. Denique illud apud *Aristaenetum* *Epist.* I. p. 5. ἐνδεδυμένη μὲν εὐπροσωποτάτῃ· ἐκδύσου δὲ ὅλην πρόσωπον φαίνεται. Sed sunt hoc genus infinita. Simillimum illud *Plauti Stich* V, 5, 20. Ubi perpruriscatus usque ex unguiculis. *GESN.*

ead. l. 14. Κνήμην] De Baccho. Alludit ad γαστρο-
κνήμην. GUYET. Jupiter Bacchum ex se conceptum, con-
flagrantisque Semeles utero ereptum, femori suo inseruit, et
exacto legitimo gestationis tempore edidit. Vid. *Lucian.*
Diall. Deor. IX. Quod autem κνήμην, *suram*, vocat, non
μηρόν, alludit, credo, ad γαστροκνημίς nomen, in quo
lascivit etiam *Lucianus V. H. I. c. 22.* Latinus sermo
illum lulum vix admittit. GESN.

ibid. Κεφαλήν χόρουσαν] De Minerva. GUYET.
Pallas in cerebro Jovis concepta, quam periculoso edita partu
fuerit, suo more describit *Lucianus Diall. Deor. VIII.* GESN.

ead. l. 15. Ἀνδρείαν φύσιν] De Salmacide, Scy-
thone, Tiresia, Coeneo, Iphide nota omnia ex *Ovid. Meta-*
morphoseon libris: ut et de feminis Alcyone, Philomela et
Progne, Pieridibus, Nyctimene, Scylla etc. in aves mutatis.
GESN.

ead. l. 17. Ἀλλ' ἐπέσει] *Homer. Od. N, 228.*
SOLAN. Ex *Od. O, 260.* Ὡ γῆλ', ἐπέσει θύοντα κίχάνω
τιῷ δ' ἐνὶ χόρῳ. GESN.

Pag. 226. l. 5. Ὑπερον] Vulgo nominandi casus in
Lexicis, ab ipso etiam *Stephano*, post quem errare nemo
sibi turpe putat, effertur ὑπερος, genere masculino, sed
Wolffg. Seberus ad *Polluc. VII, 107.* neutro genere re-
ctius adhiberi docet, quo usus etiam est *Lucianus* in *Phi-*
lops. c. 35. ex quo loco illud simul discimus, non injuria
hic metuere Triphontem: fieri enim, si *Dis* placet, posse,
ut ex pistillo fiat homo, eo loco docemur: quidni contra
pistillus ex homine? GESN.

ibid. Θύρετρον] Θύρετρον, θύρωμα *Hesychio*, et
Suidae. An januae munimentum? *la barre de l'huis.*
GUYET. *Hesychius*, et ex ipso forte *Varinus*, distinguunt
ab invicem θύρετρα, id est, θύρας, et θύρετρα, hoc est
θύρώματα, quae tamen et ipsa vox interdum januam seu
fores ipsas significat; quamquam etiam cardines interdum
verti debeat, ut apud τοὺς ο' 3. *Reg. VII, 50.* Ego cre-
diderim, quidquid etiam de hac distinctione, suspecta certe
Lucian. Vol. IX.

Stephano, sit, auctorem prae oculis habuisse locum e *Philopseude* *Luciani* jam laudatum, ubi etiam ὁ μόχλος τῆς θύρας mutatus in hominem dicitur. *GREN.*

ead. l. 6. Ἀπεργάσεται — κατὰθελξίς] Ultimam hanc vocem pro *κατὰπληξίς* substituit. Rationem emendationis, ultimis verbis *Triphontis* et cap. 9. *Philops.* lectis, facile intelliges; ex eo enim libello haec omnia palam petita: confer omnia haec cum illius c. 34. 35. et 36. Retineri tamen potest vulgata scriptura, quia nihil adeo absurdum est, quin ab hoc scriptore dici potuisse videatur. *SOLAN.*

ead. l. 7. Κατὰπληξίς] Ἀντὶ ἀκούσματος καταπληκτικοῦ ut ap. *Lucret.* IV, 1157. *Magna atque immanis* (*aimasia*) *κατὰπληξίς plenaque honoris*, a saucio amatore vocatur. *GREN.*

ead. l. 10. Ἐτι με ἐξεφοβ.] Qui per tale numen jurat, a quo vindicari perjurium non potest, ille non verebitur perjurium committere, si nimirum de illius impotentia constet. *Tripho* autem putat, adeo constare de *Jovis aetherii* facilitate *Critiae* suo, ut non dabiturus sit, illius stramineo numine ad perjurium abuti. Quanto autem rectius hic *Noster*, quam *Cicero*, qui tanquam e *Porticu* unus ita disputat, *Offic.* III, 29. ut in iurejurando non ad metum *Deorum* aut iram respici debere dicat. Sed de ira *DEI* *Lactantius* viderit: non jam non philosophamur. *GREN.*

ead. l. 11. Ἀμυνέμεναι] Verbum *Homerice* praeter rationem ac necessitatem inflexum, ut ante ἄμπνευσον etc. *GREN.*

ead. l. 14. Θεοὺς πάντας] Unde hoc fit? *Vulcanum* enim solum in terram praecipitatum fuisse *Homerus* tradit. *GUYET.*

ead. l. 15. Θεσπεσίου βηλοῦ] *Hom.* *Iliad.* A, 591. et O, 23. *SOLAN.* Caetera *Homeri* idem *Solanus* ubique adduxerat, quae et *Gren.* Quare ea deinde non bis addemus. *RHITA.*

ibid. Βηλοῦ] Quid sit *βηλός*, cum de caelo sermo est,

disputatur in Scholiis min. ad H. A 591. Noster hic respexisse imprimis videtur ad Iliad. O, 23. Hyperbolam enim puto, nec, ubi omnes Deos Jupiter deturbaverit, reperio. Caeterum etiam Lucianus historiae meminit Contempl. cap. 1. GERN.

ibid. Σαλμωνία] Salmonei historiam praeter alios habet Apollodor. Biblioth. I, 9, 7. Virgil. Aen. VI, 580. GERN.

ead. l. 17. Τιτανοκράτωρ] Rem ipsam apud Homerum invenies; nomina haec non item. GERN.

ead. l. 18. Παρ' Ὀμήρῳ] Atqui apud Homerum nullibi hae voces reperiuntur. SOLAN.

Pag. 227. l. 2. Κύκνος] Notum Epigramma:

Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χοῦσός, δι' ἔρωτα

Ἀήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Λανάης. GERN.

ead. l. 4. Ἐκείνος] Ego mallem *ἐκεῖνο*, ut ad Europam referretur. SOLAN. Verti, quasi legeretur *ἐκεῖνο*, quod est inulto concinnius, quamquam non statim, si reliquas auctoris ineptias spectes, verius. GERN. At bene tnetur *ἐκεῖνος* Jacobus ad Toxar. c. 40. p. 124. sq. LEHM.

ibid. Ἐπωμόσατο] Ab *ἐπωμόω*, vel *ἐπωμόζω*, interpret. Scribo *ἐπωμόσατο* ab *ἐπωμόω*. GUYET. Ἐπωμίσατο] Secundum interpret. Lat. legendum erat *ἐπωμίσατο* ab *ἐπωμίζω*, quamvis hanc vocem in Thes. Steph. non reperiā. KUSTER. Quamvis absurdissima sint in hoc libello omnia; sic, ut emendare jubet Kusterus, scripsisse auctorem, dubium nullum esse potest; ideoque invitis libris nostris in textum recepimus. Omnes enim *ἐπωμόσατο* habent. SOLAN. Ἐπωμόσατο] Fictum, ut videtur, ad hanc rem ab auctore nostro, vel alio verbum; Lexicographis certe ignotum. Simile apud Plinium succollare. GERN. Ἐπωμίσατο] Etsi ter quater *ἐπωμοσόμεθα* et *ἐπωμοσομαι* deinde in hoc Dial. sequuntur, jurandi significatione, et o brevi; hic tamen ipsum factum loquitur, id hic locum non habere: quare Kustero ac Solano auscultavi: nec enim ratio adparet, cur verbum ab

analogia recedens hic fingere libuerit. Nam ἐπωμῖς est superior humeri pars. Vid. *Foes.* REITZ.

ead. l. 5. Ἡροστρία] Ita apud *Lucian.* Conc. Deor. cap. 7. seq. Momus ad Jovem, Τιμνί, inquit, μή σε καταθύση τις ξυλλαβών, ὅπότ' ἂν ταῦρος ᾦς, ἢ τῶν χρυσοχέων τις κατεργάσεται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὄρμος, ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένη. GERN.

ead. l. 7. Κατεκεντάννυτο] Forte κατεκεντάννυτο α κατακεντάννυμαι. GUYET. Imo rectius κατακεντάννυμι formatur a κατακεντάω. Quamquam et κεντέω probum, unde κεντάννυμι existere possit. Quod *Jacobus* ad *Tox.* c. 40. κατεκεντοῦτο h. l. corrigi voluit, ni fallor, κατεκεντέιτο. Ceterum cf. Adnot. nostram ad *Toxaridis* locum *Tom.* VI. p. 492. LEHM.

ead. l. 8. Αἰθίοψι] Vix pejus de Jove suo meritis est *Homerus* aliquo in loco, quam *Il. A.* 423. ubi Jupiter ad Aethiopas profectus xii dierum convivium cum illis celebrat, post quorum demum finem Thetidi precaturae ad eum aditus conceditur. Vix enim in adulteria Jovis saepius invehuntur, aliaque ejus facinora, gentiles et Christiani, quam istas xii dierum epulas bono viro invident. Vid. *Lucian.* de Sacrif. c. 2. *Jup. Trag.* c. 37. *Arnob.* contra gentes lib. VI. pag. 192. Versum hexametrum ἄμετρον rependisse alio claudicante, sine fraude fuerit. GERN. Vid. si operae videtur, *L. Bos.* Obs. Crit. p. 129. REITZ.

ead. l. 9. Ἑλλίοις] Pluralis ille etiam legitur apud *Thucyd.* VII. c. ult. pro aestu radiisque solis: οἱ δὲ ἥλιοι, ait, — καὶ τὸ πᾶνος ἔτι ἐλύπει. Ubi *Duker.* alia exempla addit, in quibus et pro radiis, et pro diebus pluralis ἥλιοι ponatur. Sed et alia Graeci interdum in plurali adhibent, quae videntur plur. carere, ut αἱμάτων ap. *Lycophr.* 804. et 1249. Ἀέρων, *Diod. Sic.* III. c. 34. ter. Κεναῖς φήμαις, idem XI, 40. Πίστεις ἐνόρκους, ibid. cap. 58. Ταῖς ἀληθείαις, *Phal.* Ep. 41. Φυγαί, ib. Ep. 19. Θανάτοις ἢ φυγαῖς, *Dion. Hal.* VII, 472, 10. Ἐν ταῖς εἰρήναις, *Diod. Sic.* II, c. 41. Προσώποις de facie unius virginis, *Achill.*

Tat. I. p. 8. Ὑπνους vulgatissimum *Dion. Halic. VII, 473. pr.* et apud quosvis. Ἐλπίδων, quod et Latinis usitatum, *Diod. Sicul. p. 297. v. 7. Ed. Bas.* et passim. Θελήματα *Psalm. CX, 2. Act. XIII, 22. Eph. II, 3.* Sic πλούτους *supra Icarom. c. 4. Et Fugit. c. 20. REITZ.*

ead. l. 10. Ὑποβεβρεγμένος] Non ausim damnare Nominativum. Ne quid de locis Luciani dicam in hac ipsa editione emendatis, statim *Somn. c. 1.* τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε — τὸ μὲν πρῶτον ἐδόξεν ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα παρὰ τῆς τέχνης. Nempe in optimis quibusque talia invenias. *Herodot. I, 28.* Νησιώτας δὲ τί δοκέις εὐχεσθαι ἄλλο, ἢ — λαβεῖν ἀρώμενοι Λυδοὺς ἐν θαλάσῃ. *Aelian. V. H. IX, 26.* Ἐξίου τι αὐτὸν προστάξαι, ὁμνὸς μὴ ἀτυχήσιν αἰτήσας. Ipse canon *Homer. Iliad. B, 353.* Φημι γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμένει Κρονίωνα — Ἀστράπτων ἐπιδέξι' ἐναίσχια σήματα φαίνων. Ubi *Eustathius* ἀνακόλουθον quidem et σολοικοφανέστερον agnoscit, sed studio quaesitum ad vim orationi addendam et speciem novitatis. Ὑποβεβρεγμένον Lucianeum esse, Index docebit. Est autem diminutivum, ut *pitissare*. Sic *Plaut. Aul. III, 6, 36.* Ego te reddam madidum probe. *GESN.* At locus ex *Pro-meth. §. 16.* ab *Gesn.* in *Ed. Philop.* adlegatus, merito etiam *Hemsterhusio* est suspectus. Vide, quae ad *Fugit. c. 2.* notavi. *REITZ.* Liberiorem hunc Nominativi usum non quidem sine cupiditate quadam, nec tamen sine injuria, locis nonnullis veterum, nec non huic *Philopatridis* loco, vindicat *Fritzscheus* *Quaestst. p. 103. LXXII.*

ibid. Πύγωνα τηλικ.] Barbam etiam promissam Jovi suo objicit Juno, ap. *Lucian. Dial. Jovis et Junonis*, quod nihilo secius astragalis cum Ganymede luderet. *GESN.*

ead. l. 11. Ἀετοῦ — Ἰδης] In aquilam transformatus Jupiter ab Ida monte Ganymedem rapuit. In Idae item montis vertice lascive cum Junone concubuit: quod paullo post iterum tangit *Noster. GESN.*

ead. l. 12. Κυφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώμ.] Τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ μηροῦ. *GUTT.* In *Dial. Neptuni* et

Mercurii, ille εὔγε, inquit, ὡς ὅλος ἡμῖν προφορεῖ ὁ γενναῖος, καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. Jam dictum, in fere more Bacchum, in cerebro Palladem a Jove gestalam. GERM.

ead. l. 15. Προφήτης] Ita etiam *Aristoph.* *Plut.* v. 11. ἰατρὸς ὢν καὶ μάντις, ὡς φασὶν, σοφός. Paullo ante λοξίαν vocarat Comicus, unde est ἀμφιλόξος, quod hic apud Nostrum statim sequitur. Comparanda, quae de λοξία (quasi obliquum dicas) doctissimi interpretes ad *Aristophan.* l. c. et quae *Macrobi.* *Saturnal.* I, 17. *Lucian.* *Dial.* Junonis et Latoniae, Ἀπόλλων προσκοιῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ καθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι. et in *Decret.* Deorum, quod ipsorum Comitibus subiungit pag. 716. cavetur, ne tam multa solus faciat Apollo, sed unum aliquid eligens, aut vatem, aut citharoedum, aut medicum denique agat. GERM.

ibid. Ἰητρός] Cur a vulgari lingua hic omnes recedant libri, ego sane non intelligo; servavi tamen. SOLAN. Affectat auctor, ut solet, poeticam linguam. LEXM.

ead. l. 16. Γενδόμαντιν] *Lucian.* et haec vox est, qui dialogo, quo Alexandri praestigias detexit, in nominis fecit. GERM.

ibid. Τὸν Κροῖσον διολωλέκοντα] Adscripserat *la Croze*: Vid. acta Achatii episcopi in actis marty. sel. p. 140. Non vero satis distincte, ad quae verba id pertineat, quod illo libro destitutus indagare nequeo. REITZ.

ibid. Κροῖσον] Utrumque oraculum profert *Lucian.* *Jov. Trag.* c. 20. De Croeso quidem pervulgatum illud, Κροῖσος Ἄλυν διαβὺς μεγάλην ὕρξην διαλύσει, ubi hostiumne foret imperium, an Croesi, incertum: de Salaminiis autem, ὃ θεία Σαλαμῖς, ἀπολείς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν, ubi nota, *Lucianum* adjuccere, καὶ Πέρσαι γὰρ οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν. ut adeo haud obscure applicet ad eandem Salaminiis, qua Persae navali proelio victi sunt: ex *Herodot.* vero VII, 141. seq. *Plut.* in *Themist.* p. m. 212. et omnium copiosissime ex *Oenomaio* Cynico apud *Euseb.* *Praepar. Evang.* V, 24. de tota historia satis constat. Quid

igitur Noster sibi vult, cum Salaminios hoc oraculo perfrase dicit? Scilicet, superficialiam valde hominis fuisse doctrinam, iudicium fere nullum, ex tota commentatione apparet, et nos in dissertatione nostra monuimus. GERN.

Pag. 228. l. 5. Ὅσον..] Homerus ὅσον, metri causa, quod et servari debuit. SOLAN.

ibid. Ἐννεάχιλοι] Hom. Iliad. E, 869. et E. 148. SOLAN. Nescio, an hic quoque memoria lapsus sit auctor, cum tantum Neptuno clamorem tribuit. De Marte enim Hom. II. E, 860. ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης [Ὅσον τ' Ἐννεάχιλοι ἐπύχον ἢ δεκάχιλοι.] Quid igitur ad hunc Stentor? II. E, 786. Ὃς τόσον αὐδήσαςχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα. Caeterum ἔννοσιγμιος, et ἔννοσιχθων saepius apud Homerum: ita autem appellarunt veteres Graeci Neptunum, quod terrae motus, aquarum subter in terrae cavis undantium fluctibus accidere putarent, quorsum vid. Gall. N. A. II, 28. GERN.

ead. l. 6. Σεισίχθων] Non est Homerica vox, sed vere tamen. Homero passim ἔννοσιχθων et ἔννοσιγμιος. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν Τυρῶ] Vide Lucian. Dial. Neptuni et Knipei. GERN.

ead. l. 9. Δημαγωγός] An προαγωγός; GUYET. Demagogi enim non tantum vi injusta oppressis auxilio erant, sed saepe, ut major esset apud populum gratia, etiam qui malo digni essent, poenae subtrahebant, quale etiam in Romana rep. improbos Tribunos plebis, aliosque, qui populares videri vellent, videmus interdum molitos. Et pridem ex Budaeo observavit H. Stephan. de verbo δημαγωγεῖν, latius patere ejus significationem, et simpliciter pro concilio, seu allicio, sive emereor gratiam, poni. Fabula ipsa est apud Homer. Od. Θ, 268. Lucian. Diall. Deor. 17. Ovid. Art. Am. II, 561. seq. Amores Neptuni recensentur Clam. Alex. Protr. pag. 20. Quam inepte cohaereat narrationis hujus filium, in disputatione jam indicatum §. 25. GERN.

ead. l. 13. Ἐξλαυσε] Antea in omnibus legebatur

ἔκλυσε; quod palam corruptum rejecimus. Sententia lecta emendationis rationem satis aperiet. SOLAN. Alludit ad mare, quod terram inundat. *Guyot*. Nexus non admittit hanc allusionem. Sed *Solani* conjectura vera est: neque quisquam dubitabit, κλαίειν τινὰ recte dici, qui legerit *Homer. Iliad. Ω, 511.* — κλαίειν ἔδν πατέρ' — αὐτε Πάτροκλον. Et *Aelian. V. H. VI, 1. νεκρούς κλαίειν.* Ignoscet ergo *Gesner.* quod versionem hic mutaverim. REITZ. *Gesnero* humani quid accidisse videtur, qui verterit: liberavit. Sic ἔκλυσε nescio an ἔλυσε, aut ἐξέλυσε, cogitaverit. Nec vero de ἔκλυσε res adeo est certa, ut visum *Solano* et *Reitzio*. Quippe ineptior, etiam pro hujus auctoris ingenio, videtur mihi junctura ἔκλυσε δακρυρροῦσων, deflevit lacrymando, quasi etiam siccis oculis deflere queas alterius sortem. Quidni ergo ἔκλυσε retineamus? tropo quidem non solum, ut *Guyeto* placuit, ad deum maris, sed etiam ad loquentis indolem ac praesentem sententiam, quamquam non sine affectu quodam tumore, satis convenienti. Lacrymis effusus quasi eluit adulteriorum patronus difficultate consilii laborantes. Imaginem vinculis constrictorum desertam in hoc scriptore non est quod mirere. LEXHM.

ead. l. 15. Ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφ.] *Odyss. Θ, 354. SOLAN.*

Pag. 229. l. 1. Πρεσβύτην] Πρεσβύτατον θεῶν vocat ipse *Jupiter Od. N, 142.* Vid. *Spanh. ad Aristophan. Plut. 1051.* ubi πρεσβυτικοὶ θεοί. GESN.

ead. l. 5. Μή μοι] Ellipsis τοῦ λέγε, vel similia. Ita fere *Chorus* apud *Sophoclem. Ajac. Flagellif. 192.* μή, μή μ' ἀναξ κ. τ. λ. ubi *Scholiasta*: τὸ πλήρες, μή, μή μοι. *Aristoph. Equit. 19.* μή μοι γε, μή μοι, μή διασκανδικίας. Sed respexisse proprie videtur auctor *Aristoph. Neq. 83. seq. ΦEI.* Νῆ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν Ἴππιον. ΣΤΡ. Μή μοι γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἴππιον. GESN. Explanat hanc ellipsin locus *Hermot. c. 40.* Omnino vid. *Commentt. ad L. Bos. Ellipss. p. 636. Schäf. LEXHM.*

ibid. Κακόδουλον] *Lepide* miseram servitutis suae

conditionem, apud matrem deplorat Mercurius in Dial. Majae et Mercurii. GERN.

ead. l. 6. Ἀσελγομαν.] Specimen ejus ἀσελγομανίας habes Od. Θ, 335. seq. Lucian. Dial. Apoll. et Mercur. GERN.

ead. l. 8. Προδιαβληθῆναι] Cum in Thucyd. VI. c. 75. f. edatur προδιαβαλεῖν, ubi Codd. omnes rectius προδιαβαλεῖν, et πρὸ non πρὸς in hoc composito usitatum, addito hoc Philopatridos testimonio fateatur Duker. miror, quare hoc istic in textum non fuerit admissum. Interim προδιαβάλλομαι adfert Steph. ex Plut. Pericl. quod suo loco non spernerem. Τῷ προδιαβάλλω utitur et Herodian. II, 1. 7. aliique. REITZ.

ead. l. 11. Τὴν Γιγαντολέτιν] Τῆς Γιγαντολέτιδος θεοῦ dicere debuit: nam τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν γιγαντολέτιν vocari, non placet. GUYET. Gorgonis caput vocare Deam gigantum interfectoricem, non placet. MENAG.

ead. l. 16. Γοργόνος] Adscripsit frater: usitatus Γοργοῦς. Sed et hoc indicium puto, non scriptum a Luciano hunc Dialogum. REITZ.

ibid. Τοῦτο] Non habet hoc τοῦτο, quo referatur, nisi forte τὸ τῆς Γοργόνης χρῆμα velis intelligere. GERN. Nihil difficultatis video, si χρῆμα intelligas, vel quasi demonstrative, ut apud Aelian. X, 10. τοῦτο βοῦς, ἐκτεῖνο ἵππος. REITZ.

ead. l. 18. Ἑτεραλέα] Schol. ad II. H, 26. ἑτεραλέα ἢ νίκη καλεῖται, ὅταν οἱ νικῶντες νικῶνται, ἢ ἀνύπαλιν οἱ ἕτεροι τοῖς ἑτέροις τὴν ἀλκὴν καὶ δύναμιν παρέχουσιν· et ad II. Θ, 171. ἑτεραλέα, ἑτεροκλινῇ, τὴν τοῖς ἐναντίοις ἀλκὴν καὶ δύναμιν περιποιούσαν. Consentit etiam Hesychius. Recte igitur, puto, sensus hujus loci in versione est a me expressus. GERN.

Pag. 230. l. 5. Μηρ(α)] Μηρ(α) inprimis seu μηριαία ὁστῶ Diis grata putabant, et in sacrificiis adhibebant; vid. II. A, 40. 41. quem locum false παραφράζει Lucianus de Sacrif. cap. 3. GERN.

end. l. 13. Αὐτῇ πόρῃ] Gorgonum historiam praeter reliquos diligenter recitavit Scholiast. *Pindari* ad Pyth. XII. p. m. 253. b. Ἀποδροτομεῖν *Hesiodi* verbum est in *Θεογον.* v. 280. ubi similiter hanc historiam narrat, cujus si physicas explicationes desideres, affatim tibi nugarum Scholiastae ad eum locum dabunt. Doctiora sunt et veriora, quae copiose de iis disputat *H. Dodwellus* in diss. de vero Peripli *Hannonis* tempore Tom. I. *Geographorum Hudson.* §. 2. ad 7. ubi totam rem ab *Hesiodo* confictam docet. De narrationis hujus ineptiis dixi in diss. §. 25. Περιδεῖν, dubito, an apud alium veterem legatur. Προσταυρῆσθαι honestum alias vocabulum. *GEN.*

end. l. 15. Ἐπαοιδαίς] Ἄν ἐπαοιδᾷς; *GUYER.* Ἐπαοιδῇ *Homericum* quidem Od. T, 455. Sed ἐπαοιδία *Hesychio* φαρμακία, γοητεία. Quare nihil mutaverim, *REITZ,*

end. l. 17. ΤΡΙΕΦ.] *L. Fr. Hag. et Bas.* 2. recte. In reliquis *Krit.* mendose. *SOLAN.*

Pag. 231. l. 4. Νῇ τὸν ἄγνωστον] Ignotus ille Atheniensium Deus, si a Christianis abeas, vix cuiquam memoratus reperietur. Sed sic homo incaute admodum suas fraudes obtrudit. *SOLAN.*

end. l. 7. Μυρίας. .] Hic, quisquis est, *Lucianus* palam jam ad undecim millium virginum decantatam fabulam alludit; nam quod Cretam nominat huc minime facientem, ab verum ex *Homero* concinnatum hoc factum est: nec adeo solliciti sunt mendaces de suarum fabularum circumstantiis. Fabula enim narrat, Ursulam ex Britannia Coloniam Agrippinam vectam ibi cum undecim millibus virginibus ab Hunnis traditam. Haec autem fabula seculo demum XII. saltem quod ad undecim millia illarum virginum, quas hic spectamus, attinet, in orbe Christiano narrari coepit; quamvis res gesta ponatur circa IV. seculi finem. Rem hanc ulterius prosequi nec vacat, nec lubet; sed vel hinc mihi satis constare videtur, auctorem inficeti hujus libelli nulle ad minimum post *Lucianum* annos vixisse; donec vir

aliquis doctus aut in Creta insula, aut ubi gentium volet, decem nobis millia virginum trucidatarum eruat. SOLAN.

end. l. 8. Νήσω ἐν] *Hom. Od. A, 50.* SOLAN.

ibid. Κρήτην] Neque *Jo. Meursius* in Creta, neque quisquam alius, quidquam, quod sciam, protulit, unde lux certa inferri huic loco possit. Suspicebatur *Maturinus Veyssiere la Croze*, hoc accidisse Aureliani Imperatoris anno tertio, quo Gothi Europam et Asiam caedibus et incendiis vastarunt. Utitur testimonio *Zosimi*, cujus I, 46. haec sunt: *Πρόσω δὲ τῶν Σκυθῶν ἱλασάντων, καὶ Ῥωμαίων αὐτοῖς ἐπακολουθούντων, οἱ Κρήτην καὶ Ῥόδον περιπλεύσαντες βάρβαροι, πράξαντες οὐδὲν ἀγῆγησέως ἄξιον, ἀνεχώρησαν.* Conjecturam damnare plane non ausim: charactera autem temporis hinc peti non patiar, (vid. diss. §. 26.) sed cum omnino sit conjecturis agendum, satis quoque probabiles afferri a me posse arbitror. Cretam cum Palaestina saepe confundi, notatum *Huetio*, *Dem. Evang. IV, 8, 9.* Ipsa Gaza Minoa dicta teste *Stephano Byzant.* h. n. ut prope illam Minois. De magna Cretensium et Gazaeorum cognatione *Bochart.* *Canaan. I, 15.* et *Lakemach. Observatt. II, 2, 6. seq.* qui colonos Cretensium Gazaeos et caeteros, qui (יִרְחָ) *Cretici* in Scriptura S. appellantur, autumat. Porro cum Imperator *Julianus* aperte ad gentilem superstitionem relapsus esset, pluribus in locis imperii Romani, magna licentia gentiles adversum Christianos insurrexere, impune scilicet, quidquid ausi forent, sub tali Imperatore laturo. Cujus rei tum alia sunt exempla a nostris, qui tum vixere, scriptoribus relata, tum haud parum ad rem nostram facere videntur, quod *Gregorius Nazianzenus* habet oratione *σηλιδευτικῇ* prima pag. 87. ubi de Arethusiorum, Gazaeorumque in Christianos saevitia hoc inter alia refert: οὗτοι λέγονται, ΠΛΑΘΕΝΟΥΣ ΑΓΝΑΣ καὶ ὑπερκοσμίους, ἀψυύστους μικροῦ καὶ ὀφθαλμοῖς ἀρρένων, εἰς μέσον προαυγύοντες καὶ τῆς ἐσθῆτος γυμνῶσαντες, ἵνα τῇ θείᾳ πρότερον ἐνβρίσωσιν, εἰτ' ἀνακείραντες καὶ ΔΙΧΑΣΑΝΤΕΣ — οἱ μὲν ἰδίους ὁδοῦς καθασταθῆναι — οἱ δὲ σπαίρουσιν ἔτι

τοῖς σπλάγχνοις συνώδῃ τροφῇν ἐπισπείραντες, συνὼν τοὺς θεριμωτέρους ἐπαγίηναι κ. τ. λ. Tradunt eadem *Sozomenus* V, 9. et *Theodorus* III, 6: Ad eadem tempora pertinet, quod in Martyrologio Ro. ad VIII. Sept. refertur: *Gazae in Palaestina sanctorum Martyrum Eusebii, Nestabi, et Zenonis, fratrum, qui tempore Juliani Apostatae, irruente in eos turba gentilium discerpti atque necati sunt. Habemus ergo apud Cretenses Palaestinae virgines castas membra- tim dissectas sub Juliano. Haec quidem magis ad h. l. facere mihi videntur, quam illa, quae e Zosimo vidimus. Quod obscure ita Gazam signat auctor, vel eruditionis ostentandae causa fecisse potest, vel studio obacurare factum, quod invidiae adhuc multum haberet, voluit. Neque vehementer contra dixerim, si quis in ipsa Creta insula tale quid tum contigisse putet. Nam quod *μυρίας* dicit, nihil nos debet morari, qui insanas hominis hyperbolas plures in exigua commentatione deprehendamus. GRSN.*

ibid. Κρήτην δέ μιν] Κρήτην δέ τέ μιν. GUYET. Optime. Et sic jam versus restitutus. REITZ.

ead. l. 14. Τάφον] De sepulcro Jovis agit *Jo. Meursius* in Creta III, 4. Add. *Spanh.* ad *Callim.* H. in Jov. v. 8. Cave autem putes, aliunde de Jovis sepulcro conatare Nostro, quam ex *Luciano*, quem semper prae oculis habuit, quique ejus meminit, tum alias, tum in Jov. Trag. cap. 45. GRSN.

ead. l. 15. Λόχμια] Hanc vocem emaculavimus: antea enim in omnibus δόχ — legebatur. SOLAN. *Λόχμια*] *Λόχμιον πλάγιον* seu obliquum significare, Lexicographi dicunt, quorsum equidem in versione respexi; *valles*, quas interpretes etiam adhibet, ex rei natura adjeci: antrum enim esse, communiter traditur. Si quis tamen *λόχμια* legere velit, Λ in Δ vel λ in δ mutato, ut est facilis harum literarum confusio, non repugnaverim: tum enim lucos virentes significaret, quorsum sequens *λόχμια* pertinet. *Platonis* L. I. de Legibus principio commodissimam et amoenissimam ad hoc antrum (Idaeum, in quo educatus Jupiter, ab altero Di-

ctaeo, in quo natus est, distinguendum) a Gnoso adeuntibus viam laudat. ΓΕΩΝ. An λόγμια; Guyet. Bene, et hoc recepi. REITZ. Et ego feci. Verum sic jam interpretatio quoque Latina: *obliqua vallium* mutanda erat. Ut autem τὰς λόγμιας de *fruticibus* cepi, ita τὰ λόγμια mihi erant totum illud *fruticetum* in valle cum astro. ΛΕΩΝ.

ead. l. 18. Τὰ ὄργια} Adscribam verba Servii ad Virg. Aen. IV, 302. valde huic loco opportuna, cum non adeo obvia sit, quae hic requiritur, *orgiorum* significatio. ORGIA apud Graecos OMNIA SUNT SACRA, ut apud Latinos CAERIMONIAE. Sed jam abusive sacra Liberi orgia vocant, vel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, a furore, vel ἀπὸ τοῦ ὄρους a monte. In qua quidem etymii ratione alleganda, si modo ipse illam approbat, videtur tollere, quod paullo ante posuerat: utraque enim ratio ad Bacchica sacra respicit. Melius igitur, qui ἀπὸ τοῦ εἶργειν, ab arcendo, vocem natam vident: occultabantur enim caerimoniae, arcebanturque ab illis curiosorum tum aures tum oculi. Caeterum hoc vult Critias, ignorato illo carmine et caerimoniis, ex Cretensium virginitum capitibus non posse Gorgonas fieri, Palladaque eximium aliquid sibi retinere. ΓΕΩΝ.

Pag. 232. l. 7. Ἀσελγ. — μίξεως] Respicitne ad Π. Ε, 197. seq. ubi Juno meretriciis artibus Jovem ad concubitum, medio die, in Idas montis vertice, impulit? Jam objecerat hoc Homero Minucius Felix XXII, 4. quod narret, Jovem cesto Veneris illectum, flagrantius, quam in adulteras solent, cum Junone uxore concumbere. Et σύγχρονος Nostro Gregor. Nazianz. Orat. σιγηλ. I. p. 104. τίς δὲ ἡ θανμασία μίξις τοῦ νεφεληγερέτου, καὶ τῆς σεμνῆς Ἥρας, ἥνικα ἀσχημονεῖν αὐτὸν ἀναπείθει μεσοῦσης ἡμέρας. Interpres Gallus ad incestas cum fratre sororis nuptias refert. Sed fere est, ut turpius etiam quiddam suspicer, quod hic Junoni objicitur, de quo Theophilus Antiochenus III, 3. τὴν τε Ἥραν ἰδίαν ἀδελφὴν μὴ μόνον τὸν Δία γαμεῖν, ἀλλὰ καὶ διὰ στόματος ἀνάγον ἄρρητοποιεῖν. Et III, 6. Χρύσιππος δὲ πᾶς οὐχ εὐρίσκειται σημναίνειν,

τὴν Ἥραν στῆσαι μιὰρῶ συγγενεῖσθαι τῷ Διτί; Haec perfectio ἀσελγεσιότης μῆξις, quam etiam in Sano depictam, et a Chrysippo interpretatione physica excusatam memorat *Origenes* contra *Celsum* lib. IV. p. 196. *GESN.*

ibid. Καὶ τοῖν ποδοῖν — ἐκτεταμένῃν] An leg. καὶ τοῖν ποδοῖν καὶ χερσὶν ἐκτεταμέναι; i. e. manibus pedibusque fuge, τὸ χεῖρε παρασεύσας. *Theophr.* Char. *GUYET.* Jupiter Junoni suae, quod natum ex se et Alcmena Herculeum quovis modo persequeretur, et novissime naviganti boream immisisset, iratus, manibus illius aureo vinculo ad caelum alligatis, a pedibus incudes duas, uxoremque adeo in aethere et nubibus suspendit, fere ut solent, de quibus per carnificem quaestio habetur. Fabula est *Ilad.* O, 18. neqq. Allegoria, quam proferant Scholiasta ad eum locum, et *Phurnutus*, non nimis videtur inepta, quibus Ἥρα ἀήρ est, sive aër, ut alias; vincula aurea, stellae; incudes duae, terra ac mare. Tetigit fabulam etiam *Seneca* in *Ἀποκολοκ.* pag. m. 404. *GESN.*

ead. l. 9. Ἐπομόσομαι] Ignotum Grammaticis futurum, qui ὁμόςω tantum et ὁμοῦμαι agnoscunt. *GESN.* Nilominus *Gesnerus*, nescio unde et quam ob causam, recepit insolens Futurum, et secuti temere sunt *Reitz.* et recent., quum tamen *Edd. vett.*, quas inspicere mihi licuit, omnes ἐπομόσωμαι recte praebeant. Novum hoc ex multis documentum, quam parum fidei festinantiae et imprudentiae *Reitzii* sit habenda. *LEHM.*

ead. l. 10. Ὑψιμέδοντα] Quo *Luciani* personam melius agere videretur, parodias etiam in rebus gravissimis nebulo inserendas duxit. *SOLAN.*

ead. l. 12. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.] Haec, si vehementer fallor, aetatem auctoris certius, quam quae de *Parthorum* cladibus habet, dabunt. Sed ista iis relinquimus discutienda, qui historiam dogmatum in ecclesia *Christiana* curiose perscrutantur: quippe qui aliunde argumentum hisce longe validius ad cap. 9. protulerim, quo res haec mihi plane confici videtur. *SOLAN.* Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.]

Ex formula solenni, qua Spiritus S. ex Patre dicitur procedere, quod eo deinde ab Orientalium plerisque tractum est, ut negarent utique a filio etiam progredi. Sed hoc Theologis relinquimus, ut illud etiam, quod hic particula *ἐκ* et *ἐξ*, ad unitatem essentiae, personarumque distinctionem indicandam, adhibetur. GERN.

ead. l. 13. Ἐν ἐκ τοῦ] Conf. 1. Epist. Joam. V, 7. ubi haec sententia. RERTZ.

ibid. Ἐξ ἐνός τοῦ] Distinxi, prout sensus postulat, et prout legitur hoc Euripidis carmen apud Lucianum in Jov. Trag. c. 41. ubi habes reliquos. Add. Stob. Ecl. Phys. I, 3. Heracl. Pont. de Alleg. Hom. p. 441. GERN. Olim scilicet in Edd. sic distinguebatur: Ταῦτα νόμιζε, Ζῆνα τόνο' ἡγοῦ θεόν. Ceterum cf. Gesner. ad Jov. Trag. c. 41. Tom. VI. p. 603. LEHM.

ead. l. 14. Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα] Euripidis fragmentum notissimum, quod in incertis exstat v. 3. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀριθμεῖν με διδάσκεις] Moliere hoc imitatus est in fabula *Le festin de Piere*, Act. III. Sc. 1. Vid. Theophrast. Raynaud de bonis et malis libris part. I. Erotem. I. §. 331. pag. 195. LA CROZE.

Pag. 233. l. 1. Νικόμαχος] Hujus de Arithmetica libri existant hodieque duo. Vid. etiam Phot. 187. SOLAN. De Nicomacho hoc, ejusque arithmetici, vid. Fabricius Bibl. Gr. IV, 2, 1. Quando vixerit, nostra nihil interest, nisi quod ex iis, quae Fabricius disputat, apparet, ab eo, qui Trajano victoriam gratularetur, (quod Philopatridis auctorem hoc schediasmate fecisse, quidam volunt) laudari Nicomachum vix ac ne vix quidem potuisse. GERN.

ead. l. 2. Τετρακτὸν] De tetracty Pythagorica plena omnia. De octonario Macrobius in Somn. Scip. I, 5. qui reliquorum etiam numerorum pandit mysteria. Ὀκτάδα frequentius dici putat, quam ὀδοῦδα Sa. Tennulius ad Jambl. in Nicom. Geras. p. m. 115. Caeterum inter Valentinianorum somnia fuerē tetractys, octoas et triacas. Vid. I. Fr. Budeus de haeresi Valent. §. 5. p. 424. et reliqui, qui de

hac haeresi egere. GERN. De tetracty Pythagorica vid. supra Vit. Auct. c. 4. et pluribus ad Dial. pro Laps. c. 5. REITZ.

end. l. 4. Σ[γ]α] Senarium esse, adscripsere Guyet. et Menag. REITZ.

ibid. Σ[γ]α τὰ νέρθε] Christianorum formulae formulis gentilium longe notiores huic exstiterunt. Unde hanc habeat, incertum; ex *Euripide* tamen videtur desumpta. Vide Jov. Trag. cap. 3. SOLAN.

end. l. 5. Τὰ ψυλλῶν ἔχνη] Respicitur procul dubio ad *Aristophan. Νεφ.* 143. seqq. ubi quanta arte, quibusque machinamentis, culicum vestigia et saltus demensus fuerit Socrates, multo cum sale enarratur: quod ipsum forte in proverbium deinde abiit. GERN.

end. l. 8. Γαλιλ. — *ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀερ.*] Quis ille *Galilaeus* in tertium caelum raptus? Priora JESUM CHRISTUM, posteriora ad Paulum spectant. Cujus caput et faciem describit? nonne Pauli? certe non Christi, cui soli sequentia tribui par fuit. SOLAN. *Γαλιλαῖος* — *ἀναφαλ.*] De appellatione Galilaei expositum in diss. §. 37. Hic illud monere satis fuerit, neque Paulum, neque ipsum JESUM CHRISTUM hic intelligi videri, sed quemcumque doctorem, cui derisor hic descriptionem, quam ipse ridiculam credit, accommodat. GERN. *Γαλιλαῖος*] Sic Christianos et Celsus et Julianus Apostata vocabant; vid. *Dodw. diss. Cypr. XII.* Quae Paulo objiciebant Ethnici, vid. acta Phileae et Philoromi in *act. martyr. sel.* p. 549. LA CROZE.

ibid. Ἐνέτυχεν] Vid. acta Theclae in *Spicilegio Grabii* T. I. p. 95. in ima pag. et p. 120. it. p. 334. med. LA CROZE.

ibid. Ἀναφаланτας] *Reburus, recaluaster.* Conf. T. I. Tim. §. 47. ibique *Hemsterh.* REITZ.

ibid. Ἐπιθήνεις] Vix credo, alias hanc vocem occurrere, cum *Pollux* pariter atque *Camerarius*, ubi de naso tractant ex instituto, ille II, 72. hic p. 110. seq. Comment. utriusque linguae, nullam ejus mentionem faciant. Nec

Cochius Rhodiginus cum *Antiqq. Lect. III, 30.* de naso agit, quid hoc sit vocabuli explicat. Sed *Gloss. Gr. Lat. Vulcan. ἐπιρρινος*, nasutus. *GESN.*

ead. l. 9. Ἐς τρίτον οὐρανὸν] Manifeste ridet *Pauli* ἔκτασιν, quam phrasi *Aristophan.* ex *Nes. 225.* exprimit. Ibi enim *Socrates* caelestium rerum contemplationi intentus, et quid rei ageret, interrogatus, ἀεροβατῶ, inquit, καὶ περιγορῶ τὸν ἥλιον. *GESN.*

ead. l. 10. Αἰ' ὕδατος] Neque hic obscurum est, baptismum rideri. *GESN.*

ead. l. 11. Ἰγνία] Forte ante oculos habuit auctor illud, quod inter *aurea*, quae vocantur, *Pythagorae carmina* relatum est: Ταῦτά σε τῆς θεῆς ἀρετῆς εἰς Ἰγνία θήσει. Quamquam si sensum magis, quam verba sequamur, in nostris libris etiam *Luc. I, 79.* scriptum est, τοῦ κατεθῆναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εὐσέπειας, pro eo, quod alias conversionem vocant *Theologi*. *GESN.* Cf. etiam *Homericam* dictionem — ὁ δ' ἔπειτα μετ' Ἰγνία βῆναι θεοῖο. *Odyss. II, 406.* *LEHM.*

ibid. Παρεισώδευσεν] Praepositiones, quibus junctum est hoc verbum, clandestinum quid, et fraudulentum alias significant, ut in *παρεΐσχεσθαι* et *παρεΐσχατοι*, *παρεΐσβάλλειν*, *παρεΐσδέσθαι*, *παρεΐσχεσθαι*, *παρεΐσπλεῖν*, *παρεΐσρεῖν*, apparet. Forte id sibi vult *Triepho*, magistrum illum suum suo jure caelum ingredi, discipulos magistro adhaerentes una clam irrepere. *GESN.*

ibid. Ἀσεβῶν χῶρῳ] Possis quidem ad coetum *seu* communionem impiorum referre, quam *πονηρὸν αἶψα κ. τ. λ.* nostri vocant; sed tamen secutus mihi videtur auctor *Lucianum* suum, qui et de *Luctu. c. 8.* et *Ver. Hist. cap. 17.* et alias forte, de inferis, ubi mali puniantur, hac ῥήσει usus est. *GESN.*

ead. l. 12. Ἐπ' ἀληθείας] Quid ἀλήθεια apud sacros scriptores sit, nemini ignotum est paullum *θεολογῶσanti*. Sed forte illud sibi voluit *Triepho*, pro homine habendum non esse, qui humiliter adeo et abjecto de *Πῶς sen-*
Lucian. Vol. IX. O o

tiret; per disciplinam autem, quam ipse profiteretur, ab bel-
luino ingenio ad humanum cultum posse traduci, qui non re-
pugnarent. Quod quidem philosophi fere pollicebantur uni-
versi. GESN. Nescio, an aliud mysterium latent, quam ut
vulgo accipitur pro *re vera*, uti apud *Demosth.* de cor. pag.
m. 520. f. vel ἐπ' ἀληθείᾳ apud *Aristoph.* Plut. 892. REITZ.

ead. l. 14. Διὰ φόβον γὰρ ἔρχομαι] Verba sunt
Euripidis in *Or.* v. 757. SOLAN. Quapropter et *Reitzianum*
commentum ἔρχομαι prorsus est rejiciendum. De formula
ipsa διὰ φόβον ἔρχομαι et similibus consulendus *Matthiae*
Gr. Gr. §. 580. e. LEXM.

ead. l. 17. Ὅρνιθας ποιημάτων] Quamquam drama
unum est, idque satis longum, quod ὄρνιθες seu Aves vo-
catur, hand immerito tamen τῶν ποιημάτων nomine insigni-
tur, ob crebras per choros, systemata, odas, epirrhematicas
etc. concisiones, quae bonam partem sententiam etiam per se
absolvunt. Locus, qui prae manu est, habetur v. 696.
seqq. GESN.

ead. l. 19. Ἐγεχάραται] Utilitur voce et *Noster*
infra c. 17. et *Lucian.* in *Catapl.* sen *Tyranno* c. 4. GESN.

Pag. 234. l. 1. Χάος] Exstant etiamnum carmina ista
apud *Aristophan.* Av. p. 573. Ed. B. quod miror fugisse
eruditissimum *Grotium*, qui not. 5. ad L. I. de ver. Rel.
Christ. c. 16. ait a *Luciano* et *Suida* conservata, cum ipse
in *Avibus* esse dixisset, quam fabulam *Aristophanis* exstare
adhuc, eum latere non poterat. Vid. *Gall.* ad *Lactant.*
p. 22. SOLAN.

ead. l. 7. Βραδύγλωσσος] Mosem haec non dubia
nobis nota indicat. SOLAN. *Moses* *Exod.* IV, 10. *kabar*
leschon (כַּבַּר לֶשׁוֹן) sese ipse vocat, quod οἱ ο' transulere
βραδύγλωσσος, et ab his *Noster* ad insultandum divino vati
mutuatus est. GESN.

ead. l. 8. Γῆν ἔπηξεν] *Ps.* XXIV, 2. Deinde ex
Jes. XLIV, 24. ἐξέτερε τὸν οὐρανὸν μόνος, καὶ ἐστερέ-
ωσα τὴν γῆν. Caeterum observarunt pridem viri doctissimi,
vel ideo etiam siderum in hexaëmero creatorum mentionem

a Mose fieri, ut eo magis hominum animos ab eorum cultu, id est, antiquissimo pariter et absurdissimo idololatrias genere averteret. Si enim creata sunt a Deo sidera, quidni, relicto architecto, honorem opificio deferre, extremae foret stultitiae? GESN.

ead. l. 9. *Ἀρόριον*] *Τούτων* hinc forte excidit negligentia librarii. GUYET. Quid operarum negligentiae in hoc libro describendo, quidve ipsius auctoris corrupto iudicio tribuendum sit, difficile est ubique definire. Nec h. l. equidem quidquam definiam. LEHM.

ead. l. 10. *Ἐκ μὴ ὄντων*] *Hebr.* XI, 3. dicitur *ἐκ μὴ γινόμενων*. Nota est *Exucontiorum* haeresis, quod nominis in eam Arianorum sectam dicebatur, qui affirmabant, Christi servatoris divinam etiam naturam *ἐξ οὐκ ὄντων* a Deo esse productam. Unde satis constat, Christianos illorum temporum de creatione ita, ut hic noster, loqui solitos. GESN.

ead. l. 12. *Ἐν βίβλοις*] Haec sumta ex *Apoc.* XX, 12. 2. *Thess.* I, 6. *Act.* XVII, 31. quivis videt. GESN.

ead. l. 13. *Ἦν ἡμέραν*] *Subaudi καθ' ἣν ἡμ.* GUYET.

ead. l. 14. *Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν*] Cum de providentia Dei loquentem audit Trieriphontem Critias, haud immerito in mentem illi venit absurdi istius Parcarum commentii. Caeterum quod plurium numero dicitur *ἐχχαράττων*, illud absolute et quasi impersonaliter positum arbitror, fere ut Ebraei, cum de Deo etiam loquuntur, pluralem numerum saepe adhibent, cui tamen phrasi aliquid arcani sensus, et umbram saltem Trinitatis inesse, non est cur negemus. Fieri etiam potest, ut respexerit Critias ad expressam trium in divinitate hypostaseon mentionem. Caeterum postea et hoc idem verbum plurium numero recurrit, et eadem actionis verba, quae vocant Grammaticorum filii, eodem numero efferuntur: *ἐκπέμψουσι, ἐπιστρωννύσουσι, κατὰξουσιν, κ. τ. λ.* GESN.

Pag. 235. l. 2. Μαθητῶν] *Aristoph.* verbum *Nεφ.* 183. *GESN.*

ibid. Παρὰ] Sic rescripsimus ex *Ed. Salm.* pro vulgato *περὶ*. Vid. nott. ad *Asin.* c. 3. Vol. VI. pag. 509. hujus *Ed.* ad v. *περὶ Λεξιμανοῦ*. Add. supra cap. 9. pr. ubi pro *περὶ σοῦ εἰδέναι*, quod habent *Edd.* quaedam, recte ex *J.* et *Salm.* itidem repositum *παρὰ σοῦ εἶδ.* *BIR.*

ead. l. 4. Μοῖραν] *Hom.* II. Z, 488. allegat etiam *Lucian.* *Apol.* pro *Merc.* cond. c. 8. et *Diogenianus* *Peripateticus* apud *Euseb.* *Praep. Evang.* VI, 8. p. 263. *GESN.*

ead. l. 6. Οὐδὲ γὰρ] *Hom.* II. Σ, 117. seq. *GESN.*

ead. l. 8. Ἥρῃς] Quae tanquam Jovis sui ex pellice spurium, muliebribus odiis eum et plus quam novercalibus prosequeretur. *GESN.*

ead. l. 11. Ἐνθα δ'] *Hom.* II. Y, 128. et *Od. H*, 196. seqq. *SOLAN.* *Od. H*, 196. seq. *Lucian.* *Apol.* pro *Merced.* cond. cap. 8. Utroque autem loco pro *γεννομένη*, quod noster habet, est *γενομένη*. Et ita etiam *Diogenianus* ap. *Euseb.* *Praep. Evang.* VI, 8. p. 263. Caeterum paullo aliter eandem sententiam poeta effert II. Y, 127. Ὑστερον αὐτὲ τὰ πείσεται ἄσσα οἱ αἴσα Γενομένην ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέξε μητήρ. *GESN.*

ead. l. 12. Κατακλῶθεις] Scholia parva ad *Od. H*, 197. et inde *Suidas* ita explicant: αἱ κατακλῶθουσαι καὶ καταμοιροῦσαι ἐκάστῳ τὸ εἰμαρμένον, id est, ipsae *Parcae*: paullo aliter atque est in *Lexico Basileensi*, ubi per *accumulationes fluminum* vox explicatur, quamquam ipsa *Suidas* verba modo adducta Graece subjuncta sint. *GESN.*

ead. l. 15. Ἦδ' ὥς Ἀΐολον] Ex *Od. Ψ*, 314. sed immutata. *SOLAN.* *Od. K*, 1. seq. historia ipsa narratur, sed quos Noster adducit versus, mutata persona leguntur *Od. Ψ*, 314. seq. Ἦδ' ὥς Ἀΐολον ἔχεθ', ὃ μιν πρόφρων ἐπέδεκτο, κ. τ. λ. *GESN.*

Pag. 236. l. 2. Τὸν νῆδον] Τὸν Σαρπηδόνα. *GUYET.*

ead. l. 3. Θανάτοιο] II. II, 442. et mox v. 459.

seq. ubi versus suppletur vocula δὲ post αἵματοέσσης inserta. GESN.

ead. l. 8. Διὰ τοῦτο] Id est, evidenter adeo doctrinam de Parcarum numine ex Homero tibi probatam dedi, ut cum omni tua sapientia non habeas, quod contra dicere possis. GESN.

ead. l. 9. Τοῦ διδασκάλου] Χριστοῦ scilicet. GUYET.

ead. l. 13. Συγκῦρσαι] Epenthesis Aeolica in hoc verbo frequens. Dicitur enim ita pro συγκῦραι. Infra tamen cap. 23. συγκυρῆσαι eodem sensu a συγκυρῆω formatum reperio. Cogitare aliquis poterat, legendum forte esse quarto casu, πρᾶξαντα, ποιήσαντα, ut paullo post pro ἐπιβαλλομένῳ, ἐπιβαλλόμενον, certe structurae id ratio exigebat. Sed potest intelligi μοῖραν, vel εἰμαρμένον εἶναι, vel potest pendere ab ἐπιλέγει. GESN.

ibid. Ποιήσαντι] Nondum certum mihi est, an πρᾶξαντι et ποιήσαντι culpa librarii scriptum, pro πρᾶξαντα, ποιήσαντα, cum ellipsis possit esse τοῦ εἶναι, vel ἀνέγκη. Sed c. seq. ἐπιβαλλομένῳ aliud est. REITZ.

ead. l. 15. Διχθαδίας] Il. I, 410. seq. GESN.

ead. l. 18. Ἴκωμαι] Additur apud Hom. γῆλην δ' εἰς πατρίδα γαῖαν. GESN. Particulam δ' post γῆλην alieno loco positam repetiit hinc Schmiederus in hemistichio sine idonea caussa adjecto. Ceterum juverit notasse, Ἴκωμαι legi in omnibus Philopatridis nostri Edd., praeter unam Bas. 3., ubi mendose Ἴκομαι, quum in Homero ipso Ἴκωμαι habeant aliae Edd., aliae Ἴκοιμι, de qua formae varietate adeundus Thierschius Gramm. dialecti Hom. maj. §. 216. 47. LEHM.

Pag. 237. l. 1. Αἰὼν] Benedictus in hoc versu Homericō intercidere passus est αἰὼν, quod servant antiquiores. JENK.

ead. l. 4. Ὅς ῥ' εἶ] Il. N, 665. seq. GESN.

ead. l. 5. Πολύδοτος] Τὴν Πολυίδου μαντικὴν inter ea, quae saltatorem nosse deceat; et saltando oporteat exprimere, refert Lucian. de Saltat. c. 49. Meminit etiam

Dial. ad Hesiod. pr. (Tom. VIII. Imj. Ed. p. 142.) Mirabilis de Polyido historia est apud *Apollod.* Biblioth. III, 3. quam credibiliorem explicando facit *Palaeophatus* περί ἀπίστων cap. 17. Add. *Hygin.* fab. 186. Caeterum Πολύιδος forte dictus διὰ τὸ μάντιν ὄντα πολλὰ εἰδέναι. GESN.

ead. l. 10. Οὐχὶ τῷ Ἀλγ.] Lego, οὐ μοιχῷ Ἀλγισθῶ. PALM. Od. A, 35. seq. *Palmerius* legit, οὐ μοιχῷ Ἀλγ. GESN.

ead. l. 12. Ἐπιβαλλόμενον] Pendet hoc verbum a καθεύματα. GESN. Non video, rectius dici ἐπιβαλλόμενον, ut vir cl. p. praec. vult; nam dativus ille cohaeret cum praemisso εἶρηκεν et καθεύματα. Et licet accusativus, praecedente etiam dativo, recte sequatur, (vide supra ad Electr. c. 3.) tamen id perpetuum non esse, quin vel minus frequens, quam eundem casum continuari, facile patet; sed jam ipse hoc agnovit. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν πλεστον] Ut in sacris, pro quovis homine, qua notione aliquoties etiam a *Luciano* adhibetur, e. g. *Necyom.* c. 16. et *Tyran.* cap. 15. GESN. Adde *Nostrum.* de Calum. c. 7. et 10. Et *Long. Past.* I, 15. ubi recte τῶν πλεστον ed. princeps, πλεσιόν recentior; licet vicini ibi intelligantur. REITZ.

ead. l. 15. Παρὰ τῆς Δίης] Compara *Act. Apostol.* XXVIII, 4. prorsus enim eadem res utrobique agitur. Neque hodie multo aliter nostri homines. Videtur autem quasi προσιοποποιεῖσθαι hoc loco δίη, ut saepe a multis, et a *Luciano* in *Bis Accusat.* factum, ubi laquentem et ius dicentem introduxit. Add. *Clemens* *Protrept.* pag. 16. *Hesiod.* intra octo versus huic vocabulo quatuor diversas potestates subiecisse observat *Cleric.* *Ar. Crit.* P. II. s. 1. cap. VI. §. 15. ubi provocat etiam ad *Silv. phil.* c. 5. GESN. Proxime compara *Dissert.* c. *Hes.* c. 7. 8. Tom. VIII. p. 146. notanto etiam *Fritzsche* *Quaestist.* p. 214. LEHM.

ead. l. 16. Οὐδέ σ' ὄκα θέμις] Locum *Homeri* qui inspexerit, facile illud θέμις expungendum esse, mecum

sensit; quod unde aut cur inuictum sit, miror. SOLAN. Versus distortus ex II. I, 416. ita posset restitui, οὐδέ κε σ' ὄχα θέμιστι τέλος θανάτοιο κχείη, qua ratione sensui etiam consultum foret melius. Vix enim, nominativum θέμις posse adverbii vicem sustinere, arbitror. GESN.

Pag. 238. l. 3. Βίβλοις τῶν ἀγ.] Liber vitae ex nostra disciplina vocatur. Vid. Phil. IV, 3. Apoc. XX, 16. etc. GESN.

ead. l. 4. Ἀνακυκλιῖς] Supra cap. 2. Noster, et Lucian. Nigrino cap. 6. eo sensu hoc verbum adhibent, ut significet recolere memoriam rei, eamque quasi ruminare, quae solennis etiam est significatio, (an enim distinguant veteres duo verba ἀνακυκλῆω et ἀνακυκλώω, non habeo certi quid dicere;) sed est aliquid apud Longinum περὶ ἔθνους Sect. 22. quod huic loco et rei melius videtur convenire. Nimirum de hyperbato agens, εἰτ' αὖθις, inquit, ἐπὶ τὰ προῦτα ἀνακυκλοῦντες, ad institutum rursus sermonem reversi. Hanc proinde rationem in interpretatione secutus sum. GESN.

ead. l. 5. Τὰ τῶν Σχυθῶν] Forte cum respectu ad Coloss. III, 11. GESN. Vid. nott. Guulmini in vitam Moisis p. 213. LA CROZE.

ead. l. 7. Χρησιὸς] De hac voce disputatum in dissert. §. 21. GESN. Vid. Huet. Dem. Evang. p. 61. Et Lactant. L. IV. c. 7. LA CROZE. Ac Dissert. Rossal. de Christo in Chrestum mutato. REITZ.

ibid. Ἐν ἔθνεσι] Vel huic manifesto Christianum arguere licet. Sed errant mea quidem sententia omnes, qui vocem χρησιὸς a vulgari et trito sensu aliorum trahere conantur. SOLAN. Ἐν ἔθνεσι] Vox sacris fere scriptoribus propria, eos, qui extra ecclesiam sunt, significat. Qua ratione novum sententiae nostrae, de χρησιῶ neque Christo neque Christiano, argumentum accederet. Si enim ἔθνη seu gentes sunt, qui non sunt Christiani, qui dicere potest Triphon, illos ex gentibus scribi in libro vitae, qui sint Christiani? Bonos autem viros esse inter gentiles, quis neget? et notum est, Christianorum etiam multos iis gentiliū, qui

honeste viverent, salutem aeternam denegare non ausos. GESN. Adeo luculenter haec, et quae idem *Gesnerus* noster in Dissert. §. XXI. disputavit, exposita sunt, ut jam vix amplius de Christo aut Christianis h. l. cogitari possit. Quod autem *Belinus* in eo offendit, quod sic proborum tantum vita in libris coelestibus describi videatur, quum et supra et infra idem *Triepho* dicat omnium hominum, sive proborum, sive improborum, vitas commentariis illis contineri, id certe non hanc vim habet, ut *Gesneri* argumentatio irrita reddatur. Nec *Wielandius*, quem eadem observatio offendit, ea est permotus, ut secus statueret, ac *Gesnerus*. Merito autem a *Wielandio* inconstantia quaedam in hac caussa ipsi *Triepho* tribuitur; qua nunc omnium, nunc tantum proborum, hominum vitam a deo consignatam dicat. Verum et haec inconstantiae species minui aliquo modo possit, siquidem id agas, ut argutando, non argumentando, subvenias *Triepho*nibus. LEHM.

ead. l. 10. Εὐστόμει] Ex *Aristoph.* *Nef.* 831. seq. ubi legitur εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἴης γλαῦρον ἄνδρας δεξιότης. Unde suspiceris, et hic legendum θεὸν δεξιόν. Syntaxeos certe ratio id exigebat; nisi dura satis ellipsi τὴν κατὰ omissam dicamus. Caeterum nomen δεξιός, Dei epitheton, illustravit *Spanh.* ad *Callim.* H. in Cerer. v. 32. GESN.

ead. l. 11. Κατηχούμενος] Proprium Christianorum verbum. Res notior est, quam ut ei diutius immorari opus sit: observo tamen, in *Asino* de animali usurpari, cum docetur; et in *Jov. Trag.* quod opusculum certe *Lucianicum* est, de pueris c. 39. qui locus probe observari meretur. SOLAN. Manifeste ad Christianorum Catecheses alludit, et Catechamenos. GESN.

ead. l. 12. Ὡς δὲ ῥήϊν] Ex scriptura sacra petita haec imago. Vid. *Ps.* CII, 25, CIV. *Hebr.* I. et *Es.* XXXIV, 4. Quinquam aliis paullo verbis res eadem repraesentatur. *Clem. Alex.* p. 30. C. SOLAN. Ita οἱ ο' *Ps.* CIV, 2. ἐκτίων τὸν οὐρανὸν ὡς εἰ δέ ῥήϊν. GESN.

end. l. 15. Σοὶ οἱ χ/διον κατυσκεύσαντι] Dativi absolute positi, ut alias genitivi. Vid. *Er. Schmidius* ad *Matth. VIII, 1.* Ita *Lucian.* Prometh. c. 6. ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα. Vix enim est, ut ad sequens mox σεαυτῷ referas, cum nescio quid inconcinni pariat, et redundans, atque a facilitate Luciani alienum. Caeterum argumentatio ipsa nimium quantum vacillat. Quam multa servorum fugiant dominos, qui ex vita quotidiana nondum didicit, discat ex Comicis, quotquot sunt, omnibus. *GESN.*

ibid. Κατυσκεύσαντι — σε δέλεαθεν] Ut ἀνακόλουθον in his cum *Gesnero* agnosco, ita in illis Prometh. 6. non opus credo idem statnere: nam cum ἐγὼ ἐπιτρέπεται τοῦτο amet construi, adeoque et σοὶ τοῦτο ἐπιτραπέντι regulariter dicitur, quando aliud verbum dativ. postulans accedit. Itaque ibi nexus erit, ὅτι ἐγέλαττες σεαυτῷ ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα: adeoque abundantia pronominis fuerit potius, quam ἀνακόλουθον. Si cui tamen secus videretur, ei non magno opere contenderim. *REITZ.*

Pag. 239. l. 2. Διαδραμεῖν] Frequenter veteres Deo illum percurrendi omnia actum tribuunt; quidam etiam θεὸν ἀπὸ τοῦ θείν dictum volunt. *Plato* in *Phaedro*, atque ex illo *Athenagoras* Legat. pro Christ. p. 94. Ed. *Dechair.* ὁ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, ἐλαύνων πτηνὸν ἄρμα, κ. τ. λ. in quam ejus ὅςιν ἀποσκόπτει *Lucianus* Revivisc. c. 22. Forte ita si non sentiendi, certe loquendi occasionem dedere vetustissimi idololatrarum, qui in sole, unico aut summo numine, cursus inprimis velocitatem incredibilem, omniumque rerum curatissimam quasi inspectionem mirabantur, (II. Γ, 277. Ἥλιος θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐλαχούεις) unde ille etiam πάντα θεὸς βλέπει, θεοῦ ἄρμα, et similia sorte orta sunt. Plura habet in hanc sententiam *Macrobius* Saturnal. I, 17. seq. inprimis c. 24. et *Julianus* laudatione in Solem. Minime autem haec eo a me disputantur, ut providentiae Divinae vel ex rerum creatorum consideratione, vel ex traditione, notitiam gentiles habuisse, negem. Taceo, quod per metaphoram laud insolentem locus,

qui prae manibus est, aliique id genus explicari commode possunt, quemadmodum de mente humana Thales apud *Diog. Laërt.* I, 35. *τάχιστον νοῦς, διὰ παντὸς γὰρ τρέχει.* Unde nec sacrae literae Deo currum tribuere dubitant. GESN.

ead. l. 3. Κότταβος] An τῷ μᾶνι ἀνθρωπίνῳ si-
miles? *Tzetzes.* GURK. Converti *cottabus*, auctore *Plauto*,
quamquam ille facetiarum magister ad aliam rem vocabulum
detorquet. Locus est in *Trinum.* IV, 3, 4. *Cavesis tibi,*
ne bubuli in te cottabi crebri crepent. Scilicet ludi genus
est, cum vini reliquiis de poculo ad solum vel pelvim sub-
jectam elidendis, sonus certa arte excitatur. Res vel ex *Le-*
xicis et *Plauti* Commentatoribus nota. Id igitur vult *Tri-*
pho: Dii tui, o *Critia*, adeo contentui sunt et deridiculo
sapientioribus, ut iude, quod illi rerum omnium sunt ignari,
progredi ad negandam veri numinis providentiam minime fas
sit; ea ratione, ut illi, qui a muribus negat domum magni-
ficam posse exstrui, mirum non videri debet, si id possunt
homines. GESN. De formula dicendi ipsa omnino cf. *Varr.*
Lectt. ad Demosth. Encom. c. 32. a). LEMM.

ead. l. 4. Καί με — παθεῖν] *Ἀναχόλουθον* est,
vel ellipsis satis dura verbi ἐποίησας, qua ratione etiam lo-
cutus videtur magister nostri, *Lucian.* in *Contemplant.* cap. 2.
σέ δὲ αὐτὸν κωλύσει, (τὸ πρῶγμα vel ἡ διατριβή) ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζή-
μιον (ποιήσει). Si enim ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum κωλύσει
subaudias, contrarius dicentis scopo sensus emerget. Aliter
tamen vir doctiss. *Jensius* in *Lect. Lucian.* pag. 132. qui ὡς
post ἔργα putat excidisse: quod magis probarem, si legere-
tur ζήμιον θάται. GESN.

ead. l. 5. Παθεῖν] Sed vid. *Hemst.* ad *Contempl.*
§. 2. REITZ.

ibid. Ἀνθρωπος ἀναπέφηνα] Refertur ad id, quod
supra *Critiae* promiserat *Tripho*, καὶ σέ ποιήσω ἐπ' ἀλ-
θείας ἀνθρωπον. GESN. Similiter *Diall. Morti.* X, 9. ἀν-
θρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας. LEMM.

ibid. Ὡς τε τοῦτον τὸν θεόν] Jam demum igitur

post longissimam quasi digressionem ad propositum sermonem reditur. Cum enim per Jovem jurare vellet Critias, id, quod narraturus esset Triphonti, non esse magicum aliquod carmen, locum ille nactus totum Deorum concilium caelo exturbat, Parcisque sua eripit cum ipso fuso stamina, doctrinam denique de Deo et providentia veriore proferat, quibus ita transactis, redit denique Critias ad iurandum, dicitque hunc a Triphonte sibi indicatum Deum se adicere tentato superius aliquoties iurjurando, ut scilicet firmum tandem aliquando fiat. GESN.

ead. l. 8. *Ἐπερ ἐκ καρδίας*] Vid. *Aristoph. Nesp.* pag. 45. SOLAN. *Aristoph. Nesp.* 86. *Ἄλλ' ἐπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὅπως γιλεῖς*. GESN. Locutio scriptoribus sacris familiaris; vid. *Evang. Joan. VIII, 37. Rom. VI, 17.* etc. REITZ.

ibid. *Ἐτερεῖόν τι*] *Γρ. ἑτεροῖόν τι*. GUYET. *Allen* *ἑτεροῖόν* scribi solet, neque altera forma usquam, quod sciam, apparet. Cum tamen, quos videre licuit, editi eam servant, mutare nolui, licet saepe in sphalmata eadem consentiri deprehenderim. De re ipsa quod est, videtur hic auctor argutari voce *ἑτερον*, quae sequitur, ut supra fecerat verbo *ἐπινομόσauto*. GESN.

ead. l. 9. *Ἐτερον*] *Homericum*, e. g. *Il. I, 313.* *Ὅς γ' ἑτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ βάζει*. *Lucian.* *Apol. pro Merc. Cond. cap. 6.* *Ἐτερον μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων*. GESN.

ibid. *Κεύσῃς μὲν*] *Μὲν κεύσῃς* *Ed. Gesneri*, fors. errore operarum; nam in al. Edd. recte *κεύσῃς μὲν* ad verbum. In *Amst.* *μὲν κεύσῃ*, quod ad verbum etiam bonum. In *Hom. l. d.* est: *Ὅς γ' ἑτερον μὲν κεύθει*. — Et *Lucian.* pro *Merced. cond. c. 6.* *Ἐτερον μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων*. Sed et ego *μὲν* ante *κεύσῃ* collocatum malim; modo in media forma locum haberet. REITZ. Error iste operarum, quem suspicatur *Reitzius* in *Gesn. Ed.* inesse, nullus est: nam *μὲν κεύσῃς* cum *Gesnero* habent omnes, quas inspexi, Edd. vett. Sed *κεύσῃς μὲν* unde *Reitzius* habeat,

quem, ut solent, recentt. confidenter secuti sunt, nequeo dicere. Jam licet κείσῃς μὲν magis sit ad versum, ut ait *Reitzius*: alterum tamen, licet turbet numeros, praeserendum editori duxi, non tantum, quod, quam auctoritatem *Reitzius* sibi sequi visus est, parvi prorsus facio, sed imprimis ob similitudinem loci *Luciani* Pro Merc. Cond. c. 6., ubi auctor scribens: καὶ ἔτερα μὲν κεύθων etc. eadem libertate usus a verbis *Homeri* recessit. Quod autem in *Amst.* Ed. μὲν κεύσῃ legi traditur, hoc vero aut errore operarum factum puto, aut profectum ab eo, qui numeros turbatos restituendos hunc in modum sibi persuasisset. *LEM.*

ead. l. 12. Κατωχρηάσω] Pertinet ad illud, quod ab initio Critiae dixerat *Triepho*, ὀχρός τέ σεν εἴλε παρειάς. Sed quae haec est insania? prius caveri jurejurando sibi jubet, ne malum ex auditione nanciscatur, jam eadem omnia vult ipse in se experiri, quae ante Critias. *GESN.*

ibid. Ἀλλοιωθῶ] Supra ὅλον σεωτὸν ἡλλοίωκας. *GESN.*

ead. l. 13. Ἀπανδῆσω] Peculiarem apud Graecos vim habent dicendi verba, si cum ἀπὸ conjungantur. Praeter enim abnuendi vel negandi significationem, quae prima est et naturalis, defectionem aliquam virium notare videntur, ut aliquis cogatur *renuere* laborem, vel longiorem etiam vendi moram. In praesentia tantum ex *Luciano* quaedam in hanc rem asseremus. Igitur hoc ipso ἀπανδῆν qua diximus ratione usus est de Merc. Cond. c. 39. πρὸς τὴν θραπειάν σκάζοντα καὶ ἀπηυδηκότα. Ἀπαγορεύειν autem idem auctor ita adhibuit: in Cataplo s. Tyranno cap. 18. οὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ de Gymnasiis c. 24. πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν. Ita in Icaromen. c. 20. Luna conqueritur: ἀπέτρηκα πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν γελοσόφων ἀκούουσα. Vid. Pe. Fab. Agonist. I, 8. *GESN.*

ibid. Ἀλλ' ὥς] Senarius. *GUYET.*

ead. l. 14. Ἐκπληξιν] Ut supra c. 6. κατόπληξις, pro sermonibus ἐκπληκτικοῖς. *GESN.*

ead. l. 17. Παρὰ τοῦ πνεύματος] Mirum, nisi

respicitur ad *Act. I, 8.* λήψασθε δύναμιν ἐπιθρόντος τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐφ' ὑμῶς. *GESN. Conf. I. Elsner. ad Evang. Matth. X, 20. REITZ.*

Pag. 240. l. 2. Ἀέγμενος] Il. I, 191. de Patroclo Achilli Iyram tractanti auscultante. Lucianus etiam utitur in Amoribus fin. GESN.

ead. l. 5. Ἐφῶντο] Lucianus Hermot. c. 9. f. πρὸς-φρὸς ἂν ἀπέτραγε τὴν ῥῆνα. Et ita in Lapithis cap. 44. Adeo igitur auribus ora admovebant, de quibus Noster loquitur, ut viderentur eos morsu sibi decerpere invicem voluisse. GESN.

ead. l. 6. Τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις] Athenaeus XIV, 7. inter saltationum genera, Ἦν δὲ σκώψ τῶν ἀποσκοπούντων τὸ σχῆμα ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκρυπτοκότων. GESN.

ead. l. 8. Πολιτικὸν] Politicum vocat, quod tanquam Peraequator seu ἔξισωτής aliquam τῆς πολιτείας partem administraret. Gregor. Nazianz. epistola 197. scripta est ad τοὺς πολιτευομένους, quos objurgat, quod Theotecno ex arte, quam profiteretur, ζημίαν, ut odiose vocat, hoc est, tributum imponerent. Ita oratione IX, p. 155. eidem Episcopo τῆς πολιτείας ἐπώνυμοι, et p. 156. οἱ ἐν πολιτείᾳ, sunt ἔξισωται, seu Peraequatores. GESN.

ead. l. 10. Ἐξισωτήν] Vid. Suid. et not. et Plut. v. 1464. 1. SOLAN. Recentiores Lexicographi hanc vocem, ceu labentis, puto, Graecitatis, omittunt: Suidas et Hesychius per ἐπόπτης simpliciter explicant. Varinus addit ἀναγραφὴς, cum quo conveniunt Glossae MSS. apud Cangium in glossario, qui caeteroquin ex adductis auctorum locis vim vocabuli satis explicat. Antiquiorem non laudari Eusebio, in disputatione jam dictum §. 28. Inscriptio, quam ad Eusebii l. c. ex Grutero 361. l. profert Valesius, Constantini M. aeo non potest esse antiquior. Siquidem L. Aradius Valerius Proculus, cui posita est, consul fuit A. D. cccxxxx. Collega Acindyno, quod probavit Th. Reinesius classe vi. Inscript. 122. p. 459. Rem ipsam diligenter ex-

posuit *Jac. Gothofredus* ad tit. 11, 13. Codicis *Theodosiani de Censitoribus, Peraequatoribus et Inspectoribus*. Eo autem summa reddit: Peraequatores, Gr. ἐξισωταί, fuere, qui quantitatem seu modum census aequarent, ut aequabilitas inter tributarios servaretur. Erant igitur quasi retractatores census, unde ἐπαρόδοισιν illis tribuit *Gregor. Nazianz.* Ep. 198. cujus exstat etiam peculiaris oratio, nona scilicet, quam, ut titulus habet, εἰς τοὺς λόγους, καὶ εἰς τὸν ἐξισωτήν Ἰουλιανόν, amicū suū, habuit, quem rogat, ut et alias aequum se praebeat, et speciatim τῷ τῶν ἱερῶν χορῷ, qui nihil pro Caesare haberent, omnia pro Deo, parcat. Caeterum in ipsa oratione ἐξισωτήν eum non vocat, sed γραφεύ. In notis monetur, alios ἀπογραφεύ legere, γράφον γραφεύ alios, quo confirmantur, quae paullo ante de nomine diximus. Huc facit etiam illud, quod Epist. 166. eundem Julianum rogat *Nazianzenus*, ut aliquot Clericos ἀπὸ τῆς γραφῆς liberet. Ex Epistola autem 168. apparet, Julianum voluisse, κοινῶν sibi esse Gregorium τοῦ κατὰ τὴν ἐπισκοπὴν σκέμματος, quod ille tunc renuit, eumque hortatur, ut, si quid male ante constitutum sit, id corrigat. Ex his satis puto constare, qui fuerint illo tempore ἐξισωταί, et quam parum accurate *Jac. Gutherius* de Offic. domus Aug. 3, 27. scripserit simpliciter ita: *Peraquator est, qui desertos agros patrimoniales aliis in emphyteusim dat, Censitor alibi dictus.* GESN.

ead. l. 12. Παραγκωνισάμενος] *Lucian.* Jov. Trag. c. 16. καὶ δὴ παραγκωνισάμενος τοὺς πολλούς. GESN. De hoc verbo vid. si quid opus, *Hemsterh.* ad Timon. Ed. min. p. 115. quae majori non inseruit. REITZ. Inserta huic Editioni Tom. I. p. 473. LEHM.

ead. l. 14. Χαρίκενος] Manifesto jam Christianos irridet. Quae repentina haec mutatio est? Dicam. Ab homine gentili non crederetur scriptus Dialogus, nisi aliquid in eos inclementer dictum foret. SOLAN. Ad hoc irridendi Christianos consilium etiam pertinere videtur fictio nominis Χαρίκενος, sive illud a χαρὰ, sive a χάρις, sensu Christi-

ano vocabulis his acceptis, repetere malis. Quod igitur *Fritschius*. De Atticismo etc. Comment. I. p. 12. *Χαλί-ξενον* potius hominem istum ad exemplum loci *Toxar*. c. 22., quam *Χαλίξενον* vocari jubet, non audiendum equidem arbitror. Cf. quae infra etiam *Gesnerus* de nomine *Χλενόχαρμος* notavit. LEHM.

ead. l. 16. *Ἐπισεσχυμένον*] *Tractim et languide*. GUYET. Navigio s. Votis p. 492. de Aegypto puero: *ἐφθέρητο ἐπισεσχυμένον τι*. Interpres: *dissolutum et incompositum quiddam*. Quam recte, non disputo. Hic autem de screante sermo est: non absurde igitur a me versum esse arbitror. In Gallo c. 10. *ὑπέβητε, καὶ ἐνεχρόμπετο μύχιόν τι*. GESN.

Pag. 241. l. 1. *Ἐπιφθέρησθαι*] Forsan *ὑποφθέρησθαι*. GUYET.

ibid. *Ὅςτος ὥς προεῖπον*] Obscurissimus hic locus, et, ut Nostri verbo utar, *διενεικημένος*. Videbo tamen, an clarior opera mea possit fieri, veniam praefatus, si non ubique rem acu tetigisse visus fuero. Videtur igitur hoc velle Critias: convenerant Christiani aliquot, Monachi forte et Ascetae, de injuriis Juliani Apostatae in Christianum nomen, Clericos imprimis, conquerentes, et spe meliorum temporum praesentia mala levantes, seu meliorem Juliano, cui interitum vovebant, successorem spoponderint, et jam animo destinariint, cujus eos insimulat Critias; seu, quod probabilius videtur, Christi servatoris opem, quam verbis, ad rem, de qua conquesti fuerant, accommodatis, expriment, certa spe praeceperint. Horum, vel unius ex his, verba quaedam a se, ut solent, qui alterum exagitant, interpolata et calumniose detorta profert jam Critias, quae accuratius erunt considerata. GESN.

ead. l. 2. *Καταλείπει ἑλλειπασμοῦς*] Forsan *καταλέγει*. Et *ἑλλειπασμοῦς* ab *ἑλλείπω*, quod est ab *ἑλλείπω*. GUYET. A posteriore vocabulo videtur pendere sensus verbi prioris. *H. Stephanus*: *ἑλλειπασμός* dicitur legi alicubi apud *Lucianum*, sed *perperam*, ideoque *Lascares* pro eo *ρεπό-*

pendam censuit ἑλλειπασμὸς, reliquiae. Alii ἑλλειπασμὸς, saginatio, α λιπαίνω. Ego putaverim, similem vim habere apud Nostrum ἑλλειπασμοὺς, ei, quam habet conjugata vox ἑλλείμματα, qua utuntur Graeci scriptores, cum dicere volunt id, quod Latine sunt reliqua, quomodo appellantur ea, quae fisco ex praeterito debentur, ut fusc docuit Jac. Gothofredus ad L. I. Cod. Theod. de indulgentiis debitorum. Add. Spanh. de Usu et Praest. Num. diss. XIII. p. 552. seq. ubi inter alia observat, quod ad rem nostram facit, ἑλλείμματα esse Constantinei aevi, Juliani, Themistii etc. reliquos λοιπὰ et λοιπάδας dicere. Dico similem; non plane vim eandem. ἑλλειπασμὸς, puto, est conniventia circa ἑλλείμματα, cum patitur Peraequator, quosdam nihil dare, et immunitatem illis indulget, in describendo et peraequando censu. Haec de Peraequatoris sententia, et spe eorum, quibus ille indulget, plane non debentur in posternum. Alii, quibus iniquum id videtur, vocant reliquationes, ἑλλείμματα, et Peraequatoris factum ἑλλειπασμόν. Constat caeteroquin, parce satis Julianum indulxisse reliqua, quod Ep. 47. de se testatur. Et Ammian. Marc. XVI, 5. Denique id eum ad usque imperii finem et vitae scimus utiliter observasse, ne per indulgentias, quas appellant, tributariae rei concederet RELIQUA. Norat enim, hoc facto se aliquid locupletibus additurum etc. Imprimis autem Clericis durum valde et iniquum eum fuisse, non ignotum, cujus rei insignia aliquot specimina profert Jac. Gothofredus ad l. 4. Cod. Theodon. de lustrali collatione, et locis, ad quae ibi lectores remittit: cum tamen quasi suo quodam jure immunitatem a publicis oneribus sibi dari postulaverint, quod praeter plurimas Codicis tum Justiniani tum Theodosiani leges, testantur aliquot Nazianzeni loca modo a nobis adducta, in ἑξισωτῶν declaratione, quibus petit a Peraequatoribus, ut Monachis atque Sacerdotibus velint parcere, qui pro Caesare nihil, omnia pro Deo haberent. Ad has igitur quasi praeteritiones τῶν ἑξισωτῶν, ubi incensos praetermittebant Clericos, τοὺς ἑλλειπασμοὺς refero, et τὸ καταλείπειν ex-

plico de non novanda, sed in statu suo relinquenda, ista praeteritione. Hoc quidem proprie significat καταλείπειν. Quod praesens posuit ductor pro futuro, rem certam forte indicare voluit, aut dedit futuro secundo καταλιπεῖ. Καταλύσει *Heumannianum*, aut, quod alias suspicabar, καταλείψει a verbo καταλείπω, ad *abolitionem reliquorum* pulchre conveniunt; sed non ita bene ad ἐλλειπασμοὺς τῶν ἔξισοτῶν, quales descripsimus: quos quidem legibus posteriorum Imperatorum relictos, quin confirmatos et auctos, immunitate ecclesiis et bonis ecclesiasticis concessa, satis constat. GESN. Καταλύσει legit *Heuman*. Poec. p. 252. REITZ.

ead. l. 3. Τὰ χρεῖα τοῖς δανεισταῖς] Studioso, puto, hic cavillatur, cum Christiani non de novis tabulis, dissolvendoque per unam epistolam aere alieno, locuti sint, sed de *debitis*, quorum in dominica oratione mentio est. GESN.

ibid. Ἀποδώσει] Lege ἀποδίδωσι. GUYET.

ibid. Καὶ τὰ τε] Hocce καὶ delendum monet *Heumann*. Poec. p. 252. f. REITZ.

ibid. Ἐνοίκια] Proprie conductarum aedium merces, quam dissolvere et privatae et publicae liberalitatis genus fuisse, docet v. g. *Lucian*. Cronosol. p. 617. Vid. *Casaub.* ad *Sueton.* Jul. c. 38. *Gron.* de Pec. Vet. I, 2. p. 57. GESN.

ead. l. 4. Εἰραμάγγυας] Et hoc conclamatum est, nisi forte in glossariis recentioribus aliquid restet subsidii. Barbariem harum vocum miratur mecum *Kusterus*. Vid. *Lexiph.* cap. 4. κατόπιν τῶν Καριμάντων, et an huc pertineat. SOLAN. Varia in mentem venire viris doctis de emendanda hac voce. Ac τοὺς, non τὰς, omnes volunt, pro εἰραμάγγυας autem ἱερομονάχους *Heumannus*, ingenioso, ut solet; sed vereor, ne Juliani etiam aeo sit illud nomen recentius. Εἰγωνετῆς *Neuburii*, viri et ipsius ingeniosissimi, ferrem, si de Socraticis Philosophis sermo esset. Ὀυερομῆνταις huic loco apti, sed quis capite deminuit et prima illos syllaba truncavit? Εἰργνύου aliqumdiu mihi placebant, nec
Lucian. Vol. IX.

sine caussa, quod praemium Sophistis dari solitum *ειρηναρχία*, ut ex Aristidis vita constat. Vid. *Masson.* ad A. 169. n. 13. Et generatim *Jac. Gothofredus* ad C. Theod. de Irenarchis. Putabam ergo, promittere sibi Sophistas, qui hic inducuntur, Christianos a successore Juliani Irenarchias. Sed post annos xxv redeunti ad prima nostra cogitata, visum est, nihil adhuc illis prolatum esse vel a me vel ab aliis melius. Non fieri hoc solius *φιλαντίας* vitio, inde conjicio, quia recentior cerebri nostri foetus sunt *ειρηναρχαί*. Reponantur itaque *φροντίδες* *πρωται*, jam *τρίται*, atque adeo *δευτέρων* forte *σοφώτεραι*. Compositum nempe arbitror nomen ex *εἶρα* et *μάγανον*, vel *μαγγανεύειν*. Ac posterioris quidem haud obscura est significatio; de praestigiis enim faciendis, aliisque dolis aut machinamentis adhiberi solet. *Εἶρα* vel *ἴρα* autem concionem significat, locum, ubi conciones fiunt, forum etc. apud *Homer.* e. g. Il. Σ, 531. *ἰσίων προπάροιθε* x. τ. λ. et *Hesiod.* Theog. 804. Esset igitur *ειραμάγγης* concionem integrarum deceptor, praestigiator. Sed magis fere mihi arridet, quod *Eustath.* ad *Homer.* l. c. pag. 1218, 15. *Bas.* non *ἐκκλησίαν* tantum, sed *μαγείαν* etiam τὸ *εἶρα* ex quorundam mente ait significare, ut adeo *ειραμάγγης* dicatur, qui vaticinia crepat, iisque tum se, tum alios decipit, quod quidem auctoris consilio apprimo convenit, qui divinationes et mala omnia Christianorum de republica dedita velut opera deridenda sibi sumserit. *Græc.* Vid. *Senec.* Ep. 95. p. 474. Et *Greg. Turon.* hist. Franc. L. V. §. 29. *Lege καὶ τοὺς χειρωνάκτας.* LA CROZE.

ead. l. 5. *Μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης*] Intelligo per ellipsin praepositionis ἀπὸ vel ἐκ. Plene *Philo*, vel quisquis auctor est libri de mundo in fine, p. 1172. A. *Παντελὴς εὐήθεια τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι*, aestimare antiquitatem generis humani ex artibus. Ad locum nostrum hoc pertinet: ad artem, quam quis exerceret, respiciebant in censu constituendo οἱ ἐξιστοῦνται. *Nazianzenus* Epistola 197. ad τοὺς πολιτενομένους, quos eodem esse ac Peraequatores, antea dictum est, lepide illos

incusat, quod neque a Diogenis pera sibi temperaturi essent, sed et illi manum injecturi, τέχνην ἐπικαλοῦντες αὐτῷ τὸν τρίβωνα, καὶ τὴν βακτηρίαν, καὶ αὐτὸ τὸ κεκλιῆσθαι μηδὲν ἐκ τῆς φιλοσοφίας. Ille igitur, quem Charicenus expectat, quisquis etiam sit, tantum abest, ut propter artem tributis quemquam vexaturus sit, ut ne de arte quidem sit interrogaturus, sed promiscue omnes (etiam pravissimos impostores) in beneficiorum communionem et ad vacationes munerum recepturus. GESN. Τὰς τέχνας emendat Heum. Poec. p. 254. artesque liberales, praecipue Rhetoricam, τέχνας vocatas probat. REITZ.

ead. l. 7. Χλευόχαρμος] Utrique Prophetarum ab inanitate hinc gratiae, hinc gaudii, quod futurum annuntiarent, nomen facit: respicitque ad κενὸς ἐλπίδας, quas supra c. 4. iis exprobrarat. Χαρίκενος, qui κενὸς χάριτας pollicetur Χλευόχαρμος, cujus nugax et illusorium est gaudium. GESN.

ead. l. 8. Τριβώνιον] Habitus ascetae, quem etiam describi puto verbis, quae sequuntur: κακοεῖμων, ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην. De tonsura post erit agendi occasio. GESN.

ead. l. 9. Ὡς ἐπεδείξατο] Ὡς hic, et inferius c. 23. ὥς εἰ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγύγοιμεν, accipitur ἀντὶ τοῦ ὅτι ἀφηγηματικοῦ, eum obliquam orationem in rectam commutamus. De utroque agit *Devarius*. Quod ad rem ipsam attinet, crediderim respici ad caelestem aureamque Hierosolymam, ut in Apocalypsi divinitus est Johanni repraesentata; sub quo schemate felicia sibi tempora promittunt Christiani. GESN.

ead. l. 11. Ἀναγεγραμμένον ὄνομα] Τὸ ἔχων hic desiderari videtur. ГУЧЕТ. Non desideratur, si ἐπεδείξατό μοι ὄνομα conjunxeris. REITZ.

ead. l. 13. Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου] Posterioris liber ad nostram usque aetatem pervenit: de priori *Plin.* XVII, 25. videndus, unde de prodigiis scripsisse discimus; meminit et *Aelian.* V. H. XII, 64. Huic Alexander credulitatem addixerat, ut ait *Curtius*, qui ejus passim

meminit; ut et *Plut. Alex.* sed ab eo de divinatione scriptum aliquid nullibi reperio. Vid. etiam *Pott.* 294, 1. et *Rigaltium* ad *Artemidorum* I, 33. Telmissensibus inventionem artis tribuit *Clem. Alex.* p. 111. B. qua somnia conjectabant. Respicit nempe hunc Aristandrum, cui ea patria cap. seq. et *Plut. l. c.* Lycius dicitur apud *Philostr.* 350. ubi id notae expediunt. SOLAN. *Aristander* Alexandro magno in itineribus et bellis comes. Meminit ejus *Clem. Alex. Strom. I.* pag. 334. d. *Curtius* I, 11, 14. *Arrian.* *Ἀναβάσις.* III, 2. *Artemidorus* *Onirocrit. I,* 26. p. 217. Ed. *Rigalt. GERN.*

ibid. Ἀρτεμειδώρου] *Artemidorum* quando scripsisse putemus, in dissert. nostra §. 10. dictum. Respicit autem forte Noster ad *Onirocrit. II,* 5. ubi aurum mali esse ominis dicitur, non propter se quidem, sed propter quantitatem; si nimium appareat, aut supra dignitatem somniantis. Eod. libro cap. 63. p. 149. τὰ πολλὰ, inquit, χρήματα καὶ ρομίσματα ἔχειν φροντίδας καὶ λύπας σημαίνει, et c. 64. p. ead. ὁ πολυχρήματος. θησαυρὸς λύπας καὶ μερίμνας σημαίνει, καὶ θάνατον προκηρορεύει. GERN.

end. l. 15. Τὰ χρέα πληθύνθησεται] Ita non somniorum tantum conjectores, *Artemidorus* II. cc. et *Astrampsychnus* p. 144. Mantissae *Meursii* ad lib. de *Luxu Romanorum*, χρυσὸν κρατῶν, ἄπρακτος ὧν θέλεις ἔσθ'. sed etiam, tanquam in vulgus nota res in proverbium abiit. *Lucian.* Gallo c. 1. σὺ δὲ ὄρα, ὅπως μὴ ὕναρ πλουτῶν, λιμώττης ἀνεγρόμενος. *Theocritus* *Idyll. 22.* s. Piscatores ita claudit: μὴ σὺ θάνης λιμῶ, καὶ τοὶ χρυσοῖσιν ὀνείροις. Alias, qui magnas opes dicere volebat, tantas esse dicebat, quantae in insomniis apparere soleant. *Theocrit.* iterum *Idyll. IX,* 16. — ἔχω δέ τοι, ὅσα' ἐν ὀνείροις φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χιμαίρας. Schol. ad h. l. ὥσεί' ἔλεγε περιουσίαν ἄφθονον, τοιαῦται γὰρ αἱ ὀνειρωτικαὶ φαντασται. καὶ Ὀμηρος, Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι. GERN.

ibid. Ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεως] Nisi scriptor hic alias parum accuratus esset, suspicarer illum dedisse ἀνά

λόγον, cum praesertim notae, quibus *ον* et *ως* exprimitur, tenui discrimine distent. Sententia aperta: quo quis plus reddidisse et dissolvisse aeris alieni somniat, tanto profundius aere alieno mergetur. GERN.

Pag. 242, l. 2. Λευκάδα πέτρην] Eurip. (pag. 568. B.) SOLAN. Homer. Od. Ω, 11, de animabus procorum Penelopes ad inferos euntibus: Πὰρ δ' ἴσαν ὠκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ λευκάδα πέτρην. Ἥδ' ἐπαρ' ἡελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνειρόων. Eustath. p. 821, 4. Bas. ἰστέον ὅτι λευκάδα μὲν πέτραν ὁ μῦθος πρὸς τῷ ἄδῃ πλάττει, ἢ κατ' ἀντίγραφον. μέλας γὰρ ἐκεῖ σκότος· ἢ καὶ διὰ τοὺς ἐσχάτους τῆς ἐκεῖ γῆς τόπους, οὓς εἰκὸς τὸν ἥλιον εἶτι διαλευκαίνειν δοκῶμενον. Aristarchus νεκρῶν universam, i. e. τὴν αὐτὴν ῥαψωδίαν Odyss. obelo confixerat, et hoc inter alia argumento fuerat usus: ἀλλ' οὐδὲ ἔοικεν εἰς ἄδου λευκὴν εἶναι πέτρην· huic respondet Scholiasta minor sub initium ῥαψωδίας, τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν ἐστρωμμένα αὐτῆς λευκαίνεισθαι. Audiamus etiam Hesychium, qui, quae hac de re habet, ex Homeri Schol. antiquis descripsisse videtur. Ita autem ille: λευκάδα πέτρην. διὰ ταύτης λέγεται τῆς πέτρας τὸν ὠκεανὸν φέρεσθαι. ἢ ἀλληγορικῶς τὸ στόμα ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. διὰ τὸ τοὺς ὀδόντας λευκοὺς εἶναι. αἱ γὰρ ψυχαὶ τῶν τελευτώντων διὰ τοῦ στόματος ἀνέρχονται. Haec. λευκὰς πέτρα forte est Manalis lapis; de quo Festus: Manalem lapidem putabant esse ostium Orci, per quod animas inferorum ad superos manarent, qui dicuntur Manes. Hanc λευκάδα πέτρην Albion Insulam s. Britanniam suam interpretatur doctiss. Barnesius ad locum Homeri, et ad Eurip. Helenam 1692. ubi imprimis Tzetzen, Lycophronis Scholiasten, suffragatorem citat. Certe hoc illum juvare potest, quod δῆμον ὀνειρόων subinde beata illa insula et bonarum rerum feracissima emittit, e quo populo forte ipsum hoc est, quod de Albio nobis narrat Barnesius. GERN.

ead. l. 3. Δῆμον ὀνειρόων] Orpheus Argonaut. v. 1140. Ἀρόρητους αἰῶας πύλας καὶ δῆμον ὀνειρόων conjun-

git. *Eustath.* l. c. τὸ δὲ δῆμον ὀνείρων ὥς ἐπὶ ἐμψύχων καὶ σωματοειδῶν εἶπε, νύκτωρ ἡμῖν ἐκείθεν δῆθεν ἐπιφοιτῶντων. *Schol. min.* τὴν νύκτα ἐν ᾗ φαίνονται οἱ ὄνειροι. *Porphyr.* de antro nympharum pag. 121. *Barnes.* δῆμος δὲ ὀνείρων κατὰ Πυθαγόραν αἱ ψυχαί, ἃς συνάγεσθαι φησιν εἰς τὴν γαλαξίαν, τὸν οὕτω προσαγορευόμενον ἀπὸ τῶν γάλακτι τρεφομένων κ. τ. λ. quocum consentit *Diog. Laërt.* in *Pythag.* 8, 32. εἶναι τε (φησὶν ὁ Πυθαγόρας) πάντα τὸν αἶρα ψυχῶν ἔμπλειον, καὶ τούτους δαίμονας καὶ ἥρωας νομίζεσθαι· καὶ ἐπὶ τούτων πέμπεσθαι ἀνθρώποις τοὺς τε ὀνείρους, καὶ τὰ σημεῖα νόσου τε καὶ ὑγίειας κ. τ. λ. *Ego crediderim*, de tantis mysteriis ne per somnium quidem cogitasse bouum *Homerum*, sed per ὀνείρους simpliciter intellexisse defunctorum animas, quas εἶδωλα, voce de somniis adhiberi solita, vocat, e. g. *Odyss.* A, 212. 601. *Od.* Y, 355. Adde *Virg.* *Aen.* IV, 654. et, qui locus vel maxime huc facit, *Aen.* VI, 696. seq. ubi umbram Anchisae patris complecti vult Aeneas, sed *Ter frustra compressa manus effugit imago*, *Par levibus ventis, volucrique simillima somno*. Quod expressum est ex *Od.* A, 306. Τρίς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιὴ ἕλκελον ἢ καὶ ONEIPΩ Ἐπτατο, κ. τ. λ. — Versu 221. Ψυχὴ δ' ἦντ' ONEIPOΣ ἀποπτυσμένη πεπότηται. *Populum*, δῆμον, de quavis multitudine dixere. *Ovid.* *Met.* XI, 634. *At pater* (Somnus) *e POPULO natorum mille suorum*. Sed ut tandem ad Nostrum revertamur, cum somnia esse dixisset *Chariceni* et *Chlenocharmi* vaticinia, ad illud exaggerandum ait, illos in rupe forte alba, ubi ingens esset somniorum populus, indormiisse, ut brevi adeo nocte tantum somniaverint. *GESN.*

ead. l. 4. Ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὕσης] *Lucian.* *Scythia* p. 596. extr. ἐν ἀκαρεῖ de temporis brevissimo et quasi insecabili articulo dixit. Vid. *Menandri* reliq. n. 283. Hic itaque miratur *Critias* tam longa somnia tam brevibus noctibus. Contra *Lucian.* *Somn.* c. 17. de longo somnio, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μῆκιστα εἰσιν αἱ νύκτες. *GESN.*

ead. l. 6. Κατεγίνωσκον] *Lucianus* Philops. c. 8. ἐγέλασαν ἐπὶ τῇ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν κατεγνώκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν. Ita etiam c. 32. *ead.* Noster paullo post τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνώκως. *GESN.*

ead. l. 7. Ἐξεβόρυσσα] *H. Stephanus* in Thesouro: ἐκρινῶ ex *Luciano* offertur, pro naso suspendo, subsannō, μυκτηριῶ· et ita *Scapula* et *Basileenses*; veteres, *Pollux*, *Hesychius*, *Suidas*, *Varinus* nihil habent, tacent *Camerrarius* et *Rhodiginus*. Putaverim, venatorium verbum esse ab odora canum vi traductum, investigandique adeo seu iudagandi significationem habere, quae huic loco apprime convenit. Idem ergo est ἐξεβόρυσσα, quod ἐξίχνησα, de quo verbo illud tantum notari meretur, frequentius alias cum accusandi casu jungi, ut etiam a Nostro factum c. 21. *GESN.*

ead. l. 8. Ἀρίστανδρον] De hoc vide *Rigaltium* ad *Artemidor.* I, 33. *L. Bos.*

ibid. Τελμισία] Lege Τελμισία. Vid. *Plut.* IV, 6, 14. *N. SOLAN.*

ead. l. 9. Ἡ δ' ὄς] Saepius ita Platonizat *Lucian.* in *Philopseude*, etiam cum expressa personae mentio adjicitur; ut, ἡ δ' ὄς ὁ Κλεόδημος κ. τ. λ. *GESN.*

ead. l. 10. Ἐχεμυθεῖς] Ex Pythagorica disciplina vocabulum. *GESN.*

ead. l. 12. Μεσορί] Nota, scenam dialogi *Alexandriae* esse. *GUYET.* De hoc Aegyptiorum mense vid. *Scalig.* de emend. Temp. 198. Emenda autem *Plutarch.* 678. f. ubi Μεσορή legitur. Legebatur etiam hic in omnibus impr. μεσωρί, per ω, prave. *SOLAN.* Aegyptii mensis nomen, quem recte cum Augusto comparat Scholiasta, et hodie quaeque Copti eo loco ponunt, ut ostendit in Menologio *Fabricius*. Aegyptiorum ab antiquissimis inde temporibus propriae erant divinatoriae artes et disciplina somniorum. Mirum igitur non est, Aegyptio nomine hac in re Nostrum uti. Minime vero ex hoc solo loco colligere licet, in Aegypto scriptum *Philopatrin*, cujus velut theatrum ad Pontum Euxinum esse, satis ostendimus. Caeterum si quis de auctore

atque aetate huius dialogi mecum putet, ille non nimium falsos deprehendet Christianos, si quid de imperii conversione atque Imperatoris interitu praesagierunt; (praesagiisse autem probabile fecimus in dissert. §. 34. 35.) Siquidem V. Kal. Julii exstinctus est Julianus, ut adeo mense Μεσορί pacata iterum omnia atque tranquilla, Imperatore Joviano, Christianis essent. Illud etiam notari obiter potest, non male paucis ante-versibus dictum ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὐσης. Nuntius enim de victoriis Juliani paucis procul dubio ante obitum ejus diebus Constantinopolin allatus, hunc dialogum scribendi occasionem auctori dedit. Incidit ergo colloquium Critiae cum Christianis in viciniam solstitii, ubi brevissimam sol noctem efficit. GESN. Mensis Aegyptiacus; sed qui etiam inter Syros usurpari potuit. Vid. Noris. Epoch. Syromac. Diss. V. c. 11. LA CROZE.

ead. l. 15. Δριμὺ καὶ Τιτανῶδες] *Lucian. Icaromen. c. 23. δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ τε καὶ Τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν κ. τ. λ. GESN.*

ead. l. 16. Δραξάμενος] *Conf. supr. Asin. c. 25. REITZ.*

ibid. Πήτρην ποιήσασθαι] Πήτρα eloquium videtur esse, atque antiquitus adhibitum de oraculis. Docet hoc Plutarchus Lycurgo p. 86. H. Steph. ubi de legibus Lycurgi, Τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα νομοθετήματα ῥήτρας ὠνόμασεν, ὥς παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα, καὶ χρησιμὸς ὄντα. Et p. 78. οὕτω δὲ περὶ ταύτην ἐσπούδασε τὴν ἀρχὴν ὁ Λυκοῦργος, ὥστε μαντεῖαν ἐκ Δελφῶν κομίσαι περὶ αὐτῆς, ἣν ῥήτραν καλοῦσιν. Add. p. 79. Sed haec significatio parum ad rem nostram. Neque multum illa, qua utitur Aelian. V. H. X, 18. ubi synonyma videntur συνθήκας δὲ ἐποιήσαντο, et εἶχον ἐπὲρ τούτων ῥήτραν πρὸς ἀλλήλους. Verum ῥήτρα etiam est facultas dicendi, vel vices. In decreto Byzantiorum apud Demosthenem de Corona c. 27. Δαμάρητος — ἐλέξεν, ἐκ τῆς βουλῆς λαβὼν ῥήτραν, facta sibi a Senatu dicendi potestate. Lucian. Pro Merc. Cond. c. 3. ῥήτραν λαβὼν, sumis dicendi partibus. Id Toxari

c. 35. σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι. Hoc itaque vult Critias, quod in versione huius loci ante hos xxv annos conjectura magis ductus, quam observato post demum usu nominis, expressi. Charicenus, illud σεσημμένον γερόντιον, ut vocat c. 16. instigaverat eum, de quo hic sermo est, ut sibi auditores pararet et audientiam etc. GESN.

Pag. 243. l. 3. Παρεκτείναντες] Παρεκτείνας forsan. GUYET. Non est penitus inauditum, nominativos poni pro genitivis absolutis. Homer. II. Γ, 211. ἄμφο δ' ἔξομένω γεραρότερος ἦεν Ὀδυσσεὺς, ambobus sedentibus etc. praecesserat: σιάντων μὲν Μενέλαος ἐπιέρεχεν ἐνός ὤμοῦς. Adde Aristoph. Lysistrata versu 13. Εἰρημένον δὲ αὐταῖς — εὐδοῖσι, cum praedictum sit. Plato Cratilo p. 236. E. Laemar. de Heroibus, Πάντες δὴπον γέγονασιν ἐρασθέντες ἢ θεὸς θνητοῦ ἢ θνητὸς θεῶς. Aelian. V. H. X, 18. Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφρις, ἡρώσθη αὐτοῦ Νύμφη μία· ubi plura dedit ejusdem Perizonius. GESN. Non absolutum hunc habe Nominativum, sed μερισμὸς est imperfectus h. l. Quod enim in sequenti verbo finito πέθει inest subjectum, inest simul in παρεκτείναντες; quod autem praeterea in hoc plurali inest subjectum, narrantis videlicet persona ipsa, procedente narratione forte reticetur. Pleni μερισμοῦ complura sunt apud Lucianum ipsum exempla; ut Diall. Deor. XII, 1. οἱ Κορίβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν — ὁ δὲ etc. Ibid. XVI, 1. οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν — — ὁ δ' Ἀπόλλων etc. LEHM.

ead. l. 4. Ἀπογραφάδι] Lucian. in Pseudologista, quem ἀπογραφάδα inscribunt, totus in eo est, ut probet, hominem etiam, quod ipse fecerat, per scommata ita posse appellari. GESN.

ead. l. 6. Σιδηρεάς] Versus scazon s. choriambus ex II. Θ, 15. ubi in descriptione Inferorum: Ἐνθα σιδηρεαὶ τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός· quem laudat etiam Lucianus Amor. c. 32. De re ipsa vid. §. 27. diss. nostrae. GESN.

ead. l. 8. Χρυσόροπον] Homer. Od. Δ, 71. Hinc,

quod factum nollem, vir multis nominibus reverendus, quasi serio dicta forent et ab auctore fide digno, quae veteribus Christianis ecclesiarum forma fuerit, adstruere conatur. *Cave* 129. 142. SOLAN.

ibid. Ὅμηρος] *Od.* *A.* initio, imprimis v. 121. Etiam *Lucian.* de Domo cap. 3. et in *Scytha* c. 9. τοῦ νησιώτου μεϊρακίου meminit. Telemachum esse Ulyssis filium ex *Ithaca* insula, ex *Homero* apparet. Scholiastes, qui *Protesilaum* nominat, memoria est lapsus. GESN.

ead. l. 11. Οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν] *Homericæ* formula ex *II.* *Ω*, 321. et *Od.* *O*, 165. GESN.

ead. l. 13. Ὡς εἴ τινα] Ὡς ἀφηγηματικὸν, de quo ad cap. 16. GESN.

ead. l. 15. Ποινοποιοί] Ignota Lexicographis vox; furias tamen intelligi, haud obscurum est. GESN.

ibid. Ἐπὶ τὰ θεάτρα] Pro ἐπὶ τοῖς θεάτροις. Ita etiam *Hesiod.* *Theogon.* 531. ἐπὶ χθόνα πολυβότειραν *Herculis* gloriam esse dicit, qui in *Operibus* versu 156. ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ ordinaria construendi ratione dixerat. Tale forte est illud *Matth.* VIII, 9. ὑπὸ ἑξουσίαν ἀνθρώπου εἶμι. GESN.

ead. l. 16. Μετὰ δὲ τὰ] Pro ταῦτα, poet. GESN.

Pag. 244. l. 1. Τίς, πόθεν] Versus ab *Homero* aliquoties repetitus, ut *Od.* *K*, 325. *O*, 318. *T*, 105. *Ω*, 297. etc. *Luciano* etiam usurpatus *Icaromen.* cap. 23. item *Senecæ* ludo in *Claudium*. GESN.

ead. l. 2. Χρηστὸς γὰρ] Vid. diss. nostra §. 20. GESN.

ead. l. 6. Χαίρουσί γε] Quorsum hoc pertineat dictum, vid. §. 36. dissertationis. GESN.

ead. l. 7. Δυστοκεῖ] Ex *Aristoph.* *Ran.* 1470. ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ. Schol. δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖ καὶ κακῶς πάσχει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δυστοκουσίων γυναικῶν. Ἡ δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ κακὰ γεννήματα προῖχει. Posterius magis placet, imprimis si, ut tunc *Alcibi-*

ade Athenienses metuebant, Christianos ab Juliano metuisset dicamus. GESN.

ead. l. 11. Ἡ δὲ σελήνη] Tanquam distinctum phaenomenon allegatur, quod prioris est causa, nisi simpliciter de plenilunio velis intelligere, ad quod quidem παρὺλῶς et ad diem modo praedicendum, non magna opus est Astronomiae peritia. Caeterum Christianis ex eo, quod de interitu mundi, de Antichristo etc. disputarent, obiecta Astrologica vanitas. *Minuc. Fel. XII, 7.* Desinite caeli plagas et mundi fata et secreta rimari: satis est pro pedibus adspicere. GESN.

ead. l. 12. Ὁ Ἄρης ἐλ τετραγωνήσει] Hermès Trism. de infirmior. decubitu p. 12. *Hoesch.* ἡ διαμετροῦντος ἢ τετραγωνίζοντος ἢ συνόντος τῇ Δ. GESN.

ead. l. 14. Ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἡδεσθε] Tristis enim prodigii loco habebatur androgynos, et in mare deportabatur, quod ex *Gell. IX, 4.* constat. Memorabilis etiam est *Livii* locus XXXI, 12. ubi inter plura prodigia, ante omnia abominati seminares, jussique in mare deportari. Similia habet idem XXVII, 13. et 39. it. XXIX, 22. Add. *Juvén. 13, 64.* seq. GESN.

Pag. 245. l. 2. Κατάξουσι] Καταράζουσι forsan. GUYET. Nil opus emendatione: nam κατάγειν a κάτω ἄγειν, quam κατὰ et ἄγειν, formari potest, ut ex *Plut.* docet *Steph.* Et pro deorsum ducere, mittere, ut κατάγειν εἰς ἄδου apud LXX frequentissimum, quin et κατάγειν δάκρυα *Jerem. IX, 17.* ac ter deinceps. Item κατάγειν ἐξ οὐρανοῦ *Amos. III, 11.* Cumque hic Dialog. ad ejusmodi stilum sit compositus, sufficerent illa testimonia, si vel apud alios non invenirentur. Et cur non aequè descendendi significatus huic verbo inesset, quam in καταρρίπτω, dejicio; etsi κατάγειν longe plurimum pro deducere, perducere quem ad locum, usurpatur apud antiquos et sequioris aevi scriptt. REITZ.

ead. l. 3. Τὸ βροντοποιὸν δοχεῖον] Forte respicit ad τὰ καλούμενα ἡχεῖα, ὧν ὁ πτόπος (cum Scholiaste *Aristophan.* loquor ad *Neφ. 291.*) σχηματίζεται εἰς βροντῆς ἀπήχησιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ σκηνῇ μηχανήμα τι, ὃ

καλεῖται βροντέων, ἀμφοτέρως μεστὸς ψηφίδων ἀντιβαλλομένων εἰς χαλκοῦν λέβητα. Quamquam si *P. Victorium* audiamus Var. Lect. 20, 7. alia prorsus fuit τῶν ἡχείων ratio, ad augendam nimirum quamcunque vocem comparata, de quo hic non est disputandi locus. Qualia igitur in scena fuisse vasa, talia ad risum captandum caelo affingit Critias, quibus impletis erumpant fulmina cum tonitribus. GESN.

ead. l. 5. Ὡς μεταλλαγῶσι] Vid. §. 34. dissert. GESN.

ead. l. 8. Πρῶτος] Apud *Aristoph.* Ran. 883. ait ad Aeschylum Bacchus, σὺ δ' εὐθὺς ὥσπερ πρῶτος ἐμπρησθεὶς βοᾷς· ad quem locum *Bisetus*: ὅτι ἡ πρῶτος καιομένη ψόγον ποιεῖ. GESN.

ibid. Διάτορον] *Lucian.* Gallo init. de galli cantu, διάτορόν τι ἀναβοήσας. GESN.

ead. l. 10. Θήγοντες ὀδόντας] Formula *Aristophan.* Βατρ. 829. Θιμολέων Homericum Herculis epitheton. Πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλείας, *Aristophan.* Βατρ. 1048. GESN.

ibid. Κατ' ἀνδρῶν θυμολέόντων] Parodia *Homer.* Od. A, 266. SOLAN.

ead. l. 11. Τριφαλείας] Lege τρυφαλείας. GUYET. Et hoc malim. Sed cum prius etiam reperiatur alibi, nihil mutem. Et licet τρυφ — sp. *Homer.* perpetuo scribatur, tamen Scholiast. ad Il. Γ, 372. τρυφαλείης exponit — τρεῖς γάλλους ἐχούσης· adeoque τριφαλείας ad originem propius accedens eo minus mutandum. REITZ.

ead. l. 12. Ὡς] Lege οἷ. GUYET.

ead. l. 13. Κατατρώχετε] Proprie vexare est, *attolere*. Sed ipse deinde explicat per ἐπαρῶσθαι τῇ πατρίδι. GESN.

ead. l. 14. Μαθηματικὴν] Astrologiam judicariam, quae vocatur, *Mathesis*, et qui eam profiterentur, *Mathematicos* appellatos esse, non opus est ut hic moncatur. Hanc artem tractare non negat Christianos, sed κατορθώοντες, recte tractasse, edidicisse. Verum fuit saltem primis

temporibus ista laus Christianorum, quod a conjectoribus, ariolis, vatibus, mathematicis, et id genus hominibus abhorrent, infensis propterea odiis ab illis excepti. Vid. inter alios *Arnob.* contra gentes p. 13. it. *Tertullianus* Apol. c. 43. Laudanda et hic est incomparabilis viri *Jo. Alb. Fabricii* industria, qui *Bibl. Graec.* III, 20. p. 518. seq. concinnavit catalogum selectum scriptorum, qui astrologiam apotelesmaticam oppugnaverunt, quos inter primo loco Christianos veteres collocavit. Qui ergo factum dicemus, ut ea tamen per posticum quasi recepta ita diu in Christiano etiam orbe vignerit? *Gesn.*

end. l. 16. Γραῖδ(ων) Etiam hodiernum edentulae potius mulierculae, quam viri, magiae et incantationum crimine traducuntur. Scilicet iudicii viriumque imbecillitas, quae sexui, cum avaritia, quae aetati quodam modo naturalis est, conjuncta, superstitionum foecunda mater esse solet. *Gesn.*

Pag. 246. l. 4. Κεκαρμένοι τὴν γνώμην Mirabilis loquendi forma, *detonsus mente sive sententia*. Sed hanc hic etiam affundit *Lucianus*, qui *Paphlagonas* in *Pseudomante* c. 15. vocat τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξευρημένους, id est, ut interpretor, ovium instar lanigerarum, tonderique solitarum, stupido hebetique ingenio praeditos: statim enim subjicit, οὐδὲν λοικώτας fuisse illos σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνη τῇ μοσση μὴ οὐ πρόβατα εἶναι διαφέροντας. Etiam cap. 6. dixerat, τοὺς πολλοὺς ἀποκείροντες, i. e. ἀπατῶντες. Nostri Germani non modo tondere, *scheren*, ponunt pro ludibrio habere; sed quidam etiam *balbiren* dicunt, i. e. barbam radere, pro *Plautino auro emungere*. Ita οἱ ο', quod in *Cant.* IV, 2. est כרר הקצור, simili ellipsi reddidere ἀγέλαι τῶν κεκαρμένων. In ipsa autem calvitie et raso capite videtur aliquid olim fuisse contemptui obnoxium. Unde graviter adeo irascitur *Elisa* pueris calvitie sibi exprobrantibus. *Nonius* verbum *calvere deductum* putavit a *mimis calvis*, qui omnibus essent *frustratui*, quo loco utitur *Elmenhorstius*, ad illustrandum illud, quod est apud *Arnobium* contra gentes l. 3. p. 239.

delectantur Dii stupidorum (de minimis loquitur) *rasis capitis*. Quaedam etiam in hanc sententiam annotata sunt ad *Lucian. Lapith. c. 18.* a doctissimo viro *Almeiucenio*. Add. *Juven. V, 171. Casaub. ad Pers. p. 100. Graev. ad Lucian. Soloec. p. 744.* Ne quid tamen dissimulem, videtur mihi Triephton ad clericorum tonsuram respicere, cujus et paullo ante facta mentio clarior, ubi *κακοίμων τις, ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην* memoratur. *Gregorii enim Nazianzeni* aetate tonsuram in usu fuisse, non improbabili conjectura ex *Maximi Cynici* constitutione elicitur, de qua loquens *Nicephorus H. E. 12, 11. p. 240. καὶ τὰς ἐκείνου, inquit, κυνικὰς τρίχας περιελὼν κ. τ. λ.* Et ne nugari suo more putemus *Nicephorum*, praesto est *Theodoritus*, qui *H. E. 4, 8. Τιμόθεος, inquit, ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐπίσκοπος — ἀντὶ τοῦ θανμασίον Γρηγορίου (Nazianzeni puta) Μάξιμόν τινα κεχειροτόνηκε κυνικὸν, ἐθὺς αὐτοῦ τὰς κυνικὰς ἀποκείρας τρίχας.* Nec parvi momenti sunt, quae *Jac. Gothofredus* ex fontibus monuit ad *l. 38.* Codicis *Theod. de Episcopis*, ubi ob *ξύρισμα γυροειδὲς coronatos* appellatos esse clericos, et clericalis reverentiae nomen *coronam* fuisse jam circa haecce tempora, luculenter probavit. Sed de his aliter *Salmas. de coma p. 158.* Viderint, qui dedita opera hujus antiquitatem ritus tractant. *GESN.*

ead. l. 6. Ἀσιτικοί] In ipsa Scriptura *S.* aliquorum mentio fit, qui jejniis et cibi abstinentia ad visiones apparitionesque sese praepararunt. Et cacozelia quadam rerum sacrarum factum est, ut apud gentiles etiam quidam, *Pythagorici* imprimis atque *Platonici*, variis *καθαρμοῖς*, lustrationibus, jejniis, animas suas ad commercium cum Deo spiritibusque aptas reddere vellent. Jam apud *Herodotum II, 40. προνηστεύουσι τῇ Ἰσι.* Ex recentioribus sufficiat in praesentia laudare *Jamblichum III, 11. p. 74. Edit. Oron.* ubi inter praeparationes ad vaticinandum reliquas, *τριῶν ὁλῶν ἡμερῶν ἀσιτίαν* refert. De Christianis omnium fere temporum nota res est, imprimis si in censum veniant, quae

in Vitis Sanctorum Patrum, et Actis Sanctorum, larga manu afferuntur. Sed non sunt praetermittenda *Gregorii Nazianzeni* verba, quibus mirifice totus hic locus illustratur. Vocabantur a *Juliano Christiani*, ait vir ἑνθεος, p. 122. seq. Orat. 11. in *Julian*. οἱ τοῖς γραῖδ'οῖς συγκαθεζόμενοι καὶ συμψάλλοντες, οἱ ταῖς μακροῖς νηστεῖαις ἐκτετηγμένοι, καὶ ἡμίθνητες, οἱ μάλιστα ἀγοιπνοῦντες, καὶ ταῖς παννυχίοις στάσεισι παραληροῦντες. GESN.

ead. l. 14. Σεσηρός] De iratorum canum rictibus adhiberi solitum verbum. *Aristoph.* Pace v. 635. ἡγριομέ-
νους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας. Schol. ἀπὸ τῶν κυνῶν ἡ μεταφορά· ὅταν γὰρ ὀργίζονται, σεσήρασιν ἀλλήλοις. Possis forte convertere *sarcastice subridentes*: σαρκάζειν enim et σαρκασμὸς ἀπὸ τοῦ σαίρειν, unde et σέσηρα. GESN.

ibid. Ἐξω — τοῦ κλινιδίου] Id est, non ut alia somnia e somno et in lectulo ducunt originem, sed aliunde et extra lectulum nobis obtingunt. Ita *Jamblichus* de mysteriis XIII, 23. probare conatur, a principio aliquo extra hominem constituto provenire divina illa et futuri praesaga somnia. GESN.

Pag. 247. l. 8. Ἐπισημελεῖν] Uti nos vertimus, ἀντιῶ subaudiendum, ut scilicet ad Deum referatur. Non negaverim tamen, posse aliter etiam accipi, ut tantum *divulgare* vel *differre rumoribus* significet: ita nulla opus fuerit ellipsi. GESN.

ibid. Ἐνα θυμὸν ἔχοντες] *Hom.* II. N, 487. SOLAN. Suspiciabatur *Heumannus*, πάντα θυμὸν ἐκχέοντες. Superest, ut addicant libri, sine quibus in tolerabili sententia nihil mutem. GESN.

ead. l. 2. Θυμὸν] *Iram* volebat verti *Heumannus* Poec. 249. bene, si ἐκχέοντες legas; minus recte, si vulgatum serves. REITZ.

ead. l. 13. Σίγα, ὦ Κριτεῖα] Poteratne autem aliquid in dramatico genere esse absurdius, quàm post magna prooemia et ingentissimarum promissionum hiatus, denique, cum ad ipsam rem perventum est, frustrari lectores, et dimittere

longe quam fuerant incertiores, quidnam tantis dignum hyperbolis cothurnisque fuerit? *Κενὰς* quidem *ἑλπίδας*, et *ὑθλους* forte vidimus, sed ubi *δαινὰ βουλεύματα*; quorum aequae mentio facta cap. 4. Si quid tamen licet conijcere, ipsam forte mortem Juliano portendi dixerunt Sophistae, quos Noster appellat, quo referenda sunt, quae §. 35. diss. nostrae diximus. Hoc itaque ut nimis mali ominis et blasphemum plane reticet. Inde forte est, quod Critias deinde vitam longam spondet Imperatori, quamquam id alia etiam de caussa poterat fieri. GESN.

ead. l. 14. Ὡς ἐξ ὀγκωται] Nimirum quod ante in Critia effecerant nugae Sophistarum, id jam in Triphonte producant. Illud de morsu canis rabidi, est etiam in fine Nigrini, item Philopseudis, ubi etiam de ventre auditis nugis inflato ita *Lucian. pag. 353. τοιαῦτα ἀκούουσ, ἤκω νῆ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκους πίνοντες, ἐμπεφνημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δέόμενος, ἡδέως δ' ἂν πόθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθευδανόν τι γάμμακον, ὧν ἤκουσα, ὥς μή τι κακὸν ἐργάσεται με ἢ μνήμη αὐτῶν ἐνοικοροῦσα. Quod est de ultimo verbo, conf. Abdicat. cap. 6. οὐ γὰρ ἀπλοῦν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλλὰ τι παλαιὸν ἐποικοροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέτρεξε κ. τ. λ. GESN.*

Pag. 248. l. 4. Τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς] *Nic. Rigaltius* ad *Tertull. de Oratione* non procul ab initio, *notam etiam*, inquit, *Luciano fuisse dominicae orationis formulam, declarant ista Triphontis ad Critiam*; et deinde haec verba subiungit. Cui merito assentitur *Fabric. Bibl. Gr. IV, 16. p. 504. GESN.*

ead. l. 5. Πολυώνυμον ᾧ δὲ ἦν] *Vid. Th. Smith. de hymno matutino Graecorum, in miscell. pag. 139. LA CROZE.* Per hanc intelligit *Jo. Gregorius* clausulam orationis dominicae: *quia tuum est regnum* etc. Observationum Sacrarum c. 38. quem tamen falli, praeclare notavit *J. Alb. Fabricius l. c.* et mavult intelligi *δοξολογίαν* aliquam veterem, ut est v. g. *Clementis Alexandrini.* Deinde in *Bibliographia antiquaria c. xi. p. 368. ubi de Christianorum*

hymnis exponit, *Ode Polyonymos*, inquit, *cujus meminit Lucianus, sive quisquis auctor, in Philopatrīde, nihil aliud est, quam doxologia* etc. Ita πολυώνυμον ᾠδὴν vocaveris τὴν μεγάλην δοξολογίαν, ut vocatur, quae tum alias, tum accurate imprimis, et cum variantium lectionum notatione, edita est a *Th. Smith.* in calce libri Anglice editi, *an account of the Greek Church*, ubi statim ab initio canit Ecclesia: Αἰνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε, εὐχαριστοῦμέν σε, κ. τ. λ. Ἐπιρῶς πολυνύμου meminit *Lucian.* Philops. c. 17. magicum carmen intelligens. GESN.

ead. l. 6. Ἀλλὰ] Fingitur interventu Cleolai sermo interrumpi. GESN. Verba: σπουδῇ δὲ ἔκει καὶ κατέχευται *Fritzschius* Quaestst. p. 215. ducta esse monet e nobili loco *Aristoph. Ran.* v. 1154. sq. LEHM.

ead. l. 10. Μή τι παραδράμης] Vid. §. 21. dissert. Studii hic quidem, ne quid in interpretatione hujus versus inepto poëtae concederem. GESN. Umbras has esse versuum, quibus jam utuntur vel abutuntur amici eleganter scilicet eruditi, nemo non videt. Quapropter minus mireris, quod vel Editores distribuerunt versus, vel Interpretes imitari conati sunt, quam quod *Fritzschius* Quaestst. p. 215. perfectos numeros expectasse videtur ac vituperasse editores, qui etiam mancos et illegitimos versus pro versibus notarint. LEHM.

ibid. Μηδὲ παρέλθης] Ex Tragico aliquo, ut mihi videtur; nisi forsan, uti et sequentia, hujus ipsius, quisquis deum est, et haec sint. SOLAN.

ead. l. 12. Καλὴ ξυνωρίς] V. diss. §. 28. GESN.

ead. l. 15. Πέπτωκεν ὄφρῶς] Iterum Jambī, sed interrupti. De re ipsa vid. omnino §. 33. et 34. dissert. Non puto autem opus esse, ut ὄφρῶν peculiariter de urbe quacunque capiamus, ut Palmyram intelligebat *Crozius*. Vid. diss. §. 24. Ὀφρῶς, *supercilium*, est superbia e rebus gestis et felicitate superioris temporis contracta. GESN.

ead. l. 17. Σοῦσα] Quia sub Trajano a Cassio Seleuco *Lucian.* Vol. IX.

cia et Ctesiphon captae sunt et incensae, sunt qui eo tempore scriptum hunc dialogum putent; sed illi ad sexcenta recentiora non attenderunt. SOLAN.

ibid. Ἄστν] Τὸ Περσίδος hic deesse videtur. GUYET.

ead. l. 18. Ἀραβίας] Τὸ Α in Ἀραβία anceps. Propt. Aut si qua Arabiae lucet bombyce puella. GUYET.

Pag. 249. l. 8. Πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλήψει] Sic recentiores. Scribe cum prioribus ἐκλείψει. JENK. Ἐκλείψει] Plerique libri ἐκλήψει. quod sic ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 11. Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον δουλουμένην] Stabat adhuc Luciani aetate Babylon antiqua. Vid. Charon. c. 23. et Navig. c. 34. Audi tamen, quid Bochartus ex Plin. VI, 26. et Strabone XVI. proferat, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate et deinceps Babylon nominatur. SOLAN.

ead. l. 12. Δούλειον ἡμᾶρ] H. Z, 463. — ἀμύνειν δούλιον ἡμᾶρ. et ante 455. ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀποτρᾶς. GERN.

ead. l. 14. Ἐφευρόντες] Quo jure autem dicit Tripho, modo repertum ab ipsis esse ignotum Athenis Deum, cum jam supra c. 18. per eundem juraverit Critias, idque eo tempore, cum quaereretur numen, per quod jurari valide posset; quod tamen, tanquam obiter dictum, silentio trans mittebat Tripho. An ex hodierno Gallorum idiomate sensus est: *allons trouver le Dieu inconnu d' Athènes?* GERN.

ead. l. 16. Εὐχαριστήσομεν] Est vox minime Lucianea, i. e. Attica. KUSTER. Apud idoneum auctorem nusquam reperiri promuntiat Thomas Magister, v. χάριν οἰδᾶ σοι. quod aliquatenus verum est; extat tamen in Arriani ad Epict. comment. pag. 64. B. 77. C. ut et εὐχάριστος pag. 64. B. C. SOLAN.

ibid. Τοιούτου κράτους] Pro imperatore ipso ponitur κράτος. Ita etiam Nazianzenus Epist. 183. p. 893. τῷ παρόντι κράτει, id est, Imperatori, τὰ τοῦ κράτους, quae sunt Imperatoris, praestari jubet. GERN.

Pag. 250. l. 1. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ] Eodem adagio, quod est ab *Erasmo* explicatum, Apologiam pro Mercede Conductis *Lucianus* conclusit. *GESN.*

ead. l. 3. Οὗτος] Rejecit hanc notam *Ed. Par.* In quibusdam ita adscribitur, ut an ad praecedentem libellum, an ad sequentem, referri voluerint, nescias. Mos receptus ad sequentem referre jubet. Sed vide notam nostram ad simile Scholium fini sequentis opusculi additam; unde patebit, et hoc ad praecedentem Dialogum referri debere. *SOLAN.* Rejiciantur haec etiam ab *Ed. Bas. 4. Bip.*

I N C H A R I D E M U M.

Pag. 251. l. 1. ΧΑΡΙΑΗΜΟΣ] Non esse hunc libellum *Luciani*, ausim contendere, sed Scholasticam alicujus declamationem prope puerilem; cujus rei documenta quaedam e stylo petita mox dabimus, nempe insignia, ne quis sola puset. *GESN.* Tam leviter projecto magni ponderis judicio quod *Wielandius* subscribere dubitavit, nihiloque minus *Lucianum* admodum juvenem, Attica venustate et urbanitate nondum satis tinctum, hujus libelli auctorem esse sibi persuasit, tanto minus est mirum, quum sic ei de stylo tantum agi videretur, cujus vel ruditas, vel arte paratus rigor, aliquid excusationis in aetate auctoris habere, ipsi autem censori, linguae subtilitatum minus gnaro, non tanta, quanta *Gesnero*, vitia videri possent. Verum etsi non tenuia sint, quae passim a *Gesnero*, passim etiam a me, animadversa deprehenderis, ut de ineptis verborum transpositionibus, de frequentissimo usu formularum τοσοῦτον — ὥστε, οὕτως — ὥστε, et mira apostrophi insolentia, et ejus generis aliis styli vitiis, quae nec in adolescentulum *Lucianum*, qualem e genuinis ejus declamationibus et exercitationibus juvenilibus novimus, ullo modo cadunt: longe tamen gravius est illud argumentum, quod ex interna rerum ac sententiarum indole

repetitum nunc paucis saltem proponam: uberius fortassis alio tempore exponam. Totus scilicet dialogus nihil est nisi mediocre mediocris ingenii specimen rhetoricum, conciunatum illud, vel potius inconcinne et imperite consarcinatum a bonae quidem lectionis, sed immaturi adhuc iudicii juvene, qui flores et fructus studiorum suorum Xenophonteorum, Platonicorum, maxime Isocrateorum, moderante praeceptore proferre vellet, materia e campo amplissimo desumpta, quae largam exemplorum copiam, argumentorum magnam vim, denique etiam aptam formae speciem, tum ex se ipsa, tum e sacra Graeciae historia, tum denique e clarissimis scriptoribus, facile suppeditare posset. Res itaque ac sententias cum ipsis luminibus paene ad verba hic tiro noster repetiit ex *Isocratis* Encomio Helenae, quod ante virum illum doctum in *Ephemeridd.* literar. Gotting. a. 1791. n. 193., quem *Schmiederus* laudat, jam a *Gilberto Cognato* in *Ed. Basil.* 3. notatum vidi; idque iste ita fecit, ut non imitatore, sed purum putum compilatore, non possis non agnoscere. Compares modo locum de Helena ejusque proco *Thesae* c. 16. sq. cum integrum, tum verba illa cap. 17. Ἐπαρὲς-*θοῦσαν δ' εἰς Ἄργος* etc. cum sis, quae apud *Isocratem* leguntur pag. 186. sq. *Ed. Dindorf.* Μετὰ γὰρ τὴν Θη-*σέως εἰς Αἶδον κατὰβασιν ἐπαρὲς-θοῦσης αὐτῆς εἰς Λακε-*δαίμονα* etc. et non solum easdem sententias eundemque eam ordinem et cursum, sed plerumque etiam eadem verba, eosdem sonos ac numeros audies, quasi ab *Echo* jocante, et tamen non jocante, redditos. Fastidies, certo scio, inter alia maxime illud, quod, quum *Isocrates* elegantissime dixisset: οὐπω δὲ κεκριμένου τοῦ μέλλοντος αὐτῇ συνοικήσειν, ἀλλ' ἔτι κοινῆς τῆς τύχης οἴσης, οὕτω πρόδηλος ἦν ἡ πα-*σιν ἰσομένη περιμάχητος*, ὥστε συνελθόντες πῶς τις ἔδοσαν ἀλλήλοις ἢ μὴν βοηθήσειν, εἴ τις ἀποστεροῖ τὸν ἀξιω-*θέντα λαβεῖν αὐτὴν, νομίζων ἕκαστος τὴν ἐπικου-*ριαν ταύτην αὐτῷ παρασκευάζειν. τῆς μὲν οὖν ἰδίας ἐλπίδος πλὴν ἐνὸς ἀνδρὸς ἅπαντες ἐψεύ-*σθησαν, τῆς δὲ κοινῆς δόξης ἧς ἔσχον περὶ****

ἐκείνης οὐδεὶς αὐτῶν διήμαρτεν, jam eadem scholasticus noster vere pueriliter hunc in modum refinxit: γνόντες δ' ὅτι περιμάχτος ἔσται, καὶ δέσαντες μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχομένων πρὸς ἀλλήλους, ὁωμάσασιν ὄρκον τουτοῖν ψήφῳ κοινῇ, ἥ μὴν ἐπικουρήσιν τῷ ταύτης ἀξιοθέντι, μηδ' ἐπιτρέψιν, ἣν τις ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἔκαστος οἰόμενος ταύτην αὐτῷ τὴν συμμάχῳ παρασκευάζειν. τῆς μὲν οὖν ἰδίας γνώμης ἀπέτυχον πάντες πλην Μενελάου, τῆς κοινῆς δ' ἐπειράθησαν ἀντίκα, et quae deinceps de judicio Paridis et de communi Graeciae bello adnectuntur; quae et ipsa apud *Isocratem* prope iisdem verbis ac figuris ornata, eadem prorsus serie sese excipientia, legas. Aliis ejusdem generis locis omissis etiam exemplum dabo rationis, qua artifex noster sententiam *Isocratis* brevem ac nudam amplificaverit et illustraverit, nempe locum illum, qui et ipsum *Wielandium* male habuit, cap. 27. in. Quam enim sententiam summus ille rhetorices doctor perspicue his verbis enuntiavit pag. 190. καὶ τοὺς μὲν ὑπ' ἄλλῃ τινὶ δυνάμει γιγνομένους λαιδοροῦμεν καὶ κόλακας ἀποκαλοῦμεν, τοὺς δὲ τῇ κάλλει λατρεύοντας φιλοκάλους καὶ φιλοπόνους εἶναι νομίζομεν, eandem per species illustraturus inepte delectas ita obscurat noster l. l. τοὺς μὲν οὖν ἢ δημοκρατουμένοις τὰ κοινὰ διοικοῦντας, ἢ τυράννοις ὑποτεταγμένους, τοὺς μὲν δημιουργοὺς, τοὺς δὲ κόλακας καλοῦμεν· μόνους δὲ τοὺς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γενομένους θαυμάζομεν τε, φιλοπόνους τε καὶ φιλοκάλους ὀνομάζομεν, καὶ κοινούς νομίζομεν εὐεργέτας τοὺς τῶν καλῶν ἐπιμελητάς. ita, inquam, obscurat, ut *Wielandius* vix prolixiore explicatione tenebras dispellat, quod negotium, si *Isocratis* verba novisset et consuluisset, breviori nota absolvere potuit. Verum interius in hanc causam descendere nunc placet, nec licet. Hoc tantum addam, praeter *Platonis* Symposium, id quod *Creuzerus* monuit ad *Plotin.* pag. 184. et *Prolegg.* p. IV., etiam *Xenophonteum* huic auctori in componendo opusculo suo in mente, et vero ante oculos, fuisse. LXXIII.

Pag. 252. l. 8. Ἐν Διασίοις] Vid. Bourd. not. et Scholia ad Tim. c. 5. et Icarom. c. 24. SOLAN. In marg. Par. additum: Festa Jovis fuere Athenis Diasia, ἀπὸ διαφυγῆν αὐτοὺς ἐχθαῖς τὰς ἄσας, ut Suidas ait, appellata: et hanc fors. Bourdelotii notam intelligit Solanus; nam aliam ejusdem hic non invenio. Sed supra T. I. Tim. c. 7. aliquid de Διασίοις dixit, ubi et Hemsterh. consulat. REITZ.

Pag. 253. l. 11. Περὶ τῶν ἀσταχύων] Quales Iudi in Provincia Gallica satis antiqui, Florales dicti, quibus de carminum laude certatur, praemiumque est flos aureus. SOLAN.

Pag. 254. l. 3. Φίλων] De Philone Luciani amico vide Quom. Hist. Conscr. et Sympos. Quamquam hoc quidem opus Lucianum non esse suspicor. SOLAN.

Pag. 256. l. 4. Ἡ πάντα τᾶλλα παρέντας] Haec male conjuncta vix cohaerere videntur, nisi interponas articulum τῷ. Πῶς ἂν τὸ καλὸν σώζοιτο, ἢ τῷ λέγειν; ita certe interpretatus sum. Verbum σώζειν hic significat *tueri, adesse, ostendere*. Simili fere ratione Plutarchus de facio in orbe Lunae p. 1701. H. Steph. de Cleanthe Samio, Φαινόμενα σώζειν ἐπειρᾷτο μένειν τὸν οὐρανὸν ὑποτιθέμενος κ. τ. λ. ubi etiam ad demonstrationem, et conciliationem assensus refertur. GESN.

ead. l. 14. Διόσκοροι] Ita et Navig. c. 9. ut alibi plerumque. Sed interdum et Διόσκοροι apud Nostrum. V. Dial. Mcrctr. XIV. REITZ. Omnino vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 235. Rigidior est Fritzschi sententia, qui in Commentat. I. de Atticismo et orthographia Luciani p. 12. scripturam Διόσκοροι in Luciani scriptis ubique damnandam arbitrat. LEHM.

ead. l. 17. Ἀττία γενέσθαι] Hic aliquid deesse videtur. An τῆς ἀθανασίας αττία γ. etc. GUYET. Facile subaudias, ejusdem rei auctorem Helenam fratribus fuisse, quam ipsa fecit; neque aliquid excidisse credo, si stilum hujus Dialogi respicias. Et si καὶ modo vertas *etiam*, satis

procedit sermo, ea ipsa hoc fecit, fratribus etiam suasis, sive effecit. REITZ.

ibid. Πρὶν αὐτὴν — συνεξητασμένοις] Ita videtur conciliare velle *Homeri* dicta diversa. II. Γ, 243. cum Helena de fratribus suis tanquam vivis dixisset, subjicit, Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φουλλοὺς αἶα
Ἐν Λακεδαιμόνι, κ. τ. λ.

sed aliquamdiu post Od. Α, 299. videt apud inferos Ulysses Καστορα θ' Ἰππόδαμον καὶ πῦξ ἀγαθὸν Πολυδευκέα, Τοὺς ἄμφω ζῶους κατέχει φουλλοὺς αἶα·
Οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες
Ἄλλοθι μὲν ζῶουσ' ἑτεροήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖ τε
Τεθνῶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἴσα θεοῖσιν.

de Apotheosi autem Helenae vid. *Spanh.* ad *Callim.* in *Dia.* v. 232. et *Dechair.* ad *Athenag.* apol. pr. p. 3. ubi pro Nemesi s. Rhamnusia Dea cultam ostenditur. GERN.

Pag. 257. I. 3. Πέλοψ] Vid. et cap. 19. *Hyginus* filii formam praedicat, 271. De Pelopis ipsius forma nihil habet; sed meminit *Clem. Alex.* p. 14. C. et *Philostr.* p. 788. A. Neptuno amatus currum ab eo accepit, vid. cap. 9. et 19. SOLAN. Conf. infra c. 19. f. REITZ. Pelopem ante Ganymedem pocillatoris Olympii officio functum esse, Neptuni curru in sedem Deorum evectum, nobilissimus testis est *Pindarus.* Olymp. I. a versu inde 58. LEHM.

ead. I. 4. Γανυμήδης δ' τοῦ Λαοδάονου] Adpinxit *Hemsterh.* Vid. *Davis.* ad *Cic.* T. D. I. p. 65. Ed. 3. Sed mihi est p. 56. sive c. 26. ubi *Cic.* Laomedontem facit Ganymedis patrem; *Davis.* vero magnas de eodem auctorum discrepantias indicat, quas repetiisse aut conciliasse tamē non habeo. REITZ.

ead. I. 7. Θήρας] Atqui adsuit Mercurius rapienti etc. vide *Diall. Deor.* XX. c. 3. SOLAN.

ead. I. 8. Γάρφαρον] Vid. *Diall. Deor.* XX, 5. REITZ.

ead. I. 9. Ἐκεῖσε] Εἰς τὸν οὐρανὸν scilicet. GUIET.

ead. I. 12. Τοῦτο μὲν γενόμενος κύνος —

τοῦτο δ' ἐν εἴδει ταύρου] *Pessime interpr. τοῦτο μὲν, et τοῦτο δέ, reddidit ob eam rem, et ob eandem: notat enim, cum, tum; modo, modo. Voluit igitur Lucian. modo in cygnum conversus, modo in tauri specie. Exempla videri possunt apud Vigerum et alios. L. Bos.*

Pag. 258. l. 3. Ἑλλήνων ποιητῇ Hom. Il. A, 39. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπαντας θεοὺς etc.] Il. O, 18. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ οἷον τὸν ὀρώντα προσαγαγέσθαι] Interp. et quia maxime putat intuentem allici posse. Parum accurate; non enim οἷον est quia putat, sed quae potest, apta est. Ἀνατοῦ, ἱκανοῦ alias dicitur. VITRING.

Pag. 259. l. 1. Τοῦ Πέλοπος ἡττημένον] Vide cap. 7. et notam nostram. SOLAN.

ead. l. 5. Παρεσχῆσθαι] I. e. χαρίσασθαι, dare. Vis dare, nec dare vis. GUYET.

ead. l. 17. Τοῦ κάλλους περιουσίαν] Potius verterem pulchritudinis excellentiam, praestantiam, quam cum interprete potestatem. Comicus eleganter dixit, virtutem formae. VITRING.

Pag. 260. l. 7. Ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν] Ita argumentatur: Si voluisset vincere Jupiter Junonem suam, arbitrum dedisset factiosum et imperii cupidum; similiter, si Minervam, philosophum aut pugnacem: sed dat voluptuarium spectatorem formarum: vult ergo primas deferri formae. GERN.

ead. l. 13. Λευκώλενος ἡ Ἥρα] Hom. Il. E, 721. Haec et sequentia apud Homerum frequentissime occurrere, vel pueris notum est. SOLAN.

Pag. 261. l. 15. Φίλωνα] Sic rectius legitur, quam eliso α, quamquam in M. Codd. frequenter ita eliduntur vocales; quod in hoc praesertim libello factitatum esse, facile observes. In L. Φίλον, prave. SOLAN. Duriores multo et quae vix poëtis condonentur elisiones legimus supra c. 10. οὐχ ἑτέρ' ἀμφιβητεῖ, et mox Ἥρ' Ἀφροδίτῃ. Quas quum, ut decebat, credo, bonum editorem, intactas Solanus reli-

quisset, et h. l. satius erat retinuisse vulgatam scripturam.
LEHM.

Pag. 262. l. 12. Ἀκούειν καλλιόστην] Supra jam verbo ἀκούειν ita usus est auctor, ut passim Latini suo *audire*, ut nempe *dici*, *nominari* significet. Claritatis causa tamen verbo illo in interpretatione abstinui, et, quod nihil ambiguitatis habeat, posui. Alioqui, ne alia dicamus, haec certe Aristippi oratio vel a Luciano non est, vel studiose conficta ad charactera inepti hominis ostendendum. Hoc quidem profecto indignum Luciano, *pulcherrime se habet pulchritudinem audire pulcherrimam*, pro eo, quod est, *pulchrum est laudari pulchritudinem*. Ita mox junguntur, οὕτω — ὥστε (ἵνα —) ἀλλ' οὖν οὕτως — ὥστε — οὕτω ὥστε. — Et statim τοσαύτην — ὥςθ' οὕτως — ὥστε. Emolliri talia interpretando possunt, dissimulari plane non debent, si hoc praestare debet interpretatio, ut quantum fieri potest orationem, et velut speculum animi auctoris, repraesentet. GERN.

ead. l. 15. Περὶ αὐτοῦ] Glossema videtur. GUYET.

Pag. 263. l. 12. Ὅσα θεοὶ] Pro καθ' ὅσα. GUYET.

ead. l. 14. Ὡςτ' ἔτι τῆς ἡλικίας οὖσαν ἐντὸς] Legend. videtur, οὐκέτι τῆς ἡλικίας οὖσαν ἐντός. Οὐκέτι, *nondum*. Hesych. οὐκέτι οὐχί, ἢ οὐ. GUYET. Quia mox diserte ait, μήπω ἡλικίας ἡμικέρην, ideo et hic forsitan negationem addi voluit Guyet. Sed male: non ἐντός *intra* aetatem, hic loci negationis est satis; quod emendandi libido accepit pro ἐν. Sed ἐντός ita de tempore *nondum* exacto dici, praeter Steph. qui ex Plat. ἐντός τριήκοντα ἐτιῶν γεγονὸς, i. e. qui triginta annos *nondum* vixit, *nondum* implevit, habet etiam Thucyd. IV. c. 28. ἐντός ἡμερῶν εἴκοσιν, aliique. Et qui *intra* metam versatur, eam *nondum* attingit. REITZ. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 16. Οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἡγάσθη, ὥστ' etc.] Puto legendum ἡράσθη. Nam si ἡγάσθη vere scriptum sit, oportuit et τὴν ὥραν ut infra cap. 25. Ὁ γὰρ Ὀδυσσεύς οὕτως ἀγασθῆναι λέγεται τούτους etc. JENS.

V. *Jens.* sed nihil tamen muta: intelligitur enim αὐτήν. Sic plane apud *Philostratum* legitur pag. 789. αὐτὸν ἡγάσθη τῆς ὥρας. *SOLAN.* Non recusarem ἡγάσθη, si qui libri exhiberent, propter sequentia, amoris propria; sed quia et ἄγαμαι de venerabunda admiratione satis tritum, ut apud *Phalar.* Ep. 28. τὸ μὲν γὰρ εὖνον καὶ συμπαθὲς σου ἄγαμαι, et passiva illa terminatio pro ἀγάσασθαι non sit improba, nihil jam immutem. *Aelian.* V. H. V, 6. pr. Ἄξιον ἐπαινεῖσαι — καὶ ἀγασθῆναι. Unde et patet, id plus esse, quam *laudare*: nam gradatio est, quando ait, Ἄξιον δὲ καὶ τὸ Κολάνον τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπαινεῖσαι, ἄλλος δ' ἂν εἶπεν, ὅτι καὶ ἀγασθῆναι. Si quis tamen id passive velit exponere, quia ἀγασάμενος est frequentius, is meminerit, *Eustathium* tradere, (quod *Steph.* jam notavit) ipsum ἄγαμαι praeterit. esse passivum, aequae ac ἔραμαι: ideoque nil mirum, si et aliis in temporibus passive formetur, ut idem ex *Plat.* Pol. I. καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ ἐπόντος ταῦτα. *REITZ.*

Pag. 264. l. 1. Οὐκ ᾔετο βιωτὸν] Subaudi τὸν βίον, quod saepius additur: sed et interdum omitti, idem *Stephan.* satis jam docuit. *REITZ.*

Pag. 265. l. 7. Ἡ μὲν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιωθέντι] Perperam redditur τῷ ταύτης ἀξιωθέντι, qui hanc dicere dignatus fuisset. Debebat, qui hac dignus esset judicatus. *VITRING.*

Pag. 266. l. 5. Αὐτοὺς ἐάσαντες] Αὐτοί. *GUYET.* Male, credo; nam αὐτοὺς pertinet ad Trojanos, adeoque recte habet. *REITZ.*

ead. l. 9. Οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον] Rectius legatur ἀλλὰ ante μᾶλλον. *SOLAN.* At vid. Varr. Lectt. *LEHM.*

ead. l. 10. Εἰς τοῦτο] An τοῦτον; *GUYET.* Frustrarsus, ut arbitror; nam εἰς τοῦτο spectat ad εἰδότες ἀπολουμένους, idque confirmat sequens ἀποθανεῖν: ait igitur ad hoc ipsum, sive ob hanc ipsam causam, ut perirent, missos. *REITZ.*

Pag. 267. l. 8. Περὶ ταῦτα] An ταῦτά; *GUYET.*

Hoc probem, et parum abest, quin invitis libris ita edam.

REITZ. Edidit ita *Schmiederus*; verum citra necessitatem, et vero probabilitatem. Sunt enim ταῦτα argumenta haec, a iudicio deorum repetita: ταῦτὰ cogitare materiam, de qua omnino agitur, ipsam, locum de pulchritudine. LEHM.

ead. l. 11. Ἰπποδάμειαν] Vid. *Philostr. Imag.* p. 788. SOLAN.

ead. l. 15. Παρενεγκοῦσαν] I. e. ὑπερενεγκοῦσαν. *Aristid. Panathen.* ὁ δὲ πάντας βουσιλέας παρενεγκιὼν ταῖς ἐπινοαῖς. GUYET. Eadem sibi adscripserat Menag. REITZ.

Pag. 268. l. 2. Τὸν γεγεννηκόθ' ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν] Emendandum γεγεννηκόθ'. Sermo est de Hippodameia, cuius tanta venustus fuerit, ut et ipsum patrem praeter naturam in amorem sui pellexerit. JENS.

ead. l. 7. Ἦν εἰς] Τὸ ἦν ejiciendum videtur. GUYET. Putavit libelli hujus auctor, quia in proborum scriptorum locis nonnullis, ut in *Xenoph. Cyrop.* V, 4, 3. ὡς δυνατὸν ἦν, τάχιστα, verbum Substantivum gratioris soni vel numeri caussa additum invenisset, et sibi licere idem facere, quamvis caussa deficiente eadem, etiam ubi illud importunum sit ac molestum. Quapropter cum multis aliis, quae sinistra sunt per hunc libellum, etiam hoc rectius tolerabimus nos editores, quam corrigemus. LEHM.

ead. l. 10. Ἀθλον τῆς νίκης παρελθόντας] Laborat locus intemperanti verborum transpositione. Παρελθόντας refertur ad μνηστῆρας et ἡμιλλᾶτο. Sic deinde ἡττηθέντας, ad quod intelligendum et revocandum est προτιθείς. GESN.

ibid. Παρελθόντας] Παρελθοῦσιν forsitan. GUYET. Et ego sic malle. Verum quia statim etiam subjicitur ἡττηθέντας, (licet hoc ab infin. στέρεσθαι pendeat) nihil potius mutassim, sed παρελθόντας ante ἄθλον collocando intricatae structurae mederer. Licet et sic pro accusativo absoluto possit haberi, i. e. si praeverterint, de quo egimus alibi, et *Wessel.* ad *Diod. Sic.* III, 10. N°. 64. quem et vid. ad XI. c. 8. Et *Hemsterh.* ad T. I. *Lucian.* Halc.

c. 8. REITZ. Quae *Wesselingius*, *Hemsterhusius*, et alii Grammatici, passim de accusativis absolutis docuerunt vel praeceperunt, non tanguit ea hanc nostram causam: alioquin etiam hanc phrasin: *victorem (pro victori) ei praemium proposuit filiam*. Quod etsi omnino non male iudicavit *A. Wawnowski* in libello scholastico Rastenburgensi a. 1825. edito, huius tituli: Initia theoriae casus, qui dicitur absolutus: non tamen ideo concedam eidem hunc locum corruptum esse, siquidem de librariis corruptoribus agatur. Nec cum *Reitzio* cogitaverim de transponendo Participio *παρελθόντας* ante *ἄθλον*, nec de inserendo verbo *ἔξεν* post *ἄθλον* cum *Abreschio* Dilucid. Thucydid. p. 722. Sed acquiescam, quia aliam probabiliorem rationem non video, in ea sententia, qua *παρελθόντας* non minus quam *ἡττηθέντας* pro accusativo cum infinitivo habeas, structura h. l. ultra modum insolenti, nec tamen ab huius tirocinii rhetorici indole admodum aliena. LEHM.

Pag. 269. l. 4. *Μέχρι τριςκαίδεκα*] Non concordat *Pausanias* de numero procorum ab Oenómao interfectorum: sexdecim enim ponit, quorum nomina vide sis apud auctorem Heliacorum II. PALM. *Philostratus* etiam ἐπὶ τρεῖς καὶ δέκα ἤδη νέους. p. 789. Imag. SOLAN.

ead. l. 8. *Πέλοψ*] De hac fabula vid. *Tzetx.* ad *Lycophr.* v. 153. aliosque, quos adlegat *Davis.* ad *Cic. Tusc. D. II. c. ult.* quem conferendum in marg. monuerat *T. Hemsterh.* REITZ.

ead. l. 9. *Νηρμυς*] Neptunus forma ejus captus, dum in Sipylo vivum Diis ministrat, *Philostr.* l. c. *Cic. Tusc. II. ult.* *Equi Pelopis illi Neptuni, qui per undas currus suos rapuisse dicuntur.* SOLAN.

ead. l. 13. *Τῶν πάντων*] Pro τῶν forsitan ἐπὶ legendum. GUYET.

ead. l. 14. *Πολλαχόσε*] Hic pro *πολλαχῇ* sive *πολλαχού* positum videtur. GUYET. Imo est: in multis partibus, multis modis. LEHM.

ead. l. 18. *Ὁπως δ'*] Subaudi *ὄρα, σκόπει.* GUYET.

Pag. 270. l. 11. Τούτοις ἀπαλλάττειν με] Scho-
lasticus auctor saepe nimia transpositione tenebras legentibus
objicit. Construenda ita est oratio: *Βέλτιον ἢν τούτοις ἀγα-
πῶντι ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν.* Couabar, cum pri-
mum legerem hoc opusculum, emendare talia: sed mox
sensi, ea ab auctore affectata esse. GESN.

Pag. 271. l. 1. Ἐτέρωσε] Pro ἑτέρωθι, ut supra
πολλαχόσε pro πολλαχού. GUYET.

ead. l. 7. Τούτῳ δέ] Τῷ κάλλει. GUYET.

ead. l. 10. Λέγειν ἔκαστα δόξαν] Scio, δόξαν
posse absolute intelligi, cum videatur. Scio, non hic solum
tenebrosus esse prae ornandi studio auctorem. Et tamen
verisimilis mihi videtur antiqua conjectura mea, legendum
esse δόξαντα. Certe sic facilius fluere orationem, qui
Graece sciunt, sentient: certe sine fraude fuerit Latinam in-
terpretationem eo accommodasse. Neque turbare nos debet
illud δεῖν λέγειν, pro λέγεσθαι. Sic enim auctor etiam su-
pra c. 15. m. μισουμένων καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἄξιονμένων,
ubi passivo non minus opus erat. GESN. Aliter *Micyllus*,
qui δόξαν pro Substantivo nomine accepit, sic locum ver-
tens: *Plurima enim undique circumstant, quas et ipsa eam
de se opinionem praebent, quasi singula eorum primo loco
dici debeant;* idque secundum distinctionem verborum, quam
exhibent *Bas. 1. et 3. πλεῖστα γὰρ πολλαχόθεν, αὐτὰ
πρῶτα δεῖν λέγειν ἔκαστα, δόξαν πυρίστισιν.* Quae ratio,
licet valde dura et contorta, adeo tamen non est ab hujus
fatui hominis stylo aliena, ut non certe necesse videatur ad
ullam confugere emendationem. Absolute autem δόξαν capere
h. l. nescio an nemini, nisi *Gesneri* monitu, in mentem ve-
nerit. LEHM.

Pag. 272. l. 3. Πράττομεν, σχοίη] Lege πρα-
τόμενα σχοίη. GUYET. Idque omnino necessarium credidi.
REITZ. Πραττόμενα σχοίη legendum esse, facile, credo,
quisque videt, et viderunt, puto, superiores interpretes. Τὰ
πράγματα ἔχει εὖ πραττόμενα significat εὖ πράττεται.
GESN.

ead. l. 12. Τὸν Ἀγλαΐης] Nirens *Hom. Il. B, 672:*
Νιρεὺς Ἀγλαΐης θ' εἶὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος· Νιρεὺς δὲ
κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. SOLAN.

Pag. 273. l. 15. Ζηνός σου] *Hom. Od. Δ, 74.*
 SOLAN.

ibid. Ἐνδοθεῖν] I. e. ἔνδοθι. GUYET. Sic et supra de
 Dea Syr. c. 31. REITZ.

ead. l. 16. Πατήρ] Ulysses. GUYET.

ead. l. 17. Μίλτοπαρῆους] *Hom. Catal. 144.*
 SOLAN.

Pag. 274. l. 4. Ἀνδρίας] Mendose in omnibus legi-
 tur ἀνδρείας. SOLAN. Ἀνδρείας] Cur mendi hoc insinuat
Solanus? An quia in emendationibus auctorum codicibus ἀν-
 δρίας potius invenias, teste *Stephano*, qui tamen promiscue
 inveniri fatetur? An quia sic melius distinguitur ab adjectivo
 ἀνδρείος, ἀνδρεία; vel etiam ab ἀνδρεία, virilis aetas, tra-
 dente Schol. *Demosthenis* ad Chersonesianae fin. p. m. 272.
 C. Tom. postremi. Verum in Edd. tam crebro confunditur,
 ut nihil mutare ausim. Ἀνδρίας hoc Dial. saepius, item
 supra Patr. Enc. c. 8. et Musc. c. 5. ubi contrariam *Rho-*
domanni opinionem addidimus. Ἀνδρείας ἐπιμελοῦ *Epict.*
Sent. 78. pag. 128. f. σοφία καὶ ἀνδρεία Aelian. VIII,
16. f. alique aequales et posteriores, ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 5. Τῆς ἰδέας κεκοινωνηκότων] Ἰδέα,
species, est forma, qualitas, notio: commune quiddam et
 universale, quod partes plures, individua certe, complecti-
 tur. Τῆς ἰδέας τοῦ κάλλους κοινωνοῦσι vel κεκοινωνήκασι,
 qui sub notione et nomine, sub specie pulchrorum compre-
 henduntur. Speciem aut formam nolui ponere in interpre-
 tatione, ne quis pro ipsa pulchritudine ea nomina poni exi-
 stimaret: idque tanto magis, cum auctor felici illa ad mores
 puerorum et adolescentulorum formendos linguae Graecae
 confusione, eodem nomine tum pulchrum, quod in cor-
 pora cadit, tum generosum illud in animis honestum com-
 plectatur. GESN.

Pag. 275. l. 10. Οὐδ' οὗτος δοκεῖ] Hoc *Scholiam*

ita haud dubie ad praecedentem Dialogum pertinet; cum titulo sequentis additum sit *ἐὶ γνήσιος*. Unde clare efficitur, Scholium praecedens ad Philopatridem pertinere. SOLAN. Cum *Junt.* haec verba superscripta haberet Dialogo sequenti, *Solanus* adjecerat, ea pertinere ad Dial. praecedentem; cumque *Pl.* in qua hic Charidemus ultimo omnium loco collocatur, diserte ante τὸ ΤΕΛΟΣ ponat, ea eodem posui. In cett. ita inter utrumque Dialogum medio erant posita loco, ut non distinguas, ad priorem, an ad seq. spectent. REITZ.

IN NERONEM.

Pag. 276. l. 1. ΝΕΡΩΝ Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ.] Neque hic Luciani dialogus est, quemadmodum facile omnibus vestigiis colligi potest, ac praesertim fine dialogi. Scriptus nempe hic dialogus superstite Nerone, ac Luciano necdum nato, ut patet antedictis ad Philopatrin. MARCIL. In *Pl.* Ed. non exstat hoc opusculum. SOLAN. Quisquis est hujus libelli auctor, (Lucianum quidem non puto scabro adeo ac difficili genere scribendi usum) in eo certe non peccavit, quod supervivisse fingit Neroni Musonium. Pulchre ostendit *Olearius* ad *Philostr.* V. Apollo. 4, 36, 2. *Suidam*, qui ἀναιρεθῆναι dicit a Nerone Musonium, non hoc velle, interfectum esse, sed exsilio ejectum et velut e medio sublatum. Porro quam commode hic ad Isthmum statuatur Musonius, inde apparet, quod idem *Philostratus* 5, 19. narrat, hunc philosophum inter vinctos illos fuisse, quorum operis fossa illa duceretur. Verba sunt, *Δημήτριος* ἔμασκεν ἐντετυγχέναι περὶ τὸν Ἰσθμὸν, δεδεμένῳ τε, καὶ κλειυσμένῳ ὀρύττων· καὶ αὐτὸν μὲν ἀνευφημῆσαι τὰ εἰκότα· τὸν δ' ἔχεισθαι τῆς σμινύης, καὶ ἐβόωμένῳ τῇ γῇ ἐμβάλλειν, ἀνακίψαντα δὲ λιπῶ σε ἄν, ὦ Δημήτριε, τὸν Ἰσθμὸν ὀρύττων τῇ Ἑλλάδι; εἰ δὲ καὶ κισθαροδοῦντά με εἶδες, ὥσπερ Νέριονα, τί ἂν ἐπαθες; Pro illo

ἀνευφημῆσαι, quod lamentari vertitur, mallet retinuisset *Olearius* vulgatum ante ἀνευφημῆσαι, detestari. Caeteram hinc intelligitur, quid sibi velint mox verba, προεξευγμένων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ. GESN. In *Fl.* totus hic Dialogus non conspicitur, consulto omissus. REITZ.

end. l. 2. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ. ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ] Vide *Philostr.* in vita Apoll. IV. p. 162. cum notis. SOLAN.

end. l. 4. Ἡ ὁρμητὴ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοὶ, Μουσώνιε] Qui potest Musonius haec ista de Isthmi perfossione diasserere, a Nerone interfectus jam olim, ut apud *Suidam* est, atque alios? Hic autem Musonius sic agit, quasi qui Neroni supervixerit, ut cum de Vindice narrat cap. 5. Mitto jam stili indolem minime Lucianicam, aliaque id genus argumenta. MARCIL. Musonius diu vixit post Neronem. Vid. *Philostr.* et *Orig.* contra Cels. LA GROZE.

ibid. Μουσώνιε] A Nerone in exsilium missus, non interfectus est; vid. supra De Mort. Peregr. c. 18. Tac. Ann. XV. c. 71. H. III. f. *Philostr.* in vita Apoll. IV. p. 175. cum not. et 187. Deest hic Dialogus in *Fl.* neque Lucianus censendus est. Neronem quidem ea molitum fuisse, quae hic narrantur, verum est. Quod et in votis post eum Herodes Atticus ὁ πᾶν habuisse traditur a *Philostr.* in ejus vita p. 278. De Neronis in Graeciam itinere et agonibus ibi susceptis, videndi *Suct.* in Ner. c. 22. 24. *Dio* L. LXIII. p. 719. *Plut.* in Flamin. *Dio Chrys.* in Rhodiaca, et *Philostr.* in Apoll. IV, 24. et V, 7. SOLAN.

Pag. 277. l. 2. Καὶ γὰρ δὴ κακέιναι ἀποχρῶν ὁ οἶκος καρπὸς, ἦν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττει] Corrige ex Aldina κακύναις· πόλεσι scilicet ἐν τῇ μεσογείᾳ, quibus abunde ait esse proventuum, si floreat res maritima. JENS.

ibid. Κακέιναι ἀποχρῶν] An κακύναις ἀποχρῶ; Bas. Edit. κακύναις ἀποχρῶν ferri potest. GUYET.

end. l. 7. Βουλομένοις] Gesnerus videtur legisse βουλόμενος, qui dedit lubens, pro vobis sic volentibus. Sed vulgatum aequè bonum. REITZ. Invitus Gesnerus a Graecis

recessisse videtur. Quapropter id mihi sumsi, ut castigarem, quod raro tantum facere soleo, ejus versionem. LEHM.

ibid. Εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαριζοίμην] Haec sententiam sanam ut habere possint vereor. Legendum puto, tenui admodum in Mss. discrimine, οὐ γὰρ οἶδ' ὅ, τι x. τ. λ. et sic interpretatus sum. GESN.

ead. l. 8. Ἐς ἀηδὲς οὕτω φροντιστήριον] Videtur fingere auctor, Musonium in carcere vel vinculis certe scholam hic habere, circa ipsum forte opus paullo ante relictum a Nerone. GESN.

ead. l. 12. Τὰ Ὀλύμπια] Vid. *Philostr.* p. 192. SOLAN.

ead. l. 13. Τὰ γὰρ Πύθια] Absolute, ut *Lucian.* Prom. §. 7. τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς. GESN.

ead. l. 17. Τὸν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν] Rex Achivorum Trojam oppugnantium, qui Euboeam absciderit Boeotiae, nescio an usquam memoretur. Certe nihil Homerus, nihil Geographi. Contra a natura abscissam omnes affirmant. Suspiciari licet aliquid hic excidisse: nempe dixit forte auctor de illa HomERICA fossa Il. H. Nestoris suasu facta; deinde Neptunum commemoravit, qui Libyam Hesperia, id est, Hispania, circa Gades disjunxerit, Siciliam abrupserit ab Italia, a Boeotia Euboeam. Omissis, quae interjecta fuerant, male jam Agamemnoni tribuitur opus Neptuni, hoc est, ipsius naturae. Haec suspicari fas fuerit, ne nimis incredibile aliquid hic dicatur ex persona Musonii. Caeterum qui perfossionem Isthmi Corinthiaci tentariint, vid. *Plin.* H. N. IV, 4. s. 5. Neronis conatum describit, admixtis superstitionis quibusdam, credulitatis certe vestigiis, *Xiphilinus* e Dionis l. 63. p. 722. GESN. Parum sane probabile est, Euripi effossi auctorem h. l. dici Agamemnonem, vel alium Graecorum ducem aequalem. Nec tamen magis probabile mihi quidem videtur, Homericam illam, quam *Gesnerus* vult, fossam, Nestoris suasu factam, h. l. intelligi posse, utpote utilitatis quidem aliquantum, sed parum tamen mirifici aut magnifici (μεγαλοργίας) habentem. LEHM.

Lucian. Vol. IX.

R r

Pag. 278. l. 5. Καὶ πρὸς τούτοις τὸ δι' ὀλίγον ἁλλήλοις ἐπιμιῖξαι πάντας εἶσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιῶσθαι τοῖς ἔξωθεν] Perobscurum dictum, ac neutiquam Lucianice. Accessit non notatus interductus post πάντας. Nam esse debuit, καὶ πρὸς τούτοις τὸ δι' ὀλίγον ἐπιμιῖξαι πάντας, εἶσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιῶσθαι τοῖς ἔξωθεν. *Praeter haec cogitavit etiam, quod si omnes Graecos compendio isto sic inter se permiscuisset, videretur extraneis Graeciam splendido quasi epulo accepisse.* Nunc pretium advertere, quemadmodum *Jac. Micylus* interpres, qui de non pessimis est, rem gesserit. *Supra omnia autem haec, inquit, etiam illud putabat, Graeciam per hoc, quod brevi adeo omnes inter se misceri possent, contra externos splendide adeo stabilitum iri.* Proh Apollo et Musae Pseudolucianicae! Ita? ἐστιῶσθαι est stabilitum iri? Haud vidi magis: miserum Lucianum, qui sub tam lentis maxillis, et hunc Pseudolucianum, qui sub Luciani pelle vapulat. Ἐστιῶσθαι autem Ἑλλάδα hic Πευδολυκίνος dixit ad Olympiorum celebritatem cogitatione se referens. *MARCIL. ead. l. 6. Τὸ δι' ὀλίγον]* An sic legendum videtur: τὸ δι' ὀλίγον ἁλλήλοις ἐπιμιῖξαι πάντας τοὺς Ἑλληνας καὶ τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιῶσθαι ὑπὸ τῶν ἔξωθεν. *GUYET.* Legendum arbitror τῶ, quod quale sit, ex interpretatione intelligitur. Illud εἶσαιτο per *videri poterat* interpretatus sum auctoritate *Hesychii*, apud quem est εἶσαιτο, δόξειεν. *Permiscere, ἐπιμιῖξαι, est commerciorum societate inter se devincire.* Τὰ ἔξωθεν sunt merces facilius jam importandae. *GESN.* Tumultuarium hoc quidem est remedium loci haud dubie depravati. Nec aliter videtur de *Guyeti* commento. *Marciliana* autem non multo praestant *Micyllianis*; imo tanto magis displicent, quanto confidentius et insolentius sunt proclamata. Mihi vitium loci, si in una tantum voce sedem habet, in εἶσαιτο esse videtur, et sententiae jam sic capiendae: καὶ πρὸς τούτοις (int. ἐνενόησε) τὸ δι' ὀλίγον ἁλλήλοις ἐπιμιῖξαι πάντας, καὶ τὸ (pro εἶσαιτο) τὴν Ἑλ-

λάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι τοῖς ἔξω. Verum nec huic rationi multum tribuo. L E H M.

ead. l. 8. Ἀκοῦσαι τοῦτο φθέγμα] Notari debuit asterisco hic locus, et proclamari: hic fossa est ingens! MARCIL. Quid velit *Marcilius*, non satis mihi liquet. Quidquid sit, non sine ratione desiderat *Belinus* illud φθέγμα, quod ament audire tyranni. Antecedentibus quidem non satis distincte illud indicatur. Omnino autem per totum hunc locum difficulter definias, quantum styli laborantis debeat auctori, quantum librariis. L E H M.

ead. l. 9. Ὑμνον μὲν Ἀμφιτρίτης] *Olear.* ad *Philostr.* pag. 159, 7. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ἕσμα] An καὶ ἄ. οὐ μ. Μελικέρη τε καὶ Α. Placet. GUYET. Imo δὲ referendum ad praecedentia ὕμνον μὲν Ἀμφ., quasi jam dictum sit: ἕσμα δὲ καὶ Μελικέρη καὶ Λευκοθέα οὐ μέγα. Quamquam μὲν illud, quae hujus styli est perversitas, etiam ad verba: ὀρέξαντος δ' αὐτῷ referri possit. L E H M.

ead. l. 11. Ὀρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσὴν δίκελαν καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος] Relege, ὀρέξαντος δὲ αὐτῷ χρυσὴν δίκελαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτρ. Intelligi vult Proconsulem Achajae. Non dixit ἐπιτροπεύοντος, sed ἐπιτροπεύσαντος, quia principis adventu finitum Proconsulis imperium. De ritu autem hoc isto principum in operibus novis, ad *Caji Suet. Vespasian.* narravi c. VIII. Ridere autem qui volet, videre illi tempus genium interpretis. Cum autem aureum ipsi ligonem porrexissent, Graeciamque tanquam in tutelam commendassent etc. Quid pote capitalius? MARCIL.

Pag. 279. l. 4. Ἐβδομήν — καὶ πέμπτην] Hoc ea aetate scriptum sit necesse est, qua per septimanas numerari jam coeptum esset. Immo vero ἑβδομηκοστὴν καὶ π. legere jubent viri docti apud *Olearium* ad *Philostr.* p. 163. a. 13. Sed quo Codice auctore? quaeve haec licentia? SOLAN. Quinto sextoque die, reddunt *Belinus* juxta ac *Wielandius*, quasi alter alterum secutus: sed falsus uterque, quoad verba;

ad numeri autem ipsius veritatem propius certe accessisse videntur, quam illi, qui de *septuagesimo quinto* die cogitarunt, *Philostrati* commentatores; qui numerus haud dubie major est pro narrationis hujus *Musonianae* indole. Quid igitur, si ἐβδομήν intelligas *spatium septem dierum*, ἐβδομάδα, et hanc temporis notationem sic capias: *Septimanam fere et quinque dies occupatis nobis in Isthmo* etc. Hactenus certe sic videtur. LEHM.

ead. l. 6. Νέρωνος μετεγνωκότος τὴν τομὴν] In marg. *Ald. Wess.* adscriptum: Vid. *Cael. L. II. §. 3.* Sed nihil ibi invenio. Quare adi *Cael. Rhodig. L. XXI. cap. 19.* ubi enarrat, quinam Isthmum perfodere praeter *Nerone*m conati sint. REITZ.

ead. l. 7. Αἰγυπτίους] Idem apud *Philostratum* narratur pag. 163. SOLAN.

ead. l. 12. Νέρονα — Ἰσθμοῦ] *Olear.* ad *Philostr.* p. 162. a. 7. et 8. Item p. 192. ubi idem fere. REITZ.

ibid. Θαλλῆς] Corrupte antea in omnibus legebatur *Θαλλῆς*. V. Hipp. s. Baln. cap. 2. ad quem locum haud dubie hic auctor respicit. SOLAN. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 15. Καὶ ὁξύτατος ὢς] Locus corruptus, arbitror, quem ita forte emendare liceat, καὶ ὁ ὁξύτατος, (int. ἀνὴρ) ὃς τῶν ἐκείσε ἦν ἀπτόμενος, eo sensu, quem expressi. Nomen viri est non *Bίνδαξ*, sed *Bίνδιξ*, *Vindex*. De ὁξύτατος non dissimulo, mihi in mentem venisse legere, οὐξέπατος vel ὁ ἐξέπατος *Exconsul. s. Exconsule*, quae satis blanda fuerit mutatio. Regebat tum Galliam pro praetore *Vindex*, *Sueton. Ner. c. 40.* et potest fieri, ut consulatu ante functus fuerit, quo respectu sit ἐξέπατος. Docet enim *Dio lib. LIII. p. 504.* ab Augusto institutum, quos ipse in suas provincias mitteret, Legatos et Propriaetores vocari, licet Consulares essent, πρεσβευτὰς ἀντιστρατήγους τε ὁρομάζεσθαι, καὶ ἐκ τῶν ἐπατευκότων ὦσι. Hactenus itaque mirifice blandiebatur mihi conjectura. Sed refrigeravit istum amorem ex aliqua parte illud, quod inferioris aevi, et vel tum rarissima vox ἐξέπατος itaque in medio interim redi-

quenda res videtur: ac ne in verticem quidem recipere Vindicem Exconsulem ausus sum. Interim nec illud dissimulo, libellum mihi satis recentem videri, quem ἐξόπατος non dedecet; sed non aliis adhuc, quam stili argumentis. GERM.

ibid. Ὡς τῶν ἐκείνης νῦν ἀπτόμενος] Melius ὁ τῶν ἐκείσε νῦν ἀπτόμενος. MARCIL. Malim ὁ τῶν ἐκεῖ νῦν. Vett. Codd. inspiciendi. GUYET. Prudenter monitum: conjectando enim in locis tam male habitis parum proficitur. LEXM.

Pag. 280. l. 2. Ὑπὸ τῆς] Lege ἀπό. GUYET. Non opus est, si loca Urbi proxima cum Gesnero intelligas; quamquam qui hoc historiae respondeat, non plane dijudico. In ipsa enim urbe multi favebant Vindici; vid. *Suet. Ner.* c. 40. Sed cum, teste etiam *Tacito*, a Galliis incepit motus Vindicis, omnia jam inde ei ad Urbem usque parere, posset hic narrari. REITZ. Assentitur *Reitzio Jacobus* in *Quaestst. Luciann. Spec. I. p. 17.* in Ed. Toxar., laudans simul *Valcken*, ad *Herodot.* p. 734, 64. LEXM.

ibid. Ὑποδιδοῦναι] Subsidiare, fonder sous lui. GUYET.

ead. l. 3. Προπταίσαντος] Scripserat haud dubie προςπλεύσαντος, qua voce statim utitur. SOLAN. Vulgatam vocem non esse sanam, nemo non videt. Longe melius se habere *Solani* conjecturam, negaverit nemo. Sed unice veram esse, quis praestare auit? LEXM.

ead. l. 7. Τῶν γὰρ Ἀθήνῳ προςπλέοντων] Fingitur igitur, nisi hic etiam aliquid corruptum est, Menecratem hunc Lemnium fuisse, neque insula illa ante haec egressum. GERM.

ibid. Ἀθήνῳ] Ubi scriptor hujus Dialogi, quod et ad *Philopatr.* c. 3. monuimus. SOLAN.

ead. l. 11. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν] De voce *Neronis fuisse*, *Suet. Ner.* 20. *Dio.* . . et *Philostr.* IV. c. 44. V, 7. In omnibus impr. μὴ pro μὲν erat, quod ut conjecturam tantum exhibet L. SOLAN. Φθέγγεται δὲ κοῖλον

μη φύσει] De voce Neronis *Xiphil.* e *Dione* l. 61. pag. 699. A. βραγὴ καὶ μέλαν φώνημα ἔχων. *Sueton.* Ner. c. 20. *Exiguas vocis et fuscae.* Κοῖλον igitur illud s. cavum in voce erat ab affectatione, cum maiorem et graviorem, quam a natura habebat, vellet efficere, quod depresso et introrsum adacto gutture hodie etiam conantur interdum adolescentuli. *GESN.*

ead. l. 12. Κοῖλον μὲν] Ita legendum animadverterat etiam *la Croze*. Cumque et in L. idem adscriptum, sensusque videatur postulare, non dubitavi sic edere. Interim versionem ad μη aptatam non attigi. *REITZ.* Retinui cum *Gesneri* interpretatione etiam lectionem olim vulgatam, quae mihi secus ac *Reitzio* praesidium in ipsa sententia habere videtur. *Praeter naturam* Nero vocem adeo depressit, ut cavum et grave sonaret, introrsum rejecto (ἐγκειμένης, non ἐγκεχρισμένης) gutture, et cantica sic instructa s. parata (non κατεσκευασμένος) susurrum quendam referrent. *LEHM.*

ibid. Ἐγκειμένης] An ἐγκεχρισμένης; *GUYET.*

ead. l. 13. Μέλη δὲ οὕτω κατεσκευασμένα] Nihil praecessit de praeparatis carminibus; sed de voce praeter naturam amplificata. Malim ergo legere κατεσκευασμένος. Ita certe interea converti, dum meliora edocear. Statim sequitur βομβεῖ πως — ἐπιλαίνουσι. Horum verborum interpunctionem pariter atque interpretationem juvat locus *Epiphanti* e libro de mens. et ponder. mox a principio, quem observavi indicio *Casauboni* ad *Suet.* Neron. cap. 20. Ita autem de septuaginta interpretibus loquitur: ἀντὶ τοῦ εἰς δύο τόπους κείσθαι τὸ ὄνομα τοῦ ἔτους, ἐνὶ τόπῳ χρησάμενοι, τὴν δοκοῦσαν εἶναι βόμβησιν, εἰς λειότητα μετέβαλον κ. τ. λ. Βόμβησις est ingratus ex repetitione sonus: hunc mollierunt voce, quam repetit Ebraeus sermo, semel tantum ponenda. Hoc certe discimus, βόμβος est sonus asperior, qui dicitur junctura λαλῆσθαι. Hoc ad nostram rem satis est. Nam βόμβον esse obscurum et raucum murmur, ut apum et id genus animalculorum, satis constat: quod cum fusca Neronis voce pulchre convenit. *GESN.* Οὕτω

κατεσκευασμένα cantica dicuntur, ista ratione, affectatae et quasi extortae artis vi, modulata. Nec opus esse puto, ut κατεσκευασμένος cum *Gesnero* legas, quamquam hoc simplicius dictum sit. Jam soni sic expressi βομβοῦσι πως, bombum nescio quomodo referunt. Hunc autem bombum, — τοῦτον, scil. τὸν βόμβον int. e verbo βομβεῖ, ut non opus sit cum *Marcelio* aut *Wytenbachio* Animadv. ad *Plutarch.* Opp. Morr. T. I. p. 513. Ed. *Lips.* corrigere τοῦτο — *lenigant*, *leniunt*, *accentus sonorum musicorum.* (non, ut perversae *Wytenb.* soni *accentuum.*) Quid autem ἐπιλελῶναι sit de hac re dictum, erudite illustrat idem *Wytenb.* ibidem. *LEHM.*

ead. l. 14. Τόνοι τῶν φθόγγων] Nempe huic etiam loco lucem affert illa inter φωνήν et φθόγγον distinctio, quam docet *Arrian.* Epict. III, 6. Κοινή τις ἀκοή λέγεται ἂν ἡ μόνον φωνῶν διακριτική, ἡ δὲ τῶν φθόγγων οὐκ ἐστὶ κοινή, ἀλλὰ τεχνική. *GESN.*

ibid. Ἐπιλελῶνουσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ θαρξέει] Melius ἐπιλ. τοῦτο, ἐπεὶ μὴ θ. τοῦτο. Nempe τὸ βομβεῖν. Alia erant, et quidem ψαμματολογήματα, quae in *Luciano* et *Pseudolucianis* notarentur; sed operae non est. Haec autem qualiacunque illa, ex paginis libri mei fimbriatis olim stilo aetatis meae verno, nunc παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν exscripti. *MARCEL.*

Pag. 281. l. 3. Μόνου τοῦ] Lege μόνον-τοῦ. *GUYET.* Non displicet, etsi et vulgatum defendi potest. *REITZ.* Non defendi tantum potest Genitivus μόνου, sed cum severissima lege optime et unice convenit, ut vix quisquam de mutatione, quae foret in pejus, cogitare potuerit. *LEHM.*

ead. l. 4. Μιμοῖτο τοὺς κρείττους] *Apollinem* videri voluisse *Neronem* loquuntur historiae, et numismata. *GESN.*

ead. l. 14. Ὡς περ οἱ ὑποπαλαίοντες] Quid ait ὑποπαλαίειν doceat *Plutarchi* Periphrasis de discr. Amici *pag. 58. F. οἱ δὲ κόλακες τὸν πλούσιον — ἀποφαίνουσι*

ῥωμαλλον, ἐποπλῖτοντες ἐν τῇ παλαίῃ. Et — κολακίει — ὁ προσπαλαίον ὑποκατακλινόμενος. GERN.

ead. l. 15. Τὸν τῆς τραγ. ὑπ. ὡς Ἰσθμοῦ] Vid. *Plut.* in *Flaminio*. SOLAN.

Pag. 282. l. 4. Ἰσθμοῦ γὰρ νόμου κειμ.] Musicos agonas ex Isthmis ante exsulasse, hinc observarat *Casaubonus*. (ad *Suet.*) *Spanhemius* de Comicis Tragicisque ludis concedit, de musicis, qui non nominantur, non item; (Ep. ad *Morell.* I. pag. 41.) adducitque; ut suam sententiam fulciat, *Philostratum* vit. Apoll. Im. IV, 24. Cui loco doctissimus interpres addi jubet et VIII, 18. *Julianique* ad Argivos epistolam; quorum locorum primus et tertius *Casauboni* sententiam non tangunt, quippe qui de temporibus, quae Neronem antecesserunt, non de sequentibus, statuat. Secundus *Patricium* Musicum ibi agonem vere facit. SOLAN.

ead. l. 5. Μήτε χωμφδίαν ἀγωνίζεσθαι] Moverat forte Isthmiorum iudices, quod postea Praesides Pythiorum, ubi sua adhuc aetate Tragediorum certamen fuisse, sed de eo abrogando, propter iudicum molestias, actam, memorat *Plut.* Sympos. V, 2. p. 674. qui ibidem docet, in Sicyonio thesauro dedicatum fuisse χρυσοῦν βιβλίον Ἀριστομάχης ἀναθήματι — ποιητρίας Ἰσθμια νενικηκυίας. GERN.

ibid. Μήτε τραγωδίαν] *Olear.* ad *Philostr.* 163. a. 12. et 15. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπ' αὐτῇ] Lege ἐπ' αὐτῇ. GUYET. Recte, cumque et *Poll.* ita haberet, non haesitavi ita edere. REITZ.

ead. l. 16. Τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς] Forte ex illo plausorum suorum numero, quos describit *Sueton.* c. 20. Adolescentulos equestris ordinis, et quinque amplius nullis e plebe robustissimae juventutis undique elegit, qui divisi in factiones plausuum genera condiscerent etc. Hi quidem plausuum ὑποκριταὶ fuere. GERN. Recte hactenus *Gesnerus*. Sed quae deinceps sequuntur verba: οἷον προσήκοντάς τι (olim τε) τῇ πράγματι, minus recte idem interpres reddiderat: tanquam qui negotio huic apti essent. Imo sic debebat:

tanquam quorum partes aliquae essent in negotio, i. e. in fabula, quam Epirota modo agebat. Et sic illud quoque ipsum, quod miserrimum cantorem miserrime trucidabant, videbatur ad fabulae ipsius cursum et ordinem pertinere. LEMM.

Pag. 283. l. 9. MEN. *Εἰ δὲ*] MEN. delendum censeo. SOLAN.

ibid. Τραγωδίαις] Lege τραγωδίας. GUYET. Idem notarat la Croze. — Omnino ita corrigendum duxi, quidquid ad excusandum vulgatum possit adferri, quasi esset plur. pro sing. et ellipsis. τῆς ἐν, uti apud Sophocl. Oed. Tyr. 19. ἀγοραῖσιν ἔθακε, bene habet; vel ut supra ἐν omittitur Asin. c. 24. quod tamen et ibi suspectum dixi; vel ut ib. c. 52. f. πάντων ὀφθαλμοῖς ἀναβήσεται. Ne plura similis ellipsis alibi adlegata repetam, quibus effici posse videatur, ut τραγωδίας sit, in tragoediarum quadam; uti, *Isthmiis, quingatribus; Ludis, munere, Circensibus*, et similibus spectaculis dici amat. (vid. Suet. Jul. cap. 39.) At haec omnia nihil ad rem facere mihi visa; ita simplicitate ac veritate sese commendat genitivus τραγωδίας. nec displicebit mediocriter peritis, sed ignoscent postremae huic et parcius antea usurpatae audaciae. Sin minus, culpam deprecor, neque in Luciano faciam iterum. REITZ.

ead. l. 13. *Εἰς τοὺς Ὀρέστας τε*] Versiculum proscriptum refert Sueton. c. 39. Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. Sed nihil de oraculo. Inimicitias furiosas Neronis contra oraculum describit ex Dionis l. LXIII. Xiphilinus pag. 721. C. Τοῦ δὲ δὴ Ἀπόλλωνος (εἴτ' οὖν ἀγανακτῆσας ὅτι λυπηρὰ τινα προεῖπεν αὐτῷ, εἴτε καὶ ἄλλως μανεύς) τὴν τε χώραν τὴν Κιθύραον ἀφείλετο, καὶ στρατιώταις ἔδωκε, καὶ τὸ μαντεῖον κατέλυσε, ἀνθρώπους ἐς τὸ στόμιον, ἐξ οὗ τὸ ἱερὸν πνεῦμα ἀνῆι, σφάζας. Ultima verba ita intelligo, interfectos, et cruentos palpitantesque ad huc homines abjectos in ostium. Eadem occasione videtur illas quingentas hominum Deorumve statuas aeneas sustulisse, de qua re Pausan. Phoc. p. 620, 31. GZSN.

ibid. Ἀλκμαίωνας] Vid. Alex. cap. 19. et not. Re-

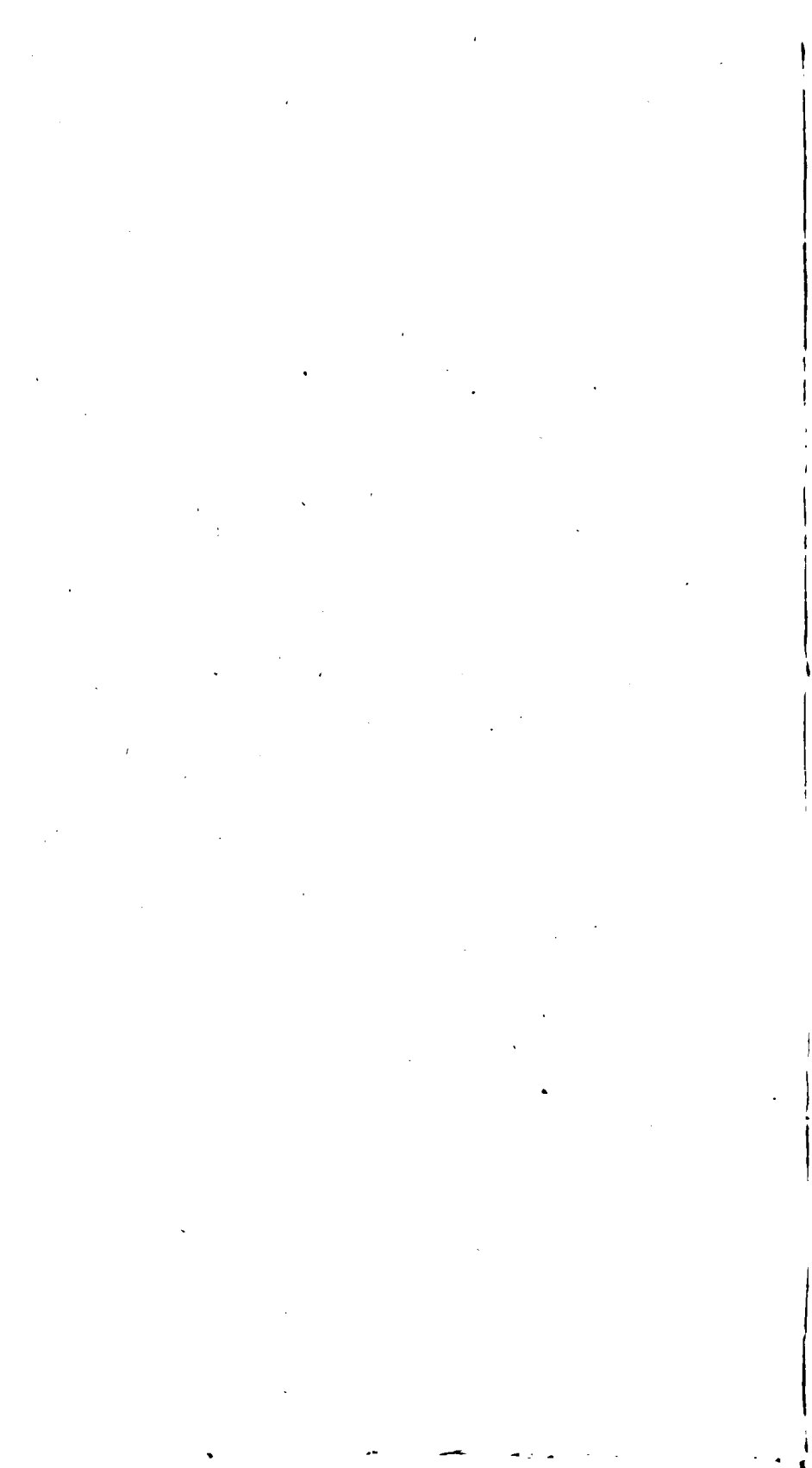
apicit istud Apollinis secundum quosdam: Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. Vid. Philostr. pag. 481. et Suet. Ner. cap. 39. SOLAN.

ead. l. 15. ΜΟΥΣ.] Et hoc nomen delendum. SOLAN.

Pag. 284. l. 2. Ἑστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς] Vid. Spanhem. ad illud Aristophan. Plut. 765. Καὶ γὰρ ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια σ' ἐν κριβανωτῶν ὀρμάθῳ, τοιαῦτ' ἀπαγγέλλαντα. GERN.

IO. MATTHIAE GESNERI
DE AETATE ET AUCTORE
DIALOGI LUCIANEI
QUI
PHILOPATRIS
INSCRIBITUR
DISPUTATIO.

(Habita *Jenae* A. 1714. retractata et aucta publiceque disputata *Lipsiae* 1730. retractata iterum et castigata *Gottingae* 1741.)

A R G U M E N T U M.

De auctore Philopatridis tres classes sententiarum §. 1. 2. I.) Qui Luciano tribuunt 3. 4. II.) Qui antiquiorem Luciano faciunt 5. Examinatur haec posterior sententia 6. Imprimis repugnat laudatus Artemidorus 9. Et similitudo sermonis cum sermone Luciani. Obiter de Baraterio dictum 10. II.) Luciani non esse hunc libellum, ostenditur testimonio antiquae annotationis 12. Quia unius tantum Imperatoris in Persica victoria mentio sit 13. Respondetur Ge. Bullo 14. et Dodwelle 15. Major est in Philopatride rerum Christianarum notitia, quam quae in Luciano observatur 16. Obiter quaedam ad Peregrinum disputantur contra T. Fabrum 18. 19. Comparantur notitiae Luciani et auctoris Philopatridis 20. An *χρησται* sint Christiani? contra Huetium 21. Stilus Philopatridis Luciano indignus 22—26. III.) Ergo junior Lucianus, quod putabat etiam Lacrozius 26. Et Moytius 27. Scriptus videtur Byzantii, cum ea jam esset Constantinopolis 28. Argumento de templorum antiquitate non utimur 29. Post Constantinum M. scriptum esse iudicant *ἐξισωται*, et voces quaedam illius aevi propriae 30. Scriptus videtur ad primum nuncium victoriae Juliani Persicae 31. Christiano Imperatori tali libello gratulari non licuisset 32. Res gestae Juliani satis magnae 33. Et auctores in immensum a laudatoribus 34. De Aegypto in servitutem redigenda, Arabibus ac Scythis 35. Christiani infensi Juliano. De his agi, contra Bannagium 36. Male ominatos Juliano ostenditur 37. Status felix imperii Juliano imperante 38. Galilaeorum appellatio Juliani temporibus propria. 39. 40. Licebat apud Julianum etiam Deos gentilium irridere 41. Qui in Luciani nomen pervenerit? 42. 43.

I. **Q**uo tempore, quove scriptus auctore esset Dialogus, qui Philopatridis nomine inter Luciani libellos a librariis collocari solet, diu multumque a doctissimis hominibus disputatum est. Meo ad quaerendum excitavit illud, quod passim

ad hunc libellum in disputationibus de antiquitate fidei Nicaenae, aliisque rebus provocari viderem. Operae itaque pretium esse putabam etiam paullo exquisitoris, si constitui posset aliquid, quod vel usque quaque certum esset, vel eum probabilitatis gradum haberet, quo in tali re acquiescendum sibi viri sapientes putant.

II. Ad tria quasi capita referri possunt, quae adhuc prolatae sunt sententiae. Sunt enim, qui Luciani auctori tribuendum putent: malunt alii antiquiorem Samosatensi credere, quin ad Neronis usque tempora retro ascendentes parentem deformi foetui quaerunt: alii denique juniorem Luciano, quin ipso tertio post C. N. seculo inferiorem ut statuunt, adduci se patiuntur. Nos in re non nimis facili ita versabimur, ut primo sententias aliorum proponamus, quam fieri poterit perspicue, adjectis simul caussis, quas vel allegant ipsi, vel quae videntur illos, ut ita sentirent, induxisse; tum quae contra hos ab aliis disputentur, vel dici nostra opinione possint, sine cujusquam insectatione modeste indicemus; denique ut nostram de tota re sententiam et exponamus breviter, et argumentis pro virili parte adstruamus.

III. Igitur qui Luciano tribuunt scelerati partus exclusionem, ab illis ne exigendam quidem esse probationem, videri alicui queat; cum, quod inter reliquas ejus viri commentationes compareat, ex eo ipso satis constet, nisi sit, qui meliori jure eum sibi vindicet, illius esse, cujus per tot annos fuit possessio. Plurima enim esse plurimorum auctorum scripta, quae eorum, quibus tribuantur, esse, nullo alio argumento probentur, quam quod inter reliqua ipsorum scripta referantur. Atque haec cum ita sint, accedere, quod argumentum tale hujus Dialogi sit, quod a dicacitate Luciani et omnia insectandi libidine non abhorreat. Olim enim effecisse Samosatensem illum scurram, ut, si quid in re gravi ridiculum, in seria ludicrum, in honesta denique contumeliose dictum appareat, id haud male, nec levi conjectura ad ipsum auctorem referatur. Neque Christianis pepercisse, sed in ipsos etiam maledicum strinxisse calamum, vel Protea,

seu de morte Peregrini dialogum luculenter admodum testari. Maximam autem omnium fidem huic sententiae facit miraphrasium, sententiarum, earum etiam, quas ex Homero solet depromere, totius denique oeconomiae, quam vocant, et dispositionis convenientia: quae quidem tanta est, ut vix phrasis vel sententia in toto hoc dialogo occurrat, quae non semel, aut saepius etiam in reliquis, quae Luciano nemo abjudicat, deprehendatur; oeconomia autem seu dispositio dialogi, ei, quam in Nigrino ille adhibuit, magis similis sit, quam ovum ovo est simile, de qua quidem convenientia infra adhuc erit dicendi locus.

IV. Jam victoria illa de Persis, cujus sub finem dialogi epinicion quasi quoddam a superveniente Cleolao canitur, nihil vetare dicit celeberrimus FABRICIUS^{a)}, quare non sit eadem, de qua Marcus Antoninus et Lucius Verus triumpharunt A. C. 166. Vir doctissimus DAVID BLONDELLUS^{b)}, quem laudat FABRICIUS, *Anno Marci quarto*, inquit, *Christi 164. Macrino et Celso Coss. Seleucia cum trecentis hominum millibus, et Ctesiphontis regia Veri nomine per Cassium excisa, prisco vere Persarum supercilio nubem ademit Verus, cui spe falsus inani Susae et Arabiae excidium Scythicarumque excursionum cessationem (in bellum Marcomannicum, dum Parthicum geritur, natum, intentus) spondet Cleolaus. Nihil itaque nos cogit, quae Luciano vivente et spectante confecta sunt, ad alium auctorem referre. GEORGIUS vero BULLUS^{c)}, laudante iterum FABRICIO, praeter victoriam de Persis, Marco Antonino imperante reportatam, quam celebrat Cleolaus, illud insuper monet, quae de malorum praedictionibus dicantur in Philopatride, illa apprimè etiam in Divi Marci tempora convenire. Huc enim pertinere, quae SEXTUS AURELIUS VICTOR habet in epitome: *Marcus Antoninus virtutum omnium caelestisque ingenii exstitit, aerumnisque publicis quasi defensor obiectus est. Et**

a) Bibl. Gr. L. 4, 16. p. 504.

b) De Episcopis et Presbyteris p. 227.

c) Defens. Fidei Nic. 2, 4, 2. p. 73. seq. ed. Grabii.

enim nisi ad illa tempora natus esset, profecto quasi uno lapsu ruiscent omnia status Romani. Quippe ab armis nusquam quies erat: perque omnem Orientem, Illyricum, Italiam, Galliamque bella fervebant: terrae motus non sine interitu civitatum, inundationes fluminum, lues crebrae, locustarum species agris infestae, prorsus ut prope nihil, quo summis angoribus atteri mortales solent, dici seu cogitari queat, quod non illo imperante saevierit. Neumpe haec esse illa mala, a Sophistis, ut auctor appellat Christianos, praedicta.

V. Qui antiquiorem faciunt Luciano, in diversa abeunt. Est enim, qui ita putet Luciano majorem Philopatridos parentem, ut ipsum Neronem aetate credat attigisse. Nimirum THEODORUS MARCILIUS, *Saperdae autem prorsus illi sunt, inquit, qui propter ea, quae in extremo dialogo isto de Babyloniiis, Aegyptiis, Persis, Scythis, verba fiunt, hujusce distortissimi foetus parentem ad tempora Imperatoris Trajani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quivis facile lolio non viciitans perviderit. Plane quidem, quiqui tam belli pueri pater est, Neronis principatu eum suscepit. Micyllum videtur notare, qui Trajano imperante scriptum esse Philopatrin putabat. Sed ipsius verba penere ex argumento dialogi ab ipso quondam conversi, commodiasimum fuerit. Lucianine sit Dialogus hic, an alterius cujuspiam, dubitari potest. Nam quod ad argumentum attinet, non abhorret ab illius ingenio et dicacitate. Parieter enim et gentilium Deos, et Christianam religionem, ut saepe alias, incessere videtur. Phrasis autem, et tota adeo compositio caeteris illius scriptis haudquaquam similis est. Nam quorsum pertinet excursus iste, reliquo prope toto corpore longior? Aut quid adeo grande aut affectuosum sequitur, quod Tragico isti exordio respondens? Sed de his doctiores judicent. Caeterum cujuscunque scriptum hoc fuit, videtur is Trajano Caesari ob victoriam in Oriente partam potissimum gratulari voluisse, contra eos, qui per id tempus sive ipsi urbi, sive alteri*

alicui loco, (nam patriam^{a)} solum vocat) pericula et clades praesagebant: quos ipse a principio Sophistas appellat, ad finem tamen ita describit, ut propemodum Christianos intelligere videantur. Eo enim pertinet, quod in fine de Persico supercilio, de Susis, de tota Arabum regione meminit. Omnia enim illa a Trajano devicta in pop. Romani potestatem illis tum temporibus rediere, ut apud Dionem, et Eutropium, et caeteros, qui ejus actus historiam scripserunt, videre est. Habet haec Micylli sententia praesidium quoddam in verbis dialogi cap. 10. Ἐνίκη δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτεχεν, ἀναφαλάντις, ἐπὶ ῥήγινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμυθηκώς, δι' ἑδάτος ἡμῶς ἀνεκαίνισεν, κ. τ. λ. His verisimile Paullum Divum significari, cujus proinde auditor Triephon: jam vero inter magistri mortem, atque hunc sermonem discipuli plus xl annis ad summum intercedere non potuisse credibile est, nisi decrepitem senem Triephontem, cum haec loqueretur, fuisse, dicere velis.

VI. Verum enimvero quo antiquiorem aliquis hunc dialogum statuit, eo magis falli necesse est. Quid enim? Ut hinc incipiamus, Triephontis magister laudatur Γαλιλαῖος, ἀναφαλάντις, ἐπὶ ῥήγινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας; Divus igitur Paullus intelligendus necessario est? Quid vetat, quemvis alium hac descriptione signari, recalvastrum, nasonem, mysteriorum cognitionem de se, ex vero forte, praedicantem, quam comica phrasi, ad raptum illum Apostoli nefarie accommodata, Noster περιφράζει. Quid vetat, si concedamus etiam, corporis et oris habitum, qualis hic describitur, Paulo fuisse, (quod vix tamen probari posse puto) imaginem summi Doctoris a scurra visam esse, eumque deinceps, ut protervius Christianos insectaretur, hoc schemate magistrum suum deridendum aliis propinasse? DAVID BLONDELLUS, quem paullo ante laudavimus, contra eos, quibus Galilaei, recalvastri, nasonis, ad tertium usque caelum ra-

a) Quin urbis κατ' ἐξοχὴν mentio fieri videtur c. 19.
Lucian. Vol. IX.

pti, discipulum professus Triepho, Paullum innuere videtur, ita disputat: *His argumentis, (quae nimirum allata jam jam a nobis sunt) persuaderi me non posse fateor, (ut credam, Philopatrin ante Luciani aetatem scriptum.) Ut enim nullum Luciani aetate Paulli auditorem super- fuisse largior lubens; nec Paullum Tarsi natum Galilaeum dici debuisse constat: utrumque ad majus Christianarum rerum ludibrium a Luciano effictum, non est, quod negemus.* Nec difficile fuit Vener. MosHEMTO^{a)} refellere ARTEMONIUM, id est, SAM. CRELLIUM, qui ipsi Christo adscribi raptum in caelum, sententiis Socinianis inserviens nimirum, putabat.

VII. Neronis principatu non esse scriptum Philopatrin, non equidem probabo ex RUFII FESTI loco, qui *Armenius duas tunc amissas, Romanasque legiones sub jugum a Persis missas, extremo dedecore Romani exercitus sacramenta ait foedasse.* Plura siquidem feliciter, ductu Corbulonis, Neronis auspiciis in Armenia contra Parthos gesta, eademque magnifice celebrata, refert TACITUS^{b)}: quin neque post cladem ignominiamque, Paeti negligentia acceptam, *decreta a Senatu; integro adhuc bello, tropaea, dum aspectui consultitur, spreta conscientia, omissa sunt*, ut idem TACITUS^{c)} auctor est. Quidni igitur et vani cujusdam Graeculi, Paeani ante victoriam, quin post cladem acceptam, canentis, gratulationem Nero acceperit? Firmiora proinde argumenta deinceps erunt asserenda. *Nec vero Trajano convenit, verba recito DAVIDIS BLONDELLI l. c. quod sub dialogi finem oraculum recitat Cleolaus: πέπτωκεν ὁ φορὸς ἡ πύλαι βοιωμένη Περσῶν, κ. τ. λ.* Nam nec Susam nec Arabiam totam debellavit, nec quos ex Arabibus subegit, post devictos Persas domuit Trajanus, immo inter belli Parthici initia, anno

a) Vid. viri magni diss. de raptu Christi in caelum §. 1X. seqq.

b) Annal. 13, 7. seq. c. 34. L. 14, 23. seq. L. 15. init.

c) Annal. 15, 18, 1. Ita in Persii 5, 4. ad Corbulonis victorias respici ait Casaubonus, quas assentatorie in majus extollerent Poetae et Historici.

imperii quarto, Christi CI. Trajano quartum et Pacto coss. per Syriae praesidem Palmam, Petraeam Arabiam sub jugum misit; eodemque anno, pereunte Decebalo, Dacicum bellum consummavit. Anno vero imperii nono, Christi CVI. Commodo et Cereale Coss. Seleuciam, Babylonem et Ctesiphontem cepit.

VIII. Sed, ne quid dissimulem, tota illa disputatio nec mihi, nec credo multis aliis, ex omni parte probatur. Prior ipsius ratio est, quod nec Susa nec Arabiam totam debellaverit Trajanus. Sed debellavitne eam Marcus, cui ipse epinicio illo gratulatum fuisse Lucianum putat? Fatetur non debellasse. At paratum est *κησφύγεται*. SPE FALSUS inani, inquit, *Susae et Arabiae excidium, Scythicarumque excursionum cessationem, spondet Cleolaus*. Iniquus autem est BLONDELLUS, si, quo ipse effugio utitur, illud eripere velit parti adversae. Ut Inbentius concedat, movere eum debet ratio altera, qua adversam sententiam oppugnare sibi videtur, tantum abest, ut ea rem, quam vult, conficiat. Putat enim, quia jam ante Persas, Arabum quosdam subegerit Trajanus, Cleolaus autem ei, qui jam victor esset Persarum, Arabiae subjugationem tanquam futuram spondeat; fieri non posse, ut de Trajano ea gratulatio accipiat. Quid si autem dicamus, ideo enimvero spondere Cleolaum, ut *ΠΑΣΑ ἡ θὺν Ἀραβία*, sub potestatem Trajani redigatur, quod parte ejus jam subacta, facilius de reliquis spes esset. Haec, ut mihi quidem videtur, ita sunt manifesta, ut Blondello ipsi, si viveret, assensum extorquerent.

IX. Haecne igitur, dicat forte aliquis, sunt firmissima illa argumenta, quibus Trajani aeo adjudicatur Philopatris? Equidem, ut quod res est fatear, his nunquam mihi persuaderi passus essem, ut non a Paulli quodam discipulo transfuga scriptum putarem. Sed bene res habet. Superest argumentum unum, a nemine, quod sciam, adhibitum, sed omni exceptione, uti arbitror, majus. Narrat nimirum Critias c. 21. se, cum interfuisset deliramentis atque vanis praedictionibus Sophistarum, ita sententiam de illis dixisse: *κατὰ*

μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ, οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ἑμῖν, et reliqua. Quis non videt, ARTEMIDORUM δνειροκριτικῶν scriptorem significari? Et ne dubitemus, nec infartum ab interpolatore aliquo Artemidori nomen suspicemur, paullo post interrogat: οὐ κατὰ Ἀριστάνδρου τὸν Τέλμισέα, καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΝ τὸν ΕΦΕΣΙΟΝ ἐξίχνησα τοῖς δνείρασιν; De ipsa re, si quis forte requirat, ARTEMIDORI hujus, ut et ΑΣΤΡΑΜΨΥΧΗ, verba in notis posita sunt. Hic illud tenendum, quod hic ARTEMIDORUS EPHESIUS, (qui tamen Daldianum se dici maluit, ut nobilitaret oppidum, unde maternum genus trahebat, obscurius absque hoc futurum) testatur ipse^{a)}, se nosse homines, qui vixerint Antonini Pii temporibus, qui successor fuit Hadriani, ante quem Trajanus imperavit. Hujus vero inter victoriam Persicam et Antonini initia xxx minimum anni intercesserunt. Nemo igitur sub Trajano scriptum Philopatrida potest asserere, nisi qui crediderit, triginta annis ante, quam scriptus sit liber, eum posse allegari. Quin, cum nihil aliud colligi queat ex Artemidori verbis, quam notos illi fuisse Athletas, qui interfuerint ludis quinquennialibus illis, quos Antoninus Pius Hadriano, a quo fuerat adoptatus, instituit^{b)}, suspicari licet, post Antonini demum tempora, quin Severi etiam, qui Antonino successor fuit, scripsisse Artemidorum: primum, quod ex prooemio apparet, post longissimam cuetationem animum ad scribendum appulisse, h. e. ad edendas observationes longa peregrinatione experientiaque comparatas. Tum, quod TERTULLIANUS quem sub Severo Imp. in confiniis seculi II. et III. floruisse satis constat, cum somniorum interpretes enumerat^{c)}, Nostri nullam facit mentionem. Quae ratiocinatio si cui aequae ac mihi probabitur, ut paullo dictum laxius accipiet, cum Nic. Ri-

a) L. 1. cap. 28. pag. 26. et c. 64. pag. 55. Quae loca allegantur a Nic. Rigaltio in notis ad inscriptionem.

b) Videndus Ael. Spartianus Hadriano cap. 27. et Comment. ad h. l.

c) Lib. de anima c. 36.

GALTIVS I. c. atque Jo. ALB. FABRICIUS^{a)} Hadriani et Antonini Pii temporibus vixisse Artemidorum perhibent: tum illud etiam colliget, vix esse, ut a Luciano Samosatensi laudatus Artemidorus, adeoque Philopatris scriptus esse potuerit, de quo infra videbinus.

X. Neque vero illud hoc in loco praetermittendum est, summa rerum verborumque cum iis, quae haud dubie Luciani sunt, convenientia, quam, credo, negabit nemo, qui annotationes nostras vel cursim perlustraverit, facile aliquem induci, ut credat, vel ab ipso Luciano, vel ab homine, qui eum sibi imitandum proposuerit, esse scriptum. Neque enim magis id casu fieri potuisse existimo, quam, ut ex temeraria formularum typographicarum commissione versus Homeri aliquis, aut Ennii possit existere. Sed pluribus in hac sententia confutanda nos immorari nihil opus esse arbitror, cum quae jam nunc adversus primam illam, quae Lucianum Philopatridis auctorem facit, proferemus, ea magnam partem fortius etiam contra hanc secundam valeant. Neque protulit quidquam doctissimus puer (quo nomine honoris causa hic nator in eruditissimo quatuordecim aunorum homine) BARATERIUS^{b)}, quod dimovere nos de sententia debeat. Favebam aetulae hominis in mea patria nati et ista scribentis, ignoscebam puero *absurditatis* accusanti, quae neque cognovisset satis, neque intelligere tum posset: lubens me discipulum illi in re tali praevissem. Sed nihil dixit, quod non dictum, quod non refutatum sit. Molliter inter rosas violasque quiescant ossa hominis emendaturi, si licuisset, illa παιδαριώδη καυχήματα. Nos pergamus.

XI. Quod igitur alterum hujus disputationis caput est, Lucianine sit Philopatris, an junioris alicujus, age, dispiciamus. Qua in re ita versabimur, ut primo contra eorum, qui id affirmant, rationes quaedam in medium proferamus;

a) Bibl. Gr. 4. 13. p. 402.

b) In Anti-Artemonio, Noribergae 1735. 8. edito, cap. 14. §. 2. et 3. p. 84. seqq.

deinde, cur Luciani non esse putemus, generatim dicamus; denique, ut, quibus inducti rationibus, juniorem Luciano auctorem arbitremur, eas rationes, quam fieri poterit breviter et perspicue, proponamus.

XII. Luciano jure tribui Philopatrin, probatum primo inde est, quod is quasi in possessione esset, cum inter ipsius opera jam longo tempore referatur; igitur non nisi validissimis rationibus posse inde exturbari. Verum enimvero, ne jam in locum illum communem de librariorum inertia et fraudibus excurram; ne etiam illud dicam, malae fidei possessorem praescriptione sese tueri non posse: jam Aldina editio εΙΣΧΗΤΗ. fol. in fine dialogi haec habet: οὗτος ὁ λόγος νοθεύεται τῶν Λουκιανῶν. Quae procul dubio ex veteri codice adscripta, et post ab aliis repetita sunt. Argumentum non abhorret, fateor, ab ingenio Luciani, si generatim illud species, ut ad irridendam cum superstitione religionem pertinet. Sed quam exiguum huic rationi pondus inest, si dicerem, de tua, Lector, prudentia dubitare viderer. Quid si vero insuper negem, illam saltem dialogi hujus partem, ubi vanissima spe tot victoriae, triumphi tot spondentur, quorum nihil, vel parum, quamcunque etiam sententiam amplectare, contigit, cato illi Samosatensis naso ex asse convenire? Certe a prudentia non tantum viri, sed a magna ad credendum res etiam satis certas tarditate, oppido id videtur alienum. Ingens porro illa rerum verborumque in hoc dialogo cum iis, quae indubie sunt Luciani, similitudo, tantum abest, ut a me negetur, ut potius paullo ante ea usus sim ad probandum, Trajani aetate non videri scriptum. Sed potuit ea ex alio etiam fonte profluxisse, imitatione nimirum, satis illa quidem inepta, qua de tum ex annotationibus nostris constare volenti potest, tum infra adhuc aliquid erit dicendum. Nunc reliqua persequemur.

XIII. Victoriam de Persis ingentem reportavit Lucius Verus, ob quam, communicato cum Marco fratre honore, triumphavit. Hanc eam ipsam esse, quam celebrat sub fine Philopatridis Cleolaus, volunt, quos supra laudavi, viri do-

ctissimi, aliique complures. Quibus assentiri ne queam, illud me movet, quod unius tantum *αὐτοκράτορος* deprehendam in illo epinicio mentionem, id quod secus factum oportebat, si ad hunc triumphum pertineret. Ambos enim fratres aequato jure imperium administrasse, notius est, quam ut dici a me debeat. Nec est, quod Lucium Verum solum celebrari dicamus, qui nimirum solus id bellum confecerit, solusque gloriam inde sibi vindicaverit. Praeterquam enim quod per duces omnia sunt gesta, Vero interim Imperatore in Daphniciis Antiochiae deliciis molliter ventrem, Marco autem Romae rempublicam curante, ut testis est JULIUS CAPITOLINUS^{a)}: jam est paullo ante dictum, confirmarique tum aliorum, tum ejusdem CAPITOLINI^{b)} testimonio potest, triumphum pariter utrosque celebrasse. Ita enim ille: *Habuit hanc reverentiam Marco Verus, ut nomina, quae sibi delata fuerant, cum fratre communicaret, die triumphi, quem pariter celebrarunt.* Et jam ante c. 7. dixerat: *partum est Vero nomen Armenici, Parthici, Medici, quod etiam Marco Romae agenti delatum est.* Illud forte dici ab adversa parte posset, Imperatorem Verum, cum ista scriberentur a Luciano, jam tum fuisse extinctum, solique adeo Marco hic applaudi. Et saepe EUTROPIUS 8, 5. cum triumpho Parthico, Veri obitum conjungit arctissime. Sed certum est, intercessisse aliquot annos inter triumphum istum atque mortem Lucii: nec quae scriptor brevitatis studiosus narratione conjungit, tempore ideo sunt conjuncta putanda. Sed haec cum quaestione careant, apud eos certe, qui aliquam cum historicis illorum temporum familiaritatem habent, lubens dimitto. Illud tamen non possum quin adjiciam, non videri Cleolaum nostrum, qui sui victoria Imperatoris essetur tantopere, Medorum atque Armeniae (ut distinctarum magni imperii partium, suosque sibi regulos habentium) mentionem fuisse omisurum, cum de futuris audacter adeo spondeat, si modo materiem epinicio illi tum praebuissent, quod

a) In *Marco Antonino* cap. 8.

b) In *L. Verō* cap. 8.

Marco imperante contigisse modo vidimus. Denique totum hoc argumentum tale esse meminerimus, ut si nihil etiam sit, quo labefactari convellicque possit, (quod tamen minime ita se habere, est, puto, luculenter a nobis ostensum) tamen amplius nihil eo efficiatur, quam hanc quidem περίστασιν nihil ob stare, quo minus Lucianus pro Philopatridis auctore haberi queat, cujus generis argumenta, plura etiam, ruere statim necesse est, si vel unum quid proferri queat, quod cum reliquis conciliari et redigi in concordiam non possit.

XIV. Quod vero GEORGIUS BULLUS putat non parum momenti habere, ad asserendum Luciano Philopatridem, temporum sub Marco Antonino iniquitatem, de eo etiam, dissimulare non possum, alia omnia mihi videri. Mala etenim, quae ab AURELIO VICTORE enarrata supra retulimus, quorumque mentionem etiam JULIUS CAPITOLINUS facit*), jam inde ab imperio Antoninorum fratrum, atque adeo ante victoriam Parthicam accidisse, totoque fere perdurasse imperii tempore, iidem auctores sunt. Tantum autem abest, ut, quae tempestate scriptus est Philopatris, calamitates publicae orbem Romanum insigniter vexaverint, ut potius eam ob causam Christianis acerbè adeo insultasse auctorem appareat, quod temporum felicitatem infaustis praedictionibus, obscoenisque ominibus quasi contaminarent. Quod ut appareat, audiamus Critiam, qui, ut videtur, ob patriae, quem proficitur, amorem, nomen dialogo dedit, cujusque sub persona auctorem latere voluisse existimaverim. Hic igitur Critias in Sophistarum, ut eos appellat, concilium introductus, interrogatusque cap. 24. πῶς τὰ τῆς πόλεως καὶ τὰ τοῦ κόσμου; Χαίρουσι γε πάντες, inquit, καὶ ἔτι γε χαρήσονται. Habes gaudium publicum, habes felicitatem temporum. Quid ad haec Sophistae? Non placet illis laetitia effusa gentilium; subjiunt: δυστοχεῖ γὰρ ἡ πόλις, cujus verbi vim ibi declaravimus. Non negant igitur, jam felicia esse tempora, sed mala futura praedicunt. Hos dein proterve ridet Critias, ὅςγε-

*) In vita Marci cap. 8.

δεικνύσθαι νοεῖν illos inter alia scommata dicens, qui viderent scilicet, quod nec esset usquam, nec, ut putabat, futurum esset. Tum effunditur in enumeranda varia calamitatum publicarum genera, ita tamen, ut ipsa phrasi ad risum composita manifeste indicet, nihil tale tum quidem vulgo homines timuisse, ne putes fuisse expertos. Confirmant ista, quae sub finem dialogi idem Critias commemorat: Ἡμεῖς δὲ, ὦ Τριμεῖων, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες ἐσμέν· et paullo post: τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισὶν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος, πλοῦτος γὰρ ἡμῶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος ἡμῶς οὐ καταπτοίσει. Haec igitur satis, opinor, ostendunt, non eo tempore scriptum Philopatridem, cum calamitates publicae per orbem terrarum grassarentur, sed satis laeto reipublicae statu, secus atque viro doctissimo videbatur.

XV. Magnum nomen HENRICI DODWELLI praesertim in suis cuique libro temporibus assignandis. Ille etiam aliquando Luciano adscripsit Philopatridem: sed contra se disputandi necessitatem nobis remisit, qui sententiam ipse mutavit. Itaque satis prope fuerit, diversas viri opiniones referre. In dissertatione de fortitudine Martyrum (quae Cyprianicarum XII, est) §. 24. Luciano et M. Antonini temporibus attribuerat Philopatridem. In dissertatione^{a)} de jure Laicorum sacerdotali pag. 284. de eodem dicit, *Quem ego Trajano longe recentiore fuisse existimo, et ipso fortasse Luciano.* Sed in dissertatione de Isidoro Characeno^{b)}, §. 5. p. 63. ait, *Anno Christi CCII. quo Severus Imperator persecutionem in Christianos Alexandreae decreverit, huic persecutioni Philopatride scripto quasi praeclusisse Lucianum, praevious persecutioni κομψιδίως memorante Antiocheno Theophilo.* Liceat hic quasi interpellare Dodwellum. Spartianus in Severo c. 17. quem laudat, non Alexandriae, sed in itinere e Syria versus eam urbem, decretam ait persecutionem. *Judeos, inquit, fieri sub gravi poena vetuit. Idem etiam de Chri-*

a) Cum Grotii diss. de Coenae administratione, ubi Pastores non sunt, et aliis hujus argumenti edita Lond. 1686.

b) In Geographia Hudsonian. T. II.

stianis sanxit. Κοινοδίας illas apud Theophilum non observavi. Sed quid porro Dodwellas? In eadem urbe Alexandria scriptum Philopatrin argumento esse Alexandrini mensis nomen Mesori (c. 22.). Quod autem Arabes hostibus accensentur, (c. 28.) id facere, ne quis alius Princeps, praeter Severum, intelligi possit etc. Similia sunt, quae disputat Prael. Camden. 7. p. 307. seq. Quanti ea sint, cum aliunde ex hac dissertatione et annotationibus ad Philopatrin nostris constare potest, tum ipse indicavit DODWELLUS, qui in literis ad MOXLIUM, quas paullo post laudabimus, novam sententiam defendendam suscepit, scriptum nempe libellum A. C. cccxi. ad recentem nuncium victoriae, quam a Persis Odenathus retulerit. Quae deinde pro nostra dicemus sententia, ea huic conjecturae evertendae putamus sufficere.

XVI. Perduxit nos ordo disputationis institutus ad ea argumenta, e quibus generatim, Luciani non esse foetum Philopatrin, colligi posse putamus. Nam illa, quae juniorem Luciano auctorem suadeant, his subjuncturos nos esse diximus. Ad hanc igitur classem, praeter ea, quae modo contra BLONDELLUM atque GEORGIUM BULLUM, viros doctissimos, disputata sunt, non dubito primo loco referre, quod major in hoc dialogo deprehenditur, quam in Luciani scriptis, Christianarum rerum peritia. Quisquis diligentius paullo hujus viri commentationibus legendis attenderit, animadvertet profecto perpetuum fere illius morem, ut, in quarum rerum mentionem incidit, eas res, tanquam per digressiones, quas vocant Rhetorum filii, perspicue, verbisque negotio, de quo agitur, quam aptissimis declarat, quo ipso, quamquam interdum non taedium lectoribus, si qui sunt delicatiores, creare non potest; facit tamen, ut, cum minime putes, plurima discas, ad omnem historiam, populorum ritus, clarorum virorum pernoscendam indolem, linguae etiam proprietatem, totam denique humanitatis disciplinam nimium quantum profutura. Quia ea ipsa ratio est, ut quoddam Ἀμάλθειας νέφους, aut cornu copiae bonae frugis plenissimum, opera ejus

summo possint jure vocari. Profluxit ista scribendi ratio partim ex caractere Luciani, qui est ῥητορικώτατος, et ad comicum in multis accedens proxime, in quibusdam etiam superans: partim, (non est enim infitiandum) ex ostentatione quadam, Polymathianque demonstrandi studio, quod quidem in Sophista, id est, eo, qui dicendi artem pro genio seculi profiteretur, non ferri facilius poterat, sed laudi erat atque admirationi. Igitur nulla fere secta, hominum fere genus nullum est, cujus non historiam, characteres praecipuos, aliaque ἀξιωματικόνονενα consignata ab eo literis deprehendamus: philosophorum autem cujuscunque sectae, rhetorum, adulatorum, parasitorum, divitum, pauperum, senum, juvenum, superstitiosorum, atheorum, Romanorum, Atheniensium, Scytharum, impostorum, histrionum, lenarum, meretricum, militum, rusticorum, regum, tyrannorum, Deorum, Dearumque, et cujus non? velut imagines quasdam ab eo pictas admiremur.

XVII. Sed quorsum ista disputem, quaeret forsasse aliquis? Nimirum ita rationem subduco: quia Lucianus ostentandae occasionem doctrinae nullam solet facile praetermittere; quia nullius non hominum generis characteres, mores, sententias, verbis cuique rei propriis et quasi solennibus describit: probabile non videri, si tantam habuisset Christianismi peritiam, quantam in Philopatride reperimus, non alias etiam eam prae se tulisse; atque eo magis, cum occasio in his ipsis, quae habemus ab eo scripta, non defuerit, tum in bonam, tum in malam etiam partem amplio rem Christianorum mentionem faciendi. In bonam quidem eo imprimis loco, ubi Alexandrum Pseudomantin illum ab oraculo suo Atheos, Epicureos, Christianos omnes removeri procul jussisse tradit. Verba ipsa subjeci^{a)}: εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς, ἢ Ἐπικούρειος, ἔχει κατὰσχονος τῶν ὁργίων, γενέτω. Cur Epicureos abesse voluerit, declarat, sed de nostris tacet, nec rationem ullam, cur excesse illos sacris suis

a) In *Pseudom.* cap. 38.

Alexander voluerit, profert: forte quod laudandi erant, hoc quidem in loco; quod a se paganus homo impetrare non poterat? Sed etiam cum ridet Christianos^{a)}, et res illorum dedita opera narrare videri vult, partim verbis ex gentilium disciplina petitis utitur ad res ipsorum designandas, partim, vulgari errore, Judaeorum et Christianorum miscere negotia videtur, et in universum ita loquitur, ut satis appareat, neque libros sacros legisse unquam, neque etiam aliunde sanctissimae disciplinae rationes satis habuisse cognitae atque perspectas. Quoniam id est parum ab hac disputatione alienum, age, quaedam ad hunc Luciani locum annotemus.

XVIII. Ac primum quidem miror, ΤΑΝΑQUILLUM FABRUM, virum ingeniosissimum ad illa verba^{b)}, τὸν μέγαν γοῦν ἐκείνον κ. τ. λ. annotasse: *Istaec vacula γοῦν et sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat Suidas, Lucianum καθάπτεισθαι τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν, ἐν τῷ τοῦ Περὲγγίνου βίῳ. Hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exstet Peregrinus.* Equidem fateor, si vculam γοῦν interpretere itaque, ut est ab eo, qui hunc dialogum convertit, factum, male haec cohaerere cum iis, quae praecedunt. Sed quid vetat, quo minus vertamus enim, frequentissima nimirum, apud Lucianum etiam, vocis significatione, ut quandam notet parenthesin? Quis enim, quaeso, concinnius, quam ita, loqui potuit Lucianus: Peregrinus noster in Christianos etiam incidit, et postquam illorum edidicisset mysteria, subito nimium quantum inter illos nomen et gloriam est consecutus. Nam hodiennum durat illa quorundam stultitia, ut celebrem istum in Palaestina suspensum hominem veneratione etc. Pergit deinde, ut videas a parenthesi reverti: τότε ΔΗ καὶ συλληφθεὶς κ. τ. λ. Sensus

a) De morte Peregr. c. 11.

b) Cap. 11.

igitur abruptus non magis, quam γούν particula, deesse aliquid ostendunt. Suidae verbis sua constat veritas quam planissime, si vel nihil desit. Quid enim sunt blasphemiae in Christum, si hae non sunt, quae hodiernum exstant in Proteo? Denique, quis iste foret stupor, cum manum semel injeceris mutilando scripto, illud relinquere, quod ejici vel similiter, vel magis etiam intererat? Duobus potissimum modis ulti sunt Christiani hujus dialogi contumeliam, primum omittendo illo penitus, quod factum facile FABRO credimus; tum acerbe, adletis in margine notulis, refutando, quod Scholia a Jo. CLERICO edita testantur. Omisisse quaedam ex ipsa orationis serie, saltem FABER quae attulit argumenta, iis vix persuadebit.

XIX. Sed, ut pergamus strictim quaedam ad Luciani verba annotare, Judaicum sapit, quod ἱερέας et γραμματέας vocat Christianorum Doctores, quamquam non ignorem, de Aegyptiorum etiam sacerdotibus τῶν γραμματέων voce non semel usum^{a)}. Ex ethnicismo est, quod Alexandrum Christianorum Διασύρχην vocat, et τελετήν Christianorum disciplinam. Καιρὸν Σοκράτην Christianos Peregrinum vocasse, probabile non est: si nota Luciano Pauli Apostoli historia fuisset, hunc dubio procul substituisset. Ὁ νομοθέτης ὁ πρώτος, qui persuasisse Christianis dicitur, ut omnes se pro fratribus invicem haberent, non video, quin ipse servator noster esse queat. Neque hunc legislatorem ἀπὸ τοῦ ἀνεσχολοπισμένου ἀνδρός ubi distinguat Lucianus, reperiō, quod utrumque tamen iterum vult TAN. FABER. Contra ea jussit Christus Matth. 23, 8. ut omnes discipuli sui fratrum se loco invicem haberent: et secundum τοῦ ἀνεσχολοπισμένου νόμους vivere Christianos, paullo post Lucianus dicit^{b)}. Ad verba^{c)}, εἶτα παρανομήσας τι εἰς ἐκείνους, ὡς θη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀποβήτων αὐτοῖς, PALMERIUS con-

a) E. g. de Sacrif. p. 369. T. I. Ed. Graev. it. in Philops. c. 34.

b) Johannem Evang. intelligit Fabr. B. G. L. IV. c. 16. p. 500.

c) Pag. 570.

fundi ait Judaicos ritus eum Christianorum lege. Sed forte idolothytorum esus, et suffocati ac sanguinis ab Apostolis etiam prohibitus, obverti huic reprehensioni possit.

XX. Juvat hic in brevem summam colligere omnia, quae de Christianis tradit Lucianus, (tradidisse autem, quae sciret omnia, probabile saltem supra reddere conatus sum) tum similiter quasi in tabulam quandam coniecta cum his comparare, quae in Philopatride de iisdem dicuntur. Lucianus ita Christianos describit l. c. Sunt homines, qui suspensum in Palaestina hominem, novorum auctorem mysteriorum, spreteis omnibus Graecorum Diis, colunt et adorant, immortalitatem exspectant, atque propterea corporis cruciatus, ipsamque adeo mortem, subire non recusant, ut potius ultro eam deposcant. Praeterea pro fratribus invicem, sic jubente primo illorum legislatore, se habent, bona fortunae omnia tanquam vilia et vana contemnunt, benigneque iis impertiunt, quos propter superstitionem suam vident aut bonis exturbatos, aut alias male a magistratibus acceptos. Sacros libros habent, quos in conventiculis suis legunt: si quis autem doctiores, etiam interpretantur. Si quem videant leges suas migrantem, eum a communione et coetibus arceant atque excludunt. Haec Lucianus. Audiamus auctorem Philopatridis *). Christiani credunt in Deum unum, qui caelum et terram creavit et omnia, eumque Patrem magnum, immortalem, caelestem, Filium patris, Spiritum ex Patre procedentem, unum ex tribus et ex uno tres. Hic Deus, quae est lux incorruptibilis, invisibilis, incomprehensibilis, creavit, (ut didicerunt a Mose tardilingui) cum alta nox abyssu incubaret, lucem, quae tenebras et vastitatem illam omnem abegit: tum terram super aquis stabilivit, caelum expandit, stellas formavit, cursus earum disposuit: terram ornavit floribus; hominemque ex iis, quae non essent, ut esset aliquid, produxit: jamque de caelo intuetur singulos, bonos, malos, actionesque illorum in libris describit, ac retribuet ex justo singulis, qua die ipse constituit. Praeterea per aquas sese renovari, atque ex impiorum coetu in beatorum vestigia

*) Cap. 12. 13. 17.

collocari credunt; quidam etiam in tertium se caelum raptos, resque omnium pulcherrimas ibi edoctos praedicant, orationem quandam a patre incipientem, multisque nominibus refertos hymnos recitant etc. Haec si quis cum iis, quae ex Proteo Luciani prolata sunt, conferat, simulque illud consideret, verbis propriis et ex Christianorum disciplina, quin ipsa Scriptura S. petitis, uti Philopatridos auctorem; illum vero gentili more, nec uti solent nostri homines, loqui: cognoscet profecto, Lucianum ut de re parum sibi cognita, et quam non nisi aliis temere narrantibus audisset; hunc vero, ut qui aut ipse coetibus Christianorum interfuisset, aut satis accurate omnia pervestigasset, de hac secta exposuisse.

XXI. PETRUS DANIEL HUETIUS, *Demonstr. Evang.* 3, 20. postquam dixerat, in libello de morte Peregrini, quae in contumeliam Christianorum essent dicta, laudi ipsis esse potius, quam dedecori, haec addit: *Clariora etiam reperias in dialogo, qui inscribitur Philopatris, et Luciani nomen prae se fert: Christi quippe et Christianorum nominatim meminit, plurima profert ex Evangelio et Apocalypsi Johannis, ex actis Apostolorum, et ex epistolis Pauli, cujus os et habitum depingit, et evectionem in caelum refert. Christum appellat Chrestum, pro temporum illorum more, quo nomen id a bonitate, non ab unctione ductum credebatur ab Ethnicis.* Quo de more cum quaedam disputasset, concludit: *Ex Christianarum autem rerum peritia, quae major in hoc dialogo, quam in reliquis Luciani scriptis elucet, colligi potest, eum alterius esse auctoris.* Hactenus ille. Quae ideo adscribenda putavi, quod partim hoc argumentum mirifice confirmant, partim vero dubii nonnihil habere videntur. Christi siquidem et Christianorum nominatim meminisse dicit auctorem Philopatridis, ita tamen, ut *Chrestum* pro *Christo* dixerit. Ego vero fateor, illud me in hoc dialogo non reperire. Procul tamen dubio respicit vir summus ad illa c. 17. *ἀλλά μοι τόδε εἰπέ· εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν οὐρανῷ ἑγκατάττουσι;* Respondet Tripho: *πάντα, εἰ τύχοι γε ΧΡΗΣΤΟΣ ὢν καὶ ἐν ἔθνεσι.* Interpres, quem

forte aliis districtus secure nimium secutus est Huetius: si quidem et inter gentes Chrestus fuerit. Neque vero is ego sum, qui Chrestum et Chrestianos pro Christo et Christianis tam agentilibus, verum ignorantibus, quam a nostris, omen accipientibus, dictos fuisse negem, sed illud dico, non videri Triphontem Christum vel Chrestianos verbis, quae modo adducta sunt, significare, tanquam proprio nomine, voluisse. Dixerat paullo ante hic Tripho: ὥστε ἔασον ἅπαντα, ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ ἀπογράφονται. Vult nimirum, Critiam, relictis illis gentiliū fabularum nugis, ad Christianorum Deum ac religionem sese convertere, ut et ipse inscribatur in caelestibus illis bonorum libris. Tum Critias, εὖ πάντα ἀναυκλεῖς, inquit, ὦ Τριφεῶν, (supra enim jam de libris caelestibus, et in iis inscriptione dixerat Tripho) ἀλλὰ μοι τόδε, et reliqua, quae modo attulimus, ubi interrogat Critias, an Scytharum etiam curam gerat Deus, et in librum illos bonorum inscribat? Quidni inscribat, respondet Tripho, si modo boni sint? Cui non apparet, χρηστὸν hic, ut alias apud quosvis scriptores, praesertim eum, quem Noster est imitatus, Lucianum, poni ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ; Ita infra c. 23. χρηστὸς γὰρ ἂν εἴη ἀπὸ γε τοῦ σχήματος, nam frugi esse apparet utique ex habitu. Praeterea nescio, an exemplo probari possit, χρηστὸν dictum pro Christiano. Nam Christum quidem ipsum quomodo intelligere quis cum bona bonae mentis venia velit, non video; cum appareat, pro genere hominum, quod plures sub se complectatur, vocem poni, et hanc esse verbi τυγχάνειν vim, ut converti debeat, si modo contingat esse inter Scythas aliquem etc. Nec Christi igitur, nec Christianorum, nominatim mentionem in hoc dialogo fieri censeo; quod quorsum pertineat, infra videbimus. Hic illud notari velim, quidquid etiam de Chresto sit, Lucianum ita non videri scripturum fuisse, cum Christianorum nomen, quoties opus fuit, adhibuisse, ex Pseudomanti pariter atque Proteo satis constet.

XXII. Venio ad argumentum satis firmum, ut ego qui-

dem arbitrator, sed quod neque tractari bene, neque intelligi nisi ab eo potest, qui ad ingenium his rebus aptum usum etiam aliquem adjunxerit. Modestia hic nos decebat, cum primum scriberemus ante hosce xxv annos: versabatur enim in animo illud LONGINI s. 6. Ἡ τῶν λόγων χρήσις πολλῆς ἐστὶ πείρας τελευταίων ἐπιγέννημα. Sed tamen quam familiaris tum nobis Lucianus fuerit, annotationes nostrae testantur: et non exstabat, cum haec scriberemus, Index in Lucianum. Ab eo tempore nunquam plane abiecinus illum: et nunc, cum tertium tractare ista oportet, recentes sumus ab interpretatione. Credet igitur nobis fortasse aliquis, agnoscere a nobis posse vocem et sermonem antiqui a triginta paene annis sodalis, quem nuper demum Latina loqui docuimus. Haec majoris esse debent, quam si quis dicat, lubricum esse, quod a stilo sumitur, argumentum, et similes huic loquatur sententias. Sed in rem praesentem veniamus, et, quantum ejus potest fieri, argumentum, quod melius sentitur et gustatur quasi, quam verbis explicatur, declaremus. Olim jam THEODORUS MARCILIUS, non esse Luciani Philopatrin, contendit, praeter alia id arguentibus ineptiis stili, quas paginis omnibus dicit occurrere. Istae vero stili ineptiae oriri magnam partem videntur ex affectato infeliciter sublimi ac tragico dicendi genere, quod cum non assequeretur, in affine illi vitium ψυχρότητα incidit quam saepissime. Tanto id quidem magis, quod poetarum magnam partem verbis utitur, iisque parum ad rem aptis, qua de causa indutae leonis exuviis simiae similem interdum fieri necesse est. In utroque autem genere incomparabili facultate gaudet Lucianus, ad effingendum stilo, quidquid libuerit, gravitatem etiam plusquam tragicam, et ad derivandum in suos hortulos, non rivos ex veteribus poetis, Homero imprimis, sed quasi flumina, adeo quidem, ut, cum male quaedam applicasse videretur, vel inflexione depravasse, tum demum ingenii vis admirabilis eluceat. Unum ex multis exempli causa afferam: est Euripidis versus decantatissimus, ἡ γλῶσσ' ὁμῶμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Quam lepide hoc accommodat ad jactatam

Lucian. Vol. IX.

Cynicorum ἀνάληψιν; Ἡ φρήν, inquit^{a)}, σοὶ ἀλήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάληγτος. Quam festive illud Homeri^{b)}, Ὡς φρήτηρ φρήτηρφιν ἀρήγη φῦλα δὲ φύλοις, ad philosophorum certamen traducit^{c)}: ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,

Ὡς πήρη πήρησιν ἀρήγη, βάκτρα δὲ βάκτροις.

Sed infinita ejusmodi habet Lucianus, Plutarcho hac parte comparandus, nisi quod hic severior.

XXIII. Noster autem, quisquis etiam fuerit, ut utraque in re peccaverit, jam videamus. Quis negabit, esse nimis παρατρέγωνδον illud c. 2. quod MANCILIO jam bilem movit: φῦ, φῦ, φῦ, φῦ, τῶν ὕθλων ἐκείνων, τοῦ, τοῦ, τοῦ, τοῦ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων, αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, τῶν κενῶν ἐλπίδων; Vix in comoedia vel tragoedia ferimus haec talia, ubi tamen actoris gestu efficitur, ut sint aliquantum tolerabiliora et minus φορτικά. Sed bene tamen est, quod cavet auctor, ne ab tam altissimo cothurno statim desiliat. Triepho enim, apud quem haec eructarat Critias, studet ingentissimo mendacio omnem hanc tragicam suppellectilem longissime sperare: his enim singultibus Critiam ipsas convertisse naves, tantumque in Propontide excitasse boreas dicit, ut onerariae naves funibus contrahendae sint. Apud nos mentiuntur interdum homines ut trabes inflectantur, quod est in Germanorum nostrorum proverbio; sed hic, ne caelum ipsum et maria pervertat, timor est. Vix Lucianus, cum id agit, ut mentitur streuere, quemadmodum in verae historiae libris duobus, talia proferre monstra ausus est, ut hic bonus vir serio colloquentibus amicis tribuit. In poetica facultate, qua tamen mirifice placuisse sibi videtur, quam parva operae pretia fecerit, ex his, quae jam, ut ordine percurrenti sese offerent, producam, credo, apparebit. Integra Homeri aut aliorum carmina vix inseruit cantoni suo, praeterquam quae Lucianus

a) Vitar. auct. cap. 9.

b) Iliad. B. vers. 863.

c) Αναστ. cap. 1.

jam olim attulerat; ut appareat, non ipsos illum magnos auctores cognovisse, sed ex viri suae aetati propioris aliquot dialogis pleraque consarcinasse. Ex Aristophanis tamen Nubibus et Ranis quaedam habet, ut: et HomERICA pauca, quae apud Lucianum nondum observavi. Ut mox ab initio c. 3. ponit ex Homero, Ἀλλ' ἐπεὶ σὲ πρῶτον κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπλώμεν κ. τ. λ. Amicus veteranus alteri amico, a quo aliquantum abfuisse non constat, quicum jam plura locutus est, dicit: *quoniam primum hoc loco te reperio; age, illuc abeamus, ubi respirare a male meo possim.* Inter honoris verba, aulae imprimis incolarum, cum ad epulas aut comissiones pellicere advenas volunt, haec talia esse sciamus: apud Homerum pulchre dicitur, ἦ γὰρ, ἐπεὶ σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ. sed in hoc Philopatridis loco sunt prorsus, si quid video, ἀπροσδιόνυσα. Deinde, si carmen esse debet, ut certe apparet, bis in metri leges peccatum est. Primum, cum posterior in ἐπεὶ, contra diphthongi naturam, correpta est; tum quando prima in κιχάνω, brevis apud Homerum et optimos quosque, producta adhibetur. Non defuisse autem apud Graecos malos poëtas, qui vel in syllabis dimetiendis impingerent, ne hodiernis tantum hominibus hanc laudem relictam putes, vel ex nuptiali elegeio miseri cujusdam poëtae, quod LUCIANUS in *Lapithis**) affert, constare satis superque possit. Incipit

Ἥ οἷη πότ' ἄρ' ἦγε Ἀρισταινέτου ἐν μεγάροις κ. τ. λ. Meliorane autem sunt, quae sequuntur, Nostri carmina? Jo-
vem dicit c. 4. συννευχεῖσθαι Aethiopibus,

Ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὕψιν ἔξοφωμένοις.

Euge, septies peccatum in pedibus sex. Vix versum agnoscas, nisi de morbo hominis, et politico illo carminum genere paullatim e talibus orto constaret. In ὄρχῳ c. 12. primum hexameter positus est, tum pauca prosa oratione scripta, mox Jambi sequuntur quinque, et senarius, nisi quod primus pes contra carminis legem trochaeus est. Alibi c. 16. βιώση καλῶς, inquit,

a) Cap. 41.

Οὐδὲ σ' ὦκα θέμις τέλος θανάτοιο κιχέη.

Hic bis metri leges migrantur, et praeterea, quid hoc θέμις sibi velit, non apparet: si legas θέμιστι, et sensus concinnior paullum erit, et metrum hac parte constabit melius. Sed an ita voluerit auctor, non dixerim.

Ille c. 18. καὶ ἑτερον μὲν κεύσῃς ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃς, semel tantum claudicat, et potest reponi, si tantum μὲν post κεύσῃς collocares. Septem pedibus incedit, c. 25.

Πνεύοντων δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφυλείας, truncatus ex Anapaestico Aristophanis. Qui hunc proxime antecedit,

Οἴγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων, semel redundat, bis deficit. Claudat agmen deficiens tribus moris, (ut ex veteri ratione loquar, qua longae syllabae duo tempora s. χρόνους, brevi unum tribuebant) c. 28.

Μῆτε παραδράμῃς γε ποσὶν μῆδὲ παρέλθοις.

Si παραδραμέης γε πόδεσσιν legas, metro erit consultum; sententia ut non sit inepta et ταυτολόγος, non efficies. Ultimi Jambici quam parum exacti, quivis non rudis suavitatis poëticae videt. Quam absurdum illud sit, quod poëticis vocabulis flexionibusque, omnibus fere in locis, etiam ubi versus non facit, utitur auctor, malo ex ipsius lectione dialogi, notationumque nostrarum cognosci, quam ejusmodi quisquiliarum congerie hic nauseam lectoribus, si qui fuerint, creari.

XXIV. Copiosus mirum quantum est Lucianus, et varie unam rem, si saepius recurrat, effert. Hic noster autem, quamquam copiam aliquam affectat, et sub initium statim, tum alias etiam exergasiis utitur; tamen quasi effusa semel omni suppellectili, eo subinde inopiae redigitur, ut ad ea, quae inconsulte velut prodegerat, recurrere cum dedecore opus habeat. Ita illud ἄνω καὶ κάτω περιπολεῖν, intra versus non multos c. 1. et 2. bis ponit: ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ vix aliquot interjectis versibus c. 2. repetit: ὥς καὶ Νιόβῃ τὸ πρὶν c. 1. ὥς καὶ Ἰκαρος τὸ πρὶν c. 2. parum invicem distant: διάτορον βοῶν bis c. 6. et 25. occurrit: ὥστε ἐάσωμεν τούτους· ὥστε ἔασον καὶ ταύτην· ὥστε ἔασον

ἅπαντα· ὥστε ἑάσατε τὰς φαντασίας· τοὺς δὲ λοιποὺς λη-
ρεῖν ἑάσωμεν, quinques redire in tam paucis paginis, c. 8.
10. 16. 26. 29. et in dialogo, ad ostentationem, ut vide-
tur, τῆς Ῥητορικῆς δυνάμεως composito, quis ferat? Crea-
tionis Universi historia bis, c. 13. et 17. iisdem fere ver-
bis, nulla cogente necessitate, narratur.

XXV. Historia porro de Neptune, precibus lacrimisque,
Martis in adulterio deprehensi liberationem impetrante, c. 6.
quam quaeso impedita est, quam a Luciani facilitate aliena!
Martem enim indissolubilibus cum Venere vinculis constrictum,
reliquisque Diis propter adulterium prae pudore silentibus,
equestris Neptunus liberavit. Quam illa deinde taedii plena
et a muliercularum narrationibus non abhorrens repetitio:
ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα. τὸ δὲ ἀμφίχω-
λον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὸν πρεσβύτερον θεὸν, τὸν
Ἄρη ἀπληρωθήρυσεν. In illo, c. 8. τί τὸ χρήσιμον τῆς
Γοργόνης, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἢ θεὰ ἐπιγέρεται; vox
τοῦτο ad Γοργόνα vel κεφαλὴν erat referenda. Reliqua de
Gorgone narratio ineptissima, ut in qua per quatuor versus
αὕτη semel, ταύτην ter repetitur, et, quae separanda erant,
pueriliter miscentur. Quae illa quaeso insania est, quod
Triepto introducit cap. 4. iusjurandum exigens, de non
nocitura sibi Critiae narratione, et is tamen statim post ius-
jurandum c. 18. eadem omnia vult experiri, quae in Critia
viderat? Quid de illo existimem c. 17. καὶ γὰρ σοὶ οἰκλ-
διον κατασκευάσαντι — οὐδέποτε σε διέλαθε κ. τ. λ. dixi
ad ipsum locum. Statim sequitur cap. 18. πάννυ εὖ λέγεις
καὶ με ἀντιστρέφως τῆς Νιόβης παθεῖν, ubi ποιεῖς, vel
simile, est omissum. Parum etiam Atticum, hoc est Lu-
cianum, illud est, quod aliquoties (c. 21. ter, c. 25. ter,
c. 26. quater) cum neutris pluralibus, non singulare ver-
bum, sed plurale construitur. Quae hactenus a nobis allata
sunt, singula forte in optima etiam notae, optimi auctoris
scripto posse occurrere, longiori praesertim, non nego: pos-
sim enim quam plurimis praestantissimorum hominum locis,
ubi ipsorum humano errore, (neque vero librorum semper

a talibus culpa abest) aliquid peccatum manifesto deprehendatur, redargui. Illud vero nego, a castigatissimi sermonis et subacti iudicii scriptore Luciano, dialogum inquinati adeo stili, iudicio autem aut nullo scriptum aut exiguo, potuisse proficisci. Et gaudeo, non Marcilio tantum et mihi ita visum, sed in eadem sententia esse acutissimum virum WALTERUM MOYLE^{a)} qui, *in finitiss adeo spatiis*, ait, *subsistere infra ingenium, acumen, et elegantiam Luciani, incomparabilis scriptoris, auctorem Philopatridis, ut prope miraculum sit, Ge. Bullo, viro ea doctrina et iudicandi vi praedito, in mentem potuisse venire, ut ad eum auctorem referret. Et (p. 292.) signa omnia barbari aevi inesse ait huic libello, nec virtutem unam, qua commendari possit, cum duabus rebus contineatur, quae possunt esse vel in homine vel in libro, pessimis, stupore atque impietate. Denique (pag. 362.) plura esse ait in Philopatride, damnata non in Soloecista modo, (quem Luciani esse negat) sed in Lexiphane et Rhetorum doctore, qui sine dubio a Samosatensi sint. Magna cum asseveratione GUIL. WHISTONUS^{b)} de verbis iurjurandi c. 10. Sermonem, inquit, hujus partis dialogi, nisi haereticorum veterum alicujus sit, aperte referendum ad quintum, summum ad quartum exiens saeculum. Et p. 381. Si quis affirmet, haec verba esse primi, aut secundi, aut tertii adeo Ecclesiae saeculi, illum se putare cogi nihil plane familiaritatis habere cum sermone prisca illius aevi, cum ipse contra se rem habere, irrefragabili experientia certus sit. Sed nempe causssae servit vir doctus, et tanto minus nostram rem juvat, quod addit hic etiam, Nisi tamen ponatur, auctorem incidisse in antiquos quosdam haereticos, eumque ab iis sermonem didicisse etc. Nempe hoc tantum vult, orthodoxos primorum saeculorum de S. Trinitate non ita locutos: de reliquo sermone libelli non est sollicitus.*

a) *The works of Walter Moyle Esq. none of which were ever before publish'd, in two Vol. Lond. 1726. 8. pag. 388.*

b) *In Primitive Christianity reviv'd, Vol. 4. p. 381.*

Nobis contra ea hic non de Christianorum dogmate, sed de stilo Luciani contentio est. De hoc cum Moylio nobis convenire jam indicavimus: illum satisfecisse etiam credibile est Dodwello, qui scripserat ad Moylium (pag. 347.) se non agnoscere barbarismos in Philopatride Luciano indignos. Quod quidem excidisse viro mirarer, nisi illum aliis rebus omnibus, quam λόγων κρῖσις, operam dedisse, appareret.

XXVI. Igitur neque Luciano antiquior, neque ipsius Luciani est Philopatris; sed junioris auctoris, et Samosatensem imitati, quod §. 10. monuimus. Juniorem Luciano suspicatus etiam fuerat vir, dum viveret, doctissimus MATURINUS VETSSIERE LA CROZE, idque indicaverat in specimine observationum historicarum in Lucianum^{a)}: ac postea declaravit, edita jam hac disputatione, in literis ad veterem et summum amicum meum C. A. HEUMANNUM^{b)}. Ponit nempe characteres historicos, *virgines Cretae caesas*, non satis, puto, feliciter, ut ad c. 13. ostendisse mihi videor; deinde ex fine dialogi, *Aegyptum in officio non manentem, Arabiam et Susam brevi vincendam, supercilium Persarum (Palmyram) dejectum*: quae quidem commode applicari ad Aurelianum posse, certum est. Superest, ut animadvertant lectores, sintne ea a nobis prolata in his, quae sequuntur, quae excludant Aurelianum. Mihi quidem ita videtur.

XXVII. Quanta cum asseveratione juniorem Luciano faciat Philopatrin MOYLIUS, indicatum est. Etiam hoc recte vidit, sub imperatore Christiano non ausurum fuisse quemquam in libello, quo illi adulatum veniret, adeo irrisui habere religionem Christianam. Itaque removit a bona aetate quantum potuit Philopatrin, scriptumque Diocletiano rerum potiente voluit. Hic itaque omnium proxime ab ea sententia abest, quam mox proponemus, ubi cur in Diocletianum non videatur competere, ostenderimus. Nam si hoc planum fece-

a) Insertum id est Miscellaneis Academiae Berolin. T. I. n. 4. pag. 27. seq.

b) Qui illas publici juris fecit in Porcile I, 3, 7. pag. 438.

rimus, nihil nobis obstat, si quaedam sint, quae ad Diocletianum et A. C. ccxcvii., hunc enim post fluctuationem aliquam ponit, referri possint. Itaque dicto Diocletiani tempori repugnat primo, quod in dialogo nostro unius modo αὐτοκρατορός fit mentio: Diocletianus autem reportatae victoriae Persicae tempore, quemcumque demum illi annum assignes, collegam habuit potestate sibi aequatum, Herculum. Non videtur autem, quod in monumentis publicis tum observabatur, neglectum a Sophista famelico, quod genus plures adulatione complecti solet. Deinde senex illa tempestate fuit Diocletianus, eamque causam allegavit deponendae mox purpurae^{a)}; ut alia argumenta^{b)} taceamus, quibus illud potest confici. In fine Philopatridis autem non sibi tantum, sed liberis suis ad felicitatem sufficere ait Critias dies Imperatoris, quod nimis ridiculum est in sene imperatore dicere, qui sibi Caesarem jam assumserat. Sunt caetera in illa parte historiae, quantum ad annorum rationes, valde impedita, et varie a viris summis disputata. Haec duo tamen, quae diximus, in quantum ad nostram causam pertinent, controversiam, quod sciam, non habent. Sed puto, ipsum Moyllum, ut erat vir in summa doctrina candidissimus, si viveret ac legeret, quae jam porro dabimus, sua sententia relicta ad nostram transiturum esse.

XXVIII. Occasio illius nobis fuit, idemque argumentum, ut mihi videtur, minime infirmum, locus, ubi hoc colloquium haberi, scena, in qua haec velut fabula agi fingitur. Hunc locum, hanc scenam Constantinopolin, Christianorum μέγαν οἶκον ἀνάκτορ, ut ille ait^{c)}, fuisse ita colligo. Sub initium dialogi, c. 4. haec Triphontis verba relata sunt,

a) Lactant. de Mort. Pers. c. 18, qui etiam passim senem et seniores circa haec tempora appellat.

b) V. G. quod apud Vopiscum Numerian. c. 14. miratur Diocletianus, jam eo tempore, quo Aurelianus adipiscebatur imperium, i. e. A. cclxx, se post multos a se apros interfectos nondum consecutum esse promissum sibi Druidae vaticinio imperium etc.

c) Dionys. Perieg. v. 355.

βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέστρεψε, ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωδιζοντος, βορέην ἄρτι ἀνὰ τὸν Προποντίδα κεκίνηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὀλκάδες τὸν Εὐξεινον πόντον ὀλγίσσονται, τῶν κυμάτων ἐκυκλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος. Aguntur itaque haec in litore Propontidos: qui loquuntur, a fronte hanc ipsam Propontidem et austrum, a tergo Euxinum Pontum et septentriones habent. Si enim spiritus vehementior ore erumpens boream in Propontide debet excitare, ut haec non ita se habeant, fieri non potest. Igitur ad Bosporum Thracicum res gesta est, seu angustias illas, quae Propontida ab Euxino Ponto dirimunt, verbo Constantinopoli. Non improbabilis autem conjectura est, hunc dialogum in ea scriptum urbe esse, quae tunc caput rerum et sedes esset imperii. Imperatori enim victoriam gratulatur auctor, quod majori, credo, celebritate in urbe, quam in provinciis, solet fieri. Quid, quod urbis κατ' ἐξοχὴν dictae aliquoties meminit, aurata item tecta commemorat, qualia ante Constantini profusum aedificandi et exornandi eam urbem studium, Byzantii fuisse, mihi non fit verosimile, licet moenium robora olim celebrata sint. Neque Aegyptii mensis nomen, Mesori, ab hac me sententia potest dimovere: quare enim eo utatur auctor, satis, puto, est ad cap. 22. indicatum. Si igitur in Constantini urbe scriptus est Philopatris, certe actus esse fingitur; non potest non saltem Constantini aevo esse suppar, Luciano autem sesquisaeculo ad minimum junior.

XXIX. Si corradere omnia et congerere animus esset, quae in hanc rem dici queant, forte colore aliquo illud posset imbui, ab auctore dialogi imaginem Paulli Apostoli in templo visam^{a)}: jam imagines in templis A. C. ccc. adhiberi non solitas: consequens igitur esse, ut post id tempus scriptus sit Philopatris. Sed gratis illud a THEOPHILO assumptum, apparet. Illud forte majorem speciem habet, quod

a) Quod visum est Theophilo Raynando Erotematt. de libris bonis et malis p. 195.

jam BARONIUS^{a)}) templum seu basilicam deprehendere sibi visus est in illis dialogi verbis c. 23. καὶ δὴ διήλθομεν σιδηρεὺς τε πύλας καὶ χαλκίους οὐδοὺς, ἀναβάντας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, εἰς χρυσόροφον οἶκον ἀνέλθομεν x. τ. λ. Ac illum quidem non esse audiendum, jam BLONDELLUS^{b)}) olim demonstravit. Sed melius fortasse procedet, si invertamus argumentum Baronii, atque ita dicamus: quia basilicae sumtuosae meminit auctor dialogi, tales autem basilicae Constantini demum aetate et post aedificari coeptae sunt, inde sequi, dialogum nostrum non ante Constantini tempora fuisse scriptum. Verum enimvero ne ita rationes putem, primo illud obstat, quod non usque adeo certum confessumque est, templa et basilicas majores pretiosioresque ante Constantini imperium non exstitisse. LACTANTIUS^{c)}) certe meminit ecclesiae, quam editissimam vocat, a Diocletiano et Maximiano A. C. ccciv. destructae, quae aliquot minimum annis ante, forte jam sub Alexandro Severo fuerat condita. Deinde si certissimum etiam sit, post Constantini ad nostros accessum basilicas aedificari demum coeptas, nolim tamen ex hoc loco quidquam de aetate auctoris inferre, cum probabile non videatur, basilicam, quam ecclesiam aetas illa vocabat, intelligi velle Critiam. Atque ita aliquoties nobis laudatus DAVID BLONDELLUS adversus BARONIUM disputat, cum nihil occurrere ait praeter coenaculum in ipso privatis domus fastigio constratum, affixo nullo crucis titulo insigne, quoque vix per multiplices scalarum gyros Critiae, manducente alio, evadere licuerit. Adde, non reperisse Critiam concionem omnis generis hominum, juvenes, mulieres, viros,

a) Ad A. C. 57. §. 101.

b) De Episcopis et Praehyt. l. c. Josephus etiam Mede ex hoc loco probare volebat, templa jam Trajani aetate extrui solita, refutatus ab Ill. Boehemero Dissert. Jur. Eccl. ad Plinium et Tertull. 2, 13. p. 52. nescio quam bene, cum aurea illa tecta ironice, pro miseris et pauperibus, accipit; quod etiam ab Ablancurtio factum video. Nostra in neutram partem aliquid refert.

c) De mortibus persecut. c. 12.

senes, sed ἄνδρας aliquot ἐπικεκυφότας καὶ κατωχρωμένους, qui obviam procedentes sermones cum illo miscuerunt. Nec ex *Persarum* nomine, quo utitur Noster c. 29. efficere quidquam conabor. Quanquam enim satis constat, anno demum CCXXX. aut CCXXVI, ut ANTONIO PAGI placet, aerae vulgaris, Artaxerxe duce, Persas pristinum imperii decus, adentum Parthis, qui plus cccc annis illud tenuerant, recuperasse, minus tamen hac parte sibi constare scriptores, et DODWELLUS monuit^{a)}, et infinitis auctorum locis comprobatur. Meliora proinde causae praesidia circumspicenda sentio.

XXX. Succenturiabo igitur aliud, validum, opinor, et quod non ita facile loco se pelli patiatur. Scilicet bis occurrit in Philopatride mentio τῶν ἑξισωτῶν, c. 19. et 20. Qui vero essent ἑξισωταί, quod illorum munus, ibi dictum est. Hic illud monere e re mea est, non occurrere antiquirem, quantum sedulo inquirenti reperire licuit, qui ea voce usus sit, vel ipsius adeo muneris mentionem fecerit, EUSEBIO^{b)} Nicomediensi, qui originem, ni fallor, exposuit. Subjeci ipsa verba, ne fucum facere lectoribus velle videar: Ἐπεὶ δὲ ἔτεροι τὰς τῶν πρότερον κρατούντων τῆς γῆς καταμετρήσεις κατεμέφοντο, βεβαρῆσθαι αὐτῶν τὴν χώραν κατατιώμενοι· πάλιν ἀνταῦθα θεσμῷ δικαιοσύνης ἄνδρας ἑξισωτὰς κατέπεμπε, τοὺς τὸ ἀξίμιον τοῖς δεῖθεϊσι παρέχοντας. Apparet, si nihil aliunde afferatur, quod prohibeat, commode verba EUSEBII de prima hujus muneris origine posse intelligi. Occasio mittendi Peraequatores indicatur, justitia in ea re Constantini laudatur: quod non adeo magnam vim haberet, nisi ille primus id beneficii tribuere oppressis instituisset. At loquitur, tanquam de hominibus olim notis EUSEBII. Recte illud quidem. Quo enim tempore haec scribebat, noti fuere. Ante Constantini aetatem potuerunt fuisse incogniti. Eusebium quasi agmine facto deinde sequuntur GREGORIUS NAZIANZENUS, BASILIUS, Impera-

a) Diss. de Isidoro Characeno §. 4. p. 62. Add. Spanhem. ad Julian. Or. I. pag. 123. 149.

b) De vita Constantini 4, 3.

tores aliquot in codice Theodosiano et Novellis, et reliqui. Haec ipsa causa est, quod Lexicographi communiter hanc vocem omittunt, ad glossaria scilicet lapsae Graecitatis eam relegantes. Idem dicendum de nomine Πολιτικός c. 19. in quantum ξῖσωτήν significat. Atque ista quidem generaliter hic monuisse sufficiat. Ita Galilaeos quod vocat Triephe Christianos, aut recentioris multum Luciano scriptoris, aut antiquissimi indicium credimus: cum vero antiquissimum non esse, vel solus Artemidorus in eo laudatus arguat, consequens est, ut recentiorem dicamus. Sed et hanc disputationem commodius differemus. Caeterum hoc referre fere audeam, quod πολυλόγος μαθηματικὴ vocatur, insolito bonis scriptoribus duplicandi seu componendi genere, et nescio quid affectatae fucataeque dictionis sapiente, quae saeculo quarto, et deinceps paullatim in Graeciam a pristino candore deflectentem irrepere coepit. Ξυνωρίς apud antiquos, quantum constare mihi potuit, tantum de biga equorum vel mulorum adhibetur: apud Nostrum in fine dialogi ὡ καλὴ ξυνωρίς de amicorum pari dicitur, quomodo etiam apud eum, qui vitam Gregorii Nazianzeni scripsit, ζηλωτὴ ξυνωρίς de Gregorii et Basilii amicitia, et saepius deinde apud sequiores dictum reperio. Sic κράτος pro Imperatore in ipso fine libelli positum ex Nazianzeno illustravimus. Sed de usu talium vocabulorum nolim profecto contendere vehementius. Fieri enim facillime in tanta scriptorum Graecorum copia potest, quibus legendis vix aetas sufficeret, nedum memoria comprehendendis, et inopia Lexicorum, ut egregie fallatur aliquis, imprimis si non soleat scripto omnia observata sua committere^{a)}. Arbitror autem, cum multa concurrunt τεκμήρια, quae singula quidem possent oratione elevari, quaedam etiam ratione rejici, hominis esse impudentis, omnia velle repellere, praesertim si quaedam illorum ad majorem

a) Sic deprehendi apud Euripidem Phoeniss. 1092. ξυνωρίδα τέκνων. Et tamen puto, usum nostri auctoris suo, id est, quarto saeculo deberi.

paullo probabilitatis gradum accedant, et nihil caeteroquin sit, quo sententia, quae hoc modo probatur, everti possit.

XXXI. Igitur venio tandem ad ultimum eorum, quae dicere mihi proposueram, caput, idque in tota hac disputatione praecipuum. Nempe sub Juliani τοῦ ἐν ἀθέτοις, ut vocant nostri, vel Apostatae imperio, et eo quidem tempore scriptum ajo Philopatridem, cum primum nuncius de felici expeditionis Persicae successu Constantinopolin afferretur. Scriptum autem a gentili homine, forte Luciano, Sophista et ipso, Luciano certe more, qui Christianorum omnibus praedictionibusque explosis, Imperatori victoriam Persicam gratulatus, felices porro successus, victoriasque innumerabiles apprecetur. Cum primum ista ante xxv annos proponerem, faciebam, quod aetatem et conditionem meam decebat, ut deprecarer invidiam novitatis apud Theologos, qui fidem Ante-Nicaenam solent ex hoc dialogo ostendere. Hoc jam opus esse non puto. Nisi enim actus tot annis docendi et vivendi tenor me purgaverit his, quibus me probari oportet, frustra veniam mellitissimis etiam verbis postulem. Quare statim ad probandum, quod suscepi, progrediar.

XXXII. Primum autem illud meminisse te, mi Lector, velim; supra probabile admodum factum a nobis esse, in Constantini urbe, quae jam tum ita vocaretur, scriptum esse Philopatridem. Nunc addendum hoc est, nunquam ausurum fuisse gentilem hominem, Christiano Imperatore, acerbè adeo Christianos, et scripturas divinitus nobis traditas traducere, et deridiculo delectamentoque sibi habere, ac fecit hujus dialogi auctor. Licet enim non vi atque suppliciis in gentiles, si quiete alias se gererent, animadverterint sanctam nostram fidem amplexi Imperatores^{a)}, vix tamen id videntur fuisse passuri, ut aperte quis illam conviciis proscinderet. Si enim capital esse jusserunt Constantius, Theodosius, Imperatores alii, si quis gentili ritu sacrificaret, aut haruspici-
nam exerceret^{b)}; si capite puniendum censuere Theodosius

^{a)} Vid. L. 6. Cod. de paganis et sacrificiis.

^{b)} Vid. tit. Cod. de paganis.

et Valentinianus ^{a)}), qui servum seu ingenuum, invitum seu suasionem ex cultu Christianae religionis in nefandam sectam ritumve traduxisset: quid putemus illi factum, qui apertam adeo contumeliam inferre Christianis esset ausus? Relinquitur igitur, sub Imperatore Constantinopolitano, qui idem gentilis esset, venenum suum effudisse Philopatridos auctorem, sub quo scilicet non impune solum id latus erat, sed favorem etiam et forte dona meriturus. Alius autem non occurrit, quam Julianus Apostata, quo Imperatore et licentiam habuit, et proposita praemia, quisquis has nugas procudit.

XXXIII. Deinde victoria de Persis, quae sub finem dialogi celebratur, et occasionem scribendo dedisse videtur, si in quem alium, in Julianum certe convenit. Jam ab initio suscepti imperii magna vi expeditionem Persicam moliebatur, eosque ab initio successus fortunae habuit, qui epimicio utique essent digni. Si nihil aliud, magnum certe erat, desiisse Romanum imperium vinci a Persis, et vincere posse iterum didicisse, postquam infelicitur adeo Constantius rem adversus crudelissimam gentem gesserat. Placet Eutropii verba X, 6. quia sunt brevissima, adscribere: *Diversa Constantii fortuna fuit. A Persis enim multa et gravia perpressus, saepe captis oppidis, obsessis urbibus, caesis exercitibus: nullumque ei contra Saporem prosperum praelium fuit, nisi quod apud Singaram, haud dubiam victoriam ferocia militum amisit.* Post has clades utique contemnenda non erant, quae Julianus brevi adeo tempore feliciter gessit. Facilis labor esset, sed nimium lectoribus longus, parum autem, ad hanc quidem rem, necessarius, ex AMMIANO MARCELLINO, ZOSIMO, LIBANIO ^{b)}), et reliquis, quo app-

a) L. 5. Cod. de Apostasia.

b) Orationibus duabus in Juliani necem habitis, quae T. II. locum inter opera ejus, ut sunt a Morello edita, obtinent. It. de vita sua p. 44. seq. T. II. Multa de iisdem rebus idem Libanius in Orat. de Juliani necis ulciscenda, et altera parentali,

ratu, quas res, quo tempore gesserit, explicare: quare contenti iterum EUTROPII erimus brevitate, qui X, 8. *Julianus, inquit, ingenti apparatu Parthis intulit bellum, cui expeditioni ego quoque interfui. Aliquot oppida et castella Persarum in deditionem accepit, vel vi oppugnavit. Assyriamque populatus, castra apud Ctesiphontem stativa aliquamdiu habuit: remeansque victor, dum se inconsultius praeklis inserit, hostili manu interfectus est. Addere fas sit, quod ZOSIMUS post enarratas III, 12. — 29. res gestas Juliani, ἀπέθανεν, inquit, οὐ πόρρω τῶν Περσῶν ἡγεμονίαν τῆς ἀπωλείας καταστήσας ἰσχύτης. Et c. 18. de Bersabura urbe capta dixerat, Ἐντεῦθεν οὐχ ἡ τοχοῦσα τῷ Ῥωμαίων ἀξιώματι προσεγένετο δόξα, πόλεως μεγάλης, καὶ τῶν ἐν Ἀσσυρίᾳ μετὰ Κτησιφῶντα μεγίστης, οὕτω δὲ ὠχυρωμένης, ἐν δύο μόναῖς ἡμέραις κατὰ κράτος ἀλούσης. Sublatum igitur Constantii cladiibus Persarum supercilium, Juliani cecidit victoriis. Sed in proclivi etiam est illud probare, has ipsas Juliani victorias, mirifice, et hyperbolikῶς etiam ab iis, qui Imperatori faverent, esse celebratas. Audiamus GREGORIUM NAZIANZENUM^{a)}, qui, cum de expeditione Persica sermo est, τὰ μὲν οὖν πρῶτα, inquit, τῆς ἐγχειρήσεως αὐτῷ (Juliano) καὶ λίαν νεανικὰ^{b)}, καὶ πολλοῖς τῶν τὰ ἐκείνου φρονούντων περιβεβημένα. Alio loco^{c)} ita insultat epiniciis et gratulationibus Juliano dictis, ut mihi quidem minime obscure ad hunc ipsum Philopatrin respexisse videatur: ποῦ Βαβυλῶν ἡ ἔνδοξος θρυλλομένη, καὶ οἰκουμένη πᾶσα περινοούμενη, ποῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; κ. τ. λ. Babylonis interitum spondet noster Cleolaus, cum inter alia hoc relinquere se dicit libe-*

quae volumine VII. Bibl. Gr. Fabricianae primum editae sunt. Vid. v. g. p. 175. seq. et ibi *Olear*.

a) Orationes στήλιτ. II. inter reliquas orationes IV. pag. 114. edit. Billii.

b) De hac voce vid. *Jo. Andr. Bosias* in exerc. Philol. ad 2. *Tim.* II, 22. p. 13.

c) Pag. 128. *ibid*.

ris suis, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα ὀλλυμένην. Et ipsum etiam Julianum spe praecepisse Babylonis expugnationem, AMMIANUS MARCELLINUS auctor est, apud quem 23, 3. *ostento equi, Babylonii nomine, humi sese prae dolore provolventis, luctior Julianus exclamavit, plaudentibus proximis, Babylonem humi precipidisse.* Alterum vero illud, πῶς δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; manifeste cum illis Cleolai verbis conspirat, Πέπτοκεν ὄφρ' ὅς ἡ πύλαι βοιωμένη Περσῶν — Χειρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτῳ κράτει. Si quis vero nobis objiciat, nec Susa a Juliano occupata, nec in Arabia quidquam rei gestum, nec Aegyptum perdomitam, illi jam est respondendum.

XXXIV. Quin respondit jam bonam partem pro nobis Gregorius, verbis proxime a nobis adductis, quibus vanas hominum spes, et praesumptas animis victorias ridet: imprimis autem id locum habere debet, cum ita loquitur Cleolaus, ut nunc praecunte La Crozio a nobis versiculi illi interpuncti sunt, ut praeter *collapsum Persarum supercilium* reliqua verbis futuri temporis efferantur omnia. Quis vero nescit, epinicia, panegyricos, et id genus scriptiones, ad adulationem compositas, plerumque, si non mendaciorum, certe spei, omniumque, quam rerum gestarum, plus continere? De iis igitur, quae tanquam futura spondet Cleolaus, GREGORIO ita factum ab adulatoribus confirmante, non erimas solliciti. Quod si quis durior paullo illud ὃ' vel δὲ perperam omissum dicat, idque indicio esse contendat, incidendum aut interpungendum adeo esse demum post ἄστυ· illi tamen non absurdum videri debet, si dicamus, de Susis aut rumorem falsum tum Constantinopolin allatum, ut hodiernum fieri singulis fere diebus assolet, aut imitatum illud esse Cleolaum, quod vatibus, non falsis minus quam veris, in more positum est, ut, quas res certo futuras aut sciunt, aut imaginantur, eas tanquam factas atque praeteritas hominum oculis animisque repraesentent. Quin historicos etiam qui se dicerent, non immunes ab ea vanitate olim fuisse, in conscribendae historiae praeceptis Lucianus memorat cap. 31. Ἦδη

δ' ἐγὼ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραφεὶς ἤκουσα, καὶ τὴν λήψιν Οὐολογέσων καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν κ. τ. λ. De Parthis et hic mentiebatur. Caeterum qua spe persecuti sint Julianum amici, LIBANIUS^{a)} indicat, cum Deos rogat, velint, jubeant, ἡμετέραν στρατιάν ἐν Σούσοις δειπνήσαι Περσῶν οἰνοχοοῦντων. ταῦτα εὐχεσθαι καλὸν, ταῦτα εὐλογον προσδοκῆν. Nec post obitum Imperatoris, se aliosque ea spe fuisse, dissimulat idem Sophista, cum alteram in necem illius orationem^{b)} ita auspicatur: ἴδε μὲν, ὦ παρόντες, ἄπερ ἡλιζον ἐγὼ τε καὶ πάντες ἄνθρωποι, τὸ τέλος εἰληφέναι καὶ τὴν τῶν Περσῶν ἀρχὴν νυνὶ καταλειῦσθαι· τῆς δὲ ἐκείνων γῆς Ῥωμαίους ἄρχοντας ἀντὶ Σατραπῶν ἐπιμελεῖσθαι νόμοις ἡμετέροις κ. τ. λ. et post multa alia^{c)}, Ἡμεῖς μὲν ᾧόμεθα τὴν Περσῶν ἀπασαν μέρος Ῥωμαίων εἶσεσθαι κ. τ. λ. Nec parum ad rem nostram facit, quod idem LIBANIUS cum feliciter et strenne a Juliano gesta retulisset, καὶ τούτων, inquit^{d)}, ἕκαστον ἡγγελε μὲν οὐδεὶς, τὴν δὲ τῶν ὀρώντων ἡμεῖς ἡδονὴν ἡδόμεθα, πιστεύοντες, ἃ δὴ καὶ ἐγίγκετο, γενήσεσθαι. Si enim oratoris flosculos demas, illud certe relinquitur, incertos et sine auctore rumores, ex studiis, ut fit, hominum ortos, praecessisse tantae felicitatis nuncium. Quod enim Antiochiae factum est, loco Persiae propiori, quin aequae Constantinopoli sit factum, nihil impedit.

XXXV. Quod vero Aegyptum δεδολωμένην filii relicturum se sperat Triepho, id mirum alicui videri queat, cum de Aegyptiis imperii Romani hostibus, vel rebellibus potius, in Juliani historia nulla fiat mentio. Sed in hoc ipso etiam praesidium caussae meae invenisse mihi videor. Scilicet Aegyptii, ab innata animis levitate, ad seditiones et res novas fuere semper quam maxime proclives^{e)}: nec postquam Christiana inter eos religio invaluit, populare hoc vitium exuerunt, ut potius haec ipsa saepe barbarum maximarum et periculosissimarum occasionem, innocens tamen ipsa per se, demta hominum malitia, praebuerit^{f)}. Aetate Ju-

a) Orat. viii. quae est Panegy. in Julian. p. 250. T. II.

b) Tom. II. X^{ma}m. p. 260.

c) Pag. 325. D.

d) De Vita sua p. 45. A.

e) Ita sub saeculi tertii finem Achilleo duce tota fere Aegyptus rebellavit, ab Imperatore Diocletiano ea causa pervastata, ut testatur in Chronico Eusebius circa A. C. 295.

f) Videnda, quae de hoc Aegyptiorum ingenio J^{as}. Gothofredus Lucian. Vol. IX.

liani, imprimis Alexandriae aliquoties ingentes turbæ, caedes et aedium expugnationes, ex dissensione Arianorum et recte sentientium, sed recte non semper viventium exortæ, graviter urbem illam et rempublicam concusserunt: de quibus nemo tacuit, qui de historia Ecclesiastica illorum temporum scripto aliquid mandatum reliquit. Habentur etiam epistolæ aliquot Imperatoris Juliani ad populum Alexandrinum, inter reliqua ejus opera editæ, quibus graviter ea de causâ illos objurgat. Probabile igitur est, aut agitasse Julianum consilia de compescenda atque opprimenda in perpetuum illa animorum ad seditiones proclivitate, aut Cleolaum certe optasse, grave adeo jugum imponi Aegyptiis, ut sub illius onere superbiae, ex qua oriri fere solent contumeliae atque seditiones, obliviscerentur. Quomodo autem, quæ de Aegypto hic dicuntur, cum DODWELLI sententia, (de qua §. 15. diximus) conciliari queant, non video. LUCIANUS, cum Aegypti procuracionem sibi creditam refert^{a)}, ut pacatæ provinciae meminit, eodem tempore, quo ista scripsisse illum vult DODWELLUS; et SPARTIANUS^{b)}, quo loco persecutionis adversum Christianos decretæ meminit, statim gratiæ Imperatoris adversum Alexandrinos, Aegyptiorum fere primos, specimen affert, jus *Buletarum illis attributum*. Sed nondum a DODWELLO discedo. Putabat enim vir doctissimus, quod Arabes inter hostes imperii Romani referantur, clare satis indicare, Severo imperante scriptum Philopatrin, ut qui post Trajanum solus Arabas bello petiverit. Et fateor, vim haud exiguam hujus argumenti futuram, nisi aliae rationes adjudicarent Luciano Philopatrin, atque Juliani temporibus vindicarent. Quæ cum ita sint, vitio verti nobis non potest, si ad spem Cleolai referamus, quæ de Arabibus, inquieta gente et latrociniiis infami, Cleolaus spondet: imprimis cum τὴν οἰκουμένην περινοούμενην ex NAZIANZENO viderimus. Licet enim Petraea Arabia jam a Trajano redacta sit; tamen Nomades illi et Scenitæ Arabes, in quibus et Saraceni, subigi non potuerunt. De utraque Arabia quæ dicta nostra firmant protulit e suis thesauris Ez. SPANHEMIUS^{c)}, qui

ad Cod. Theod. L. 1. de defensoribus civit. L. 3. de his, qui super relig. L. unica de his, qui plebem audent, denique L. 31. de his, quorum appellationes, magna industria et doctrina incomparabili congestis, quæ huc transscribere nihil attinet.

a) Apol. pro *Mercad. Cond.* c. 12.

b) In Severo cap. 17.

c) Ad Juliani Or. I. p. 164. seq.

etiam multa collegit^{a)}, e quibus intelligamus, optabile fuisse eo tempore, quo Philopatrini scriptum censeamus, videre, quod optat Triphon, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν πανομήνους.

XXXVI. Adhuc igitur bene sibi constant omnia, ut feliciter ac strenue gesta, quae in Philopatrino celebrantur, illa possint esse, quae Julianus sub initium expeditionis Persicae perfecit. Videamus reliqua, an sententiae nostrae faveant. Inducuntur Christiani male affecti erga Imperatorem, et, ut interpretatur auctor, ipsam patriam. Christiani, inquam. Neque enim assentiri possum BASNAGIO^{b)}, qui negat, in ultima dialogi parte de Christianis sermonem esse, ne Baronio concedere cogatur, templum ibi describi, templaque adeo fuisse diu ante Constantinum: sed mathematicos fuisse ait, et ob id ipsum non Christianos. Verum qui attente et dialogi verba, et quae nos ibi adscripsimus, legerit, inveniet, negari potius, esse illos mathematicos; illasque de rebus caelestibus interrogationes potius ad ludibrium pertinere. Porro dicit Basnagius, Triphonem, qui ut Christianis sacris initiatus introducatur in priori parte dialogi, in fine ipsum quoque maledicere illis male erga Imperatorem affectis: hos ergo non videri Christianos. At Triphon ita de sua initiatione loquitur, ut satis appareat, illum ludibrio habere et magistrum illum suum et totam religionem. Qui ergo priori parte libelli ridet Christianos, illum non mirum est eosdem in posteriore parte accusare ut male animatos adversus Imperatorem. Caeterum hi male animati describuntur, ut homines ascetae, jejuniis, vigiliis malis, vestibus, et duro victu se macerantes, de magnis rerum conversionibus loquentes, hymnos canentes, quales Juliani aetati multos fuisse Christianos, longiori probatione non indiget. Christiani ergo inducuntur male ominantes reipublicae: μεταλλοῦσι, ajunt, τὰ πράγματα, τυραγαὶ τὴν πόλιν καταλήψονται, τὰ στρατόπεδα ἥτινα τῶν ἐναντίων γενήσονται et aliud illorum dictum, tanquam nimis mali ominis reticet Critias. Haec minime profecto conveniunt in ea tempora, quibus oppressa adhuc gentiliū multitudine gemebat ecclesia; (quidni enim liceat hic transendo quasi confirmare, quae supra dicta sunt) tunc enim gentiles quidem calamitates omnes, strages exercituum, terrae motus, famem, sterilitatem, inundationes, pu-

a) Ibid. p. 51. seq.

b) Annal. Eccles. ad A. C. 213. n. 3. p. 267.

blica omnia mala Christianis imputabant: horum vero erat ostendere, nihil tum accidere, quod non olim accidisset, quin nunquam fuisse felicius Romanum imperium, quam exorta et invalescente Christiana religione. De Imperatoribus autem, qui tum viverent, non nisi maxima cum veneratione et faustis ominibus loquebantur: tantum aberat, ut aut imperii mutationem, aut exercituum clades, aut simile quid auderent praedicere. Atque de his nemo dubitabit, nisi qui in antiquorum Ecclesiae Doctorum scriptis, apologeticis imprimis, plane sit hospes. Speciatim Severi aetate, qua scriptum tamen vult Philopatin H. DODWELLUS, ita se rem habuisse, e TERTULLIANI Apologetico satis constat. Quod autem is, quem modo laudavi, DODWELLUS mala Christianorum, mundi finem in dies exspectantium, de republica Romana auguria, occasionem persecutioni dedisse autumat, cui praeluserit hac *ἡτοιμασία* Lucianus, in eo ratio fugit virum doctissimum. Saltem in locis ab ipso adductis nihil est praesidii. EUSEBIUS enim^{a)} et HIERONYMUS^{b)}, qui illum fere ad verbum expressit, de Juda Chronographo diserte affirmant, eum Severianae persecutionis atrocitate motum, in decimum illius annum Anti-Christi adventum, fineque mundi contulisse. Persecutionis igitur atrocitas, ut finem mundi imminere crederet Judas, eum permovit; non, ut DODWELLUS interpretatur, praedictio Christianorum de fine mundi, persecutioni occasionem^{c)} praebuit. Fit haec vel inde probabilis sententia, quod de Nerone^{d)} Anti-Christo simile quid creditum olim fuerit. Juliani autem aetate longe aliam rerum fuisse faciem constat. Sub Constantini M. imperio, alte caput Christiana res extulerat. Propensa, quin profusa hujus Imperatoris in Episcopos voluntas atque benevolentia, tantum eis cum auctoritate conciliaverat supercilium, ut jam tum iniquitatis mysterium operari occulte in quibusdam occiperet. Luxuriari itaque jam et insolentius efferri coeperant animi, ut mirum non sit, cum ejurato veri numinis cultu, ad gentiliū Deorum, Solis imprimis, venerationem

a) Hist. Eccles. 6, 7.

b) De Scriptor. Eccl. c. 52.

c) Veriorem persecutionis occasionem ex Tertulliano avertit Christianus Kortholtus de persecutionibus c. 6. § 7. p. 260.

d) Vivum nimirum asservari alicubi credebant, ut Anti-Christum aut ipse ageret sub finem mundi, aut ejus saltem praecursor esset; quorsum videndus Lactantius de mortibus Persecutorum c. 2. et Augustinus de civit. Dei 20, 16.

defecisset Julianus, non defuisse inter Christianos, qui liberam vocem mittere auderent, infelicitatemque ipsi, tanquam homini impio, atque imperio ejus portenderent. Et sane ingens caussa suberat, cur interitum ejus optarent Christiani. Quid enim sperare aliud poterant a victore reduce, quam bonorum direptiones, infamiam, et corporis etiam cruciatus atque supplicia? Quorsum multa sunt in GREGORII NAZIANZENI orationibus *Philippicis adversus Imperatorem Julianum*, et alibi, quae facile a nobis, si id quidem nunc ageremus, possent afferri. Illud tamen monuisse liceat, gentiles etiam spe majoris adversum Christianos licentiae post reditum Juliani obtinendae fuisse erectos. Ita LIBANIUS^{a)} sperasse inter alia se dicit, τοῖς ἱεροῖς ὑποχωρήσειν τοὺς τύπους. quorum ea procul dubio sententia est, sperasse, ut, eversis martyrum tumulis, idolorum fana in eorum locum restituerentur.

XXXVII. Probatum est, tum voluisse Christianos, tum potuisse paullo liberius de Juliano loqui: locutos esse, jam est auctoritate idoneorum scriptorum confirmandum. Ut taceam per vulgatum illud de Athanasio, quem, cum ab Juliano pulsus Episcopatu suo, et urbe Alexandria excederet, dixisse ferunt: *cedamus, amici, nubecula est cito transitura*^{b)}. Item alterum illud de Paedagogo Antiochiensi, qui interrogatus paucis ante Juliani obitum diebus, ecquid ageret Fabri filius? (Christum putabat) capulum Juliano parare, respondisse traditur^{c)}. Hoc ut taceam, locuples historiae horum temporum auctor AMMIANUS MARCELLINUS 32, 12. haec habet: *Quae maximis moliminibus festinari cernentes (loquitur de praeparatione expeditionis Persicae) obtrectatores desides et maligni, unius corporis permutatione tot cieri turbas intempestivis, indignum et perniciosum esse strepebant, studium omne in differendo procinctu ponentes: et*

a) Orat. II. in necem Jul. T. 2. opp. p. 326. Add. quae ad ejusd. Libanii librum de ulcisc. morte Juliani §. 3. p. 149.

ab Oleario notata sunt.

b) Vid. Ruft. H. E. 2, 3.

c) Theodoret. H. E. 3, 18. cap. 19. autem Juliano cuidam monacho Imperatoris caedes eadem, qua contigit, hora revelata esse, narratur. De Didymo Alexandrino philosopho similia refert Sozom. 6, 2. Add. Olear. ad Liban. de Juliani morte ulcisc. pag. 164. Maris Chalcedonensis Episcopus quam contumeliose Julianum tractaverit, narrat Socrates 3, 2. De tota multitudine Antiochiensium Christianorum Jo. Malesla Chron. P. 2. p. 15.

dictitabant his praesentibus, quos audita referre ad Imperatorem posse rebantur, eum, ni sedatius ageret, immodica rerum secundarum prosperitate, velut luxuriantes ubertate nimia fruges, bonis suis protinus occasurum. Quos obretatores desides et malignos AMMIANUS gentilis homo vocat, Christianos eum intelligere, VALESIUS observat ad hunc locum, et couferri secundam NAZIANZENI Philippicam iubet, in qua diversa verbis, re habentur eadem. Idem AMMIANUS 23, 1. et 5. varia portenta atque omina refert, quae a bello Julianum adversus Persas retinere debuissent. Cum vero eadem spreverit, qui tamen alias superstitionibus, vaticiniis, oraculis et ejusmodi nugis ad stuporem esset deductus^{a)}, videtur hand absimile vero, suspicatum fuisse, Galilaeorum, ut ipse Christianos vocabat, fraude ea sibi quasi terribilamenta objici, ne victor reversus gravius illorum cervicibus incumberet. Quid? quod LIBANIUS Christianos insidiarum in Juliani caput structarum, tum caedis etiam ipsius insinuat. Qua in re scquid veri insit, jam non disquiro, neque etiam simpliciter vera esse, quae in Philopatride de iis dicuntur, crediderim: hic modo, quae fuerit tum de Christianis inter Gentiles existimatio, quaeritur. LIBANIUS igitur, cum^{b)} conspiratum saepe in caput Juliani dixisset, quaesivissetque, quid caussae subesset, quod mitissimus princeps insidiis aliquoties esset petitus, ἐγὼ δὲ, subjicit, τοῦτου τὴν αἰτίαν ἐν τῇ μνήμῃ τῆς ὀδυνηρᾶς ἐμοὶ τελευτῆς φράσω. Deinde cum ad illum locum perventum est^{c)}, primo, a suorum aliquo interfectum esse, arguit, quod nemo inter Persas fuerit, qui promissum praeconis voce praemium illi, qui tantum facinus ausus esset, vindicare sibi voluerit: tum propius auctores caedis designat^{d)}, (adscribam enim verba, si forte interpunctione commoda clariora possim, quam primum intuenti videntur, reddere,) οἷς γὰρ οὐκ ἐλυσσιτέλει ζῶν; (οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ ζῶντες οὐ κατὰ τοὺς νόμους) πύλαι τε ἐπεβούλευον, καὶ τότε δυνηθέντες εἰσβάσαντο. τῆς τε ἄλλης ἀδικίας αὐτοὺς ἀναγκαζούσης, οὐκ ἐχούσης ἐπὶ τῆς ἐκείνου βασιλείας ἐξουσίαν, καὶ μύλι-

a) Vid. *Ezech. Spanh.* in Praefatione, quam operibus Apostatae a se editis et ex parte illustratis praemisit, fere circa medium, ubi luculenta tum Juliani ipsius, tum aliorum in hanc rem testimonia profert.

b) Or. X. p. 307.

c) Pag. 323. seq.

d) Pag. 324.

οὐ γὰρ τοῦ τιμᾶσθαι τοὺς θεοὺς, 'οὐ τὸ ἐναντίον ἑστῆ-
 τουν^{a)}. Eos igitur caedis reos facit, qui non vivebant
 secundum leges, superstitionas scilicet et idololatricum quid-
 quam habentes, quique Deos coli aegre ferebant, verbo
 Christianos. Vix, qui haec cum cura inspiciet, dubitabit,
 Christianos peti in Philopatride eos, qui male Juliano omni-
 nari fuerant ausi.

XXXVIII. Antequam ab iis argumentis discedamus,
 quae ex publica rerum facie, qualis ea tum erat, sunt de-
 promta, duo juvat paucis attingere. Unum est, laudari in
 Philopatride laetas Romani res imperii, et felicitatem tempo-
 rum, cum interrogantibus Christianis, quid ageretur in urbe
 et in mundo? respondet Critias: *χαίροντες γὰρ πάντες, καὶ*
ἔτι γὰρ χαίρουσινται. AMMIANUS autem MARCELLINUS 22, 9,
 testatur, dum Julianus imperium teneret solus, nec motibus
 internis esse concitum orbem Romanum, nec barbarorum
 quemquam exsiluisse fines. Alterum autem hoc est, quod
 quae *περὶ τῶν ἑξισωτῶν*, de Peraequatoribus, in Philopa-
 tride dicuntur, in Juliani tempora et ipsa videntur conve-
 nire. Sed quid probabile hac de re nobis videatur, dixi-
 mus in notis ad c. 19. obscurissimum in toto dialogo locum,
 in quibus etiam exposuimus, quae de Cretensium virginum
 caede in Philopatride c. 9. memorata, quam nec ipsam a
 Juliani aetate abhorreere conjicimus, nostra sit sententia.
 Pergamus igitur ad ea, quae restant.

XXXIX. Scilicet aut exiguum causae mese et senten-
 tiae praesidium in eo colloco, quod auctor dialogi, cum
 clare adeo et perspicue Christianis illudat, ipso tamen hoc
 excellentissimo Christianorum nomine non utitur, sed Galilae-
 orum. Quae res vel sola si esset, probabilem alicui senten-
 tiam, quam defendendam suscepi, redderet. Sed cum non
 desint, quae circa hanc appellationem moveri, nec sine do-
 ctissimorum virorum suffragiis, possent, res universa paullo
 est altius repetenda. Sub prima rei Christianorum initia,
 qui sanctissimam servatoris nostri disciplinam essent amplexi,
μαθηταί, hoc est, discipuli vocabantur: ab inimicis autem
 Galilaei, itemque Nazareni, a patria ductum Christi utrum-

a) In libro 8. oratione *de vindicanda Juliani necē*, quam in
Fabric. Bibl. Gr. vol. 7. editam diximus, aperte etiam Christia-
 nos accusat. Vid. inprimis §. 5. pag. 149. Suspiciosa maxime
 sunt, quae narrat *Jo. Malala Chron.* P. 2. pag. 21. seq.

que, illud etiam plerorumque Apostolorum. Appellationis intrinseque mentionem habent etiam libri sacri, Galilaeorum, Joh. 7, 52. *Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ;* Nazarenorum autem Act. 24, 5. ubi Paullus *πρωτοστάτης τῆς τῶν Ναζαρεαίων αἰρέσεως* vocatur. Durasse haec nomina ad illud tempus, quo Christiani Antiochiae primum sunt vocati, testis praeter alios est SUIDAS ^{a)}: *Ἰστέον ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου βασιλείοντος μετωνομάσθησαν οἱ πύλαι λεγόμενοι Ναζηραῖοι καὶ Γαλιλαῖοι, Χριστιανοί* qui id videtur sumsisse ex JOHANNES ANTIOCHENO MALELA, apud quem ^{b)} eadem leguntur. Cum enim nominis Christianorum Antiochiae, Evodio episcopalem sedem occupante, impositi mentionem injecisset: *πρώτη γὰρ, addit, Ναζωραῖοι ἐκαλοῦντο, καὶ Γαλιλαῖοι ἐκαλοῦντο οἱ Χριστιανοί*. Post hoc tempus obsolevisse Galilaeorum nomen videtur: cum nimirum et aliud esset, quo censerentur Christi discipuli, et prolatis extra Galilaeae, ac Palaestinae adeo fines religionis Christianae pomoeriis, ipsa appellandi cessaret ratio, nisi quis, totum mundum in Galilaeam versum esse, voluisset dicere. Inde est, quod nulla ab ea aetate Galilaeorum mentio occurrit ^{c)}, donec Julianus, Christianorum appellationem jam gloriosum aliquid habere videns, stupidae gentis nomen Christianis et attribuit ipse, et lata lege jussit attribui: quod quidem pertinaciter adeo ipse observat, ut vix credam, Christi aut Christianorum nomen in iis, quae supersunt ab illo scripta, occurrere. GREGORIUS igitur NAZIANZENUS ^{d)}, hunc enim solum ex innumeris

a) Voce *Ναζηραῖος*.

b) In historia chronica, ut est Oxonii 1691. e codicibus Bodlejanis cum interpret. et not. Edmundi Chilmesdi edita p. 318.

c) Usurpari ait *Dodwellus* de fortitud. Martt. §. 2. a Celso etiam. Sed in libris quidem Origenis octo contra Celsum nullum ejus rei vestigium deprehendo. Observavi autem in fragmento ex epistolis Manetis s. Manichaei in *Fabricii* Bibl. Gr. vol. 7. pag. 283. *Τῶν Γαλιλαίων δύο φύσεις ὀνομαζόντων ἔχειν τὸν Χριστὸν x. τ. λ.* Utrum sit ipseus Manetis, an alicujus Manichaei, et ad quae tempora, quos homines, referendum sit, jam non vacat disquirere. Interim mauemus in observatione *Dodwelli*, in epistolica ad *Moylium* dissertatione pag. 343. ubi ait, auctorem Philopatridis (quem jam ponit scripsisse A. C. 261.) primum esse, quem norimus, qui Galilaeorum appellationem iustauravit, et Christianorum nomine abstinauerit. Haec in tantum assumimus, in quantum fatetur tam diligens observator, nunquam alias ante Julianum Galilaeorum nomen revocatum.

d) Orat. III. quae est invectiva I. in Julianum, p. 81.

fere aliis huc advocasse suffecerit, *Καινοτομίῃ*, ait, ὁ *Ἰουλιανὸς περὶ τὴν προστηγορίαν, Γαλιλαίους ἀντὶ Χριστιανῶν ὀνομάσας τε καὶ καλεῖσθαι νομοθετήσας*, et paullo post nomen hoc vocat ὄνομα τῶν οὐκ εἰσθότων. Hinc demum apparet vis argumenti nostri, ab hac appellatione desumpti. Qui enim auctor, cum manifeste de Christianis loquitur, hoc quidem augusto illorum nomine, quod ignorare non potuit, abstinere, utitur autem illo Galilaeorum, quod cum diu evanisset, a Juliano revocatum, post eum iterum obsolevit, is sub Juliano scripsisse merito credendus est. Hinc, ut praeter viam quasi hic moneam, patere arbitror, quam recte vir doctissimus *) *ANT. PAGI* reprehenderit *BARONIUM*, qui Canonem primum Concilii Apostolorum, si Dis placet, Antiocheni, eo nomine rejecerat, quod eo decernatur, *ut credentes in Christum, quos illius temporis homines vocabant Galilaeos, Christiani vocarentur*; cum tamen satis constet, id nominis a Juliano demum Christianis tributum. Qua in re consentientem sibi habet *NATALEM ALEXANDRUM* b). *BARONIUM* igitur refutaturus *PAGI*, ad Philopatridis auctorem, quem *Lucianum* putat, provocat, qui ante Juliani tempora *Paullum Tarsensem Galilaenum* appellaverit. Nimirum falsus est *BARONIUS*, cum antiquissimis Ecclesiae temporibus Galilaeorum appellationem in usu fuisse negavit. Sed infeliciter eum, ex Philopatride, si recte illius a me aetas constituitur, *ANT. PAGI* erroris redarguit. Id quod hic monuisse non praeter rem visum est.

XL. Quae de Galilaeorum appellatione dicta a me sunt, infirmari forte aliquis existimet eo posse, quod apud *ARRIANUM* c) Galilaei pro Christianis dicantur, et *Tiberianus* in literis ad *Trajanum Imperatorem* fatigatum se Galilaeorum, id est, Christianorum caedibus scribat. Verba ejus apud *JOHANNEM ANTIOCHENUM MALELAM* d) ita habent: ἀπέκαμον τιμωρούμενος καὶ φορέων τοὺς Γαλιλαίους τοὺς τοῦ δόγματός τῶν λεγομένων Χριστιανῶν, κατὰ τὰ ἡμέτερα θεοπύ-

a) In Crit. Anti-Baron. ad A. C. 56. n. 3.

b) Hist. Eccles. sec. I. diss. xx. pag. 212.

c) L. 4. sermonum Epicteti c. 7.

d) In historia chronica p. 356. Quae de νοθεῖα hujus epistolae vel γνησιότητι disputantur apud *Basnagium* Annal. Eccl. A. 117. ar. 4. ea ad nostram rem nihil faciunt. Mihi suspectam maxime reddit formam certe epistolae usus pronomini et verborum pluralium de uno *Trajano*.

σματα x. τ. λ. Sed cui non apparet ex tota phrasi, primo et proprio significato poni nomen, pro iis, qui Galilaeam regionem incolebant? Erat Tiberianus ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, id est, ut interpretor, Galilaeorum. Hi enim, si a septentrionali, hoc est, superiori parte, et Romanis etiam, uti Syriae, ubi tum erat Trajanus, viciniore incipias, primus Palaestinae gentis populus vocari merito possunt^{a)}. Scribit igitur Tiberianus, se ex [Galilaeis, qui provincia ipsi evenerant, occidisse τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν. Unde enim SUIDAS^{b)}, cum huius epistolae meminit, Galilaeorum mentionem prorsus omittit. Τιβεριανὸς ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, ἀνήγαγεν αὐτῷ (Trajano) λέγων, ὡς οὐκ ἐπαρκεῖ λοιπὸν τοὺς Χριστιανοὺς φονεύειν, ἐκείνων αὐτομάτως ἐπεισζόντων ἐαυτοὺς τῇ κολάσει. Ex his igitur probari non potest, post exortum Antiochiae Christianorum nomen Galilaeos vocari Christi sectatores consuevisse. Quod autem de ΑΡΡΙΑΝΙ loco est, nihilo plus illo effici arbitror. Cum enim in prooemio libri aperte fateatur, se Epicteti sermones non aut suo iudicio disposuisse, aut dictionis elegantia exornasse, sed simpliciter ex ore magistri commentaria sibi, ipsis forte verbis, quibus ille usus esset, conscripsisse, (nimirum ut hodie fere solent in acroasibus Doctorum discipuli) quae deinde se inscio in hominum manus pervenerint: hinc apparet, fieri potuisse, et quidni factum dicamus? ut Epictetus, qui sub Nerone iam celebritatem erat aliquam consecutus, et usque ad Divi Marci tempora superstes fuisse dicitur^{c)}, vel eo ipso tempore, quo de Galilaeis, natione, qui iidem professione Christiani essent, retulit ad Trajanum Tiberianus, in eorum mentionem inciderit^{d)}: quae illius dicta bona fide excepit ΑΡΡΙΑΝΟΣ, et ad posteros transmisit. Illud vero

a) Nam illa solennis Palaestinae in primam, secundam et tertiam divisionem aut Theodosii M. postremis, aut primis Arcadii temporibus orta, huc non pertinet, de qua Jac. Gothofr. ad l. 3. C. Theod. de protostasia.

b) V. Τριανός.

c) Merito hoc posterius in dubium vocante Fabricio Bibl. Gr. 4, 7. p. 259. seq. et ante illum H. Dodwello diss. de aetate Periplus maris Euxini §. 7. seqq. ubi copiose demonstrat, ultra Hadriani annum xx. non vixisse.

d) Sub Trajani certe imperio sermones illos ab Epicteto habitos, probant Fabric. l. c. et Dodwellus l. c. §. 12.

monuisse hoc in loco, quanquam non ad nostrum institutum pertinet, haud abs re fuerit, ita vulgo Epicteti verba accipi, ac si *μανίαν* quandam ac stuporem Christianis tribuat, in quo ego injuriam fieri optimo seni arbitror. Dixerat, si quis ab insania aliqua aut furore ita esset affectus, ut perinde ipsi esset, habere uxorem ac liberos, aut non habere, et quod ad vitam, bouaque alia similiter existimaret; huic nullum fore tyrannum horribilem, satellites nullos, nullos gladios extimescendos. Jam subjungit: *εἴτα ὑπὸ μανίας μὲν δύναται τις εἶτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ ἔθους οἱ Γαλιλαῖοι, ἐπὶ λόγου δὲ καὶ ἀποδείξεως οὐδεὶς δύναται μαθεῖν* x. τ. λ. Itaque *μανίαν* profecto non tribuit Galilaeis, sed ita dicit: si insania quibusdam caussa esse potest, ut parvi externa faciant, et nihil timeant aduersi; si porro Galilaei ex consuetudine (institutionem forte commodius intelligemus) talia contemnunt: pudor est, non posse ab ratione aliquem eo perducere etc. Sed id jam non agimus.

XLI. Bene adhuc in Juliani tempora convenit Philopatris. Sed scrupulum inficit illud, quod non Christiani tantum irridentur hoc dialogo, sed gentilium etiam Deastri acerbissime prioris ejus parte perstringuntur. Videri igitur alicui possit, illum non esse scriptum in Juliani gratiam, cui minime omnium probari numinum suorum insectatio potuerit. Sed plures hic sunt elabendi viae. Forte auctor, ut aegre faceret Christianis, exososque illos magis Juliano redderet, quibus ludibriis avita numina traducerent, in Triephontis persona repraesentavit. Forte auctor, cum sibi Lucianum suum non tam imitandum, quam exscribendum proposuisset, flosculos ejus hac parte consecratus est, et verborum amoenitate ductus ipsas etiam sententias improvide assumpsit: quales hodiernum errores ab ineptis hominibus, quorum numero nostrum vix quisquam eximendum censebit, committi interdum, constat. Sed si vel sciens prudensque fecit, tamen tinendum ei non erat, ut Julianum offenderet, ut qui ipse absurdas de Diis fabulas, a poetis ad res sublimiores sub istis quasi symbolis repraesentandas, putabat esse confictas^{a)}.

a) E. g. Or. in Matrem Deorum p. 170. Veteres, ubi investigata a se rerum principia detexissent, *ἐσκέπασαν αὐτὰ μύθοις παραδόξοις, ἵνα διὰ τοῦ παραδόξου, καὶ ἀπεμνημονεύοντος τοῦ πλάσματος φωραθῇ, ἐπὶ τὴν ζήτησιν ἡμᾶς τῆς ἀληθείας προτρέψῃ*. Ita oratione in Solem p. 136. *ἀπιστὰ καὶ παράδοξα*

Quin ipse salsis jocis in Deos illos ἀποσκώπτει^{a)}), ut adeo ab ira ejus ob laesam sculneorum naminum majestatem metuere sibi auctor Philopatridis non debuerit. Ita Socratem impietatis postulat Aristophanes, derisor ipse Deorum, qui publice tum colebantur, maximus. Et novinus, hoc profuisse vitae Christianam religionem, ut ethnicos etiam puderet animum fabularum, quemadmodum Luthero et Calvino multa debent remota scandala illae etiam ecclesiae, quae in Romani Pontificis ditione manserunt.

XLII. Juliani igitur tempore scriptum esse Philopatrin, credat fortasse nobis aliquis, nisi ille adhuc superesset scrupulus, quid factum, ut tantum junioris Luciano auctoris dialogus inter illius opera et censeri coeperit, et diu adeo delituerit? Hic praeter ea, quae communia sunt, et de suppositiciis quibusvis possunt dici, dictaque olim sunt, et huic satisfacere scrupulo, et praeterea valde magnam sententiae nostrae verisimilitudinem conciliare illud puto, quod Juliani tempore vixit, ipsique amicus Imperatori fuit LUCIANUS SOPHISTA aliquis, ad quem exstat hodiernum scripta a Juliano epistola, quae quoniam brevissima est, et elegantiae omnis plenissima, non ingratum lectori facturus videor, si totam adscribam^{b)}). Ἰουλιανὸς Λουκιανῷ σοφιστῇ. Γράφω καὶ ἀντιτυχεῖν ἀξιῶ τῶν ἴσων, εἰ δὲ ἀδικῶ συνεχῶς ἐπιστέλλων, ἀντιδικηθῆναι θέομαι τῶν ὁμοίων παθῶν. Quid si dixerimus, ab hoc scriptum esse Philopatrin? nominis deinde similitudine deceptos librarios in unum cum Samosatensi volumen compegisse? Ad haec qui Philopatrin cum iis, quae Lucianus scripsit, comparaverit, Lucianeum esse illum, id est, Luciani imitatione scriptum, et e verbis fere Luciani senioris illius compilatum, eoque nomine commentariis illius immixtum merito, negare profecto vix sustinebit. Atque hoc est, de quo, antequam finiamus, aliqua sint dicenda.

XLIII. Nimirum, si quis nostras annotationes inspicere voluerit, ille cognoscet, nullam fere esse exstantiorem sca-

ποιητικῆς Μούσης ἀδύσματα vocat, quae de συνδοιασμῷ et γάμοις Deorum dicantur apud HOMERUM.

a) In illius Caesaribus Divus Marcus, ut se Deorum imitatore probet, illorum corpora τῆς ἐκ τῶν ἀναδυμιάσεων τροφῆς indigere asserit, et Jovis exemplo (II. E, 897.) indulgentiam erga Commodum suam tuetur. In fine hujus Commentarii τρυφή et ἀσώτιαν Deas comminiscitur etc.

b) Epist. xxxii. p. 404. ed. Lips.

tentiam, ne phrasin quidem aut versum Homēri allegatum, quae non iisdem paeae verbis in iis, quae Lucianus edidit, reperiantur, id quod temere fieri non potuisse jam supra dictum est. Exempla huc adscribere supersedeo: non est enim longus dialogus, et singulis fere paginis specimina occurrunt. Sed illud tantum hoc in loco ostendam, oeconomiam quam vocant, et dispositionem Philopatridis, cum illa, quae in Nigrino est a Luciano adhibita, ex asse convenire. In utroque dialogo illa est quasi primaria hypothesis, ut narret amico amicus sermones a se auditos *ἐπεγγεῖται τὸν αὐτόν*, in quos forte fortuna et quasi transeundo incidit: in Nigrino quidem philosophi Platonici, Sophistarum quorundam in Philopatride. Hi sermones deinde approbantur in Nigrino et laudantur ab eo, qui primum illos audit: in Philopatride autem irridentur et condemnantur. Effectus utriusque idem est, insignis animi, corporisque adeo mutatio, vehementior illa quidem in Philopatride, in Nigrino, pro objecti scilicet ratione, lenior. Jam occasio dialogi utriusque est occursum fortuitus duorum veterum amicorum, quorum miratur alter subitam alterius immutationem. Tum per maximas ambages pervenitur tandem ad caput causae, in Nigrino moras nec tante ipso, qui narrat, prooemiisque alterum ingentibus fatigante: in nostro arrepta iurandi mentione, a Critia, qui narrat, praestandi, Triepho praecipuos gentiliū Deos salse perstringit. Post narrationem sequitur in utroque dialogo effectus, qui in narrante, primum fuerat, cum eo, cui narrat, communicatio, quae utrobique adhibita de canis rabidi morsu similitudine explicatur. In Philopatridis fine demum quasi catastrophe quaedam adicitur, brevis illa quidem, sed quae causa scribendi auctori existit procul dubio. Poterant haec amplius singula dilatari, sed metuo, ne tamen non satis intelligat, nisi quis utraque *συγγραμμάτων* inter se componere sustinuerit. Satis igitur fuerit haec indicasse. Habes, Lector, sententiam de Philopatride nostram, in quam cum ante hos quinque et viginti annos incidissem, eamque in Jenensium Philosophorum cathedra disputassem; ante decem annos in Lipsiensi quoque Academia eam publice proposui. Interjecto tempore cum multum de eo sit argumento disceptatum, quaedam etiam contra illam meam disputationem prolata in medium^{a)} cognoverim: tantum tamen abest, ut au-

a) Non feci hac dissertatione mentionem To. ECKARDI viri sane docti, et, quod aequè magnum est, modesti. Hic in libro, quo

dierim quidquam legerimve, quod a sententia me mea demereret, cujus tuendae nullam profecto aliam causam habeo, praeterquam quod veram esse puto, quasdam etiam deserendae; ut potius magis subinde confirmatus, non jam juvenild *ἀγνώστῳ* arbitrer, sed *κρίμα* quoddam, perennaturo, et suspicari fas est, operi, Luciano Wetsteniano, quod intextur, non penitus indignum.

Non-Christianorum de Christo testimonia ex antiquis monumentis proposuit ac dijudicavit, Quedlinburgi 1725. 4. edito, a pag. 107. pluscula contra meam sententiam protulit: quae in Lipsiensi disputatione a me excussa sunt; sed hic repetenda non putavi, cum nihil sit, ad quod non vel in annotationibus vel in hac disputatione responsum satis arbitrer. Hic tantum mentionem ejus rei faciendam censeui, ne quis vel non visam mihi vel contentam viri cari mihi, dum viveret, commentationem putet, quorum alterum supinae negligentiae, superbiae alterum facile posset tribui.

